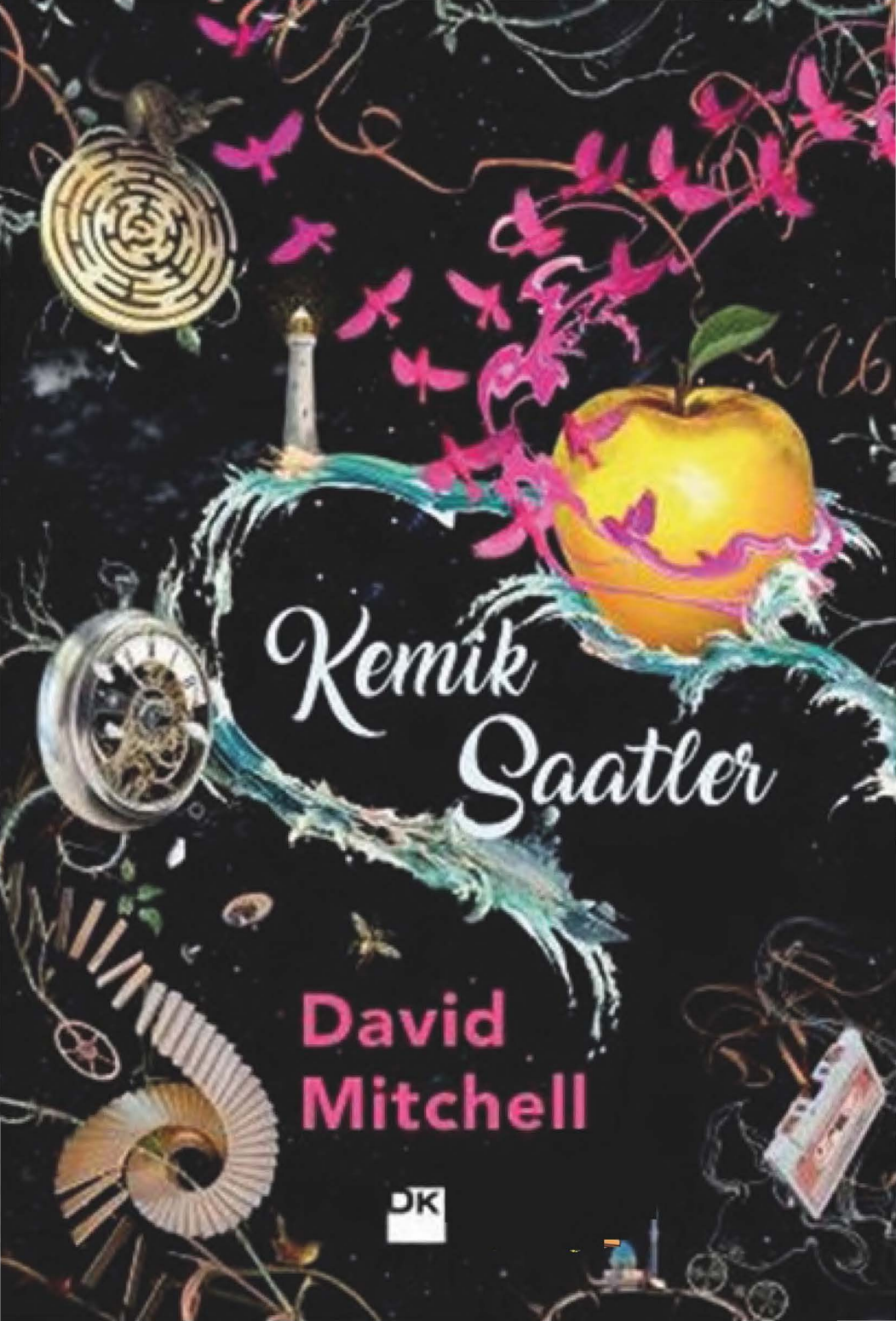
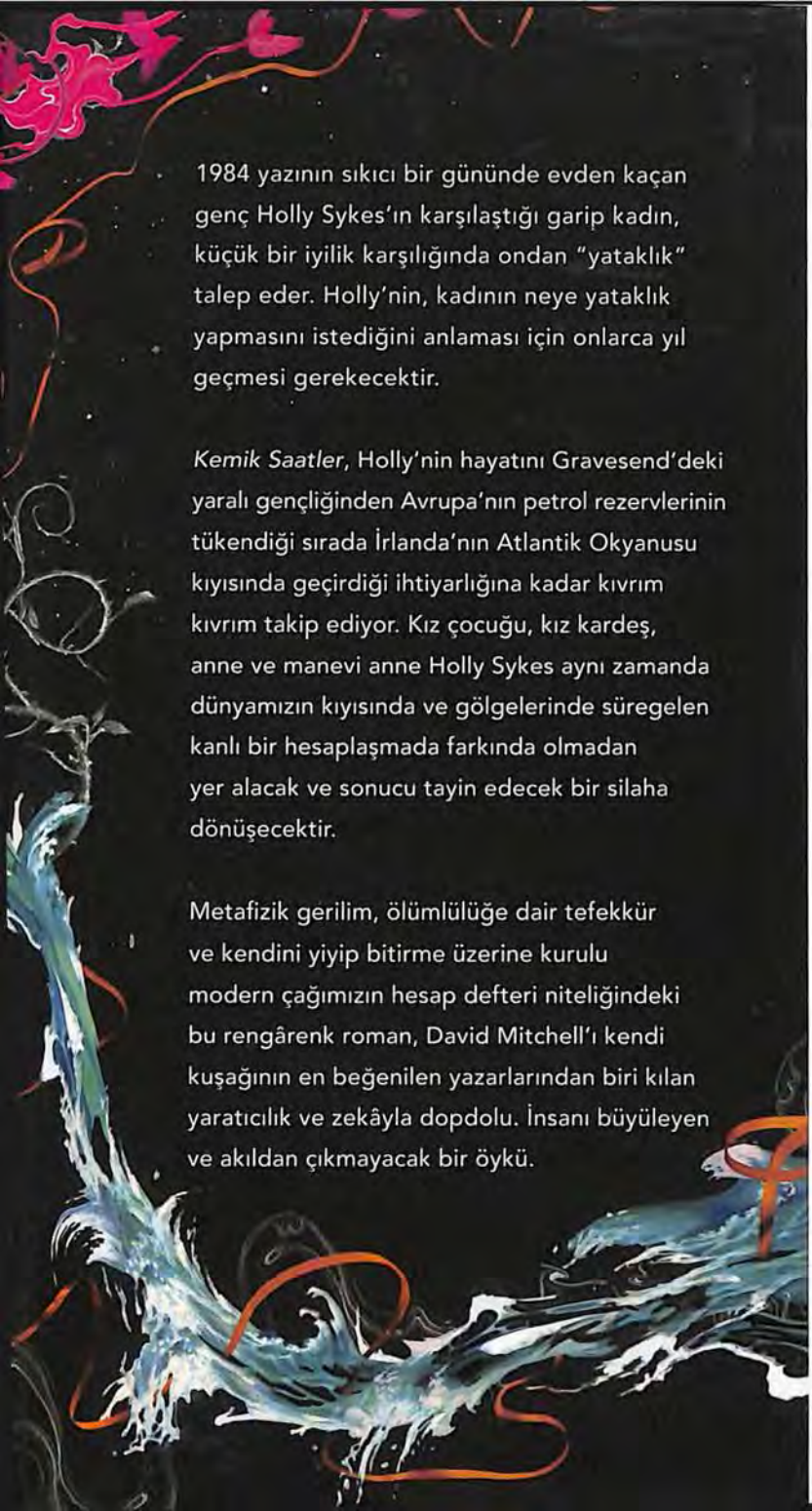

Kemik Saatler
David Mitchell
DK

1984 yazının sıkıcı bir gününde evden kaçan genç Holly Sykes'ın karşılaştığı garip kadın, küçük bir iyilik karşılığında ondan "yataklık" talep eder. Holly'nin, kadının neye yataklık yapmasını istediğini anlaması için onlarca yıl geçmesi gerekecektir.

Kemik Saatler, Holly'nin hayatını Gravesend'deki yaralı gençliğinden Avrupa'nın petrol rezervlerinin tükendiği sırada İrlanda'nın Atlantik Okyanusu kıyısında geçirdiği ihtiyarlığına kadar kıvrım kıvrım takip ediyor. Kız çocuğu, kız kardeş, anne ve manevi anne Holly Sykes aynı zamanda dünyamızın kıyısında ve gölgelerinde süregelen kanlı bir hesaplaşmada farkında olmadan yer alacak ve sonucu tayin edecek bir silaha dönüşecektir.

Metafizik gerilim, ölümlülüğe dair tefekkür ve kendini yiyip bitirme üzerine kurulu modern çağımızın hesap defteri niteliğindeki bu rengârenk roman, David Mitchell'ı kendi kuşağının en beğenilen yazarlarından biri kılan yaratıcılık ve zekâyla dopdolu. İnsanı büyüleyen ve akıldan çıkmayacak bir öykü.

12
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11

Kemik Saatler

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Hayalet Yazılar
9. Rüya
Siyah Kuğu Parkı
Bulut Atlası
Jacob De Zoet'in Bin Sonbaharı

KEMİK SAATLER

Yazan: David Mitchell
© David Mitchell, 2014
Orijinal adı: The Bone Clocks
Çeviren: Sıla Okur

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
1. baskı / Aralık 2016 **/** ISBN 978-605-09-3910-1
Sertifika no: 11940

Kapak ve iç sayfa illüstrasyonları: Neal Murren
Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2
34310 Haramidere-İstanbul
Tel. (212) 412 17 00
Sertifika no: 12026

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 **/** Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kemik Saatler

David Mitchell

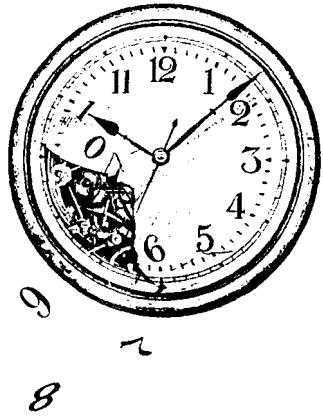
Çeviren: Sıla Okur

DK DOĞAN KİTAP

Noah için

Sıcak Dalgası

1984

30 Haziran

Yatak odamın perdelerini savurup açıyorum; karşımda susuz gök, gemilerle teknelerle dolu nehir var, ama ben şimdiden Vinny'nin çikolata gözlerini, Vinny'nin sırtından akan şampuanı, Vinny'nin omuzlarındaki tomur tomur terleri, Vinny'nin sinsi gülüşünü düşünüyorum; kalbim sapıtacak gibi oldu. Keşke kendi salak yatak odamda değil de Vinny'nin Peacock Street'teki evinde uyansaydım. Dün gece ağzımdan dökülüverdi "Ya ben seni çok seviyorum Vin" sözleri ve Vinny sigarasının dumanını üfleyip en Prens Charles sesiyle, "Bilmukabele, biz de sizinle teşriki mesaide bulunmaktan pek hoşnuduz Holly Sykes" dedi; gülmekten altıma işeyecektim neredeyse ama "Ben de seni" dememesine biraz uyuz oldum. Açık konuşacağım. Neyse, herhangi bir dergiden de okuyabileceğiniz gibi, erkek milleti sevdiğini saklamak için olmadık numaralar çevirir. Keşke telefon edebilsem şimdi ona. Keşke her istediğimizle her zaman konuşabileceğimiz telefonlar icat edilse. Şimdi Norton'una atlamış Rochester'da işine gidiyordur, üzerinde gümüş rengi çivilerle LED ZEP yazılı deri ceketi. Eylülde on altı yaşıma bastığımda Norton'una beni de bindirecek.

Aşağıda biri dolap kapağı çarpıyor.

Annem. Başka kimse dolabı öyle çarpmaya cüret edemez.

Öğrendi mi acaba? diyor aykırı bir ses.

Hayır. Vinny de ben de çok dikkatliyiz.

Annem menopoz kafasında. Ondandır.

Pikapta Talking Heads'in *Fear of Music* albümü duruyor, ben de iğnesini indiriyorum. Vinny aldı bu uzunçaları bana; Magic Bus Plakçılık'ta buluştuğumuz ikinci cumartesi günü. Muhteşem bir albüm. "Heaven" ve "Memories Can't Wait" parçalarını çok beğendim ama kötü parça yok içinde. Vinny New York'tayken Talking Heads'i canlı izlemiş. Arkadaşı Dan güvenlik görevlisiymiş, konserden sonra Vinny'yi kulise sokmuş, David Byrne ve grupla takılmışlar. Seneye tekrar giderse beni de götürecek. Üzerimdeki aşk ısırıklarını tek tek bularak giyiniyorum, bu gece de Vinny'ye gidebilsem diyorum ama Dover'da arkadaşlarıyla buluşacak. Erkekler kadınların kıskançlık yapmasına sinir oluyorlar, ben de kıskanmıyormuşum gibi yapıyorum. En iyi arkadaşım Stella Londra'ya gitti, Camden Market'ta ikinci el kıyafet bakmaya. Annem yanımda büyük olmadan Londra'ya göndermediği için Stella da Ali Jessop'la gitti. Bugünkü en büyük eğlencem, üç sterlin harçlığımı çıkarmak için barı süpürmek olacak. Heyyoo! Sonra önümüzdeki haftanın sınavlarına çalışmam lazım. Şeytan diyor boş kâğıt ver, hocaya da söyle Pisagor teoremlerini, *Sineklerin Tanrısı*'nı, solucanların yaşam döngülerini neresine sokacağını. Yapar mıyım yaparım ha.

Evet. En iyisi yapayım.

Mutfakta ortam Antarktika gibi. "Günaydın" diyorum ama pencerenin yanında resim yapan Jacko başını kaldırıyor sadece. Sharon oturma odası tarafında, çizgi film izliyor. Babam alt katta plasiyerle konuşuyor, biracının kamyonu ise pub'ın önünde hırıldamakta. Annem yemeklik elmaları küp küp doğrarken bana kötü kötü bakmakla yetiniyor. "Ne oldu annem, ne kabahat işledim?" demem lazım ama hayatta demem. Dün gece geç geldiğimi fark etmiş belli ki, ama bırakayım konuyu o açsın. Gevreğin üzerine süt koyup masaya gidi-

yorum. Annem tavanın kapağını sertçe kapatıp yanıma geliyor. "Evet, ne diyeceksin bakalım?"

"Sana da günaydın annem. Bugün de pişeceğiz sıcaktan."

"Onu sormuyorum, başka ne diyeceksin küçükhanım?"

Bilemediysen masum ayağına yat. "Ne hakkında?"

Gözlerini kısıyor. "Kaçta gelindi bu eve?"

"Tamam, canım, biraz geç kaldım, *pardon*."

"İki saat, 'biraz' geç değil. Neredeydin?"

Gevrek çiğniyorum biraz. "Stella'lardaydım, saati fark etmemişiz."

"Öyle mi, ne acayipmiş... Çünkü saat onda Stella'nın annesini aradım bizim kız ne cehennemde diye, ne dese beğenirsin? Sekiz olmadan çıkmışsın. Şimdi kim yalan söylüyor Holly? Sen mi, anası mı?"

Sıçtık. "Stella'lardan çıkınca yürüyüş yaptım biraz."

"Bu yürüyüş seni nereye götürdü?"

Her kelimemi sivriltiyorum. "Nehir kıyısına, tamam mı?"

"Aşağı doğru mu, yukarı doğru mu yürüdün?"

Azıcık sessiz kalıyorum. "Ne fark eder ki?"

Televizyondaki çizgi filmden patlama sesleri yükseliyor. Annem kardeşime, "Kapat şu televizyonu, kapıyı da arkandan çek Sharon" diyor.

"Ama bu haksızlık! Azarı Holly işitiyor!"

"*Hemen,* Sharon. Hadi sen de Jacko." Ama Jacko zaten kaybolmuş. Sharon da çıkınca, annem hücuma kaldığı yerden devam ediyor. "Yalnız mı çıktın bu yürüyüşe?"

Niye tuzağa çekiliyormuşum gibi bir his var içimde? "Evet."

"Yalnız yalnız nerelere kadar yürüdün peki?"

"Ay, kilometre mi sayıcam?"

"Ben söyleyeyim o zaman, belki yürüye yürüye Peacock Street'e kadar gittin, Vincent Costello adında biriyle görüştün?" Mutfak tepetaklak oluyor ve pencereden nehrin Essex

yakasında ufak tefek bir çöp adamın feribottan bisikletini indirdiğini görüyorum. "Ne oldu, dilini mi yuttun aniden? Hafızanı tazeleyeyim mi? Dün akşam saat on suları, üzerinde bir tek tişörtle ön odanın jaluzilerini kapatmalar..."

Evet, Vinny'ye bira getirmek için aşağı indim. Evet, ön odanın jaluzisini de kapattım. Evet, o sırada biri geçiyordu. Kasma, dedim kendi kendime. Kapının önünden geçen yabancı seni görecek de, tanıyacak da... Annem çözülmemi bekliyor ama çözülmüyorum. "Barlarda harcanıyorsun annem. İstihbarata yazılsan yeridir."

Annemden bir Kath Sykes Pis Bakışı. "Kaç yaşında bu herif?"

Kollarımı kavuşturuyorum artık. "Seni ilgilendirmez."

Kısılan gözlerinden ateş saçıyor. "Yirmi dört dediler."

"Biliyorsun madem, niye soruyorsun?"

"Çünkü yirmi dört yaşında bir herifin, on beş yaşında bir kız çocuğuna musallat olması suç. Hapse bile atarlar."

"Eylülde on altı yaşıma giriyorum, kahraman Kent Emniyeti'nin de daha önemli meseleleri vardır. İlişki kararlarımı kendi kendime verebilecek yaştayım."

Annem kırmızı Marlboro'sunu yakıyor. Alırım bir dal da, neyse. "Sen dur, babana söyleyeyim de o Costello olacak itin canlı canlı derisini yüzsün."

Tabii babam da tüm pub sahipleri gibi arada sırada istenmeyen arkadaşları dışarı davet etmek durumunda kalıyor ama kimsenin derisini yüzecek bir adam değil.

"Brendan on beş yaşındayken Mandy Fry'la çıkıyordu, parka gidip el ele oturduklarını sanıyorsan hiç de öyle değildi. Ona kimse 'Hapse girersin ha' demedi yanlış hatırlamıyorsam."

Aptala anlatır gibi tek tek söylüyor. "Erkek. Çocuğu. Başka."

Bir "Hadi ordan sen de" hırıltısı çıkarıyorum burnumdan.

"Bana bak Holly, bu... oto galericisini bir daha görmek için cesedimi çiğnersin."

"Ya ben kimi istersem görürüm, tamam mı anne?"

"Yeni kurallar." Annem sigarasını bastırıyor. "Bundan sonra seni *minibüsle* okula ben götürüp ben alıyorum. Yanında ben, baban, Brendan veya Ruth olmadan bu evden dışarı adım atılmayacak. O sübyancıyı da buralarda görürsem anında karakolu arayıp şikâyetçi olacağım, olmazsam namussuzum. Galeri sahibini de arayıp elemanın sübyancı diye ihbar ederim."

Söyledikleri kafama dank edene kadar iri iri saniyeler yavaşça akıyor.

Göz pınarlarım karıncalanmakta ama Bayan Hitler'e bu zevki tattıramam. "Burası Suudi Arabistan değil! Beni eve kapatamazsın."

"Bu evde yaşıyorsan bu evin kurallarına uyacaksın! Ben senin yaşındayken..."

"Yav he he, yirmi ablan otuz abin kırk aile büyüğün ve elli dönüm tezek varmış küreyecek, çünkü o zaman Güzel İrlandamızda hayat böyleymiş de burası İngiltere anne, *İngiltere*! Sene olmuş seksen küsur, madem çok mutluydun West Cork'un bok çukurunda da niye kalkıp geldin ta..."

Çat! Sol yanağıma bir tokat.

Birbirimize bakakalıyoruz, ben şoktan titrer halde, annem ise hiç görmediğim kadar hiddetli ve –galiba– hiç tamir olmayacak bir şeyi kırdığının farkında. Tek kelime etmeden mutfaktan çıkıyorum, tartışmayı kazanmış gibi.

Az ağlıyorum o da şaşkınlıktan, hüngür hüngür değil. Ağlamam geçince aynaya bakıyorum. Gözlerim biraz şişmiş ama rimel halleder. Azıcık ruj, ucundan allık, oldu bitti. Aynadaki kız şimdi bir kadın, kısa siyah saçlı, *Quadrophenia* tişörtlü, siyah kot pantolonlu. "Bak ne diyeceğim" diyor bana, "Vinny'nin yanına taşınıyorsun." Neden taşınamayacağımı anlatmaya başlıyorum ama yarıda kalıyor. "Evet" diyorum içim kıpır kıpır ama sakince. Okulu da bırakıyorum şu an-

dan itibaren. Müdür hop noluyor diyemeden yaz tatili gelir, eylülde de on altı oldum mu zaten, Windmill Hill Çok Programlı Lisesi de aha bunu alır. Yer mi gözüm?

Yer. Topla bakalım eşyalarını. Neyi toplayayım? Büyük spor çantama ne sığarsa. Külot, sutyen, tişört, deri ceketim, makyaj çantam, bileziklerimle kolyelerimin durduğu Oxo kutusu. Diş fırçası, bir avuç tampon. Reglim gecikti biraz, her an başlayabilir. Para. Biriktirdiğim kâğıt ve bozuk paralar 13,85 tutuyor. Bir 80 de TSB hesabımda var. Vinny benden kira istemez herhalde, önümüzdeki hafta da iş aramaya başlarım. Bebek bakıcılığı olur, kasiyerlik olur, garsonluk olur... Üç beş kuruş kazanmanın bin türlü yolu var. Plaklarım ne olacak? Şimdi hepsini kaldırıp Peacock Street'e götüremem, annem de pislik olsun diye gayet rahat eskiciye verir, o yüzden sadece *Fear of Music*'i alıp deri ceketime dikkatle sarıyorum ve kırılmayacağı şekilde koyuyorum çantama. Geri kalanlarını şimdilik döşemenin altına saklayıp tam halıyı indirirken korkudan ödüm kopuyor. Jacko kapıda durmuş beni izliyor, üzerinde hâlâ *Thunderbirds* pijaması ve terlikleri var.

"Ay aklım çıktı Jacko" diyorum ona.

"Gidiyorsun." Jacko'nun sesi hep uzaklardan gelir gibidir.

"Aramızda kalsın, evet gidiyorum. Ama uzağa gitmiyorum merak etme."

"Sana bir hatıra yaptım beni unutma diye." Jacko elime yuvarlak bir karton tutuşturuyor, eritme peynir kutusunu yassıltmış, üzerine bir labirent çizmiş. Kafayı labirentlerle bozdu, hep o Sharon'la okudukları *Dungeons & Dragonsy* kitapları yüzünden. Jacko'nun buna çizdiği aslında kendi standartlarına göre çok zayıf, alt tarafı iç içe geçmiş sekiz-dokuz halkadan ibaret. "İyi sakla" diyor bana, "diabolik bir şey."

"O kadar kötü görünmedi gözüme."

"Diabolik demek, şeytani demek abla."

"Niye şeytaniymiş bakalım labirentin?"

"Sen içinde giderken Karaltı da peşinden yürüyor. Sana dokunursa varlığın son bulur. Yani bir yerde sağa değil sola döndün mü sonun gelir. Labirenti çok iyi ezberlemen lazım."

Herkese nasip olmaz böyle manyak kardeş. "Peki, teşekkür ederim Jacko. Bak, şimdi benim yapmam gereken bir iki işim var..."

Jacko bileğimi tutuyor. "Ezberle labirenti Holly. Manyak kardeşin lafını dinle. *Lütfen*."

Bunu duyunca biraz sarsılıyorum. "Ablacım niye böyle tuhaf tuhaf konuşuyorsun?"

"Bana söz ver, yolu öyle bir ezberleyeceksin ki bir gün karanlıkta bile kat etmen gerekse şaşırmayacaksın. Lütfen."

Arkadaşlarımın kardeşleri araba yarışı, bisiklet, kart oyunu peşinde, bizimki tutmuş bana yok "kat etmek" yok "diabolik" diyor. Bu oğlan eşcinsel çıkarsa Gravesend'de nasıl ayakta kalır kim bilir... "Tamam, söz veriyorum, yolu ezberleyeceğim." Sonra sarılıyor Jacko bana; bu da garip, çünkü sokulgan bir çocuk değildir. "Bak uzağa gitmiyorum zaten. Büyüyünce anlayacaksın sen de..."

"Erkek arkadaşının yanına taşınıyorsun."

Şaşırma noktasını çoktan geçtim. "Evet."

"Kendine dikkat et Holly."

"Vinny iyi bir insan. Annemin siniri geçince görüşürüz zaten. Brendan da Ruth'la evlendi ama hâlâ görüşüyoruz, değil mi?"

Fakat Jacko cevap vermek yerine peynir kapağındaki labirenti çantamın derinliklerine yerleştiriyor, bana son bir bakış atıp gözden kayboluyor.

Annem elinde bir sepet temizlik beziyle birinci katın sahanlığında beliriyor, deminden beri pusuya yatmamış gibi. "Şaka yapmıyorum. *Cezalısın*. Çabuk çık yukarı. Haftaya sınavların başlıyor. Kır kıçını dersini çalış."

Tırabzanı sıkı sıkı tutuyorum. "Bu evde yaşıyorsan bu evin

kurallarına uyacaksın dedin. Öyle olsun. Senin evini de, kuralını da, aklına esince atacağın tokadını da istemiyorum. Sen de katlanmazdın buna. Katlanır mıydın?"

Annemin yüzü seğiriyor ve şimdi doğru lafı ederse, oturur tartışırız. Ama yok, o gözünü spor çantama dikip aptallığıma inanamıyormuş gibi dudak büküyor. "Sen akıllı bir kızdın halbuki."

Yanından geçip zemin kata iniyorum.

Tepemden sesi gergin geliyor. "Okul ne olacak?"

"Okul çok önemliyse sen git!"

"İmkânımız oldu da gitmedik mi Holly? Bütün pub benim elime bakıyordu; seni, Brendan'ı Sharon'ı, Jacko'yu besledim büyüttüm, okullara gönderdim ki ömrünüzü benim gibi hela silip kül tablası dökerek, belinizi büküp gece yarıları yatağa girerek çürütmeyin diye!"

Vız gelir tırıs gider. İnmeye devam ediyorum.

"Sen git bakalım, git. Burnun sürtülsün. Romeo'n seni üç gün sonra kapının önüne koysun da gör. Erkekler bir kızın karakterine, iç güzelliğine mi bakar sanıyorsun Holly? Nah bakarlar."

Kulak asmıyorum. Koridordan, Sharon'ın barın arkasında, meyve suyu raflarının orada durduğunu görüyorum. Babama rafları doldurmakta yardım ediyor ama konuşmaları duymuş olduğunu fark ediyorum. Ona belli belirsiz el sallıyorum, o da bana sallıyor endişeyle. Kilerden babamın şarkı söyleyen sesi geliyor. Onu bulaştırmasam daha iyi. Annemin önünde, onun tarafını tutar. Müdavimlerin önünde, "Didişen tavukların arasına girecek kadar salak değilim" der çıkar işin içinden, dinleyenler de başlarını sallayıp "Doğru dedin Dave" diye mırıldanırlar. Kaldı ki Vinny'yi öğrendiği zaman yanında olmak istemem. Utandığımdan değil; orada bulunmasam daha iyi. Newky sepetinde uyukluyor. "Kent'in en pis kokan köpeğisin" diyorum ona gözyaşlarıma hâkim olabilmek için, "pi-

re torbası seni." Boynunu okşuyorum, yan kapının sürgüsünü açıp Marlow Alley'ye çıkıyorum. Kapı ardımdan *çat* diye kapanıyor.

West Street kontrastı bozuk televizyon gibi, bir tarafı çok parlak, diğer tarafı karanlık; ben de güneş gözlüğümü takıp dünyayı rüya gibi, daha canlı ve daha gerçek bir yere çeviriyorum. Boğazım acıyor, titriyorum. Bardan peşime düşen yok. İyi. Yanımdan geçen beton kamyonunun dumanlı rüzgârı atkestanesini sallayıp hışırdatıyor biraz. Sıcak asfalt, patates kızartması ve varillerden taşan bir haftalık çöp kokusunu içine çek – çöpçüler yine grevde de.

Bir sürü minicik kuş, çocukların doğum günlerinde evleri süsledikleri fırfırlar gibi uçuşuyor ortalıkta; bir grup erkek çocuğu parkta, Crooked Lane'deki kilisenin etrafında saklambaç oynuyor. *Tut koşuyor! Ağacın arkasında! Ya söylemesene yerimi!* Çocuk işte. Stella diyor ki büyük erkeklerden daha iyi sevgili oluyormuş, bizim yaşımızdaki oğlanlarda külahı eline aldığın gibi dondurma erirmiş. Vinny'yi bir tek Stella biliyor, Magic Bus'ta buluştuğumuz ilk cumartesi günü o da vardı, ama sır saklar. Bana sigara içmeyi öğretirken, durup durup öğürdüğümde hiç gülmedi; erkekler hakkında bilmem gereken şeyleri de o bana öğretti. Stella bizim sınıfın açık ara en kafa kızı.

Crooked Lane nehirden yukarıya dönüyor, ben de onu takip edip Queen Street'e çıktığım sırada Julie Walcott az daha pusetiyle beni eziyordu. Bebeği bağıra bağıra ağlıyor, kız da bitik halde. Hamile kalınca okulu bıraktı. Vinny'yle biz çok dikkatliyiz, zaten bir kere prezervatifsiz seks yaptık, o da ilk seferiydi. Bakire kızların hamile kalamayacağı bilimsel olarak kanıtlanmış. Stella söyledi.

Queen Street'e flamalar gerilmiş, sanki Holly Sykes'ın Düşman İşgalinden Kurtuluşu kutlanıyor. Yüncüdeki İskoç

kadın saksılarını sulamakta, kuyumcu Bay Gilbert vitrinine tepsiler içinde yüzükler çıkarıyor, kasaplar Mike ve Todd da on küsur karkasın çengellere asılı durduğu kamyonet kasasından başsız domuz gövdesi indiriyorlar. Kütüphanenin önünde bir grup sendikacı grevdeki madenciler için bağış toplarken, Sosyalist İşçiler'den birkaç kişinin elinde HAKKIMIZI İSTİYORUZ SADAKA DEĞİL ve THATCHER İŞÇİLERE SAVAŞ AÇTI yazılı pankartlar var. Ed Brubeck bisikletiyle yaldır yaldır bu tarafa geliyor, beni görmesin diye sabit pazara giriyorum. Geçen sene babası hırsızlık ve darptan içeri girince Manchester'dan Gravesend'e taşındı. Hiç arkadaşı yok, arkadaş ister gibi bir hali de yok. Normalde bizim okulda böylesini çarmıha gererler ama geçen lise sonlardan biri bulaşacak oldu, Brubeck çocuğun burnunu dümdüz edince bir daha kimse yanına yaklaşmadı. Gidonuna bağladığı oltayla beni görmeden geçip gidiyor, ben de yoluma devam ediyorum. Atari salonunun önünde bir dilenci klarnetle cenaze marşını çalıyor, biri kutusuna para atınca hop *Dallas*'ın müziğine dönüyor. Magic Bus Plakçılık'a gelince içeri burnumu uzatıyorum. Ben R harfinde "Ramones"i arıyordum. Vinny ise H harfinde "Haydi" "Harika" ve "Holly" aradığını söyledi. Dükkânın arka tarafında ikinci el gitarlar da var. Vin, "Stairway To Heaven"ın introsunu çalabiliyor ama ondan sonrası yok. O işteyken ben de gitar çalmayı öğreneceğim. Vin'le müzik grubu bile kurabiliriz. Niye olmasın ki? Tina Weymouth da kız ama Talking Heads'in basçısı. Annem "Benim öyle kızım yok" dedikten sonra beni *Top of the Pops*'ta görünce yüzü ne hale gelir kim bilir. Bir kere annem hiç Vin'le benim birbirimizi sevdiğimiz gibi sevmemiş ki. Babamla iyi kötü geçiniyorlar, Cork'taki sülalesi babamın İrlandalı ve Katolik olmayışını bir türlü içine sindirememiş olsa da. Benden büyük İrlandalı kuzenlerim, annemin nikâhtan önce Brendan'a hamile kaldığını söyleyip kızdırırlardı beni; öbür taraftan bakıyo-

rum yirmi beş senelik evliler, hiç de fena değil, ama annemle babamın arasında, Vin'le benim aramdaki gibi muhteşem bir bağ yok. Stella'ya bakılırsa Vin'le ben ruh ikiziymişiz. Birbirimiz için yaratıldığımız besbelliymiş.

Milton Road'daki NatWest Bank şubesinin önünde Brendan'a rastlıyorum. Jöleli saçları, şal desenli kravatı, omzuna attığı blazer ceketiyle Stott and Conway yazıhanesine değil Yakışıklılık Okulu'na gidiyor sanırsınız. Arkadaşlarımın ablalarının kalplerini titretir ağabeyim – ay kusucam şimdi. Patronu Bay Conway'in kızı Ruth'la belediyede nikâh kıydılar, Chaucer Country Club'da da şaşaalı bir düğün yaptılar. Ben nedime olmadım, çünkü öyle *Rüzgâr Gibi Geçti* tipi elbiseler giyen kızlardan değilim; o işleri Sharon'la Ruth'un yeğenleri halletti, Cork'tan da bir sürü akrabamız geldi. Brendan annemin ilk göz ağrısı, annem de Brendan'ın biricik anası. Şimdi söyleyeceklerimi zamanı gelince didik didik incelerler.

"Günaydın" diyorum. "Ne var ne yok?"

"İdare eder. Evde işler yolunda mı?"

"Aynen. Annem sabah bahar sevinciyle dolup taşıyordu."

"Hadi ya?" diyen Brendan şaşkın bir gülücük atıyor. "Nereden icap etti?"

Omuz silkiyorum. "Sağ tarafından kalkmış herhalde."

"İyiymiş." Çantama gözü takılıyor. "Hayırdır, yolculuk mu var?"

"Yok canım. Stella'larda Fransızca çalışacağız, akşam da onda kalacağım. Haftaya sınavlar var."

Ağabeyimin hoşuna gitti söylediklerim. "Aferin sana küçük kardeşim."

"Ruth daha iyi mi?"

"Pek fark yok. Gecenin bir yarısı tutan şeye niye sabah bulantısı diyorlar anlamıyorum."

"Belki doğa ana insanı bebeğe böyle hazırlıyordur" diye bir

laf atıyorum ortaya. "Uykusuzluk, didişmeler, kusmalar falan... Dayanıklı olmak lazım."

Ağabeyim zokayı yutmuyor. "Olabilir." Brendan'ı bir baba olarak hayal etmek çok zor ama Noel'e doğru olacak işte.

Arkamızda NatWest'in kapıları açılıyor ve memurlar içeri doluşmaya başlıyor. "Bay Conway damadını kovacak değil ama" diyorum Brendan'a, "mesain dokuzda başlamıyor mu?"

"Doğru dedin. Yarın öğlen ders çalışmaktan dönmüş olursan görüşürüz, annem yemeğe davet etti. Hadi iyi günler."

"Bugün hayatımın en iyi günü zaten" diyorum ağabeyime ve dolayısıyla da anneme.

Brendan ödüllü gülücüğünü son bir kez patlatıp takım elbiseli, üniformalı, ofislere mağazalara fabrikalara çalışmaya giden insan selinin arasına karışıyor.

Pazartesi günü sokak kapısına anahtar yaptırırım ama şimdi her zamanki gizli yoldan giriyorum. Grove denen sokakta, vergi dairesine gelmeden hemen önce bir aralık var, kokuşmuş bebek bezlerinin taştığı çöp konteynırından pek görünmüyor. Bir kahverengi sıçanın bakışlarını üzerimde hissediyorum. Çıkmaza girip sağa döndüğümde, Peacock Street'teki evlerin arka bahçe çitleri ile vergi dairesi duvarı arasındayım. En uçtaki, demiryolunun hemen yanındaki Vinny'nin evi. Çivisi çıkmış payandaların arasından süzülüp arka bahçesine adım atıyorum. Çimenler ve otlar belime kadar geliyor; erik ağacı da meyveye durmuş bile, ama çoğu kurda kuşa yem olacak, çünkü kendi deyimiyle Vinny "kıçını kaldırıp da toplayamaz." *Uyuyan Güzel*'de herkes yüz yıl uyurken kaleyi çepeçevre saran orman gibi biraz. Vinny'nin sözde bahçeyi temiz tutması gerekiyor teyzesinin isteği üzerine, ama kadın King's Lynn'de oturuyor ve bu eve hiç uğramıyor, kaldı ki Vinny motorcu, bahçıvan değil. Bir yerleşeyim, bu cangılı da hizaya sokarım. Kadın eli değsin yeter.

Hatta bugün gitar çalıştıktan sonra başlayabilirim. Köşede sarmaşıkların yarı yarıya örttüğü bir kulübe, içinde bahçe aletleri ve çim biçme makinesi duruyor. Ayçiçekleri, güller, çuhalar, karanfiller, lavantalar, minik toprak saksılarda taze baharatlar dikerim. Ağaçtaki eriklerden turtalar, kurabiyeler yaparım, Vinny de "Vay anasına Holly, ben nasıl yaşamışım bunca zaman sensiz" der. Erkeğin kalbine giden yolun midesinden geçtiğini bütün dergiler yazıyor. Yağmur suyu fıçısının yanındaki pembe çiçekli çalılıkta beyaz kelebekler uçuşuyor; konfeti ve dantel serpilmiş sanki canlı gibi.

Arka kapı kilitli olmuyor, çünkü Vinny anahtarı kaybetmiş. Dün geceki pizza kutularımız ve şarap kadehlerimiz hâlâ lavaboda ama kahvaltıdan iz yok. Vinny geç kalkıp alelacele işe gitmiştir hep yaptığı gibi. Bütün evin adamakıllı toplanması, süpürülmesi, tozunun alınması lazım. Ama önce bir kahve, yanında bir sigara. Annem Muhammed Aliliğe kalkışmadan önce ancak yarısını yiyebilmiştim gevreklerin. Gelirken sigara almayı unuttum. Brendan'la karşılaşınca aklımdan gitti ama Vinny'nin komodininde paket duruyor, bu yüzden dik merdivenlerden yatak odasına –yatak odamıza– tırmanıyorum. Perdeler hâlâ kapalı, içerisi de çorap gibi koktuğundan perdeleri açıyorum, camı aralıyorum, sonra arkamı dönüp korkuyla bir karış sıçrıyorum, çünkü Vinny yatakta ve altına yapmış gibi duruyor. "Benim ya, benim" diye bocalıyorum. "Ay şey ben yani pardon. İştesindir sandım."

Elini kalbine bastırıp gülüyor kurşun yemiş gibi. "Aman be Hol. Hırsız sandım seni."

Ben de güler gibi yapıyorum. "E, evdesin..."

"Yeni sekreter mallık yapıp görev çizelgelerini birbirine karıştırmış, Kev aradı, bugün izinlisin dedi."

"Süpermiş" diyorum. "Çünkü sana bir sürprizim var."

"Harika, bayılırım sürprize. Ama önce suyun altını yak. Hemen geliyorum aşağı. Aman ne diyorum ben ya, evde kah-

ve mi var? Nolur şurdan Staffa'ya kadar gidip bir kavanoz Gold Blend al. Borcum olsun, dönüşte öderim."

Ama önce söylemem lazım: "Annem öğrenmiş Vin."

"Hadi ya?" Düşünceli görünüyor. "Peki, nasıl şey yaptı..."

Ansızın beni istemeyeceğinden korkuyorum. "Hoş olmadı. Hatta aklını kaçırdı. Seninle bir daha görüşemeyeceğimi söyledi, bodruma kilitlemekle tehdit etti. Ben de evi terk ettim. Yani..."

Vinny lafın nereye gittiğini anlamadan bana bakıyor.

"Yani... sende kalabilir miyim? Şimdilik, bir süreliğine."

Vinny yutkunuyor. "E*ee*... Evet. Anladım. Oluuur..."

Pek olur gibi çıkmıyor sesi. "Evet mi demek bu?"

"Ee, evet. Tabii. Evet. Ama nolur önce şu kahveyi al."

"Ciddi misin? Oh, Vin!" Sıcak küvete girmişim gibi rahatlama yayılıyor vücuduma. Sarılıyorum ona. Vücudu terli. "Sen harikasın Vinny! Kabul etmeyeceğinden korktum!"

"Senin gibi seksi kediciği köprü altında bırakacak halimiz yoktu ya? Ama Hol, Drakula'nın kan istediği kadar kahve istiyorum şu anda ve..." Cümleyi bitiremiyor, çünkü öpücüklere boğuyorum Vinny'mi, New York'lara gidip David Byrne'ın elini sıkmış sevgilimi; aşkım kalorifer kazanı gibi öyle bir patlıyor ki onu kendime çekip yorganın üzerine devriliyoruz, fakat altımızdaki yorgan kımıldıyor ve elimle yorganı çektiğimde ne göreyim, en iyi arkadaşım Stella Yearwood. Çırılçıplak. Kötü bir seks rüyasında gibiyim ama rüya değil.

Gözüm apışarasına öyle bir dalıp gidiyor ki... Sonunda "Seninkinden ne farkı var be?" diyor.

Sonra ağzımı ayırıp Vinny'ye bakıyorum; altına sıçmış hali devam ederken kendini zorlayarak kıkırdıyor: "Göründüğü gibi değil..."

Stella alabildiğine rahat bir tavırla yorganı üstüne çekip Vinny'ye "Salaklık etme" diyor. "Aynen göründüğü gibi, Holly. Sana anlatacaktık ama olaylar kontrolümüzün dışında geliş-

ti. İşin özü şu ki, terk edildin. Hoş değil ama hepimizin –çoğumuzun– başına geliyor; *c'est la vie.* Üzülme, elini sallasan ellisi. Zararın neresinden dönsen kârdır; gitsen mi artık? Şerefini kurtar hiç değilse."

Nihayet ağlamam kesildiğinde kendimi bir avluda taş basamağın üzerinde, iki yanım beş-altı kat tuğla ve dar pencereyle çevrili buluyorum. Otlar asfalt plakaların arasından fırlamış, karahindiba pamukları uçuşuyor kar küresindeki kar taneleri gibi. Vinny'nin kapısını çarptıktan sonra ayaklarım beni buraya, yedi yaşımdayken Dr. Marinus'un beni Bayan Constantin'den kurtardığı Gravesend Devlet Hastanesi'ne getirdi. Vinny'ye yumruk attım mı? Yoğun bir sıvının içinde yüzüyor gibiydim. Nefes alamıyordum. Bileğimi tuttu, canım acıdı –hâlâ acıyor– ve Stella da bir yandan "İki dakika akıllı ol, bas git Holly" diye çemkiriyordu, "Bu gerçek hayat, *Hanedan* dizisinden bir bölüm değil!" Koşa koşa çıktım, kapıyı çarptım ve bir yere, herhangi bir yere, hiçbir yere koşa koşa gittim. Durduğum anda zırıl zırıl ağlayan sümüklü bir yığına dönüşeceğimi, annemin casuslarından birinin beni görüp haber uçuracağını, bunun da annemi sevindireceğini biliyordum. Çünkü haklıydı. Ben Vinny'yi bir parçammış gibi sevdim, o ise beni bir sakız gibi sevdi. Tadım kaçtığında tükürüp attı beni, yenisini açıp ağzına tıktı, üstelik herhangi birini de değil, Stella Yearwood'u. En iyi arkadaşımı. Nasıl yapar bunu bana? Nasıl yaparlar?

Kes *ağlamayı*! Başka şeyler düşün...

Holly Sykes ve Çok Acayip İşler Bölüm 1. 1976'da yedi yaşındaydım. Bütün yaz bir damla yağmur düşmedi, bütün bahçeler kurudu. Queen Street'in sonundaki çeşmelerin önünde, Brendan ve annemle kuyruğa girdiğimizi hatırlıyorum, kuraklık o kadar kötüydü. Gündüz kâbuslarım o yaz başladı. Gaipten sesler duyuyordum. Deli gibi, zırva gibi de-

ğildi, hatta korkutucu bile değildi başta. Radyodakiler demiştim bunlara, çünkü önceleri yan odada radyo çalıyor sanıyordum. Ama yan odada radyo yoktu. Geceleri daha net duyuluyordu sesler ama okulda bile, mesela sınav sessizliğinde işitebiliyordum. Üç dört ses bir ağızdan konuşurdu, ne dediklerini hiç anlayamazdım. Brendan beyaz önlüklüler, tımarhanelerle gözdağı verince kimseye söylemeye cesaret edemedim. Annem Jacko'ya hamileydi, babam pub'da deli gibi çalışıyordu, Sharon daha üç yaşındaydı, Brendan da o yaşta bile dallamaydı. Gaipten sesler duymanın normal olmadığını biliyordum ama bana bir zararları yoktu, benim tutacağım sır da bu olur diye düşündüm.

Bir gece kâbus gördüm, bizim Captain Marlow'u katil arılar basmıştı; ter içinde uyandım. Ayakucumda bir kadın oturuyordu, "Telaşlanma Holly, bir şey yok" dedi, ben de "Sağ ol annem" dedim, kim olabilirdi başka? Sonra mutfaktan annemin kahkahası geldi – o zaman yatak odam üst kata taşınmamıştı daha. Ayakucumdaki kadının hayal olduğunu o zaman anladım ve kendime kanıtlamak için ışığı açtım.

Kimse yoktu tabii ki.

"Sakın korkma" dedi kadın, "ama ben de senin kadar gerçeğim."

Delirmedim, çığlığı basmadım. Titriyordum elbette ama o korku içinde bile karşımda bir bilmece veya sınav var gibi hissettim. Odamda kimse yoktu ama biri benimle konuşuyordu. Ben de en sakin sesimle kadına "Hayalet misin?" diye sordum. "Hayalet değilim" dedi kadın, "zihnine misafir geldim. Bu yüzden göremiyorsun beni." Misafirimin adını sordum, *Bayan Constantin*, dedi. Dikkatimi dağıttığı için Radyodakileri gönderdiğini, bir sakıncası olmadığını umduğunu söyledi. "Yok" dedim. Bayan Constantin şimdi gitmesi gerektiğini ama sonra tekrar uğrayacağını söyledi, çünkü "fevkalade küçük bir hanımmışım."

Sonra kayboldu. Saatler sürdü tekrar uykuya dalmam, ama nihayet dalabildiğimde bir dost kazanmış gibi hissediyordum.

Şimdi ne yapacağım? Eve mi gideceğim? Dişetlerime iğneler saplarım daha iyi. Annem bana dumanı üstünde bok rostosu pişirir, bok sosuna bular, karşıma geçip son bok lokmasını ağzıma atana kadar beni izler, sonra hayatım boyunca evet efendim sepet efendimden başka tek laf edersem karşıma Vinny Costello Vakası dikilecek. Peki; Peacock Street'te oturamayacak olabilirim ama yine de evden ayrılmam mümkün, hiç değilse anneme artık başımın çaresine bakabileceğimi, bana yedi yaşında çocuk gibi davranmaması gerektiğini anlatana kadar. Şimdilik geçinecek param var, bu sıcak dalgası da biraz sürecek gibi görünüyor, yaz tatiline erken başlamışım gibi düşünebilirim. Sıçarım okuluna da, sınavlarına da; Stella bire bin katarak anlatır olayı, erkek arkadaşının ondan sıkıldığını içine sindirememiş, yapışkan bir zehirli sarmaşık gibi adımı çıkarır okulda. Pazartesi sabah dokuz itibariyle Holly Sykes, Windmill Hill Resmi Taşakoğlam'dır. Garanti.

Cankurtaran sireni yaklaşıyor, sesi avluda yankılandıktan sonra sözü yarım kalmış gibi ansızın susuyor. Çantamı şöyle bir silkeleyip kalkıyorum. Evet, şimdi nereye? İngiltere'de evden kaçan her genç Londra'nın yolunu tutar, sanki yetenek avcıları veya tatlı cadılar tutup kaldıracakmış gibi onları ama ben aksi yöne gideceğim, nehir boyundan Kent bataklıklarına. İnsan pub'da büyüdüğü zaman Londra'da gençleri sokaktan kaldıranların ne cins avcılar olduğunu öğreniyor. Belki bir ahır veya boş yazlık bulur, kalırım bir süre. Öyle olur bak. Böylece kalkıyorum hastanenin önünden. Otopark güneş ışığıyla parlayan ön cam dolu. Hastanenin serin ve loş lobisinde sigara içen, haber bekleyen sıra sıra insanlar görüyorum.

Tuhaf yerler bu hastaneler...

Holly Sykes ve Çok Acayip İşler Bölüm 2. Aradan birkaç hafta geçip Bayan Constantin hiç görünmeyince, "Herhalde rüyaydı" dedim. Ama bana dediği o kelimeyi –fevkalade– bilmiyordum ki, sözlüğe bakınca öğrendim. Aklıma Bayan Constantin sokmadıysa nasıl girdi bilemedim, bugüne kadar da çözemedim bu soruyu. Derken eylül ayında bir gece, okullar açılmıştı, ben de sekizime basmıştım, uyanıp yine yanımda olduğunu anlayınca korkmaktan çok sevindim. Fevkalade olmak güzeldi. Bayan Constantin'e melek olup olmadığını sordum, güldü biraz; "Hayır" dedi, benim gibi insanmış ama kendi bedeninden sıyrılıp arkadaşlarına misafir olmayı öğrenmiş. "Ben de arkadaşın mıyım?" diye sordum, "Olmak istiyor musun?" dedi; "Evet" dedim, "bayılırım hem de"; "Olursun o zaman" diye karşılık verdi. Sonra Bayan Constantin'e nereli olduğunu sordum, "İsviçre" dedi. Hava atmak için çikolatayı "İsviçreliler mi icat etmiş?" diye sordum, "Ben senin gibi akıllı bıdık görmedim" dedi. Ondan sonra her gece ziyaretime geldi birkaç dakikalığına, o gün neler yaptığımı anlattım, beni dinledi, avuttu veya neşelendirdi. Hep benim tarafımdaydı, annemle Brendan'ın hiç olmadığı kadar. Bayan Constantin'e sorular da sordum. Bazen dosdoğru cevapladı; mesela "Saçın ne renk?" dediğimde, "Platin sarısı" demişti, ama genellikle de "Sürprizi bozmayalım değil mi Holly?" deyip geçiştirdi.

Sonra bir gün, okulumuzun namlı kabadayı kızlarından Susan Hillage beni okuldan eve yürürken kıstırdı. Babası Belfast'ta askerdi, annem de İrlandalı ya, yere yatırıp dizini kafama bastırdı, küveti kömürlük niyetine kullandığımızı ve IRA yardakçısı olduğumuzu itiraf etmezsem bırakmayacağını söyledi. Etmedim, o da çantamı ağacın dalına fırlattı; babasının, Belfast'ta ölen arkadaşlarının intikamını alacağını, bunu tek kişiye bile anlatırsam babasının müfrezesinin gelip barımızı ateşe vereceğini, benim yüzümden hepimizin içeri-

de cayır cayır yanacağını söyledi. Muhallebi çocuğu değildim ama küçüktüm, Susan Hillage da bam telimi bulup basmıştı. Anneme babama bir şey anlatmadım ama ertesi gün okula gitmekten, gidince olacaklardan ölesiye korktum. Fakat o gece sıcak yatağımda uyanıp Bayan Constantin'in sesini duydum; bu kez gaipten gelmiyordu, yatağımın karşısındaki koltuğa oturmuş buldum onu. "Aç gözlerini uykucu" dedi. Gençti, saçları altınla beyaz arasındaydı, dudakları muhtemelen gül pembeydi ama ay ışığında morumsu görünüyordu, üzerinde de gecelik gibi bir şey vardı. Tablo gibi güzeldi. Nihayet "Rüya mı görüyorum?" diye sordum, "Buraya geldim, çünkü benim akıllı, fevkalade kızımın canını çok sıkmışlar, sebebini öğrenmek istiyorum." Ben de ona Susan Hillage'ı anlattım. Bayan Constantin sonuna kadar dinledi, sonra kabadayılıktan hiç hoşlanmadığını söyleyip icabına bakmasını ister miyim diye sordu. "Evet, lütfen" diyebildim ama başka bir şey soramadan babamın ayak seslerini duydum koridorda, gelip kapıyı açınca sahanlığın ışığı gözlerimi kamaştırdı. Nasıl anlatacaktım gecenin bir yarısı Bayan Constantin'in odamda oturmasını? Ama babam o yokmuş gibi davrandı. İyi miyim, diye sordu, bir ses duymuş, Bayan Constantin de *yoktu* zaten. Babama "Herhalde rüya gördüm, uykumda konuştum" dedim.

Sonunda buna inanmaya başladım. Ses duymak başka şey, karşında gecelikli kadını otururken görmek başka. Ertesi sabah her zamanki gibi okula gittim, Susan Hillage'ı görmedim. Kimse de görmedi. Müdürümüz geç vakit okula telaşla girip Susan Hillage'ın sabah bisikletle okula gelirken bir minibüsün altında kaldığını, ağır yaralı olduğunu, hepimizin onun için dua etmesini söyledi. Bunları dinlerken buz kestim, uyuştum ve kan beynimden öyle bir çekildi ki okulun koridoru sanki üzerime katlandı, sonra yere düştüğümü bile hatırlamıyorum.

Thames bugün çırpıntılı ve bulanık mavi; Gravesend'den çıkıp Kent bataklıklarına doğru yürüyorum, yürüyorum, bir de bakmışım ki saat on bir buçuk olmuş, kasaba çok gerilerde maket kadar kalmış. Rüzgâr Blue Circle fabrikasının bacalarından, sihirbazın cebinden çıkan dizi dizi mendiller gibi bulutlar koparıyor. Sağımda A2 yolu bataklıkların üzerinde gürül gürül. Bay Sharkey'ye bakılırsa bu yolu Romalıların yaptığı eski yolun üzerine yapmışlar; bugün de hâlâ Romalıların yaptığı gibi A2'den Dover'a varılıp Kıta'ya geçecek gemiye biniliyor. Elektrik direkleri çift sıra uzanıyor. Pub'da babam barı süpürüyordur, Sharon benim üç sterlin harçlığıma konmak için üstüne atlamadıysa. Sabah uzadı yüzyıl oldu cebir türev entegral gibi; güneş gözümü ağrıtıyor. Güneş gözlüğümü Vinny'nin mutfağında, tezgâhta bıraktım. On dört doksan dokuza patlamıştı bana. Stella'yla almıştım, aynısını Carnaby Street'te üç katına gördüğünü söyleyince ucuza buldum diye sevinmiştim. Derken Stella'yı boğduğumu hayal ediyorum ve ellerim kollarım gerçekten boğuyormuşum gibi kaskatı kesiliyor.

Susadım. Annem bu saatte babama "Holly'nin neden kapıyı çarpıp çıktığını" anlatmıştır ama bire bin katmadıysa ne olayım. Babam "Aile değil karılar koğuşu" diye espriler yapacak; PJ, Nipper ve Big Dex dallamalıklarına doymasınlar sırıtıp kafa sallayacaklar. PJ, *Sun*'dan haber okuyormuş gibi yapacak: "Sallamasyon Üniversitesi astronomi bölümünden şok iddia: Evrenin merkezi ergenlerdir!" Hepsi kakırdayacak ve herkesin en sevdiği mekân sahibi Eski Tüfek Dave Sykes, "O kadar komiksin ki altıma işedim" kahkahasını patlatacak. Çarşamba olsun ben hâlâ dönmeyeyim de, bakalım gülebiliyorlar mı?

Ta uzakta balık tutanlar var.

Çok Acayip İşler Final. Karga tulumba edilip revire taşı-

nırken bile Radyodakiler'in geri geldiğini işitebiliyordum. Yüzlercesi hep bir ağızdan fısıldıyordu. Bu ürküttü beni ama daha çok Susan Hillage'ın ölümüne sebep olmam ürkütmüştü. Ben de okulun hemşiresine Radyodakiler'i ve Bayan Constantin'i anlattım. İhtiyar kadıncağız en iyi ihtimalle beyin sarsıntısı geçirdim, en kötü ihtimalle keçileri kaçırdım sanıp annemi aradı, o da aile doktoruna telefon etti, akşamüstü Gravesend Devlet Hastanesi'nde kulak doktoruna gittim. O bir şey bulamadı ama Londra'daki Great Ormond Street Hastanesi'nde görev yapan bir çocuk psikiyatrının bu konularda çok iyi olduğunu söyledi. Annemin "Deli değil benim kızım!" diye celallenmesini, "tümör" kelimesiyle savuşturdu. Ömrümün en kötü gecesini geçirdikten sonra –Bayan Constantin gelmesin diye Tanrı'ya yalvarıp İncil'i yastığımın altına koydum ama Radyodakiler'in gürültüsünden gözümü bile kırpamadım– kulak doktoru telefon etti, arkadaşı olan psikiyatrın bir saate Gravesend'e geleceğini, annemin mümkünse beni getirmesini söyledi.

Dr. Marinus, benim gördüğüm ilk Çinliydi; annemin yemek yapacak hali olmadığı zaman beni veya Brendan'ı gönderip bir şeyler aldırdığı Bin Sonbahar Lokantası'ndakiler hariç. Dr. Marinus mükemmel ve ağdalı konuşuyor, sesi de alçak olduğundan söylediklerini anlamak için dikkat harcamak gerekiyordu. Kısa boylu ve sıska bir adam olmasına rağmen bir biçimde odayı doldurmuştu. Önce okulumu, ailemi filan sordu, sonra seslere geçti. Annem, "Kızıma deli muamelesi yapmayın lütfen, onun aklı başında, kafasını çarptı sadece" filan dedi. Dr. Marinus anneme aynı fikirde olduğunu, benim delilikle uzaktan yakından alakam bulunmadığını ama beynin bazen mantık dışı çalışabileceğini söyledi. Tümör ihtimalini ortadan kaldırmak için, soracağı sorulara benim yerime cevap vermemesini istedi. Ben de ona Radyodakiler'i, Susan Hillage'ı ve Bayan Constantin'i anlattım. Annemin yine

eli ayağı karıştıysa da, Dr. Marinus benim yaşımdaki kızlarda işitsel halüsinasyonların –gündüz kâbuslarının– sık görüldüğünü anlattı. Susan Hillage'ın geçirdiği kazanın büyük bir tesadüf olduğunu, bu büyüklükte tesadüflerin dünyanın dört bir köşesinde şimdi biz bunları konuşurken bile insanların başına geldiğini söyledi. Annem "Gündüz kâbuslarını durduracak bir ilaç var mı?" diye sorunca, Dr. Marinus'un o yola başvurmadan önce "memleketten" daha basit bir teknik deneyeceğini söylediğini hatırlıyorum. "Akupunktur gibi ama iğne kullanılmıyor" dedi. Ortaparmağıma tükenmezkalemle bir işaret koyup anneme orayı sıktırdı, sonra kendisi başparmağını tam alnımın ortasına koydu. Ressamın tuvaline boya sürmesi gibiydi. Gözlerim kapandı...

...ve Radyodakiler gitti. Susmakla kalmadılar, beni terk ettiler. Annem olanı yüzüme bakıp anladı ve en az benim kadar hayret edip rahatladı. "Hepsi bu kadar mı?" dedi. "Haptır, serumdur, kablodur hiçbir şey yok mu?" "Yok" dedi Dr. Marinus, "bu yeterli olur."

Bayan Constantin de bir daha gelmeyecek mi, diye sordum.

Yakın gelecekte karşıma çıkmayacağını söyledi doktor.

Son. Hastaneden çıktık, ben büyüdüm, bir daha ne Radyodakiler geldi ne Bayan Constantin. Zihninin insana nasıl oyunlar oynayabildiğine dair belgeseller filan izledim ve artık Bayan Constantin'in sadece hayali arkadaş olduğunu biliyorum – Sharon'ın Zıp Zıp Tavşan Kardeşinin bir tuhafı. Susan Hillage'ın geçirdiği kaza da, Dr. Marinus'un söylediği gibi çok büyük bir tesadüftü. Kazada ölmedi ama Ramsgate'e taşındılar, bazıları buna "Ölmekten beter" dedi. Dr. Marinus bana bir nevi hipnotizma uyguladı, hani şu sigarayı bıraktırmak için satılan kasetlerdeki gibi. Annem o günden sonra bir daha "Çekik" kelimesini ağzına almadı, bugün bile "Çekik" diyen birini duysa tepesine biner, "Şu insanlara Çekik deme-

yin, *Çinli* deyin, en iyi sigorta doktorları da onlardan çıkıyor" diyerek.

Saatim bir diyor. Çok gerilerimde çöp adam tipli balıkçılar Shornemead Kalesi'nin açıklarında balık tutmakta. İleride bir taşocağı, mıcırlardan bir tepe ve mavnaya mıcır aktaran bir kayış var. Cliffe Kalesi'ni de görüyorum, boş göz çukurları gibi pencereleriyle. Bay Sharkey savaş zamanında burada uçaksavar bataryaları olduğunu söylüyor; Gravesend sakinleri uçaksavar gümbürtüsünü duyduklarında, merdiven altındaki veya bahçedeki sığınağa koşmak için taş çatlasa altmış saniyeleri olduğunu bilirmiş. Keşke şimdi de bir bomba düşse, Peacock Street'teki malum evin tepesine. Kesin pizza tıkınıyorlardır şimdi. Vinny yemek yapmaya zahmet edemediği için pizzayla besleniyor. Kesin bana gülüyorlardır. Acaba Stella dün gece onda mı kaldı? İnsanlar birbirlerine âşık olurlar ve konu kapanır sanırdım. Salak! *Salak işte!* Bir taşa tekme savuruyorum ama taş zannettiğim şey koca bir kayanın parçasıymış, ayak parmağım eziliyor. Acı çatır çatır yayılıyor tırnağımdan tepeme. Üstüne gözlerim kızardı, yaşardı. Nerden geliyor bu kadar su yahu? Bugün bir tek dişlerimi fırçalarken su içtim, bir de gevreğin üstüne döktüğüm sütü. Dilim, çiçek aranjmanlarında kullanılan süngere döndü. Spor çantamın ipi omzumu kesiyor. Kalbim döve döve öldürülmüş fok yavrusu gibi. Karnım da aç olmalı ama hissedemeyecek kadar sefil durumdayım. Fakat kuyruğumu kıstırıp eve hayatta dönmem.

Saat üçe doğru sadece ağzımın değil bütün başımın suyu çekildi. Hayatımda hiç bu kadar yürümedim herhalde. Etrafta tek bir dükkân, kapısını çalıp su isteyebileceğim bir ev bile yok. Derken iskelemsi bir şeyin ucunda balık tutan ufak tefek bir kadın görüyorum, manzaranın bir köşesine iliştiril-

miş gibi. Epey uzakta olmasına rağmen termostan bardağını doldurduğunu görüyorum. Normalde mümkün değil yapmam böyle bir şeyi ama o kadar susadım ki, nehrin kıyısına inip geldiğimi belli etmek için iskeleye ayaklarımı güm güm vurarak yanına gidiyorum. "Affedersiniz, bir bardak suyunuzu içebilir miyim? Lütfen?"

Bana dönmüyor bile. "Soğuk çay var, içer misin?" Çatlak sesi sıcak diyarlardan geliyor.

"Teşekkür ederim, zahmet olacak size."

"E zahmet olmasın da kendin al bakalım."

Bardağı dolduruyorum mikrop ya da başka bir şey düşünmeden. Normal çay değil ama hayatımda içtiğim en ferahlatıcı şey, uzun uzun ağzımda gezdiriyorum. Şimdi ilk kez dikkatli bakıyorum kadına. Kırışık bir suratta filimsi gözler, kısa kır saçlar, kirli bir safari gömleği ve yüzyıllık gibi duran geniş siperlikli, meşin gibi bir şapka. "Güzel mi?" diye soruyor.

"Evet" diyorum. "Tadı çimen gibi."

"Yeşil çay. "

"Çayın rengi ne zaman yeşil oldu?" diye soruyorum.

"Bitkisi o renk olalı beri."

Bir balık çırpınıyor. Çalkantısını görüyorum ama balığı göremiyorum. "Çok yakaladınız mı bugün?"

Bir sessizlik. "Beş levrek. Bir sazan. İşler kesat."

Etrafında kova filan yok. "Balıklar nerede?"

Şapkasının siperliğine bir arı konuyor. "Saldım."

"Balıkları istemiyorsanız neden tutuyorsunuz?"

Birkaç saniye geçiyor. "Muhabbet olsun diye."

Çevreme bakınıyorum: patika, dikenli bir tarla, cılız bir orman ve tıkalı bir orman yolu. Dalga geçiyor benimle. "Etrafta kimse yok ki."

Arı halinden memnun; kadın oltayı sarmaya davrandığında bile kımıldamıyor. Ben kenara çekiliyorum, o iğneye bakıp

zokanın yerinde olduğunu görüyor. İskelenin susamış kalaslarına su damlaları düşüyor. Nehir kıyıyı yalayıp iskele kazıklarında çalkalanıyor. İhtiyar kadın yerinden kalkmadan, ustaca bir bilek hareketiyle gönderiyor kurşunu açığa, misina zırıl zırıl ötüyor, sonra kurşun suda az önceki yerine iniyor. Halkalar yayılıyor çevresinden. Ölüm sessizliği...

Sonra çok acayip bir şey yapıyor. Cebinden bir tebeşir çıkarıp ayağının altındaki kalasa BENİM yazıyor. Yanındaki kalasa ASIL. Onun yanındakine de ADIM. Sonra kadın tebeşiri cebine atıp balığına dönüyor.

Açıklamasını bekliyorum ama bir şey demiyor. "Neydi bu şimdi?"

"Ne neydi?"

"Az önce yazdığınız."

"Talimat yazdım."

"Kime?"

"Çok yıllar sonraki birine."

"İyi de tebeşirle yazdınız, silinecek."

"İskeleden evet. Hafızandan silinmeyecek."

Tamam, bu hepten cozutmuş. Dillendirmiyorum çünkü şu yeşil çayda gözüm var.

"Çayı bitir istersen" diyor. "Allhallows-on-Sea'den önce dükkân yok yolunuzun üstünde."

"Teşekkür ederim." Bardağı dolduruyorum. "Emin misiniz? Sonunu alıyorum."

"İyilik yap, iyilik bul." Keskin nişancı gözünü bana çeviriyor. "Barınağa ihtiyacım olabilir."

Ne barınağı? Akıl hastanesine mi yatıracağız? "Nasıl, anlayamadım?"

"Sığınak diyorum. Kaçacak bir delik. Birinci Görev başarısız olursa, ki korkarım olacak."

Delilerle uğraşmak zor iş. "On beş yaşındayım ben. Barınağım, kaçacak bir deliğim filan yok maalesef."

"İdealsin sen. Hiç beklenmeyecek birisin. Çayıma karşılık sığınak. Anlaştık mı?"

Babam der ki sarhoşların suyuna gideceksin, sonra müsait bir yerde indireceksin. Deliler de belki hiç ayılmayan sarhoşlar gibidir. "Anlaştık." O başını sallıyor, ben de plastik bardağın dibinden güneşi görene kadar dikiyorum tepeme çayı.

Kaçık kocakarı yine uzaklara çevirmiş gözlerini. "Teşekkür ederim Holly."

"Bir şey değil" deyip kıyıya dönüyorum. Sonra gerisingeri yanına gidiyorum. "Adımı nereden biliyorsunuz?"

Arkasına dönmüyor. "Beni vaftiz ettikleri isim nedir?"

Ay ne saçma. "Esther Little."

"Peki sen benim adımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü... Söylediniz ya." Söyledi mi? Söylemiş olmalı.

"Anlaştık o zaman." Esther Little'ın son sözü buydu.

Saat dört civarında, nehre uzanan tahtadan savak gibi bir şeyin yanında taşlı bir kumsala varıyorum. Botlarımı çıkarıyorum. Ayak başparmağımda, üzerine basılmış dut gibi bir morluk var. Olsa da yesem. *Fear of Music* plağımı çantamdan çıkarıyorum, kotumun paçalarını sıvayıp dizlerime kadar suya giriyorum. Kıvrılan nehir musluk suyu kadar soğuk, güneş hâlâ kuvvetliyse de ihtiyar deli kadını bıraktığımdaki kadar değil. Sonra plağı var gücümle frizbi gibi fırlatıyorum. Aerodinamik olmadığından yukarı kıvrılıyor, plak zarfıyla birlikte çıkıp suya düşüyor, siyah albüm kapağı ise yaralı bir kuş gibi suya konup bir süre yüzüyor. Acıyan gözlerimden yaşlar boşanıyor ve plağın düştüğü yere koştuğumu, levreklerin sazanların arasından paslı bisikletlere, boğulmuş korsanların kemiklerine, Alman uçaklarına, atılmış nişan yüzüklerine ve daha kim bilir nelere ulaştığımı hayal ediyorum.

Fakat kıyıya yürüyüp ılık taşlara, botlarımın yanına uzanıyorum. Babam üst katta kanepeye uzanmıştır şimdi: "Gi-

deyim bir görüneyim şu Costello denen herife, Kath" diyordur. Annem sigarasını fincanın dibindeki soğuk kahvede boğar. "Hayır Dave. Hanımefendi de bunu istiyor zaten. Hiç peşine düşmeyeceksin ki burnu sürtülsün. Ben onun için saçımı süpürge edeyim..."

Ama yarın akşam olsun, annem pazartesi günü okul var diye huylanmaya başlar, çünkü okuldan arayıp "Sınava girmedi, nerede bu kız?" diye sordular mı, burnumu sürttürme konusunda o kadar iddialı konuşamaz. Yaldır yaldır Vinny'nin kapısına dayanır. Vinny'yi parça pinçik etse de – müstahak!– nerede olduğumu öğrenemez. Karar verilmiştir. İki gece dışarıda yatıyorum, bakalım o zaman neler hissedeceğim. Sigara almazsam cebimdeki 13,85 beni iki gün cipsle, elmayla, bisküviyle idare eder. Rochester'a varırsam TSB hesabımdan para çekip tatilimi uzatabilirim bile.

Denize doğru ilerleyen dev bir yük gemisi düdüğünü öttürüyor. Turuncu gövdesine beyaz harflerle *Riga Yıldızı* yazılı. Riga bir şehir mi, başka bir şey mi acaba? Sharon'la Jacko bilirlerdi. Ağzımı ayırarak esniyorum, şakırdayan çakıllara yaslanıyorum ve koca geminin dalgasının kıyıdaki taşlara vurmasını izliyorum.

Ay birden nasıl uyku bastırdı...

"Sykes? Öldün mü? Alo, Sykes!" Akşamüstü aralanıyor ve ben birden *Nerdeyim?* ve *Ayaklarım neden çıplak?* ve *Ed Brubeck niye kolumu elliyor?* oluyorum. Kolumu çekip kendimi popomun üzerinde, ayaklarımla iterek biraz uzağa kaçıyorum, bu arada ayaklarım sıcak çakıllarda ay ay ay yanıyor, sonra da kafamı savağın kazıklarına çarpıyorum.

Ed Brubeck kımıldamadı. "Of, fena vurdun."

"Tabii fena vurdum. Kafa benim kafam."

"Öldün mü diye bakacaktım sadece."

Kafamı ovuşturuyorum. "Ölmüş gibi mi duruyorum?"

"E yani, iki saniye önce evet."

"Ölmedim ama." Brubeck'in bisikletinin yan yatmış, tekerleğinin hâlâ dönüyor olduğunu görüyorum. Oltası gidona bağlı duruyor. "Kestiriyordum azıcık."

"Ta kasabadan buraya *yürümedin* değil mi Sykes?"

"Yok, uzay gemisiyle geldim ama beni bırakıp kaçtı puşt."

"Hadi ya. Ben seni böyle yürüyüşe çıkacak biri gibi tanımamıştım."

"Ben de *seni* iyiliksever biri gibi tanımamıştım."

"İnsan yaşadıkça öğreniyor." Bir iki kilometre tepemizde bir kuş, uzun uzun ve şarkılı ötüyor. Ed Brubeck gözlerine dökülen siyah saçlarını geriye atıyor. Teni o kadar kara ki Türk filan olabilir. "Nereye gidiyorsun peki?"

"Ayaklarım beni bu bok çukurundan ne kadar uzağa götürürse oraya."

"Yapma be. Bu rezil Gravesend sana ne kötülük etti?"

Botlarımı giyip bağlıyorum. Parmağım acıyor. "Sen nereye gidiyorsun?"

"Dayım şu tarafta oturuyor." Kolunu içerilere doğru uzatıyor. "Elden ayaktan düştü, gözleri görmüyor, ben de ona arkadaşlık ediyorum. Balık tutmaya Allhallows'a giderken seni gördüm..."

"Öldüm sandın ama ölmedim. Ben sana mâni olmayayım."

Keyfin bilir suratı yapıp bankete tırmanıyor.

Arkasından "Allhallows'a ne kadar var Brubeck?" diye sesleniyorum.

Bisikletini kaldırıyor. "Sekiz kilometre filan. Atla götüreyim."

Vinny'yi ve Norton motosikletini düşünüp başımla hayır diyorum. Bisikletine bir çalımla binip uzaklaşıyor. Avucuma doldurduğum taşları öfkeyle nehre savuruyorum.

Nokta kadar Ed Brubeck, ilerideki sivri ağaç kümesinin arkasında kayboluyor. Dönüp bakmadı bile. Keşke teklifini

kabul etseydim. Dizlerim tutmuyor, ayaklarım şişmiş zonkluyor, bileklerimi adeta minik matkaplarla deliyorlar. Bu hızla sekiz kilometreyi ne zaman çıkarırım kim bilir... Fakat Ed Brubeck bir erkek, Vinny'nin de erkek olduğu gibi; bütün erkekler de sperm tabancası. Midem kuru açlıkla gurulduyor. Yeşil çay içerken iyi de insanı yarış atı gibi işetiyor sonra, ağzımda da can çekişen fare pislemiş gibi bir tat var. Ed Brubeck erkek olabilir ama hepten dallama değil. Geçen hafta bizim din hocası Bayan Binkirk'le dalaştı, ona "Yılın Örümcek Kafalısı" dediği için Bay Nixon'ın odasına gönderildi. Büyük adam hakareti aslında. İnsanlar buzdağı gibi; azıcığını görüyorsun ama altında neler yatıyor bilmiyorsun. Vinny'yi düşünmemeye çalışıyorum ama elimde değil; daha bu sabah onunla grup kurmayı hayal ettiğimi hatırlıyorum. İlerideki sivri ağaç kümesinin arkasında beliren nokta kadar Ed Brubeck, yine bana doğru geliyor. Herhalde bu saatten sonra balık tutulmaz, deyip Gravesend'e dönmeye karar verdi. Büyüyüp büyüyüp gerçek boyuna ulaşıyor, yanıma geldiğinde ise arka tekerleğini kaydırarak durup bana erkek olduğu kadar oğlan çocuğu da olduğunu hatırlatıyor. Koyu yüzünde gözleri parlıyor. "Hadi atlasana Sykes." Seleye bir şaplak atıyor. "Allhallows çok uzakta. Akşama kadar varamazsın."

Toprak yolda hızlıca, sallana sallana gidiyoruz. Ne zaman bir tümsek atlasak Brubeck "İyi misin?" diyor, ben de "Evet" diye cevaplıyorum. Denizden gelen esinti kollarımdan içime dolup göğsümü okşuyor sapık gibi. Brubeck'in tişörtü terden sırtına yapışmış. Vinny'nin terini düşünmeme engel oluyorum, hele Stella'nınkini... Kalbim yine çatlıyor ve içinden akanlar yaraya sürülmüş tentürdiyot gibi yakıyor canımı. İki elimle tutunmama rağmen yol iyice bozulunca başparmağımı Brubeck'in pantolonunun kemer halkasından geçiriyorum dengede durmak için. Muhtemelen Brubeck'in kamışına su yürüdü bu yüzden ama bu da onun sorunu, benim değil.

Pofuduk kuzular otluyor. Koyunlar, yavrularını sebze ve püreyle servis edecekmişiz gibi gözlüyorlar bizi.

Kazıklara tünemiş yassı gagalı kuşları korkutuyoruz, nehrin yüzeyini yalayarak uzaklaşıyorlar. Kanatlarının uçları suya değip halkalar yayıyor.

İşte burada Thames denize döner, Essex altın rengine keser. Şuradaki leke Canvey Adası, daha da ileride Southend.

Manş Denizi'nin mavisi tükenmezkalem mürekkebi, gökyüzününki ıstaka tebeşiri. Kuru dere yatağının üstünde dar bir köprüden sarsılarak kara tarafına geçiyoruz: GRAIN ADASI'NA HOŞ GELDİNİZ.

Gerçek bir ada değil burası yalnız. Belki zamanında adaydı.

Uzun uzun ve şarkılı öten deli kuş bizi takip etmiş herhalde.

Allhallows-on-Sea, arkasındaki sevimsiz kasabadan sahile taşan bir tatil köyü aslında. Sıra sıra karavanlarla, Amerikan filmlerinde prefabrike ev dedikleri kazık üstünde dikdörtgen kutucuklarla dolu. Yarı çıplak çocuklar ve çırılçıplak ufaklıklar ortalıkta, birbirlerine su tabancası sıkıp kovalamaca, yakan top filan oynuyorlar. Çakırkeyif anneler, mangallarda sosisleri kömür eden ıstakoz kızarığı babalara gözlerini deviriyor. Dumanı çiğneyip yutmaya çalışıyorum. "Seni bilmem de" diyor Brubeck, "ben açlıktan ölüyorum."

Ağzımdan çıkan "Eh işte" lafını nasıl bir iştahla söylediysem, Tembel Rolf Mini Golfün yanındaki balıkçının önüne çekiyor bisikleti. Brubeck balık ve patates söylüyor, iki sterlin; ben ise sadece patates istiyorum çünkü elli pens. Fakat Brubeck tezgâhtaki adama, "Balık patates iki tane olsun" deyip beşlik uzatıyor, adam ise bana şöyle bir bakıp Brubeck'e erkeklerin arasındaki "aferin oğlum" bakışını atıyor ve ben sinirleniyorum, çünkü Brubeck'le ben sevgili değiliz ve önüme mezgit sürüsünü kızartıp getirse de olmayacağız. Brubeck iki kutu kola da aldıktan sonra suratımın halini fark ediyor.

"Balık ekmek be, bir mana arama."

"Ne manası arayacağım ya?" İstediğimden daha sivri çıktı sesim. "Sağ ol yine de."

Son kabini de geçip tam kumsalın kenarında betondan bir yapının yanına gidiyoruz. Yarık şeklindeki açıklıktan çiş kokusu gelse de Brubeck alçak ve düz çatısına tırmanıyor. "Makineli yuvası bu" diyor. "Savaşta Alman istilası olur diye makineli tüfekçiler yerleştirmişler buraya. Dikkat edersen hâlâ yüzlercesi duruyor. Barış dediğin şey tam da bu aslında; siperleri piknik masası olarak kullanmak." Ona bir bakış atıyorum: Okulda böyle akıllıca bir laf etmeyi gözü yemezdi. Ben de kendi başıma tırmanıp manzaraya bakıyorum. Thames'in iki kilometre genişleyen ağzının karşı yakasında Southend var, diğer yönde ise Sheppey Adası'ndaki Sheerness Rıhtımı'nı görebiliyorum. Sonra kolalarımızı açıyoruz, ben açma halkasını dikkatle koparıp bitince kutuya atmak üzere saklıyorum. Köpeklerin patilerini kesiyor bunlar. Brubeck kutusunu bana doğru uzatıyor; şarap kadehleriymiş gibi tokuşturuyoruz ama aklına yanlış bir şey gelmesin diye göz göze gelmiyorum, sonra içiyoruz. İlk yudumum fışır fışır bir serinlik patlaması. Patatesler ılık ve sirke aromalı, balığa ulaşmak için soyduğumuz kızartma harcı parmaklarımızı yakıyor. "Çok lezzetliymiş" diyorum. "Şerefe."

"Manchester'dakiler kadar iyi yapmıyorlar" diyor Brubeck.

Bir uçurtma pembe kuyruğuyla maviliklere yazı yazıyor.

Ciğerlerim Brubeck'in Dunhill sigarasıyla bayram ediyor. İyi geldi. Sonra Stella Yearwood'u ve Vinny'yi yatakta Marlboro içerken düşünüyorum ve gözüme bir şey kaçması gerekiyor o an. Aklımı dağıtmak için Brubeck'e, "Sen kime ziyarete gidiyorum demiştin?" diye soruyorum.

"Norm Dayıma. Annemin ağabeyi. Blue Circle Çimento'da vinç operatörüydü ama artık çalışamıyor. Gözleri görmüyor."

Derin bir nefes daha çekiyorum. "Çok fenaymış, zavallı adam."

"Norm Dayım, 'Acımak da bir tür şiddettir' der."

"Hiç mi görmüyor peki, yoksa..."

"İki gözünde dörtte üçe yakın görme kaybı var, devamı da geliyor. En çok canını sıkan, artık gazete okuyamaması. 'Çamurlu kar içinde anahtar aramak gibi' diyor. Ben de cumartesileri bisikletle evine gidip *Guardian*'dan haberler okuyorum. Sonra Thatcher'la sendikaların mücadelesini, Rusların neden Afganistan'a girdiğini, CIA'in neden Latin Amerika'daki demokratik hükümetleri devirdiğini anlatıyor."

"Okul gibiymiş" diyorum.

Brubeck başıyla hayır diyor. "Bizim öğretmenler dörtte evde olmak, altmışta emekliye ayrılmaktan başka şey düşünmüyor. Ama Norm Dayım konuşmayı çok seviyor, sana da sevdirmeye çalışıyor. Zehir gibi zekâsı var. Sonra yengem kocaman bir sofra kuruyor, dayım biraz kestirirken ben de hava güzelse balığa gidiyorum. Okul arkadaşımı sahilde ölü gibi yatarken görürsem o başka." Sigarasını betonda söndürüyor. "Ee, senin hikâyen ne Sykes?"

"Ne demek istiyorsun, ne hikâyem olacak ki benim?"

"Saat sekiz kırk beşte seni Queen Street'te görüyorum, aniden yol değiştiriyorsun."

"*Gördün mü* beni?"

"Evet, sabit pazara kaçtığını da gördüm, ama yedi saat sonra malum şahıs Gravesend'in on beş kilometre doğusunda, nehir kenarında tespit edildi."

"Bu nedir şimdi? Özel Dedektif Ed Brubeck ile mi görüşüyorum?"

Ufaktan bir köpek, kuyruğu olmadığından kıçını sallaya sallaya yaklaşıyor. Brubeck ona bir patates veriyor. "Dedektif olsam, erkek meselesinden şüphelenirdim."

Sesim sertleşiyor. "Seni hiç ilgilendirmez."

"Doğrudur. Ama her kimse o dallamaya değmez."

Kaşlarımı çatarak köpeğe bir patates atıyorum. Öyle açlıkla mideye indiriyor ki, benim gibi yersiz yurtsuz mu acaba, diyorum içimden.

Brubeck patateslerin kâğıdını huni gibi yapıp dibindeki kırıkları ağzına döküyor. "Akşam kasabaya dönmeyi düşünüyor musun?"

Homurtumu bastırıyorum. Gravesend kara bir bulut. Vinny ve Stella ve annem var içinde. Bulutun ta kendisi onlar. Saatim 18.19'u gösteriyor; bu saatte Captain Marlow, müdavimleri tek tek geldikçe kalabalıklaşmış, neşelenmiştir. Yukarıda Jacko'yla Sharon kanepeye peynirli krakerler ve çikolatalı pastayla kurulup *A Takımı*'nı izliyordur. Ben de orada olmak isterdim ama annemin tokadını neremize koyacağız? "Hayır" diyorum Brubeck'e, "düşünmüyorum."

"Hava üç saate kararır. Bir sirk bulup kaçmak için yeterince vakit yok."

Çimenler salınıyor. Fransa'dan doğru gökyüzüne bulutlar açılıyor. Ceketimi giyiyorum. "Belki bu siperlerin güzel, rahat olanından bulurum. Helaya dönmemişinden. Ahır da olabilir."

Lastiğe bağlı zıpzıp gibi martılar gelip patates dileniyorlar. Brubeck kalkıp kollarını Allhallows-on-Sea'nin Deli Prensi gibi sallayıp kovalıyor onları zevkine. "Ben daha iyi bir yer biliyorum galiba."

Yine bisikletteyiz, bu kez düzgün bir yolda. Kör itin öldüğü yamyassı topraklarda koca koca yaylalar uzanıyor, gölgeler uzayıp kararıyor. Brubeck pek gizemli havalarda, nereye gittiğimizi çaktırmıyor. "Bana ister güven ister güvenme Sykes" dese de, beni sıcak, kuru ve güvenli bir yere götüreceğini, kendisinin geceleri balığa çıktığında beş-altı kez orada kaldığını söyleyince itiraz etmiyorum şimdilik. Gravesend'den sonra eve döneceğini söylüyor. Erkeklerle ta-

kılmanın da sorunu bu işte; genellikle ekmek çıkar diye takılıyorlar, ama gerçek amaçlarını iş işten geçmeden öğrenmenin de utandırmayan bir yolu yok. Ed Brubeck fena değil gibi görünüyor, üstelik cumartesi günlerini gözü görmeyen dayısına gazete okuyarak geçiriyormuş, ama geberesice Vinny ve Stella sağ olsunlar, insan sarrafı sayılamayacağım belli. Hava da kararırken çok seçeneğim yok gelgelelim. Kocaman bir fabrikanın önünden geçiyoruz. Tam Brubeck'e bu ne fabrikası diyecekken, o bana Grain Termik Santralı olduğunu ve Gravesend'den başka Güneydoğu Londra'nın yarısına da elektrik verdiğini söylüyor.

"Biliyorum canım" diyorum yalandan.

Kulesinde ok yarıkları bulunan kunt bir kilise; günbatımında yaldıza bulanmış. Orman sürekli bir dalga sesiyle hışırdıyor, ekin kargaları ise kurutma makinesine atılmış siyah çoraplar gibi. Tabelada STMARY HOOPARISH KİLİSESİ yazıyor ve altında papazın telefonu var. St Mary Hoo adlı köy az ilerde ama köy bile denemez; üç beş dökük ev ve iki dar yolun çatında bir pub'dan ibaret. "Yatakları serttir" diyor Brubeck bisikletten inerken, "ama güvenliğin Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'a emanet, gecesi sıfır papel olduğundan fiyat da çok cazip."

Kiliseyi mi kastediyor? "Dalga geçiyorsun herhalde."

"Ayrılış saat tam yedide, yoksa müdüriyet sinirleniyor."

Evet, kiliseyi kastediyor. Suratımı buruşturuyorum.

Brubeck, *ister beğen ister beğenme*, der gibi bakıyor.

Beğenmem lazım. Kent bataklıklarında içi sıcacık samanlarla dolu şirin ahırlar yok filmlerdeki gibi. Ahıra benzeyen tek yapıyı birkaç kilometre geride gördüm, önünde iki kuduz Doberman nöbet tutuyordu. "Kiliseleri kilitlemezler mi?"

Brubeck "Ee?" deyip etrafta kimse var mı diye kolaçan ettikten sonra bisikletini mezarlığa sokuyor. Yapraklı, gölgeli

ağaçlarla duvarın arasına saklayıp beni ön kapıya götürüyor. Sundurmaya konfetiler saçılmış, kirlenmiş. "Gözünü bahçe kapısından ayırma" diyor bana. Cebinden bir deri kese çıkarıyor, içinde sıra sıra anahtar gövdeleri ve L şeklinde ince bir metal var. Sokağa son bir bakış atıp anahtarlardan birini kilide sokuyor, kurcalıyor.

Yakalanacağız korkusu doluyor içime. "Kilit açmayı nerede öğrendin?"

"Babam bana top oynamayı, lastik yamamayı öğretmedi herhalde."

"Hapse tıkarlar ya bizi, bunun bir adı var, neydi..."

"Hırsızlık amacıyla haneye tecavüz. O yüzden sen erketesin işte."

"Biri gelirse ne yapacağım ki?"

"Utanmış ayağına yat, sanki burda basılmışız gibi."

"Hah, hiç sanmıyorum, Ed Brubeck."

Tıslar gibi gülüyor. "*Gibi yap* dedim. Zaten rahat ol, polis kilidi açtığını ispat edemezse hapse atamaz. İtiraf etmezsen, dikkatli olup kilidi de kırmazsan..." deliğe maymuncuk sokuyor "Yoldan geçiyordum, kapıyı aralık gördüm, Sakson kilise mimarisine meraklıyım, ziyaret ettim, desen kim hayır diyebilir? Aklında olsun, hikâyemiz de bu zaten." Brubeck kulağını kilide yapıştırmış, kurcalarken dinliyor. "Gerçi ben Paskalya'dan bu yana üç cumartesi gecesi burada kaldım, sinek bile uçmadı. Hem bir şey çalmıyoruz ki. Üstüne üstlük sen kızsın, iki gözyaşı döksen, 'Acıyın bana papaz amca, dayakçı üvey babamdan kaçıyorum' desen bir eline çay, diğerine kurabiye tutuşturup yollarlar." Brubeck elini kaldırıp sessizlik istiyor: Çıt. "Oldu." Kilise kapısı, Transilvanya şatolarının menteşe gıcırtısıyla açılıyor.

St. Mary Hoo Kilisesi'nin içi ikinci el giysi mağazası kokuyor, vitraylı oda meyve salatası gibi. Duvarlar atom bombası sığınağı kadar kalın ve Brubeck kapıyı kapattığında çıkan

kütürtü dört bir yanımızda yankılanıyor zindan gibi. Çatılar hep kiriş, kalas. Kısa koridoru yürüyüp on-on iki sıra geçiyoruz. Minber ahşap, sunak taştan, org güzel bir piyanoya egzoz borusu takmışlar gibi duruyor. Kürsümsü şey altın değil de yaldızdır herhalde, yoksa şimdiye kadar çoktan götürmüştü hırsızın biri – mesela Brubeck'in babası. Sunağa gelip çarmıha gerilme tasvirinin olduğu cama bakıyoruz. Vitraydaki gökyüzünde uçan kumrudan dikenler çıkıyor. Çarmıhın dibindeki Meryemler, iki havari ve bir Romalı, yağmur yağacak mı yağmayacak mı diye konuşur gibiler. Brubeck, "Sen Katolik'sin değil mi?" diye soruyor.

Bunu akıl etmesine bile şaşırdım. "Annem İrlandalı."

"Yani cennete, Tanrı'ya filan inanıyor musun?"

Geçen yıl kiliseyi bıraktım; bu sabaha kadar annemle en ciddi kavgamız da bu oldu. "Alerjim oldu bir yaştan sonra."

"Norm Dayım, din için manevi ağrıkesici diyor, bence bir bakıma da haklı. Tanrı gelene kişilik nakli yapmıyorsa, cennette Trev Amcam gibi aile fertleriyle bir araya geleceğiz demektir ki, cehennemden beter."

"Trev Amca, bir Norm Dayı değil diyorsun, öyle mi?"

"Alakaları yok. Trev Amcam, babamın ağabeyi. 'Operasyonun Beyni' diyor kendine, ki haklı da; pis işleri babam gibi sersemlere yaptıracak kadar kafası çalışıyor. Voliyi vururlarsa malı Trev Amca götürüyor, enselenirlerse yanmaz tava pişkinliğine yatıyor. Babam içeri girdikten sonra aynı numarayı anneme de çekince güneye taşınmamıza vesile oldu."

"Götün teki yani desene."

"Tam üstüne bastın." Güneş çekilirken Brubeck'in yüzündeki yanardöner ışık da soluyor. "Yalnız şu da var ki, bakımevinde can çekişiyor olsam, ne kadar manevi ağrıkesicileri varsa versinler isterdim."

Sunağın tırabzanını kavrıyorum. "Peki ya... ya cennet gerçekse ama anlık yaşanıyorsa? Mesela susuzluktan ölürken

verilen bir bardak su, birinin durduk yere sana iyilik yapması, veya..." Annemin Toblerone soslu krepleri, babamın bardan sırf bana "Mışıl mışıl uykular, tatlı tatlı rüyalar" demek için koşup gelmesi; Jacko ve Sharon'ın her doğum gününde "Mutlu yıllar sana" yerine "Çok bu kıllar sana" diye şarkı söyleyip çok komikmiş gibi gülmekten altlarına işemeleri; Brendan'ın eski pikabını bir arkadaşına değil bana vermesi gibi. "Yani cennet bir tablo gibi sonsuza kadar asılı değil de böyle... Yazılmış en iyi şarkı gibi, ama sadece parça parça duyuyorsun, mesela geçen bir arabadan, yolunu kaybetmiş dolaşırken üst katlardaki bir pencereden..."

Brubeck bana *gerçekten* dinliyormuş gibi bakıyor.

Ve *hastiriniz*, yüzüm kızarıyor. "Ne bakıyorsun be?"

O cevap veremeden kapıdan bir anahtar tıkırtısı geliyor.

İp tutmaca dizilmiş sarhoşlar gibi ağır çekim geçiyor saniyeler yanımdan; Brubeck'le ben Laurel ile Hardy ve Starsky ile Hutch ve bir elmanın iki yarısı gibiyiz; beni tutup orgun yanında, o ana kadar dikkatimi çekmemiş bir kapıdan sokuyor; yüksek tavanlı biçimsiz bir yer burası, merdivenle tavandaki bir kapağa çıkılıyor. Giyinme odası dedikleri yer galiba burası, merdiven de çan kulesine çıkıyordur herhalde. Brubeck kapının aralığından dışarıyı dinliyor. Başka çıkış yok, bir tek köşedeki dolap var. Bize doğru en az iki erkek sesi geliyor; üçüncüsü de kadın galiba. *Sıçtık.* Brubeck'le birbirimize bakıyoruz. Seçeneklerimiz: Burada kalıp dil dökerek paçayı kurtarmak, dolaba saklanmak veya merdivene çıkıp kapağın kilitsiz olacağını, peşimizden de kimse gelmeyeceğini ummak. Zaten artık merdivene yetişemeyiz bence. Ansızın Brubeck beni dolaba tıkıştırıyor, ardından kendi de giriyor ve kapıyı olabildiğince çekiyor. Dışarıdan göründüğünden daha küçük; dikey bir tabutun yarısına sıkışır gibi, zira diğer yarısında da ten temasından hiç hazzetmediğin bir oğlan tıkılı. Brubeck kapağı çekerken...

"Yahu adam kendisini Fidel Castro Hazretleri'nin ikinci

sureti sayıyor!" Sesler odaya giriyor. "Bak Maggie, Thatcher'ı seversin sevmezsin ayrı, sevmeyeni de çok, ama sandık ortada. Kadın seçimi kazandı mı kazandı; Arthur Scargill ne yaptı? Kendi sendikasında bile seçim yapmıyor."

"Ama bunlar teferruat" diyor bir Londralı. "Bu grev gelecek için. İktidar o yüzden bütün pis numaralarına başvuruyor. MI5 casusları, yandaş medyada haberler, madencilerin sosyal ödeneklerini kesmeler... Söylemedi demeyin, eğer madenciler kaybederse sizin çocuklarınız yüz yıl öncesinin şartlarında, yüz yıl öncesinin paralarına çalışacak."

Brubeck'in dizkapağı kalçama girdi, yavaş yavaş bacağımı uyuşturuyor.

Birazcık dönüyorum; fısıltıdan da hafif bir *ay ay ay* diyor.

"İyi de miadı dolmuş sektörleri sonsuza kadar ayakta tutamayız" diye karşılık veriyor köylü; "öyle olsa hâlâ kale duvarı ustalarına, hendek kazıcılara, şifacılara kadro açıyor olurduk. Scargill atıp tutuyor da bu işin ekonomisi var, siyaseti var. Lafla yürümez bu gemi."

Brubeck'in göğsünün inip kalktığını hissediyorum sırtımda.

"Sen hiç madenci kasabasına gittin mi?" diye soruyor Londralı. "Şimdi istesen de gidemezsin, çünkü polis sokmuyor; ama bir maden kapandı mı o kasaba ölüyor. Galler ve kuzey, güneye benzemez; Yorkshire bir Kent değil, enerjiye de sektör muamelesi yapamazsın. Enerji güvenliktir. Kuzey Denizi'ndeki petrol rezervleri tükenince ne olacak?"

"Tartışma iyi güzel de beyler" diyor kadın, "çanlar ne olacak?"

Ağır adımlar merdivene tırmanıyor; iyi ki çan kulesine gitmemişiz. Bir dakika geçiyor. Odadan hâlâ ses yok. Bence üçü birden tırmandı. Minicik kımıldıyorum, Brubeck'in nefesi kesiliyor acıyla. Gözümü karartıp "İyi misin?" diye fısıldıyorum.

"Hayır. Sordun diye söylüyorum, hayalarımı ezdin."

"Aman evlat edinirsin." Ona yer açmaya çalışıyorum ama yok ki. "Fırlayıp kaçalım mı sence?"

"Fırlamak değil de usul usul, hele şu..."

Havasız karanlık, çan sesleriyle gümbürdüyor. Brubeck kapağı açınca temizce hava içeri doluyor, o ise sekerek çıkıp beni de dışarı alıyor. Tepede iki tombul baldır sallanıyor kapaktan. *Scooby-Doo* çizgi filmlerindeki sersemler gibi parmak ucunda yürüyoruz kapıya...

Brubeck'le ben, Colditz'ten kaçmışız gibi koşuyoruz dar sokakta. Çanlar lacivert karanlıkta parlayıp çalkalanıyor. Dalağım şişince köy tabelasının altındaki bankta mola veriyoruz. "Hiç şaşırmadım" diyor Brubeck. "Ben yabanda hayatta kalma becerilerimle hava atmaya çalışıyorum, mekânı amcalar teyzeler basıyor. Ben bir sigara içeceğim. Yakıyor musun?"

"Olur. Çok çalarlar mı bu çanları?"

"Herhalde." Brubeck bana bir sigara uzatıp çakmağını yakıyor, ucunu aleve daldırıyorum. "Gittiklerinde sokarım seni yine içeri. Yale kilitler karanlıkta bile çocuk oyuncağı."

"İyi de eve dönmen lazım değil mi?"

"Annemi pub'ın oradaki ankesörlü telefondan ararım, gece balıkta kalacağımı söylerim. Beyaz yalan sayılır."

Yardımına ihtiyacım var ama fatura çıkarmasından korkuyorum.

"Endişelenme Sykes. Tamamen iyi niyetle hareket ediyorum."

Vinny Costello'yu düşünüyorum, içim buruluyor. "İyi bari."

"Erkekler kızları *sadece* götürmek istemezler, haberin var mı?"

Dumanı doğruca yüzüne püskürtüyorum ki gözünü kıssın, başka yere baksın. "Ağabeyim de var" diyorum ona. Bakımsız kalmış bir meyve bahçesinin önündeyiz; sigaralarımız bitince dalıp birkaç tane ham elma koparıyoruz. Tuğla duvara tırmanması kolay oluyor. Elmalar limon kadar ekşi ama yağlı bir yemekten sonra iyi gider. Bir süre önce geçtiğimiz

elektrik santralının ışıkları yanıyor. "Şuralarda" diyor Brubeck yediği elmanın koçanını oralara doğru atarak, "Sheppey Adası'nın puslu ışıklarını geç, Gabriel Harty'nin meyve bahçeleri var. Geçen yıl çilek mevsimi çalıştım, günde yirmi beş kâğıt kazandım. İşçilere yatakhane de var. Sınavlar bitsin yine gideceğim. Ağustosta InterRail'e niyetim var."

"InterRail ne?"

"Ciddi misin sen?"

"Ciddiyim."

"Tren abonmanı. Yüz otuz sterlin ödüyorsun, sonra Avrupa'da bir ay boyunca her yere bedava gidiyorsun. İkinci mevki ama olsun. Portekiz'in bir ucundan Norveç'in en tepesine. Doğu Bloku ülkeleri de var, Yugoslavya filan. Berlin Duvarı. İstanbul. İstanbul'da bir köprü varmış, bir ayağı Avrupa'da biri Asya'da. Yürüyerek geçeceğim onu."

Çok uzaklarda yalnız bir köpek havlıyor, belki de bir tilki.

"Bu kadar ülkede ne yaparsın?" diye soruyorum.

"Bakınırsın. Yürürsün. Yatacak bir yer bulursun. Oralıların yediği şeyleri yersin. Ucuz bira ararsın. Soyulmamaya çalışırsın. Üç beş kelime dil öğrenirsin. Maksat orada olmak. Bazen" derken bir elmayı dişliyor Brubeck, "aynı anda her yerde olmayı o kadar çok istiyorum ki, sanki böyle..." Brubeck göğüs kafesinde bomba patlamış gibi yapıyor elleriyle. "Sana olmaz mı böyle?"

Patır patır bir yarasa geçiyor yanımızdan, kötü bir vampir filmindeki gibi.

"Olmaz açıkçası. Gittiğim en uzak yer İrlanda'ydı, annemin Cork'taki akrabalarını ziyaret ettik."

"Nasıl bir yer?"

"Değişik. Kuzeydeki gibi adım başı asker yok, bomba da patlamıyor ama çatışma ruhu hâlâ havada, siyaset konuşmamak da en doğrusu. Bobby Sands ve açlık grevleri nedeniyle Thatcher'dan *nefret ediyorlar*. Büyük teyzem var, annemin

teyzesi Eilish – şahane bir kadındır. Bahçesinde tavuk besler, kömürlüğünde silah saklar. Gençliğinde ta Katmandu'ya kadar bisikletle gitmiş. Cidden gitmiş. 'Her yerde birden olayım yoksa patlayacağım' duygusu ona da gelmiş. Fotoğraflar, gazete kupürleri filan gördüm. Bantry civarında çok uzun bir yarımadada oturuyor, Sheep's Head Yarımadası diyorlar hatta. Dünyanın bir ucu gibi. Hiçbir şey yok, bir tek dükkân bile bulamazsın ama" –bunu da çok kimseye itiraf etmedim bugüne kadar– "bayıldım oraya."

Ay parmağımı kesecek kadar keskin.

Bir süre sessizlik oluyor ama huzursuz bir sessizlik değil. Sonra Brubeck, "İkinci göbek bağını biliyor musun Sykes?" diyor.

Artık yüzünü seçemiyorum. "Neyi dedin?"

"Hani bebek rahimdeyken bir kordon vardır ya."

"Göbek bağını biliyorum çok şükür. De ikincisi neymiş?"

"Psikologlara göre insanın görünmeyen, duygusal bir göbek bağı da oluyormuş; çocukluk boyunca seni annene babana bu bağlıyormuş. Derken bir gün kızsan annenle, erkeksen babanla bir kavga ediyormuşsun, o kordon da kesiliyormuş. Ancak o zaman dünyaya açılmaya ve kendi başına yetişkin olmaya hazır hale geliyormuşsun. Bir nevi rüştünü ispat etme durumu."

"Ben annemle *her gün* kavga ediyorum. Bana on yaşındaymışım muamelesi yapıyor."

Brubeck yeni sigara yakıyor, bir nefes çekip bana veriyor. "Daha büyük, kötü bir kavga diyorum ben. Olup bittikten sonra anlarmışsın. Artık çocuk olmadığını hissedermişsin."

"Bu incilerini niye benimle paylaşıyorsun acaba?"

Cevabını dikkatle kuruyor. "Baban adi suçlu, anneni dövüyor, engel olmaya kalktığında seni merdivenlerden itiyor diye kaçıyorsan, kaçmak doğru tercih. Git zaten. InterRail paramı da sana veririm. Ama bu gece bu duvarın üstünde o göbek bağı koptu diye oturuyorsan, tamam acır filan ama kopması

gerekiyordur. Annene de anlayış göster biraz. Büyümenin raconunda var bu. Olanlar için onu cezalandırma."

"*Tokatladı* beni."

"Her iddiasına varım, şimdi kendini bok gibi hissediyordur."

"Tanımıyorsun bile onu!"

"Sen tanıyor musun peki Sykes?"

"Bu ne demek oluyor?"

Brubeck susuyor. Ben de susuyorum bunun üzerine.

Kilise, mezar kadar sessiz. Brubeck tozlu minderleri yuva yapıp uykuya daldı. Arka duvar boyunca uzanan asma kat gibi bir yerdeyiz, yani satanistler gelip ayin yapacak olurlarsa bizi görmezler. Baldırlarım ağrıyor, su toplayan yer zonkluyor ve aklım durup durup Vinny ve Stella'yla yaşananlara geri sarıyor. Sekste iyi değil miydim yeterince? Doğru giyinmiyor, doğru konuşmuyor, doğru müzikten hoşlanmıyor muydum?

22.58 yanıyor Timex'te. Captain Marlow'da haftanın en çılgın dakikaları yaşanıyor şu anda; cumartesi gecesi, servisin bitmesine dakikalar var. Annem, babam ve hafta sonları gelen Glenda son hızla çalışırken, duman perdelerini yaran müşteriler bara beşlikleri onlukları yapıştırıyordur; diğer yandan sohbet gürültüsü, bağırış çağırış, kahkahalar, küfürler, cilveler... Kimse umursamaz Holly'nin bu gece nerede yattığını. Müzik kutusunda "Daydream Believer" veya "Rockin' All Over The World" ya da "American Pie" binayı inletiyordur. Sharon battaniyesinin altında feneriyle birlikte uyuyakalmıştır. Jacko ise uyurken radyosunda birileri mırıl mırıl yabancı dil konuşuyordur. Benim odamda yatak dağınık, okul çantam sandalyenin sırtında. Bir sepet temiz çamaşır, annemin bana kızdığında –son zamanlarda her gün– koyduğu yerde, kapının hemen içindedir. Geceleyin parlayan Essex ışıkları nehirden odama turuncu bir aydınlık taşır, açık perdelerimden geçip Magic Bus'tan yürüttüğüm *Zenyatta Mon-*

datta ve *The Smiths* posterlerine vurur. Ama odamı özlemeye başlamayacağım şimdi. Mümkünatı yok. 1 Temmuz, teneke düdükler, gacır gucur sesler, kuş ötüşü ve vitraydan melek. Grain Adası'ndaki küçük kilise, şimdi geliyor aklıma, günün ilk ışıklarıyla aydınlanmış. Annem. Kavga. Stella ve Vinny'nin kucak kucağa uyanması. Nefesim daralıyor. Herhalde bir erkek içine yeterince sık girmişse, kurtulmak zaman alacaktır. Aşk iyi giderken tepeden tırnağa zevk, ama işler sarpa sardı mı güzel saatlerin bedelini tefeci faiziyle ödüyorsun. 06.03 diyor kolumdaki Timex. Pazar. Ed Brubeck, minderimsi şeylerin üstünde uyuyor, ağzı yarı açık, saçları dağılmış. Şapkası, özenle katlanmış oduncu gömleğinin üstünde duruyor. Gözlerimden uykuyu ovalıyorum. Rüyamda Jacko'yla Bayan Constantin'in bir hava perdesi açtığını, *Indiana Jones* filmlerindeki gibi taş merdivenlerin yükseldiğini görüyordum... Ne fark eder? Vinny'yi kaybettim. Stella, Vinny'yi çaldı. Ed Brubeck ayı gibi horluyor. Brubeck kız arkadaşını aldatmaz. Varsa. Bizim sınıftaki oğlanların çoğu bir arkadaşlarının partisinde milli olma hikâyeleri anlatıyorlar, özellikle de milli olmayanlar, yeni çıkan bıyıklarını bura bura... Ed Brubeck bunların hiçbirini yapmadığına göre muhtemelen milli olmuştur. Bizim okuldan biriyle olsaydı kulağıma gelirdi. Gerçi belli olmaz. Ketum biri.

Fakat dün bana epeyce bir şey anlattı.

Babasını, ailesini, her şeyini. Neden ben?

Uyuyan, sivri köşeli, yarı erkek yarı oğlan suratına bak.

Cevap ortada: *Çünkü senden hoşlanıyor geri zekâ!*

Benden hoşlanıyorsa neden hiç hareket yapmadı?

Kafası çalışıyor, fark ettim. Önce senin borçlu hissetmeni sağlıyor.

Evet. Tabii ya. Ben kalkayım artık. Gitme zamanı.

Çatlamış patikanın içinden otlar, sarı çiçekler bitmiş; ça-

lılar boyumu aşıyor. Sabah güneşi lazer ışını gibi. Sıvışırken Brubeck'in şapkasını neden yürüttüm bilmiyorum ama iyi ki yürütmüşüm. Fazla takmaz. Tarlalardan geçerek Rochester'a giden anayola çıkabilirim; on-on iki kilometre yol var tahminen. Su toplayan yerlerim idare eder. Etmek zorundalar, çünkü çantamda ilkyardım kutusu yok. Açlık sızısı hissediyorum ama midem de başına geleni çekecek. Rochester'da yiyecek bir şeyler bulurum. Belki Brubeck'e teşekkür ve veda etmem gerekirdi ama "Ayıp ettin Sykes, ama istersen atla arkama Gravesend'e götüreyim tekrar" derdi neşeli neşeli, ben de hayır diyemeyebilirdim.

Patikanın, ileride bir çiftliğin sınırında bittiğini görüyorum.

Kapıyı tırmanıp lahana tarlasının kenarından dolaşıyorum.

Bir kapı daha. Gökyüzünde doğana benzer bir nokta var.

Altı gün yeter. Polis kayıp gençlerle bir hafta dolduktan sonra ilgileniyor. Altı gün, anneme koca dünyada başımın çaresine bakabileceğimi göstermeye yeter. Şey pozisyonum güçlenir, neydi o, müzakere. Hem de yalnız yapacağım bunu, başımda erkek arkadaş gibi Brubeck olmadan. Paramı idareli kullanmam şart. Dükkândan hırsızlık yapmayı son denediğimde olanlar malum.

Geçen yıl bir cumartesi günü Chatham Patenli Disko'ya Ali Jessop'ın doğum gününe gitmiştik ama o kadar tırışkadan bir partiydi ki, Stella, Amanda Kidd ve ben kaçıp kendimizi caddeye attık. Amanda Kidd, "Kim benimle balığa geliyor?" dedi. Ben istemiyordum ama Stella "Tamam" deyince oyunbozanlık yapmadım, Debenhams'a girdik. Hayatımda hiç hırsızlık yapmamış olduğumdan altıma işeyecektim ama Stella'yı izledim. Satış görevlisine lüzumsuz bir şeyler sordu, az sonra kozmetik reyonundan iki ruj düşürdü yere, sözüm ona kazayla. Eğilip yerden alırken birini botunun içine attı. Ben de aynı yöntemi bir çift küpeye uyguladım, hatta dükkândan çıkarken görevliye "Kaça kadar açıksınız?" diye

sordum. Kendimizi dışarı attığımızda dünya farklı geliyordu, sanki kurallar değişmişti. Soğukkanlılığını korursan istediğini elde ediyordun. Amanda Kidd on sterlinlik bir gözlük götürmüştü, Stella'nın hasılatı Estée Lauder rujdu, benim pırlanta görünümlü küpelerim ise gerçek gibi parlıyordu. Oradan Sweet Factory şekercisine gittik; Amanda Kidd'le ben üstümüze başımıza şekerlemeler doldururken Stella kasadaki çocuğu, "Seni her cumartesi görüyorum, hatta rüyamda bile gördüm, dükkânı kapatınca baş başa yürüyüşe çıkalım mı?" diye lafa tuttu. Son olarak Woolworths'e gittik. Stella'yla ben gayet masum, Top 40 albümlerine bakmak için ayrıldık; ama iki dakika sonra mağaza müdürüyle bir tezgâhtar tepemizde bitti, güvenlikçi kılıklı biri de kireç beyazı, yaprak titreği Amanda Kidd'i kolundan tutup getirdi, "İşte mağazaya bunlarla birlikte geldi" dedi. Müdür üst kata, ofisine çıkmamızı emretti. Benim bütün irade gücüm eridi gittiyse de, Stella "Pardon da siz kimsiniz?"i yapıştırdı. Sesi tiz ve zengin çıktı.

Müdür, "Olay çıkarma da gel kızım" deyip elini Stella'nın omzuna koyacak oldu.

Stella eli bir tokatla savuşturduğu gibi avazı çıktığı kadar bağırdı: "Çek pis ellerini üstümden adi herif! Kardeşimle beni bu –tiksinerek baktığı Amanda Kidd hıçkırarak ağlıyordu bu aşamada– *hırsızla* nasıl ilişkilendirdin bilmem de, uyduruk dükkânınızın boktan mallarını niye çalacakmışız bir güzel anlatacaksın –derken çantasını olduğu gibi plak tezgâhına boşalttı– yoksa babam pazartesi günü ilk iş savcılığa gidip suç duyurusunda bulunacak müdür efendi! Ben haklarımı biliyorum tamam mı?" Bu sırada bütün müşteriler boyunlarını uzatmış bize bakıyordu ve mucizeler mucizesi, müdür geri adım attı, güvenlikçinin bir hata yapmış olabileceğini, gidebileceğimizi mırıldandı. "Herhalde gideceğiz buradan!" diye tersledi Stella, çantasını tekrar topladı ve tüydük.

Diskoya gizlice döndük ve kimseye olanları anlatma-

dık. Sonunda Amanda Kidd'in annesi gelip onu çıkardı. Bizi ispiyonlayacak diye korktum ama gözü yemedi. Amanda Kidd o hafta öğlenleri başka kızlarla yemek yedi, o zamandan beri de pek konuşmadık. Şimdi sınıf ikincimiz olduğuna göre yakalanmak belki de ona iyi geldi. Mesele şu ki, Stella'nın aksine ben doğuştan hırsız ve yalancı değilim. O gün Woolworths'te masum olduğumuza beni bile inandırdı. Amanda Kidd'lik sırası bana geldiğinde de nasıl küçük düşürdü... Stella'nın arkadaşa ihtiyacı yok mu? Veya Stella için arkadaşlar, istediğini elde etmenin bir yolu mu sadece?

Solumda dik bir banket var, üstünden duble yol geçiyor, sağımdaki araziyi de görünüşe bakılırsa kocaman bir konut projesi için temizlemişler. Dozerler, kepçeler, portatif tuvaletler, yüksek tel örgüler ve "Baretini giy" levhaları var; "İnşaat sahasına girmek tehlikeli ve yasaktır" tabelasının üzerine ise biri sprey boyayla "Şanlı bayrağımızda siyahlara yer yok" yazmış, eksik kalmasın diye iki de gamalı haç çizmiş. Saat hâlâ erken: 07.40. Brubeck bisikletle evine dönüyordur, ama annemle babam daha kalkmamışlardır. İleride, duble yol altgeçidinin girişini görüyorum. Altgeçide yüz metre kala gözüme bir erkek çocuğu çarpıyor, duruyorum ve çok tuhaf biliyorum ama yemin ederim ki...

Jacko bu. Durmuş bana bakıyor. Gerçek Jacko'nun otuz küsur kilometre uzakta olduğunu, labirent çizdiğini, satranç kitabı okuduğunu veya başka bir şekil Jacko'luk yaptığını biliyorum ama karşımdaki çocuğun da aynı kahverengi saçları, aynı vücut şekli, aynı duruşu, hatta kırmızı Liverpool forması var. Jacko'yu çok iyi tanıyorum ve bu çocuk ya o ya da kimsenin bilmediği ikizi. Yürümeye devam ederken çocuk ortadan kaybolur diye gözlerimi kırpmaya bile cesaret edemiyorum. Aramızda elli metre kala el sallıyorum, kardeşim olamayacak çocuk da el sallıyor. Bunun üzerine adını sesleni-

yorum. O bana seslenmek yerine dönüp altgeçide giriyor. Ne anlam vereceğimi bilemeden koşmaya başlıyorum; bir yandan ya Jacko kaçıp peşimden geldiyse diye endişeleniyorum, diğer yandansa mantıklı tarafım, bunun Jacko olamayacağını söylüyor; beni nerede bulacağını nasıl bilsin?

Acayip bir şeyler olduğunu anladığım halde ne olduğunu kestiremeyerek var gücümle koşuyorum. Altgeçit yayalar ve bisikletler için olduğundan epeyce dar; üstündeki dört şeritli yol ve aradaki tretuvar kadar da uzun. Birkaç basamakla inilip birkaç basamakla çıkılan diğer ucundan kare çerçeve içinde tarlalar, gökyüzü ve çatılar görünüyor. İçeri birkaç adım attıktan sonra fark ediyorum ki, altgeçidin ortasına doğru ilerledikçe içerisi kararacak yerde aydınlanıyor, sesler yankılanacak yerde boğuluyor. Kendi kendime "Hayal görüyorsun, endişelenme" diye telkinde bulunuyorum, ama birkaç adım daha attıktan sonra kesinleşiyor: Altgeçit şekil değiştirmekte. Genişledi, tavanı yükseldi; dört köşeli karo şeklinde bir salon... Başka bir yere dönüyor. İnanılmaz ve ürpertici bir şey. Uyanık olduğumun farkındayım ama bunun gerçek olamayacağını hissediyorum. Olduğum yerde duruyorum duvara çarpmaktan korkup. Neresi burası? Hiç böyle bir yere girmedim. Gündüz kâbusu mu yoksa? Yine mi başlıyor o mesele? Sağımda ve solumda onar adım kadar uzakta dar pencereler var. Bakmayacağım bu pencerelerden, altgeçit duvarlarının da ötesinde duruyorlar çünkü, ama soldaki pencereden yüksek bir yamaca doğru ilerleyen kumullar, boz renkli kumullar görüyorum; sağdaki pencerede ise manzara daha karanlık – kumullar bir denize doğru iniyor fakat deniz kara, kapkara, yerin iki kilometre altında kapalı bir kutunun içi kadar kara. Salon mudur her neyse onun ortasında uzun bir masa belirdi, sol tarafından yürüyorum; şuna bak, sağ tarafında benimle uygun adım yürüyen bir kadın var. Genç, soğuk bir güzellikte kadın, kimsenin dokunamadığı aktrisler

gibi; beyaza yakın sarı saçları, porselen aklığında cildi, gülkurusu dudakları ve gece mavisi abiye elbisesi var, masallardaki gibi...

Sekiz yaşımda koltukta oturan Bayan Constantin gibi. Niye yapıyor zihnim bunu bana şimdi? Dar bir köşede asılı tabloya doğru yürüyoruz; İncil'de adı geçen azizlere benzeyen bir adam var tabloda ama yüzünde gözleri yok. Dibine kadar girdim artık. Azizin alnında, iki kaşının az üstünde siyah bir nokta var. İrileşiyor. Nokta leke oldu. Leke göz oldu. Sonra kendi alnımda, aynı yerde bir nokta var gibi hissetsem de artık ben Holly Sykes mıyım bilmiyorum; değilsem kimim ki? Gözlerimin arasındaki noktadan bir şey çıkıyor ve havada duruyor. Gözümü ona çevirirsem kayboluyor ama başka yere bakıp göz ucumda tutarsam, küçük ve parıltılı gezegenimsi bir şey olduğunu görebiliyorum. Sonra bir tane daha çıkıyor, peşinden bir daha, bir daha. Dört parıltı. Yeşil çay tadı geliyor ağzıma. Sonra sanki bombalar patlıyor ve Bayan Constantin ulumaya başlıyor, elleri pençe olmuş, ama kamçı gibi şaklayan mavi ışıkla geriye savruluyor. Yaşlı azizin ağzı açık, hayvan dişleri görülüyor, metal cayırtıları ve taş kütürtüleri duyuluyor. Şekiller ve gölgeler, aklını kaçırmakta olan birinin zihninde gölge tiyatrosu gibi sökün ediyor. Yaşlı bir adam masaya fırlıyor. Pirana gibi gözleri, kıvır kıvır siyah bukleleri var; burnu kırık, siyah takım elbise giymiş ve üzerinden garip, çivit renkli bir hale yayılıyor radyoaktifmiş gibi. Bayan Constantin'in kalkmasına yardımcı oluyor, kadın ise gümüş ojeli parmağını doğruca bana çeviriyor. İçeriyi kara alevler ve jet motoru şiddetinde uğultu sarıyor; kaçamıyorum ve dövüşemiyorum da, hatta göremiyorum bile; tek yapabildiğim, olduğum yerde durup çöken bir binanın altında kalanların bağrışmasına benzer sesleri dinlemek, ama o gürültüde birinin *Ben burada olacağım* dediğini çok net duyuyorum. Sonra başka bir sarsıntı kopuyor, güneşlerden parlak

bir ışık şiddetlene şiddetlene gözlerimi yuvalarında eritecek kadar güçleniyor, daha, daha, daha...

...ve çatlaklardan gri sızıyor, yanında kuş ötüşü, üstümüzden geçen bir kamyonun gürültüsü, burkulmuş bileğimde keskin bir acı; altgeçidin beton zeminine çömelmişim, çıkışından iki adım içeride. Yüzüme arabaların egzoz dumanlarını taşıyan rüzgâr vuruyor ve nihayet bitti o kâbus, o hayal, o her neyse artık. *Siz de gördünüz mü?* diyeceğim kimse yok; geriye kalan sadece üç kelime: *Ben burada olacağım*. Sersemleyerek dışarı, berrak mavi sabaha çıkıyorum; yaşadıklarımın garipliğiyle hâlâ titriyorum, çimenli bankete oturuyorum. Belki gündüz kâbusları da kanser gibidir, tam kurtuldum derken tekrar baş gösteriyordur. Belki Dr. Marinus'un bana yaptığı şeyin etkisi geçiyordur. Belki dünün, annemle Vinny'nin stresi bir şekilde eski halimi tetiklemiştir... Bilmiyorum ki. Jacko ortalıkta yoktu, demek o da hayaldi. İyi bari. Otuz beş kilometre uzakta Captain Marlow'da güvende olmasına memnunum; çok isterdim yanımda olsun, gözümle göreyim, ama iyi olduğunu biliyorum ya, o bana yeter.

Jacko'yu ilk gördüğümde kuvözdeydi, çünkü erken doğmuştu. Onun için de Gravesend Devlet Hastanesi'ne gitmiştik ama doğumhanesi ayrı binadaydı. Sezaryenden yeni çıkmış annem hiç görmediğim kadar yorgun fakat bir o kadar da mutluydu; yeni kardeşimiz Jack'e merhaba dememizi söylemişti. Babam önceki günü hastanede geçirdiğinden, bir hafta otoparkta yatmış gibi görünüyor ve kokuyordu. Sharon'ın, Captain Marlow'un En Şirini tacını kaybetmekten, hele ki onu her tarafından hortumlar sarkan, kıçı bezli, karides kılıklı bir şeye kaptırmaktan çok mutsuz olduğunu hatırlıyorum. Brendan on beş yaşındaydı, doğumhanedeki ağlamalar, emzirmeler, kusmalar ve kakalardan feleğini şaşırmıştı. Ca-

mı tıklatıp "Merhaba Jacko, ben ablan" dedim ve parmakları azıcık, belli belirsiz kımıldadı el sallarcasına. Tanrı biliyor ki onu benden başkası görmedi, ama ben gördüğümde yüreğim pır pır etti adeta ve gerekirse onu korumak için adam öldürebileceğimi hissettim. Hıyarın teki onun için "manyak" "hasta" veya "erken doğan" dediğinde hâlâ öyle hissediyorum. İnsanlar ne iğrenç... Yedi yaşındaki çocuğun uzay gemileri çizmesi normal de, diabolik labirentler çizmesi niye anormal? Uyduruk bilgisayar oyunlarına para harcarsan normalsin de, üzerinde bir sürü sembol olan hesap makinesi alırsan niye alaylara çanak tutmuş sayılıyorsun? Radyo 1'de Top 40'ı dinlemek olağan da başka dilde radyo istasyonları dinlemek mi acayiplik? Annemle babam bazen Jacko'nun daha az okuyup daha çok top oynaması gerektiğine karar veriyorlar, o da bir süre normal bir yedi yaş çocuğuymuş gibi davranıyor ama aslında numara yapıyor ve hepimiz biliyoruz. Arada bir gerçek kişiliği gözbebeklerinden gülümsüyor bana, hızla geçen trenden bakan biriyle göz göze gelir gibi. O zaman el sallamak istiyorum ona, aynı masada oturuyor veya merdivenden yan yana geçiyor da olsak.

Halüsinasyon görsem de görmesem de bütün gün kıçımın üstünde oturamam. Karnımı doyurmam lazım, plan yapmam lazım. Yürüyorum ben de, bir göbeği geçtikten sonra tarlalar bitiyor ve bahçe çitlerinin, reklam panolarının, yaya geçitlerinin tanıdık dünyası başlıyor. Hava biraz puslandı ve yine susadım. Brubeck'le kilisenin musluğuna ağzımızı dayadığımızdan beri bir şey içmedim ve kurallara göre insan kasabada önüne çıkan kapıyı çalıp su isteyemez. Fıskiyeli bir park mükemmel olur, umumi tuvalet bile olur ama ikisi de görünmüyor etrafta. Dişlerimi fırçalamak istiyorum; çaydanlık gibi kireç tuttular. Bir pencereden kızarmış pastırma kokusunu alır almaz midem buruluyor, işte bak şu gelen otobüsün üstünde kocaman

"GRAVESEND" yazıyor. Atlasam kırk beş dakikaya evdeyim...

De, annemin suratını bir düşünsene yan kapıyı açtığında. Otobüs süzülerek geçiyor, ben de demiryolu köprüsünün altına giriyorum. İleride dükkânlar var, yiyecek içecek alabileceğim büfe de. Dini kitabevi, yüncü, bahis bayisi, sadece maket filan satan bir dükkân, bir de kafeslerinde derileri kabuk tutmuş hamsterlar duran evcil hayvan mağazası. Çoğu kapalı, caddeye kasvet çökmüş. Anlaşıldı, Rochester'a geldik. Şimdi ne yapacağım?

Şurada bir telefon kulübesi, çilek kırmızısı.

Çilek. Bak olur bu.

Bilinmeyen numaralar memuresi Gabriel Harty'yi ve Sheppey Adası'ndaki Karaağaç Çiftliği'ni şıp diye buluyor, "Bağlayayım mı?" diye soruyor. "Bağla" diyorum, hemen ardından çalma sesi. Saatim 08.57. Pazar günü de olsa çiftlikte hayat çoktan başlamıştır. Cevap yok. Niye bilmiyorum ama çok heyecanlıyım. On kere çaldırırım; açan olmazsa kapatırım, kısmet değilmiş derim.

Dokuzuncu çalışta açılıyor. "Ee-vet?"

On pensi atıyorum. "Günaydın, Karaağaç Çiftliği mi?"

"Ee-vet, son baktığımda öyleydi." Ağzını yayan hışır hışır bir ses.

"Siz de Bay Harty misiniz?"

"Ee-vet, öyleyim herhalde."

"Toplayıcı arıyor musunuz, diye soracaktım."

"Toplayıcı arıyor muyuz?" Fonda bir köpek deli gibi havlıyor, bir kadın, "Ay sus be Boris" diye bağırıyor. "Ee-vet."

"Bir arkadaşım iki yaz önce sizin çiftlikte çalışmış. Şimdi gündelikçi arıyorsanız gelip toplayabilirim. Mümkün mü?"

"Toplayıcılık yaptın mı daha önce?"

"Çiftlikte çalışmadım ama ağır işe alışkınım, bir de..." İrlanda'daki büyük teyzem Eilish'i düşünüyorum "...teyzemin

sebze bahçesinde çalışırdım, kocaman bahçeydi, yani elimi kirletmeye alışığım."

"Bütün çiftçilerin eli kirlidir diyorsun yani."

"Yok, yani çalışmaktan kaçmam diyorum, hatta bugün başlayabilirim." Bir sessizlik. Uzun bir sessizlik. Çok çok uzun. Para yetmeyecek diye korkuyorum. "Alo, Bay Harty?"

"Ee-vet. Pazar günü hasat olmaz. Karaağaç'ta olmaz yani. Pazarları bırakırız büyüsün mahsul. Yarın sabah tam altıda başlarız. Toplayıcılar için yatakhane var ama otel de değil. Oda servisi bulamazsın."

Ay harika! "Çok iyi. Yani... işe alındım mı?"

"Tepsi başı otuz beş sent. Tam dolduruyorsun, araya çürük karıştırmıyorsun, yoksa baştan toplarsın. Taş olmayacak yoksa kovarım."

"Anlaşıldı. Bu akşamdan gelebilir miyim?"

"Ee-vet. İsim neydi senin?"

Öyle seviniyorum ki, ağzımdan "Holly" çıktıktan sonra aklıma geliyor sahte isim vermek. Demiryolu köprüsünün altında Rothmans sigarası reklamını görünce "Holly Rothmans" diyorum, der demez de pişman oluyorum. "Tracy Smith" gibi unutulup gidecek bir isim seçmeliydim, ama artık bu yapıştı üstüme.

"Holly Bossman mı dedin?"

"Holly *Rothmans*. Sigara markasındaki gibi."

"Sigara mı dedin? Yok, ben pipocuyum."

"Çiftliğe nasıl geleceğim?"

"Tabanvayla. Taksi hizmetimiz bulunmuyor."

"Biliyorum. Nerede olduğunuzu sordum."

"Çok kolay."

Olsa bari, çünkü param bitecek birazdan. "Peki."

"Önce Sheppey Adası'na gelen köprüyü geç. Sonra Karaağaç Çiftliği'ni sor." Çat diye kapatıyor Gabriel Harty.

Rochester Kalesi, Medway Nehri'nin yanında kocaman bir maket gibi, demir köprüsünü büyük siyah bir aslan koruyor. Geçerken uğur getirsin diye patisini okşuyorum. Kamyonlar geçerken demirler inliyor ve ayaklarım çok acıyor ama halimden memnunum. Daha yirmi dört saat önce zırıl zırıl ağlayan ben, şimdi ilk iş görüşmemi geçtim ve önümüzdeki haftayı da hallettim en azından. Karaağaç'ta biraz kafamı dinleyip para biriktiririm. Gravesend'de küçük bombaların birer birer patladığını hayal ediyorum. Babam bir ara Vinny'ye gider herhalde. "Günaydın canım, benim yaşı küçük kızımla yatıyormuşsun, bir çağırsana gelsin." *Güüm!* Vinny'nin boka dönen suratı. *Güüm!* Babam koşa koşa anneme yetiştirir Vinny'de de olmadığımı. *Güüm!* Annem o tokadı bin kere geri sarar aklında. Sonra da Vinny'nin kapısına dayanır. Bok, bu Tüy; Tüy, bu Bok. Annem Vinny'nin etlerini didik didik ettikten sonra bir koşu Brendan'la Ruth'a gidip orada mıyım diye bakar. Brendan, beni dün sabah Stella Yearwood'a giderken gördüğünü söyler, annem rotayı oraya çevirir. Stella istediği kadar "Ay yok teyzeciğim, bana gelmedi, ben de evde değildim zaten, hiç bilmiyorum ki" desin, güdümlü füzenin ateşlendiğini pekâlâ bilir. Pazartesi gelir geçer, salı sallanır, çarşamba günü okuldan telefon gelir sınavlarına girmedi diye. Bay Nixon ona der ki, "Pardon Bayan Sykes, anlayamadım. Kızınız cumartesi gününden beri kayıp mı?" Annem ağzının içinde "Münakaşa ettik de" diye bir şeyler geveler, babam açıklama istemeye başlar, bana ne demiş, "hafif bir tokat" ne demekmiş... Ne kadar hafif? *Güüm, güüm, güüm!* Annemin tepesi atar ve "Eeeh, kaç kere anlatacağım Dave?" deyip mutfağın yolunu tutar, camdan nehre bakarken de "Daha on beş yaşında, başına her şey gelebilir..." der içinden. Beter olsun.

Nehirde martılar gürültü koparıyor aşağıda.

Polis botu vızıldıyor köprünün altından. Yürüyorum.

İleride bir Texaco benzincisi var. Açık.

"Sheppey'ye otostop çekmek için hangi yola çıkayım?" diyorum kasadaki adama bana iki kutu gazoz, bir çikolata ve bir paket krakerin üstünü verirken. Cebimdeki 13,85'ten kaldı geriye 12,17.

"Ben hiç otostop çekmem" diyor, "çekseydim herhalde A2'nin Chatham Hill kavşağına çıkardım."

"Chatham Hill kavşağına nasıl giderim?"

O cevap veremeden ahududu kızılı saçlı bir kadın giriyor içeri ve adam bloke, kadını gözleriyle adeta soyuyor.

Varlığımı hatırlatmam gerekiyor. "Pardon. Chatham Hill kavşağına nasıl giderim?"

"Burdan çık sola dön, ilk ışıkları geç, Star Otel'i de geç, tepede saat kulesi var. Sola dön o yolu takip et biraz, St. Bart Hastanesi'ni geç. Biraz ilerde bir Austin Rover bayisi var, orası Chatham kavşağı. Kaldır elini, beyaz Jaguar'lı prensini bekle." Mahsus hepsini bir çırpıda söylüyor ki anlayamayayım. "Bakarsın şansın iyi gider, bakarsın saatlerce beklemişsin. Belli olmaz. Söyle mutlaka Sheerness sapağında indirsinler. Kendini Faversham'da bulursan çok gittin demektir." Çükünü karıştırıp kadına dönüyor. "Sana nasıl yardımcı olabilirim tatlım?"

"Bana tatlım deme mesela?"

Güldüğümü saklamıyorum. Adam gözleriyle hançerliyor beni.

Daha yüz metre gitmeden, dökük bir Ford minibüs duruyor yanımda. Belki bir zamanlar turuncuymuş ya da sadece pas tutmuş. Yolcusu camını indiriyor. "Selam." Ağzımda bir avuç krakerle mal gibi duruyorum ama konuşanı hemen tanıdım. "Beyaz Jaguar değil" derken kaportaya bir şaplak atıyor ahududu kızılı saçlı kadın, "bizim Ian da prens sayılmaz" adam hafiften eğilip el sallıyor "ama Sheppey'ye gideceksen

seni köprüye kadar bırakabiliriz. İzci sözü; hırsız katil değiliz, üstelik yolun kenarında saatlerce bekleyeceksin de ne olacak, şunun gibi..." kafasıyla Texaco'yu işaret ediyor "...biri çıkıp 'Nasıl yardımcı olabilirim tatlım' diye sırnaşacak zaten."

Ayaklarım çok acıyor ve kadın haklı; tek erkeğe otostop çekmektense bir çiftin arabasına binmek daha iyi. "Şahane olur, teşekkür ederim."

Minibüsün arkasını açıp kolileri kaydırarak bana yer ayarlıyor. Zar zor sığıyorum ama camlı minibüs olduğundan manzarası güzel. Yirmili yaşlarında, tepesi açık, burnu Concorde iriliğinde Ian, "Çok sıkışmadın ya?" diye soruyor.

"Alakası yok" diyorum. "Çok rahatım."

"Yirmi beş dakikaya oradayız zaten" diyor Ian ve hareket ediyoruz.

"Ian'a diyordum ki, seni almasaydık bütün gün aklım sende kalacaktı. Ben Heidi bu arada. Senin adın ne?"

"Tracy" diyorum. "Tracy Corcoran."

"Ben kaç Tracy tanıdıysam hepsini sevdim, biliyor musun?"

"Ben sana bulurum birkaç istisna" diyorum ve Ian'la Heidi gülüyorlar güzel bir espri yapmışım gibi, yaptım da herhalde. "Heidi de güzel isim bu arada."

Ian iğneler gibi *hımm,* deyince Heidi dirseğiyle böğrünü dürtüyor. "Şoföre müdahale etmeyin bayan" diyor Ian.

Windmill Hill Çok Programlı Lisesi'yle aynı katalogdan ısmarlanmış, geniş pencereleri, düz çatıları, çamurlu futbol sahasına kadar bire bir aynı projeyle yapılmış bir okulun önünden geçiyoruz. Okulu bıraktım gibi geliyor sahiden. Yaşlı Bay Sharkey hep der ya, "Hayatta cesur olan kazanır."

Heidi, "Sheppey'de mi oturuyorsun Tracy?" diyor.

"Hayır. Meyve çiftliğine çalışmaya gidiyorum."

"Gabriel Harty'nin çiftliği mi?" diye soruyor Ian.

"Evet. Tanıyor musunuz?"

"Şahsen tanımam da, ücret hesabı yaparken aritmetik ku-

rallarını kafasına göre yazdığını duyuyoruz; paranı alırken hesabını iyi yap. Yoksa sana 'yanlışlıkla' kazık atıverir."

"Olur, dikkat ederim. Ama bir şey olmaz herhalde. Okuldan bir arkadaşım geçen yaz çalışmış." Daha inandırıcı olayım derken bocalama içinde buluyorum kendimi. "On altı yaşındayım, ilk sınavlarımı geçtim, ağustosta InterRail için para biriktiriyorum."

Elimdeki kâğıttan okur gibi söyledim.

"InterRail çok eğlenceliymiş" diyor Heidi. "Bütün Avrupa'yı geziyorsun. Peki, nerede oturuyorsun Tracy?"

Nerede oturmak isterim? "Londra."

Kırmızı yanıyor. Kör bir adam köpeğiyle yola çıkıyor.

"Londra kocaman yer" diyor Ian. "Neresinde?"

Biraz telaşlanıyorum. "Hyde Park'ta."

"Nasıl Hyde Park'ta? Ağaçta sincaplarla mı?"

"Yok, bizim ev oraya yakın da, şeye doğru, Camden Town."

Heidi'yle Ian hemen cevap vermiyor –olmayacak bir laf mı ettim?– ama sonra Ian "Anladım ben seni" deyince rahatlıyorum. Kör adam karşıya geçiyor, Ian şanzımanı biraz zorladıktan sonra hareket ediyoruz. "Ben de Londra'ya ilk gidişimde Camden Town'da kalmıştım" diyor, "bir arkadaşımın kanepesinde. Rowntree Meydanı'ndaydı, metro istasyonunun yanındaki kriket sahasının orada. Bildin mi?"

"Tabii" diyorum yalandan. "Her gün önünden geçiyorum neredeyse."

Heidi, "Camden'dan otostopla mı geldin buraya?" diye soruyor.

"Evet. Bir kamyoncu Gravesend'e kadar getirdi, sonra bir Alman turist Rochester Köprüsü'ne bıraktı, sonra da siz geldiniz. Tesadüf işte." Konuyu değiştirmenin yollarını arıyorum. "Ne var bu kolilerde? Taşınıyor muydunuz yoksa?"

"Hayır, bu haftaki *Sosyalist İşçi*" diyor Heidi.

"Queen Street'te satıyorlar" diyorum. "Camden'da."

"Biz Londra Merkez üyeleriyiz" diyor Ian. "Heidi'yle ben LSE'de* yüksek lisans yapıyoruz ama hafta sonlarımızı Faversham civarında geçirdiğimizden oranın dağıtımını biz üstlendik. O yüzden bu kadar koli var."

Sosyalist İşçi gazetelerinden birini alıyorum. "İyi yazılar var mı?"

"Memleketteki diğer bütün gazeteler propaganda bülteni" diye cevaplıyor Ian. "*Guardian* bile. Al bir tane."

Ayıp olmasın diye alırken "Sağ ol" deyip ilk sayfasına bakıyorum. Grevdeki maden işçilerinin fotoğrafının üzerine "BÜTÜN İŞÇİLER, BİRLEŞİN!" manşeti atmışlar. "Siz şimdi... Rusya'nın tarafında mısınız?"

"Hiç de değil" diyor Ian. "Stalin denen adam, Rus komünizmini beşiğinde boğdu; Kruşçev revizyonistin bayrak taşıyanıydı; Brejnev gitti parti üyelerine lüks mağazalar açarken işçileri bayat ekmek uğruna kuyruklarda bekletti. Sovyet emperyalizminin Amerikan kapitalizminden farkı yok."

Aynı evler uyduruk çizgi filmlerin fonlarındaki gibi tekrar tekrar geçiyor yanımızdan.

"Annen baban ne iş yapıyor Tracy?" diye soruyor Heidi.

"Pub'ları var. King's Head. Camden'da."

"Pub sahipleri" diyor Ian, "büyük üreticinin altında eziliyor. Maalesef yine aynı hikâye. Parayı işçi kazandırıyor, patron kaymağını yiyor. Hayda, bu ne şimdi?"

Yokuşun ortasında trafik durdu.

Heidi, "Görünmez bir mücadele sürüyor" deyince aklım karışıyor; trafiği kastetmediğini neden sonra anlıyorum. "Tarihin başından beri. Sınıf mücadelesi. Efendilere karşı köleler, asillere karşı serfler, semirmiş patronlara karşı işçiler, zengine karşı yoksullar. Emekçi sınıfı, kaba kuvvetle ve yalanla tahakküm altında tutuluyor."

* London School of Economics.

"Nasıl yalanlar?" diye soruyorum ben de.

"İhtiyacın olmayan bir sürü şeyi satın almak için borçlanırsan mutlu olursun yalanı" diyor Ian. "Demokratik bir ülkede yaşıyoruz yalanı. En alçakçası da, sınıf mücadelesi diye bir şey olmadığı yalanı. Kurulu düzen bu yüzden okullarda, özellikle tarih derslerinde öğretilenleri cendere içinde tutuyor. Çünkü işçiler bilinçlendiği zaman devrim başlayacak. Ve Gil Scott-Heron'un dediği gibi, devrim televizyonlarda yayımlanmayacak."

O dediği kim bilmiyorum ama bizim tarihçi Bay Simms'i işçileri bastırmak için kurulu bir mekanizmanın dişlilerinden biri olarak hayal etmek zor. Acaba babam Glenda'yı çalıştırdığı için semirmiş patron mu? "Peki, devrimlerden sonra işler daha kötüye gitmiyor mu hep?" diye soruyorum.

"Hakkın var" diyor Heidi. "Devrimlerden Napolyonlar, Maolar, Pol Potlar da çıkıyor. Ama işte Parti'nin gücü burada. Britanya devrimi başladığında biz de tüm örgütlülüğümüzle devreye girerek devrimi faşistlerden ve oportünistlerden koruyacağız."

Trafik biraz ilerleyince Ian'ın minibüsü de homurdanıp hareketleniyor.

"O zaman devrim yakın mı diyorsunuz?"

"Maden işçilerinin grevi fitili ateşleyebilir" diyor Ian. "İşçiler, sendikaların önce yasalarla sonra mermilerle bertaraf edildiğini gördükçe, sınıfsal devrimin balık kavağa çıkınca solcu rüyası değil, ölüm kalım meselesi olduğunu anlayacaklar."

"Karl Marx, kapitalizmin kendi kendisini nasıl yediğini kanıtladı" diyor Heidi. "Tükürüp attığı milyonları besleyemeyecek hale gelince, istediği kadar yalana ve şiddete başvursun, paçasını kurtaramayacak. Amerika gırtlağımıza çökecek tabii, elli birinci eyaletlerini elden çıkarmak istemeyecekler; Moskova da ipleri ele geçirmeye çalışacak ama 1917'de Rusya'da olduğu gibi askerler devreye girdiğinde engel tanımayacağız."

Heidi'yle Ian ne kadar eminler her şeyden, Yehova'nın Şahitleri gibi. Heidi eğilip ileriye bakıyor. "Polis var."

Ian, bıyık altından "Thatcher'ın itleri, katiller" diye homurdanırken döner kavşağa geliyoruz, bir kamyon devrilmiş. Cam kırıkları asfalta saçılmış, kadın polis memuru üç şerit yolu tek şeride indiriyor. Sakin ve kontrollü bir kadına benziyor; görebildiğim kadarıyla it, katil veya kaçak bir genç kızı arar gibi bir hali yok.

"Thatcher bu yıl devrime sebep olmasa bile" derken arkaya dönen Heidi'nin ahududu kızılı saç telleri rüzgârda uçuşuyor, "devrim mutlaka gelecek. Biz göreceğiz. Rüzgârın nereden estiğini anlamak için hava raporuna ihtiyacın yok. Bizim yaşlılığımızda, toplumda herkesten imkânına göre alınacak, herkese ihtiyacına göre verilecek. Patronlar, liberaller, faşistler filan hiçbiri hoşlanmayacak bu durumdan ama yumurta kırmadan da omlet olmuyor. Omlet demişken" –Ian'a bakıyor, o da başını sallıyor– "bizimle kahvaltı eder misin? Ian'ın İngiliz kahvaltısı beş yıldızlıdır."

Heidi'nin bungalovu tarlaların arasında ve penceresinde tülleri, kırlentleri, porselen bibloları, Çiçek Perileri ile Kent'in sosyalist devrim karargâhı olmasını hiç beklemeyeceğim bir halde. Banyo zemininde halı bile var. Heidi buranın aslında anneannesinin evi olduğunu, o öldükten sonra annesi ve üvey babası Fransa'da bir yerlerde yaşadığı için Ian'la hafta sonu buraya gelerek evi işgalcilerden koruduklarını, gazeteyi dağıttıklarını anlattı. Bana banyo kapısını içeriden kilitlemeyi gösterdi ve Norman Bates Motel diye bir yer hakkında espri yaptı, anlamış gibi davrandım. Captain Marlow'da sadece küvet olduğu için hayatımda hiç duş yapmamıştım; suyu ayarlayana kadar önce dondum, sonra haşlandım. Heidi'nin etiketleri yabancı dilde bir raf dolusu şampuanı, saç kremi, sabunu filan var; hepsinden biraz deneye

deneye mağazaların kozmetik reyonu gibi kokarak çıkıyorum duştan. Aynada, geçen sefer buğulandığında yazılanların hayaleti belirmiş: "YAKIŞIKLIM BENİM" yazıyor kocaman. Heidi bunu Ian'a mı yazmış? Keşke sahte isim vermeseydim diyorum şimdi; Heidi'yle arkadaş olmayı çok isterdim. Güneş yanığı tenime Woods of Windsor nemlendirici bularken, Gravesend'deki izbe bir pub'da doğanın Heidi; akıllı, özgüvenli, Londra'da politika okuyan ve Fransız şampuanı kullanan, mükemmel İngiliz kahvaltısı hazırlamanın yanında kibar, komik, şefkatli ve sadık bir sevgilisi olanın ben olmamın da ihtimal dahilinde bulunduğunu düşünüyorum. Doğmak dediğin çok ciddi bir piyango aslında.

"Türkiye'de bir köprü var" derken bir sosisi zıpkınlıyorum, deliklerinden suyu akıyor, "bir yanı Avrupa diğer yanı Asya. Oraya gideceğim. Pisa Kulesi'ni göreceğim. İsviçre'yi de çok beğeniyorum. Daha doğrusu duyduğum kadarıyla çok hoşuma gidiyor ama Toblerone yemekten daha yakın bir samimiyetim olmadı..."

"Çok hoşuna gidecek." Heidi ısırdığı kızarmış ekmeği yutup peçeteyi dudaklarına konduruyor. "Benim dünyada en beğendiğim yerlerden biri La Fontaine Sainte-Agnés, Mont Blanc'ın yamaçlarında. Annemin ikinci kocasının orada dağ evi vardı, Noellerde kayağa giderdik. Yalnız İsviçre pahalı bir yer, tek sorunu o."

"O zaman ben de krakerle karnımı doyurur, üzerine kar yerim. Kahvaltı için çok teşekkür ederim Ian. Sosisler çok lezzetliydi."

Tevazuyla omuz silkiyor. "Üç göbektir Lincolnshire'da kasaplık yapıyor ailem, bu işten iyi anlarım. Peki, turneye yalnız mı çıkacaksın Tracy, yoksa yol arkadaşın da olacak mı?"

"Sana ne kızın aşk hayatından?" diyor Heidi ona. "Meraklı taze. Sen bakma ona Tracy."

"Önemli değil" diyorum yutkunurken. "Erkek arkadaşım yok zaten. Yani şey, vardı yakın zamana kadar da..." Boğazım düğümleniyor biraz.

"Başka kardeşin var mı?" Heidi konuyu değiştirirken Ian'ı masanın altından dürttüğünü fark ediyorum.

"Kız kardeşim var Sharon, bir de erkek kardeşim Jacko." Çayımı yudumlayıp Brendan'ı işe karıştırmıyorum. "Ama benden birkaç yaş küçükler, yani yalnız gideceğim evet. Ya siz? Tatil planladınız mı?"

"Parti kongresinden ve madencilere yardımdan fırsat bulursak" diyor Heidi, "ağustosta annemin yanına Bordeaux'ya gitmeye çalışacağız."

"Nasıl can atıyorum" derken darağacına asılır gibi yapıyor Ian, "bir bilsen. Ağzından girdim burnundan çıktım, kızlarını anarşiklerin eşkıyanın eline düşürdüm çünkü."

"İşin komiği, Ian'ın ailesine bakılırsa ben aynısını ona yaptım" diyor Heidi. "Biz en iyisi bir anti-evlilik yapıp ayrılalım." Yine dudaklarına dokunduruyor peçeteyi. "Corcoran İrlanda kökenli bir ad mı Tracy?"

Başımı sallarken çatalımı domatese saplıyorum. "Anne tarafım Cork'un batısından."

"Silahlı mücadelenin doğrusu yanlışı bir tarafa" diyor Ian ketçaba uzanırken, "1920'den sonraki tüm devrimler az ya da çok İrlandalılara borçludur. İngilizler, İrlanda'yı yüce gönüllülükle teslim ettiklerini sanıyorlar ama öyle değil. İrlandalılar modern gerilla savaşını icat ederek bileklerinin hakkıyla *kazandılar*."

"Roisin Teyzem der ki" diye karşılık veriyorum, "İngiliz asla hatırlamaz, İrlandalı ise asla unutmaz."

Ian hâlâ ketçap şişesinin dibine vuruyor ama sonuç yok. "İnsanlıktan umudumu kestim. Ay'a adam gönderiyoruz ama ketçap şişesinin dibini boşaltmanın yolunu..." Koca bir öbek şlop diye fışkırıp pastırmayı boğuyor.

Bulaşıkları yıkıyorum. Ian'la Heidi "Ay olur mu canım sen misafirsin" filan dediler ama ısrar ettim. İçten içe, belki sonra beni Karaağaç Çiftliği'ne bırakırlar ya da Gravesend'e dönmemiş olursam haftaya pazara da davet ederler diye umuyorum. Heidi belki saç boyasından bana da verir. Önce bardakları durulayıp kuru bezle siliyorum ki iz kalmasın, barda yaptığımız gibi. Üzerinden köpükler süzülen mermer kesme tablasını, cinayet işlenebilecek et bıçağının yanında kurumaya bırakıyorum. Kasetçalarda Bob Dylan'ın "As I Went Out One Morning" şarkısı dönüyor; Ian ne istersen çal dedi, ben de *John Wesley Harding* albümünü seçtim. Mızıka sesini normalde sevmem ama bu şarkı muhteşem; sesi tuhaf bir günü dolduran esinti gibi. "İyi bir seçim" diyor Heidi mutfaktan yalınayak geçerken. "Ne zamandır dinlememiştim." İçten içe seviniyorum. Elinde George Orwell'in *Inside the Whale* kitabıyla dışarı çıkıyor. Biz de İngilizce dersinde *Hayvan Çiftliği*'ni okumuştuk, belki bununla gözüne girerim. Otların kokusu içeri dolsun diye sokak kapısını açık bırakıyor Heidi. Birazdan Ian gelip mikrodalgaya cam sürahide süt koyuyor. Hiç bu kadar yakından görmemiştim. Bir düğmeyi çeviriyor, başka bir düğmeye basıyor; kırk saniye sonra çın, sütünüz hazır. "*Uzay Yolu* gibi" diyorum Ian'a.

"Gelecek" diyor Ian fragman dublajı sesiyle, "çok yakında şimdiki zamanlarda." Süt sürahisini üç fincan ve o filtreli şeylerde yapılmış şekilli kahveyle bir tepsiye koyuyor. "İşin bitince gel bahçede *cafe au lait* içelim."

"Olur" diyorum ne içeceğimizi anlamadan.

Ian tepsiyi bahçeye çıkarıyor. Saate bakıyorum, on buçuk. Annem kiliseye gidiyordur şimdi, belki yanında Jacko da vardır yalnız gitmesin diye. Babam Newky'yle koşuya çıkar nehir boyunca, Ebbsfleet ve Londra tarafına doğru. Yoksa Peacock Street'e mi yürüyorlar şimdi? Bense halimden gayet memnun bulaşık yıkıyorum, Dylan bir parçayı bitirip "I Dre-

amed I Saw St Augustine" şarkısına giriyor. Biraz daha ağır aksak, "isyanım var" tarzı bir şarkı ama milletin Dylan'a niye hasta olduğunu nihayet çözüyorum. Pencereden gördüğüm uzun bahçede, yüksükotları salınıyor ağır ağır. Çimenler ve çiçek tarhları bisküvi kutularının üzerindeki manzaralar kadar güzel olunca, Ian'la Heidi'ye yüksek lisans yapmanın dışında bahçıvanlıkla mı uğraşıyorlar diye sordum. Heidi, iki haftada bir Faversham'dan birinin gelip "kaosa hayat üflediğini" söyledi. Çok sosyalistçe bir hareket gibi gelmedi ama çenemi tuttum, ukalalık etmek istemedim.

Bulaşık suyu delikten gurulduyor, lavaboda kalan çay kaşığı çıngırdıyor ve Bob Dylan "All Along The Watchtower" şarkısının ortasında kalp krizi geçiriyor. Aman be! Kaset sardı; çıkartma düğmesine bastığımda kahverengi şerit yumağı fışkırıyor dışarı. Bandı bir parça seloteyple tamir etmekte üstüme yoktur, Ian'la Heidi'ye evde seloteyp var mı diye sormak için dışarı çıkıyorum. Minik toprak saksılarda otların durduğu baharat duvarının arkasında ahşap şezlongumsu şeylere uzanmışlar. Heidi'nin kitabı yere düşmüş ama başparmağı hâlâ içinde; ondan bana hayır yok. Ian da dalmış, başı bir yana düşmüş, güneş gözlüğü çarpılmış. Kahve tepsisi alçak bir duvarın üzerinde duruyor. Çok yorgunlardı herhalde. Usulca Heidi'ye sesleniyorum ama kımıldamıyor. Çalılarda arılar vızıldıyor, koyunlar meliyor, uzakta bir traktör homurdanıyor. Bir kilometre ötedeki tümsek Sheppey Adası, üstünden fırlayan şeyse köprüsü. Sonra üç, dört, belki daha fazla hareketli noktanın Heidi'nin kolunda aşağı yukarı gezdiğini fark ediyorum.

Yaklaşıp bakıyorum çünkü bunlar karınca olamaz...

Ama karınca. "Heidi! Üstüne karıncalar tırmanıyor!"

Tepki vermiyor. Karıncaları üstünden silkelemek isterken iki tanesini eziyorum yanlışlıkla. Ne oldu bunlara? "Heidi!" Kolunu daha sert sallayınca, kaykılıp şezlongun kolça-

ğına abanıyor komik sarhoş taklitleri gibi, ama bu komik değil. Başı düşüyor, güneş gözlüğü kayınca gözlerini görüyorum – sadece iristen ibaret, ortasında hiç kara nokta kalmamış. Korkup "Aaay!" diye bağırarak geri çekiliyorum, az daha sırtüstü düşüyordum. Ian'ın da kalkmadığını görünce iyice telaşlanarak ona seslendiğim sırada kıllı bir sineğin dolgun dudaklarında dolaşmakta olduğunu görüyorum. Yüzüne düşmüş şapkasını titreyen ellerimle kaldırıyorum. Sinek uçup gidiyor. Onun da gözleri Heidi'ninkiler gibi; sanki yeni bir salgında az önce ölmüşler. Şapka elimden düşerken aynı korkulu çığlık bir daha püskürüyor içimden. Pembe güllerde bir kuş tiz ve parlak notaları uç uca eklemekte, aklım bir oraya bir buraya kayıyor ama bu haliyle bile açıklama getirebiliyor: Heidi'yle Ian kahvaltıdan zehirlendi. *Kahvaltıdan zehirlendiler.* İyi de, yirmi dakika içinde çıkar mı ortaya? Çıkıyor demek ki, ama bende aynı belirtiler yok. Hepimiz aynı şeyi yedik. Sonra aklıma kalp krizi geliyor ama o da olacak iş değil. Uyuşturucu filan mı? Sonra düşünüyorum ki, *Düşünme artık Sykes, hemen bir ambulans çağır!*

Telefon, mutfaktan geçilen salonda sehpamsı bir şeyin üzerinde duruyor. Koş içeri, 999'u çevir, operatörü bekle. *Aç hadi, aç hadi; aç, aç, aç!* Hatta ses yok. Sonra aynada bir adam görüyorum, köşedeki koltuğa oturmuş beni izliyor. Gerçekliğin şaftı kayıyor yine. Arkamı döndüğümde hakikaten mutfakla salonu ayıran kemerin altında duruyor. Tanıyorum onu. Pirana gözleri, siyah kıvır kıvır saçları, kırık burnu – altgeçitte gördüğüm gündüz kâbusunda, karo şeklindeki salonda duran adam. Yokuş yukarı koşmuş gibi inip kalkıyor göğsü. "Hangisisin sen?" diye çemkiriyor bana.

"Ben – ben – ben... Ian'la Heidi'nin arkadaşıyım, ben..."

"Esther Little mı, Yu Leon Marinus mu?" Sesi nefret dolu, buz gibi.

Alnında hafif bir seğirme oluyor, gördüklerime benzemiyor hiç. "Marinus" mu dedi? Ne fark eder ki? Bir kâbus karakteri sonuçta, ama insan bu kadar korkunca genellikle uyanır. Gerilerken takılıp kanepeye düşüyorum. "Arkadaşlarıma ambulans çağırmam lazım."

"Bana adını söyle, sana acısız bir ölüm sunayım."

Boş konuşmuyor. Bu adam her kimse Heidi'yle Ian'ı öldürdü, şimdi kibrit kırar gibi seni de öldürecek. "Ama ama ben – ben – ben hiç anlamadım ki sizi nasıl yani..." Korkudan kanepede dertop oluyorum. "Ben..."

Bana doğru bir adım daha atıyor. "Söyle adını!"

"Adım Holly Sykes, lütfen bırakın da gideyim, ben..."

"Holly Sykes..." Başını bir yana eğiyor. "Evet, duydum adını. Kaçanlardansın sen. Kardeşini yem olarak kullanmak iyiydi de, şimdi düştüğün duruma bak Muvakkit! Rezil rüsva bir kemik saatte saklanmaya çalışmalar filan! Xi Lo görse fenalık geçirirdi! Holokai'nin midesi bulanırdı! Tabii hayatta olsalardı" pis pis sırıtıyor, "ki değiller, gece yarısı operasyonunu elinize yüzünüze bulaştırdıktan sonra. Gölgeli Yol, alarm nedir bilmez mi sandınız? Şapel'in Kathar, Kathar'ın Şapel olduğunu bilmiyor muydunuz? Holokai'nin ruhu kül oldu. Xi Lo'nun ruhu hiç oldu. Sen de her kimsen kaçabildin. Kutsal Senet sayesinde, şüphesiz. Senedinizin hastasıyız. Senediniz sayesinde Muvakkitlik sona erdi. Dünya Etoburları bayram ediyor bugün. Xi Lo ve Holokai olmadan sen kimsin? Falcılar, hokkabazlar, sihirbazlar güruhu! Son nefesini vermeden söyle bakalım; Marinus musun sen, Esther Little mı?"

Tir tir titriyorum: "Size yemin ederim beni biriyle karıştırıyorsunuz."

Şüpheyle süzüyor beni. "Bak ne diyeceğim. Dışarıda güneşlenenler var ya, onlar daha tam ölmüş sayılmaz. Derin Akım büyünü şimdi kullanırsan birini kurtarabilirsin. Muvakkitler başka ne işe yarar?"

Çok, çok uzaklarda bir köpek havlıyor, bir traktör gurulduyor...

...adam o kadar yakında ki kokusunu alabiliyorum. Yanık fırın kokuyor. Sesim bir deri bir kemik kalmış. "Doktoru arayabilir miyim yani?"

"Kendin iyileştiremez misin onları?"

Zorla da olsa başımla hayır diyebiliyorum.

"O zaman sedyeyle değil tabutla taşırlar bunları. Fakat senin Muvakkit olmadığına dair kanıt lazım bana. Marinus korkaktır da, sinsi bir korkaktır. Kaç bakalım. Hadi. Koş. Görelim ne kadar uzaklaşabileceksin."

Ona da, kulaklarıma da inanamıyorum. "Nasıl?"

"İşte kapı orada, hadi. Koş bakalım minik fare." Kaçış yolu açmak için kenara çekiliyor. Bir numara yapmasını, bıçak çekmesini filan bekliyorum fakat o suratındaki küçücük kesikleri ve sıyrıkları görebileceğim, gri haleli kara gözlerini dibimde hissedeceğim kadar yaklaşıp avazı çıktığı kadar bağırıyor: "FİKRİMİ DEĞİŞTİRMEDEN KOŞ!"

Dikenli güller, salınan çalılar arasından, tozlu çimenlerde koşuyorum. Hiç koşmadığım gibi koşuyorum. Güneş gözüme giriyor ve duvar uzak değil. Yarı yolda kameriyemsi şeye geldiğimde dönüp arkama bakıyorum – korktuğum gibi peşimden gelmiyor, hâlâ cansız yatan Ian'la Heidi'nin birkaç adım ötesinde dikiliyor, demek gerçekten bıraktı beni – ne fark eder niye bıraktığı, belli ki manyağın teki, sen koş *koş* koş *koş* ama ama koş koş ama koş ama ama... Ama yavaşlıyorum, yavaşlıyorum, kim ne neden nasıl, kalbim deli gibi çarpıyor fakat sanki hem gaza hem frene basmışlar; beni yavaşlatan her neyse içimde değil, zehir gibi değil, dışımda; sanki zaman ağırlaşıyor, yerçekimi kuvvetleniyor, havanın yerini su veya kum veya şurup alıyor... Böyle rüyalar da görürüm ama şimdi uyanığım, gündüz, uyanık olduğumu *biliyo-*

rum... Ve inanılmaz ama durdum bir koşucu heykeli gibi, bir ayağım havada hiç atılmayacak adımımı atmak üzere. Delilik lan bu, manyaklık resmen. Çığlık atıp yardım istemek geçiyor aklımdan, insan normalde böyle yapar, ama ağzımdan hastalık iniltisinden başka bir şey çıkmıyor...

...ve dünya tekrar bungalova doğru çekilmeye başlıyor, beni de çaresiz beraberinde sürüklüyor. Kemerimsi şeyde bir sarmaşık var; tutunuyorum ve ayaklarım fırtınada can havliyle dala tutunmuş çizgi film karakteri gibi yerden kesiliyor, fakat bileklerim öyle acıyor ki bırakmak zorunda kalıyorum, şiddetle toprağa çarptıktan sonra dirseklerimi kuyruksokumumu çize çize yerde sürükleniyorum, sırtımı dönüp topuklarımı çimenlere saplamaya çalışsam da toprak çok katı olduğundan ayaklarım girmiyor, o sırada bir şeye takılıp tekrar ayağa fırlarken iki kelebek akıntıya karşı aheste aheste kanat çırpıyor, sanki bu durdurulamaz güç sadece beni etkiliyormuş gibi. Gül tarhlarına döndüm tekrar, soluk benizli adam ise hâlâ bahçe kapısının eşiğinde duruyor, elleri ve parmakları uzaylılarla işaret dilinde konuşur gibi çırpınıyor, dudaklarında donuk bir gülümsemeyle beni oltasına tutulmuş gibi içeri çekiyor; bahçeden giriyorum, ceset gibi –bu adamın bir şekilde öldürdüğü cesetler gibi– yatan Heidi'yle Ian'ın yanından geçiyorum, adam yer açmak için mutfağa giriyor, ben biliyorum ki bungalova bir kez girersem bir daha çıkamayacağım, bu yüzden can havliyle eşiğe ve kapının koluna tutunmaya çalışırken adeta yirmi bin volta çarpılıyorum, bez bebek gibi salonda uçup kanepeden sekerek halıya yuvarlanıyorum, gözyuvalarımda *pat pat pat* diye flaşlar çakıyor...

...gündüz kâbusunun sonunda, sert halı yanağımı dalarken uyanıyorum. Bitti. Sara krizi gibi geldi geçti. Heidi'nin öğrenciyken, beyaz saçlı anneannesiyle birlikte fotoğrafı kad-

raja giriyor, hemen burnumun dibinde. Düştü herhalde, belki ben düşerken komodinden devirdim bunu. Eve dönüp bir hastaneye gitmem lazım. Beynimi taratmam lazım. Heidi beni Gravesend'e bırakır. Annemi hastaneden ararım. Vinny meselesi filan unutulur. Ne kadar gerçekti oysa. Bir an makas ve seloteyple Bob Dylan'ı tamir etmek üzereydim, sonra... Heidi'nin kolunda dolaşan karıncalar, kırık burunlu karabasan adamı, oradan oraya savuran hava... Böyle saçma sapan hayalleri zihnimin hangi zırdeli kısmı kuruyor ki? Kendimi zorlayarak ayağa kalkıyorum, çünkü Heidi veya Ian beni böyle bulursa salonlarında öldüğümü sanacaklar.

"Sana inandım yavrucuğum." Deri koltuğa kurulmuş, bir ayağını diğer dizine atmış. "Sen Savaşımız içinde kabiliyetsiz, yararsız bir fazlalıksın. İyi de, ölümüne ramak kalmış iki kaçak cisimsiz neden *senin* karşına çıksınlar Holly Sykes? İşte mesele bu. Sen neyin peşindesin?"

Dondum kaldım. Ne diyor bu? "Hiçbir şey, size yemin ederim, hiçbir şeyin peşinde değilim. Ben sadece buradan..."

"*Sus.* Düşünüyorum. Sehpadaki çanaktan bir yeşil elma alıp dişliyor, çiğniyor. Kof sessizlikte en büyük gürültü ağzından çıkıyor. "Marinus'u en son ne zaman gördün?"

"Eski doktorumu mu diyorsunuz? Gravesend Devlet Hastanesi'nde, yıllar önce. Bana orada..."

Elini kaldırıp beni susturuyor, sesim kulaklarını acıtıyormuş gibi. "Peki Xi Lo sana, Jacko'nun Jacko olmadığını söylemedi mi?"

Şimdiye kadar gayet tiz ilerleyen dehşet içinde Jacko'nun adının geçmesiyle bas korkular devreye giriyor. "Jacko'nun ne ilgisi var ki bu olanlarla?"

Elindeki yeşil elmaya iğrenerek bakıyor. "En ekşi, en yavan elma cinsi bu. İnsanlar sırf süs olsun diye alıyorlar." Fırlatıp atıyor. "Burada Derin Akım sahası yok, güvenli bir evde değiliz demek. Neredeyiz?"

Jacko'yla ilgili sorumu tekrarlamaya cesaret edemiyorum kardeşimin başına bir kötülük gelir diye. "Heidi'nin anneannesinin evi. Kendisi Fransa'da ama Heidi arada buraya geliyor..." *Ölmüş* olduklarını hatırlıyorum.

"Yer neresi kızım? İl, ilçe, kasaba... Beynin varmış gibi davran azıcık. Sen Marinus'un iğfal ettiği Holly Sykes isen, herhalde İngiltere'deyiz."

Şaka yapmıyor bence. "Kent burası. Sheppey Adası'nın yakını. Yani şey, bu tam bulunduğumuz yerin bir adı var mıdır bilemedim ama..."

Parmaklarını deri koltukta tıkırdatıyor. Tırnakları fazla uzun. "Esther Little. Onu tanıyor musun?"

"Evet. Hayır. Yani çok değil."

Tıkırdama duruyor. "Yalan söylediğini düşünürsem sana neler yapacağımı anlatmamı ister misin Holly Sykes?"

"Esther Little'ı dün nehir kıyısında gördüm ama daha önce hiç karşılaşmamıştım. Bana yeşil çay verdi. Sonra bir şey istedi benden..."

Soluk benizlinin bakışları, cevabı orada yazılıymış gibi alnımı deliyor. "Ne istedi?"

"Yataklık. Eğer dedi..." söylediği kelimeleri bulmaya çalışıyorum "...planlarım suya düşerse."

Soluk benizlinin yüzü aydınlanıyor. "Demek Esther Little seni *kafes* niyetine istiyordu. Gezici bir sığınak. Şimdi anlaşıldı. Sen demek. Öylesine önemsiz bir piyon kullanmış ki seni unutacağımızı sanmış. Pekâlâ." Ayağa kalkıp kapının önünü kesiyor. "Sana sesleniyorum Esther, yakayı ele verdin!"

"Bakın" diyebiliyorum iki büklüm olurken, "eğer siz teşkilattansanız, Ian'la Heidi komünistler filan diye geldiyseniz yemin ederim hiç alakam yok. Ben otostop çekiyordum, arabalarına aldılar, sonra da..."

Aniden bana doğru iki adım atıyor korkutmak için. Korkutuyor da. "Evet?"

"Yaklaşmayın bana." Sesim kuruyup büzülüyor sanki. "Şey yaparım. Şey... Yumruk. Polis."

"Polis çok şaşırır Heidi'nin anneannesinin bungalovuna. Şezlongda iki sevgili, içeride genç Holly Sykes'ın cesedi. Siz bulununcaya adli tıbbın bile içinden çıkamayacağı bir kördüğüm olur burada, hele ki üç kişinin katili bahçe kapısını açık bırakırsa tilkiler kargalar sokak kedileri girsin diye... Pisliğe gel! Ülkenin gündemine otursunuz. Seksenli yılların en büyük, en kanlı faili meçhul cinayeti! Nihayet üne kavuşursunuz."

"Bırakın beni! Nolur... Ben – Ben - Ben... Yurtdışına giderim, *lütfen!*"

"Ölün çok şirin durur." Soluk benizli, parmaklarını çıtlatırken bakıp gülümsüyor. "İlkesiz bir adam olsa önce seninle biraz eğlenir ama ben aptal hayvanlara eziyet çektirilmesine karşıyım."

Derinden bir hırıltı duyuyorum. "Yapma yapma yapma nolur *nolur...*"

"Şşşt." Parmaklarıyla sıkma hareketi yapıyor ve dudaklarım, dilim, boğazım kilitleniyor. Elimden kolumdan bütün gücüm çekilirken ipi kesilip bir kenara atılmış kukla gibi duruyorum. Soluk benizliyle aynı kilimin üzerindeyiz, bağdaş kurmuş, hikâye anlatacak gibi ama bir yandan da anın tadını çıkarıyor, Vinny'nin beni elde edeceğini bildiğinde yaptığına benzer. "Altmış saniye içinde nalları dikeceğini bilmek nasıl bir duygu Holly Sykes? Böcek beynin gözlerinin önünden hangi film şeridini geçiriyor?"

Gözleri insan gibi değil. Gözlerim kararıyor, ciğerlerim tıkanıyor, sudan değil de boşluktan; o zaman fark ediyorum yıllardır nefes almadığımı, almaya çalışıyorum fakat alamıyorum; kulaklarımdaki zonklama da dindi, çünkü kalbim iptal. Karıncalı karanlıktan elini uzatıp soluk benizli, parmaklarının tersiyle göğsümü okşuyor, bana "İyi geceler yavrucu-

ğum" derken son düşüncem, salonun ta öbür ucunda, sanki kilometrelerce uzakta sallanıp duran o tip kim?

Soluk benizli de fark ediyor, omzunun üstünden bakıp ayağa sıçrıyor. Kalbim tekrar işleyip ciğerlerim oksijenle dolarken öksürük tutuyor, o sırada da Heidi'yi seçiyorum. "Heidi! Polis çağır! Katil bu! Kaç!" Ama Heidi hasta veya ilaçlı veya sakat veya sarhoş ve kafası multipl skleroz hastasıymış gibi dik duramıyor. Sesi de aynı değil, büyükbabamın felç geçirdikten sonraki sesi gibi. Kelimeleri zar zor çıkarıyor ağzından: "Korkma Holly."

"Bilakis Holly" diyor soluk benizli hımlayarak, "beyaz atlı prensin *buysa* hakikaten korkma, titre. Marinus herhalde. Parfümlü zombi bedeninden bile buram buram riya kokuyor."

"Geçici bir sığınak" diyor başı bir öne bir arkaya sallanan Heidi. "Güneşlenen iki genci niye öldürüyorsun? *Niye*? Tamamen gereksizdi Rhimes."

"Niye öldürmeyecekmişim? Ne meraklısınız niye niye *niye*... Asabım bozuktu, ondan. Xi Lo, Şapel'de çatışma çıkardı, ondan. Canım istedi, ondan. Senle Esther Little beni buraya getirttiniz, ondan. O öldü değil mi, bu dişi yabaninin barınağına kavuşamadan? Taşlı Yol'da kaçarken enikonu hırpalanmıştı. Bizzat hırpaladım, oradan biliyorum. Hırpalamak demişken, Xi Lo ve garibim Holokai için taziyelerimi kabul et; iyilik perileri kulübünüzün başına ezmiş bulundum. Ya sen, Marinus? Sen direnmeyecek misin? Dövüşçüden çok iyileştirici olduğunu biliyorum ama yalvarırım sembolik de olsa diren." Rhimes yine parmaklarını kımıldatıyor ve –hayal görmüyorsam– mutfaktaki mermer kesme tablası yerinden kalkıp bize doğru yaklaşıyor görünmez adamın ellerinde gibi. "Dilini mi yuttun Marinus?" diyor Rhimes denen soluk benizli.

"Bırak kızı" diyor kafası sallanan Heidi.

Kesme tablası salon boyunca uçup Heidi'nin kafasının ar-

kasında patlıyor. Kaşığın yumurta kabuğuna girmesine benzer bir ses duyuyorum. Darbe, Heidi'nin bedenini taş gibi yere sermeliydi ama aksine kaldırıyor onu –kim, kim, hiç kimse– ve Rhimes ellerini oynatıp kırma bükme hareketleri yaparken Heidi'nin bedeni de dönüyor, kıvrılıyor. Belkemiğinden çat çut sesler geliyor, altçenesi yerinden kopmuş, alnından da kan sızıyor kurşun yemiş gibi. Rhimes elinin tersiyle tokat hareketi yaptığında Heidi'nin darmadağın olmuş vücudu duvardaki küreğe tünemiş kuş tablosuna çarpıp kafaüstü düşüyor ve şekilsiz bir yığın halini alıyor.

Sanki iki kulağıma japonla kulaklık yapıştırmışlar, biri "Olmaz böyle şey" derken diğeri "Olur olur" diyor tekrar tekrar, son sesle. Fakat Rhimes konuştuğunda sesi çok yumuşak ve her kelimesinin her kıvrımını duyuyorum. "Bazen yaşadığına o kadar sevinirsin ki, canın" –bana dönüyor– "güneşe bakıp avaz avaz ulumak ister ya... Neyse, ben seni boğazlıyordum değil mi?" Avucunu açıp havayı bana doğru ittikten sonra elini kaldırıyor. Duvara yapışıyorum ve kafam tavana vurana kadar yukarı kayıyorum. Rhimes kanepenin koluna atlıyor beni öpecek gibi. Ona vurmaya çalışıyorum ama iki elim de bağlı gibi ve ciğerlerim yine tıkandı. Rhimes'ın bir gözünün akı, damarı patlamış gibi kızarıyor: "Jacko'nun ablasına duyduğu sevgi Xi Lo'ya miras kaldı ki bu hoşuma gitti. Seni öldürmek kaybettiğim Münzevileri geri getirmeyecek, ama artık bize kan borcu var ve her damla makbule geçer. Bunu bil istedim." Gözüm kararıyor, beynimdeki acı her şeyi kaplarken...

Dilinin sipsivri ucu ağzından sarkıyor.

Kızıla bulanmış, metalik, burnumdan bir parmak uzakta. Bıçak mı?

Rhimes'ın gözlerinin akı çıkıyor, gözkapakları inerken ben duvardan kayıyorum, o da kanepenin kolundan düşüyor. Kafasının arkası yere vurduğunda bıçağın ucu biraz daha çıkı-

yor ve beyaz, yapışık lekeler beliriyor. Hayatımda gördüğüm en mide bulandırıcı şey ve ben çığlık bile atamıyorum.

"İyi tutturdum." lan tezgâhlara tutuna tutuna içeri giriyor.

Benden başkasına demiş olamaz. Kimse kalmadı. Ian, Heidi'nin parça parça bedenine bakıp kaşlarını çatıyor. "Görüşürüz Marinus. Zaten arabayı değiştirme vakti gelmişti."

Nasıl? *"Aman Tanrım!"* değil; *"Heidi, hayır, Heidi, hayır, hayır"* da mı değil? Ian, Rhimes'ın bedenine bakıyor. "Bazı günler kötü geçiyor diyorsun, çekeyim elimi eteğimi savaştan, sessiz sakin bir üsthayat süreyim. Ama sonra şöyle bir sahneyle karşılaşınca vazgeçiyorsun." Son olarak Ian, devrik kafasını bana çeviriyor. "Kusura bakma, sen de tanık oldun bunlara."

Nefesimi yavaşlatıyorum, yavaşlatıyorum, sonra "Sen kim..." Gerisi çıkmıyor.

"Zahmet olmasın demiştin, hatırladın mı?"

Thames kıyısındaki yaşlı kadın. Esther Little mı? Ian nasıl bilebilir ki onu? Üst kattan düşüp bambaşka bir yerde buldum kendimi.

Koridorda guguklu saat ötüyor.

"Holly Sykes" diyor Ian veya Esther Little'sa bu, Esther Little, ama nasıl olabilir? "Bana yataklık yapar mısın?"

Burada iki ceset var. Rhimes'ın kanı halıya yayılıyor.

"Holly, bu beden ölüyor. Gördüklerini geçmiş zamanın hikâyesinden silerim akıl sağlığını korumak için, sonra çok çok çok derinlerine saklanırım." Derken Ian-mı-Esther-Little-mı-belli-değil kitap tomarı gibi yıkılıyor. Tek gözü açık, koltuğun minderine gömülmüş yüzünün yarısı görünüyor. Gözleri, Newky'den önceki collie'miz Davenport'un veterinerde uyutulurken baktığı gibi bakıyor. "Lütfen."

Bu sözle büyü bozuluyor ve Ian-içte-Esther-Little mıdır nedir yanına çömeliyorum. "Ne yapabilirim?"

Kapanan gözkapağının ardında göz seğiriyor. "Yataklık."

Ben alt tarafı yeşil çay içecektim ama söz ağızdan bir kere çıkar. Hepsi bir yana, hayatta olmamın tek sebebi Rhimes'ın ölmüş olması, Rhimes'ın ölümünün tek sebebi de bu Esther midir Ian mıdır her neyse. Can borcum var. "Tabii... Esther. Ne yapacağım?"

"Ortaparmak." Ölü bir ağızda susuz bir hayalet. "Alnıma."

Ortaparmağımı Ian'ın alnına bastırıyorum demek. Buraya mı ki?

Ian'ın bacağı biraz seğirip duruyor. "Aşağı."

Parmağımı iki santim indiriyorum. "Burası mı?"

Ian'ın ağzının işleyen yarısı büzülüyor. "Orası..."

Güneş ensemi yakıyor, deniz kokan bir esinti çıktı. Kent'le Sheppey Adası'nın arasındaki dar kanalda bir trol teknesi düdük çalıyor. Kaptanın burnunu karıştırdığını, hap yapıp atacak bir yer aradığını görebiliyorum. Köprünün orta kısmı iki kunt ayağının arasında yükseliyor. Tepeye vardığında bir klakson ötüyor, o zaman tekne altına giriyor. Jacko olsa bayılırdı. Çantamı karıştırıp gazoz kutusu ararken elime bir gazete geliyor. *Sosyalist İşçi.* Ne işi var bunun burada? Ed Brubeck espri olsun diye mi koydu? Korkuluktan atıverirdim ama karşıdan bir bisikletli geliyor şimdi, ben de Tango gazozumu açıp köprüyü izliyorum. Bisikletli, babamın yaşlarında ama dal gibi ince ve tepesinde saç kalmamış; babamsa tombuldur ve lakabının Kurtadam olmasının da bir sebebi vardır. "Selam" diyor adam yüzünü katlı bir mendile silerken.

Sapığa benzemediği için cevap veriyorum ben de: "Selam."

Köprüye, bunu ben yaptım der gibi bakıyor. "Artık böyle köprüler yapmıyorlar."

"Öyledir."

"Kingsferry Köprüsü, Britanya adalarındaki üç dikey asansörlü köprüden biri. En eskisi ta Victoria zamanında Huddersfield'daki bir kanalın üzerine yapılmış, yaya trafiği

için. Bu 1960'ta açılmış. Dünyada bunun gibi hem karayolu hem demiryolu taşıyan bir tane daha var sadece." Matarasından su içiyor.

"Mühendis misiniz?"

"Yok yok, amatör tarihi köprü gözlemcisiyim. Eskiden oğlum da benim kadar meraklıydı köprülere. Hatta..." heybesinden fotoğraf makinesi çıkarıyor "...köprüyle bir fotoğrafımı çeker misin?" Tabii diyorum, sonra köprünün kalkmış kısmını ve adamın kel kafasını kadraja sığdırabilmek için diz çökmem gerekiyor. "Üç, iki, bir..." Makine hırıldıyor, bir poz daha çekmemi istiyor adam; çekip makineyi geri veriyorum. Teşekkür edip çantalarını düzeltiyor. Gazozumu içerken neden hâlâ acıkmadığımı düşünüyorum; Ed Brubeck'i uyurken bırakalı beri tek yediğim bir paket tuzlu kraker. Geğirdikçe ağzıma sosis tadı da geliyor ki saçma. Bir beyaz VW minibüs gelip bariyerin önünde duruyor. İki kız ve erkek arkadaşları sigara içerlerken bana, "Bunun ne işi var ki burada?" der gibi bakıyorlar, halbuki onların teyplerinde de REO Speedwagon şarkısı çalıyor. Yalnız ve mutsuz olmadığımı kanıtlamak için bisikletliye dönüyorum tekrar. "Uzun yoldan geldiniz o zaman?"

"Bugün çok binmedim" diyor. "Brighton'dan buraya."

"Brighton mı? Yüz elli kilometre filan orası."

Gidonundaki bir alete bakıyor. "Yüz beş."

"Köprü fotoğrafı çekmek hobiniz mi yani sizin?"

Adam biraz düşünüyor. "Hobiden çok ritüel diyelim." Anlamadığımı görüyor. "Hobi zevk için yapılır, ama ritüel hayata devam etmeni sağlar. Ben oğlumu kaybettim. Fotoğrafları ona çekiyorum."

"Ya, ben..." Afallamamış gibi görünmeye çalışıyorum. "Affedersiniz."

Omuz silkip uzaklara bakıyor. "Beş yıl oldu."

"Kaza mı?" –yahu tutsana çeneni– "Yoksa..."

"Lösemi. Yaşasa senin yaşlarında olacaktı."

Klakson bir daha ötüyor ve yol alçalmaya başlıyor.

"Çok fenaymış" derken daha ne kadar fena bir şey söylediğimi fark ediyorum. Bir yanıyla tazıya, bir yanıyla denizkızına benzeyen kambur Sheppey Adası'nın üzerine uzun ince bir bulut gelmiş, söyleyecek başka şey de bulamıyorum. VW gaz verdikten sonra bariyer açılır açılmaz kalkıyor ve gerisinde bir toz ve gaz bulutu bırakıyor. Adam bisikletine biniyor. "Kendine dikkat et küçükhanım" diyor bana, "hayatını da israf etme."

Dönüp A22 yoluna çıkıyor.

Buraya kadar geldi ama köprüyü geçmedi bile.

Arabalar ve kamyonlar hızla geçip karahindiba pamukçuklarını havalara saçıyor, ama Karaağaç Çiftliği'ne giden yolu soracak kimseler yok ortalıkta. Kamyonlar yeri titreterek geçerken uzun saplardaki dantelimsi çiçekler salınıyor ve mavi kelebekler kanatlanıyor. Turuncumsu, kaplan gibi çizgili olanlarsa iyice büzüşüyor. Ed Brubeck şimdi fidanlıkta çalışıyordur; müşterilerin arabalarına balya balya yerkömürü yüklerken İtalyan kızların hayalini kuruyordur. Bana da huysuzun, uyumsuzun teki demiştir kesin. Belki de dememiştir. Vinny'nin beni terk ettiği gerçeği artık tam da bu: bir gerçek. Dün pompalı tüfek yarası gibiydi, bugün havalı tüfek saçmasının değdiği yerdeki fena morluk. Evet, Vinny'ye güvendim ve onu sevdim ama bu benim aptallığım değil. Dünyanın Vinny Costello'ları için sevgi ve aşk, seks uğruna kulağınıza fısıldadıkları zırvalardan ibaret. Kızlar için –yani en azından benim için– seks ise kitabın ilk sayfasında yapılacak ki, ileride aşk kısımlarına gelebilelim. "O seks düşkünü piçten kurtulmam iyi oldu" diyorum bir kapının öbür yanından bana bakan ineğe; henüz bir iyilik hissetmiyorsam da günün birinde hissedeceğimi düşünüyorum. Belki Stella, sadece bir-

kaç haftada Vinny'nin hoş çocuk maskesini düşürerek bana iyilik yaptı. İki kere iki dört: Vinny ondan da sıkılacak ve bir gün Stella onu yatakta başka kızla bastığında, tıpkı benimki gibi onun da Vinny'yle motora binme hayalleri tuzla buz olacak. Sonra dün benimkiler gibi kıpkırmızı ve sulu gözlerle kapıma dayanıp affetmem için yalvaracak. Affedebilirim de, affetmeyebilirim de. İleride bir kavşak, yanında bir kafe var.

Kafe açık üstelik. Bulutlar dağılıyor gibi.

Mekânın adı Smoky Joe's Café; dışarıdan içi görülmeyen loca şeklinde masalarıyla Amerikan tipi lokanta olmak için çok uğraşmış ama belli ki boktan bir yer. Fazla müşteri yok; olanlar da döküntü televizyonda oynayan futbola takılmışlar. Kapının yanında oturan bir kadın, *News of the World* gazetesini dar burun deliklerinden saçtığı sigara dumanı bulutu içinde okuyor. Düğme kadar gözler, incecik dudaklar, kabarık saçlar, eski pişmanlıkların okunduğu bir surat. Başının üstündeki soluk posterde, kahverengi bir akvaryumun içinden iki göz bakıyor, altında da "JEFF'İN JAPONBALIĞI YlNE İSHAL" yazıyor. Beni şöyle bir süzüp nereye istersen otur, der gibi elini localara doğru sallıyor. "Ben size Karaağaç Çiftliği'nin yolunu soracaktım aslında" diyorum.

Bakışlarını kaldırıyor, omuz silkiyor, başını çevirip duman soluyor.

"Buradaymış, Sheppey Adası'nda. Çalışmaya gidiyorum da."

Başını gazetesine eğip sigarasını silkiyor.

Bay Harty'yi aramaya karar veriyorum: "Ankesörlü telefon var mı?"

Başını hiç kaldırmadan iki yana sallıyor yaşlı inek.

"O zaman telefonunuzu kullanıp kısacık görüşsem..."

Bana, uyuşturucu satıyor musun diye sormuşum gibi hışımla bakıyor.

"Belki Karaağaç Çiftliği'ni bilen biri vardır?" Beni başın-

dan savmasının en hızlı yolunun yardım etmek olduğunu hissettirecek kadar uzun bakıyorum gözlerine.

"Peggy!" diye böğürüyor mutfağa. "Karaağaç Çiftliği neresi?"

Çınlayan bir ses cevaplıyor: "Gabriel Harty'nin çiftliği. Niye sordun?"

Düğme gözleri bana çevriliyor. "Biri soruyo da."

Peggy çıkıyor: Burnu kırmızı, yanakları tombul, gözleri Nazi sorgu subayı gibi. "Meyve toplamaya mı gidiyorsun yavrucuğum? Senin yaşındayken şerbetçiotu toplardık ama artık o işleri makineler yapıyor. Şimdi Leysdown yoluna gir, şurası" derken kapıdan sol tarafı gösteriyor, "Eastchurch'ü geç, sonra sağa dön Old Ferry Lane'e gir. Yürüyerek mi gidiyorsun canım?" Başımla evet diyorum. "Sekiz-on kilometre yol ama senin için parkta gezmek..."

Mutfaktan muazzam bir tepsi tangırtısı gelince Peggy koşarak içeri dönüyor. Aradığımı bulduğuma göre bir paket Rothmans'ı hak ettim; kafenin salonundaki makineye doğru yürüyorum. Bir paket sigaraya 1,40 fahiş fiyat ama çiftlikte bir dolu insanla tanışacağım, özgüven takviyesi lazım. Fikrimi değiştirmeye zaman bırakmadan bozuk paraları atıyorum, düğmeyi çeviriyorum, pat sigara düşüyor. Tam Rothmans paketini almış doğrulurken makinenin hemen arkasında, koridorda tam karşımda kimin oturduğunu görüyorum: Stella Yearwood ve Vinny Costello.

Hemen kafayı çeviriyorum ama midem de kalkıyor bir yandan. Gördüler mi beni az önce? Hayır. Stella zehirli bir laf sokardı görmüş olsaydı. Makineyle paravan arasında bir boşluk var. Stella, masanın karşısından Vinny'ye dondurma yediriyor. Vinny şımarık köpek yavrusu gibi. Stella kaşığı Vinny'nin dudaklarında gezdirip vanilyalı ruj bırakıyor damla damla. Vinny dudaklarını yalıyor. "Çileği versene."

"Sihirli sözcüğü duyamadım?" diyor Stella.

Vinny gülümsüyor. "Çileği verir misin *lütfen?*"

Stella, çileği dondurma tabağından çatalla alıp Vinny'nin burnuna sokuyor. Vinny ise bileğini eliyle, güzel eliyle tutup meyveyi ağzına götürdüğü sırada bakışıyorlar; kıskançlık bir bardak çamaşır suyu içmişim gibi içimi yakıyor. Hangi ruh hastası anti-korumacı melek getirdi bunları tam bu anda Smoky Joe'ya? Kasklara bak. Vinny, Stella'yı buraya el sürdürmediği kıymetlisi Norton'uyla getirmiş. Stella serçeparmağını onunkine takıyor, parmağın peşinden kolunu ve gövdesini de iyice kendine doğru çekiyor, böylece Vinny masanın üzerinden uzanıp öpüyor onu. Vinny'nin gözleri kapalı, onunkiler değil. Vinny iki kelime söylüyor dudaklarıyla ama bana hiç söylemedi onları. Sonra gözlerini fal taşı gibi açarak bir daha söylüyor ve Stella da alacağını bildiği pahalı bir hediyenin paketini açan bir kıza benziyor.

Cinnet getirip tabak çanak fırlatabilir, en iğrenç küfürleri saydırabilir, gözyaşı sağanağı altında polis arabasıyla Gravesend'in yolunu tutabilirim, fakat ben paldır küldür çıkışa yöneliyorum, ağır kapıyı çekecek yerde itiyorum, itecek yerde çekiyorum, çünkü görüşüm iyice bulandı; bu arada yaşlı inek, aferin, her hareketimi izliyor elindeki gazeteden daha ilginçmişim gibi, tek ayrıntıyı kaçırmıyor düğme gözleri.

Açık havaya çıktığımda yüzüm gözüm yaş ve sümük yığınına dönerken bir Morris Maxi yavaşlıyor direksiyonundaki moruk uzun uzun izleyebilsin diye; "Ne bakıyon lan?" diye çemkiriyorum fakat çok acıyor, of çok acıyor, çok *acıyor*; çit kapısını aşıp girdiğim buğday tarlasında yoldan görülemeyecek hale gelince hüngür hüngür hüngür hüngür ağlıyorum, toprağa yumruk üstüne yumruk atıp hüngür hüngür ağlıyorum... Ve "Bitti galiba" diyorum içimden, gözyaşım kalmadı; tam o sırada Vinny mırıltıyla "Seni seviyorum" diyor, güzel kahverengi gözlerinde Stella Yearwood'un yansımasını görüyorum ve hadi sil baştan. İskoç yumurtası kusar gi-

biyim, tam bitti diyorum, gerisi geliyor. Bir sigara yakabilecek kadar sakinleştiğimde, paketi Smoky Joe'da makinenin orada düşürdüğümü fark ediyorum. Şahane. Oraya bir daha girmektense ekmeğe kedi boku sürer yerim. Sonra tabii Vinny'nin Norton'unun hırıltısını duyuyorum. Usulca kapıya yürüyorum. Arkada oturmuşlar sigara içiyorlar – her iddiasına varım ki benim sigaram, az önce 1,40 bayıldığım paket. Stella açılmamış paketi yerde görmüş almıştır kesin. Önce sevgilimi çaldı, şimdi sigaramı. Ardından Norton'a biniyor, kollarını Vinny'nin beline sarıp yüzünü deri ceketine gömüyor. Basıp gidiyorlar yoldan Kingsferry Köprüsü'ne doğru, engin maviliklerde siliniyorlar beni kir pas içinde, bir köşede karga gibi ciyaklarken bırakıp.

Rüzgâr ekinleri okşayıp dalgalandırıyor.

Başaklar *pıtır pıtır* ediyor.

Vinny'yi hiç unutamayacağım. Hiç. Eminim.

Kavşaktan iki saat yürüdükten sonra Eastchurch dedikleri, dünyanın sonundaki köye geliyorum. Tabelada ROCHESTER 35 yazıyor. Otuz beş kilometre mi yürümüşüm? Ayaklarımın balon gibi su toplaması boşuna değil. İşin garibi, Rochester'daki benzinciden çıkıp Sheppey'ye geçmek için Kingsferry Köprüsü'ne varışım arasındaki kısmı hayal meyal hatırlıyorum. Kasetin üstüne başka şarkı çekilmiş gibi. Trans halinde mi yürüyordum? Eastchurch de trans halinde. Ufak bir Spar market var ama pazar olduğu için kapalı, yanındaki gazeteci de kapalı fakat sahibi içeride; açtırana kadar kapıyı çalıp bir paket yulaflı bisküvi, bir kavanoz fıstık ezmesi, yeni bir paket Rothmans ve bir kutu kibrit alıyorum. Yaşım tutuyor mu diye soruyor, geçen martta on yediye bastığımı söylüyorum gözünün içine bakarak, işe yarıyor. Dışarıda ben bir sigara yakarken bir motorcu geçiyor arkasında manitasıyla, uzun uzun bakıyorlar fakat benim aklım suyunu çeken para-

larımda. Bay Harty madik atmazsa yarına biraz para geçer elime, ama bu çalışma tatilim ne kadar sürebilecek kestiremiyorum. Annemle babam kapıya dayandıklarında Vinny'yle Stella evde yoktuysa, benim onunla olmadığımı öğrenemeyecekler, Gravesend'den ayrıldığımı da bilmeyecekler.

Otobüs durağının yanında telefon kulübesi var. Annemi ararsam tam bir anne gibi bana demediğini bırakmaz; Brendan'ı ararsam bir ihtimal Ruth açar, "Babama söyle" derim –babama ama anneme değil– "sağlığım yerinde ama okulu bıraktım, bir süre gelmeyeceğim." O zaman annem bir daha karşılaştığında "Başına neler neler gelirdi" diye duygu sömürüsü yapamaz bana. Gelgelelim kulübeye girince ahizenin koparılmış olduğunu görüyorum; buraya kadarmış.

Belki çiftlikten rica ederim. Belki ama.

Old Ferry Lane'den çiftliğe giden tozlu yola saptığımda saat dördü geçiyor. Tarlaların sulama sistemleri serin bulutlar püskürtüyor, ben de serpintiyi buhur gibi içime çekerken minik gökkuşaklarına bakıyorum. Çiftlik evi eski ve harap bir bina, yanına modern bir müştemilat yapmışlar; çelikten bir ahır var, iki beton bina daha, bir de şu uzun ince ağaçlardan dikmişler rüzgârı kessin diye. Kısa bacaklı, şişman foka benzeyen siyah bir köpek delicesine havlayıp bütün vücudunu sallayarak yaklaşıyor, beş saniyede canciğer oluyoruz. Newky burnumda tütüyor ansızın, köpeğin başını okşuyorum.

"Sheba'yla tanışmışsın." Eski binadan tulumlu bir kız çıkıyor; on sekizinde olsa gerek. "Toplayıcılığa mı geldin?" Aksanı bir tuhaf. Galler belki.

"Ha, evet. Şey nerde... Resepsiyon?"

Resepsiyon lafım komiğine gidiyor, ben de sinirleniyorum, nereden bileyim doğru kelimeyi? Başparmağıyla kapıyı gösteriyor –iki bileğinde tenisçilerin taktığına benzer bileklikler var ama bence sırf süs– ve kendini otelde sanan yeni kızın

geldiğini duyurmak üzere ahırın oradaki toplayıcılara doğru yürüyor.

"Bak, yarın saat üçte yirmi palet mal hazır" diyor koridorun sonundaki ofisten bir erkek sesi, "ve senin kamyon saat üçü bir geçe burada hazır değilse hepsini Aylesford'da Fine Fare'e satıyorum." Kapatırken "yalancı puşt"u da yapıştırıyor. Bay Harty'yi sesinden tanıdım ben de bu arada. Arkamdaki kapı hızla açılıyor ve kirli tulumlu, yeşil çizmeli, puantiye yazmalı bir kadın beni kışkışlıyor. "Hadi küçükhanım, doktor bekliyor, hadi bakalım hızlı biraz. Yeni toplayıcı sen misin? Tabii ki sensin..." Beni patates çuvalı kokan ufacık bir ofise sokuyor. Masa, daktilo, telefon, dosya dolapları, "MUHTEŞEM RODEZYA" yazan bir poster, yaban hayatı fotoğrafları, önünde traktör çürüyen çiftlik manzarası gibi şeyler var. Gabriel Harty altmışlarında bir adam; çopur suratlı, burnundan ve kulaklarından kıllar fışkırmış. Bana hiç bakmadan, kadına, "Bill Dean aradı şimdi" diyor. "Görüşeceği 'bir dağıtım meselesi' varmış."

"Dur ben sana söyleyeyim" diyor kadın. "Şoförlerinin hepsi vebaya yenik düşmüş, yarınki çilekleri bize zahmet Canterbury'ye yollar mıymışız?"

"Ee-vet. Başka ne dedi biliyor musun? 'Keşke siz toprak ağaları da bize biraz yardımcı olsanız.' Toprak ağasıymış. Banka toprağın ağası, toprak benim ağam. Ağalık böyle işliyor artık. Kendisi çoluk çocuk Seyşeller'e meyşellere tatile gider ama." Bay Harty sönen piposunu yakıp pencereden bakıyor. "Sen kimsin?"

Bakışlarını takip edip çürüyen traktöre varınca anlıyorum ki bana soruyor. "Yeni toplayıcıyım."

"Toplayıcı mı? Var mı ki toplayıcıya ihtiyacımız?"

"Bu sabah telefonda konuşmuştuk Bay Harty."

"Bu sabah dediğin fi tarihi..."

"Fakat..." İyi de burada iş yoksa ne yapacağım?

Kadın dosya dolabının üzerinden bakıp "Gabriel" diyor.

"Birini bulduk zaten. Holly Parliament diye bir kız geliyor bu tarafa. Daha sabah konuştuk."

"İşte o benim" diyorum, "adım Holly Rothmans, zaten sabah..." Bir dakika, dalga mı geçiyor? Suratından anlaşılmayan tiplerden. "Benim o."

"Ha sen miydin o?" Bay Harty'nin piposu hırıltıyla son nefesini veriyor. "Aferin sana, iyi şans. O zaman yarın sabah tam altıda görüşürüz. Altıyı iki geçe değil ha. Uzun uzun yatmak yok, tatil köyü değil burası. Hadi çık şimdi, birkaç telefon edeceğim."

"Burada pazar günleri kimseler olmaz" diyor Bayan Harty çiftlikte yürüdüğümüz sırada. Kocasından daha elit duruyor, hikâyeleri ne merak ediyorum. "Kent civarında oturan toplayıcılarımız pazarları evlerine döner genelde, öğrenci tayfası da Leysdown'da sahile indi. Akşama dönerler Shurland Arms'ta yolları kesilmezse. Neyse, duş şurada, tuvalet öbür tarafta, çamaşırhane de şurası. Nereden geldim dedin sen?"

"Ben şeyden..." Sheba koşarak gelip etrafımızda daireler çizmeye başlayınca hikâyemi yazmaya biraz daha zaman buluyorum. "Southend. Geçen ay ortaokul bitirme sınavlarına girdim. Annem babam çok çalışıyor, harçlık kazanmak istiyorum, bir arkadaşım da iki yaz önce burada çalışmış, babam izin verince, ben de on altı yaşındayım..."

"İşte buradasın. Okula elveda mı yani?"

Sheba, bir kokunun peşinden lastik yığınlarının arkasına geçiyor.

"Liseye devam edecek misin Holly?"

"Ha pardon. Sınav sonucuna bakar herhalde."

Cevabımı yeterli bulan, o kadar da ilgilenmeyen Bayan Harty, beni ardına kadar açık kapıdan tuğla ahıra sokuyor.

"Elemanların çoğu burada yatar." Yirmi kadar demir somya iki sıra halinde dizilmiş, hastane gibi ama duvarlar tuğla, zemin taş, pencere yok. Bir yatakhane dolusu horlayan, osuran, otuzbir çeken herif içinde uyumak hakkındaki duygularım yüzüme yansımış olacak ki, Bayan Harty "Merak etme" diyor ahırın bir ucunu göstererek, "bu baharda paravanlar yaptırdık kızlar rahat etsin diye." Ahırın son üçte birlik kısmına, iki adam yüksekliğinde kontrplaktan duvar yaptırmışlar. Kapısına eski bir çarşaf gerilmiş. Biri kapının üzerine tebeşirle HAREM yazmış, bir başkası bundan ok çıkarıp "BOYU DA ÖNEMLİ GARY, BİLEĞİNE KUVVET" diye karalamış. Çarşafın öbür tarafı daha karanlık, iki yanında üçer bölme var, kapıları ayrı; bölmelerin içinde ikişer yatak, bir de kirişten sallanan çıplak ampul. Babam olsa sağlık, güvenlik mevzuatı filan diye homurdanırdı, ama bence yeterince sıcak, kuru ve güvenli. Öbür tarafta da içeriden sürgülü bir kapı var, yangın çıkarsa kolay kaçabiliriz. Tek sorun şu ki bütün yatakların üzerinde uyku tulumu, çanta gibi şeyler var; son bölmeye geliyoruz, ışığı yanan tek bölme de burası. Bayan Harty kapı pervazını tıklatırken "Gwyn orda mısın?" diyor.

İçeriden bir ses, "Bayan Harty?" diye karşılık veriyor.

"Sana oda arkadaşı getirdim."

İçeride Galli, tulumlu sırıtkan yatağına bağdaş kurmuş oturuyor, günlük gibi bir şey yazmakta. Yerdeki mataradan buhar tütüyor, yanık sigara şişenin ağzında dengede. Gwyn bana bakıp yatağa, buyur senin olsun, der gibi işaret ediyor. "Fakirhaneme hoş geldin. Artık fakirhanemiz oldu gerçi."

"Hadi kaynaşın bakalım" deyip gidiyor Bayan Harty ve Gwyn hemen günlüğüne dönüyor. Sağ ol ya. Çok yardımcı oldun. İnsan iki laf eder hiç olmazsa. Tükenmezkalemi *cızır cızır* ötüyor. Muhtemelen benim hakkımda yazıyor ama muhtemelen Gal dilinde yazdığı için okuyamam. O benimle konuşmazsa ben onunla hiç konuşmam. Stella Yearwood'unki-

ne benzer bir sesin, Holly Sykes'ın büyük özgürlük macerasının bir bok çukurunda son bulduğunu gevelemesine kulak tıkayarak çantamı yatağa atıyorum. Kendim de çantanın yanına uzanıyorum, çünkü gidecek bir yerim de yok, enerjim de. Ayaklarımı sanki darbeli matkaplar delmiş. Uyku tulumum da yok zaten.

Kalecim topu orta sahadan *küt* diye öğrenci Gary'nin kalesine gönderiyor ve seyircilerden sevinç nidaları yükseliyor. Brendan bu şutuma Peter Shilton Spesiyal adını taktı; solak kalecinin haksız avantajından yakınmayı da hiç bırakmadı. Beş sıfır öndeyim, beşinci galibiyetim ve yenen kalır oynuyoruz. "Kız beni darmadağın etti, lafım yok" diyor birkaç Heineken'den sonra yüzü kızarıp dili peltekleşmiş Gary. "Holly, sen langırt masalarının harika çocuğusun resmen... Böylesine maç vermenin ayıbı olmaz." Gary şaka yollu reverans yaptıktan sonra Heineken kutusunu langırtın bu tarafına uzatıyor tokuşturmam için. "Nasıl bu kadar iyi öğrendin?" diyor adı Debby memleketi Derby olduğu için kolay hatırladığım kız. Omzumu silkip kuzenimin evinde hep oynadığımı söylüyorum, ama aklım Brendan'ın "Bir kıza yenildiğime inanamıyorum ya" demesinde; şimdi anlıyorum galibiyetimi tatlandırmak için söylediğini bunu.

"Bu kadar langırt yeter" deyip sigara içmeye dışarı çıkıyorum. Ortak alanda eskiden atlar durduğu için ortalık hâlâ biraz at pisliği kokuyor ama Captain Marlow pazar gecesinden daha hareketli. En az yirmi beş toplayıcı masalara oturmuş konuşuyor, sigara ve içki içiyor, cilveleşiyor, kâğıt oynuyor; televizyon yok ama biri portatif teyp ve Siouxsie and the Banshees kaseti getirmiş. Dışarıda Karaağaç Çiftliği tarlaları bayırdan denize doğru uzanırken nokta nokta ışıklar Faversham, Whitstable ve ilerisinde kıyıda sıralanıyor. Buralarda insanların cinayetlere, gasplara kurban gittiğine, an-

neleri tarafından evden atıldığına inanamaz insan.

Saat dokuz. Annem şimdi Jacko'yla Sharon'a iyi geceler dileyip kendine bir kadeh şarap koymuş, televizyonda *Bergerac* izliyordur. Ya da belki bu gece aşağı inip ispiyoncularından birine benden yakınır: "Ne günah işledim de bana böyle bir kız verdi bilmem ki..." Babam da tesisatçı Nipper'a, elektrikçi TJ'e, Bay Sharkey'ye "Su yolunu bulur" filan gibi kulağa çok manalı gelen ama zerre anlamı olmayan şeyler söyler.

Gömlek cebimden Rothmans paketini çıkarıyorum –sekizi gitti on iki kaldı– ama yakmadan Gary geliyor "HAKİKAT ALKOL EKSİKLİĞİNİN YAN ETKİSİDİR" yazılı tişörtüyle ve bana bir Silk Cut uzatırken, "Bu da benden olsun Holly" diyor. Teşekkür ediyorum. "Bileğinin hakkıyla kazandın" derken gözleri göğüslerimde geziyor aşağı yukarı, Vinny'nin gözleri gibi. Gary başka bir şeyler de söyleyecekken bir arkadaşı sesleniyor, o da "Sonra görüşürüz" deyip uzaklaşıyor. Görüşmeyiz, diyorum içimden. Benim için oğlanlar bitmiştir.

Toplayıcıların dörtte üçü üniversite öğrencisi veya bu eylülde başlayacak; yaşım on altı dediğim halde en küçüğünden iki yaş küçüğüm. Çekingen davranmamaya çalışıyorum yaşımın belli olacağından çekinerek, ama buradakiler muslukçu veya kuaför ya da çöpçü olmayacak; bilgisayar programcısı, öğretmen, avukat olacaklar, bu da hissediliyor. Konuşmalarından belli. Cuk oturan kelimeler kullanıyorlar babalarının malıymış gibi, belki biraz Jacko gibi ama bizim sınıftakilerin hiçbirinin konuşması böyle değil. Ed Brubeck de iki seneye bunlardan biri olur. Gary'ye doğru bakıyorum, o anda kokumu mu alıyor nedir, o da bana bu ne hoş tesadüf bakışı atıyor; aklına yanlış bir şey gelmesin diye gözlerimi kaçırıyorum.

Öğrenci olmayan toplayıcılar da göze batıyor. Gwyn öyle mesela. Marion ve Linda'yla dama oynuyor, girdiğimde bir "Selam" deyip sahte gülücük atmak dışında hiç ilgilenmedi.

Eksik olma Gwyn. Marion biraz durgun bir kız, ablası Linda ise sürekli ona annelik edip cümlelerini tamamlıyor. Karaağaç Çiftliği'nde meyve toplamak yıllık izinleri gibi bir şey. Stuart ve Gina çiftinin kendi çadırları var bir köşede. Otuzlarına yakınlar; küpeli kulakları, atkuyruğu saçlarıyla sokak müzisyenine benziyorlar ve hakikaten de kasaba kasaba dolaşıp folk söyleyerek para kazanıyorlar. Gina paramızı aldıktan sonra Debby'yle beni Eastchurch'teki Spar'a götürecek mutfak alışverişi için. Debby bana Bay Harty'yle diğer toplayıcıların aracılığını yaptıklarını söyledi. Son olarak Alan Wall diye bir çocuk var, çiftlik evinin yanına park ettiği minicik bir karavanda yatıyor. Dolanıyordum, çamaşır asarken gördüm onu. Benden en fazla bir iki yaş büyük ama teni çay koyuluğunda, sıska vücudu ise çelik kadar sağlam. Debby bana onun Çingene veya günümüzün moda deyimiyle gezgin olduğunu söyledi; Bay Harty her yıl bu çocuğun ailesinden birini işe alırmış ama gelenek miymiş, borç mu, batıl inanç mı, bilmiyormuş.

Tuvaletten dönerken çiftlik eviyle bir kulübe arasında dar bir aralık görüyorum. Biri bekliyor. Bir kibrit çakıyor. "Bu ne hoş tesadüf" diyor Gary. "Bir sigara daha alır mısın?"

Tamam, Gary yakışıklı ama en iyi ihtimalle çakırkeyif, üstelik daha tanışalı iki saat olmadı. "Ben salona döneyim, sağ ol."

"Boş ver, gel de bir sigara içelim. Hadi be Hol, atın ölümü arpadan olsun." Silk Cut kutusunu çoktan suratıma dayadı, birini de dışarı çekmiş dudaklarımla alayım diye. Olayı büyütmeden geri çeviremeyeceğim için, sigarayı parmaklarımla alıp "Sağ ol" diyorum.

"Al ateş... E anlat bakalım, Southend'deki erkek arkadaşın hasretinden geberiyordur herhalde."

Vinny'yi düşünüp "Yok be!"yi patlattıktan sonra aklım başıma geliyor, salaklık etme Sykes, diyorum kendime, "Yani

özlüyordur tabii" diye ekliyorum.

"İyi oldu söylediğin." Sigarasının ışığında Gary hınzır hınzır sırıtıyor. "Gel yürüyelim biraz, yıldızlara bakalım. Bana yok-be-özlüyordur-tabii sevgilini anlatırsın."

Gary'nin parmaklarını sutyenimin içinde veya herhangi bir yerimde istemiyorum ama onurunu kırmadan nasıl al voltanı diyeceğim ben buna?

"Nazlanmak iyi hoş da" diyor Gary, "hayat geçip gidiyor. Gel hadi, alkol var, nikotin var, başka bir şey lazım olursa onu da buluruz."

Yani şu erkekler çok değil bir geceliğine kız olsalar da adamlar gelip onlara asılsa, böyle samimiyetsiz lafların soyu çoktan tükenmişti. "Şimdi zamanı değil Gary." Etrafından dolanıp bahçeye dönmeye çalışıyorum.

"Bütün gece beni kestin." Kolunu otopark bariyeri gibi indirip karnıma dayıyor. Tıraş kolonyası, bira ve kızışmışlık kokusu alıyorum sanki. "Hadi işte, fırsat ayağına geldi."

Yürü git lan, dersem, muhtemelen bütün toplayıcıları bana karşı doldurur. Avazım çıktığı kadar çığlık atarsam onun ifadesine karşı Yeni Gelen Deli Kız'ın ifadesi olur; hem kaç yaşındaymış bu kız bakalım, ailesinin haberi var mıymış burada olduğundan?

"Kızla tanışma öyle mi olur lan ahtapot?" diyor Galler aksanlı bir ses. Gary'yle ben bir metre sıçrıyoruz yerimizden. Gwyn bu. "Kur mu yapıyorsun gasp mı, belli değil."

"Ya biz... şey... ya konuşuyorduk sadece..." Gary yandan yandan bahçeye doğru sıvışmaya başladı bile. "O kadar yani."

"Sinir bozar ama zararsızdır." Gwyn arkasından bakıyor. "Ağzında aft çıkar ya, onun gibi. Çiftlikte Sheba'dan başka bütün dişilere yazdı."

Kurtarılmak aşağılayıcı bir şey, ağzımdan da huysuzluk eseri "Ben hallederdim" çıkıyor.

Gwyn biraz fazla içtenlikle "Hiç şüphem yok" diyor.

Dalga mı geçiyor benimle? "Kendi başımın çaresine bakabiliyorum."

"Bana hatırlatmana hiç gerek yok Holly."

Buna ne karşılık verilir? Teypte Squeeze'in "Up The Junction" şarkısı gümbürdüyor. Gwyn yere eğiliyor. "Bak, ahtapot sigarasını düşürmüş." Bana doğru atıyor, paketi kapıyorum. "İster git ver, ister taciz tazminatı olarak kendine sakla. Sen bilirsin."

Olanları Gary'nin gözünden düşünüyorum. "Benden nefret edecek."

"Korkudan ödü bokuna karışacak – nasıl madara olduğunu herkese anlatırsın diye. Bu delikanlılar reddedildiklerinde boyları bir yirmi, çükleri dört santim kalıyor. Her neyse, Bayan Harty'den senin için uyku tulumu ödünç aldığımı söyleyecektim. Daha önce içinden kaç kişi geçmiştir kim bilir ama yeni yıkamışlar, lekeleri yapış yapış değildir en azından. Ahır geceleri soğuk oluyor. Ben yatıyorum, görüşemezsek iyi geceler. Kalk borusu beş otuzda."

2 Temmuz

Âdetim yalnızca birkaç gün gecikti yani hamile olamam; o zaman bu göbeğin ne işi var ya da Vinny'nin Dolly ve Parton adını verdiği iki mememin arasında çıkan mavi damarlı üçüncü memenin? Annem hiç iyi karşılamıyor ve bebeğin babasını bilmediğime inanmıyor: "Biri koydu ama bu çocuğu içine! İkimiz de biliyoruz senin Bakire Meryem olmadığını!" Ama gerçekten bilmiyorum. Baş şüpheli Vinny; fakat kilisede Ed Brubeck'le bir şey olmadığından emin miyim? Veya Karaağaç Çiftliği'nde Gary'yle, hatta Çingene Alan Wall'la? İnsan hafızası bir kere kurcalandı mı bir daha hiçbir hatırasına güvenemiyor. Smoky Joe'daki kokona, elindeki *Financi-*

al Times'ın üstünden bakıyor: "Bebeğe sor, o bilir."

Hep bir ağızdan "*Bebeğe sor! Bebeğe sor!*" diye bağırmaya başlıyorlar; yapamam, daha doğmadı demeye çalışıyorum ama sanki ağzıma dikiş atılmış, baktığımda göbeğimin büyüdüğünü görüyorum. Karnıma deriden kocaman bir çadır dikilmiş sanki. Bebek içeriden kıpkırmızı görünüyor, hani eline fener tuttuğunda kızardığı gibi; çıplak bir yetişkin iriliğinde. Korkuyorum ondan.

"Sorsana hadi" diye tıslıyor annem.

Ben de soruyorum: "Senin baban kim?"

Bekliyoruz. Başını bana doğru çeviriyor ve sıcak bir yerlerden senkronu tutmayan bir sesle konuşuyor: *Riga Yıldızı Günü saat üçte Sibelius paramparça olduğunda anlayacaksın yaklaştığımı...*

...ve rüya dağılıyor. Huzur, uyku tulumu, koyu karanlık, hamile değilim ve Galli bir ses, "Korkma Holly, rüya gördün kızım" diyor.

Bir çiftlikte ahırın içinde kontrplaktan bölmemiz. Neydi adı? Gwyn. Fısıltıyla karşılık veriyorum "Pardon, uyandırdım seni de."

"Uykum hafiftir. Çok fenaydı galiba rüyan."

"Evet... Yok ya, saçmaydı sadece. Saat kaç?"

Saatinin ışığı kirli altın sarısı. "Beşe yirmi beş var."

Gecenin çoğu geçmiş. Tekrar uyumaya çalışmalı mı?

Hayvanat bahçesi gibi; her cinsten her ebattan horlayan var.

Hasret içime bıçak gibi saplanıyor, ama ben de ona bıçak saplıyorum. *Tokadı unutma.*

"Bak ne diyeceğim Holly" diye karanlığın örtüsünü kırıştırıyor Gwyn'in fısıltısı. "Bu iş sandığından daha zor."

Çok tuhaf bir laf, çok da tuhaf bir zamanda söylendi. "Bunlar yapabiliyorsa" diyorum öğrencileri kastederek, "ben haydi haydi yaparım."

"Meyve toplamayı demiyorum. Evden kaçma işini diyorum."

Hemen inkâr et. "Nereden çıkardın ki evden kaçtığımı?"

Gwyn buna aldırış etmiyor, ta tribünlere giden bir şuta aldırış etmeyen kaleci gibi. "Eğer geri dönmenin sana bir şekilde..." iç geçirir gibi bir ses çıkarıyor "...zarar vereceğinden kesin emin değilsen, bence geri dön. Yaz geçtiğinde, paran bittiğinde, Bay Richard Gere da önüne Harley-Davidson'ını çekip 'Atla arkaya' demediğinde; McDonald's kapanırken çöp konteynırlarının arasında kendine yer bulmak için mücadele verirken anlayacaksın; Gabriel Harty'nin dediğinin aksine, Karaağaç Çiftliği'nin beş yıldızlı otel olduğunu düşüneceksin. 'Hayatta Yapmayacağım Şeyler' diye bir liste hazırla bugün. O listedeki hiçbir şey değişmez, sadece adı 'Hayatta Yapmak Zorunda Kaldığım Şeyler' olur."

Sakin bir sesle konuşuyorum. "Ben evden kaçmıyorum ki."

"O zaman takma isim neden?"

"Holly Rothmans gerçek adım."

"O zaman benimki de Gwyn Aquafresh. Diş macunu ister misin?"

"İyi de Aquafresh soyadı değil ama Rothmans bir soyadı."

"Haklısın ama bir paket Benson & Hedges'ına iddiaya girerim ki senin soyadın değil. Yanlış anlama beni, takma isim kullanmak mantıklı. İlk birkaç ayımda ben de sık sık değiştirdim. Diyeceğim şu ki, geride bıraktığın dertlerle önündeki dertleri tartmaya çalışıyorsan, önünde gördüğün dertleri yirmiyle çarp."

Beni bu kadar kolay teşhis etmesine şaşırıp kaldım. "Günün Özlü Sözü'nü almak için biraz erken değil mi?" diye hırlıyorum. "İyi *geceler* canım."

Sabahın ilk kuşu ciklemeye başlıyor.

Yulaflı üç bisküviye fıstık ezmesi sürüp bir bardak suyla yedikten sonra güneydeki geniş tarlaya gidiyoruz; Bayan Harty'yle kocası çadır gibi büyük bir şey kuruyorlar. Ha-

va serin, çiy yağmış ama gün herhalde çok rutubetli olacak. Gwyn'den nefret filan etmiyorum ama beni çıplak yakalamış gibi hissediyorum ve göz göze gelmekten çekiniyorum, o yüzden Marion ve Linda'yla takılıyorum. Gwyn anlayış göstermiş olacak ki on sıra geride, Stuart'la Gina'nın ve Alan Wall'un yanında; istesek de konuşamayız. Gary ben hiç yokmuşum gibi davranıyor, ta öbür tarafta öğrencilerin yanında çalışıyor. Bana göre hava hoş.

Çilek toplama sıkıcı bir iş ama barda çalışmaya göre sakinleştirici de. Açık havada olmak güzel. Kuşlar koyunlar, bir yerlerde traktör var; öğrenciler çene çalsa da biraz sonra azalıyor sesler. Hepimize yirmi beşer sepetin bulunduğu mukavva tepsiler verildi; işimiz tüm sepetleri olgun veya olgunlaşmak üzere çileklerle doldurmak. Sapını başparmağının tırnağıyla kesiyorsun, çileği sepete atıp devam ediyorsun. Önce çömelerek başlıyorum ama bakıyorum ki baldırlarım beni öldürecek, diz çökerek devam ediyorum. Keşke şort veya bol bir kot getirseydim. Çilek fazla olgunsa, elimde ezilirse meyveli bulaşığı yıkıyorum ama tam kıvamında meyveyi yemek salaklık olur, kazandığın parayı yer gibi. Sepetler dolduğunda çadıra götürüyorsun, Bayan Harty tartıyor. İstedikleri kilo veya üzerindeyse plastik bir fiş veriyor sana, değilse tarlaya dönüp birkaç çilek daha koparıyorsun. Linda saat üçte hep birlikte ofise dönüp fişleri vererek paramızı alacağımızı söylüyor. Fişlerine iyi bakman lazım: Fiş yoksa para da yok.

İş başlayınca kimin tarlada çalışmaya alışkın olduğu ortaya çıkıyor. Stuart'la Gina sıralarında bizim iki katımız hızla hareket ediyorlar, Alan Wall daha da hızlı. Öğrencilerin bir kısmı epey beceriksiz olduğundan en ağırları ben değilim. Güneş yükselip şiddetlendikçe ensemi koruması için Ed Brubeck'in şapkasını yürüttüğüme seviniyorum. Bir saat içinde otomatiğe bağlıyorum. Sepetler çilek çilek doluyor, kazancım ikişer beşer onar artıyor. Aklımda hep Gwyn'in bu

sabah söyledikleri var. Çok kötü şeyleri en acı yollardan öğrenmiş gibi. Jacko'yla Sharon'ı, ben ölmüşüm gibi boş duran sandalyeme bakarak kahvaltı ederken düşünüyorum. Annem "Bu evde o kızın adı anılmayacak" diye esip gürlüyordur kesin. Sinirlendiği veya öfkelendiği zaman hepten İrlandalı kesiliyor. Tilt oyununu ve çocukluğun topun oyuna sokulması gibi olduğunu, kanalın içinde sağa sola dönemeden çocuğun kendini pat diye tablada bulduğunu düşünüyorum. Ama bir kez kanaldan çıkınca, diyelim on altı, on yedi, on sekiz yaşında artık binlerce yoldan birini seçmek mümkün; kimi hoş, kimi değil. Topun açısındaki ve hızındaki minicik oynamalar, olabilecekleri baştan sona değiştiriyor. Mesela, top yarım milim sağa kaysa da iki lastik arasında gezinip kolların ortasından kayıp gitse, jetonun yandı. Ama yarım milim sola kaysa belki tamponlara kollara çarpacak, rampalardan fırlayıp deliklere düşecek, bir de bakmışsın rekor sende. Benim sorunum, ne istediğimi bilmemem, akşama doğru iki lokma yiyecek almaya yeter paradan başka. İki gün öncesine kadar tek istediğim Vinny'ydi ama bir daha o hatayı yapmayacağım. Kanaldan fırlayan parıl parıl tilt topu gibi ben de nereye gideceğim, başıma neler gelecek en ufak bir fikir sahibi değilim.

Saat sekiz buçukta, kopkoyu Kent aksanlı bir kadının çadırda dağıttığı sütlü, şekerli çay molası veriyoruz. Herkesin kendi fincanını getirmesi lazım, ben mutfak çöpünde bulduğum boş reçel kavanozunu kullandığım için dönüp bakanlar oluyor, bir yandan da çaya portakal tadı geçiyor. Öğrenci Gary'nin Benson & Hedges sigaralarını kendi Rothmans paketime zulaladım, ikisini içiyorum. Rothmans'tan biraz daha kavruk kokuyor. Linda kremalı bisküvilerini benimle paylaşıyor, Marion da monoton, baygın sesiyle, "Çalışmak çok acıktırıyor insanı" diyor; "Öyle, haklısın Marion" dediğimde çok se-

viniyor kızcağız, keşke hayatı kolay olabilseydi, diyorum içimden. Sonra Stuart ve Gina'yla oturan Gwyn'in yanına gidip sigara uzatıyorum, "Alayım bir tane, sağ ol" diyor; işte barıştık bile, bu kadar basit. Masmavi gökyüzü, açık hava, cebimde de ilk çileği koparmamdan bu yana üç sterlin daha para. Dokuza on kala işbaşı yapıyoruz. Şimdi okulda sınıf öğretmenimiz Bayan Swann yoklama alıyordur, defterden benim adımı okuduğunda cevap gelmez. "Yok, öğretmenim" der biri, Stella Yearwood da azıcık kafası çalışıyorsa –ki çalışır– ter dökmeye başlar. Eğer sevgilisini çaldım diye hava attıysa insanlar neden okula gelmediğimi tahmin ederler, er ya da geç öğretmenlerin de kulağına gider ve Stella, Bay Nixon'ın odasına çağrılır. Belki polis bile gelir. Eğer Vinny'yi ayarttığını kimseye söylemediyse, haberi yokmuş gibi yapar ama içten içe telaşlanır. Vinny de. Yaşı küçük kızla cinsel ilişki, bir terslik olmadıkça sorun değil de, Karaağaç Çiftliği'nde birkaç gün daha kalırsam işin rengi çok hızlı değişebilir. Bir anda, Vincent Costello adlı bir adamın hediyelerle, içki içirerek baştan çıkarttığı, dört hafta ilişki yaşadıktan sonra ortadan kaybolan yaşı küçük kız oluveririm; Gravesend'de Peacock Street'te oturan yirmi dört yaşındaki oto galerisi çalışanı Vincent Costello da bir numaralı zanlı haline gelir. Ben kötü biri değilim; babamın, Sharon'ın, hele de Jacko'nun beni düşünüp uykularının kaçmasını hiç istemem, ama Vinny'yle Stella'yı azıcık da olsa telaşlandırmak nasıl cazip geliyor kulağa...

Doldurduğum tepsiyi Bayan Harty'nin çadırına götürdüğümde herkesi asık suratla radyonun başına toplanmış buluyorum. Bayan Harty ve çaycı kadının yüzleri dehşet içinde; yoksa kayıp ilanım şimdiden verildi mi diye endişeleniyorum. Derby Debby bana üç ceset bulunduğunu söylediğinde bu yüzden rahatlıyorum biraz. Tamam, cinayet de çok kötü bir şey ama her gün haberlerde birtakım cesetler bulunur,

insanı da o kadar etkilemez. "Neredeymiş?" diye soruyorum.

"Iwade" diyor Stuart ve Gina'mn Stuart'ı.

Hiç duymadığımdan "Neresi orası" diyorum.

"Buraya on beş kilometre" diyor Linda. "Dün önünden geçmişsindir. Kingsferry Köprüsü yolundan sapar sapmaz."

"Şşş" diyor biri ve radyonun sesi açılıyor. "Emniyetten yapılan açıklamada, ölümlerin şüpheli olarak değerlendirildiği ve olay hakkında bilgisi olanların soruşturmanın yürütülmekte olduğu Faversham Emniyet Müdürlüğü'ne giderek ifade vermeleri bildirildi. Vatandaşların bu süre zarfında..."

"Ay *katil* ortalıkta geziyor!" diye bağırıveriyor Derby Debby.

"Hemen sonuca atlamayalım" diyor Bayan Harty radyonun sesini kısarken. "Radyoda söylenen ille gerçek olacak diye bir şey yok."

"Üç ceset var mı yok mu?" diyor Çingene Alan Wall. "Cesetleri uydurmadılar herhalde." Daha önce konuştuğunu duymamıştım.

"Tamam da, İkinci Karındeşen Jack elinde satırla Sheppey Adası'nda kol geziyor demek değil bu. Ofise gidip işin aslını astarını anlayacağım. Tartıya Maggs" –Bayan Harty başıyla çaycı kadını işaret ediyor– "bakacak." Yürüyüp gidiyor.

"E iyi bari" diyor Debby. "Sherlock Harty işbaşında. Ama söylemedi demeyin, bu gece ahırın kapısına kolum kadar kilit takılmazsa ben gidiyorum, istasyona kadar da kendisi bıraksın bizahmet."

Biri, "Radyoda nasıl öldürüldüklerini söylendi mi?" diye soruyor, Stuart da tam olarak "Vahşice katledilmiş olarak bulundular" dediğini, yani silahtan ziyade kesici alet kullanılmış olabileceğini ama ortada kesin bilgi bulunmadığını söylüyor. Dolayısıyla şimdilik işe dönebiliriz, çünkü açık arazide ve kalabalıkta daha emniyette oluruz.

"Bence aşk üçgeni meselesi" diyor öğrenci Gary. "İki adam bir kadın. Klasik yasak aşk cinayeti."

"Bence uyuşturucu alışverişinde silahlar konuşmuş" diyor Gary'nin arkadaşı.

"Bence ikiniz de boş konuşuyorsunuz" diyor Debby.

Mesele şu ki, tarlanın bir ucundaki ağaçların arasında ya da şu taraftaki çalıların gerisinde bir sapık katilin saklanıyor olabileceği aklına bir kez girdi mi, göz ucuyla tipler gördüm sanmaya başlıyorsun. Radyodakileri yarım işitmek yerine çeyrek görmek gibi bir şey. Cinayetlerin ne zaman işlendiğini düşünüyorum: Tam ben bir iki tarla uzaktan Kingsferry Köprüsü'ne giderken öldürülmedikleri ne malum? Belki karşılaştığım o bisikletçidir katil; oğlunun acısıyla akli dengesini yitirmiştir. Psikopata benzemiyordu ama kimin psikopatlığı dışarıdan anlaşılır ki? Ya VW minibüsteki kızlar ve erkekler? Öğle yemeği sırasında –Gwyn bana peynirli turşulu sandviç yapıp bir de muz verdi, çünkü yiyecek durumumu çözdü– köprünün oralarda dolaşan bir helikopter görüyoruz, öğlen haberlerinde de Kent Radyosu olay yeri inceleme ekibinin eve vardığını, sürek köpeklerinin filan getirildiğini söylüyor. Polisten henüz kimliklere dair bir açıklama gelmedi ama Bayan Harty oradaki çiftçinin karısını tanıyormuş, dedikleri evde hafta sonları Heidi Cross diye bir genç kız kalırmış. Hafta içi Londra'da okuyormuş. Ölen de oymuş galiba. Heidi Cross ve erkek arkadaşının "siyasi olaylara karıştıkları" söylentisi olduğundan, öğrenci Gary siyasi cinayettir; IRA yapmıştır veya anti-Amerikancılarsa CIA, madencileri destekliyorlarsa MI5 yaptırmıştır diyor.

Üniversiteler ancak en akıllıları alıyor sanırdım ama Gary'ye inanmak da istiyorum, çünkü dediği gibiyse saman balyalarının arkasında psikopat saklanmıyor demektir, aklımdan bir türlü çıkmıyor bu.

Yemekten sonra iki saat daha çalışıyoruz, paydos edince tıpış tıpış ofise gidip Bayan Harty'den fiş karşılığı paramı-

zı alıyoruz. Bugün on beş sterlinden fazla kazandım. Yattığımız ahırda Gabriel Harty içeriden kalın bir sürgü takıyor, tam Derby Debby'nin istediği gibi. İşverenimiz tam hasat zamanı bütün toplayıcıların kaçıp çileklerin dalında çürümesini istemez. Gwyn bana normalde toplayıcıların yürüyerek Leysdown'a gidip yiyecek içecek aldıklarını ama bugün sadece arabalı öğrencilerin gittiğini söylüyor. Param dursun bir kenarda; akşam yemeği niyetine kilerin dibinden müsli sıyırabilirim, son tuzlu krakerlerimi yerim, hem Gwyn bana sosisli sandviç vereceğini söyledi. Sonra ikimiz, çiftliğin girişindeki dökük duvarın ılık gölgesine oturup sigara içiyoruz. Oturduğumuz yerden, Alan Wall'un çamaşır astığını görebiliyoruz. Üstü çıplak, vücudu kaslı ve teni bronz; Gwyn ondan hoşlanıyor galiba. Ağırbaşlı, ketum, çalılarda saklanan katillere aldırış etmeyen bir çocuk. Gwyn de cinayetler konusunda pek rahat: "Daha dün üç kişiyi döve döve öldürmüşsen, iki kilometre uzaktaki dümdüz bir adaya, yabancıların üç başlı Adolf Hitler gibi sırıttığı bir yere kaçar mısın ki?"

Doğruya doğru. Son Benson & Hedges'ı paylaşıyoruz. Sabah huysuzluk ettiğim için özür diler gibi oluyorum.

"Beğenmedin mi vaazımı?" diyor şaka yollu. "Sen beni evden ilk kaçtığımda görecektin. Çokbilmiş ergen ağzı yapıyor: "Senin yardımına ihtiyacım yok tımam mığ?" Gerinip sırtüstü yatıyor. "Ay ne salaktım. Hiçbir şey bilmiyordum. Hiç."

Marketin kamyoneti, kasasında günlük hasatla tangur tungur uzaklaşıyor.

Gwyn'in hiç mi anlatmasam, az mı anlatsam, çok mu anlatsam diye bocaladığını hissediyorum.

"Galler'in sol üst köşesinde, Bangor civarında Rhiwlas diye bir köyde doğdum. Tek çocuğum, babamın tavuk çiftliği vardı. Hâlâ da var bildiğim kadarıyla. Binden fazla tavuk ayakkabı kutusu kadar kafeslerde yaşardı, hani şu hayvan hakları savunucuları karşı çıkıyor ya. Yumurtadan reyona altmış

altı gün. Evimiz, kocaman kümesin arkasına saklanmış bir kulübeydi. Arazi ve ev babama amcasından miras kalmış, o da zamanla geliştirmişti. Tanrı cazibe dağıtırken babama iki de değil üç kepçe koymuş. Rhiwlas rugby takımının sponsoruydu, haftada bir Bangor'a gidip erkekler korosunda şarkı söylerdi. Sert fakat adil bir işverendi. Plaid Cymru'ya bağışta bulunurdu. Koskoca Gwynedd'de babamın aleyhinde laf söyleyecek tek adam bulamazdın."

Gwyn'in gözleri kapalı. Gözkapağında hafif bir yara izi var.

"Gel gör ki benim iki babam vardı. Ev dışında topluma örnek insan, mümtaz şahsiyet. Ama evin içinde en hafif deyimiyle gaddar, sapık, yalancı, kontrol delisi. Kuralla yatıp kuralla kalkardı. Ev temizliği kuralları. Sofra kurma kuralları. Diş fırçalarının nereye bakacağı kuralı. Eve hangi kitabın gireceği kuralı. Hangi radyonun dinleneceği – televizyon yoktu zaten. Fakat kurallar sürekli değişiyordu, çünkü asıl istediği annemle benim kuralları çiğnememizdi, böylece bizi cezalandırabilecekti. Ceza dediğim de kurşun boru, ama üzerine pamuk sarılmış iz bırakmasın diye. Cezadan sonra teşekkür edecektik ona. Annem de. Yeterince teşekkür etmezsek ikinci postaya başlardı."

"Ne diyorsun Gwyn! Sen çocukken de mi?"

"Hep böyleydi. Babası da aynıymış."

"Annen de sadece... oturup bunu yapmasına izin mi verdi?"

"Yaşamadan tam olarak anlayamıyorsun, iyi ki de anlamıyorsun. Kontrol, korkuyla sağlanır çünkü. Göreceğin karşılıktan iyice korkarsan hayır demezsin, mücadele etmezsin, kaçmaya kalkışmazsın. Hayatta kalmanın yolu evet demek olur. Normalleşir her şey. Korkunçtur fakat normaldir. Normalliğiyle korkunçtur. Sen şanslı olduğun için 'Boyun eğmek yaptığına rıza göstermektir' diyebiliyorsun, ama gözünü açtığından beri bununla besleniyorsan ayaklanma diye bir şey olmaz. Kurbanlar korkak değildir. Dışarıdan bakanlar, kur-

banların yaşamaya devam edebilmek için bile ne kadar cesaret gösterdiğini anlayamaz. Annemin gidecek bir yeri yoktu ki. Ağabeyi ablası kardeşi yoktu; evlendiğinde annesi babası da ölmüştü. Babamın kuralları bizi etraftan da kopardı. Köyden arkadaş edinmek evi ihmal etmek demekti, bunun da cezası boruydu. Okulda arkadaşım olmasından korktum. Birini eve davet etmek söz konusu bile olamazdı; başkasının evine gitmek istemek ise nankörlüktü ve nankörlüğün cezası boruydu. Deliydi meliydi ama yöntemi sağlamdı adamın."

Alan Wall içeri girmiş. Pantolonu ve gömleğinden sular damlıyor.

"Annen, babanı şikâyet edemez miydi?"

"Kime şikâyet edecek? Hâkim de, savcı da babamın Bangor'dan koro arkadaşıydı. Öğretmenlerimi zaten büyülemişti. Sosyal hizmetlere mi gidecektik? Bizim sözümüze karşı onun sözü olurdu, üstelik babam Kore Savaşı'ndan madalyalı gazi, çok rica ederim. Annem antidepresan bağımlısı bitik bir insan, ben iki cümle kuramayan kayıp bir genç. Son tehdidi ise" derken yalandan neşe katıyor sesine Gwyn, "yani evdeki son gecemde savurduğu tehdit, adını lekelemeye kalkışırsam annemle beni nasıl öldüreceğiydi. Sanki evde tamirat işi anlatır gibi anlattı. Nasıl sıyrılacağını da söyledi. Olayın bu aşamaya gelmesi için bana ne yaptığını şimdi adlı adınca söylemeyeceğim ama aklımdan geçen mi diye soruyorsan, evet o. On beş yaşındaydım." Gwyn boğazını temizliyor, ben "Keşke konuyu açmasaydım" diyorum. "Senin yaşın, değil mi?" Farkına bile varmadan başımı salladım. "Bu beş yıl önceydi. Annem bana ne yaptığını biliyordu, zaten küçücük kulübede oturuyorduk, ama ona engel olmaya cesaret edemedi. Olayın ertesi günü spor çantama birkaç parça eşya koyup okula diye evden çıktım, bir daha da Galler'e ayak basmadım. Başka sigara kaldı mı bu arada?"

"Gary'ninkiler bitti, benimkiler var."

"Rothmans'ı açık ara tercih ederim aslında."

Paketi uzatıyorum. "Sykes. Gerçek soyadım."

Başını sallıyor. "Holly Sykes. Ben de Gwyn Bishop."

"Gwyn Lewis sanıyordum adını."

"İkisinde de i ve s harfleri var."

"Galler'den ayrıldıktan sonra neler oldu?"

"Manchester, Birmingham, yarı evsizlik, evsizlik. Bullring çarşısında dilenme. Metruk evlerde yatma, arkadaş sandıklarımın evinde geceleme. Zar zor hayatta kalma. Bunca şeyden sağ çıkmış olmam bir mucize; yakayı ele vermemiş olmam ayrı mucize. On sekizinden küçüksen Sosyal Hizmetler'in tek yaptığı seni kayıtlı olduğun ilçeye göndermek. Hâlâ kâbuslarıma girer; babam önce mucize çocuğunu kapıda karşılıyor, görevli memur da duruma bakıp 'bir hayır işledik' diye düşünüyor, sonra babam kapıyı içeriden kilitliyor... Sana bu pasparlak keyifli hikâyeleri niye anlatıyorum dersen, evden kaçmayı matah bir şey sanmadan önce ne kadar kötü şeyler yaşanabileceğini bilmen için. Bu işe bir girdin mi bir daha dönüşün yok. En kötüsünü atlattığıma inanmaya cüret etmem bile beş yılımı aldı. Şimdi sana bakınca diyorum ki..." Kesti, çünkü bisikletli bir oğlan zınk diye önümüzde durdu. "Sykes" diyor.

Ed Brubeck mi o? Ed Brubeck. "Ne işin var *senin* burada?"

Saçları terden diken diken. "Seni arıyordum."

"*Bisikletle geldim* deme bana. Okulu ne yaptın?"

"Sabah matematik sınavı vardı ama şimdi ders yok. Bisikleti trene koydum, Sheerness'tan buraya bisikletle geldim sadece. Ne diyeceğim..."

"Şapkanın bu kadar kıymetli olduğunu bilemedim."

"Şapka mesele değil de Sykes, asıl..."

"Bir dakika ya. Burada olduğumu nereden bildin?"

"Bilmiyordum, ama seninle Gabriel Harty'nin çiftliğini konuşmuştuk, gelmeden telefon ettim. 'Holly Sykes diye biri

yok' dedi, 'Holly Rothmans verelim.' Sen olabilirsin diye düşünmüşüm; doğru da düşünmüşüm."

"Ben artık hiçbir şey demiyorum" diyor Gwyn bıyık altından.

"Brubeck, bu Gwyn; Gwyn, bu Brubeck" diyorum; birbirlerine baş selamı verdikten sonra Brubeck bana dönüyor.

"Bir durum var."

Gwyn kalkıyor. "Çatı katımızda görüşürüz şekerim." Bana haydi-bastır-kızım, der gibi bir bakış atıp uzaklaşıyor.

Hafiften sinir olarak Brubeck'e dönüyorum. "Haberim var."

Anlamaz gibi bakıyor. "O zaman neden buradasın?"

"Radio Kent'te söylediler. Üç kişi öldürülmüş. Iwade'de mi ne."

"Onu demiyorum." Brubeck dudağını ısırıyor. "Kardeşin burada mı?"

"Jacko mu? Tabii ki değil. Niye olsun ki?"

Sheba koşa koşa gelip Brubeck'e havlıyor, o ise çok kötü bir haber verecek gibi bocalamakta. "Jacko kaçmış."

Başım dönüyor duyunca. Brubeck, Sheba'ya "Kes be!" diyor, Sheba kesiyor.

Sesim zor çıkıyor. "Ne zaman?"

"Cumartesi gecesiyle pazar sabahı arası."

"Jacko değil mi?" Gürültüden yanlış işittim herhalde. "Kaçmış? Ama... Kaçamaz ki. Pub gece kilitli olur."

"Polis okula geldi, Bay Nixon sınıfa girip senin nerede olduğunu bilen olup olmadığını sordu. Az daha söyleyecektim ki atlayıp geleyim dedim. Sykes? Duyuyor musun beni?"

Asansör inmeye başlayınca için bir tuhaf olur ya, o haldeyim şimdi. "İyi de Jacko'yu cumartesi sabahından beri görmedim."

"Ben biliyorum da polis bilmiyor. Jacko'yla bir dolap çevirdiğinizi sanıyorlar."

"Ama yok öyle bir şey Brubeck – sen de biliyorsun!"

"Tamam, ben biliyorum. Ama bunu onlara da söylemen lazım ki Jacko'yu doğru dürüst aramaya başlasınlar."

Aklım, trenlerden Londra'ya, Thames'in dibini tarayan polis dalgıçlarından çalılara gizlenmiş katillere mekik dokuyor. "Nerede olduğumu bile bilmiyor ki bu çocuk!" Sarsılıyorum, gökyüzü bir yana kaymış, başım çatlıyor. "Normal bir çocuk değil o, hem... Hem..."

"Dinle beni, dinle." Brubeck beni yakaladı, öpecekmiş gibi tutuyor başımı ama öpmüyor. "Al çantanı. Gravesend'e dönüyoruz. Önce benim bisikletle, sonra trenle. Ben yanındayım Holly. Söz veriyorum. Hadi gidelim hemen."

Bendeki Mür, Acı Rayihası

1991

13 Aralık

"Tenorlar daha gür!" emrini veriyor koro şefi. "Diyaframlarımızı titreteceksiniz çocuklar! Böyle bıngıl bıngıl! Tizler, S harflerinde daha *az tıssss*layın olur mu, Gollum değiliz biz. T'leri de takır takır çıkarın. Adrian B! Oğlum bir önceki parçada iki oktav çıkabiliyorsan bunda rahat rahat çıkarsın. Hadi bakalım, dikkatinizi verin biraz. Son-ki-üç-dört..." King's College Korosu'nun saç modelinden yoksun, kepçe kulaklı on altı korist ve müzik bölümünün on dört üyesi hep bir ağızdan söylüyor...

Yolumuzu aydınlatan ışıksın,

Denizlerde bir yıldız gibi...

Benjamin Britten'ın "Bakireye Övgü"sü ortaya fırlıyor, yankılı kuyruğunu görkemli tavanda döne döne kovaladıktan sonra ıslak paltolarıyla koro bölümünde oturan biz kış turistleri ve öğrencilere doğru dalışa geçiyor. Bence Britten'ın bir eseri iyiyse biri kötü; kimi zaman insanın içini bayar ama bir başkasında da iyi hazırlandı mı titrek ruhunuzu bayrak gibi direğe çektiği gibi hırsla sallar düşman üstüne...

Güneşten bile parlaksın,

Hem annesi hem kızı...

Boş kaldığım zamanlarda, ölüm döşeğinde çevrem ilik gibi hemşirelerle sarılıyken kulağıma hangi şarkı çalınacak diye merak ederim. "Bakireye Övgü"den daha coşkulu bir şey gelmiyor aklıma; ama korkuyorum, tam büyük an geldiğin-

de DJ Bilinçsiz devreye girip eller havaya bir parçanın sırtında gönderecek beni öte dünyaya ve hayatımda bir kereliğine de olsa telafi imkânı bulamayacağım. Ama şimdi sus dünya, çünkü müzikal orgazmların en şiddetlilerinden biri "Yakarıyorum" ile patlayacak:

Yakarıyorum sana, gör beni,
Dua olsun dudağında Oğlunun ismi...

Ensemdeki tüyler ürperiyor biri üflemiş gibi. Mesela şu koridorun karşısında oturan kız. Son baktığımda orada değildi. Müziği içine çekmek için gözlerini kapatmış, ben de onu içime çekiyorum. Otuzlarının sonunda... külrengi saçlı, kayısı tenli, şarap dudaklı, elmacıkkemikleri parmak keser... Gece mavisi mantosunun altında belli ki ince. Rusya'dan kaçmış eski opera sanatçısıdır, burada muhabbet tellalını bekliyordur. Belli olmaz ki; burası Cambridge. Hakikaten az bulunur bir on numara...

Öyle saf, öyle duru,
Aç kollarını Maria!

Kalıversin işte koro çıktıktan sonra. Dönüversin koridorun karşısındaki genç adama, "Cennet şarkısı gibi değil miydi?" desin. *Peter Grimes*'ın İnterlüd'lerinden konuşalım; Bruckner'in *Dokuzuncu Senfoni*'sinden. County Otel'de kahve içerken gündelik işlerimiz karışmasın muhabbete. Kahvemiz balığın yanında kırmızı şaraba dönsün; güz döneminin son birasını içmek üzere Buried Bishop'ta bekleyiversin elemanlar. Sonra halı kaplı merdivenlerden, tanıtım haftasında Fitzsimmons'ın annesiyle kırıştırdığımız sıcacık süite çıkalım. Ah. İçimdeki canavar uyandı. Yirmi bir yaşında bir erkeğim, en son on gün önce seks yaptım, ne bekliyordunuz ki? Fakat kadın bakarken de vites değiştiremeyeceğim. Ha? Vay vay vay, göz ucuyla beni kesmiyorsa neyim. Sunağın üstündeki Rubens tablosuna, *Büyücülerin Tapınışı*'na bakıyorum ve ondan bir hareket bekliyorum.

Koro çıkıyor fakat kadın kalıyor. Bir turist iri fotoğraf makinesini Rubens tablosuna doğrulttuğu sırada Güvenlik Cini *"Flaş yok!"* diye hırlıyor. Sıralar boşalıyor, goblin orgun yanındaki kulübesine dönüyor ve dakikalar akıp gidiyor. Rolex'im üç otuz diyor. Ronald Reagan'ın dış politikasına ilişkin makalemi parlatmam lazım ama iki metre uzağımda bir tanrıça oturmuş, ilk hareketi benden beklemekte. "Bana öyle geliyor ki" diyorum ona, "koronun provada kan ter gözyaşı döküşünü görmek müziğin büyüsünü katlıyor, azaltmıyor. Anlatabildim mi?"

"Lisans düzeyinde değerlendirirsek, evet" diyor bana.

Seni oyuncu kedi seni. "Doktora öğrencisi misiniz? Öğretim üyesi mi?"

Bir gülücüğün hayaleti. "Akademisyen gibi mi giyinmişim?"

"Kesinlikle hayır." Sesinde yumuşak Frankofon kıvrımları var. "Ama akademisyen gibi laf sokabiliyorsunuz."

Cevap yok. "Burayı evim gibi hissediyorum."

"Ben de öyle. Odam Humber College'da, birkaç dakika uzakta. Üçüncü sınıfların çoğu kampüs dışında yaşıyor ama ben burada kalıyorum ki, gözetmenlik yapmadığım günler uğrayıp koroyu dinleyebileyim."

Muzipçe bakıyor. *Birisi çok hızlı galiba, ne dersin?*

Omuz silkiyorum. *Belli mi olur, yarın bir otobüsün altında kalırım.*

"Cambridge beklentilerini karşıladı mı?"

"Cambridge'den iyi yararlanamıyorsan burada olmayı hak etmiyorsundur. Erasmus, Büyük Petro, Lord Byron hep bizim yurtlarda kalmış mesela." Yalan ama oynamayı seviyorum. "Yatağıma yatıp aynı tavana onların gözünden, onların yüzyıllarından bakıyorum. Bence Cambridge bu." İşte bu da, başarısı test edilip onaylanmış bir kız kaldırma cümlesidir. "Ben Hugo bu arada. Hugo Lamb."

İçimden bir ses uyarıyor, elini uzatma tokalaşmak için diye.

Dudaklarından "Immaculee Constantin" dökülüyor.

Vay anam vay. Yedi hecelik el bombası. "Fransız mısınız?"

"Aslında Zürih'te doğdum."

"Ben İsviçre'yi çok severim. La Fontaine Sainte-Agnés'de kayağa gideriz arada sırada, bizim bir arkadaşın orada şalesi var. Gittin mi hiç?"

"Çok uzun zaman önce." Süet eldivenli elini dizine koyuyor. "Siyaset bilimi mi okuyorsun Hugo Lamb?"

Etkilendim. "Nereden anladın?"

"Bana iktidardan söz et. Nedir iktidar?"

Benden çok Cambridge'li galiba. "İktidarı mı anlatmamı istiyorsun? Burada, şimdi?"

Biçimli başını yana yatırıyor. "Şimdiden başka zaman yok."

"Peki." *On üzerinden on olmasa...* "İktidar, birine normalde yapmayacağı bir şeyi yaptırmak veya birini normalde yapacağı bir şeyden caydırmaktır."

Immaculee Constantin'i çözmek mümkün değil. "Nasıl?"

"Zorlama ve ödüllendirme yoluyla. Havuç ve sopa da derler ama alacakaranlıkta ikisi birbirine çok kolay karışır. Zorlamanın temeli, şiddet ve eziyet korkusudur. 'İtaat etmezsen pişman olursun.' Onuncu yüzyılda Danlar bu şekilde fidye topluyordu; Varşova Paktı'nın bütünlüğü buna bağlıydı, çocukların kabadayılığı da böyle yürür. Kanun ve nizam bunun üzerine kuruludur. Suçluları bu yüzden hapse tıkıyoruz ve demokrasilerde bile bu yüzden güç kullanımı tekele alınıyor." Ben konuşurken Immaculee Constantin yüzümü okuyor; hem iç gıcıklayıcı hem dikkat dağıtıcı. "Ödüllendirmede ise 'İtaat et ki faydasını gör' derler. Bu dinamik mesela NATO üyesi olmayan ülkelere NATO üssü kurulurken, köpek eğitirken, ömrün boyunca boktan bir işe katlanırken devrededir. Nasıl gidiyorum?"

Güvenlik Cini'nin hapşırığı şapeli gümletiyor.

"Yüzeyinde dolaşıyorsun" diyor Immaculee Constantin.

Şehvet ve sinir hissediyorum. "Sen derinine in o zaman."

Eldivenine yapışan bir tiftiği silkeleyip eline konuşur gibi başlıyor: "İktidar kazanılır ve kaybedilir ama hiçbir zaman vardan yok, yoktan var olmaz. İktidar, muktedirin mülkü değil ziyaretçisidir. Deliler genellikle iktidar diye yanıp tutuşur, akıllıların da pek çoğu onu ister, ama bilgeler uzun vadeli yan etkilerinden korkar. İktidar, egonun kokaini ve ruhun akü-asididir. Tarihin olay örgüsü, iktidarın birinden diğerine savaşla, evlilikle, sandıkla, diktayla, doğumda tesadüfle gelişi ve gidişinden ibarettir. Muktedirler adalet dağıtabilir, dünyayı şekillendirebilir, müreffeh devletleri kavruk savaş meydanlarına çevirip gökdelenleri yıkabilir, ama iktidarın kendisi ahlak bilmez." Immaculee Constantin şimdi başını kaldırıp bana bakıyor. "İktidar seni fark eder. İktidar izliyor seni şu anda. Aynen böyle devam et, iktidar sana iltimas geçer. Ama iktidar, bundan kırk elli yıl sonra bir özel kliniğin yatağında can çekişirken merhametsizce gülecektir de sana. İktidar, tüm şahane gözdeleriyle ölüm döşeklerinde alay eder. 'Koca imparator Sezar ölüp toprak olunca, bir deliği tıkayabilir yele karşı.' Bu düşünce midemi bulandırıyor Hugo Lamb, başka hiçbir şeyin bulandırmadığı kadar. Seni rahatsız etmiyor mu?"

Immaculee Constantin'in sesi gece yağan yağmur gibi şarkılı.

King's College Şapeli'ndeki sessizlik ise başlı başına bir varlık.

"Ne bekliyorsun ki?" diyorum sonunda. "Hayatın sözleşmesinde var ölüm hükmü. Hepimiz bir gün öleceğiz. Ama bu arada, birilerine hükmetmek, birilerince hükmedilmekten çok daha cazip."

"Her canlı doğar, büyür, ölür; değil mi? Hayatın sözleşmesinde yazar bu. Ama ben buraya, bazı ender durumlarda bu değiştirilmesi teklif dahi edilemez maddenin... tadil edilebileceğini söylemeye geldim."

Sakin ve ciddi suratına bakıyorum. "Ne pazarlıyoruz peki? Fitness programı mı? Vegan beslenme mi? Organ bağışı mı?"

"Kişinin ölümü sonsuz ertelemesine imkân veren bir iktidar biçimi."

On üzerinden on olabilir fakat Süper İnsanlık Realitesi Öz Akışları düzeyinde bir manyaksa, Bayan Constantin'e, ben bu zırvaları yemem, demek gerekiyor. "Az önce sınırı geçip Deliler Ülkesi'ne mi iltica ettin sen?"

"Yeryüzünün gizemleri sınır kavramını bilmez."

"İyi de ölümsüzlükten gerçekmiş gibi söz ediyorsun."

"Hayır. Ölümün sonsuz ertelenmesinden söz ediyorum."

"Bir dakika ya, Fitzsimmons mı gönderdi seni? Yoksa Richard Cheeseman mı? İşletiyor musunuz beni?"

"Hayır. Tohumluyorum."

Bu Fitzsimmons şakası olamayacak kadar yaratıcı. "Ne olacak o tohum yeşerince?"

"Şifa'n olacak."

Sakinliği sinir bozucu. "Fakat ben hasta değilim ki."

"Hücre duvarlarına ölümlülük kazınmış ama sen hasta değilim mi diyorsun? Bak şu tabloya. Bak hadi." *Büyücülerin Tapınışı*'nı gösteriyor başıyla. İtaat ediyorum. Hep edeceğim. "Sayarsan on üç özne var, tıpkı Son Yemek'teki gibi. Çobanlar, Büyücüler, akrabalar. Her birinin yüzlerini incele. Kim inanıyor bu yeni doğan yavrunun bir gün gelip ölümü fethedeceğine? Kim kanıt istiyor? Kim Mesih'in yalancı peygamberliğinden şüpheleniyor? Kim biliyor bir tabloda olduğunu ve izlendiğini? Kim seni izliyor oradan?"

Güvenlik Cini burnumun dibinde el sallıyor. "Kalk bakalım delikanlı! Kusura bakma rahatsız ettik de, artık kalan meselelerinizi yarın görüşürsünüz Rabbimle."

İlk aklıma gelen: Bu ne cüret? İkinci bir şey gelmiyor, çünkü Gorgonzola-artı-tiner kokulu nefesi boğazımı tıkıyor.

"Kapatıyoruz" diyor.

"Şapel *altıya* kadar açık" diye tersliyorum.

"E tamam. Aynen. Saat kaç peki?"

O zaman dikkat ediyorum camların parlak siyah olduğuna.

17.58'de ısrarcı saatim. Olamaz ki. Daha yeni dört oldu. Zebanimin göbeğinin öte yanına bakıp Immaculee Constantin'i görmeye çalışıyorum ama yok. Çoktan gittiğini hissediyorum. Ama yok yok; olamaz ki; daha birkaç saniye önce söyledi bana Rubens'e bakmamı, ben de baktım ve...

...bir cevap bulmak için kaşlarımı çatarak Güvenlik Cini'ne bakıyorum.

"Altıda dışarı" diyor. "Kapanış saatini geçirme."

Burnumun dibinde saatine vuruyor parmağıyla ve ucuz berbat dijital kadranı ters olsa bile sonuç gayet net: 17.59. "İyi de..." diyecek oluyorum; iyi de ne? İki koca saat iki dakikada geçip gitmez ki. "Burada bir de..." sesim çatlıyor "...kadın var mıydı şu tarafta oturan?"

Parmağımla gösterdiğim yere bakıyor. "Dün mü? Geçen hafta mı? Bu yıl mı, ne zaman?"

"Saat... üç buçuk gibi. Lacivert mantosu vardı. Çok güzel bir kadındı."

Güvenlik Cini, tıknaz kollarını kavuşturuyor. "Ne içtin bilmem de kıçını kaldırabilirsen artık, benim de çoluğum çocuğum var."

Richard Cheeseman, Dominic Fitzsimmons, Olly Quinn, Jonny Penhaligon ve ben, Humber College'ın batı kapısının açıldığı arnavutkaldırımlı sokağın karşısındaki Buried Bishop'ın tantanası ve kargaşası içinde kadehlerimizi tokuşturuyoruz. İçerisi tıklım tıklım, çünkü yarın büyük Noel göçü başlıyor; en köşede de olsa bir masa bulduğumuz için şanslıyız. Kilmagoon Special Reserve'ü fondiplediğimde, iri İskoç sülüğü bademciklerimden mideme kadar yakarak iniyor. İn-

diği yerde, şapelde kendimden geçtiğimden bu yana içimi kemiren endişeyi sindirmeye başlıyor. Kendime açıklamalar getiriyorum. Ödevler sınavlar derken çok yoğun bir ay geçirdim; Mariangela mesajlarıyla didikleyip duruyor; üstelik geçen hafta iki gece Toad'da sabaha kadar kumar oynadım, Jonny Penhaligon'ı yumuşatacağım diye. Saati fark etmemek beyin tümörünün göstergesi olmayabilir; durup dururken bayılmış ya da kendimi çırılçıplak damda dolaşırken bulmuş değilim. Ülkedeki en güzel geç dönem Gotik kilisede oturmuş bir Rubens başyapıtını düşünürken içim geçmiş; kaldı ki ortam buna göre tasarlanmış. Olly Quinn, yarısını içtiği bardağını bırakıp geğirtisini bastırıyor. "E, Ronald Reagan Soğuk Savaş'ı Kazara Nasıl Kazandı bilmecesini çözdün mü bakalım?"

Zar zor duyabiliyorum onu: Muhafazakâr Parti Humber College Gençlik Kolları yan locada Cliff Richard'ın muhtemelen ölümsüz Noel şarkısı "Mistletoe And Wine"a böğüre böğüre eşlik ediyor. "Bitirdim, cilaladım, Profesör Dewey'nin kapısının altından attım."

"Siyaset bilimine üç sene nasıl katlandın bilmiyorum." Richard Cheeseman, Genç Hemingway sakalından Guinness köpüğünü siliyor. "Peynir rendesiyle kendi kendimi sünnet ederim daha iyi."

"Yemeğe yetişebilseydin keşke" diyor Fitzsimmons bana. "Tatlı niyetine Jonny'nin Narnia otunun dibini sıyırdık. Temizlikçiler bulsa bok parçası zannedip Jonny'nin sayfaları yapışık dergileriyle birlikte atacaklardı." Hâlâ acı birasını içmekte olan Jonny Penhaligon, Fitzsimmons'a hareket çekiyor; çıkık ademelması kalkıp iniyor. Usturayla kesmeyi geçiriyorum aklımdan öylesine. Fitzsimmons burnunu çekip Cheeseman'a "Esrarlı Şark'tan deri pantolonlu arkadaşın nerde?" diye soruyor.

Cheeseman saatine bakıyor. "Sibirya'nın on bin metre üstünde, dini bütün Konfüçyanist ağabeye dönüşmekle meşgul.

Sek hâlâ burada olsa ben niye sizin gibi azılı heterolarla takılıp itibarımı tehlikeye atayım ki? Ben Asya lubunizmine ihtida ettim artık. Kanser çubuklarından ateşlesene Fitz, ciğerlerimiz bayram etsin."

"Burada sigara yakınana gerek yok ki." Olly Quinn, aramızda tek sigara içmeyen. "Nefes al yeter."

"Hani bırakacaktın sen?" Fitzsimmons, Dunhill kutusunu Cheeseman'a uzatıyor; Penhaligon'la ben de otlanıyoruz.

"Yarın, yarın" diyor Cheeseman. "Hermann Göring çakmağını alabilir miyim Jonny? Verdiği kötülük havasına bayılıyorum."

Penhaligon, Üçüncü Reich çakmağını çıkarıyor. Amcasının Dresden'den aldığı hakiki bir çakmak; mezatta üç bin sterline alıcı bulabiliyor. "RCP nerede bu gece?"

"Müstakbel Lord Rufus Chetwynd-Pitt" diye karşılık veriyor Fitzsimmons, "torbacıyla görüşmede. Gel gör ki akademik disiplin değil işte."

"Ekonominin tüm darbelere dayanan sektörü" diyorum aradan.

"Önümüzdeki yıl bu zamanlar" diyor alkolsüz birasının etiketini soyan Olly Quinn, "hepimiz para kazanma derdinde olacağız."

"Bir an önce başlasak" diyor Fitzsimmons çenesindeki çukuru okşayarak. "Fakirlikten tiksiniyorum."

"Ay içim parçalandı." Richard Cheeseman, sigarasını Serge Gainsbourg gibi dudağının köşesinde tutuyor. "Millet Cotswolds'daki yirmi odalı malikânenize, Porsche'ne, Versace kılık kıyafetine bakıp kim bilir nasıl yanılıyor hakkında."

"Onlar ailemin ganimetleri" diyor Fitzsimmons. "Bana da bol keseden harcamam için harçlık verilmesi gayet adaletli."

"Baban sana hâlâ hukuk bürosunda iş ayarlamaya çalışıyor mu?" diye soran Cheeseman, Fitzsimmons'ın tüvit ceketinin omuzlarını fiskelemekte olduğunu görüp kaşlarını çatıyor. "Ne yapıyorsun sen?"

"Omzundaki kepekleri silkeliyorum Richard'ımız."

"Onları japonla yapıştırmış" diyorum Fitzsimmons'a. "Ayrıca iltiması hiç hafife almayacaksın Cheeseman: Benim bütün eli kolu uzun amcalarım, bu memleketin iltimas üzerine kurulu olduğunda hemfikir."

Cheeseman dumanını bana üflüyor. "Sürmenaj olup Citibank'taki analistlik işinden atıldığında, Lamborghini'ne haciz geldiğinde, üçüncü karının avukatı taşaklarına hâkim çekici indirdiğinde sorarım sana."

"He" diyorum, "Noel Müneccimi, Richard Cheeseman'ı ise Bogota'daki sokak çocuklarına yönelik bir hayır işinde çalışırken görüyor."

Cheeseman, Bogotalı sokak çocuklarını düşünüyor, mırıldanıp vazgeçiyor. "Hayırseverlik dediğin tembelliği teşvik ediyor. Yok, ben gazetecilik düşünüyorum. Bir iki gazete köşesi, üç beş roman, arada radyo televizyon programları. Demişken..." Elini ceketinin cebine atıp bir kitap çıkarıyor: *Cenin Kuruları*, yazarı Crispin Hershey. Kapağına kocaman kırmızı harflerle "İNCELEME AMAÇLIDIR SATILAMAZ" yazılmış. "*Piccadilly Review*'da Felix Finch için ilk ücretli kitap incelemem. Kelimesi yirmi beş pensten bin iki yüz kelime yazı, iki saatlik çalışmaya üç yüz sterlin demek. Temiz iş."

"Fleet Street akıllı olsun" diyor Penhaligon. "Crispin Hershey kimmiş?"

Cheeseman iç geçiriyor. "Anthony Hershey'nin oğlu olmasın?"

Penhaligon anlamadan gözlerini kırpıştırmakla yetiniyor.

"Hadi ama Anthony Hershey'yi tanımıyor musun be Jonny? Sinemacı! *Box Hill*'le 1964'te Oscar kazandı, yetmişlerde İngiltere'nin en iyi bilimkurgu filmi *Ganymede 5*'i çekti."

"O film yaşama sevincimi sömürdü" diyor Fitzsimmons aradan.

"Aldığın görevden çok etkilendim Richard'ımız" diyorum. "Crispin Hershey'nin son romanı muhteşemdi. Ara verdiğim

yıl Ladakh'ta bir hostelde bulmuştum. Bu da o kadar iyi mi?"

"Neredeyse." Mösyö Kritik, parmak uçlarını birbirine bastırıyor. "Oğul Hershey yetenekli bir yazar ve kendi üslubu var; Felix'e –Felix Finch diyeyim de siz köylülere– bakılırsa McEwan'la, Rushdie'yle, Ishiguro'yla aynı klasmanda. Felix bence biraz erken davranıyor, ama birkaç kitap sonra güzelce olgunlaşacak."

Penhaligon, "Kendi romanın nasıl gidiyor Richard?" diye soruyor. Fitzsimmons'la birbirimize ölü adam suratı yapıyoruz.

"Evrimleşiyor." Cheeseman edebiyattaki pırıltılı geleceğine bakıp gördüğünden memnun kalıyor. "Kahramanım Richard Cheeseman diye bir Cambridge öğrencisi; Richard Cheeseman diye bir Cambridge öğrencisinin, Richard Cheeseman diye bir Cambridge öğrencisini anlattığı romanı üzerinde çalışıyor. Kimse böyle bir şey yapmadı şimdiye kadar."

"Çok iyi" diyor Jonny Penhaligon. "Kulağa böyle bir..."

"Hani çişini zor tutar da patlayacak olursun ya" diyorum ve Cheeseman bana öldürecek gibi bakıyor bir süre, ben "öyleyim işte, acil tuvalete gitmem lazım" diyene kadar. "Yoksa roman kulağa çok hoş geliyor Richard. Pardon beyler."

Erkekler tuvaleti adamakıllı mayalanmış kokuyor, tek boş pisuvar tıkalı ve ağzına kadar sarı sıvıyla dolu olduğundan kız gibi kuyruğa giriyorum. Nihayet ayı gibi bir adam ağır adımlarla çekiliyor, yerini alıyorum. Mesanemi açılmaya ikna etmeye çalışırken, yan pisuardan bir ses "Hugo Lamb değilsen ben neyim" diyor.

Esmer, tıknaz bir adam, balıkçı yaka kazak giymiş, kara saçları kıvır kıvır. Soyadımı telaffuz edişinden Yeni Zelandalı olduğunu düşünüyorum. Benden büyük, otuzunda var, çıkaramıyorum. "Birinci senende tanışmıştık. Cambridge Atıcılık Takımı. Pardon bu arada, tam işinin ortasında meşgul etmek hela adabına hiç yakışmadı." İki elini bırakmış, guruldayan

pisuvara işiyor. "Ben Elijah D'Arnoq, biyokimya doktora öğrencisiyim. Corpus Christi'de."

Hafızamda bir kıvılcım çakıyor ilginç soyadını duyunca. "Hatırladım atıcılık kulübünü. Yeni Zelanda'nın doğusundaki adalardan mıydın sen?"

"Chatham Adaları, doğru. Ben de seni çok iyi nişancı olduğun için hatırladım. Handa hâlâ yer var istersen."

Bir acayiplik dönmediğini anladığım için işemeye başlıyorum. "Beni gözünde büyütmüşsün gibi geliyor ama."

"Geleceğin çok parlaktı, dalga geçmiyorum."

"Ders dışı aktiviteler beni çok zorlamaya başlamıştı."

Başını sallıyor. "Her şeyi yapmak için hayat çok kısa, değil mi?"

"Öyle gibi. Ee, sen Cambridge'den memnun musun?"

"Hem de nasıl. Laboratuvar şahane, hocam çok iyi. Sen ekonomi ve siyaset bilimi okuyordun değil mi? Son senen herhalde."

"Öyle. Nasıl geçti anlamadım. Atıcılığa devam ediyor musun?"

"İbadet gibi. Münzevi oldum artık."

"Münzevi"yi dini anlamda mı kullanıyor, Kiwilere özgü bir deyim mi, atıcılık kulübünün esprisi mi, bilmiyorum. Cambridge'de hep birileri diğerlerini dışlamak için böyle argolar uydurur. "İyiymiş" diyorum. "Poligona az takıldım ama hep çok hoşuma gitti."

"Geç kalmış değilsin. Atıcılık da bir nevi ibadettir. Kaldı ki uygarlık dükkânı kapatıp gittiğinde, bir silah bin üniversite diplomasına bedel olacak. Mutlu Noeller." Fermuarını çekiyor. "Görüşürüz."

Penhaligon, "Senin bu esrarengiz kadın nerede Olly?" diye soruyor.

Olly Quinn kaşlarını çatıyor. "Yedi buçukta gelirim demişti."

"Alt tarafı bir buçuk saat gecikmiş" diye avutuyor Chee-

seman. "Seni terk edip Keanu Reeves suratlı, vücut çalışan hem de benim gibi karizmatik bir elemanla kaçtığı anlamına gelmez. Yani gelmeyebilir."

"Bu gece arabayla Londra'ya bırakacağım onu" diyor Olly. "Greenwich'te oturuyormuş, bir ara gelecek nasıl olsa."

"Hadi itiraf et Olly" diyor Cheeseman. "Bak biz senin arkadaşınız. Böyle biri gerçekten var mı, yoksa... Ne bileyim, uydurdun mu?"

"Varlığına ben şahidim" diyor Fitzsimmons gizemli bir havayla.

"Hadi canım?" Olly'ye hışımla bakıyorum. "Bu sapısiliğe ne zamandır karşı komşundan çok itibar ediyorsun?"

"Tamamen tesadüf." Fitzsimmons, fıstık kırıntılarını toplayıp ağzına atıyor. "Olly'yle hanımefendiyi Heffers kitapçısının drama bölümünde yakaladım."

"Post-feminizme dönmüş yepyeni bir insan olarak, bu hanımefendiye kaç puan verirsin?" diye soruyorum Fitzsimmons'a.

"Gideri var. Profesyonel bir arkadaşımız herhalde, değil mi Olly?"

"Hastir lan." Olly, ciğeri kapmış kedi gibi sırıtıyor. "Ness!" Oturduğu yerden fırlarken, bir kız da öğrenci yığınlarını yararak yaklaşıyor. "İyi insan lafının üzerine gelirmiş! Nerede kaldın?"

"Çok özür dilerim Olly" diyor, dudaktan öpüşüyorlar. "Otobüsü sekiz yüz yıl falan bekledim."

Tanıyorum bu kızı, daha doğrusu sevişmişliğimiz var diyelim. Soyadını hatırlayamıyorum ama diğer ayrıntıları kafamda net. Birinci sene bir mekândan çıkıp gittiğimiz partide karşılaşmıştık, ama o zaman adı Vanessa'ydı, Cheltenham Kız Okulu'ndan ağzı bozuk bir öğrenciydi yanlış hatırlamıyorsam, Trumpington Road'un ta dibindeki büyük bir eve gitmiştik. Mekân öncesi gidilen parti evinin mahzeninden aşırdığı 1976 Château Latour'u iyi etmiştik. O zamandan beri

kasabada ara ara karşılaştık, birbirimizi görmezden gelme bayağılığını yapmamak için baş selamıyla yetindik. Olly'den daha beceriklidir adam kullanma konusunda; ne çıkarı var da takılıyor diye düşünürken alkollü yakalanıp ehliyeti kaptırdığını hatırlıyor, Olly'nin sıcak ve kuru Astra'sını düşünüyorum. Aşkta ve savaşta her şey mubahtır ve bana her şeyi diyebilirler ama ikiyüzlü diyemezler. Ness ile göz göze geldik ve saniyenin beşte birinde nezaketen karşılıklı hafıza kaybına uğramayı kararlaştırdık.

"Gel yerime otur" diyor Olly kızın ceketini çıkarırken çakma centilmen gibi, "ben de... ee, diz çökerim artık. Fitz'le tanıştın zaten. Bu Richard."

"Memnun oldum." Cheeseman dört parmağıyla tokalaşıyor. "Queer cemaatinden Richard ben. Sen de Loch Ness Canavarı mı oluyorsun?"

"Ben de senin kadar memnun oldum." Sesini de hatırlıyorum; sokak çocuğu ağzı yapan zengin çocuğu. "Arkadaşlarım sadece 'Ness' derler ama sen Vanessa diyebilirsin istersen."

"Ben de Jonny, Jonny Penhaligon." Jonny uzanıp elini sıkıyor. "Memnun oldum. Olly çok söz etti senden."

"Hep iyi şeyler anlattı." Elimi kaldırıp selam veriyorum. "Hugo."

Ness gözünü bile kırpmıyor. "Hugo, Jonny, queer cemaati, Fitz. Anlaşıldı." Olly'ye dönüyor. "Pardon ya, senin adın neydi?"

Olly'nin kahkahası hafif yüksek perdeden çıkıyor. Gözbebekleri kalp şeklini almış ve bilmemkaç üssü bilmemkaçıncı kere merak ediyorum aşkın içeride insana neler hissettirdiğini, çünkü dışarıdan bakınca Denyonun Bayrak Taşıyanı gibi görünüyor insan.

"Richard da tam içki alıyordu" diyor Fitzsimmons. "Öyle değil mi Richard? Havalandır bakalım cüzdanı."

Cheeseman saf ayağına yatıyor. "Sıra sende değil miydi Penhaligon?"

"Yok. Bundan öncekini ben ısmarlamıştım. İyi denemeydi."

"Ulan Cornwall'ın yarısı senin!" diyor Cheeseman. "Bu Jonny'lerin malikânesini görmen lazım Ness – bahçeler, tavus kuşları, geyikler, ahırlar, ana merdivende kuşaktan kuşağa Kaptan Penhaligon'ların üç yüz yıllık portreleri..."

Penhaligon tıslıyor. "O Tredavoe Malikânesi yüzünden beş paramız yok zaten. Ne kadar masraf çıkarıyor biliyor musun? Tavus kuşu kadar da gıcık hayvan görmedim."

"Varyemezlik yapma Jonny, birinci dereceden tarihi eser diye beş kuruş vergi ödemiyorsunuz. Bense Leeds'teki tavan arama gidecek tren biletini almak için köşe başında işe çıkacağım gece."

Cheeseman lafebesinin kralı; büyükbabasından kalan mirastan daha on bin sterlin duruyor, ama bu gece kimsenin suyunu bulandırmayacağım. "O zaman bu tur benden olsun" diye atılıyorum ortaya. "Olly, sen madem araba kullanıyorsun, domates suyuna Tabasco damlattırıyorum, için ısınır. Cheeseman Guinness içiyor; Fitz Avustralya at sidiği; senin zehrin hangisi Ness?"

"Kendi kırmızı şarapları fena değil." Olly sarhoş sevgili peşinde.

"O zaman bir kadeh şarap iyi gelir Hugo" diyor bana.

Tuhaf vurgularını hatırlıyorum. "Çantanda yedek yemek borusu taşımıyorsan tavsiye etmem. Château Latour sayılmaz ne de olsa."

"O zaman buzlu Archers alayım" diyor Ness. "Sakata gelmeyelim."

"Akıllı seçim. Sayın Bay Penhaligon, altı içkiyi sağ salim masaya ulaştırmama yardımcı olur musunuz? Barda durum çok hoş olmayacak korkarım."

Buried Bishop bir et yığını, açık büfe gençlik silsilesi: "Abi Stephen Hawking'le Dalai Lama birleşip hakikati oluştu-

ruyor"; kısa kot etekler, Gap ve Next gömlekler, Kurt Cobain hırkaları, siyah Levi's; "Tuvaletin ordaki abazayı gördün mü, gözleriyle soydu beni"; Pogues ve Kirsty MacColl'un şu şarkısı diyaframımda ve dizlerimde gümbürdüyor; "İkinci el mağazasından ancak bit, pire, uyuz düşürülür ucuza"; saç spreyi, ter ve deodorant, Chanel No. 5 ve sigara kokusu; sıfır çürüklü bakımlı dişler, orta halli esprilerle sergilenmekte: "Schrödinger'in kedisini duydun mu? Ölmüş hayvancağız, yok yok ölmemiş; ölmüş mü ki acaba?" En iyi Bond kimdi diye bağıra çağıra tartışanlar; Gilmour ve Waters ve Syd'ı konuşanlar; hiper gerçeklik, dolar-sterlin paritesi, Sartre, Bart Simpson, Barthes'ın mitleri; "Benimki duble olsun"; George Michael'ın kirli sakalı; "Abi Smith'lerden sonra müzik öldü ya..." Şehirli ve gözü yükseklerde akranlarım genelde; gözleri umutları ve geleceklerinde yıldızlar parlıyor; cenin halinde düşünce kuruluşu çalışanları, koza evresinde hâkimler ve bankacılar; hepsi dünya seçkinlerinin kasıklarından fırlamış (ya da çok yakında fırlayacaklar); güç ve parayı ayırmak, ayıyı baldan ayırmaktan zor – alay etmiyorum, benim de halim bu; hem kasık demişken "Seni Demi Moore'un *Ghost*'taki haline çok benzettim"; yağdı yağmur çaktı şimşek, Ness ılık ekmek ve bende bol kaymak var üzerine sürülecek.

"Hugo? İyi misin?" Penhaligon endişeyle gülümsüyor.

Daha bara uzanabilmemize iki sıra vücut var.

"Evet" diyorum bağırarak. "Pardon, daldım gittim uzaklara. Hazır seni yalnız yakalamışken, Toad yarınki son sabahlama partisine seni davet etmemi istedi hepimiz evlere dağılmadan. Sen ben, Eusebio, Bryce Clegg, Rinty, bir iki kişi daha. Sağlam çocuklar."

Penhaligon'un yüzünde ikircikli bir ifade. "Aslında yarın akşam annem evde bekliyor ama..."

"Israr yok, ben daveti ilettim sadece. Toad, 'Jonny gelince ortam daha klas oluyor' dedi."

Penhaligon havayı kokluyor. "Cidden dedi mi bunu?"

"Evet, 'Oturaklı adam' da dedi. Hatta Rinty sana 'Penzance Korsanı' adını taktı her seferinde ganimeti götürüyorsun diye."

Jonny Penhaligon sırıtıyor. "Sen de gelecek misin?"

"Ben mi? Herhalde. Hayatta kaçırmam."

"Geçen hafta iyi hırpalandın ama."

"Ben cebimde olmayanı kaybetmem. 'Korkak para kayıp paradır.' Sen demiştin bunu. Hem kumarcıların hem ekonomistlerin kulağına küpe."

Kumar arkadaşım, şimdi uydurduğum vecizenin telif hakkını inkâr etmiyor. "Aslında pazar sabahı da atlayıp gidebilirim..."

"Bak aklını çelmek için söylemedim."

Hımlıyor. "Bizimkilere gözetmenlik yapmam lazım derim."

"Yalan da değil. Olasılık teorisi, psikoloji, uygulamalı matematik sınavı gözetmenliği yapacaksın. Bunlar iş dünyasında da çok geçerli beceriler; Tredavoe Malikânesi'nden golf sahasına izin çıktığında ailen de bunların faydasını görecek. Toad diyor ki, 'Potu yüz sterlin yapalım yuvarlak olsun; şansı açık olana tatilde kan yapar.' Kaldı ki senin Penzance Korsanı olarak şansa ihtiyacın yok."

Jonny Penhaligon itiraf ediyor: "Bu işe yeteneğim var hakikaten."

Gülüşüne gülerek karşılık veriyorum. *Hah şöyle, yola gel.*

On beş dakika sonra içkilerimizle locaya dönüyoruz, fakat vukuat bizden önce gelmiş. *Piccadilly Review*'un yükselen yıldızı Richard Cheeseman, Cornmarket'taki konserlerini geçen ayki üniversite dergisinde bizzat yerin dibine soktuğu, Cambridge'in gözbebeği Gotik metal grubu Come Up to the Lab tarafından sıkıştırılmış. Başçı oğlan bir Frankenstein, mal gibi duruyor; fakat Gotik Kız 1'in gözleri kuduz köpek, çenesi sipsivri, parmaklarında dikenli yüzükler; Gotik

Kız 2 ise kafasına *Otomatik Portakal*'daki melon şapkalardan geçirmiş, saçı fosforlu pembe, çakma elmas şapka iğnesi var, gözleri de aynı Gotik Kız 1'inki gibi. Amfetamin olsa gerek. "Sen bugüne kadar ne yaptın ki konuşuyorsun?" derken Cheeseman'ın göğsüne kapkara tırnaklarını dürterek vurgu yapıyor Gotik 2, "Sen hayatında seyirci önünde müzik yaptın mı lan?"

"Ona bakarsan eşek de sikmedim, Orta Amerika'da darbe de yapmadım, Dungeons & Dragons da oynamadım" diye yapıştırıyor Cheeseman, "ama oynayanlar hakkında görüş beyan edebilirim. Konserde sıçıp sıvadınız, tek kelimemi de geri almıyorum."

Gotik Kız 1 devreye giriyor: "Biz çıkıp sanat yapalım, sen nonoş kalemin nonoş kâğıdınla götünün üstünde oturduğun yerden çiziktir dur, kıllı götoş!"

"Ya evet, nonoşluk filan deyip beni resmen yıktınız di mi?" diyor Richard Cheeseman, "Yani bravo nasıl da aklınıza geldi, pes doğrusu."

"Sen zaten" derken *Cenin Kuruları*'nı kapıyor Gotik Kız 1, "Crispin Hershey okuyandan ne beklersin? O da top."

"Kitap okuyormuş gibi yapmayın." Cheeseman kitabını kızın elinden almaya çalışıp başaramazken, bir an hayalimde, çantası Leeds-Bradford demiryolunun kurum kaplı bir köprüsünden boşaltılan eşcinsel bir çocuğun çırpınışı canlanıyor. Gotik Kız 2, kitabı sırtından ikiye yırtıp iki yana atıyor. Gotik Oğlan *ahı-ahı-ahı* diyor.

Bir yarısını Olly alıyor, diğerini Cheeseman. Artık gözü döndü. "Ömrünüz boyunca yapacağınız sanatı toplasanız Crispin Hershey'nin götünün kılı olamazsınız. Müzik diye yaptığınız şey, osur osur ipe diz. Asalaksınız. Kulak zarını iğneyle deler gibisiniz canım, kusura bakmayın."

O son cümleyi demeyeydi iyiydi. Kızışmış boğaya kıçını dönersen sonuç olasılıkları bire yakınsar. Ben içkileri yan-

daki bir rafa bırakana kadar Gotik Kız 2 hakikaten şapkasından iğneyi çektiği gibi Mösyö Kritik'e çullandı bile. Mösyö bir aryayla devrilirken masa ters dönünce içkiler dökülüyor, kadın izleyiciler çığlıklar ve şaşkınlıklar halinde. Gotik Kız 2, düşenin üstüne atlıyor ve iğneyi sallıyor aşağı doğru; ben şapka iğnesini kapıyorum (ıslak mı?), Penhaligon da kızı saçından tutup Cheeseman'ın üstünden kaldırıyor; basçı, Penhaligon'un burnunu kıl payı ıskalıyor; Penhaligon sendeleyip Olly'yle Ness'in üstüne yıkılıyor ve Gotik Kız 1'in cızırtısı insan kulağının algılayabileceği düzeye geliyor: "Bırakın kızı!" Fitzsimmons diz çöküp Cheeseman'ın başını kucağına alıyor. Cheeseman, komedilerde kafasında kuşlar ve yıldızlar dönen karakterler gibi fakat kulaktan kan gelmesi daha vahim, yakından bakıyorum. İyi; sadece kulakmemesi yırtılmış ama saldırganlar bunu bilmese daha iyi. Kalkıp Come Up to the Lab üyelerine yumruklaşmayı durduran kuvvette böğürüyorum: "Şu çocuğun hali var ya, bittiniz siz bittiniz!"

"Akıllı olacak o da!" diyor Gotik Kız 2.

"Kendisi başlattı" diye üsteliyor arkadaşı. "Kışkırttı bizi!"

"Bir sürü şahit var" diyorum rezalet çıksa diye bekleşenleri göstererek, "kimin kime saldırdığına. Öldürmeye teşebbüse hafifletici sebep olarak sözlü sataşmayı öne süreceksen göründüğünden de salaksın sen. Bak şu şapka iğnesine." Gotik Kız 2 ucundaki kanı görüp iğneyi elinden atıyor, iki saniye sonra cebimde. "Delici silah ile öldürmeye teşebbüs. Her tarafına DNA'larınız bulaşmış. *Dört yıldan* başlar. Evet kızlar, dört yıl. Hele bir de kulak zarı delindiyse kalıcı sakatlıktan çıktı mı yedi yıla? İnfazınızı da yakarım *yedi yıl* yatarsınız içerde. Hadi bakalım, blöf mü yapıyorum?"

"Kimsin ulan sen?" diyor basçı ama huylanmış da bir yandan.

En deli L. Ron Hubbard kahkahamı atıyorum. "Hukuk mastırı yavrum. Asıl sen kimsin biliyor musun? Suç ortağı. *Suç ortağı* ne demek? Sen de ceza yersin demek."

Gotik Kız 2'nin delikanlılığı eriyor. "İyi de ben..."

Basçı, kızı kolundan çekiyor. "Hadi Andrea, yürü."

"Yürüme Andrea, koş!" diye alay ediyorum. "Karış kalabalığa da... Siz Cambridge'in her tarafına kendi eşkâlinizi astınız değil mi? Bittiniz kızım siz. Hayatınız kaydı." Come Up to the Lab, sahneden inme vaktinin geldiğine karar veriyor. Arkalarından bağırıyorum. "Duruşmada görüşürüz! Telefon kartı alın, nezarette lazım olur!"

Penhaligon masayı düzeltiyor, Olly bardakları topluyor. Fitzsimmons, Cheeseman'ı sıraya oturttuğunda parmaklarımı gösterip "Bu kaç?" diye soruyorum. Yüzünü buruşturup ağzını siliyor. "Karı kulağıma saldırdı, gözüme değil."

Çok sinirli mekân sahibi çıkageliyor. "Ne oluyor burada?"

Ona dönüyorum. "Arkadaşımız az önce üç sarhoş yüksekokul öğrencisinin saldırısına uğrayıp yaralandı. Müdavimleriniz olarak ruhsatınızın iptal edilmesini hiç istemeyiz; acile gittiğimizde Richard'la Olly arkadaşlarımız olayın mekân dışında meydana geldiğini söyleyecekler. Tabii siz 'Polisi çağıralım zabıt tutturalım' diyorsanız o başka."

Mekân sahibi durumu çakıyor. "Yok. İşime gelir."

"Rica ederiz. Olly: Uçan Astra yakınlarda mı?"

"Fakültenin otoparkında da, ben asıl Ness'i..."

"E benim araba da var" diyor yardımsever Penhaligon.

"Jonny, sen üflemede yakalanırsın, üstelik baban hâkim."

"Bu gece çevirme vardır" diye uyarıyor mekân sahibi.

"Tek ayık sensin Olly. Arayıp Addenbrooke'tan ambulans istersek polis de gelir, sonra..."

"Şahit yazarlar, ifade alırlar, anan kim baban kim derler" diye tamamlıyor mekân sahibi, "fakülteye de haber gider."

Olly, Ness'e dondurmasını düşürmüş oğlan çocuğu gibi bakıyor.

"Git sen" diyor Ness. "Ben de gelirdim ama kan görünce..." İğrenç suratı yapıyor. "Sen arkadaşına yardım et."

"Gece Greenwich'e bırakacaktım seni."

"Düşünme onu, trenle giderim. Bilmediğim yer değil. Pazar günü araşalım, Noel planı yaparız, tamam mı? Hadi git."

Merdivende adımlar, bir an duralama, dış kapıya çekingen tık-tık-tık seslerini duyduğumda radyolu saatim 01.08 diyor. Sabahlığımı giyiyorum, yatak odasının kapısını kapatıyorum, salonu geçip zinciri çıkarmadan kapıyı aralıyorum. Gözlerimi kısıp bakıyorum: "Olly? Saat kaç?"

Olly, loş ışıkta Caravaggio tablosu gibi. "Yarım filan."

"Yapma be, sefil oldun. Sakallı nasıl?"

"Kahrından ölmezse, iyi. Tetanos iğnesi yedi, özetle pansuman yapıp yolladılar. Yalnız acil servis Yaşayan Ölülerin Gecesi gibiydi. Cheeseman'ı şimdi bıraktım evine. Ness istasyona gitti mi?"

"Tabii canım. Penhaligon'la Drummer Street'teki taksi durağına kadar götürdük, cuma gecesi ne olur ne olmaz diye. Fitz senden sonra Chetwynd-Pitt ve Yasmina'yla buluşup kulübe gitti. Ness bindikten sonra Penhaligon da gitti. Benim gözüm kesmedi, burada I.F.R. Coates'la *Bush Ekonomisi ve Yeni Parasalcılık* diye diye bir saat halvet olduktan sonra yattım. Gel diyeceğim ama" –balina iriliğinde esniyorum– "gözlerim kapanıyor."

"Peki o hiç..." Olly düşünüyor ve jetonlar düşmeye başlıyor "...takılmadı mı Buried Bishop'ta? Bir içki filan?"

"I.F.R. Coates yazar abi. New York'un kuzeyinde Blithewood College'da ders veriyor adam."

"Onu değil" nasıl istiyor Olly bana inanmayı, "Ness'i diyorum."

"Ha *Ness* mi? O hemen Greenwich'e dönmek istedi." Alındım ama; Olly kız arkadaşına yazmayacağıma güvenmeli. "Dokuz elli yediyle King's Cross'a, oradan Greenwich'e geçmiştir, şimdiye çoktan sıcak yatağına uzanıp Olly Quinn rü-

yaları görmeye başlamıştır. Çok göremedim ama hoş kız bu arada. Sana da abayı yakmış belli ki."

"Öyle mi diyorsun? Bu hafta biraz... ne bileyim, hırçındı da, acaba diyorum aklından..."

Anlamazlıktan gelmeye devam ediyorum. Olly cümlesinin sonunu getirmiyor.

"Ne?" diyorum. "Senden ayrılmayı mı geçiriyor? Bana hiç öyle gelmedi. Bak bu ben özgürüm filan diye takılan tipler bir adama *gerçekten* tutulduklarında, saklamak için müdire hanım triplerine giriyorlar. Hem kadınlarda huysuzluğun gayet doğal bir sebebi de olabilir, yabana atma. Lucille yirmi sekiz günde bir öfke saçan psikopata dönerdi."

Olly'nin keyfi yerine gelmiş gibi. "Eh, evet. Olabilir."

"Noel'de buluşacaksınız değil mi?"

"Güya bu akşam plan yapacaktık."

"Richard'ımızın imdadına koşman talihsiz oldu. Ama orada olayları kontrol altına alışın kızımızı çok etkilemiş. Benden duymuş olma da, 'Kriz anlarında ne kadar sağduyu sahibi olduğunu gördüm' dedi."

"Benim için mi? Cidden dedi mi?"

"Aynen bu kelimelerle. Taksi durağında dedi."

Olly'nin yüzünde güller açıyor. On beş santim boyunda pelüş bir oyuncak olsa, Toys"R"Us binlerce satar.

"Olly, kardeşim ben artık müsaadeni isteyeyim."

"Pardon Hugo ya, sağ ol. İyi geceler."

Kadın kokulu ılık yatağıma döndüğümde Ness bir bacağını benimkilerin üstüne atıyor. "Müdire hanım tribi mi dedin? Seni yataktan atsam yeridir."

"Dene bakalım." Elimi zevk veren kıvrımlarında gezdiriyorum. "Sabahın köründe çıksan iyi olur. Seni az önce Greenwich'e gönderdim."

"Daha saatler var. Arada neler olur kim bilir..."

Parmağımla göbek deliğinin çevresinde daireler çiziyorum ama aklım Immaculee Constantin'e kayıyor. Onu çocuklara anlatmadım, anekdot haline getirmek yanlış geldi. Yanlış da değil, yasak. Oracıkta sızdığımda aklından geçenler... Ne geçecek? Bir nevi komaya girdim sanıp bıraktı gitti herhalde. Yazık.

Ness serinlemek için yorganı açıyor. "Dünyadaki tüm Olly'lerin ortak sorunu..."

"İyi ki aklında ben varım" diyorum ona.

"...*efendilikleri*. Efendilik fitil ediyor beni."

"Her genç kızın rüyası efendi bir adam değil mi?"

"Koca olarak evet. Ama Olly'nin yanında kendimi radyo tiyatrosuna kıstırılmış gibi hissediyorum, 1950'lerin cana yakın genç beyleriyle çevriliyim sanki."

"Son zamanlarda keyifsiz olduğunun o da farkındaymış. 'Hırçın' dedi."

"Ben hırçınsam o da tombul köpek yavrusu sevecenliğinde ama."

"İşte gönül bu; aka da konar..."

"Sus be. Ortamlarda *utandırıyor* kendinden. Pazar günü karar vermiştim zaten ayrılmaya. Bugün de bardağı taşıran son damla oldu."

"Zavallı Olly radyo tiyatrosuysa, ben neyim?"

"Sen, Hugo" derken kulakmememi öpüyor, "kasvetli, düşük bütçeli bir Fransız filmisin. Hani gecenin bir yarısı televizyonda rastlarsın, sabaha pişman olacağını bile bile izlersin ya."

Aşağı avluda bilemediğim bir ezgi çalınıyor ıslıkla.

20 Aralık

"Bak, ardıç kuşu." Annem camdan sulu kar altındaki bahçeyi gösteriyor. "Küreğin sapına konmuş."

"Tebrik kartından çıkıp gelmiş gibi" diyor Nigel.

Babam brokoli çiğniyor. "Küreğim niye dışarıda, kulübede değil?"

"Benim hatam" diyorum. "Kömür kovasını dolduruyordum. Birazdan kaldırırım ama önce Alex'in tabağını fırına koyayım da ısınsın. Yeni dedikodular, gerçek aşk derken soğuk yemesin çocukcağız." Ağabeyimin tabağını yeni odunlu fırına götürüp kapakla birlikte içine koyuyorum. "Ya anne bu ne biçim fırın? Cadı bile yakılır bunda."

"Eğer tekerlekleri olsaydı" diyor Nigel, "bir Austin Metro olabilirdi."

"Ağzından yel alsın" diyor boktan arabalara sevdalı babam.

"Yılbaşında Helena Teyzeni görebilseydin keşke" diyor annem bana.

"Keşke." Oturup yemeğime devam ediyorum. "Sevgilerimi söylersin."

"*Oldu*" diyor Nigel. "Sanki yılbaşında İsviçre'de kayağa gitmek yerine Richmond'da oturmayı tercih ederdin de. *Büyük*-numaracısın Hugo."

"Kaç kere söyledim" diyor babam. "Bir yerlere..."

"...gelmek için tanıdık lazım" diyor Nigel. "Bu dahil dokuz bin altı yüz sekiz kere oldu."

"Marka üniversiteye gitmek o yüzden önemli" diyor babam. "Geleceğin büyük adamları arasından arkadaş edineceksin, ayaktakımından değil."

"Söylemeyi unuttum" diyor unuttuğunu hatırlayan annem. "Julia'nın göğsü kabarıyor yine. İnsan hakları hukuku okumak için burs kazanmış, Montreal'den."

Kuzenim Julia'ya hep bir çekim duymuş olduğumdan, kabaran göğsünü düşünmek aklımı başka yere çeliyor.

"Neyse ki kız sizin tarafa çekmiş, Alice" diyor babam, on yıl önce sekreterle yasak aşk ve yasak aşkın meyvesi dahil komple rezaletle boşandıkları eski eniştem Michael'ı hatırlatarak. "Jason ne okuyordu hele?"

"Psiko-linguistik bişeyler" diyor annem, "Lancaster'da."

Babam kaşlarını çatıyor. "Niye ormancılık kalmış aklımda?"

"Çocukken ormancı olmak istiyordu" diyorum.

"Ama şimdi diksiyon terapisti olmaya karar vermiş" diyor annem.

"Ke-ke-hke-melik te-te-te-rapisti" diyor Nigel.

Balkabağı püresine karabiber çekiyorum. "Hem ayıp hem çocukça Nigel. Diksiyon terapistliği yapacak birinin konuşma bozukluğu olması bence zorunlu tutulmalı."

Nigel, haklısın demek yerine olabilir suratı yapıyor bana.

Annem şarabından bir yudum alıyor. "Şarap muhteşemmiş Hugo."

"Yetmiş sekiz Montrachet için muhteşem desen anlarım" diyor babam. "O değil de bizim için paranı harcama Hugo, gerçekten."

"Bütçeme dikkat ediyorum baba. Hukuk bürosunda dirsek çürütmekten üç beş kazanıyorum. Kaldı ki siz bana yıllarca o kadar masraf yaptınız, ben bir şişe düzgün şarap alıp gelemeyeceksem ne anladım bundan?"

"Parasız kalmanı da istemeyiz ama" diyor annem.

"Ya da iş yüzünden derslerini aksatmanı" diye ekliyor babam.

"O yüzden paraya sıkışırsan" diyor annem, "haberimiz olsun, söz mü?"

"Şapkamı açar kapınıza gelirim, söz" diyorum.

"Ben paraya sıkışığım" diyor Nigel bir umut.

"Ama sen büyük kötü hayata atılmış değilsin." Babam kaşlarını çatarak saatine bakıyor. "Umarım Alex'in frolaynının ailesi farkındadır kızlarının İngiltere'yi aradığını. En pahalı saatler."

"Onlar Alman baba" diyor Nigel. "Doyçemark içinde yüzüyorlar."

"Öyle diyorsun da, birleşmeleri acayip pahalıya patlayacak. Bizim Frankfurt'taki müvekkiller sarsıntısından çok çekiniyor."

Annem fırınlanmış patates dilimliyor. "Alex sana Suzanne hakkında ne anlattı Hugo?"

"Hiç." Çatal bıçakla alabalığın kemiğini sıyırıyorum. "Kardeşler arası rekabet var ya."

"İyi de son günlerde Alex'le aranızdan su sızmıyor."

"Ta ki biri" diyor Nigel, "dünyanın en tehlikeli üç kelimesini etmesin: 'Monopol oynayalım mı?'"

Bozulmuş gibi yapıyorum. "Kaybetmeyi beceremiyorsam kabahat bende mi?"

Nigel tıslıyor. "Üçkâğıdını yakalayamadığımız için bizde aslında."

"Anne, baba. Şahsıma yöneltilen asılsız iddiaları duydunuz."

"Yakalanmaman üçkâğıt yapmadığın anlamına gelmez,." Nigel bıçağını sallıyor. Bebek kardeşim bekâretini sonbaharda kaybetti. Satranç dergileri ve Atari gitti, yerine müzik dergileri ve bakım ürünleri geldi. "Neyse, bildiklerimden yola çıkarak Suzanne hakkında üç çıkarımda bulunabilirim. Alex'ten hoşlanıyorsa (a) düpedüz kördür, (b) çocuklarla iyi anlaşıyordur, (c) koklama duyusundan yoksundur."

Alex girdi: "Kimmiş koklama duygusundan yoksun olan?"

"İlk erkek evladın yemeğini fırından çıkar" diye buyuruyorum Nigel'a, "yoksa ispiyonlarım seni, sana da bu müstahaktır." Nigel kuzu kuzu dediğimi yapıyor.

"Suzanne nasıl?" diye soruyor annem. "Hamburg'da asayiş berkemal mi?"

"Selamı var." Alex oturuyor. Ketum bir ağabeyimiz.

"Eczacılık okuyordu, değil mi?" diyor annem.

Alex çatalını tabaktaki karnabahar parçasına saplıyor. "Hı hı."

"Bir ara tanışacak mıyız kendisiyle, ne dersin?"

"Bilemem" diyor Alex ve ben garibim Mariangela'nın nafile hayallerini düşünüyorum.

Nigel, ağabeyimizin yemeğini önüne koyuyor.

"Ben hâlâ mesafelerin bu kadar kısalmasına alışamadım" diyor babam. "Almanya'da sevgililer, Alpler'de kayak tatilleri, Montreal'de okumalar, bunların hepsi normal artık. Ben yurtdışına ilk çıktığımda senin yaşındaydım Hugo, gittiğim yer de Roma'ydı. Çevremde kimse o kadar uzağa gitmemişti. Bir arkadaşımla Dover'dan feribotla Calais'ye geçtik, otostopla önce Marsilya'ya, sonra Torino'ya, oradan Roma'ya. Altı gün sürmüştü. Sanki dünyanın öbür ucuna gitmiştik."

"Posta arabasının dingili de kırılmış mıydı baba?" diye soruyor Nigel.

"Hatırlat da güleyim. Roma'ya bir daha iki sene önce gittim, New York genel kurul toplantısını orada yapmaya karar verince. Bir uçağa atladık, öğlen yemeğine yetiştik, iki üç rapor okuduk, gece yarısına kadar kulis yaptık, ertesi gün de tekrar uçağa bindiğimiz gibi..."

Salondaki telefonun zilini duyuyoruz. "Sizedir kesin" diyor annem bize.

Nigel koşarak koridoru geçip salona dalıyor, alabalığını ise bana hayal kırıklığı içinde bakıyor tek gözüyle. Az sonra Nigel geri geliyor. "Sanaydı Hugo, Diana diye bir kadın, soyadını tam anlayamadım; Spinster mıydı, Spankser mı, Spencer mı, öyle bir şey. Kocası yurt gezisine çıkmış, saraya gelebilir miymişsin, boru döşenecekmiş... Sen söyle o anlar dedi."

"Güzel kardeşim, küçük bir operasyon var biliyor musun, beynine tekrar kan gitmesini sağlıyor. Veterinerlerde ucuza yaparlar."

"Arayan kimdi Nigel?" diye soruyor annem. "Unutmadan söyle de."

"Riverside Villaları'ndan Bayan Purvis. Tuğgeneral bugün daha iyiymiş, Hugo ziyaret etmek isterse üçle beş arası müsait olacakmış."

"E güzel. Sence de bir sakıncası yoksa baba..."

"Git tabii, git. Annen de ben de tuğgenerale kitap okumandan gurur duyuyoruz, değil mi Alice?"

Annem, "Hem de çok" diyor.

"Sağ olun" diyorum ne yapacağımı bilemeden omuz silkip; "Dulwich'te vatandaşlık dersi için gittiğimde o kadar sıcak karşıladı ki beni General Philby, öyle güzel hikâyeler anlattı ki, boynumun borcudur."

"Oof of' diye inliyor Nigel. "Radyo tiyatrosu evinde sıkışmış gibiyim, bu ne hal?"

"O zaman ben sana yol göstereyim" diyor babam. "Madem Hugo tuğgenerale gidecek, sen de benimle ağacı almaya gel."

Nigel dehşete düşüyor. "Ama Jasper Farley'yle Tottenham Court Road'a gidecektik öğleden sonra!"

"Niye ki?" Alex çatalını dolduruyor. "Anca paranızın yetmeyeceği müzik sistemlerine bakıp yalanıyorsunuz."

Bahçeden hafif bir tangırtı geliyor. Gözümün ucuyla bir karaltı seçiyorum. Düşen saksı taşlarda sekiyor, kürek devriliyor ve karaltının, ağzında çırpınan ardıç kuşunu tutan bir kedi olduğu anlaşılıyor. "Ay!" diye sıçrıyor annem. "Ne *feci!* Bir şey yapsak ya! Kedi de nasıl memnun halinden."

"Doğal seleksiyon deniyor buna" diyor Alex.

"Jaluziyi kapatayım mı?" diye soruyor Nigel.

"Hayvanların doğasında var hayatım" diyor babam.

Kalkıp arka kapıdan çıkıyorum. Kediye "pist, pist!" yaparken soğuk hava tenimi ürpertiyor. Avcı kulübenin çatısına sıçrıyor. Kuyruğunu ağır ağır devirirken beni gözlüyor. Paralanmış kuş, kara kedinin ağzında sarsılıyor.

Bir uçağın şiddetli cayırtısını duyuyorum.

Bir dal çıtırdıyor. İliklerime kadar yaşadığımı hissediyorum.

"Kocama göre" diyor Riverside Villaları'nın kütüphanesindeki silinebilir halıda istimbot hızıyla ilerleyen Hemşire Purvis, "bugünkü gençler ya işe yaramaz asalaklar, ya nonoşlar,

ya da küstah züppeler." Çam kokulu dezenfektan burun deliklerimi yakıyor. "Ama memleketimizde senin gibi pırıl pırıl gençler yetiştikçe bence sırtımız yere gelmez, öyle değil mi? *Hımm.*"

"N'olur Hemşire Purvis, başım kütüphane kapısından sığmayacak." Köşeyi dönünce, sakinlerden birini tırabzana tutunmuş, kışa teslim bahçeye bakarken görüyoruz. Bahçede bir şeyini unutmuş gibi bir hali var. Altdudağıyla nane yeşili hırkasının arasında tükürükten hat çekilmiş.

"Standartlar, Bayan Bolitho" diyor hemşire kolundan mendilini çekip çıkarırken. "Neyimize dikkat ediyorduk? Standartlarımıza, öyle değil mi? *Hımm.*" Tükürük sarkıtını mendille toplayıp çöp kovasına atıyor. "Hugo'yu hatırladınız mı Bayan Bolitho? Tuğgeneralin genç arkadaşı."

Bayan Bolitho başını çevirince aklıma yemekteki alabalık geliyor.

"Sizi tekrar görmek ne güzel Bayan Bolitho" diyorum neşeyle.

"Hugo'ya merhaba desenize Bayan Bolitho. Misafirimiz o."

Gözlerini benden Hemşire Purvis'e kaydırıp sızlanıyor.

"O ne öyle? A bakın, salonda televizyonda ***Chitty Chitty Bang Bang*** oynuyor. Hani uçan araba yok mu? Gidelim izleyelim, öyle değil mi? Hımm."

Bir tilki başı yüzünde belli belirsiz tebessümle duvardan izliyor bizi.

"Ben Hugo'yu kütüphaneye götürene kadar" diyor Hemşire Purvis Bayan Bolitho'ya, "burada bekleyin de, sonra salona birlikte geçelim."

Bayan Bolitho'ya mutlu Noeller diliyorum ama pek olacak iş değil.

"Dört oğlu var, dördü de Londra'da, ama hiçbiri ziyaretine gelmiyor. Yaşlanmak suç sanki. Hepimizin gideceği yer orası."

Kültürümüzün ölümle baş etme stratejisinin onu tüketim

toplumu ve sonsuzluk algısına gömmek olduğunu, Riverside Villaları gibi yerlerin kendimizi böyle kandırmamıza imkân tanıyan paravanlar sayılabileceğini, yaşlıların da gerçekten suçlu olduğunu, suçlarının ölüme kasten miyop gözlerle baktığımızı yüzümüze vurmak olduğunu söylemek geçiyor içimden.

Ama yok, Hemşire Purvis'in bana dair fikirlerini iyice bulandırmayalım. Kütüphaneye geldiğimiz sırada kılavuzum bıyık altından anlatmaya devam ediyor: "Tuğgeneral seni çıkaramazsa bozulmazsın değil mi Hugo?"

"Hiç olur mu? Hâlâ posta pulu ... saplantısı var mı?"

"Arada sırada nüksediyor, evet. A, bak Mariangela burada. Mariangela!"

Mariangela elinde devşirilmiş çarşaflarla yaklaşıyor. "Yugo! Purvis Hemşire dedi bana bugün gelecek diye. Nasıl Norwitch?"

"Hugo, Cambridge Üniversitesi'nde okuyor Mariangela." Hemşire Purvis titreme geçiriyor. "Cambridge diyorum. Norwich değil. İkisi tamamen farklı."

"Pardon, Yugo." Brezilyalı Mariangela'nın işveli gözlerinin tek dirilttiği umudum değil. "Ben hâlâ bilmiyorum ki İngiltere'nin neresi nerede."

"Mariangela, kütüphaneye tuğgeneralle Hugo'ya kahve getirir misin? Benim Bayan Bolitho'ya bakmam lazım."

"Tabii, ben sizi işinizden alıkoymayayım Hemşire Purvis."

"Gitmeden hoşça kal demek için uğra mutlaka." Dönüp uzaklaşıyor.

Mariangela'ya "Amirin olarak nasıl biri?" diye soruyorum.

"Bizim kıtada diktatörlere alışığız."

"Geceleri uyuyor mu yoksa prize mi takıyor kendini?"

"Her dediğini kabul edersen aslında kötü bir amir değil. En azından güvenilir. Yani hiç değilse aklından geçeni dosdoğru söyleyen biri."

Mariangela küskün ama kırıcı değil. "Bak, Angel ikimizin de zamana ihtiyacı vardı."

"*Sekiz hafta* Yugo. İki mektup, iki telefon, telesekretere iki mesaj. Bana zaman değil, sesini duymak lazımdı." Peki, küskünle haksızlığa uğramış arasında bir yerde. "Benim neye ihtiyacım olduğunu sen bilemezsin."

Bilge Hugo'yu dinlersem *ona bu iş bitti demeliyim*; ama Azgın Hugo üniforma hastası. "Ben senin ne istediğini bilemem Mariangela. Başka kadınların ne istediğini de. Hatta kendim ne istiyorum ondan bile emin değilim. Senden önce iki üç kız arkadaşım oldu ama... sen farklısın. Geçen yaz sonu gözkapaklarımın içine iki tane televizyon ekranı yerleşti, sabah akşam Mariangela Pinto-Pereira kanalı gösteriyordu. Çok korktum. İdare edebilmemin tek yolu biraz zamana bırakmaktı. Kaç kere telefona gitti elim... ama... olmadı işte, yani kötü niyetten değil de Angel, tecrübesizlikten." Kütüphanenin kapısını açıyorum. "Seninle çok güzel anılarımız oldu, teşekkür ederim. Duyarsızlığımla kalbini kırdıysam da affet."

Ayağını kapının arasına koyuyor. Küskün ve ateşli. "Purvis Hemşire senle tuğgenerale kahve getirmemi istedi. Sade, tek şekerli mi içiyorsun hâlâ?"

"Evet, lütfen. Yalnız Amazon'dan gelmiş hayaları kurutan bilmemne otu filan koymazsan çok sevinirim."

"Keskin bıçak yeter, ota gerek yok." Kaşlarını çatıyor. "Kahveye süt veya krema alıyor musun, Camebridge Üniversitesi'nde filan alıştıysan..."

"Sütlü kahve bende acayip kaşıntı yapıyor."

"Yani eğer –eğer ama– sana gerçek Brezilya kahvesi bulursam içer misin?"

"Mariangela. İnsan bir kez gerçeğinin tadını aldı mı, geri kalan her şey kötü taklit geliyor."

"Sonuna geliyoruz tuğgeneral" diyorum ihtiyar adama ve

sayfayı çeviriyorum. " 'Ama benim gözümde Doğu, o gençlik yıllarımda gördüğümden ibaret. Gencecik gözlerimi açtığım anda karşılaştım onunla. Denizle boğuşarak vardım –ve çok gençtim– ve bana baktığını gördüm. Geriye kalan da bundan ibaret! Bir kısacık kudret, aşk, ihtişam anı – gençlik anı! Yabancı bir kıyıya vuran güneş, hatırlamanın vakti, iç çekmenin vakti ve –vakit tamam!– gece. Vakit tamam..." Ilınmış kahveden içiyorum bir yudum; Tuğgeneral Philby'nin fincanı öylece duruyor. Beş yıl önce tanıdığım hayat dolu, kıvrak zekâlı adamla tekerlekli sandalyeye mahkûm bu düşkün, bizzat aynı kişi. 1986'da yetmişlerinde ihtiyar delikanlıydı, dul kalmış kız kardeşi Bayan Hatter'la Kew'da kocaman bir konakta oturuyorlardı. Tuğgeneral okul müdürümün eski arkadaşıydı, bacağındaki kırık iyileşene kadar çimlerini biçecektim sözde, fakat o da bende bir ışık görmüş olacak ki, vatandaşlık derslerimi poker, king, yirmibirle geçirmeye başladım. Bacağı iyileştikten sonra da perşembe akşamları gitmeye devam ettim. Bayan Hatter karnımı tıka basa doyururdu, sonra iskambil masasına geçer, ondan Toad'un bile aklına gelmeyecek "talihin donunu indirme" numaraları öğrenirdim. Zamanında çok ceviz kırmış janti bir adamdı, takıntı derecesinde pul ve dilbilim meraklı, fıkra anlatma becerisi vardı. Bir kadeh porto şarabından sonra savaş zamanı Norveç'te, ardından Kore Savaşı'nda sualtı taarruz komandoluğu hikâyelerini anlatırdı. Conrad ve Çehov okumamı ısrarla istedi, mezar taşında yazan herhangi bir isimle Somerset House'a yazıp doğum belgesi istersem sahte pasaport alabileceğimi anlattı. Bunu biliyordum ama bilmiyormuş gibi yaptım.

Tuğgeneral Philby bugünlerde pek kımıldamıyor. Arada sırada piyano başındaki Stevie Wonder gibi başını sallıyor ve ceketinin kırışıklarında kepekler birikiyor. Tıraşını aklı bir karış havada erkek hemşire yapmış, ayrıca altında yetişkin bezi de var. Tuğgeneralin ağzından arada sırada birkaç

amorf kelime kaçıyor ama başkaca sesi çıkmıyor. Conrad'ın *Gençlik*'i ona bir zamanki gibi zevk mi veriyor, yoksa mutlu günlerini hatırlatıp eziyet mi ediyor, kestiremiyorum. Belki ne dediğimi anlamıyor, hatta kim olduğumu bile bilmiyordur.

Olsun. Mariangela'ya göre demans hastasıyla ilgilenmenin en iyi yolu, bir zamanlar tanıdığın kişi hâlâ o enkazın içinde yaşıyormuş gibi davranmakmış. Yanılmışsan, o kişi çoktan göçmüşse, hastaya daha iyi bakılmasını sağlamaktan başka zararı olmuyor; yok eğer hâlâ yaşıyorsa ten kafesinin içinde, can simidi oluyorsun. "Son sayfaya geldik Tuğgeneral. 'Muhteşem sıfatını hak eden bir şey varsa denizdir, sadece deniz – yoksa sadece gençlik mi? Kim bilir? Ama siz hepiniz hayattan bir şeyler çıkardınız; para olsun, aşk olsun –insan karaya ayak basınca ne bulursa işte– Söylesenize, en güzel günleriniz değil miydi denizdeki gençliğiniz, insana sille tokattan başkasını vermeyen, sadece bazen gücünü hissettiren denizde – bir bu – başka neden pişmansınız siz?'"

Tuğgeneralin boğazında bir şey çırpınıyor.

Göğüs geçirme mi? Yoksa sadece hava ses tellerini mi titretiyor?

Bahçenin ucundaki ağaçların arasından Thames'i görüyorum gümüşi ve kurşuni.

Beş kürekli bir tekne soldan sağa kayıveriyor. Gözünü kırpsan kaçırabilirsin.

Kasketli bahçıvan tırmıkla yaprak topluyor.

Solan ışıkta son paragraf: "Hepimiz baş salladık ona; para adamı, hesap adamı, kanun adamı baş salladık ezayla ve cefayla, başarıyla ve aşkla yoğrulmuş çizgili, kırışık yüzlerimizi kahverengi su birikintisi gibi yansıtan cilalı masanın üzerinden. Bitkin gözlerimizde dinginlik, hep bir bakış, hep bir şeyler arayış hayattan – ne beklediysek geçti gitti bize görünmeden, bir soluk alıp verişimizde, bir göz açıp kapayışımızda; gençliğimizi aldı, gücümüzü aldı, hayallerimizin mutluluğunu aldı.'"

Kitabı kapatıp lambayı yakıyorum. Saatim 16.15 diyor. Kalkıp perdeleri çekiyorum. "Peki efendim." Boş salona konuşuyorum sanki. "Ben sizi daha fazla yormayayım."

Hiç beklemediğim bir anda tuğgeneralin yüzü geriliyor ve sesi hortlağımsı, felçten çarpılmış halde olsa da kelimelerini seçebiliyorum: "*Pullarım... nerde... benim...*"

"Tuğgeneral Philby – ben Hugo efendim. Hugo Lamb."

Titrek eliyle kolumu tutmaya çalışıyor. "*Polis...*"

"Hangi pullar, Tuğgeneral? Hangisini diyorsunuz?"

"*Küçük... servet...*" Gözlerine akıl doluyor ve bir an suçlama yöneltecek sanıyorum ama geçiyor o an. Koridordan servis arabasının gıcırtısı geliyor. Tanıdığım tuğgeneral, harabeye dönmüş suratından ayrıldı, beni duvar saatiyle, kimsenin okumadığı raflar dolusu şık kitapla ve tek bir hakikatle baş başa bıraktı: Hayatta ne yaparsam yapayım, ne kadar güç, para, deneyim, bilgi veya güzellik edinirsem edineyim, benim sonum da bu biçare ihtiyarınki gibi olacak. Tuğgeneral Reginald Philby'ye baktığımda, zamanın teleskopundan kendimi görüyorum.

Mariangela'nın rüya kapanına vuruyorum sallanıyor; âşığımın kıvır kıvır buklelerinin arasında çarmıha gerilmiş İsa kolyesini buluyorum. Tanrı'nın Oğlu'nu ağzımda tutup dilimde çözüldüğünü hayal ediyorum. Seks ölümün panzehiri olabilir ama türün sonsuzluğunu sağlıyor, bireyin değil. CD çalarda Ella Fitzgerald, kırk küsur yaz önceki kavurucu bir Berlin gecesinde "Mac The Knife"ın sözlerini unutuyor. Aşağıdan bir banliyö treni toprağı sarsarak geçiyor. Mariangela, önkolumun altındaki yumuşak kısmı önce öpüyor, sonra kuvvetle ısırıyor. "Ah!" diyorum ama acısı da hoşuma gidiyor. " 'Dünya ayaklarımın altından kaydı efendim sahibim; size de öyle geldi mi'nin Portekizcesi bu mu?"

" 'Senden nefret ediyorum pis yalancı; sahtekâr, canavar, pis

sapık; cehennemde cayır cayır yanacaksın orospu çocuğu'nun Portekizcesi."

Dimdik rahibim kendini mezarından çıkarırken heyecandan ikimiz de gülüyoruz, bunun üzerine erken fırlıyorum dışarı. Yapış yapış akıntılar mor çarşafını lekelemeden prezervatifi kurtarıp mendil kefenine sarıyorum. Çiftleşmek bir çılgınlıksa çiftleşme sonrası bir fars. Mariangela kıvrılıp bana dönüyor ve kadınların soyulduktan, soslandıktan ve sahip olunduktan sonra neden çirkinleştiğini merak ediyorum. Doğrulup Rio'lu İsa'nın koruduğu bir bardaktan su içiyor. "İster misin?" Bardağı dudaklarıma uzatıyor. Mariangela elini kalbime götürüyor. *Aşk-aşk, aşk-aşk, aşk-aşk, aşk-aşk* diye çarpmakta.

Ah, bilge Hugo'nun sözünü dinleyecektim.

"Yugo, ailenle ne zaman tanışacağım?"

Baksırımı giyiyorum. Duş yapmak isterdim ama Aston Martin bayisi birazdan kapanır, acele etmem lazım. "Neden tanışmak istiyorsun ailemle?"

"Normal istemem. Altı aydır görüşüyoruz. Sen ilk haziranın yirmi birinde geldin. Yarın aralığın yirmi biri."

Of, gün sayanlardan bu da. "Yemeğe çıkıp kutlayalım Angel ama ailemi bu işe karıştırmayalım, olur mu?"

"Annenle babanla, kardeşlerinle tanışmak istiyorum."

Tabii ya: *Anne, Baba, Nigel, Alex; huzurlarınızda Mariangela. Kendisi Rio'nun bilmem hangi gecekondu mahallesinden katılıyor, Riverside Villaları'nda geriatri hemşiresi, Tuğgeneral Philby'yi ziyaretlerimden sonra tokmaklıyorum kendisini. Ee, yemekte ne var?* Fanilamı yatağının yanında buluyorum. "Açık konuşayım, sevgililerimi eve götürmüyorum."

"İlk beni götüreceksin demek ki. Ne güzel."

"Hayatımın farklı yönlerini" –kot, fermuar, kemer– "ayrı tutarım ben."

"Ben bir yön değil, kız arkadaşınım. Utanıyor musun benden?"

Ay ne tatlı bir duygu sömürüsü girişimi. "Biliyorsun utanmadığımı."

Mariangela'nın beyni konuyu kapatması gerektiğinin farkında ama direksiyonu kalbi ele geçirmiş. "O zaman ailenden mi utanıyorsun?"

"Üç erkek kardeşin ortancası ortalama ne kadar utanırsa o kadar."

"O zaman... beş yaş büyük olmamdan mı utanıyorsun?"

"Alt tarafı yirmi altı yaşındasın Angel. Büyük sayılmazsın."

"Beyaz sayılmıyorum tabii, değil mi?"

Paul Smith gömleğimi ilikliyorum. "Mevzu o değil."

"O zaman neden tanışamıyorum erkek arkadaşımın ailesiyle?"

Çorabın sağ teki, sol teki. "Daha... O aşamada değiliz."

"Geç bunları Yugo. İnsan ilişkide sadece beden paylaşmaz değil mi? Sen Cambridge'de doktora öğrencisi beyaz kızlarla boktan kahveler içerken, ben burada boş boş oturup aramanı, mektup yazmanı beklemiyorum herhalde. Özel klinikte çalışan bir uzman doktor Mayfair'de Japon lokantasına davet etti beni. Arkadaşlarım 'Hayır denir mi, deli misin sen?' dediler ama ben kabul etmedim. Niye? Senin için."

Amatörlüğünü tebessümle karşılamamak için zor tutuyorum kendimi.

"Neden varım ben madem? Tatile geldiğinde seks için mi?"

Neyse, paltom kapıda, kovboy çizmelerim de aynen; o ise kardan adam kadar çıplak ve elinin altında silah yok. "Sen arkadaşımsın Mariangela. Cinsellik yaşadığım bir arkadaşımsın. Ama seni ailemle tanıştırmak istiyor muyum? Hayır. Birlikte yaşar mıyız? Hayır. Geleceğimizi planlar, çamaşır katlar, kedi alır mıyız? Hayır."

Aşağıdan bir tren daha geçerken ağlama sahnesinin giri-

şi: İnsansı canlılar ve gözyaşı bezleri kadar eski bir sahne. Şu anda gezegenimizin her yerinde, tüm dillerinde yaşanıyor. Mariangela yüzünü silip bakışlarını kaçırırken dünyanın Olly Quinn'leri diz çöküp bu ilişkiyi düzelteceğine yeminler ediyor. Ben paltomu ve çizmelerimi giyiyorum. Fark ettiğinde gözyaşları duruyor. "Gidiyor musun? Hemen mi?"

"Birbirimize son kez veda ediyorsak acıyı uzatmanın anlamı ne Angel?"

Kalp sızısından nefrete beş saniye. *"Sai da minha frente! Vai pra putaque pariu!"*

İyi. Benden nefret ederse daha acısız bir son olur. Bir ayağımı kapının eşiğinden attıktan sonra, "Senin şu uzman doktor Mariangela Pinto-Pereira kursu isterse, bana gelsin, yol göstereyim."

Suratta bir cinayet öfkesi, bir kaslı kol kalkışı, bir anlık mükemmel Brezilya memesi parlayışının ardından Rio'lu İsa bana doğru meteor hızında uçuyor. Saniyenin onda biri farkla kapıyı çekiyorum, İsa kapıya çarpıp alçıdan dolu yağışına dönüyor.

Akşam kasvetine bakılırsa kar yağacak. Samur kalpağımı takıyorum. Richmond'ın müreffeh arka sokaklarında işler tıkırında. Ev sahipleri duvarları kitaplarla, tablolarla süslü, Noel ışıklarıyla aydınlanmış orta sınıf salonlarının perdelerini çekiyor. Red Lion Street'teki kestirmeden gidiyorum. Aston Martin bayisinde resepsiyonda oturan kızın kıvrımları sattıkları arabalarınki kadar sıkı fakat suratı bildiğin E.T. suratı. Ben önünden geçerken telefonda dedikodu yapıyor. Ona "Patronun beni bekliyor" anlamında başımı salladıktan sonra teşhir salonunu geçip VINCENT COSTELLO, SATIŞ EKİBİ'nin açık kapısından giriyorum. İçerideki otuzlarının başında, saçlarını jöleyle ensesine yapıştırmış, üzerinde orta sınıf mağazalardan alınmış konfeksiyon takım elbise, koca bir elektrikli yarış pisti kutusunu saramayıp rezil etmek-

le meşgul. "Merhaba" diyor bana. "Yardımcı olabilir miyim?" Doğu Londra'dan mahalle delikanlısı ağzı; masasında kendisiyle bir oğlan çocuğunun resmi var ama resimde anne, parmakta yüzük yok.

"Vincent Costello herhalde."

"Evet, kapıda yazdığı gibi."

"İkinci el Aston Martin Coda fiyatları hakkında bilgi alacağım. Ama önce" diyorum yarım yamalak paketlenmiş kutuya bakarak, "sizin bir ele daha ihtiyacınız var."

"Yok yok, rahatsız olmayın."

"Ben olmam da siz rahat değilsiniz. Yardım edeyim."

"Sağ olun. Benim beş yaşındaki oğlan için."

"Formula 1 meraklısı mı?"

"Araba, motosiklet, motoru olan her şeyin delisi. Normalde paket işini annesi yapar da..." Bir parça bant ambalaj kâğıdını tutup yırtınca, Costello dilinin ucundaki "Hassiktir"i "Hadi be"ye yumuşatıveriyor.

"Kutuları verev sarmak lazım." İtiraz edemeden kenara iteliyorum onu. "Bandı önceden kesip hazırlayacaksın, kâğıdı katlamaya ikna edeceksin ve..." Birkaç saniye sonra masasında mükemmel sarılmış bir hediye kutusu duruyor. "İşte hazır."

Vincent Costello hakikaten etkilendi. "Nereden öğrendiniz bu işi?"

"Teyzemin butik hediyelik eşya mağazaları var. Başına buyruk yeğeni arada yardım eder kendisine."

"Ne şanslıymış. Neyse, Aston Martin Coda mı demiştiniz?"

"1969 model, yüz yetmiş binde, ilk sahibinden."

"Böyle olgun bir araç için kilometresi çok düşük." Çekmecesinden numaralarla dolu bir A4 kâğıt çıkarıyor. "İlk sahibi dediniz, kimdir acaba? Siz ehliyeti 1969'da almış olamazsınız."

"Hayır, bir arkadaşıma babasından miras kaldı. Bu arada adım Hugo, Hugo Lamb; arkadaşım da Penzance'lı Penhaligon ailesine mensup." El sıkışıyoruz. "Arkadaşımın baba-

sı vefat ettiğinde mali durumu arapsaçıydı, muazzam bir veraset ve intikal vergisi de tepelerine bindi."

Vincent Costello, anlayışla yüzünü buruşturuyor. "Biliyorum."

"Arkadaşımın annesi şahane bir kadın ama para işlerine aklı hiç basmıyor. Ailenin yarı avukatı yarı mali danışmanı olan adam da geçenlerde dolandırıcılıktan hüküm giydi, tüy dikti üzerine."

"Geldi mi hep üst üste gelir ya."

"Aynen. Jonny'yle geçen görüştüğümde, 'Bizim mahalledeki Aston Martin bayisinden fiyat alırım' demiştim – siz oluyorsunuz. Bizim ev de Chislehurst Road'da. Klasik otomobil işinde çakalın haddi hesabı yok; arkadaşım Devon'da, Cornwall'da ne idüğü belirsiz yerlerden fiyat alacağına, Londra'da bir bayiye gitsem daha ilgili muamele görürüm dedim."

"Çok doğru demişsin Hugo. Ben önce bir fiyat listemize bakayım." Costello bir klasör açıyor. "Baban da müşterimiz midir?"

"Babam şimdilik BMW'ci ama yakında daha klas bir şeyler arayabilir. İpini koparan sonradan görme BMW'ye biniyor artık. Bu arkadaş bana çok yardımcı olmuştu diye seni tavsiye ederim."

"Çok memnun olurum. Evet Hugo. 1969 model, yüz altmışyüz yetmiş binde Aston Martin Coda'nın araba parkında ortalama fiyatı..." Vincent Costello parmağını bir sütunda aşağı kaydırıyor "...yirmi iki bin civarında. Ama Londra piyasası daha yüksektir, mesela benim portföyümde bir Arap koleksiyoner var, parası neyse verip bizden hatasız araba almak istiyor, yirmi beş bine kadar yükseltebilirim. Tabii önce burada teknik personelimizin aracı incelemesi lazım, bir de işlemler için Bay Penhaligon bizzat gelecek."

"Tabii, zaten kaydı evrakı eksiksiz olsun."

"Ben kartımı vereyim. Ne zaman ararlarsa yardımcı oluruz."

"Harika." Kartı yılan derisi cüzdanıma koyup çıkarken elini sıkıyorum. "Mutlu Noeller Bay Costello."

23 Aralık

Charing Cross Road'a bağlanan Cecil Court üzerindeki Bernard Kriebel Filateli, zil çıngırtılarının eşliğinde beni pipo tütünü kokusuyla sarıyor. Uzun ve dar bir dükkân, ortasındaki tezgâhta orta fiyatlı pullar plak gibi dizilmiş. Daha pahalı ürünler ise duvarlara dayalı kilitli camekânlarda. Atkımı çözüyorum ama omuz çantam boynumda kalıyor. Radyo hışır hışır *Don Giovanni*'nin ikinci perdesini çalmakta. Yeşil tüvit ceketli, lacivert fularlı Bernard Kriebel, tezgâhtaki müşterisinin çevresinden bakarak benim iyi niyetli olup olmadığımı tartıyor. Ona bir "acelem yok" suratı yapıp makul bir uzaklıkta beklerken, rutubet kontrollü sergi camekânlarında duran dünyanın ilk yapışkanlı pullarına bakıyorum. Önümdeki kişinin çok memnun bir müşteri olmadığı az sonra ortaya çıkıyor. "*Sahte* derken ne demek istiyorsun?"

"Bu elinizdeki pul" diyor dükkân sahibi sulanmış gözlerini ovuşturmak için ince gözlüğünü çıkarırken, "yüz yıllıktan çok yüz günlük bir numuneye benziyor."

Müşteri elini kolunu kullanarak derdini anlatmaya çalışıyor. "İyi de mürekkebi solmuş. Kâğıdı kararmış. Kâğıdı modern bile değil ki!"

"Dönem kâğıtlarını bulmak o kadar zor değil, kaldı ki liflerin verev olmasına bakarsak bu kâğıt 1890'lardan çok 1920'lerden kalma gibi." Bernard Kriebel'ın telaşsız konuşmasında bir Slav esintisi var; Yugoslav olduğunu biliyorum zaten. "Kâğıdı açık çaya daldırmak da eski numaradır. Kabul edeyim ki kalıpları oymak için epey bir gece harcamışlar, gerçi liste fiyatının yirmi beş binden başladığını düşünürseniz o kadar masrafa da giriversinler. Mürekkep ise modern – Winsor & Newton'ın Burnt Sienna'sı olabilir mi mesela? Hafif sulandırılmış. Becerikli bir kalpazanın eseri."

Şaşkın, çatlak itiraz: "Siz bana *kalpazan mı* diyorsunuz?"

"Birine dedim, size demedim; neden gocunuyorsunuz?"

"Fiyat kırmaya çalışıyorsunuz değil mi?"

Kriebel, tadı kaçarak yüzünü buruşturuyor. "Portobello tezgâhlarında bir şansınız olabilir; belki de gezici pul ve madeni para sergilerinde. Şimdi müsaadenizle Bay Budd, gerçek müşterim bekliyor."

Bay Budd, *Aaaa* diye hırlayarak çıkıyor. Kapıyı çarpmaya çalışıyor ama hidrolikli olduğundan o da mümkün değil; gözden kayboluyor. Kriebel dünyanın halini düşünüp başını sallıyor.

"Size çok kalpazan geliyor mu eserleriyle?" diye soruyorum.

Kriebel, soruya cevap vermeyeceğini anlatmak için yanaklarını içe çekiyor bir an. "Simanızı hatırladım" diyor zihnindeki kartvizitliği karıştırırken. "Bay Anyder. Bana ağustos ayında sekizli Pitcairn Adası seti satmıştınız. Çok temiz setti."

"İyisiniz umarım Bay Kriebel."

"İdare eder. Dersleriniz nasıl gidiyor? UCL'de hukuk okuyordunuz değil mi?"

Galiba zoka atıyor. "Imperial'da astrofizik."

"Öyleydi, doğru. Yukarılarda hayat bulabildiniz mi bari?"

"Buradakini aratmıyor Bay Kriebel."

Kırk yıllık espriye gülümseyip omuz çantama bakıyor. "Bugün alıcı mısınız, satıcı mı?"

Siyah dosyayı çıkarıp içinden dört pulluk bir şerit alıyorum.

Kriebel'ın elindeki tükenmezkalem tezgâhın üzerinde *tık-tık-tık* sesler çıkarıyor.

Filatelist ve ayaklı lambası iyice yaklaşıyorlar.

Tükenmezkalem susuyor. Bernard Kriebel'ın ihtiyar gözleri merakla bana dönünce ezberden okuyorum: "Dört adet lacivert Yarım Anna Hint pulu; 1854 veya 1855; yaprağın sağ tarafından; marjında kısmi işleme var, yeni durumda, kullanılmamış. Nasıl gidiyorum?"

"Gayet iyi." İncelemesini, Sherlock boyu büyüteçle sürdü-

rüyor. "Lafı dolandırmayayım, çok geçiyor bunlardan elimde. Aklınızda bir fiyat var mıydı?"

"Geçen haziranda damgalılardan bir tanesi Sothebys'de iki bin yüz sterline alıcı buldu. Dörtle çarpsak sekiz bin dört yüz eder. Kullanılmamış olduğu için yüzde elli artırsak on üç bin civarı bir şey çıkıyor. Fakat Londra'nın göbeğinde dükkân açmak kolay değil, nakit ödeme yapıyorsunuz, ben de uzun vadeli bir iş ilişkimiz olsun istiyorum Bay Kriebel."

"Bence artık resmi hitaptan 'Bernard'a geçebileceğimiz bir aşamadayız."

"O zaman bana Marcus diyebilirsin, fiyatım da on bin."

Kriebel kabul etmeye karar verdi ama âdet yerini bulsun diye ayak diretiyor: "Eski sömürge pullarının piyasası iyi değil bu aralar." Piposunu yakıyor ve arya sona eriyor. "Maalesef sekiz buçuktan fazla veremem."

"Bu soğukta ta Trafalgar Meydanı'na kadar götürtme beni Bernard."

Kıllı burun deliklerinden nefes veriyor. "Karım yufka yürekliyim diye başımın etini yiyecek ama genç filatelistleri de teşvik etmek lazım. Ortada buluşalım o halde; dokuz bin iki yüz elli nasıl?"

"Düz hesap on bin desek, hem yuvarlak rakam." Fularımı tekrar bağlıyorum.

Final iç çekişi. "Peki, on olsun." El sıkışıyoruz. "Çek kabul eder misin?"

"Tabii Bernard da..." Tam ofisine girerken kapıda durup dönüyor.

"Sen olsan parasını eline almadan güzelim Yarım Anna'larını ayırır mısın gözünün önünden?"

Bernard Kriebel, profesyonelliğime başını yana eğerek karşılık veriyor. Pullarımı geri verip çekimi yazmaya gidiyor. Ölüm döşeğinde bir otobüs, Charing Cross Road'u inleyerek tırmanıyor. İblisler Don Giovanni'yi öte dünyaya çeki-

yor. Ödevini yapmayan tüm amatörlerin kaderi bu.

Soho'nun gürültülü, buğulu, sokakları buz tutmuş en Noel halinden yürüyerek Regent Street'te buzdağı hızında ilerleyen trafiği yarıyor, Suisse Integrite Banc'ın Berkeley Meydanı'nın arkasındaki gözden uzak Londra şubesine bakıyorum. Güvenlik Cini kurşun geçirmez kapıyı açarken beni tanıdığını gösteren bir baş selamı veriyor; randevum var. Havadar, maun ve krem şubeye girdiğimde çekimi cilalı masanın karşısında oturan minyon tipli kadın veznedara bozduruyorum, bana "Nasılsınız Bay Anyder?"dan başka soru sormuyor. Bilgisayarının yanında küçük bir İsviçre bayrağı var ve o dekontu yazarken, varlığım hiç belli etmeyen İsviçreli Madam Constantin'in de bu yumuşak koltuğu teşrif edip etmediğini düşünüyorum. Başka bir kayıp zaman olayı yaşamamış olmama rağmen King's College Şapeli'ndeki o karşılaşma dönüp dolaşıp aklıma geliyor. "Görüşmek üzere Bay Anyder" diyor veznedar ve bence de öyle, görüşeceğiz zaten. Para, sanatımın sadece yan ürünü olsa da bankadan çıkarken kendimi silahlı, kurşun geçirmez yelekli gibi hissediyorum. Kriebel'ın çekine provizyon alındığında hesabım elli bini aşacak. Bu tabii Integrite'nin bilançosunda kayda değmez bir para, fakat dünyada kendi imkânlarıyla var olacak bir üniversite öğrencisi için hatırı sayılır bir rakam. Üstelik katlanacak. Humber'daki fakülte arkadaşlarımın ailesi zengin olup para tırtıklayabilen yarısı dışındakiler gırtlaklarına kadar borca ve inkâra batmış olduklarından, çalışma hayatlarının ilk beş yılında suratlarına bok atılsa havyar muamelesi çekecekler. Ben hariç. Ben aynen iade edeceğim atana.

Piccadilly Meydanı'na bakan üstü kapalı bir yürüyüş yolunda takım elbiseli ve yağmurluklu iki adam bir kapının önünde durmuş, göremediğim birini taciz ediyorlar. Tower

Records'ın ışıltılı vitrinleri sulu kar serpintisinde göze batıyor ve mesaiden erken çıkanlar Piccadilly Meydanı metro istasyonuna akmaya başlamış ama benim merakımı bu olay çekiyor. Adamların arasından, binanın girişine sığınmış minik bir Yeti çarpıyor gözüme. "Ne güzel iş stratejisi o öyle" diyor biri. "Şuradan çiçek alanların yakasına yapışıyorsun ki vicdan azabı çeksinler, para vermeden geçmesinler." Laf atan sarhoş gibi. "Biz de pazarlamacıyız kardeşim. Senin isabet oranın ne bakalım?"

"Ya ben..." Yeti korkmuş, gözlerini kırpıştırıyor. "Kimseye bir şey atmıyorum ki isabet ettireyim!"

Sataşanlar birbirlerine bakıp kahkaha atıyor. Hoş bir ses değil.

"Varsa üç beş kuruş bozuk para istiyorum. Otelci geceliğine on üç sterlin alıyor."

"O zaman git bir tıraş ol, sonra adam gibi iş bul kendine!"

"İkametim olmadan kimse iş vermiyor ki!"

"O zaman önce bir 'ikamet' adresi bul, biz mi öğreteceğiz?"

"E iş olmadan kimse bana oda kiralamıyor!"

"Abi bu da hiçbir lafın altında kalmıyor ki!"

"Şş, baksana. İş mi istiyorsun? İş vereceğim sana. İstiyor musun?"

Daha iriyarı olanı eğiliyor: "Arkadaşım sana kibarca soruyor iş ister misin diye."

Yeti yutkunup başıyla evet diyor. "Ne işi?"

"Duydun mu, Gaz? Dilenciye iş beğendiremiyoruz."

"Para toplayıcılığı" diyor Gaz. "Dakikada on sterlin garanti."

Yeti'nin yüzünde tik var. "Ne yapacağım?"

"İş unvanla aynı." Adam dönüp bir avuç dolusu bozuk parayı Piccadilly Meydanı'nda gürül gürül akan trafiğe fırlatıveriyor. "Para toplayacaksın ulan işte!" Bozuk paralar lastiklerin arasına, arabaların altına yuvarlanıp çamurlu oluklara dağılıyor. "Londrama bak be, taşı toprağı altın." İki tacizci

kendilerinden pek bir memnun yürüyüp giderken, büzüşmüş Yeti otobüs altında kalmadan paraları toplayabilme ihtimalini tartıyor. "Yapma" diyorum evsize.

Bana öfkeyle bakıyor. "Çöp kovasında sen mi yatacaksın?"

Cüzdanımı çıkarıp iki yirmilik uzatıyorum.

Bir bana, bir paraya bakıyor.

"Üç gecelik otel parası, değil mi?"

Paraları alıp kirli paltosuna sokuyor. "Minnetarım."

Tanrılara adağımı da yerine getirdikten sonra kendimi Piccadilly Meydanı metro istasyonunun ter ve ağız kokusu girdabına bırakıyorum.

İfade gayet basit: "İnsanlar hiç var olmamış cumhuriyetler ve prenslikler tahayyül etmiştir. Fakat insanların yaşayışı, olması gerekenden o kadar uzaktır ki, 'olması gereken' uğruna 'olan'dan vazgeçenler ilerleme yerine çöküşlerine koşmuşlardır. Her işinde iyilik gözeten bir kişinin yıkılacağı muhakkaktır, çünkü kötülerin sayısı çok fazladır." Sırf şu açık sözlü pragmatikliği yüzünden Kardinal Pole, Niccolo Machiavelli'yi şeytanın havarisi ilan etti. Earl's Court'u geçince vagonum solan gün ışığına çıkıyor tangır tungur. Gaz santralı ve yüzyıllık çatılar, bacalar ve antenler, bir süpermarket otoparkı, Kiralık İşyerleri. İş çıkışı insanlar sığırın sağrısı gibi bıngıldayıp ceset gibi devriliyorlar; gözleri kızarmış ofis köleleri Discman'lerine takmış kendilerini; bunların kırklı yaşlarına gelip az semirmiş halleri *Evening Standard*'a gömülmüş; emekliliğine çeyrek kalmış olanlarsa Batı Londra manzarasına dalmış, gençliklerinin nereye gittiğini düşünüyor. *Seni yeneceğim dediğiniz Düzen benim* diyor vagon takırdayışıyla. *Ben yenmeniz geren Düzenim.* Peki "düzeni yenmek" ne demek? Çalışma denen gündelik aşağılanma eziyetinden muafiyetini satın alacak kadar zengin olmak mı? Paralel hattaki bir tren önümüze geçerken aramızdaki fark o

kadar az ki, önümüzdeki yıl bu zamanlar dönüşmüş olacağım genç hukuk bürosu çalışanını, sadece bir metre ötemde cama yaslanmış halde karşımda görüyorum. Teni güzel, giysileri güzel, gözlerinden can çekilmiş. Elindeki derginin kapağında *Otuzuna Kadar Çok Zengin Olmanın Yolları* yazıyor. Genç başını kaldırıp beni görüyor. Elimdeki Penguin Classic kitabına gözlerini kısarak bakıp adını seçmeye çalışıyor ama onun treni makasta başka bir hatta dönüyor.

Düzeni yükselerek yenebileceğime dair şüphelerim varsa, dışında kalarak yenemeyeceğimden eminim. Rivendell'i hatırla. Cambridge'e başlamadan önceki yaz birkaç arkadaşla Camden Town'daki Floating World kulübüne gittik. Ecstasy aldım ve kurumuş kan rengi dudaklı, giysileri siyah örümcek ağından kılıksız bir kızla takıldım. Örümcek-kızla bir taksiye binip onun yaşadığı "Rivendell komününe" gittik; karşıma çıka çıka kâğıt geri dönüştürme tesisine bitişik, yıkım kararı alınmış bir eve çöreklenmiş işgalciler çıktı. Örümcek-kızla Joni Mitchell'ın ilk albümlerinden birini dinleyerek seviştik ve öğlene kadar uyuduk, sonra beni alt kattaki Elrond Salonu'na alıp mercimekli köri ikram ettiler, yerleşimin "öncülerinden" biri bana komünlerinin kapitalizm-sonrası, petrol-sonrası, para-sonrası toplumun ileri karakolu olduğunu anlattı. Onlara göre her şey ya "düzenin içinde" –yani kötü– ya da "düzenin dışında" –yani iyi– olarak ayrılıyordu. Biri bana dünyadaki misafirliğimi nasıl geçireceğimi sordu, ben laf arasında medya deyince düzen medyasının insanları buluşturmak yerine nasıl böldüğünü anlatan toplu bir diskur çektiler. Örümcek-kız bana "Rivendell'de biz birbirimizle konuşuruz" dedi. Inuitler gibi bilge kültürlerden öyküler anlatırız. Burada en geçer akçe bilgeliktir." Tam çıkarken, marketten ıvır zıvır almak için yirmi sterlin "borç" istedi benden. Kasada Inuit öyküleri anlatmasını önerdim, ne de olsa en geçer akçe bilgelikti. Verdiği karşılığın bir kısmı radikal femi-

nist, çoğunluğu normal Anglosakson'du. Rivendell'den bana kalanlar, kasık biti ve hâlâ geçmeyen bir Joni Mitchell alerjisinden başka, "düzen dışı" demenin fakirlikle eşanlamlı olduğuydu.

Yeti'ye sorsanıza ne kadar özgür hissettiğini.

Kapıda kalpağımı ve çizmelerimi çıkarırken ön odadan annemin sesini duyuyorum. "Bir saniye, şimdi girdi galiba." Telefonun kablosunu sonuna kadar zorlayıp karşıma çıkıyor. "Hah, oymuş. Lafının üstüne geldi. Veriyorum. Adını hep işitiyordum, sesini duyduğuma çok sevindim Jonny. Mutlu Noeller, selamlar falan."

Onun arkasından içeri girerken "Jonny Penhaligon mu?" diyorum dudaklarımla, annem başını sallayıp çıkıyor, kapıyı arkasından kapatıyor. Karanlık ön odayı, Noel ağacının bir yanıp bir sönen ışıkları aydınlatıyor. Ahizeyi hasır sandalyeye bırakmış; kulağıma yapıştırınca Penhaligon'un endişeli soluk alıp verişini ve Tredavoe Malikânesi'nin bir başka odasından gelen *İkiz Tepeler* jenerik müziğini duyuyorum. Ondan geriye ağır ağır sayıp... "Jonny! Bu ne sürpriz! Pardon beklettim."

"Selam Hugo, evet benim Jonny. Naber? Nasıl gidiyor?"

"İyi, Noel heyecanı falan işte. Senden naber?"

"Açık konuşayım, çok da iyi değilim Hugo."

"Tüh ya... Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Eee... Bilemedim. Biraz... tuhaf bir durum da."

"Pe-*eki*, anlat bakalım."

"Geçen gece Toad'un odasındaki oyunu hatırladın mı? Sen çıktığında ben dört bin kârdaydım hani."

"Hatırlamak ne demek? İlk saatin içinde ütüldüm be. Penzance Korsanlığı bana göre değil tabii."

"Ya evet, şansım iyi gitti biraz."

"Şans anlayışın bu mu? Yıllık öğrenim kredisi dört binden az be!"

"Öyle işte, benim de gözüm karardı, zaten şaraptan kafam kıyak. Hesabın dibi her göründüğünde annemden para dilenmemek ne güzel olur diye düşündüm... Neyse, sen çıktığında Eusebio dağıtıyordu, bana floş geldi, maça. Mükemmel oynadım ama beş benzemezle blöf yapıyormuş gibi işledim işledim, sonunda masada iki binden fazla para birikti."

"Ne diyorsun Jonny? Büyük para."

"Biliyorum. Potu kaldırmıştık zaten, üçümüz yükselttikçe yükselttik. Rinty'nin alt tarafı döperi vardı, Bryce Clegg de elimdeki floşa bakıp 'Korsan yine ırzımıza geçiyor' dedi, ama tam ben potu toplarken '...da bende ne varmış bakalım? Aa, ful' demesin mi? Baktım, hakikaten üç kız iki as vardı. O an kalkıp gidecektim masadan, ah keşke gitmiş olsaydım. Hâlâ iki bin kârdaydım. Ama iki bin de kaybetmiştim, tökezledim ama soğukkanlı kalırsam geri kazanırım diye düşündüm. 'Sonunu düşünen kahraman olamaz' dedim. 'Bir el daha oynayayım, şansım döner...' Toad bana iki üç kere sordu çıkmak ister misin diye ama... O sorana kadar..." Penhaligon'un sesi titriyor. "...on bin içerdeydim."

"Ne yaptın Jonny, büyük adam rakamları bunlar."

"Neyse, devam ettik, kayıplarım iyice birikti; bir ara 'Niye King's College'ın çanları gecenin yarısında çalıyor?' dedim ki Toad perdeyi açtı, sabah olmuştu. Toad 'Kumarhanemiz sömestr tatiline giriyor' dedi. Yumurta yapmayı teklif etti ama iştahım yoktu."

"Abi poker bu" diyorum avutma yollu, "bir kazanırsın, bir kaybedersin."

"Yok Hugo, öyle değil. Eusebio ütüldü belki ama benim kemiklerim kırıldı; Toad borcumu yazdı ve kaç çıktı biliyor musun?" Boğuk bir fısıltıyla: "*On beş bin iki yüz*. Toad 'Düz hesap on beş bin yaparız' dedi ama..."

"Toad bu iyiliği senden başkasına yapmaz" diyorum mavi kadife perdelerden dışarı bakarken. Soğuk, koyu indigo, so-

kak lambası sarısı bir gece var dışarıda. "Senin kumar borcu takıp kaçacak bir namussuz olmadığının farkında."

Penhaligon iç çekiyor. "Zaten mesele de o, anladın sen."

Anlamamış gibi yapıyorum. "Ne yalan söyleyeyim, pek anlamadım."

"On beş bin sterlin... Büyük para. Öküz gibi büyük para."

"Bizim gibi ölümlüler için öyle de... Köklü Cornwall aristokrasisi için değil herhalde."

"Bankamda bile o kadar para yok ki."

"Ha, anladım. Tamam, olsun! Bak ben Toad'u Cambridge'e girdiğimden beri tanıyorum, sen içini ferah tut. Endişe edecek bir şey yok."

Penhaligon, umudun pençesinde kıvranarak hırıltıyla, "Sahi mi?" diyebiliyor anca.

"Toad sıkıntı yapmaz. 'Noel'de bankalar kapalı, yeni yıldan önce havale yapamam' dersin. Penhaligon'un sözü senettir, bilir o."

İşte bakla çıktı: "İyi de on beş bin sterlinim yok benim."

Dramatik bir es ver, bir kaşık şaşkınlık, iki tutam hayret kat. "Nasıl yani? Bu para... Sende hiç mi yok?"

"Eee, yok. Şimdilik yok. Olsa dükkân senin de..."

"Jonny. Bir dur. Kumar borcu namus borcudur Jonny. Bak sana ben kefil oldum. Toad'a. Dedim ki 'Bu adamın soyadı Penhaligon, başka söze gerek var mı?'"

"Dedelerim amiralmiş, tarihi malikânede yaşıyormuşum diye milyarder değilim ki ben! Malikânenin sahibi bile biz değiliz, Courtard's Bankası!"

"Peki, *peki*. Annene söyle, bir çek yazsın o zaman."

"Kumar borcu için mi? Deli misin? Anında reddeder. Bir yandan da Toad ne yapabilir ki... Yani ben bu on beş bini hiç..."

"Hayır hayır hayır hayır hayır. Toad kafa çocuktur ama aynı zamanda da işadamıdır; işadamlığı, kafa çocukluğu her zaman döver. Lütfen. Öde."

"İyi de alt tarafı poker oyunu. Senet imzalamış değiliz ki."

"Borç borçtur Jonny. Toad'a göre ona borcun var, kusura bakma ama bana göre de öyle. Borcuna sadık kalmazsan işin rengi değişir. Yatağına kesik at kafası koymaz belki ama aileni ve Humber College'ı karıştırır işin içine, fakülte de saygın isminin bulvar gazetelerinde çamura bulanmasından hiç hoşlanmaz."

Penhaligon geleceğinin sesini duyuyor; katlı otoparkın tepesinden atılmış cam kumbaranın sesi gibi çıkıyor. "Sıçtım ben ya, *sıçtım, sıçtım*."

"Aklıma bir ihtimal geliyor ama... Olmaz ki o da."

"Şu anda ne olsa düşünürüm, ama ne olsa."

"Buna vereceğin cevabı biliyorum ben."

"Söylesene Hugo."

İkna kabiliyeti güçle olmaz; bir kişiye bir kapı gösterirsin, o kapıyı açmak için yanıp tutuşmasını sağlarsın. "Senin eski bir spor araba vardı hani, Alfa Romeo muydu?"

"1969 model Aston Martin Coda, sat mı diyorsun?"

"Biliyorum kabul etmeyeceğini. Annenin ayaklarına kapan daha iyi."

"Fakat... o araba babamındı. Ondan bana miras kaldı. Gözüm gibi bakıyorum. Hem koskoca Aston Martin'in ortadan kaybolmasını nasıl açıklayacağım?"

"Sen yaratıcı adamsın Jonny. 'Babamın da olsa bir spor arabayla Devon, Cornwall caddelerinde turlayacağıma varlıklarımı nakde çevirip sabit getirili offshore banka hesaplarında değerlendirmek istiyorum' dersin. Bak bir de ne geldi aklıma: Bizim Richmond'da bir klasik otomobil galerisi var. Müşterilerinin kimliğini hep gizli tutar. Noel tatiline girmeden bir uğrar, kaç para ediyormuş öğrenebilirim."

İngiltere'nin donuk ayak parmaklarından titrek bir iç çekiş duyuluyor.

"Cevabın hayır herhalde. Kusura bakma Jonny, keşke elimden bir şey gelse."

"Yok yok, sen bir git sor bakalım. Lütfen."

"Peki, olanları Toad'a sen anlatır mısın, yoksa..."

"Sen arayabilir misin? Ben... ben sanki... Beceremem..."

"Tamam, o işi bana bırak. Kara gün dostuyuz burada."

Toad'un numarasını ezbere çeviriyorum. İlk çalışta telesekreter devreye giriyor. "Korsan satışta. Ben Noel'den sonra Alpler'e gidiyorum, ocakta Cambridge'de görüşürüz. Mutlu Noeller." Kapatıp özel yapım kütüphanede, televizyonda, babamın içki dolabında, annemin üfleme camdan apliklerinde, eski Richmond-upon-Thames haritasında, Brian, Alice, Alex, Hugo ve Nigel Lamb'in çeşitli yaşlarda ve çağlarda çekilmiş fotoğraflarında gezdiriyorum gözlerimi. Konuşmaları bana başka bir dünyanın borularından yankılanarak geliyor.

"Ne var ne yok Hugo?" Babam kapıda beliriyor. "Hoş geldin bu arada."

"Hoş bulduk baba. Jonny aramış, Humber'dan arkadaşım. Önümüzdeki dönem ekonomi dersinin okuma listesini soruyor."

"Pek tertipli, aferin. Neyse, ben bir şişe konyak almıştım, bagajda unuttum. Çıkıp alayım da..."

"Sen gitme baba. Dışarısı *buz* gibi, nezlen de tam geçmemiş. Paltom askıda, hemen gider alırım."

"İşte yine karşılaştık" diyor bir adam ben BMW'nin arka kapısını kapatırken, "zemherinin orta yerinde." Konyağı az daha yere düşürüyorum. Adam bir anorağa sarınmış, sokak lambasından vuran gölge yüzünü gizliyor. Kaldırımdan birkaç adım içeri girmiş ama çok açık bir şekilde bizim bahçe yolunda.

"Yardımcı olabilir miyim?" Sesim daha sert çıksın istemiştim.

"Merak ediyoruz." Kapüşonunu indiriyor ve karşımdakinin Piccadilly Meydanı'ndaki dilenci Yeti olduğunu fark etti-

ğimde konyak şişesi elimden kayıp ayağımdan sekiyor.

"*Sen*..." diyebiliyorum ancak. Ağzımdan bir bulut çıkıyor.

"Öyle galiba" demekle yetiniyor.

Sesim çatallaşıyor. "Niye takip ettin beni?"

Adam evimize alıcı gözüyle bakıyor. Yeti'nin elleri ceplerinde. Bir bıçaklık yer var.

"Sana verecek başka param yok, eğer istediğin buysa.."

"Bunca yolu banknot uğruna gelmedim Hugo."

Hemen düşünüyorum: Ona adımı söylemediğimden eminim. Neden söyleyeyim ki? "Adımı nereden biliyorsun?"

"İki yıldır biliyoruz zaten." O an fark ediyorum ki, ayaktakımı aksanı sırra kadem basmış, diksiyonu berrak.

Yüzüne dikkatle bakıyorum. Eski sınıf arkadaşım mı? "Kimsin sen?"

Yeti yağlı kafasını kaşıyor; eldiveninin parmak uçları kesilmiş. "Bu bedenin sahibi kim diye soruyorsan ne fark eder? Gloucester'lı bir adam, bitli, eroin bağımlısı, topikal otoimmün virüsü taşıyor. Ama ben kiminle konuşuyorum diye soruyorsan, cevabı Immaculee Constantin, hani birkaç gün önce iktidarın tabiatı hakkında konuştuğun kişi. Beni hatırladığını biliyorum."

Bir adım geri çekiliyorum; babamın BMW'sinin egzoz borusu baldırıma giriyor. Piccadilly'deki Yeti, 'Immaculee Constantin'i telaffuz dahi edemezdi. "Numara çeviriyorsunuz. Seni o gönderdi, ne diyeceğini tembihledi. Ama nasıl..."

"Bugünkü sadakanı hangi evsiz dilenciye vereceğini nereden bilebilirdi? Mümkün değil. Peki, Marcus Anyder adını nereden duymuş olabilir? Daha geniş düşün. Mümkün olanın sınırlarını baştan çiz."

Yan caddede bir arabanın alarmı çalıyor. "İstihbarattansınız siz. İkiniz birlik olmuşsunuz..."

"Başına çorap mı örüyoruz? Daha geniş olduğunu kabul edeyim ama paranoyanın sonu nerede? Belki ajan olan

Brian'la Alice Lamb'dir. Acaba Mariangela ve Hemşire Purvis de karışmış mıdır? Belki Tuğgeneral Philby'nin aklı o kadar da gidik değildir. Paranoya yer bitirir insanı."

Bu gerçek. Yeti'nin kardaki ayak izlerine bak. Kusmukla alkol karışık kokusunu duy. Dudaklarını ısıran soğuğu hisset. Bunlar halüsinasyon olamaz. "Ne istiyorsun?"

"Tohumu filizlendirmeyi."

Sessizce bakışıyoruz. Yağlı ekmek kokuyor. "Bak burada neler dönüyor anlamadım, seni niye gönderdi veya sen niye oymuşsun gibi yapıyorsun, bilmiyorum. Ama Bayan Constantin iyi bilsin ki bir hata yapıyor."

"Ne cins bir hata yapıyormuşum?" diye soruyor Yeti.

"Seninle işim olmaz. Ben senin sandığın gibi biri değilim. Sadece sessiz sakin bir Noel geçirmek istiyorum, hayatımda da iniş çıkış olmasın."

"Biz seni gayet iyi tanıyoruz Hugo Lamb. Kendinden bile iyi tanıyoruz seni." Yeti son bir "hıh" deyip dönüyor ve kaldırıma doğru yürümeye başlıyor. Omzunun üstünden bir "Mutlu Noeller" savurup gözden kayboluyor.

29 Aralık

Önümüz arkamız sağımız solumuz Alp, hep Alp içinde kaldık. Yırtığı, basamaklısı; mavi beyazı, eflatun beyazı, beyaz beyazı; yalçın kayalıklısı, sık orman kaplısı... Chetwynd-Pitt'in şalesine gide gele zirvelerin adlarını ezberledim: Diş gibi olanı Grande Dent de Veisivi; vadinin karşısındakiler Sasseneire, La Pointe du Tsate ve Pointe de Bricola; arkamda ise gökyüzünün büyük kısmını kapatan Palanche de la Cretta. İki ciğer dolusu buzlu atmosfer çekip gördüğüm her şeyden modernliği siliyorum. Akşam güneşinde parlayan şu uçak mesela; silindi. Altı yüz metre aşağıdaki La Fon-

taine Sainte-Agnés ışıkları; kapandı. Çocukken oynadıklarıma benzer şaleler, çan kulesi, dik çatılı evlerle şu köy; silindi. Yetmişli yılların beton yığını Chemeuille İstasyonu, çakma kahvecisi ve biz dört Humber'lının durduğu yuvarlak peronu; yıkıldı.. Biz kayakçıları taşıyan teleferik ve Palanche de la Cretta zirvesine çıkan *telesiyejler*; toz oldu, *puff*. Virajlı mavi pistten ya da çok daha dik siyah pistten inen kırk-elli-altmış kayakçı; ne kayakçısı? Rufus Chetwynd-Pitt, Olly Quinn ve Dominic Fitzsimmons, sizi tanımak çok güzeldi. Bir yere kadar. Hah, ortaçağ havasına şimdi girdik işte. La Fontaine Sainte-Agnés var mıydı o zaman? Nane yeşili kayak tulumlu, tırabzana yaslanmış sigara içen –bütün Fransız kızları sigara içiyor; müfredatta mı var?– incecik kız; o kalsın bakalım. Her Âdem'e bir Havva gerek.

"Bu inişe biraz heyecan katalım mı?" diyor Rufus Chetwynd-Pitt 180 sterlinlik Sno-Fox kayak maskesini kaldırırken. "Kaybeden üç kişi, akşamdan sabaha kadar birincinin bar hesabını çekecek. Var mı giren?"

"Ben yokum" diyor Olly Quinn. "Mavi pistten ineceğim. Daha ilk günden revirlik olamam."

"Rakipler denk değil" diyor Dominic Fitzsimmons. "Senin pitona asıldığından daha fazla kaymışsındır burada."

"Quinn ve Fitz teyzeler bahanelerini sundu." Chetwynd-Pitt bana dönüyor. "Ya sen, kuzu postlu çakal?"

Buradaki herkesi toplasak Chetwynd-Pitt kadar kayakçı çıkmaz ve Sainte-Agnés gece hayatının faturası bana çok pahalıya patlar ama ben yine de avuçlarıma tükürür gibi yapıyorum. "İyi olan kazansın Rufus." Yürüttüğüm mantık sağlam: Yarışı kazanırsa sonra bilardo oynarken daha büyük bahse girer; yok takılıp düşer de kaybederse, erkekliğine leke sürdürmemek için bilardoda daha da büyük bahse girer.

Chetwynd-Pitt sırıtıp Sno-Fox maskesini indiriyor. "Neyse,

içinizden bir taşaklı çıktı. Fitz, start hakemi sensin." Pistin başına çıkıyoruz, Chetwynd-Pitt batonuyla kirli kara start çizgisini çekiyor. "Siyah pistin sonundaki dev kardan adama ilk varan kazanır. Ağlamaca zırlamaca yok; dümdüz aşağı iniyoruz. Siz narin ablalarımızı da..." derken Fitzsimmons'la Quinn'e bakıyor "...benim odaya bekleriz."

"O zaman start hakemine dikkat" diyor Fitzsimmons.

Chetwynd-Pitt'le ben kış olimpiyatlarındaki gibi çömeliyoruz.

"Hazır, dikkat, *dan*!"

Ben hızımı alana kadar Chetwynd-Pitt ileride kartopu kadar kaldı bile. İlk düzlüğü inip grup fotoğrafı çektirmek için pistin ortasını bulmuş İspanyol çocukların iki yanından geçiyoruz. Pist burada ikiye ayrılıyor; sağ taraftaki mavi, solda sert bir tepeyle başlayan ise siyah. Chetwynd-Pitt sola giriyor, ben de onu takip ediyorum ve birkaç metre sonra yere çok kötü inişime homurdanıyorum; hiç değilse ayakta kalabildim. Buradaki eski karlar cam gibi ama hızlı kayıyor, kayaklarımdan çıkan ses bıçak bilenmesi gibi. Hızlanıyorum ama rakibimin siyah-turuncu likraya sarılı kıçı da *teleferik* direğini geçerken hâlâ önümde. Pist yukarıdaki ormanlara doğru kıvrılıyor ve eğim artıyor. Saatte otuz, otuz beş, kırk kilometre derken rüzgâr yanaklarımı kavuruyor. Dördümüz sabah bu yoldan zikzaklarla indik inmesine ama şimdi Chetwynd-Pitt ok gibi dümdüz ilerliyor – kırk beş, elli... Hiç bu kadar hızlı kaymadım; baldırlarım bacaklarım ağrıyor ve rüzgâr kulak kanallarımın içinde uğulduyor. Görünmeyen fakat iri bir tümsek beni üç, beş, sekiz metre fırlatıyor... İnerken dengemi zar zor koruyabiliyorum. Bu hızda düşsem, birkaç kemiğimi birden kırılmaktan ancak şans korur. Chetwynd-Pitt ilerideki keskin virajda kayboluyor, ben on beş saniye sonra varıyorum ve açıyı kestiremeyip bir süre kayınların pençelerine vura vura gittikten sonra piste zorla dönüyorum. Slalom virajlar başlıyor işte. Chetwynd-Pitt'in

bir sağa bir sola giderken görüş alanıma girip çıkmasına bakarak onun iniş açısını tutturmaya çalışıyorum, kargalar pisti örten dallardan havalanırken refleks olarak eğiliyorum. Ormandan aniden çıkınca kendimi bir yanı dümdüz kayalık, diğer yanı boyun kıracak kadar boşluk olan yavaş bölümde buluyorum. Uçurumun kenarına kuru kafalı sarı tabelalar koymuşlar yaklaşmayalım diye. Rakibim biraz hız kesip geriye bakıyor... Artık çöp adam kadar uzakta, kayadan kaidesinde yükselen Yalnız Çam'ı geçiyor, yani yolun yarısında. Dört beş dakikadır kayıyoruz o halde. Karın kaslarımı dinlendirmek için doğrulup aşağımızdaki kovukta duran köye bakıyorum. Meydandaki Noel ışıklarını gördünüz mü? Boktan maskem buğulanmaya başlıyor, bir de satıcı kız kesinlikle buğulanmaz demişti. Chetwynd-Pitt aşağı ormana girmekte olduğundan, Yalnız Çam'a varana kadar batonla kendime hız verip tekrar yarış pozisyonumu alıyorum. Birazdan hızım yine kırk beş-elli ve yavaşlamamı lazım ama hızlanmaya cesaret edersem rüzgâr artık kulaklarımda dile gelecek; aşağı orman yutuyor beni, tünel bulanık geçiyor ve hızım elli beş, altmış; sert bir tepeden sıçrıyorum ve aşağısı çok uzak, yer altımdan çekiliyor... Sersem bir melek gibi yükseliyorum... Bitene kadar sonsuz özgürlük... Ayaklarım neden çenemin hizasında?

Yere önce sağ ayağım çarpıyor ama soldaki kaçak olduğu için dönerek savrulmaya başlıyorum; vücudumda yerel acı patlamalarının haritası çıkıyor –ayak bileği, diz, dirsek– ulan sol kayağımı çıktı, fırladı gitti ayağımdan –yer ve gök ve kar ve yer ve gök ve kar– suratım mıcırımsı karlarda; çanakta zar gibi, kurutma makinesinde elma gibi çalkalanıveriyorum; bir ah, bir of, bir ay, bir *hassiiiiktir*... Yerçekimi, hız ve toprak: duruşumun maliyeti çok yüksek olacak demek. Kasada da bir tek *acı* geçiyor.

Ah. Bilek, kavalkemiği, kaburga, kalça, kulakmemesi... Ezik ve sıyrık belki ama doğal ağrıkesiciden kafam güzel ve hissetmiyorum, kırık yok. Karlar, çam yaprakları ve yosunlar, çırpılardan bir minderde sırtüstü yatıyorum. Doğruluyorum. Belkemiğim işliyor hâlâ. Lazım tabii. Saatim de çalışıyor ve 16.10 diyor olması gerektiği gibi. Kuş cıvıltılarından minicik iğneler saplanıyor. Ayağa kalkabilir miyim? Sağ kalçamın yerinde bir ağrı var ve kuyruksokumum jeolog balyozu yemiş gibi. Fakat evet ayağa kalkabiliyorum, bu da en ucuz atlatışlarımdan biri oluyor haliyle. Maskemi kaldırıyorum, ceketimden karları silkiyorum, ayağımda kalan kayağı çözüp eşini aramak için tepeye çıkarken değnek olarak kullanıyorum. Bir dakika, iki dakika, ortada yok. Chetwynd-Pitt şimdilerde aşağıdaki kardan adama zafer yumrukları indiriyordur. Dönüp bu kez pistin kenarındaki çalıları tarıyorum. Siyah pistte düşene gülünmez –nihayetinde profesyonel de değilim, kayak eğitmeni de– ama Chetwynd-Pitt'in odasına Fitzsimmons ve Quinn'den kırk dakika sonra, üstelik tek kayakla dönmek tam bir sıçış olur.

Bir hışırtı duyunca başka kayakçının geldiğini anlayıp iyice kenara çekiliyorum. Seyir terasındaki Fransız kız çıkıyor – bu sezon başka kim nane yeşili giyer ki? Benim fil gibi devrildiğim rampadan zarafetle havalanıyor, yere usulca konuyor, olanları görüp doğruluyor ve pistin karşı tarafında, birkaç metre aşağımda duruyor. Eğilip kayağımın diğer tekini yerden alıyor ve bana getiriyor. Orta halli Fransızcamı paralıyorum: "*Merci . . . Je ne cherchais pas du bon côté.*"

"*Rien de cassé?*"

Kırık var mı diye soruyor galiba. "*Non. À part ma fierté, mais bon, ça ne se soigne pas.*"

Kayak maskesini çıkarmadığı için, birkaç tutam dalgalı siyah saç ve gülümsemeyen bir ağızdan başka yerini göremiyorum kurtarıcımın. "*Tu en as eu, de la veine.*"

Çok mu ucuz yırtmışım? *"Tu peux..."* Al benden de o kadar, demek istiyorum. *"C'est vrai."*

"Ça ne rate jamais: chaque année, il y a toujours un couillon qu'on vient ramasser à la petite cuillère sur cette piste. Il restera toute sa vie en fauteuil roulant, tout ça parce qu'il s'est pris pour un champion olympique. La prochaine fois, reste sur la piste bleu."

Vay arkadaş, Fransızcam sandığımdan da çok pas tutmuş. Her sene birileri burada belini kırıyormuş, bir dahaki sefere mavi pistten mi kaymalıymışım? Öyle bir şeyler dedi sanki. Her ne söylediyse, hoşça kal bile demeden döndü ve virajlarda gözden kayboldu.

Chetwynd-Pitt'in şalesinde küvete yatmış, Nirvana'dan "Nevermind"ı duvarın öte yanından dinleyip elimdeki jointin dumanını buhar yılanlarının arasına salarken belki bininci kez Beden Gezen Zihin Olayı'nı tartıyorum kafamda. Olgunun basitliği yanıltıcı: Bundan altı gece önce, aile evimin önünde bir başkasının bedenini ele geçirmiş bir zihinle karşılaştım. Saçma sapan olaylara teori gerekir, bende de üç tane var.

Teori 1: Hem Yeti'nin ikinci gelişi, hem de ayak izleri veya sadece Bayan Constantin'le benim bilebileceğim sözler gibi dolaylı kanıtlar halüsinasyondu.

Teori 2: Bayan Constantin ve evsiz kılığındaki suç ortağının düzenlediği akıl almaz karmaşıklıkta bir oyuna kurban gidiyorum.

Teori 3: Olaylar tam da gördüğüm gibi ve "zihin gezme" – başka ne diyeyim?– gerçek bir olgu.

Halüsinasyon Teorisi: "Delirdiğimi hissetmiyorum ki" diye savunma olmaz ama hakikaten hissetmiyorum. Bir halüsinasyonda karakteri bu kadar berrak görebiliyorsam, başka halüsinasyonlar da görmez miyim? Ne bileyim, Sting'in amı-

pullerin içinde "An Englishman In New York"u söylemesi gibi mesela.

Karmaşık Oyun Teorisi: "Neden ben?" Bazı hikâyeler açığa çıksa, kimilerinin Marcus Anyder'a öfke duyması olağan. Fakat neden bana aklımı kaçırtmak için saçma sapan bir oyun oynayarak intikam alsınlar? Neden ağzımı yüzümü kırıp bırakmasınlar?

Zihin Gezme Teorisi: Mantıklı da, ancak fantastik roman karakteriysen. Gerçek dünyada ise ruh bedenin içinde kalır. Paranormal dedikleri her zaman, ama her zaman uydurmadır.

Musluktan su damlaları pıt pıt pıt düşüyor. Avuçlarım ve parmaklarım kırışmış, kızarmış. Yukarıda birileri tepişiyor.

Peki, ne yapacağım Immaculee Constantin, Yeti ve acayip olaylar hakkında? Tek cevabım: "Şimdilik hiç." Belki bu gece bir porsiyon daha gelir önüme, belki beni Londra'da veya Cambridge'de bekliyordur, belki de hayatta bir daha hiç dönülüp bakılmayan, sonuna varamamış olaylardan biri olarak kalabilir. "Hugo?" Kapıyı Olly Quinn vuruyor sağ olsun. "Yaşıyor musun?"

"Az önce baktım yaşıyordum" diye bağırıyorum Kurt Cobain'i bastırmak için.

"Rufus, çıkalım da Le Croc dolmadan yer bulalım diyor."

"Siz üçünüz gidip bir masa tutun. Ben de birazdan gelirim."

Le Croc denen yer, Sainte-Agnés'deki meydana bakan sokaklardan birinde izbe bir bar. Sahibi Günter, beni numaradan selamlayıp üç Richmond'lı hemşerimin oturduğu, asma kattaki minicik loca olan Kartal Yuvası'nı gösteriyor. Saat onu geçmiş, içerisi tıklım tıklım ve Günter'in iki *sezoniyeri* –biri Hamlet karası sıska bir kız, diğeri daha dolgun, kıpır kıpır ve sarışın– siparişleri koşturuyor. 1970'lerde Günter dünyanın en iyi 298. tenisçisi olmuş (bir haftalığına), bunu kanıtlamak için asmış gazete kupürünü duvarına. Şimdi-

lerde Avrupa'nın görgüsüz zenginlerine kokain satıyor, müşterileri arasında Lord Chetwynd-Pitt'in en büyük veliahdı da var. Andy Warhol gibi kestirip rengini açtırdığı saçı aslında kendini yakıyor, ama ellili yaşlarındaki İsviçreli Alman bir uyuşturucu satıcısı, bir İngiliz'den moda tavsiyelerini hoş karşılamaz. Bir sıcak şarap söyleyip iki metrelik Hollandalılar güruhunun yanından Kartal Yuvası'na tırmanıyorum. Chetwynd-Pitt, Quinn ve Fitzsimmons, Günter'in yahnisi ile tarçın soslu elmalı turta yemişler ve kokteyllere geçmişler; bahsi kaybettiğim için Chetwynd-Pitt'in içkilerini alma şerefi bana ait. Olly Quinn kafayı bulmuş, gözler çakmak çakmak. "Aklımdan çıkaramıyorum abi" diyor kederle. Sarhoşluğu hiç çekilmiyor bunun.

"Neyi aklından çıkaramıyorsun?" diyorum kaşkolümü çözerken.

Fitzsimmons dudaklarıyla "Ness" diyor.

Kaşkolle kendimi asar gibi yapıyorum ama Quinn görmüyor: "Her şeyi *planlamıştık*. Ben onu Greenwich'e götürecektim, beni annesiyle babasıyla tanıştıracaktı. Noel'den sonra buluşacaktık, indirimler için Harrods'a gidecektik, Hyde Park Corner'da buz pateni yapacaktık... Hep konuşmuştuk. Sonra o cumartesi günü, ben Cheeseman'ı hastaneye götürdüm geldim, beni aradı 'Yolun sonuna geldik Olly' dedi." Sertçe yutkunuyor Quinn. "Ben ne oluyor diyemeden bahaneleri sıraladı; sorun bende değilmiş ondaymış, kararsızlıkları varmış, bağlanmak istemiyormuş..."

"Bağlama muhabbeti kamışa su yürütüyorsa, yaptıran bir Portekizli karı tanıyorum" diyor Chetwynd-Pitt.

"Hem kadın düşmanı hem komik değil" diyor Fitzsimmons sıcak şarabının buhurunu içine çekerken. "Ayrılmak çok boktan bir iş ya."

Chetwynd-Pitt kokteyl kirazını emiyor. "Hele de Noel hediyesi opal kolye alıp sekse tahvil edemeden terk edilirsen.

Ratners'dan mı almıştın Olly? İade edersen hediye çeki verirler ama paranı ödemezler. Bizim kâhyanın düğünü iptal oldu da oradan biliyorum."

"Hayır, Ratners'dan falan almadım" diye hırlıyor Quinn.

Chetwynd-Pitt, kirazın çekirdeğini kül tablasına atıyor. "Sen de neşelen azıcık be! Sainte-Agnés'de yılbaşı demek, üzerine kürek kürek Avrupalı karı atacaklar demek. Hem her iddiasına varım ki 'kararsızlıklarım var' diye başka tokmakçı bulduğunu kastediyordur."

"Hayır, Ness yapmaz öyle şey" diye avutuyorum Quinn'i. "Sana duyduğu saygıdan önce, kendine saygısı var bir kere. Bana güven. Hem Lou seni terk ettiğinde..." Chetwynd-Pitt'e laf sokuyorum "...aylarca enkaz gibi dolaştın."

"Lou'yla ciddi düşünüyorduk. Olly'yle Ness'in ilişkisi ne kadar sürdü, beş hafta mı? Ayrıca Lou beni terk etmedi; anlaşarak ayrıldık."

"Altı hafta dört gün." Quinn'in içi parçalanıyor. "Ama önemli olan süresi değil. Böyle... sadece ikimizin bildiği mahrem bir alan gibiydi." Adı sanı bilinmeyen Malta birasını içiyor. "Bana çok uyuyordu. Aşk kimyasal mıdır, mistik midir bilemem ama bir gün yok oldu mu böyle sanki... Ne bileyim... Hani şey gibi..."

"Diş çürüğü" diyor Rufus Chetwynd-Pitt. "Roxy Music haklıydı bir kere; aşk bir uyuşturucudur ve malın bittiğinde dünyanın tüm torbacıları bir araya gelse sana derman olamaz. Senin ihtiyacın tek kişidedir ama o da çekti gitti ve sana istediğini vermiyor. Bakın, anlıyorum Olly'nin halinden. Tavsiyem ise..." boş kokteyl bardağını sallıyor "...Melek Memesi dedikleri. Creme de cacao" diyor bana dönüp, "ve maraschino. *Pile au bon moment*, Monique, *tu as des pouvoirs télépathiques.*" Etine dolgun garson kız sıcak şarabımı getirdiğinde Chetwynd-Pitt Fransızcasıyla hava basıyor: "*Je prendrai une* Alien Urine, *et ce sera mon ami ici présent...*"

derken başıyla beni gösteriyor "*...qui réglera l'ardoise.*"

"*Bien*" diyor fıkır fıkır Monique. "*J'aimerais bien moi aussi avoir des amis comme lui. Et pour ces messieurs? Ils m'ont l'air d'favoir encore soif.*" Fitzsimmons cassis ısmarlıyor, Olly de "Bir bira daha içerim" diyor. Monique tabakları bardakları toplayıp uzaklaşıyor.

"Çok pis çakarım buna" diyor Chetwynd-Pitt. "Su içinde altı buçuk eder. Günter'in aldığı öbür Wednesday Addams kılıklıdan çok iyi. Karı korku filmi gibi." Bakışlarını takip ederek sıska garson kıza ulaşıyorum. Bira kadehine konyak koyuyor. "Fransız mı?" diye soruyorum, fakat aynı anda Chetwynd-Pitt de Fitzsimmons'a "Bu gece cevaplar sende Fitz" diyor. "Nedir bu aşk aşk dedikleri?"

Fitzsimmons bir sigara yakıp paketi bize geçiriyor. "Aşk, doğanın bebek çıkarmak için yaptığı anestezidir."

"Duymuştum bu lafı." Chetwynd-Pitt sigarasını kül tablasına silkiyor. "Senden daha iyisi çıkar mı Lamb?"

Zayıf kız, Chetwynd-Pitt'in Alien Urine yani uzaylı sidiği diye ısmarladığı şeyi yapıyor herhalde. "Bana sorma, ben hiç âşık olmadım."

"Ah zavallı kuzucuğu dinleyin" diye dalga geçiyor Chetwynd-Pitt.

"Hadi lan" diyor Quinn. "Bir sürü kızla takıldın."

Belleğim bana Fitzsimmons'ın tatlı anasının resmini uzatıyor. "Anatomik olarak bilgim var tabii de duygusal açıdan Bermuda Şeytan Üçgeni'nden farksızlar bence. Rufus'un uyuşturucu dediği, Olly'nin hasretini çektiği, üzerine romanlar yazılan aşka bağışıklığım var sanki. Tek bir kıza bile aşk hissetmedim. Erkeğe de bu arada."

"Ağzından çıkan her kelime yalan" diyor Chetwynd-Pitt.

"Hayır, doğru. Ben hiç âşık olmadım. Olmasam da olur. Renk körleri de kırmızıyı yeşilden ayırt edemeden pekâlâ yaşayıp gidiyorlar."

"Doğru kızla tanışmamışsındır" diye buyuruyor Quinn dallaması.

"Ya da fazla kızla tanışmışsındır" diyor Fitzsimmons.

"İnsanoğlu" diyorum şarabımın baharlı kokusunu içime çekerken, "ayaklı arzu çöplükleri. Yemek arzular, su arzular; barınma ve ısınma arzular; cinsellik ve arkadaşlık, ait olunacak bir kabile, zevkler, kontrol, bir amaç arzular; çikolata rengi banyo takımına kadar arzular. Bu iştahın bir kısmını doyurmanın yolu aşktır. Ama aşk sadece bir uyuşturucu değil, aynı zamanda satıcısıdır da. Aşk, karşılığında aşk ister, haksız mıyım Olly? Uyuşturucuda olduğu gibi kafan iyiyken şahanedir, kullananlara gıpta ederim. Ama yan etkileri işin içine girip kıskançlık, öfke, kalp ağrısı başladığında derim ki ben almayayım. Elizabeth döneminde romantik aşkla delilik bir tutulurdu. Budistler aşkı, sakin zihinlerin pikniğinde sinir krizi geçiren yaramaz bir çocuk olarak gördü. Ben ise..."

"Bir uzaylı sidiği görüyorum." Chetwynd-Pitt, zayıf barmaid'e ve tepsisindeki sarı yeşil bulamaca sırıtarak bakıyor. "*J'espère que ce sera aussi bon que vos Angels' Tits.*"

"*Les boissons de ces messieurs.*" Dudaklar incecik ve rujsuz, o son "mösyöler"de iğneleyici bir vurgu. Döndü gitti bile.

Chetwynd-Pitt burnunu çekiyor. "Huzurlarınızda Bayan Karizma 1991."

Diğerleri kadehlerini tokuştururken ben eldivenimin tekini saksının arkasına saklıyorum. "Belki seni sandığın kadar zeki bulmamıştır" diyorum Chetwynd-Pitt'e. "Uzaylı sidiğinin tadı nasıl?"

Soluk yeşil bulamacı yudumluyor. "İsmi gibi."

Sainte-Agnés'nin meydanındaki kayak malzemesi, mücevherat, çikolata dükkânları ve resim galerileri gece on birde de açık, dev Noel ağacı hâlâ ışıl ışıl ve goril kılığındaki krepçi

vızır vızır çalışıyor. Chetwynd-Pitt'in biraz önce Günter'den aldığı kokaine rağmen Club Walpurgis'i yarın geceye bırakıyoruz. Kar başladı. "Ulan" diyorum arkamı dönüp, "eldivenimi Le Croc'ta düşürdüm. Siz Quinn'i evine götürün, ben sizi yakalarım."

Sokağı hızlıca geçip tam bir grup erkek ve dişi İskandinav çıkarken önüne geliyorum. Le Croc'un yuvarlak camından, kendimi göstermeden zayıf barmaid'i dikizleyebiliyorum, bir sürahi sangria hazırlıyor. Hiperaktif rock grubunun kıpırtısız basçısı gibi saatlerce izlenebilecek biri. "Muhatabım değilsin" cakasını, en küçük hareketinde bile büyük dikkatle birleştiriyor.

Aklını çelmenin hiçbir yolu olamayacağını hissediyorum. Günter sürahiyi Le Croc'un salonuna götürürken kız dönüp bana bakıyor, ben de duman altı gürültüye girip müşteri öbekleri arasından bara yanaşıyorum. Biranın üstündeki köpüğü bıçağın tersiyle silip bardağı bir müşteriye uzattıktan sonra eldivenimi unuttum numarasını devreye sokuyorum. "*Désolé de vous embêter, mais j'étais installé là-haut*" deyip Kartal Yuvası'nı gösteriyorum ama beni tanıyıp tanımadığını belli etmiyor henüz "*il y a dix minutes et j'ai oublié mon gant. Est-ce que vous l'auriez trouvé?*"

Bücür rakibinin üstünden top aşırtan Ivan Lendl aldırışsızlığıyla eğilip eldivenimi çıkarıyor. "*Bizarre, cette manie que les gens comme vous ont d'oublier leurs gants dans les bars.*"

Anlaşıldı, numarayı yememiş. "*C'est surtout ce gant; ça lui arrive souvent.*" Eldivenimi yaramazlık yapmış kukla gibi tutup azarlıyorum: "*Qu'est-ce qu'on dit à la dame?*" Bakışı esprimi öldürüyor. "*En tout cas, merci. Je m'appelle Hugo. Hugo Lamb. Et si pour vous, ça fait...*" Fransızca "şık" ne demekti ulan? "*...chic, eh bien le type qui ne prend que des cocktails s'appelle Rufus Chetwynd-Pitt. Je ne plaisante pas.*" Hiç ışık yok. Günter boş bardakları koyduğu tepsiyle dönüyor.

"Holly'yle niye Fransızca konuşuyorsun Hugo?"

Şaşkınım. "Niye konuşmamayım ki?"

"Fransızcasını ilerletmek istiyor herhalde" diyor kız Londra İngilizcesiyle. "Müşteri her zaman haklıdır Günter."

"Hey, Günter!" Bir Avustralyalı, langırt masasından sesleniyor. "Franklarımı yuttu bu makine, top vermiyor. Bir baksana şuna!" Günter langırta doğru gidiyor, Holly bulaşık makinesini dolduruyor, ben de yaşananları çözüyorum. Siyah pistte bana kayağımı getirdiğinde Fransızca konuştu ama aksanımdan Fransız olmadığımı anladığında renk vermedi, çünkü kayak tesisinde çalışan bir kadın olarak günde beş kere asılan oluyordur; Anglofonlara Fransızca konuşmak da koruma kalkanını güçlendiriyor. "Ben gündüz kayağımı getirdiğin için teşekkür etmek istemiştim."

"Ettin zaten." Kökeni işçi sınıfı, zengin çocuklarından gözü korkmuyor, Fransızcası mükemmel.

"Öyle ama sen beni kurtarmasaydın İsviçre dağlarında tek başıma donarak ölecektim. Seni yemeğe çıkarabilir miyim?"

"Turistlerin yemek saatinde ben barda çalışıyor oluyorum."

"O zaman kahvaltıda buluşabilir miyiz?"

"Sen kahvaltıya kalkana kadar ben iki saattir burayı temizliyor olacağım, daha da iki saat mesaim olacak." Holly çat diye kapatıyor bulaşık makinesini. "Sonra kayağa gideceğim. Her dakikam dolu. Kusura bakma."

Sabır, avcının dostudur. "Anlaşıldı. Neyse, zaten erkek arkadaşının da yanlış anlamasını istemem."

Tezgâhın altında bir şeyleri kurcalar gibi yapıyor. "Arkadaşlarını bekletmiyor musun?"

Bire dört ihtimalle erkek arkadaşı yok. "Ben on gün daha buralardayım. Görüşürüz."

"İyi geceler" *ve siktir git* diye ekliyor ürpertici mavi gözleri.

30 Aralık

Parisli göstericilerin ulumaları kar küreme aracının homurdanmasında eriyip gidiyor ve Fransız yetimhanelerinde "Tepegöz Çocuk"u arama çabalarım, Chetwynd-Pitt ailesinin İsviçre'deki şalesinde bulunan minicik odama kadar gelen Immaculee Constantin'in *Siyah Şarap içene kadar yaşadım diyemezsin Hugo* sözleriyle son buluyor. Sonra aynı tavan arasında, kasıklarıma Cruise füzesi kadar bir sabah ereksiyonu bağlanmış halde uyanıyorum. Bir kitaplık, bir küre, kapıya asılı bir kaftan, kalın bir perde. Burada ilk kaldığımda, Chetwynd-Pitt yarı şaka yarı ciddi "Burslu öğrencileri buraya yerleştiriyoruz" demişti. Eski tesisat takırdayıp gurulduyor. Esrar + Rakım = Sapık Rüyalar. Sıcacık rahmimde yatıp barmaid Holly'yi düşünüyorum. Mariangela'nın başka anatomik detaylarını değilse de yüzünü unuttuğumu, öte yandan Holly'nin yüzünü fotoğraf gibi hatırladığımı fark ediyorum. Günter'e soyadını da sorsaydım iyiydi. Az sonra Sainte-Agnés Kilisesi'nin çanları sekiz kez çalıyor. Rüyamda da çanlar vardı. Ağzım ay yüzeyi kadar kuru; komodinde duran bardaktan su içmek için döndüğümde lambanın altına sıkıştırılmış frankları görüp seviniyorum – dün gece Chetwynd-Pitt'ten bilardoda kazandım. Heh! Parasını geri almak için daha da canhıraş oynayacak, ki canhıraş oyuncu sarsak oyuncudur.

Çatı odamın minicik tuvaletine işedikten sonra yüzümü buz gibi suya daldırıp ona kadar sayıyorum, perdeleri ve panjurları açıp retina oyan beyaz ışığı içeri alıyorum, dün geceki hasılatımı iki sene önce kaldırdığım döşeme tahtasının altına gizleyip kaftanı üzerime geçiriyorum ve halattan tırabzana tutunarak dik merdivenlerden ilk sahanlığa iniyorum. Chetwynd-Pitt odasında horluyor. Bir daha merdiven inip vardığım gömme salonda, Fitzsimmons'la Quinn'i deri kanepelerde battaniye tümülüslerinin altında buluyorum. Video

Oz Büyücüsü'nü tükürmüş fakat Pink Floyd'un "Dark Side of the Moon"u tekrarda kalmış. Havada esrar kokusu var, şöminede dün geceden kalan közler. Masa futbolu takımlarının arasından cips kırıntılarını halıya bastırarak parmak ucunda geçip ateşe iri bir kütük ve biraz çıra atıyorum. Alev harlanıp kütüğü yalıyor. Şöminenin üzerinde Boer Savaşı'ndan kalma bir Hollanda tüfeği asılı, önünde ise Chetwynd-Pitt'in babasının 1984 yılında Washington'da Henry Kissinger'la el sıkışırken çekilmiş fotoğrafı gümüş çerçeve içinde. Mutfakta kendime greyfurt suyu koyarken telefon usul usul çalıyor. "Günaydın" diyorum neşeyle, "Genç Lord Chetwynd-Pitt'in malikânesi."

Bir erkek sesi "Hugo Lamb. Başkası olamaz" diyor.

Tanıyorum bu sesi. "Siz kimsiniz?"

"Richard Cheeseman, Humber'dan, mal."

"Hadi canım, ciddi misin? Kulakmemen nasıl?"

"İyi iyi, yok bir şeyim de, asıl başka haberlerim var. Dün akşam..."

"Bir dakika, neredesin sen? İsviçre'de değil herhalde."

"Sheffield'da ablamın evindeyim de sen bir sus beni dinle, dakikasına bir sterlin ödüyorum bu bokun. Dün akşam diyordum, Dale Gow'la konuşurken öğrendim ki Jonny Penhaligon ölmüş."

Yanlış duymadım. "Jonny Penhaligon'umuz mu? Olamaz!."

"Dale Gow, haberi Cottia Benboe'dan duymuş, o da yerel televizyondaki haberlerde görmüş. İntihar diyorlar. Truro civarında bir uçuruma sürmüş arabayı. Yoldan çıkmış, elli metre gitmiş, çiti kırıp yüz metre aşağıdaki kayalara çakılmış. Hiç değilse... Yani ölümü acısız olmuştur da, onu oraya götüren sebep neydi, son anlarında neler yaşadı onları bilemem tabii."

Ağlasam yeridir. Gitti onca para. Mutfak penceresinden kar küreme aracının geçtiğini görüyorum. Hemen ardından

mükemmel bir zamanlamayla, pembe yanaklı, ağzından buharlar saçılan genç bir rahip yürüyor. "Ama bu... Ne diyeceğimi bilemiyorum Cheeseman. Felaket. İnanılmaz. Hem de Jonny'den hiç beklemezsin."

"Al benden de o kadar. Hiç aklına gelir miydi..."

"Peki, uçurumdan... Kullandığı araba Aston Martin miymiş?"

Bir sessizlik. "Evet, oymuş. Sen nereden biliyorsun?"

Daha dikkatli ol. "Bilmiyordum da, Cambridge'deki son gecemizde Buried Bishop'ta o arabayı ne kadar sevdiğini anlatıyordu. Cenazesi ne zaman?"

"Bugün akşamüstü. Ben gidemeyeceğim; Felix Finch bana opera bileti almış, zaten Cornwall'a zamanında yetişemem ama belki de en iyisi bu. Jonny'nin ailesi en acılı günlerinde bir dolu tanımadık herifin çıkıp gelmesini istemeyebilir şeye, neydi oranın adı?"

"Tredavoe. Penhaligon mektup bırakmış mı peki?"

"Dale Gow bir şey demedi. Neden sordun?"

"Biraz aydınlatır belki diye."

"Soruşturmada ayrıntılar ortaya çıkar herhalde."

Soruşturma, ayrıntılar... Sıçarız. "Umarım."

"Fitz'le diğerlerine haberi ver, olur mu?"

"Tabii ki. Sağ ol telefon ettiğin için Cheeseman."

"Tatilde keyfinizi kaçırmak istemezdim ama bilmek isteyeceğinizi düşündüm. Şimdiden iyi yıllar."

Saat iki. Teleferikten inen yolcular Chemeuille İstasyonu'nun bekleme salonundan büyük Avrupa dillerinin tümünde sohbet ederek geçiyorlar fakat o aralarında yok, ben de dikkatimi tekrar *Savaş Sanatı*'na veriyorum. Fakat aklımın niyeti başka; Cornwall'da bir mezarlığa gidiyor, Jonny Penhaligon adlı zehirli atık dolu et torbasının çamurlu toprakta atalarıyla buluşmasına yöneliyor. Muhtemelen şakır şakır yağmur yağıyor, doğudan şiddetli esen rüzgâr cenazeye gelenlerin şemsiyelerini ters

çeviriyor, daha dün akşam fotokopicide çoğaltılan ilahi sözlerini havaya savuruyor. Kendimle Normaller arasındaki uçurumun en görünür hale geldiği alan, kayıp ve yas. Daha yedi yaşında ufacık çocukken bile, köpeğimiz Twix öldüğünde ailem tarafından utandırıldım ve onlar adına utandım. Nigel gözleri şişene kadar ağladı; Alex yeni alınan Sinclair ZX Spectrum'unun kutusundan transformatörü çıkmadığı günkünden daha beter haldeydi, annemle babamın ise ağızlarını bıçak açmadı günlerce. Neden ki? Twix çektiği eziyetten kurtulmuştu. Kolon kanserli bir köpeğin osuruklarına maruz kalmak zorunda değildik artık. Aynı olay büyükbabamın ölümünde de yaşandı; saçlar başlar yolundu, dişler gıcırdatıldı, körün ölüp badem gözlü olmasından hareketle mıhsıçtı uyuz herifin bir Mesih ilan edilmediği kaldı. Herkes cenazesinde tam bir erkek gibi davrandığımı söyledi, ama aklımı okuyabilseler sosyopat derlerdi bana.

Gerçek şu ki, sevilmeyenin ardından üzülünmez de.

Saat üçü geçerken barmaid Holly beni görüyor, kaşlarını çatıp yavaşlıyor; iyi bir başlangıç sayılır. *Savaş Sanatı*'nı kapatıyorum. "Seni burada görmek ne hoş."

Kayakçılar arkasından, aramızdan sıra sıra geçiyor. Holly çevresine bakınıyor. "Muhteşem espritüel arkadaşların nerede?"

"Chetwynd-Pitt'i diyorsun herhalde."

"Chetwynd-Pitt mi, seksist uyuz it mi, bilemem."

"Yazdım bir kenara. Chetwynd-Pitt akşamdan kalma, diğer ikisi de bir saat kadar önce geçtiler buradan ama ben görünmezlik yüzüğümü takarak sıyrıldım, çünkü burada olsalar seninle yukarıya" derken parmağımla Palanche de la Cretta'nın zirvesine doğru bir hareket yapıyorum, "aynı telesiyejle çıkma ihtimalimiz sıfırın altında kalırdı. Dün gece Chetwynd-Pitt beni çok mahcup etti. Dangalağın tekidir. Ama ben değilim."

Holly düşünüp omuz silkiyor. "Hiç fark etmez."

"Bana fark eder. Seninle kayak yapabileceğimi umuyordum."

"O yüzden mi saat kim bilir kaçtan beri burada oturuyorsun?"

"On bir buçuktan beri. Üç buçuk saat olmuş. Fakat kendini zorunlu hissetme."

"Hissetmiyorum. Sende biraz hıyarlık seziyorum sadece Hugo Lamb."

Demek adımı hatırlıyor. "Herkes farklı zamanlarda farklı insanlar olur. Bugün hıyarlık ederiz, ertesi gün daha anlamlı şeyler peşinde koşarız. Sence de öyle değil mi?"

"Bence sen bugün basbayağı takip ediyorsun beni."

"Yürü git dersen hiç ikiletmem, giderim."

"Genç bir kız buna nasıl karşı koyabilir? Yürü git."

Nasıl isterseniz, gibisinden bir reverans yapıp *Savaş Sanatı*'nı kayak ceketimin cebine koyuyorum. "Seni utandırdığım için özür dilerim." Kapıya doğru yürüyorum.

"Hop!" Yumuşamadan çok celallenme sesi. "Kim diyor beni utandırabileceğini?"

Kafama vuruyorum tık tık. "Peki 'Seni ilginç bulduğum için özür dilerim' desem olur mu?"

"Tatil aşkı peşindeki bazı kızlar yalayıp yutabilir bu girişimleri de, bizim gibi burada çalışanlar biraz kaşarlanmış oluyor."

Teleferik aşağıya doğru hareket ederken demir parçalar takırdıyor ve büyük bir motor uğuldamaya başlıyor. "Avrupa'nın Chetwynd-Pitt'lerinin istila ettiği bir barda çalışırken zırha ihtiyacın var, anlıyorum. Fakat o dediğin kaşarlanma sende ikinci bir sinir sistemi gibi yerleşik Holly."

Küçük, şaşkın bir kahkaha. "Beni tanımıyorsun ki sen."

"Zaten en garibi de o. Seni tanımadığımın farkındayım. Nasıl oluyor da tanıyormuşum gibi hissediyorum?"

Bıkkınlıkla ofluyor. "Her işin bir adabı var... Beş dakika önce tanıştığın kişiyle, yıllardır tanışıyormuşsun gibi konuşamazsın. Yapmasana şunu!"

Ellerimi kaldırıyorum. "Holly, senin gözünde dallama olabilirim ama zararsız bir dallamayım." Aklıma Penhaligon geliyor. "Yani neredeyse zararsız diyelim. Telesiyejde bir sonraki istasyona kadar sana eşlik edebilir miyim? Yedi-sekiz dakika mı sürüyor? Baktın ki benden iş çıkmaz, en fazla katlanacağın o kadar. İş çıkmaz derken de yanlış anlama, bir şey peşinde değilim, telesiyejde yan yana oturacağız sadece. Sonra istasyona varacağız ve sen istersen batonunun tek bir hareketiyle beni tarihe gömeceksin. Olmaz mı? Lütfen."

Telesiyej görevlisi emniyet demirini yerine takıyor ve Holly'yle ayaklarımız yerden kesilirken ayaklarımı yerden kestin esprisi yapmamak için zor tutuyorum kendimi. 30 Aralık sabahki berraklığını kaybetti ve Palanche de la Cretta zirvesine bulutlar çöktü. Telesiyej halatını direkten direğe takip ediyorum yamaç boyunca. Altımızda bir anda vadi açılıyor ve yükseklik korkusunun darbesiyle önümdeki demiri kavradığım sırada hayalarım da kaçıp karaciğerimin yanına saklanıyor. Kendimi aşağıya bakmaya zorlarken Penhaligon'un son saniyelerini düşünüyorum. Ne geçti içinden; pişmanlık mı, rahatlama mı, düpedüz dehşet mi? Yoksa zihninde ansızın Kate Bush'tan "Babooshka" mı çalmaya başladı? Ayaklarımızın altında iki karga uçuyor. Kuzenim Jason bunların eşlerine ömür boyu sadık kaldığını söylemişti. Holly'ye, "Rüyanda uçtuğun olur mu hiç?" diye soruyorum.

Holly dümdüz ileri bakıyor. Kayak maskesi gözlerini gizliyor. "Hayır."

Vadinin diğer yanına ulaştık, birazdan kayacağımız pistin geniş bir kesimi üzerinden usul usul ilerliyoruz. Kayakçılar hızla, kıvrıla kıvrıla, bazıları ağır aksak Chemeuille İstasyonu'na ilerliyor.

"Dün geceki yağıştan sonra yüzey iyileşmiş gibi" diyorum.

"Evet. Ama sis koyulaşıyor her dakika."

Doğru da; dağın başı karardı, bulanıklaştı. "Her kış Sainte-Agnés'de çalışıyor musun?"

"Ne bu, iş görüşmesi mi?"

"Yok da telepati yeteneğim biraz pas tutmuş."

Holly anlatıyor: "Eskiden Fransız Alpleri'ndeki Meribel'de Günter'in tenisçilikten tanıdığı bir adamın yanında çalışıyordum. Günter'in ağzı sıkı bir personele ihtiyacı vardı. Bana yol masrafı, daha fazla maaş ve ski pass teklif etti."

"Günter'in niye ağzısıkı bir personele ihtiyacı oldu ki?"

"Hiçbir fikrim yok, hayır, uyuşturucuyla hiç işim olmaz. Zevk için beynini altüst etmesen de dünya gayet dingildek bir yer."

Bayan Constantin geliyor aklıma. "Haksız değilsin."

Boş telesiyej koltukları ileride pusun içinden sökün ediyor. Arkamızda Chemeuille gözden kaybolmakta ve peşimizden gelen yok. "Karşıdan gelen koltuklarda ölüler görsek çok acayip olmaz mı?" diyorum sesli düşünür gibi.

Holly bana çok acayip bakıyor.

"Ölüler derken böyle etleri dökülen zombiler filan demiyorum" dediğimi fark ediyorum. "Kendi ölülerin mesela. Tanıdığın, değer verdiğin insanlar. Hatta köpekler." Hatta Cornwall delikanlıları.

Çelik boru ve plastikten koltuk gıcırdıyor, koltuğu halata tutturan makara sarsılıyor. Holly, tuhaflığını inkâr edemeyeceğim sorumu duymazdan gelmeye karar veriyor. Fakat beni çok şaşırtarak "Asker çocuğu musun sen de?" diye soruyor.

"Yok canım. Babam muhasebeci, annem Richmond Tiyatrosu'nda çalışıyor. Neden sordun?"

"*Savaş Sanatı* diye bir kitap okuyordun da."

"Ha o mu? Sun Tzu'yu okuyorum, çünkü üç bin yıllık bir kitap ve Vietnam'dan bu yana tüm CIA ajanlarının çalıştığı bir eser. Sen okur musun?"

"Ailemizin kitap kurdu kız kardeşimdir, onun gönderdiklerini okurum."

"İngiltere'ye ne kadar sıklıkta gidip geliyorsun?"

"Çok sık değil." Eldiveninin cırt bandıyla oynuyor. "Ben öyle on dakikada hayat hikâyesini anlatanlardan değilim, tamam mı?"

"Tamam, dert etme. Deli olmadığını gösterir sadece."

"Deli olmadığımı biliyorum, dert de etmiyordum."

Huzursuz sessizlik. Nedense omzumun üstünden geriye bakıyorum. Beş koltuk arkamızda, gümüş rengi parkalı, siyah kapüşonlu biri oturuyor tek başına. Kollarını kavuşturmuş, kayakları çapraz olmuş. Tekrar önüme dönüp akıllıca bir laf etmek istiyorum ama sanki bütün kıvrak zekâmı telesiyej istasyonunda bırakmışım.

Palanche de la Cretta İstasyonu'nda Holly telesiyejden jimnastikçi havasıyla inerken, ben taş çuvalı gibi devriliyorum. Telesiyej görevlisi Holly'yi Fransızca selamlarken ben duyamayacağım bir kenara çekiliyorum. Gümüş parkalı kayakçının hızla akan pusta belirmesini bekliyorum. Telesiyej koltukları arasında yirmi saniye boşluk olduğuna göre, en fazla iki dakika sonra ulaşması lazım. İşin garibi, hiç gelmiyor. Hafif fakat giderek artan bir telaşla arkamızdaki beşinci, altıncı, yedinci koltuğun yolcusuz gelişine bakıyorum. Onuncu koltuk da geldiğinde artık endişeliyim; adam düştüğü için değil, aslında hiç olmadığı için. Yeti ve Madam Constantin, gördüğüme duyduğuma inancımı sarstı; hiç hoşuma gitmiyor. Nihayet ayı cüsseli iki neşeli Amerikalı yaklaşıyor, kahkahalar içinde yere vurup görevlinin yardımıyla ancak iniyorlar. Kendime, arkamızda gördüğüm kayakçıyı benim uydurduğumu telkin ediyorum. Ya da hayal mahsulüydü. Holly, bulutlarda kaybolan bayrakların belirlediği başlangıç çizgisinde yanıma geliyor. İdeal dünyada "Birlikte kayalım mı?" diye sorardı bana. "Peki" diyor, "benden bu kadar. Dikkatli ol, pistin dışına çıkma, akrobasi yapmaya da kalkma."

"Anlaşıldı. Gelmeme izin verdiğin için teşekkür ederim."

Omuz silkiyor. "Hevesin kursağında kaldı herhalde."

O bana göstermese de, ben gözlerimi görebilmesi için maskemi kaldırıyorum. "Hayır, hiç de değil. Teşekkür ederim." Sorsam soyadını söyler mi acaba, merak ediyorum. Daha bunu bile bilmiyorum.

Pistin aşağısına doğru bakıyor. "Yabani biri gibi geliyorum herhalde."

"Temkinlisin sadece. Bunu da anlıyorum."

"Sykes" diyor.

"Pardon?"

"Holly Sykes, merak ediyorduysan."

"Çok yakışmış sana."

Maskesi yüzünü gizliyor ama tahminimce afalladı.

İtiraf ediyorum: "Ben bile ne demek istediğimi anlamadım."

Kayarak uzaklaşıp beyazlığın içinde kayboluyor.

Palanche de la Cretta'nın orta pisti zorlu değil ama pistin yüz metre sağına çıksam dikey kayma kabiliyetim ya da paraşütüm olması gerekir; sis de o kadar yoğun ki mümkün olduğunca ağırdan alıp iki dakikada bir durarak maskemi siliyorum. On beş dakika kadar sonra, dondurucu sisin içinden pistin kenarında duran, tipi uzaktan bahçe cücesini andıran bir kaya çıkıyor karşıma. Rüzgâr altına geçip bir sigara içiyorum. Ortalık sessiz. Çok sessiz. Kişinin çekim duyacağı insanı seçememesini, sadece geriye bakıp meraka kapılmasını düşünüyorum. Irk farkının her zaman afrodizyak olduğunu düşünmüşümdür ama sınıf farkı, cinselliğin Berlin Duvarı. Holly'yi, aynı vergi diliminde bulunduğum kızlar kadar rahat okuyamam ama belli de olmaz. Tanrı bile yeryüzünü altı günde yarattı, ben İsviçre'de dokuz-on gün geçireceğim.

Bir grup kayakçı cüce kayanın çevresinden neon balıkları gibi dolanıyor. Beni fark etmiyorlar. İzmariti atıp peşlerinden gidiyorum. Neşeli Texas'lılar ya altından kalkamayacak-

larını görüp telesiyejle döndüler ya da benden bile temkinli kayıyorlar. Gümüş parkalı kayakçı da yok. Az sonra sis seyreliyor, çatlıyor, vadiler yamaçlar eskizle çiziliyor içine; Chemeuille İstasyonu'na inene kadar da bulut kirişlerinin altına dönmüş oluyorum. İçimi sıcak çikolatayla yağladıktan sonra daha hafif mavi pistten La Fontaine Sainte-Agnés'ye dönüyorum.

"Vay vay vay, yetenekli Bay Lamb'e bak sen." Chetwynd-Pitt mutfakta sarmısaklı ekmek yapıyor ya da yapmaya çalışıyor. Saat beşi geçmiş ama üzerinde hâlâ sabahlığı var. Şarap kadehinin ağzına bir puro konmuş, CD çalarda George Michael'dan "Listen Without Prejudice" çalıyor. "Olly'le Fitz iki üç saat önce seni aramaya gittiler."

"Koskoca dağ burası. İğneler, kuyu kazmalar falan..."

"Bugünkü Alp keşifleriniz sizi nereye götürdü acaba?"

"Önce Palanche de la Cretta, ardından arazide serbest. Benim için siyah pist bitmiştir. Kafan düzeldi mi bari, nasıl?"

"1943 Stalingradı gibi. Çivi çiviyi söker: buzlu uzo." Küçük kadehteki beyaz sıvıyı sallayıp yarısını dikiyor.

"Uzoyu görünce aklıma hep sperm geliyor." Keşke Chetwynd-Pitt'in tam yutarkenki halini çekebilseydim. "Pardon, tam da içerken..."

Bana pis pis bakıp purosundan bir duman çektikten sonra sarmısak doğramaya dönüyor. Ben bir çekmeceyi karıştırıyorum. "Şununla yapsana. Fennin son icadı, sarmısak ezme makinesi."

Chetwynd-Pitt şimdi de alete pis pis bakıyor. "Biz gelmeden evin bakıcısı almış herhalde."

Geçen yıl kullandığım için biliyorum ama neyse. Ellerimi yıkayıp Chetwynd-Pitt'in yakmadığı fırını yakıyorum. "Kaçıl bakayım." Sarmısak püresini tereyağına karıştırıyorum.

Chetwynd-Pitt homurdanmasına rağmen memnuniyet-

le kıçını tezgâha dayıyor. "Bilardoda ütmenin kefaretini mi ödüyorsun?"

"Alırsın sen intikamını." Biber, maydanoz, çatalla karıştır.

"Niye böyle yaptığını düşünüyorum."

"Jonny Penhaligon'u diyorsun herhalde?"

"Bu iş göründüğü gibi değil Lamb."

Çatalım duruyor. Bana bakışı... suçlayıcı mı? Toad'un mekânında *omerta* kanunu işler ama hiçbir kanun da yüzde yüz delinmez değildir. "Anlat bakalım." Ne saçmadır ki gözlerimle mutfakta cinayet aleti ararken buluyorum kendimi. "Dinliyorum."

"Jonny Penhaligon, ayrıcalıkların kurbanıydı."

"Peki." Çatalım yine hareketlendi. "Aç biraz."

"Ayaktakımına sorsan ayrıcalığı, toprağa dayanıp yan gelip yatmak, hizmetçi kızları sıkıştırmak zanneder. Ama günümüzde asil kan taşımak lanet gibi bir şey oldu. Öncelikle göbeğini kaşıyan tayfa o kadar uzun isim mi olur diye dalga geçiyor seninle; sınıf eşitsizliğinden, Amazon ormanlarının yağmalanmasından, biraya zam gelmesinden seni bizzat sorumlu tutuyor. İkinci lanet evlilik: Müstakbel karımın benimle Buckinghamshire'ın yarısı ve Lady Chetwynd-Pitt unvanı için evlenmediğini nereden bileyim? Üçüncüsü, benim geleceğim gayrimenkul yönetimiyle sınırlı. Sen trilyonlar kazanan borsa simsarı da olmak istesen, arkeolog olup Antarktika'ya da gitsen, vibrafonist de olsan, bu 'Sen mutluysan biz de mutluyuz, Hugo' oluyor. Benim peşinden koşacağım kiracılar, destek olacağım hayır kurumları, günün birinde Lordlar Kamarası'nda doldurmam gereken bir koltuk var."

Sarmısaklı tereyağını çatalla ekmeğe eziyorum. "İçim parçalandı. Sen taht sırasında altmış üçüncü değil misin?"

"Altmış dört, şu velet doğdu ya. Ama ben ciddiyim Hugo, daha da lafımı bitirmedim. Dördüncü lanet sürek avları. Beagle köpeklerine gıcık kapıyorum, at dediğin de bir nevi arazi

motosikleti ama çizmene sıçıp baytara binlerce sterlin ödetiyor. Beşinci lanet ise en fenası: Ailenin ismine kara çalan kişi olacağın korkusu. Olly veya senin gibi hayata sosyal basamakların en altından başlasan –yanlış anlama ha– tek yön yukarıdır. Ama Jonny'yle ben gibi bin senelik aile şeceren varsa, gide gide kubura dayanıyorsun. Kuşaklar arası kısa çöp çekme oyunu gibi, iflas kimin elinde patlarsa, Argos'tan kutuda mobilya alıp evde kurmayı öğrenen Chetwynd-Pitt o oluyor."

Sarmısaklı ekmeği folyoya sarıyorum. "Sence Jonny bu lanetler silsilesi yüzünden mi uçurumdan attı kendini?"

"Bir bu yüzden" diyor Rufus Chetwynd-Pitt, "bir de en kara gününde arayacağı, güvenebileceği kimsesi olmamasından."

Tepsiyi fırına koyup dereceyi yükseltiyorum.

31 Aralık

Dar sokağa eğilmiş buzullar eğik gelen güneşi yakalıyor. Le Croc'un kapısına bir bar taburesi sıkıştırılmış, içeride Holly ortalığı süpürüyor, üzerinde bol kamuflaj pantolonu, beyaz tişört ve saç bandı işlevi de gören kamuflaj şapka var. Yukarıdaki sarkıtlardan düşen bir damla paltomla ensemin aralığını bulup kürekkemiklerimin arasında cos ediyor. Holly beni hissedip dönüyor. Elektrikli süpürge susarken "Tık tık" diyorum.

Beni hatırlıyor. "Kapalıyız. Dokuz saat sonra gel."

"Kim o diyeceksin" diyorum. "Espri yapacaktık burada."

"Kapıyı bile açmayacağım Hugo Lamb."

"Ama yarı açık zaten. Hem bak" deyip pastanenin kesekâğıdını kaldırıyorum "kahvaltı getirdim. Günter karnını doyurmana izin veriyor herhalde."

"Bazılarımız iki saat önce etti kahvaltısını Zengin Çocuğu."

"Richmond Erkek Koleji'ne gidersen yeterince zengin çocuğu değilsin diye dalga geçerler adamla. Kuşluk vakti atıştırması diyelim o halde."

"Le Croc kendi kendine mi temizlenecek?"

"Günter'le diğer arkadaş yardım etmezler mi?"

"Günter mekân sahibi, Monique ise bar personeli olarak işe alındı. Öğleden önce çözülemezler birbirlerinden. Dalga da geçmiyorum ha; Günter üçüncü karısını birkaç hafta önce terk etti. Dolayısıyla ağıldan bok küreme görevi de müdüre düşüyor."

Etrafıma bakınıyorum. "Müdür nerede?"

"Müdüre bakıyorsun, salak herif! Benim."

"Ha. Madem öyle, erkek tuvaletini Zengin Çocuğu temizlerse yirmi dakika ara verebilir misin?"

Holly duraksıyor. Bir yanıyla evet demek istiyor. "Şu uzun sapı gördün mü? Paspas diyoruz ona. Saçaksız tarafından tutuluyor."

"Dedim sana bok küreyeceksin diye." Holly, krom kahve makinesinin kollarını ve musluklarını zaman makinesi kullanır gibi çeviriyor. Makine tıslıyor, geğiriyor, gurulduyor.

Ellerimi yıkayıp masaya çevrilmiş iki bar sandalyesi indiriyorum. "Hayatımda yaptığım en iğrenç işlerden biriydi. Erkekler tam öküz. Kıçlarını siliyorlar, sonra klozeti ıskalıyorlar, boklu tuvalet kâğıdını nereye düşmüşse orada bırakıyorlar. Son kabindeki kusmuk saçıntılarına hiç girmeyeyim. Bıraktığın yerde sertleşiyor macun gibi."

"Burnunu iptal et. Ağzından nefes al." Bana cappuccino getiriyor. "Düşün ki hayatında kullandığın her tuvaleti birinin temizlemesi gerekti. Baban bankacı değil benimki gibi pub'da çalışıyor olsaydı belki sen de temizlemiş olurdun. Otur düşün bakalım."

Bir tane bademli ayçöreği alıp diğer kesekâğıtlarım Holly'ye

uzatıyorum. "Neden temizliği akşam yapmıyorsun?"

Holly kayısılı çöreğin kenarını açıyor. "Günter'in müdavimleri üçten önce defolup gitmiyorlar, o da şanslıysam. Dokuz saat içki servisi yaptıktan sonra sen girişmek ister misin temizliğe?"

Hakkını teslim ediyorum. "Neyse, bar şimdi savaşa hazır görünüyor."

"Sayılır. Muslukları temizleyip fıçıları takacağım."

"Ben de barlar kendi kendilerine işliyor sanıyordum."

Bir sigara yakıyor. "İşleseler ben para kazanamazdım."

"Sen bu turizmcilik işine uzun vadeli mi bakıyorsun?"

Holly kaşlarını çatarak uyarı veriyor. "Sana ne ki bundan?"

"Ne bileyim... Sanki ne istesen yapabilirmişsin gibi geliyor."

Kaş çatışı bıkkın ve ürkek. Sigarasının külünü silkiyor. "Alt sınıfların gittiği okullarda bu teşvik edilmiyor pek. Kuaförlük kursları veya tamirci çıraklığı daha revaçta."

"Ömrünün sonuna kadar kötü okulları suçlayamazsın."

Sigarasını silkiyor. "Sen akıllı birisin, onu anladık. Ama bazı konular var ki bir bok bilmiyorsun Hugo Bey."

Başımı sallayıp kahvemi yudumluyorum. "Fransızca öğretmenin çok iyiymiş."

"Fransızca öğretmenim yoktu. Çalışırken öğrendim. Fransız erkeklerini başımdan sava sava."

Dişimde kalan badem parçasını çıkarıyorum. "Pub nerede peki?"

"Hangi pub?"

"Babanın çalıştığı."

"Sahibi olduğu. Hatta anamla ortak olduğu. Captain Marlow diye bir yer, Gravesend'de Thames kıyısında."

"Kulağa şirin bir kasaba gibi geliyor. Orada mı büyüdün?"

"Gravesend ile 'şirin'i aynı cümlede kullanmak ne kadar doğru bilemem. Daha çok kapanmış fabrikalar, kâğıt tesisle-

ri, Blue Circle çimento fabrikaları, toplu konutlar, rehin ve bahis dükkânlarıyla bezeli bir yer."

"Bütün kasaba sanayi sonrası çöküşünden mustarip olamaz."

Fincanının dibine bakıyor. "Eski sokakları güzel sayılır. Thames her zaman Thames zaten, Captain Marlow da üç yüz yıllık bir yer – hattâ Charles Dickens bir mektubunda orada içtiğini bile yazmış. Edebiyat göndermemi beğendin mi Zengin Çocuğu?"

Kanıma kahve karıştı da açıldım. "Annen İrlandalı mı?"

"Bunu nereden çıkardın Sherlock Efendi?"

"'Anamla' dedin; 'annemle' demedin."

Holly kalın bir halka halinde duman veriyor. "Evet, aslen Cork'lu. Arkadaşların sinirlenmiyor mu bunu yaptığında?"

"Neyi?"

"Söylediklerini dinlemek yerine ipucu avlamayı."

"Ayrıntıya meraklıyım o kadar. Bu arada sen benim yirmi dakikayı başlattın mı?"

"Evet ve" –saate bakıyor– "on altı dakikan var."

"Madem öyle, kalan sürede langırt oynamayı öneriyorum."

Holly yüzünü buruşturuyor. "Kötü fikir."

Ciddi mi değil mi anlaşılmıyor. "Neden?"

"Eline vericem de ondan, Zengin Çocuğu."

Kasaba meydanında yer yer karlar erimiş, ortalık alışveriş yapanlarla dolu, bandonun kırmızı yanaklı elemanları Noel şarkıları çalıyor. Azize Agnés'nin heykelinin dibinde öğretmenleriyle birlikte bağış toplayan öğrencilerden bir takvim alıyor, koro halinde Fransızca –ve aksanımdan anladıkları için İngilizce– uğurlanıyorum. Holly hakikaten langırtta elime verdi; ribaund goller attı, aşırtmalı şutlar çekti, solak kalecisini silah gibi kullandı. Gülümsemedi ama galibiyetten zevk aldı bence. Sözleşmedik fakat gece bara uğrayacağımı söyledim, o da İrlandalı ağzı yapmak veya laf sokmak

yerine "Ben buradayım" demekle yetindi. Olağanüstü aşama kaydetmenin şaşkınlığıyla, bankanın yanındaki telefon kulübesinde duranın Olly Quinn olduğunu fark edemeyecektim az daha. Heyheyleri üstünde. Chetwynd-Pitt'in telefonu yerine kulübeden arıyorsa gizli konuşuyor demektir. Arada bir merakıma yenik düşmesem insan olur muydum? Kulübenin camsız duvarına Olly'ye görünmeden yapışıyorum. Hattın cızırtısı, Olly'nin siniri sayesinde ağzından fırlayan her kelimeyi net duyuyorum. "*Dedin* Ness, *dedin*! Ben de seni seviyorum dedin! Dedin işte."

Ah canım. Çaresizlik insanın içini burkuyor.

"Yedi kere. İlki yataktaydı, hatırlıyorum... Ya belki altıdır belki sekiz, ne fark eder Ness? Ben... E neydi o zaman bu Ness? Yalan mıydı hepsi? Ne yani, 'Al bu çocuğun ağzına sıç' mı dediler?"

Frene asılmak için artık çok geç; şarampole yuvarlandık bile.

"Ya ne alakası var, bağırmıyorum... Anlamıyorum ben ne olduğunu, senin... Nasıl? Son dediğini anlamadım. Sıçayım böyle telefona. Ya hayır hayır, senin dediğine değil *telefona* sıçayım dedim. Nasıl sevdiğini sandın ya?"

Olly telefon kulübesinin camına sert bir yumruk indiriyor. "Sevdiğini sanmak diye bir şey mi var ulan? Hayır hayır Ness, kapatma lütfen, n'olur bak... Ya ben her şey eskisi gibi olsun istiyorum. Ama bir konuşsan, bir anlatsan bana... Sakinim ben. Ya sakinim diyorum! Yapma! Hayır Ness, ya hayır!"

Yalandan bir sessizlik, sonra bomba gibi "Siktir!"

Quinn cama birkaç yumruk daha atıyor. Bu dikkat çekince hemen turistlerin arasına karışıp geldiğim yoldan dönerken, yan gözle sınıf arkadaşımı aşk acısı içinde iki büklüm olmuş, ellerini yüzüne kapatmış görüyorum. Ağlıyor, hem de insan içinde! Bu sakil görüntü Holly konusunda aklımın biraz başıma gelmesini sağlıyor. Eros'un verdiği aşkı Eros alır.

Etiyopya asıllı Avusturyalı DJ kapüşonlu, hiç konuşmuyor, istek parça çalmıyor ve son bir saatte KLF'ten "3 A.M. Eternal", Phuture'dan "Your Only Friend" ve Norfolklorists'ten "Ping Pong Apocalypse" remikslerini çaldı. Club Walpurgis, bir zamanlar çok zengin verem hastalarına hizmet veren bir sanatoryumken altı katlı, yüz odalı bir otele çevrilmiş 1950'lerden kalma Hôtel Le Sud'ün bodrum katında kocaman bir mekân. Son gördüğü tadilatla sade, hatta endüstriyel bir hal almış ve dans pisti tenis kortu kadar olmuş. Çakan ışıkların altında dans eden ve pahalı kıyafetlerle sarılı iki-üç yüz iskeletin önemli bölümü genç ve kadın. İki fırt "şeytan kepeği" çekince Koca Quinn gönül yangınının küllerinden doğdu, dördümüz birden kulübe geldik. İlginçtir ki, kepçeye çıkmamış olan bir tek benim. Humber arkadaşlarım locaya kurulmuşlar, yanlarına birer genç, çekici siyahi kız almışlar. Chetwynd-Pitt muhtemelen "Tahtın on dokuzuncu vârisiyim" kartını oynuyordur, Fitzsimmons frank saçıyordur, Quinn'in götürdüğü ise onu ayıcık gibi sevimli bulmuştur herhalde. Bellerine kuvvet. Başka gece olsa ben de balığa çıkardım; Alp yanığı tenimin, Rupert Everett cazibemin, kömür karası Harry Enna gömleğim ve Makoto Grelsch pantolonumun sardığı kürekçi fiziğimin uzun uzun kirpikleri bana çevirmediğini söyleyemeyeceğim, ama bu yılbaşında kendimi müziğe vermeyi tercih edeceğim. Acaba İsa'nın Günahı havasına girip bu gece Club Walpurgis'te ayartılmaya direnSem, Karma Bankası'ndan kazanacağım puanları Gravesend'li malum şahıs için kullanabilir miyim? Cevabı bir tek Dr. Koka biliyor, ben de bilmemkimin "Walking On Thin Ice" remiksi bittikten sonra gidip kendisine bir danışayım...

Erkekler tuvaletinde kabinler Le Croc'un helasından kat kat büyük ve sanki kokain tüketimine yönelik tasarlanmış; sık sık temizleniyor, geniş, İngiltere'deki kulüplerin çoğun-

da olduğunun aksine, kapıyla tavan arasında o suçlayıcı boşluk yok. Tahta kurulup zamanında pasaport peşindeki bir Filipinli yavrudan götürdüğüm makyaj aynamı, daha bu gece blackjack'te Chetwynd-Pitt'ten kazanıp, olmaz ama bir polis köpeğine denk gelirsem sakatlık çıkmasın diye mentollü Fisherman's Friend pastil poşetinde sakladığım yıldız tozunu çıkarıyorum. Boru olarak kalın kâğıdı kıvırıp bantla yapıştırdım. Muhteşem bir maharetle kokainin dibini aynaya döküp –çocuklar bunu evde denemeyin, hatta hiçbir yerde denemeyin çünkü Uyuşturucu Kötüdür, tamam mı?– sol burun deliğime kuvvetle çekiyorum. İlk beş saniye burnumdan genzime ısırganotu sokuluyormuş gibi oluyor, sonra...

Kalkış gerçekleşti.

Bas kemiklerimde titriyor, vay anam vay neler dönmüş burada... Kâğıt boruyu klozete atıyorum, sifonu çekip suyunda bir parça tuvalet kâğıdı ıslatarak aynamı siliyorum. Görüş alanımın çeperlerinde kıvılcımlar çakıp sönüyor. Kabinden âlemlerin kralı gibi çıkıp aynada kendime bakıyorum – iyi sayılır da, gözbebeklerim *Homo sapiens*'ten çok *Varanus komodoensis* ayarında. Tuvaletten çıkarken, donuna kadar Armani giyimli esrarkeş şahıs Dominic Fitzsimmons ile rastlaşıyoruz. Önceden bir cıgara içtiği için, olağan kıvrak zekâsı köprüden atladı ve kendisinden bir daha haber alınamadı. "Hugo, senin gibi boktan bir insanın böyle hoş bir yerde ne işi var?"

"Burnumu pudralıyordum sevgili Fitz."

Burun deliğime bakıyor alttan. "İçeri kardan adam kaçmış lan." Yılışıkça sırıtırken aklıma annesinin de aynı böyle sırıttığından başka bir şey gelmiyor. "Kızlarla tanıştık oğlum! Biri CP'ye, biri Olly'ye, biri de bendenize. Gel de merhaba de."

"Biliyorsun, ben kadınlarla konuşmaktan çekinirim."

Bunu gülünemeyecek kadar komik buluyor. "Dibin düşecek dibin."

"Ciddiyim Fitz, saptan kimse hoşlanmaz. Kimmiş bunlar?"

"O asıl bomba. Şu Afrikalının pop şarkısı yok mu, 'Ye Ke Ye Ke'? Galiba 1988 yazında patlamıştı, hatırladın mı?"

"Ha evet. İyi şeyler hatırlamıyorum ama neydi adamın adı, Mori Kante mi?"

"İşte Mori Kante'nin vokallerini götürüyoruz şu anda."

"Oooldu canım. Mori Kante'nin ekstrası yok muymuş bu gece?"

"Dün gece Cenevre'de konser vermişler, bu gece boşlarmış, kayak bilmedikleri için –Cezayir'de kar yok ondan herhalde– iki üç günlüğüne Sainte-Agnés'ye gelmişler öğrenmeye."

Bu hikâyeyi yarı makul buluyorum ama yarılığı makullüğünden ağır basıyor, fakat tam şüphelerimi dile getirecekken Chetwynd-Pitt çıkageliyor. "CP'nin mekânında *aşşşşk* sezonu açılmıştır; kendini yalnız hissetmeyesin diye buzdolabında sana da gravyer var Lamb, takılırsınız."

Southern Comfort, kokain ve azgınlık eski dostum Chetwynd- Pitt'i birinci sınıf götoğlanına çeviriyor ve cevap hakkım doğuyor: "Turp sıkmış gibi olmayayım da Rufus, acaba üç motora binmiş olmayasınız siz? Ortam böyle bir fuhuş fuhuş kokuyor da."

"Belki sen kartta hile yapmakta bizden iyisin ama bu gece kaldıramadın işte." Chetwynd-Pitt göğsümü dürtüyor ve içimden işaretparmağını koparmak geçiyor. "Üç çıtırı sıfırdan alıp bir saat dolmadan tavına getirdik ya, beyimiz karar vermiş paralı asker bunlar. Öyle değil işte; gayet seçici kadınlar, sen de kulak tıkacını hazırla, çünkü Shandy'yi iyi bağırtacağım, belli."

Bu lafı yutamam: "Ben kartta hile yapmam."

"Yok, bence pekâlâ yapıyorsun Burs Güzeli."

"Çek parmağını göğsümden Bayan Chetwynd-Pitt de kanıtla o zaman."

"Sen çok zeki olduğun için kanıt bırakmazsın ama şura-

da kaç yılda arkadaşlarından yolduğun paranın haddi hesabı yok. Bağırsak paraziti seni."

"Bana bak *Rufus*, madem hile yapıyorum, niye oynuyorsun benimle?"

"Oynamam lan bundan sonra, hatta seninle oynayanın da anasını..."

"Beyler, beyler" diyor nal arabulucu Fitz. "Konuşan siz değilsiniz, Günter'in size sattığı Kolombiya mı her ne boksa. Hadi abi, hadi abi, *hadi abi*! İsviçre! Yılbaşı! Shandy sevgi arıyor, kavga değil. Öpüşün barışın."

"Hilebaz kıçımı öpsün" diye homurdanıyor Chetwynd-Pitt beni itip geçerken. "Paltolarımızı al Fitz. Kızlara da söyle after-party başlıyor."

Tuvalet kapısı arkamızdan kapanıyor. "Öyle demek istemedi" diyor Fitzsimmons özür dilercesine.

Umarım istememiştir. Bir değil birkaç sebepten.

Damon MacNish'in seksenlerin ortasında patlayan "Exocets For Breakfast" parçasına DJ Aslanski remiksi çalarken pistte kalıyorum, ama Chetwynd-Pitt'in son darbesi bütün Marcus Anyder projesine inancımı sarsarak gecemi berbat etti. Ben Anyder'ı sadece haksız kazançlarımı biriktirecek sahte bir kimlik olarak değil, Hugo Lamb'in daha iyi, daha akıllı, daha doğru bir hali olarak yarattım. Fakat Chetwynd-Pitt gibi ayrıcalıklı hıyarın teki maskemi bu kadar kolay düşürebiliyorsa, ne ben sandığım kadar akıllıyım, ne de Anyder sandığım kadar gizli demektir. Diyelim kılık değiştirme ustasıyım, ne olur? Ne olur sekiz ay sonra hukuk bürosunda işe girersem, alavere dalavere iki senede milyon kazanmaya başlarsam? Ne olur üstü açık Maseratim, Kiklad Adaları'nda villam, Poole marinasında yatım olursa yüzyılın sonuna kadar? Marcus Anyder gayrimenkuller, kâğıtlar, portföylerle imparatorluğunu kurarsa ne olur? İmparatorluklar da ölür, pistte

çakarların altında dans eden bizler gibi. *Işığın gölgelere ihtiyacı var.* Bak, kırışıklar küf gibi yayılıyor kayısı tenimize; güp-güp, güp-güp, güp-güp her atışta yolunmuş baldırlarda varisler açılıyor; göbekler memeler şişip sarkıyor; bak Tuğgeneral Philby ile Bayan Bolitho dudak dudağa; geçen yılın şarkısı diğer yılın şarkısına, o da öbür yılın şarkısına karışırken dans edenlerin saçları donuyor, soluyor ve tutam tutam dökülüyor; şu ziftli akciğerde, bu ihtiyar pankreasta, öbür sancılı taşakta kanser patlıyor; DNA'mız yün gibi eprirken çöküşe geçiyoruz; biri merdivenden düşüyor, diğeri kalp krizi, öbürü felç; dans değil bu, nöbet. Burası Club Walpurgis. Ta Ortaçağ'dan beri biliyorlardı. Hayat amansız bir hastalıktır.

Meydandaki goril krepçinin önündeki kuyruğun yanından, diken diken çamlara gerilmiş ışıkların altından, çanlarla şıngırdayan, dağ dereleri kadar soğuk havadan geçerken ayaklarım yolu biliyor, hedefim de Chetwynd-Pitt ailesinin şalesi değil. Eldivenlerimi çıkarıp bir sigara yakıyorum. Saatim 23.58 diyor. Mükemmel Zamanlama Tanrısı'na şükürler olsun. Zincirleri kızak çanı gibi şıkır şıkır öten bir polis cipine yol verdikten sonra dar sokaktan geçip Le Croc'a varıyor, yuvarlak camından yerliler, turistler ve ara yerdekiler kalabalığına bakıyorum. Monique içki hazırlıyor ama Holly görünürde yok. Yine de giriyorum ve bedenler, ceketler, duman, sohbet ve Herbie Hancock'tan "Maiden Voyage" sözleri arasında kendime yer açıyorum. Ben tam bara ulaşmışken Günter sesi kısıp bir tabureye çıkarak elindeki çıngırağı sallayıp milleti susturuyor. Mekân sahibimiz, tenis raketinin sapıyla büyük saati gösteriyor; eski yılın yirmi saniyesi bile kalmamış. *"Mesdames et messieurs, Damen und Herren, hanımlar ve beyler, signore e signori! Geri sayım s'il vous plait..."* Korolara alerjim olduğundan katılmıyorum ama müşteri topluluğu beşe vardığı sırada gözlerimi gözleriyle saatten indirdiğini his-

sediyorum, sonra bakışarak çocuklar gibi kim önce gülecek oyunu oynuyoruz. Çılgınca bir tezahürat kopuyor ve oyunu kaybediyorum. Holly bir ölçü Kilmagoon'u tek buzun üzerine döküp bana doğru itiyor. "Bu sefer neyini unuttun bakalım?"

"Mutlu yıllar" diyorum ona.

1992 Yeni Yıl

Bu sabah Chetwynd-Pitt'in tavan arasında uyandığımda, iki kat aşağıdaki salonda duran telefonun altmış saniye içinde çalmaya başlayacağını, arayanın babam olup kötü haber vereceğini biliyorum. Besbelli çalmayacak, besbelli bir rüyanın kalıntısı bu, aksi halde hissikablelvuku sahibi olmam gerekirdi ki değilim. Besbelli. Ya babam Penhaligon hakkında arıyorsa? Ya Penhaligon yazdığı intihar mektubunda ötmüşse; Truro Emniyeti de babamla görüşmüşse? Besbelli kokain sonrası paranoya bu, ama ne olur ne olmaz diye, her ihtimale karşı kalkıp kaftanı üstüme geçiriyor ve salona inip sessiz duran, sessiz kalacağı besbelli telefonun başına oturuyorum. Miles Davis'ten "In a Silent Way" dökülüyor Chetwynd-Pitt'in odasından, biz de delikanlıyız havası katmak için olsa gerek. Salonda beden yok ama çerçöp bol: Şarap kadehleri, kül tablaları, yiyecek kâğıtları, bir de Boer Savaşı'ndan kalma tüfeğin üstüne atılmış ipek baksır şort. Dün gece eve geldiğimde Üç Silahşörler ve vokallerinin kafaları bir dünyaydı, doğruca yattım ben de.

Kanepenin sırtına tüneyip gözümü telefona çeviriyorum.

09.36 diyor saat. İngiltere'de 08.36.

Babam, bıraktığım telefon numarasına gözlüğünün üstünden bakıyor.

İsviçre'nin ülke kodu +36, alan kodu, şalenin numarası...

Evet, diyeceğim, *Jonny ara sıra kâğıt oynardı.*

Arkadaş arasında, hafta sonu kafa dağıtma amaçlı.

Ama bir oturuşta elli sterlinden fazla kesinlikle alınmazdı. Bira parası.

Kaç? On binlerce mi? Hayret içinde kesik bir kahkaha atarım.

Böyle kafa dağıtma olmaz baba; bu bildiğin kafayı yemiş. Yani...

Çok yanlış insanlarla takılıyormuş demek ki.

09.37. Plastik telefon masum masum oturuyor.

Saat 09.40 itibariyle de çalmazsa boşuna telaş ettim...

09.45 ve asayiş berkemal. Çok şükür. Bir süre uzak durayım kokainden, belki uzun bir süre. Zaten Yeti beni paranoyaya karşı uyarmamış mıydı? Kahvaltıda bir portakal suyu, sonra da sıkı bir kayakla dün gecenin toksinlerini atarım, zaten...

Telefon çalıyor. Hemen atlıyorum. "Baba?"

"Günaydın... Hugo? Sen misin?"

Ulan hakikaten babam! "Benim baba, nasılsın?"

"Şaşkınım. Nereden anladın benim aradığımı?"

İyi bir soru. "Rufus'ların telefonda ekran var" yalanını söylüyorum. "Yeni yılınız kutlu olsun, her şey yolunda mı?"

"Sana da mutlu yıllar Hugo. Müsait misin?"

Babamın alçak sesle konuştuğunu fark ediyorum. Bir durum var. "Hadi başla!."

"Şöyle, dün çok acayip bir şey oldu. Öğlen finans haberlerini izliyordum, Scotland Yard'dan bir polis dedektifi aradı, kadın dedektif."

"Hadi canım." *Düşün düşün düşün* ama bir şey çıkmıyor ortaya.

"Sanat Eserleri ve Antikalar Masası'ndan Komiser Yardımcısı Sheila Young. Böyle bir masa olduğunu bile bilmiyordum ama diyelim Monet'nin *Zambaklar*'ı çalınsa bu insanlar peşine düşüyormuş."

Ya Bernard Kriebel beni ispiyonladı ya da biri Kriebel'ı. "Çok güzel meslekleri varmış da seni niye aramış ki?"

"Aslında seninle konuşmak istiyordu Hugo."

"Ne konuşacakmış? Monet filan yürütmedim ben."

Gergin küçük bir gülüş. "Söylemedi. İsviçre'de olduğunu anlattım, 'Döndüğünde beni ararsa sevinirim' dedi. 'Soruşturmada ifadene başvurmak' içinmiş."

"Hıyarın biri işletmeye çalışmıyordu değil mi?"

"Bana gerçek gibi geldi. Fonda da ofis sesleri duyuluyordu."

"O zaman döner dönmez ararım Dedektif Sheila Young'ı. Humber'ın kütüphanesinden bir elyazması filan mı çalındı ki? Var birkaç tane. Belki... Yok, aklıma başka bir şey gelmiyor ama çok merak ettim."

"Süper. Ha bu arada annene söylemedim."

"İyi etmişsin ama söyle istersen. Beni kaldırıp Wormwood Scrubs'a atarlarsa 'Hugo'ya Özgürlük' kampanyası ona bakar."

Babamın gülüşü biraz daha canlı. "Ben de pankartımı alır gelirim."

"Mükemmel. Azılı kanun kaçağı oğlun için Interpol'e hesap vermek dışında nasıl gidiyor hayat, her şey yolunda mı?"

"Öyle. Üçünde işe başlıyorum, annen tiyatroda başını kaşıyacak vakit bulamıyor ama pantomim sezonu, ne yaparsın? Havaalanından almamı istemediğinden emin misin?"

"Sağ ol baba, Fitzsimmons'ların şoförü bırakacak beni. Sekiz güne görüşürüz, esrar perdesi aralanır."

Yukarı çıkarken senaryolar aklımdan saniyede yirmi dört kare hızla geçiyor. Tuğgeneral öldü; veraset memuru '*Hangi* değerli pullar?' deyiverdi; Hemşire Purvis'e tuğgeneralin ziyaretçilerini sordular; Kriebel, Marcus Anyder'ın adını verdi; güvenlik kamerası kayıtları incelendi, teşhis edildim; Sheila Young beni sorguya çekip kayıt aldı; suçlamaları reddettim ama çift yönlü aynanın arkasından Kriebel çıkıp "Bu o!" dedi. Savcılık mahkemeye sevk etti, tutuksuz yargılanma tale-

bi kabul edilmedi, Cambridge'den atıldım, hırsızlık ve dolandırıcılıktan dört yıl yedim, iki yılını ertelediler; o gün memlekette dişe dokunur haber yoksa manşetlere bile çıktım: *Felçli Hastayı Soydular*. İyi halden on sekiz ayda tahliye, sabıka kaydı. Bana kalan tek meslek, yanlış park etmiş araçlara kelepçe vurmak.

Tavan aramda, penceredeki buğunun birazını siliyorum. Karlı çatılar, Hôtel Le Sud, yalçın zirveler. Kar yağmıyor ama granit gökyüzünün vaadi belli. 1 Ocak.

Pusulanın ibresi dönüyor. Hissediyorum.

Hapishaneyi mi gösteriyor, başka bir yeri mi?

Madam Constantin rastgele insan seçmez.

Umarım. Aşağıdan tavşanımsı sert vuruşlar duyuluyor; Quinn.

Çabuk geliyor, hevesi kursağında kalmış dinozor gibi.

Dedektif Sheila Young bir tuzak değil, bir aracı.

Topla valizini diyor içgüdüm. *Hazır ol. Bekle.*

Dediğini yapıyor, sonra *Büyülü Dağ*'daki yerimi alıyorum.

Günah Köşkü'nde hareketlenme. Fitzsimmons'ın sesini duyuyorum aşağı sahanlıktan: "Hemen duş yapıp çıkacağım." Şofben uyanıyor, borular gürlüyor ve duş püskürüyor; kadınlar bir Afrika dili konuşuyorlar; göbekten kahkahalar; Chetwynd-Pitt ünlüyor: "Günaydın Oliver Quinn! İlaç gibi gelmedi mi sen söyle!" Kadınlardan biri –Shandy mi?– soruyor: "Rufus, menajerimizi arayabilir miyim tatlım, haber vereyim iyiyiz diye." Ayak sesleri gömme salona geçiyor, mutfaktaki radyodan "One Night In Bangkok" şarkısı dökülüyor; Fitzsimmons duştan çıkıyor, sahanlıkta erkekler arası mırıldanma: "Burs Güzeli kafesinde hâlâ ... Telefonla konuştu bir ara ... Trip atacaksa atsın canım ..." İçimden aşağı "Trip falan attığım yok, mala vurdunuz diye çok seviniyorum" diye bağırmak istiyorum ama niye nefes tüketeyim varsayımlarını değiştir-

mek için? Biri ıslık çalıyor, çaydanlık kaynıyor, derken yarı böğüren yarı bağıran çatlak bir ses: *"Taşak geçiyorsun!"*

Tüm dikkatimi veriyorum. Birkaç saniye sessizlik ... Bu dünyanın en acayip sabahında ikinci kez, az sonra bir şeyler olacak duygusuna anlaşılmaz bir kesinlikle kapılıyorum. Sanki yazılmış gibi. İkinci kez içgüdüme kulak veriyor, *Büyülü Dağ*'ı kapatıp sırt çantama atıyorum. Vokallerden biri hızla ve alçak sesle konuştuğu için ne dediğini anlayamıyorum ama bunun üzerine güm-güm-güm ayak sesleri sahanlığa geliyor ve Chetwynd-Pitt "Bin dolar mı?" diye höykürüyor, "Bin dolar mı istiyorlar? Adam başı hem de!"

Tın, tın, tın düşüyor jetonlar. Veya dolarlar. Hani en güzel şarkılarda olur ya; bir sonraki dizeyi hiç tahmin edemezsin ama bir kere dinledikten sonra başka hangi dize olsa yerine oturmayacağını düşünürsün.

Fitzsimmons: "Taşak geçiyorlar değil mi?"

Chetwynd-Pitt: "Hiç taşak geçmiyorlar, hiç!"

Quinn: "İyi de... paralı yapıyoruz demediler ki!"

Chetwynd-Pitt: "Orospuya benzer bir halleri de yoktu."

Fitzsimmons: "Bin dolar yok üzerimde!"

Quinn: "Benim de yok; olsa bile niye vereyim?"

Odamdan çıkmayı, salına salına aşağı inip neşeyle "Yumurtanız sahanda mı olsun, omlet mi Romeo'lar?" diye sormayı çok istiyorum. Shandy'nin aradığı "menajeri" *pee-zoo pee-zoo pee-zoo* diye öten bir siren. Odamda kutusu açılmamış yeni bir çift Timberland bot olmasına kimileri talih der ama bence talih tembel bir kelime.

Chetwynd-Pitt: "Şantaj ulan bu. Siktirsinler bence."

Fitzsimmons: "Aynen. Paralı olduğumuzu gördüler, bunları nasıl yontarız diye düşünüyorlar."

Quinn: "İyi de, ödemiyoruz dersek bize..."

Chetwynd-Pitt: "Ne yapacaklar? Rujla tamponla mı dövecekler? Beş kuruş ödemiyoruz, burası da Avrupa, Mombasa

kombasa değil, diyeceğiz, anlayacaklar. İsviçre polisi kimden taraf olur? Bizden mi, üç tane çöl orospusundan mı?"

Yüzümü ekşitiyorum. Döşeme Bankası'ndan paralarımı çekip pasaport cüzdanıma sıkıştırıyorum. Bunu kayak ceketimin iç cebine kapatırken, zenginlerin doğuştan aptal olma ihtimalinin yoksullarınkinden farklı olmamasına rağmen, Darwinsel sebeplerden varlık içinde yetişmenin aptallığı koyulaştırırken kıt kanaat çocukluğun seyrelttiğini düşünüyorum. Seçkinlerin bu yüzden ihtiyacı var boktan devlet okullarına: İşçi ailelerine mensup akıllı çocuklar onları Ayrıcalık Makamı'ndan indiremesin diye. Aşağıda öfkeli İngiliz ve Afrika sesleri dalaşıyor. Sokakta korna sesi duyuyorum. Penceremden bakınca gri renkli, tepesi karlı bir Hyundai cipin kötü niyetlerle bu yana sokulduğunu görüyorum. Elbette Chetwynd-Pitt Şatosu'nun önünde duruyor, araba yolunu kesiyor. Gocuklu, iriyarı iki adam iniyor. Sonra Candy, Shandy veya Mandy'den biri çıkıp içeri girmelerini işaret ediyor...

Salondaki dalaşma diniyor. "Bana bakın, her kimseniz" diye bağırıyor Rufus Chetwynd-Pitt, "çabuk çıkın evimden, yoksa polisi arıyorum."

Hım hım Frapan Psikopat Alman: "Lüks lokantada yediniz içtiniz çocuklar. Şimdi hesabı ödeme zamanı."

Chetwynd-Pitt: "Orospu olduklarını söylemediler."

Frapan Psikopat Alman: "Sen de babamın taşaklarından çıktım demedin ama çıktın sonuçta. Sen Rufus oluyorsun herhalde."

"Sana ne ulan benim adımdan?"

"Kullandığımız kelimelere dikkat edersek, Rufus."

"Çıkın dışarı dedim."

"Maalesef, borcunuz üç bin dolar."

Chetwynd-Pitt: "Öyle mi? Bakalım polis..."

O şıngırtılı gümleme televizyonun son nefesiydi herhalde.

Kitaplık mı o taş duvara vuran? Şangır şungur camlar, tabaklar, resimler, aynalar; Henry Kissinger da nasibini almıştır. Bir de Chetwynd-Pitt haykırışı: "Aaah, elim ulan elim!"

Duyamadığım bir soruya duyamadığım bir cevap.

Frapan Psikopat Alman: "SENİ DUYAMADIM RUFUS!"

"Ödeyeceğiz" diye kişniyor Chetwynd-Pitt, "tamam ödeyeceğiz."

"Hah şöyle. Yalnız Shandy bize telefon etmek durumunda kaldı, tabii onun fiyatı farklı. Servis ücreti mi diyorsunuz? Masrafları karşılamak lazım. Hişt. Evet, sen. Adın ne senin?"

"O-O-Olly" diyor Olly Quinn.

"İkinci karımın bir Chihuahua'sı vardı Olly diye. Isırdı beni. Ben de kaldırıp şeyden attım... *Scheisse*, ne onun adı, hani asansör içinde inip çıkar. Sana soruyorum Olly, neyin içinde gider asansör?"

"A... Asansör boşluğu mu?"

"Hah işte o. Kaldırıp asansör boşluğuna attım. Herhalde sen ısırmaya kalkmazsın değil mi Olly? Şimdi toparlayın bakalım mangırları."

Quinn, "Ne... neleri?" diyor.

"Mangır. Para. Nakit. Seninki, Rufus'unki, arkadaşınınki. Servis ücretini karşılayacak kadar çıkarsa mutlu yıllar dileriz. Yok çıkmazsa borcunuzu nasıl ödeyeceğinize dair alternatifler geliştirmemiz gerekir."

Kadınlardan biri konuşuyor, peşinden mırıldanmalar. Birkaç saniye sonra Frapan Psikopat Alman merdiven boşluğuna sesleniyor: "Dördüncü Beatle! Gel katıl bize. Delikanlılık yapmaya kalkmazsan zarar görmezsin."

Hiç ses çıkarmadan pencereyi açıp –çok soğuk!– bacaklarımı pervazdan çıkarıyorum. Hitchcock'un *Vertigo*'sunu yaşıyorum adeta: Üzerinden kaymayı düşündüğün Alp çatıları, aşağıdan seyrettiğin çatılara göre çok daha dik kesiliyor ansızın. Chetwynd-Pitt'lerin şalesinde mutfağa doğru açı azalsa

da, on beş saniye içinde iki kırık bacakla haykırıyor olmam gayet somut bir risk.

"Lamb?" Fitzsimmons bu, merdivenden çıkıyor. "Rufus'tan kazandığın para var ya... Lazım o bize. Adamlar bıçak çekti. Hugo. Hugo?"

Pervaza tutunarak çatıya oturuyorum.

Beş, dört, üç, iki, bir...

Le Croc kilitli, ışıkları yanmıyor, Holly Sykes yok. Belki bar bu gece açılmayacaktır, Holly de ancak yarın sabah gelir temizliğe. Neden istemedim ki numarasını? Seke seke meydana gidiyorum ama La Fontaine Sainte-Agnés'nin merkezinde bile dünyanın sonu gelmiş: Çok az turist, daha da az araba, goril krepçi yok, çoğu dükkânda *Kapalı* tabelası. Nasıl olur? Geçen yıl 1 Ocak'ta kaynıyordu ortalık. Hava iyice kararıp ıslak döşek griliğine bürünüyor. La Patisserie Palanche de la Cretta'ya girip kahve ve *carac* söylüyor, camın yanında bir sandalyeye çöküp sızlayan bileğimi unutmaya çalışıyorum. Dedektif Sheila Young bugün beni düşünmüyordur herhalde, hiç değilse. Şimdi ne yapacağım? Sırada ne var? Marcus Anyder devreye mi girecek? Pasaportu Euston İstasyonu'nda kiralık kasada. Otobüsle Cenevre, trenle Amsterdam veya Paris, hovercraft ile karşıya, uçakla Panama, Karayipler... Bir yatta iş.

Öyle mi? Eski hayatımı kapatıp gidecek miyim?

Ailemi bir daha görmeyecek miyim? Çok ani oldu.

Böyle yazılmamıştı sanki.

Olly Quinn sadece bir metre ve bir cam ötemden, yanında gocuklu, neşeli görünen bir adamla geçiyor. Frapan Psikopat Alman'ın sağ kolu herhalde. Quinn solgun ve hasta duruyor. İkili, Olly'mizin daha dün Ness yüzünden çöküş yaşadığı telefon kulübesini geçip Swissbank bankamatiklerinin yaşadığı insansız lobiye giriyor. Quinn burada üç ayrı kartla üç kez

para çektikten sonra mevcutlu olarak geri götürülüyor. Ben el altındaki bir gazetenin arkasına gizleniyorum. Bir Normal olsa suçluluk duyar, haklı çıktığını hisseder; ben ise *Müfettiş Morse*'un orta halli bir bölümünü izler gibi seyirciyim olaya.

"Günaydın Zengin Çocuğu" diyor Holly elinde sıcak çikolatayla. Güzel bir kız. Zerrece rol yapmıyor. Kırmızı bere takmış. Algı kapıları açık. "Nasıl bir belaya bulaştınız bakalım?"

Neden inkâr ettiğimi bilmiyorum. "Yok bir şey."

"Oturabilir miyim, birini mi bekliyorsun?"

"Evet. Hayır. Lütfen. Otur. Beklemiyorum."

Nane yeşili kayak ceketini çıkarıyor, karşıma oturuyor, kırmızı beresini masaya bırakıyor, krem rengi kaşkolünü boynundan alıp top yapıyor, berenin üzerine koyuyor.

İtiraf ediyorum: "Şimdi bara uğradım. Kayakta olduğunu düşündüm."

"Tipi yüzünden pistler kapalı."

Tekrar dışarıya bakıyorum. "Ne tipisi?"

"Arada yerel radyoyu dinlesen iyi olacak."

"İnsan 'One Night In Bangkok'a bir yere kadar dayanabiliyor."

Sıcak çikolatasını karıştırıyor. "Dönsen iyi olur. Bir saat içinde şiddetli kar fırtınası dedi. Fırtınada bir metre öteni göremezsin. Körlükten farkı yok." Ağzına bir kaşık köpük attıktan sonra nasıl bir belaya bulaştığımı anlatmamı bekliyor.

"Chetwynd-Pitt Oteli'nden biraz önce çıkış yaptım."

"Yerinde olsam hemen tekrar giriş yapardım. Ciddiyim."

Uçak düşüşü sesi çıkarıyorum. "Sıkıntılar var."

"Rufuz Kuduz İt'in evinde ailevi sorunlar mı yaşanıyor?"

Öne eğiliyorum. "Club Walpurgis'ten kaldırdık sandıkları kızlar fahişe çıktı. Pezevenkleri şu anda son santimlerine kadar soyuyor onları. Ben acil çıkıştan kaçtım."

Holly, kış turizminde sık yaşanan bu olaya hiç şaşkınlık göstermiyor. "Planın ne peki?"

Ciddi gözlerine bakıyorum. İçimi sevincin domdom kurşunu parçalıyor. "Bilmiyorum."

Sıcak çikolatasını yudumlarken onun yerinde olmak istiyorum. "Senin yerinde ben olsam daha endişeli olurdum herhalde."

Kahvemi yudumluyorum. Pastanenin mutfağında bir tava cızırdıyor. "Açıklayamayacağım, böyle bir... başkalaşım yaşanmak üzere." Anlamadığını fark ediyorum, kabahat onda değil. "Senin hiç... bazı şeyleri bildiğin olur mu Holly? Aslında bilemeyeceğin şeylerdir de... Veya kayıp saatlerin filan? Böyle 'vay be zaman su gibi geçti' değil de, sanki" –parmaklarımı şıklatıyorum– "bir saat geçiverdi gibi. Ciddi ciddi göz açıp kapayıncaya kadar. Zaman yanıltıcı olabilir ama ben hayatımın değiştiğinden eminim. Başkalaştığından. Bulabildiğim en iyi kelime bu... Ürkmüş görünmemeyi çok iyi başarıyorsun ama ağzımdan çıkanların epey, epey, epey saçma olduğunun farkındayım."

"Çok epey oldu. Ben barda çalışıyorum unutma."

Uzanıp onu öpmemek için zor tutuyorum kendimi. Bir tokatla savar beni. Kahvemin ağzına bir küpşeker veriyorum. Sonra "Peki 'başkalaşım' sırasında nerede kalmayı düşünüyorsun?" diye soruyor

Omuz silkiyorum. "Başkalaşım bana oluyor. Ben ona olmuyorum."

"İyi hoş ama sorumun cevabı değil. Otobüsler işlemiyor, oteller de dolu."

"Dediğim gibi, tipinin zamanlaması çok kötü."

"Bana anlatmadığım bir şeyler var değil mi?"

"Of, tonlarca şey var. Kimseye asla anlatmayacağım herhalde."

Holly başını çevirip bir karar veriyor...

Meydandan ayrılırken çatı hizasında volta atan birkaç kar

tanesinden başka bir şey yoktu, ama iki yüz metre gidip iki köşe dönemeden Alp iriliğinde bir pompanın hortumundan bütün vadiye kar çavlanları basılıyor gibi oldu. Kar burnumda, kar gözlerimde, kar koltukaltlarımda, kar taş kemerin altından yarı beline kadar gömülmüş çöp konteynırlarının durduğu avluya girerken peşimizde, kar, kar, kar. Holly anahtarı deliğe zor sokuyor, derken içerideyiz; kar peşimizden içeri dolup rüzgâr ulurken Holly kapıyı kapatıyor ve bir anda sessizlik çöküyor içeri. Kısa bir koridor, bir dağ bisikleti, merdivenler. Holly'nin yanakları dalga dalga kızarmış. Bir deri bir kemik bu kız; annesi olsam zorla tatlı yedirirdim. Paltolarımızı ve çizmelerimizi çıkarıyoruz, halı kaplı merdivenlerden önce beni buyur ediyor. Yukarıda aydınlık, havadar, kâğıt fenerli, cilalı döşemesi gıcırdayan bir daire var. Holly'nin evi benim Humber'daki odamdan daha sade, 1570'lerden değil 1970'lerden kalma elbette, ama yine de gıpta ediyorum. Düzenli ve çok az eşyalı. Büyük odada çok eski bir televizyon ve video, ikinci el kanepe, armut koltuk, bir sehpa, bir köşeye özenle dizilmiş kitaplar var, başka da bir şey yok neredeyse. Mutfak da minimalist: Tezgâhta birer tane tabak, kâse, fincan, bıçak, çatal ve kaşık bekliyor. Raftaki küçük saksılarda biberiye ve adaçayı yetiştiriyor. En baskın üç koku kızarmış ekmek, sigara ve kahve. Süs niyetine tek şey yemyeşil yamaçtan gümüş rengi okyanusa bakan mavi bir kulübenin resmedildiği yağlıboya tablo. Holly'nin geniş penceresinden manzara çok güzeldir muhtemelen, fakat bugün televizyondaki parazit gibi, dışarıda hiçbir şey görünmüyor. "İnanılmaz" diyorum. "Nasıl bu kadar yağabilir?"

"Beyaz körlük diyorlar işte." Çaydanlığı dolduruyor. "Olur arada. Ayak bileğine ne yaptın? Aksıyorsun."

"Eski odamı örümcek adam usulü terk ettim."

"Yere de çuval adam usulü yapıştın galiba."

"İzci kampında Bıçak Çeken Pezevenkten Kaçmak İçin Bi-

nadan Sıçrama kurdelesi taktıkları hafta hastaydım ben."

"Elastik bandajım var, ödünç veririm. Ama önce..." Ayakkabı kutusu kadar penceresi olan, tabutluk benzeri bir odanın kapısını açıyor. "Kız kardeşim geçen ay geldiğinde kanepenin minderleri ve battaniyelerle yatak yapıp burada yattı."

"Sıcak, kuru." Çantamı içeri atıyorum. "Daha ne olsun?"

"Güzel. Ben kendi odamda yatıyorum, sen buradasın, tamam mı?"

"Anlaşıldı." Bir kadın seninle ilgileniyorsa belli eder; ilgilenmiyorsa istediğin kadar kolonya sürün, hediye al, aklını çelemezsin. "Cidden çok minnettarım. Sen bana acımasan başıma neler gelirdi kim bilir..."

"Sen bir yolunu bulurdun. Senin gibiler hep bulur."

Ona bakıyorum. "Benim gibiler derken?"

Burnundan pofluyor.

"Yahu Lamb, bandaj bu bandaj, turnike değil." Holly, kendi kendime ilkyardım becerilerimden pek memnun kalmadı. "Küçük Hekim kurdelesini de kaçırmışsın anlaşılan. Hangi kurdeleleri taktılar sana? Aman neyse, sormadım farz et. Peki" derken sigarasını bırakıyor, "bana bırak, ama saçma sapan hemşire esprileri yaparsan diğer bileğini ekmek tahtasıyla ben kırarım."

"Kesinlikle hemşire esprisi yok."

"Kaldır ayağını tabureye. Ben senin ayağına eğilmem."

Beceriksizliğime cıkcıklayarak saramadığım bandajı açıyor. Çorapsız şişmiş ayağım Holly'nin parmaklarının yanında yabancı, çıplak ve itici duruyor. "Al şu kremden sür iyice, burkulmaya, şişmeye çok iyi geliyor." Elime bir tüp tutuşturuyor. Dediğini yapıyorum, bileğim pasparlak olduğunda bandajı tam ayarında sıkarak sarıyor. Parmaklarını, oynanası siyah saçlarını, yüzünün içindeki hava durumunu nasıl gizleyip gösterdiğini izliyorum. Bu şehvet değil. Şehvetin is-

tediği bellidir, yapar ve inine geri çekilir. Aşk ise daha haristir. Yirmi dört saat ilgi ister, korunmak ister, yüzük ve söz ister, ortak hesaplar ve doğum günlerinde kokulu mumlar ister, hayat sigortası ister. Bebek ister. Aşk diktatördür. Bunu biliyorum, fakat göğüs kafesimdeki demirci ocağı *Sen Sen Sen Sen Sen* diye gürlemeye devam ediyor ve elimden de hiçbir halt gelmiyor. Rüzgâr pencereye saldırıyor. "Çok sıkmadım ya?" diyor Holly.

"Mükemmel oldu" diyorum ona.

"Kar küresinin içinde gibiyiz" diyor Holly tipiyi izlerken. Bana Sainte-Agnés'ye gelen UFO avcılarını anlatırken konu birden Kent'te çilek, Bordeaux'da üzüm toplama hikâyelerine, Kuzey İrlanda'daki savaşın neden okullarda ayrımcılık kalkmadan sona eremeyeceğine, bir keresinde çığ inmeden üç dakika önce pistten kaydığına geliyor. Ben bir sigara yakıp Kaşmir'de kaçırdığım otobüsün Ladakh yolunda iki yüz metrelik şarampole yuvarlandığını, Cambridge sakinlerinin öğrencilere neden gıcık olduğunu, rulette sıfır bulunmasının sebebini, yazın sabahın altısında Thames'te kürek çekmenin güzelliğini anlatıyorum. İlk aldığımız albümleri, *Şeytan* mı daha iyiydi *Cinnet* mi konusunu, planetaryumları ve Madame Tussaud'yu konuşuyoruz. Söylediklerimizin çoğu ipe sapa gelmez ama Holly Sykes'ı konuşurken izlemek çok hoş. Kül tablasını tekrar boşaltıyorum. Bana Kuzey New York'taki Blithewood College'da üç aylık yaz okulumu soruyor. Derlediğim başlıkları sunuyorum, beni geyik sanan bir avcının ateş etmesini de ekleyerek. Bana geçen yaz Colorado'da bir yaz kampında çalışan arkadaşı Gwyn'i anlatıyor. Ona bir bölümde Bart Simpson'ın kamptan Marge'ı arayıp "Artık ölümden korkmuyorum" dediğini anlatıyorum ama Holly, Bart Simpson'ın kim olduğunu sorunca açıklamak durumunda kalıyorum. Talking Heads grubundan, ör-

nek aldığı ermişleri anlatan bir Katolik gibi söz ediyor. Öğlen olduğunu fark ediyoruz. Yarım paket unla buzdolabında bulduğum kırpıkları kullanarak pizza yapıyorum, çaktırdığından fazla etkileniyor. Patlıcan, domates, peynir, pesto ve Dijon hardalı. Buzdolabında bir şişe şarap da var ama sarhoş etmek istediğimi düşünmesin diye su çıkarıyorum. "Vejetaryen misin?" diye soruyorum, çünkü bulyonları bile sebze suyu. Öyleymiş; on altı yaşındayken İrlanda'daki büyük teyzesi Eilish'in evinde oturuyormuş ki "Önümden meleye meleye bir koyun geçti, o anda kafama dank etti ki ben bunun çocuklarını yiyorum!" İnsanların sakıncalı hakikatleri akıllarına getirmemekte ne kadar becerikli olduğunu söylüyorum. "Kira karşılığı" bulaşık yıkadıktan sonra hiç tavla bilmediğini öğreniyorum, bunun üzerine bir gevrek kutusunu açıp içine kalemle tahta hazırlıyorum. Bir çekmecede kavanoz içinde zar buluyor, demir ve bakır paralardan pul yapıyoruz. Üçüncü oyunda, yenmesine göz yummamın dikkat çekmeyeceği kadar iyi oynuyor.

"Tebrikler" diyorum ona. "Çabuk öğreniyorsun."

"Seni yenmeme izin verdiğin için teşekkür etmeli miyim?"

"Yok daha neler! Bileğinin hakkıyla kazandın bir kere."

"Sen de çok iyi yalancısın be Zengin Çocuğu."

Daha sonra televizyonu yokluyoruz ama fırtınadan anten döndüğü için dışarısı kadar karlı ekran. Holly, önceki kiracıdan kalma bir siyah beyaz film buluyor. O kanepeye uzanıyor, ben armut koltuğa çöküyorum, aramızdaki kolçağa da kül tablasını koyuyoruz. Bir İngiliz filmi ve muhtemelen 1940'ların sonundan kalma. Jeneriği eksik olduğu için adını öğrenemiyoruz, fakat Noel Cowardımsı diksiyona rağmen sarıyor. Karakterler bir transatlantikte sis içinde seyahat ediyorlar ve yolcuların hepsinin ölü olduğunu Holly'nin ve benim çakmamız biraz sürüyor. Her karakteri bir nevi Chaucer havasıyla arka planını vererek zenginleştirdikten sonra,

mahşer yargıcı gelip her karakterin ahretteki kaderine karar veriyor. Azizemsi kahraman Ann cennete girme hakkı kazanırken, kocası Avusturyalı piyanist ve direnişçi Henry, kafasını gazlı fırına sokup intihar ettiği için, iki dünya arasında gidip gelen böyle bir transatlantikte kamarot olarak çalışmaya mahkûm oluyor. Karısı, kocasıyla birlikte olabilmek için cennetten vazgeçeceğini söylüyor mahşer yargıcına. Holly tıslıyor. "Ya geç bunları!" Sonra Ann ve Henry cam kırılması sesi duyuyorlar, kendi evlerinde gözlerini açıyorlar, kırılan camdan içeri dolan hava onları gazdan kurtarıyor. Yaylı çalgıların kreşendosu sırasında kadınla adam birbirlerine sarılıyorlar ve yeni bir hayatı kucaklıyorlar. Son.

"Ay ne zırva" diyor Holly.

"İzletti ama."

Camın hemen dibine dökülen kar taneleri dışında pencere soluk eflatun. Holly kalkıp perdeleri çekmeye gidiyor ama kardan büyülenip öylece kalakalıyor. "Yaptığın en salakça şey neydi Zengin Çocuğu?"

Armut koltuğumda kıpırdanıyorum. Hışırdıyor. "Neden sordun?"

"Çok acayip özgüvenin var." Perdeleri kapatıp adeta suçlarcasına yüzünü dönüyor. "Zenginler genelde öyledir herhalde ama sen bambaşka bir yerdesin. Geriye baktığında yüzünü kızartan, başını öne eğdiren bir şey yapmadın mı hiç?"

"Yaptığım yüzlerce salaklığı anlatmaya başlasam gelecek yeni yılı burada karşılarız."

"Sadece birini sordum."

"Pekâlâ..." Yumuşak karnımı şöyle bir görmek istiyor demek ki. İş görüşmelerindeki "En zayıf yönünüz hangisi?" kafasızlığına benziyor. Buna ciddi bir cevap olacak kadar salakça, ama bir Normal'i dehşet ve tiksintiye sevk etmeyecek kadar (mesela Penhaligon'un Son Yolculuğu gibi) ahlaksız olmayan ne var? "Benim bir kuzenim var, adı Jason.

Worcestershire'da Siyah Kuğu Parkı diye bir köyde yaşıyordu. On beş yaşımdayken bir gün ailecek onlara gitmiştik, annesi Jason'la beni bakkala gönderdi. Jason benden küçüktü ve hani derler ya, uydum; akıllı bir çocuktu. Londralı delikanlı kuzeni olarak benim eğlencem ne oldu peki? Bakkaldan bir paket sigara çaldım, zavallı Jason'ı ormana çekip boktan hayatında onun bunun elinde oyuncak olmak istemiyorsa sigara içmeyi öğrenmesi gerektiğini söyledim. Cidden. Sigarayla savaş kampanyalarının kötü arkadaş figürü gibi. Uysal kuzenim "Peki" dedi, on beş dakika sonra ise ayaklarımın dibine çökmüş, son altı ayda yediği her şeyi kusmakla meşguldü. Buyurunuz. Bir adet aptalca, acımasızca hareket. Aklıma her geldiğimde vicdanımdan 'Şerefsiz!' diye küfür yiyorum" derken yalanımı gizlemek için yüzümü ekşitiyorum, "sonra Jason'dan özür diliyorum içimden."

Holly, "Şimdi sigara içiyor mu?" diye soruyor.

"Galiba ağzına bile sürmedi."

"Belki o gün aşılamışsındır onu."

"Olabilir. Seni kim başlattı?"

"Aldım başımı, Kent'in bataklıklarına vurdum kendimi. Planım filan yoktu. Sadece..." Holly'nin eli, uzakları işaret ediyor. "İlk gece kuş uçmaz kervan geçmez bir köyün kilisesinde yattım ve... o gece oldu olanlar. Jacko o gece ortadan kayboldu. Captain Marlow'da banyo yapmış, Sharon ona kitap okumuş, annem iyi geceler dilemiş. Benim çekip gitmemden başka hiçbir değişiklik yokmuş hayatlarında. Babam pub kapandıktan sonra, her zamanki gibi Jacko'nun odasına girmiş radyoyu kapatmak için – radyoyla dalardı uykuya, yabancı seslerin mırıl mırıl konuşmasını dinleyerek. Fakat pazar sabahı Jacko yokmuş. Pub'da bile değilmiş. Uyduruk katil kim bilmecelerindeki gibi, kapısı içeriden kilitliymiş. Önceleri polis –hatta annem babam bile– benim Jacko'yla bir iş

çevirdiğimi düşünmüş, ne zaman ki..." Holly bir an durup soluklanıyor "...beni Sheppey Adası'nda girdiğim toplayıcılık işinde, pazartesi akşamı buldular, polis o zaman doğru dürüst aramaya başladı. Otuz altı saat sonraydı. Önce köpekler çıktı ve radyo anonsları yapıldı..." Holly eliyle yüzünü ovuşturuyor "...sonra Gravesend sakinleri kalkıp kasabanın çevresindeki arazileri taramaya başladılar, polis dalgıçları da... işte malum yerlere baktılar. Hiçbir şey bulunamadı. Ceset yoktu, tanık yoktu. Günler geçtikçe hiçbir ipucunun arkası gelmedi. Bizimkiler pub'ı haftalarca açmadı, ben okula gitmedim, Sharon'ın gözyaşları dinmedi..." Holly'nin boğazı düğümleniyor. "Yakarıyorsun telefon çalsın diye, çaldığında da yüreğin ağzına geliyor, ya kötü bir haberse? Annem kurudu kaldı, babam... olaydan önce şen şakrak bir adamdı. Sonra... yüzü gülmez oldu. Ben haftalarca dışarı çıkmadım. Okulu bıraktım kısaca. Yengem Ruth ağırlığını koyup işleri devralmasa, sonbaharda annemi İrlanda'ya göndermese annem hayatta kalamazdı bence. Üstünden yedi yıl geçti ama bugün bile... Korkunç bir şey ama haberlerde ne zaman bir çocuğun öldürüldüğünü duysam, içimden, 'Bu dünyanın en kötü şeyi, en beter kâbusu, ama hiç değilse annesi babası akıbetini biliyorlar' diyorum. Yasını tutabilirler. Biz yapamıyoruz. Tabii ki biliyorum Jacko'nun yapabilecek olsa geri geleceğini, ama bir kanıt yoksa, ortada bir..." Holly'nin sesi çatlıyor, "...ceset yoksa, hayal gücün hiç susmuyor. Ya şöyle olmuşsa? Ya böyle olmuşsa? Ya bir sapığın bodrumunda hâlâ hayattaysa, 'İşte bugün gelip beni kurtaracaklar' diye umutlanıyorsa? Ama en kötüsü bu bile değil..." Yüzünü çeviriyor, göremiyorum. Raftaki saati akşam dokuz kırk beşi gösteriyor olsa dahi, ona acele etme demek gerekmediğinin farkındayım. Bir sigara yakıp parmaklarına tutuşturuyorum. Ciğerlerini dolduruyor, ağır ağır boşaltıyor. "Ben o hafta sonu, geri zekâlı herifin tekine yanıp evden kaçmasam, Jacko o gece Capta-

in Marlow'dan kaçar mıydı?" Yüzü hâlâ dönük. "Hayır. Cevabı hayır. Yani suçlusu benim. Ailem böyle olmadığını söylüyor, gittiğim danışman da öyle dedi, herkes diyor. Fakat onların kafasını her gün her saat matkap gibi delmiyor 'Benim suçum muydu?' sorusu. Ya da cevabı."

Rüzgâr deli notaları estiriyor havada.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum Holly..."

Kadehindeki beyaz şarabı bitiriyor.

"Ama şunu biliyorum: Yapma. Ayıp ediyorsun."

Gözleri kızarmış, yüzü şaşkınlık içinde bana dönüyor.

"Evet" diyorum. "Ayıp. Jacko'ya ayıp."

Bunu ona kimsenin söylemediği belli.

"Kendini onun yerine koy. Diyelim ki Jacko evden kaçtı ve sen onu bulmaya çıktın, ama bir... kötülük geldi başına ve bir daha eve dönemedin. Jacko hayatında tek bir gün, tek bir düşüncesiz hareket yaptı ve seni telaşlandırdı diye, hayatını kendini suçlamaya bağımlı bir şekilde geçirmesini ister miydin?"

Holly, bunu söyleme cüretini bulmama inanamazmış gibi bakıyor. Aslında ben de inanamıyorum. Beni kapı dışarı etmesine ramak kaldı.

"Onun hayatını dolu dolu yaşamasını isterdin" diye devam ediyorum. "Daha az değil, daha çok sarılmasını isterdin hayata. Senin hayatını da senin yerine yaşamasını isterdin."

VCR kaseti kusmak için bu anı buluyor. Holly'nin sesi tırtıklı çıkıyor: "Yani hiç olmamış gibi mi davranayım?"

"Hayır. Ama 1984 yılında kalkıştığın sıradan asi ergen hareketine yedi yaşındaki bir çocuğun ne tepki vereceğini kestiremediğin için kendine eziyet etme. Le Croc denen lağım çukuruna diri diri atma kendini. Kefaret ödemenin Jacko'ya faydası yok. Kaybolması elbette hayatını değiştirdi –nasıl değiştirmesin?– ama sen bu yüzden niye yeteneklerini, hayatının baharını Chetwynd-Pitt ve benim gibi tiplere kokteyl karıştırarak, personelini düdükleyip uyuşturucu satan Günter

gibilerin servetini katlayarak geçiriyorsun?"

Holly, "Ne yapayım o zaman?" diye tersliyor.

"Bilmiyorum, nereden bileyim? Senin çekmek zorunda kaldıklarını çekmedim ben. Ama madem sordun, Londra'da yardım edebileceğin sayısız başka Jacko vardır. Kaçaklar, evsiz gençler, kim bilir nelerin kurbanları... Bana bugün çok şey anlattın Holly ve ben bundan onur duydum, sen böyle konuşarak güvenini boşa çıkardığımı hissediyorsan da. Fakat yararlı, hatta evet, mutlu bir hayatı sana yasak eden hiçbir şey duymadım."

Holly kırgın, kızgın, şiş gözlerle ayağa kalıyor. "Bir yarım, demir bir şey bulup kafana geçirmek istiyor." Gayet ciddi. "Diğer yarım da öyle. Dolayısıyla ben yatıyorum. Sen de sabah kalkıp gidersen iyi olur. Yatarken ışığı kapat."

Loş ışık huzmesi yüzüme vurup uyandığımda kafam puslu ve bedenim uyku tulumuna dolanmış. Küçücük bir oda, odadan çok giysi dolabı; erkek bedenine göre rugby forması içinde bir kız silueti, uzun dalga dalga saçlar... Holly; iyi bari. Kayıp, muhtemelen ölmüş ve bulunmayacak şekilde gömülmüş kardeşi için yedi yıldır tuttuğu yastan çıkmasını buyurduğum Holly, beni kahvaltı bile ettirmeden bilinmez bir geleceğe doğru kışkışlamaya geldi. Çok fena. Fakat küçük pencere hâlâ gece karanlığında. Gözlerim hâlâ yorgunluktan sızlıyor. Sigara ve pinot blanc'dan kurumuş ağzımdan "Sabah oldu mu?" dökülüyor hırıltıyla.

"Hayır" diyor Holly.

Kız uykuya dalarken nefesi derinleşiyor. Çekyatı salımız, uykusu nehrimiz. Kalan kokuları tarıyorum. "Paslandım biraz" dedi saç, kıyafet ve ten yumağı içinde. "Ben de paslandım" deyince, "Hadi lan Zengin Çocuğu" dedi. Çoktan ölmüş bir kemancı saatli radyoda bir Bach partisyonu çalıyor. Uy-

duruk hoparlör tizlerde cızırdıyor ama şurada geçirdiğim saati, Sir Yehudi Menuhin'in Stradivarius'unu çalacağı özel konsere değişmem. Hele Humber arkadaşlarımla geçen gece Le Croc'ta yaptığımız çiğler çiği "aşk nedir" muhabbetine dönmeyi hiç istemem, ama dönecek olsam Fitzsimmons *ve arkadaşlarına,* "Aşk Güneş'in çekirdeğindeki füzyondur" derdim. Varlığıyla yokluğu arasındaki fark, hayatla ölüm arasındaki fark gibi. Denizler gibi nefes alan Holly'ye deneme amaçlı, sessizce, dudaklarımla *seni seviyorum* diyorum. Sonra da bir kez fısıltıyla, ama kemanın sesini bastırmadan: "Seni seviyorum."

Kimse duymuyor, kimse görmüyor, ama ormandaki ağaç devriliyor yine de.

Hâlâ karanlık. Alp sessizliği kilometrelerce derin. Holly'nin yatağının üzerindeki tavan penceresi karla kaplı ama tipi kesildiğine göre herhalde yıldızlar çıkmıştır. Ona bir teleskop almak isterdim. Alsam gönderebilir miyim? Nereden? Bedenim ağrıyor ve ayaklarım yere basmıyor ama zihnim plak albümünü tarayan bir koleksiyoncu gibi dün sabahı ve geceyi araştırıyor. Saatli radyoda Antoine Tanguay adlı hayaletimsi bir sunucu, üçten dörde kadar *Gece Müziği*'ni sunmakla meşgul. Tüm iyi DJ'ler gibi Antoine Tanguay de neredeyse hiçbir şey söylemiyor. Holly'nin saçını öptüğüm sırada fark ediyorum ki uyanık; şaşırıyorum. "Rüzgâr ne zaman kesildi?"

"Bir saat önce. Fişini çekmişler gibi."

"Sen bir saattir uyanık mısın?"

"Kolum uyuştu ama seni rahatsız etmek istemedim."

"Salak." Bedenini kaldırarak kolumu çekmemi söylüyor.

Başparmağıma saçının bir tutamını dolayıp öpüyorum. "Dün gece yersiz konuştum. Kardeşin hakkında. Özür dilerim."

"Affedildin." Baksırımm lastiğini çekip bırakıyor. "Bariz. Belki de duymam gerekiyordu bunları."

Toplanmış saç tomarını öpüyorum, sonra çözüyorum. "İhtimalen sorayım, sigara kalmış mıdır?"

Kadife karanlıkta gülümsediğini görüyorum, mutluluk bıçağı saplanıyor göğsüme. "Ne oldu?"

"Gravesend'de 'ihtimalen' gibi bir laf etsen, Muhafazakâr olduğun iddiasıyla Ebbsfleet kavşağında çarmıha gererler seni. Sigara kalmadı korkarım. Dün almaya çıkmıştım, yakışıklıca sapığımın ne tesadüf kar fırtınasına kırk dakika kala sokağa atıldığını öğrendim, alamadan döndüm."

Elmacıkkemiklerini okşuyorum parmağımla. "Yakışıklıca mı? Hınzır seni."

Bir oktav esniyor. "Umarım yarın tünel kazıp çıkabiliriz."

"Umarım çıkamayız. Seninle mahsur kalmak hoşuma gidiyor."

"Ya n'aparsın, bazılarımızın iş denen bir şeye gitmesi gerekiyor. Günter dükkânı doldurur yine. Zıvanadan çıkmış turistler içer içer dağıtır."

Başımı çıplak omzunun çukuruna gömüyorum. "Hayır."

Eliyle kürekkemiğimi yokluyor. "Neye hayır?"

"Hayır, yarın Le Croc'a gidemezsin. Kusura bakma. Birincisi, artık erkeğin olarak yasaklıyorum."

Iss-ıss diye bir nevi gülüyor. "İkincisi?"

"İkincisi, gidecek olursan seninle konuşmaya cüret edecek on iki ila doksan yaş arası tüm erkekleri vurmam gerekir, tabii lezbiyenleri de. Le Croc'un müşterilerinin yüzde yetmiş beşi gitti mi sana? Yarın 'Alpler'de Can Pazarı' ve 'Üniversiteli Katil' diye manşetler çıkar, ayrıca vejetaryen-pasifist biri olarak herhangi bir katliama sebep olmak istemeyeceğinden, bütün gün..." burnunu, alnını, şakağını öpüyorum, "...benimle kalsan iyi edersin."

Kulağını göğsüme bastırıyor. "Kalbini duydun mu sen? İçerde Keith Moon var sanki. Cidden, mutant mı götürdüm nedir?"

Yorgan omzundan kaymış, tekrar çekiyorum. Bir süre susuyoruz. Antoine kim bilir neredeki radyo stüdyosunda fısıldıyor ve John Cage'den "In a Landscape" çalıyor. Döne kıvrıla açılıyor şarkı. "Zamanın durdurma düğmesi olsa" diyorum Holly Sykes'a, "basardım. Tam da..." iki kaşının arasına parmağımı bastırıyorum "...şu anda."

"Ama basarsan bütün evren donar, sen bile. Tekrar basıp zamanı oynatamazsın. Sonsuza kadar donar kalırız."

Dudaklarını öpüyorum ve kan her yerime doluyor.

"Ancak biteceğini bildiğin şeylere değer veriyorsun" diye mırıldanıyor.

Bir daha uyandığımda Holly'nin odası buz kütlesinin altında kalmış gibi gri. Fısıldayan Antoine çoktan gitmiş, radyoda Cezayirli Fransızlar rap çalıyor ve saat 08.15. Holly duşta. Bugün hayatımı değiştireceğim veya değiştirmeyeceğim bir gün olacak. Giysilerimi buluyorum, dertop olmuş yorganı devşiriyorum, peçeteleri hasır sepete atıyorum. Sonra komodin olarak kullandığı kolinin üzerinde duvara yapıştırılmış bir kartpostalın üzerine dolanmış iri, yuvarlak, gümüş madalyon çekiyor dikkatimi. Madalyon oyuklar ve çıkıntılardan labirent şeklinde işlenmiş. El emeği ve çok da uğraşılmış belli ki, ama uzun süre takılamayacak kadar ağır, sürekli tüm dikkati toplayacak kadar da büyük. Gözümle takip ederek çözmeye çalışıyorum ama kayboluyorum, sonra bir daha, bir daha. Anca serçeparmağımın tırnağıyla takip ederek ortasına gelebiliyorum. Gerçek bir labirent olup insan içine düşse, çok zaman ve şans gerekir. Fırsatını kollayıp Holly'ye sorayım bunu.

Ya kartpostal? Dünyadaki yüzlerce asma köprüden herhangi biri olabilir. Holly hâlâ duşta, ben de kartpostalı duvardan söküp arkasını çeviriyorum...

Holly Sykes,
The Captain Marlow,
west treet,
Gravesend,
UK

İngiltere

19 Ağustos '85

Bugün Boğaziçi Köprüsü'nü geçtim. Yalnız üzerinde yürümek yasakmış, ben de bir otobüse atlayıp öğrencilerle, teyzelerle geçtim kıtadan kıtaya. Artık Asya'ya gittim diyebilirim. İstanbul harika! Camiler ve binareler, kamikaze trafik, öğlenleri cehennem sıcağı, sokak çocukları sigara otlanıyor (Rothmans'ın paketi 25 pens), pazarlarda hiç görmediğim meyveler, gölgeli güvercinli avlular, bardak bardak limonlu çay, hayvanat bahçesinde mutsuz hayvanlar (teriyer bile var!), lunaparkta sevinçli insanlar, duvarları incecik yatakları gıcırdayan otel odası, her biri denize açılan daracık sokaklar, yüzlerce sandal (Thames'in eski günleri gibi herhalde ve bilep - bunlar arasından Captain Marlow'u geçip Tilbury Limanı'na demirleyen oluyor mudur ki? Sonraki durak Atina. Öptüm, kendine dikkat et. Ed.

İSTANBUL ve GÜZELLİKLERİ TÜRKİYE
Boğaziçi Köprüsünün Beylerbeyinden görünüşü
The view of Bosphorus Bridge from Beylerbeyi village
Une Vue du Pont du Bosphore par Beylerbeyi

Ankara Caddesi No: 98 — İSTANBUL Tel.: 22 34 06

Hugo Lamb, işte karşınızda Cinsel Kıskançlık. Vay be. "Ed." Kim oluyor da Holly'ye kartpostal gönderiyor bu? Daha da beteri, bir kartpostal dizisi göndermiş olabilir mi? Atina'dan da bildirdi mi? Erkek arkadaşı mıydı? Demek bu yüzden Normaller aşk cinayetleri işliyor. Mesela ben Ed'i cendereye alıp suratına iki kiloluk, alçıdan Rio'lu İsa heykelleri fırlatmayı düşünüyorum kendi suratı kalmayana kadar. Ness'i düdüklediğimi duysa Olly Quinn de bana aynısını yapmak isterdi. Sonra tarihin 1985 olduğunu fark ediyorum – Yaşasın İlahi Adalet! İyi de... Holly neden altı yıldır bu kartpostalı yanında taşıyor? Geri zekâlı daha minare demeyi bilmiyor, "binare" demiş. Aralarında bir espri değilse. Daha da kötü ya. Kim oluyor da Holly'yle aralarında özel espriler olabiliyor? Bu labirent madalyonu da ona Ed mi verdi? Mantıklı tabii. Ben içindeyken onu mu hayal ediyordu? Evet evet evet, saçma sapan ve gülünesi ve riyakâr düşünceler bunlar ama yine de yakıyor içimi. Ed'in kartpostalını çakmağıma tutup Boğaziçi Köprüsü'nü ve güneşli gökyüzünü ve ortaokul düzeyinde mesajını cayır cayır yanarken izlemek istiyorum. Sonra da küllerini klozete atıp sifonu çekerim, Rusların Adolf Hitler'den kalanlara yaptığı gibi. Hayır. Derin nefes al, sakinleş, Hitler'i bu işe karıştırma ve öylesine söylenmiş "Kendine dikkat et, Ed" lafına odaklan. Gerçekten sevgilisi olsa daha bir aşklı sevgili yazardı. Öte yandan "Öptüm" de var. Gerçi Holly 1985 yılında Gravesend'de bu kartpostalı alıyorduysa, Avrupa'nın bir yerinde gıcırdayan bir somyada Ed'in altında değildi demek ki. Ed bir sevgili-de-değil-arkadaş-da-değil kimse olarak kaldı.

Herhalde.

"Duşa girebilirsin istersen" diyor kapının öbür tarafından, ben de nötr bir ses tonuyla, "Sağ ol" diye cevap veriyorum. Normalde ertesi sabah sevgili muhabbetine girilmemesi hoşuma gider ama kalbime AŞK yazılı bir tahta kazık çakı-

lalı beri yakınlığımızın kanıtlarını arıyorum ve gidip Holly'yi öpmemek için zor tutuyorum kendimi. Ya hayır derse? Zorlama. Duştan haşlanarak çıkıyorum, temiz kıyafetler giyiyorum –kaçaklar çamaşır konusunu ne yapıyor?– ve mutfağa geçtiğimde bir not buluyorum:

> Hugo, ben veda ederken acayip geriliyorum o yüzden temizliğe başlamak için Le Croc'a gittim. Gece kalmak istersen bana kahvaltı getir, ben de sana toz fırçasıyla dantelli önlük bulayım. Gelmezsen de sağlık olsun, sana başkalanımmda (mıydı kelime?) başarılar dilerim. H.

Bir aşk mektubu değil, ama Holly'nin bu pusulası elime geçmiş her türlü yazışmadan açık ara çok daha değerli. Zorro gibi üç darbeyle çizdiği H harfi hem samimi hem yabancı. El yazısı kız gibi değil, hatta güzel yazı sanatı açısından bakıldığında enkazdan hallice, ama gözümü kısarsam okunabiliyor, kaldı ki ona ait. Ne keşifler. Pusulayı katlayıp cüzdanıma koyuyorum, paltomu alıp merdivenlerden tangır tungur inerek dışarı çıkıyor, avludaki diz boyu karlarda Holly'nin on dakikalık ayak izlerinden giderken iliğimi titreten sabah ayazının yanında uzaydan çekilmiş Dünya resmi kadar mavi gökyüzünü, sevgilinin nefesi gibi değen güneşi hissediyorum; gelen geçenlerin ruhlarında dağlar yaşayan öykü kitaplarından çıkma eğik çatıların buzullarından parıltı damlacıkları dökülüyor; çocuklar hayatlarından pek memnun, iki kaldırım arasında kartopları uçuşuyor; ellerimi kaldırıp "*Je me rends!*" dememe rağmen bir kartopu tam isabet kaydediyor; dönüp buluyorum piçkurusunu, kalbimi tutup ölür gibi yapıyorum, nişancılar "*Il est mort! Il est mort!*" diye bağrışsalar da ben dirildiğimde çil yavrusu gibi dağılıyorlar; köşeyi döner dönmez İsviçre'de, hatta belki dünyada en sevdiğim meydan, Hôtel Le Sud, geniş sundurmalar, lego şehri gibi imar anla-

yışı; kilisenin saati dokuz kez altın çınlıyor, dört bir yandan bir Alp yükseliyor, krepçi ise dün bütün bu hikâyenin başladığı pastanenin karşısındaki yerinde; 10CC'nin "Âşık Değilim" diye şarkısı olabilir ama bilakis ben âşığım arkadaş; krepçi, gözümü nereye çevirsem Holly'nin yüzünü, ensesini, dudaklarını, çenesini, saçını, kıyafetlerini gördüğümü anlar gibi bakıyor; kulağımda onun "Yaani"leri, "Hadi canım"ları, "Orası öyle"leri; hafiften sivri kulaklarını, yumuşak yerlerini, azıcık basık burnunu, stratosfer mavisi çekingen gözlerini, Body Shop çayağacı yağı şampuanını hatırlıyorum; attığım her adımda daha yakın bana; ne düşünüyor acaba, gelecek miyim diye merak ediyor mu? Trafik çok yavaş ama ben yine de adam yeşil olana kadar bekliyorum...

Krem rengi kaportası çamurlu bir Landcruiser tam önümde duruyor. Etrafını dolaşacağım için sinirlenmeye fırsat bulamadan sürücünün aynalı camı iniyor, yol soracak bir turisttir diyorum. Fakat hayır, bilemedim. Bu esmer, tıknaz, balıkçı yaka kazaklı sürücüyü tanıyorum. "Günaydın Hugo. Aklın bir karış havada bakıyorum."

Yeni Zelanda aksanından yakalanıyor. "Elijah D'Arnoq, Cambridge Atıcılık Takımı'nın kralı." Arabanın arkasında biri daha var ama tanıştırılmıyorum.

"Şaşırmayışın bu karşılaşmanın tesadüf olmadığını gösteriyor" diyorum D'Arnoq'a.

"Aynen öyle. Bayan Constantin'in selamı var."

Anlaşıldı. İki başkalaşımdan birini seçeceğim. Birinin üzerinde "Holly Sykes" yazıyor, diğeri ise... Ne ki?"

Elijah D'Arnoq, Landcruiser'ın kapısına bir şaplak indiriyor. "Atla bakalım. Ne olup bittiğini ya şimdi öğreneceksin ya da ömrünü merak ederek tamamlayacaksın. Tek şansın bu."

Pastanenin ilerisinde, dar sokağın içinde Günter'in barının timsah şeklindeki tabelasını görebiliyorum. Elli adım var mı? *"Git kızı al!"* diyor aşk sarhoşu, ıslah olmuş müzmin bekâr

ben. *"İçeri girdiğin anda yüzünü hayal et!"* Daha ayık ben ise, kollarını kavuşturmuş D'Arnoq'a bakarak, "Ne olacak?" diye soruyor. Olacağı belli: Kahvaltı edeceğiz, Holly'nin barı temizlemesine yardım edeceğim, Humber arkadaşlarım memlekete dönene kadar Holly'nin evinde saklanacağım, bacaklarımız tutmaz olana kadar tavşan gibi sevişeceğiz, kesik kesik sert soluklar arasında ben *"Seni seviyorum!"* diye patlayacağım, o da *"Ben de seni seviyorum Hugo"* diyecek, o anda orada içinden de öyle geçiyor olacak. Sonra ne olacak? Humber College'ın öğrenci işlerini arayıp sağlık sorunlarımdan ötürü son yılımı dondurmak istediğimi söyleyeceğim. Aileme... Bir şeyler anlatacağım artık, hiç bilemiyorum ama düşünürüm, çıkar. Sonra da Holly'ye teleskop alırım. Peki, sonra? Uyumadığım her anda onu düşünmediğimi fark ediyorum. "Yaani" demesi, "Orası öyle"leri sinirime dokunmaya başlıyor ve bir gün geliyor ki aşk şarkılarında gerçeğin yalnız bir yüzünün söylendiğini anlıyoruz. Ya o zaman? Dedektif Sheila Young izimi bulmuş olur, İsviçre'deki meslektaşları beni emniyette sorguya çekip pasaportumu teslim edersem Holly'ye dönmeme izin verirler. *"Neler oluyor Zengin Çocuğu?"* O zaman ya felçli bir ihtiyarın nadide pul koleksiyonunu çaldığımı ya da Humber'dan bir arkadaşımı arabasını uçurumdan sürüp intihar edecek kadar kumar borcuna soktuğumu itiraf etmek zorunda kalıyorum. Belki ikisini birden ama fark etmez, çünkü zaten Holly bana teleskopu geri verip kilitleri değiştirmiş oluyor. Sonra? Sorgu için Londra'ya dönmeyi kabul eder gibi yapıp Marcus Anyder'ın pasaportunu alarak Uzakdoğu'ya, Orta Amerika'ya uçak bileti mi bulacağım? Bu olay örgülerinden iyi film olur ama hayat böyle yaşanmaz. Sonra ne yapacağım? Anyder'ın parasını gittiği yere kadar harcadıktan sonra kaçınılmaza razı gelecek, üniversiteli çocuklara bar açıp Günter'e döneceğim. D'Arnoq'un yanındaki yolcu koltuğunda gümüş renkli bir parka görüyorum. "Bir özet geçsen?"

"Öyle olmuyor. Eski hayatının geride kalması için kendini uçurumdan bırakman lazım. Gerçek başkalaşımda akış şemaları prosedürler yok."

Çevremizde hayat, açmazıma aldırmadan akıp gidiyor.

"Ama şu kadarını söyleyeyim" diyor Yeni Zelandalı. "Hepimiz seçilip alındık, kurucumuz hariç." D'Arnoq başıyla arkadaki görünmeyen adamı işaret ediyor. "Yani neler hissettiğini anlıyorum Hugo. Kaldırımla bu araba arasında bir uçurum var. Fakat seni araştırdık, olurunu aldık. Bu uçurumdan atlarsan yanımızda yükseleceksin. Önemli olacaksın. Bugün ve ileride ne istiyorsan elde edebileceksin."

"Bir daha karşına çıksa aynı tercihi yapar mıydın?" diye soruyorum ona.

"Şimdiki aklım olsa, gerekirse bu arabaya binmek için cinayet işlerdim. Adam öldürürdüm. Bayan Constantin'in neler yapabildiğini gördün; King's College'da zamanı durdurmak olsun, evsiz adamı kukla gibi oynatmak olsun – bunlar daha birinci dersin giriş kısmı. Neler neler var Hugo..."

Bu sabah Holly'yi kollarımda tuttuğumu hatırlıyorum.

Ama aşk duygusuna âşık oluruz biz; maşuka değil.

Aynı baş dönmesini, ayaklarımın yerden kesilmesini yaşadım şu an.

Seçildiğimiz, istendiğimiz, önemsendiğimiz duygusunu.

Aklıselimle bakınca acınası bir şey.

Peki. Karşımda Faust hikâyesinin gerçek, canlı hali duruyor.

Gülümseyeceğim neredeyse. Faust'un sonu mutlu olmaz genelde.

İyi de mutlu son kiminki? Tuğgeneral Philby'ninki mi?

Tüm sevdikleri yanı başında, huzur içinde gözlerini yumdu.

Mutlu son anlayışları buysa, buyursunlar ben almayayım.

İş ciddiye bindiği zaman, yaptığı anlaşma olmasa Faust nedir?

Hiçbir şey. Kimse değildir. Adını bile bilmeyiz. Quinn'dir.

Dominic Fitzsimmons'tır. O da ne akıllı öğrenci.

Banliyö hattında sallanan kişiliksiz mesai kölelerinden biridir.

Landcruiser'ın arka kapısı bir parmak aralanıyor.

Arabanın arkasındaki adam –kurucu– ben yokmuşum gibi davranıyor, D'Arnoq ise bizi meydandan götürürken konuşmuyor, ben de sessizce oturup yol arkadaşımı camdaki yansımasından inceliyorum: Kırklı yaşlarında, çerçevesiz gözlüklü, kır fakat gür saçlı, çenesi yarık, temiz tıraşlı, çene kemiğinde bir yara izi var, hikâyesi de vardır mutlaka. Atletik, sıkı bir kalıbı var. Orta Avrupalı emekli asker mi? Kıyafetinden de bir şey anlaşılmıyor: sağlam botlar, kaşe pantolon, zamanında siyahken ağarıp griye dönmüş deri ceket. Kalabalıkta gözünüze çarpsa mimar veya felsefe profesörü derdiniz, ama muhtemelen de gözünüze çarpmazdı.

La Fontaine Sainte-Agnés'den çıkan iki yol var. Biri, La Gouille diye bir dağ köyüne doğru çıkıyor ama D'Arnoq öbürüne girip vadiden Euseigne'e doğru iniyor. Chetwynd-Pitt'in şalesinin olduğu sokağın önünden geçerken çocuklar hayatımdan endişe ediyorlar mı, yoksa onları pezevenklerin insafına terk ettim diye bana kızgınlar mı merak ediyorum ama umursamıyorum. Bir dakika sonra kasaba sınırından çıkıyoruz. Yolun iki tarafında dökülen kar duvarları var ve D'Arnoq dikkatli sürüyor – arabada kış lastiği var, yol da tuzlanmış ama burası yine de İsviçre, aylardan Ocak. Paltomun önünü açıp Holly'nin barın üstündeki saate baktığını düşünüyorum, fakat pişmanlık Normallere özgü.

"Dün gece kaybettik sizi" diyor koltukta oturan bey kültürlü Avrupalı aksanıyla. "Tipi sizi bizden sakladı."

Şimdi doğrudan ona bakıyorum. "Evet, ev sahibimle bir anlaşmazlık yaşadık. Size sorun yaşattıysam özür dilerim... beyefendi."

"Bana Bay Pfenninger diyebilirsiniz Bay Anyder. 'Anyder' iyi bir tercih olmuş. Utopia Adası'nın en büyük nehri." Adam vadi yamaçları, kara gömülü tarlalar ve çiftlik binalarından oluşan siyah beyaz manzaraya bakıyor. Yolun kenarında bir dere akıyor, siyah ve çok hızlı.

Görülme başladı. "Anyder'ı nereden bildiğinizi sorabilir miyim?"

"Sizi araştırdık. Her şeyi öğrenmemiz gerekiyordu."

"İstihbarat teşkilatından mısınız?"

Pfenninger başıyla hayır diyor. "Aynı çevrelerde bulunmuyoruz pek."

"Yani siyasi gündeminiz yok mu?"

"Rahat bırakıldığımız sürece yok."

D'Arnoq tehlikeli bir virajı almak için yavaşlayıp vites küçültüyor.

Açık konuşmanın vakti geldi: "Siz kimsiniz Bay Pfenninger?"

"Biz, Sidelhorn Geçidi Tomasyen Manastırı'nın Kör Katharları Alacakaranlık Şapeli Münzevileriyiz. Künyemizin biraz uzun olduğunu siz de takdir edersiniz, bu yüzden kendimize kısaca Münzeviler diyoruz."

"Mason locası ismi gibi gerçekten. Mason musunuz?"

Komiğine gitmiş gibi gözleri parlıyor bir an. "Hayır."

"O zaman örgütünüzün varlık sebebi nedir Bay Pfenninger?"

"Örgütümüzün bekasını temin etmek için üyelerinin Gölgeli Yol Psikosoterikası'na katılımını sağlamak."

"Siz de bu... örgütün kurucusu musunuz?"

Pfenninger yola bakıyor. Elektrik hatları direkten direğe alçalıp yükseliyor. Ben Birinci Münzevi'yim, evet. Bay D'Arnoq ise Beşinci Münzevi. Tanıştığınız Bayan Constantin, İkinci'dir."

D'Arnoq bir tuz kamyonunu dikkatle solluyor.

" 'Psikosoterika' dediniz" diyorum. "Bilmiyorum bu kelimeyi."

Pfenninger okuyor: " 'Ruhum bir uykuya kapandı, insani

korkular kalmadı bende.'" İnceden bir espri yapmış gibi görünüyor, o sırada da ağzını açmadan konuştuğunu fark ediyorum. Dudaklarını hiç aralamadı. Ki bu mümkün değil. Demek ben yanıldım. " 'Dünya yılları ona dokunamaz sanmıştım bana göründüğünde.'" Bir daha. Sesi, en kaliteli kulaklıklardan çıkar gibi dolgun ve berrak yankılanıyor kafamda. Suratında beni, numara yaptığını ileri sürmeye kışkırtan bir ifade var. " 'Ne hareketi var şimdi ne kuvveti; ne mümkün görmesi, ne mümkün işitmesi.'" Boğuk ses yok, boğazın inip kalkması yok, dudakların kenarında ele veren bir boşluk yok. Kayıt mı acaba? Deneme amacıyla ellerimle kulaklarımı kapatıyorum ama Pfenninger'ın sesi aynı berraklıkta: "Kayalarla, taşlarla, ağaçlarla bir; dünyanın gecesini gündüzünü izliyor şimdi."

Ağzım açık kaldı. Kapatıyorum. "*Nasıl?*" diye soruyorum.

"Bir kelime var" diyor Pfenninger dışından. "Söyleyin bakalım."

Güçbela "Telepati" dökülüyor dudaklarımdan.

Pfenninger sürücümüze sesleniyor: "Duydunuz mu Bay D'Arnoq?"

Elijah D'Arnoq bize dikiz aynasından bakıyor. "*Evet*, Bay Pfenninger, duydum."

"Bay D'Arnoq beni vantriloglukla suçlamıştı onu göreve aldığımda. Sanki sokak panayırında gösteri yapıyormuşum gibi."

D'Arnoq itiraz ediyor: "Ben Bay Anyder gibi tahsilli değildim, kaldı ki o tarihlerde 'telepati' kelimesi icat edildiyse bile Chatham Adaları'na uğramamıştı. Üstelik savaş sonrası sendromu yaşıyordum. Sene 1922."

"Sizi yıllar önce affettik Bay D'Arnoq, ben de, çenesi düşük minik ahşap arkadaşım da." Pfenninger gülen gözlerle bana bakıyor ama aralarındaki muhabbet olayı daha da garipleştiriyor. 1922 ne? D'Arnoq neden 1922 dedi? Yoksa 1982 mi demek istedi? Ama bunun bir önemi yok; telepati gerçek. Telepati var. Son altmış saniyede halüsinasyon yaşamadıysam.

Ustanın kar kürediği bir tamirhanenin önünden geçiyoruz. Tilkinin bir kütüğe çıkmış havayı kokladığı bir tarladan geçiyoruz.

"Yani" derken ağzım kurumuş, "psikosoterika dediğiniz şey telepati mi?"

"Telepati bunun alt disiplinlerinden biri" diye karşılık veriyor Pfenninger.

"*Alt* disiplinleri mi? Başka neler yapar psikosoterika?"

Bir bulut kayınca çağlayan dereye güneş ışınları isabet ediyor.

Pfenninger, "Bugünün tarihi ne Bay Anyder?" diye soruyor.

"Eee..." İlk anda aklıma gelmiyor. "İki Ocak."

"Doğru. İki Ocak. Unutmayın." Bay Pfenninger gözlerime bakıyor. Gözbebekleri küçülürken alnımda bir iğnelenme oluyor, gözlerimi...

...kırpıyorum ve Landcruiser yok, kendimi yüksek bir dağın sarp yamacında, geniş ve uzun bir kaya çıkıntısında güneş altında buluyorum. Düşmüyorsam tek sebebi bir soğuk taş parçasında oturuyor olmam. Panik ve şok halinde birkaç kez ofluyorum; oflarım boş konuşma balonları gibi havada asılı kalıyor. Nasıl geldim buraya? Burası neresi? Çevremde bir zamanlar şapel olduğunu tahmin ettiğim çatısız harabeler var. Belki de manastırdır, ileride başka duvarlar da görüyorum. Yerde diz boyu kar var ve çıkıntı birkaç adım ötede alçak bir duvarda son buluyor. Harabelerin arkasında dimdik bir kaya duvarı var. Üzerimde kayak ceketim, yüzüm kulaklarım yoğun fiziksel çaba harcamışım gibi kızarmış, zonkluyor. Bütün bu ayrıntılar, ortadaki devasa olgunun yanında silik kalıyor: Daha bir an önce, Bay Pfenninger ile bir arabanın arka koltuğundaydım. D'Arnoq sürüyordu. Ama şimdi... şimdi...

"Hoş geldin" diyor Elijah D'Arnoq sağımdan.

"Ananı!" diye irkilip ayağa fırlıyor, sonra kendimi savunmak veya kaçmak için çöküyorum.

"Korkma be Lamb! Biliyorum garip bir olay" derken oturmuş bir mataranın kapağını açıyor, "ama tehlikede değilsin." Gümüş parkası ışıkta parlıyor. "Kafası kopmuş tavuk gibi kenardan düşme de."

"D'Arnoq, burası... Ne oldu ve biz neredeyiz?"

"Başladığı yerdeyiz" deyince Pfenninger, bu kez öbür tarafıma dönüp ikinci kalp krizini savuşturuyorum. Başında kalpak, ayağında kar çizmesi var. "Sidelhorn Geçidi Tomasyen Manastırı. Ondan kalanlar." Karları savurarak alçak duvara gidip dışarı bakıyor. "Ömrünü burada geçirsen sen de inanırsın ilahi güçlere..."

Beni ilaçla uyutup buraya kadar getirdiler. Tamam da neden?

Bir de nasıl? Arabada hiçbir şey yiyip içmedim.

Hipnotizma mı? Kendimden geçtiğim sırada Pfenninger bana bakıyordu.

Hayır. Hipnotizma uyduruk filmlere heyecan olsun diye katılan ucuz bir numaradır. Çok aptalca.

Sonra Bayan Constantin'i ve Kings College Şapeli'ni hatırlıyorum. Ya o da beni şimdi Pfenninger'ın yaptığı gibi bayıltıysa?

"Sizi durakladık Bay Anyder" diyor Pfenninger, "çünkü kaçak aramamız gerekiyordu. Biraz sert bir hamledir ama temkinli olmakta fayda var."

Kendisine veya D'Arnoq'a bir şey ifade ediyor mu bilmem ama ben hiç anlamadım. "Söylediklerinizin tek kelimesini bile çözemedim."

"Zaten şu aşamada çözseniz endişelenirdim."

Başımı yokluyorum yaralanmış mıyım diye. "Ne kadar baygın kaldım ben?"

Pfenninger, bana *Die Zeit* gazetesi uzatıyor. Birinci sayfada Helmut Kohl'ün Suudi Arabistan Kralı ile el sıkışırken fotoğrafı. Ne olmuş ki? Alman şansölyesi de bizden demeyecekler

herhalde. "Tarih Bay Anyder. Bakın hangi günün gazetesi."

Adının hemen altında yazıyor işte: *4 Januar 1992.*

Ki olamaz; bugün 2 Ocak 1992.

Pfenninger unutmamı söyledi arabada. Az önce.

Demin. Fakat *Die Zeit* ısrarla bugün **4** Ocak diyor.

Boşluğa düşer gibi oluyorum. İki gün bilinçsiz mi yattım? Hayır, daha büyük ihtimalle gazete sahte. Olayların göründüğü gibi olmadığının kanıtlarını bulmak için çaresizce karıştırıyorum sayfalarını.

"Sahte olabilir" diyor Pfenninger kabullenir gibi, "ama kolayca çürütülebilecek bir yalan uydurmaya ne gerek var?"

Kafam allak bullak ve ansızın fark ediyorum ki açlıktan ölmek üzereyim. Tıraşıma bakıyorum. Daha bu sabah Holly'den çıkmadan tıraş oldum. Uzamış. Sendeleyerek geri çekiliyorum, Elijah D'Arnoq ve bu Bay Pfenninger'dan korkarak, bu... paranormal... herneboksadan bir an önce uzaklaşmam lazım... da...

...nereye? Karda bıraktığımız izler bir köşeyi dönüp kayboluyor. Belki hemen ileride bir ziyaretçi merkezi, otoparkı ve telefonu vardır, belki de otuz kilometre boyunca buzullar ve yarıklar. Diğer tarafta, üzerinde durduğumuz dar sahanlık iyice küçülüp bir avuç inatçı kayınla noktalandıktan sonra dikey kaya ve buza dönüyor. Pfenninger beni süzerken D'Arnoq mataranın kapağına taneli bir sıvı döküyor. İçimden "*Piknik mi*?" diye bağırmak geçiyor. Başımı iki yandan sıkıyorum. Toparla bakalım kendini, sakinleş. Akşamüstü olmuş. Gökyüzüne bulaşmış bulutlar kurşun rengine dönüyor. Saatim – Holly'nin banyosunda unuttum. Alçak duvara, Pfenninger'ın birkaç adım yanına kadar gittiğimde toprağın dimdik alçalıp elli metre aşağıda yola bağlandığını görüyorum. Derin bir uçurumun üzerine çirkin modern bir köprü yapılmış, bir de bu mesafeden okuyamadığım trafik levhası var. Yol yarım kilometre geriden gölgeli yamaçlardan kıvrı-

larak köprüye doğru tırmanıyor. Köprünün ötesinde, muazzam sessizliğe derinlik katan cam gibi şelalenin yanından geçerek durduğumuz dağın bir tepesinin ardında kayboluyor. Biz, köprü ve yol yüzeyinden başka yirminci yüzyıla ait bir şey yok. "Beni neden getirdiniz buraya?"

"Hazır İsviçre'deyken uğrayalım diye düşündük" diyor Pfenninger. "Ama önce kursağınızdan bir şey geçsin, geçen perşembeden bu yana ağzınıza lokma koymadınız." D'Arnoq yanımda, elinde dumanları tüten bir fincan. Burnuma tavuk ve adaçayı kokusu gelince karnım inliyor. "Ağzını yakma sakın."

Üfleyerek dikkatle içiyorum. Lezzetli. "Teşekkür ederim."

"Tarifini veririm."

"Durak esnasında hareket ettirilmek beyinde iki el bombası etkisi yapar ama..." Pfenninger alçak duvardan karları temizleyip yanına oturmamı işaret ediyor "...sizi âlemimize almadan önce bir karantina süresi gerekiyordu. İki Ocak öğlen saatlerinden beri bu yakınlarda, Oberwald civarında bir şaledeydiniz, bu sabah buraya getirdik sizi. Şu zirve Galmihorn; bu taraftaki Leckihorn; işte bu da Sidelhorn."

"Siz buralı mısınız Bay Pfenninger?" diye soruyorum ona.

Pfenninger beni süzüyor. "Bu kantondanım. Martigny'de 1758 yılında doğdum. Evet, 1758 dedim. Mühendislik eğitimi aldım, 1799 yılında da Helvetica Cumhuriyeti'nin memuru olarak şu gördüğünüz köprünün atasının onarımı için buraya gönderildim."

Pfenninger buna inanıyorsa, delidir. Bir akıllıdan destek bulabilirim diye D'Arnoq'a dönüyorum.

"Ben 1897 doğumluyum" diyor D'Arnoq şen şakrak, "Kraliçemiz Victoria'nın en uzaktaki tebaasından olarak Yeni Zelanda'nın üç yüz kilometre doğusundaki Pitt Adası'nda bir kâgir evde dünyaya geldim. Yirmi yaşımda kuzenimle bir koyun şilebine atlayıp Christchurch'e gittim. İlk kez anakara-

ya ayak bastım, milli oldum, askere yazıldım. Anzak askeriydim artık. Ya vatan millet için denizaşırı maceralara atılacak ya da Pitt Adası'nda altmış yıl koyun, yağmur ve ensest içinde çile dolduracaktım. Gelibolu'ya geldim, sen de okumuş çocuksun, beni orada neyin karşıladığını tahmin edersin. Bay Pfenninger beni savaştan sonra Lyme Regis'in dışında bir hastanede buldu. Yirmi sekiz yaşımda Münzevi olduğumdan böyle delikanlı gibi yakışıklı kaldım. Ama önümüzdeki hafta doksan dördüme basıyorum. Gördün mü, iki yanında iki deli var Lamb."

Pfenninger'a bakıyorum. D'Arnoq'a. Tekrar Pfenninger'a. Telepati, duraklar ve Yeti bana zihnin sınırlarını baştan tanımlamam için çağrıda bulunuyordu, fakat bu iddia temel bir doğa kanununu çiğniyor. "Yani siz..."

"Evet" diyor Pfenninger.

"Yani Münzeviler..."

"Evet" diyor D'Arnoq.

"Ölmüyor mu?"

Pfenninger kaşlarını çatıyor. "Ölümsüz değiliz. Kazaya, saldırıya uğrarsak ölürüz. Ama biz yaşlanmıyoruz. En azından anatomik olarak."

Şelaleye bakıyorum. Bunlar ya yalancı, ya deli, ya da en fenası, ikisi de değil. Başım öyle kızışıyor ki şapkamı çıkarıyorum. Bir şey bileğimi kesiyor. Holly Sykes'ın ince siyah saç bandı. Çıkarıyorum. "Beyler" diyorum manzaraya hitaben, "hiçbir şey düşünemiyorum, söyleyecek hiçbir şey bulamıyorum."

"Kararı ertelemek" diyor Pfenninger, "aceleyle yanlış karar vermekten çok daha akıllıcadır. Size Alacakaranlık Şapeli'ni gösterelim."

Etrafımda başka bina arıyorum. "Nerede ki?"

"Uzak değil" diyor Pfenninger. "Şu yıkık kemeri görüyor musunuz? İzleyin."

Elijah D'Arnoq telaşımı fark ediyor. "Seni tekrar uyutmayacağız. İzci sözü."

Yıkık kemerin çerçevesinde bir çam ağacı, bozulmamış kar örtüsü ve yalçın kayalık var. Anlar kuş gibi seke seke geçiyor. Gökyüzü tiz bir mavi, dağlar neredeyse şeffaf. Şelalenin şırıltı, şıpırtı ve homurtusunu duyuyorum. D'Arnoq'a baktığımda, gözlerini benim bakmam gereken yere çevirmiş olduğunu görüyorum. "İzle." Dediğini yaptığımda bir optik yanılsama gerçekleşiyor. Kemerden gördüğüm manzara tüle çizilmiş de rüzgâra kapılmış gibi dalgalanıyor, derken şık gece mavisi paltolu koldan uzanmış beyaz bir el aralıyor. Kemik beyazı ve altın sarısı Bayan Constantin başını uzatıp soğuk ve ışıkla aniden karşılaşınca irkiliyor. "Gedik bu" diyor Elijah D'Arnoq mırıltıyla. "Bizim."

Teslim oluyorum. Gaipten kapılar açılıyor. İnsanların duraklat düğmesi var. Telepati telefondan iyi ses veriyor.

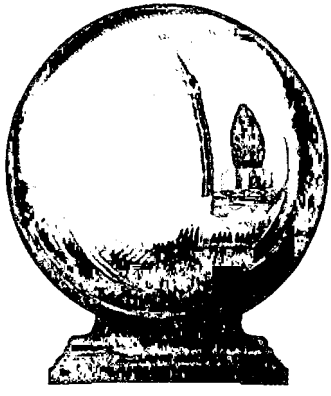
İmkânsızı görüşebiliriz.

Mümkün olanı ise eğip bükebiliriz.

Bayan Constantin soruyor, "Bize katılıyor musunuz Bay Anyder?"

Düğün telaşı

2004

16 Nisan

"Savaş bağımlısı mıyım diye soruyorsan" diyorum Brendan'a, "o zaman cevabım hayır; değilim." Sesim sinirli çıkıyor. Sinirliyim herhalde.

"*Sen* değil Ed!" Sanal kayınbiraderim, attığı geri adımı Tony Blairimsi tatlı dilinin ardında gizliyor. Brendan kırklı yaşlarında, kırk yılın başı hafta sonu çalışmayan gayrimenkul komisyoncusuna benziyor, öyle de zaten. "*Senin* savaş bağımlısı olmadığını biliyoruz. Belli. Sharon'ın düğünü için kalkıp ta İngiltere'ye döndün. Ben sana, bir savaş muhabiri savaş alanında yaşadığı adrenaline bağımlı gibi bir şey olabilir mi diye soruyorum, o kadar."

"Evet, bazıları oluyor" derken gözümü ovuşturup Big Mac'i düşünüyorum. "Ama benim için böyle bir tehlike söz konusu değil. Belirtileri çok açıktır zaten." Yanımdan geçen genç garson kızdan bir kadeh daha Glenfiddich istiyorum. Hemen getireceğini söylüyor.

"Nedir belirtileri?" Sharon, Holly'den dört yaş küçük ve yüzü daha yuvarlak. "Meraktan soruyorum."

Köşeye sıkıştığımı hissediyorum ama Holly'nin eli bankta benimkini bulup sıkıyor. "Savaş alanı bağımlılığı belirtileri demek. Peki. Dış temsilci olma klişeleriyle aynı herhalde. Sarsıntılı evlilik, aile hayatından uzak düşme, sivil hayata alışamama. Alkol kullanımı."

"Glenfiddich sayılmaz herhalde?" Holly'nin uysal babası Dave Sykes, havayı yumuşatıyor biraz.

"Umarım sayılmaz Dave." Umarım kapanır bu konu.

"Sen epey ciddi, vahşi şeylere tanık oldun herhalde Ed" diyor muhasebeci, sıkı bisikletçi ve müstakbel damat Pete Webber. Kepçe kulaklı bir çocuk, alnı da hızla açılıyor ama Sharon onunla sevdiği için evleniyor, saç kökleri için değil.

"Sharon bana senin Bosna'da, Ruanda'da, Sierra Leone'de, Bağdat'ta muhabirlik yaptığını söyledi. İnsanlar oralardan kaçmak için can atıyor halbuki."

"Bazı gazeteciler ekmeklerini iş dünyasından çıkarır, diğerleri ünlülerin estetik operasyonlarından. Ben ise savaşı seçtim."

Pete duraksıyor. "Peki, 'neden savaş' diye sormadın mı hiç kendine?"

"Silikonlu sevmiyorum ben ya."

Garson kız Glenfiddich'i getiriyor. Pete, Sharon, Brendan ve karısı Ruth, Dave ve Holly'nin canlılığından hiçbir şey kaybetmemiş İrlandalı annesi Kath'e bakıyorum. Beni muhabirliğe sevk edenler hakkında özlü bir laf etmemi bekliyorlar hâlâ. Sykes ailesi de acıdan nasibini almış; Holly'nin en küçük kardeşi Jacko 1984'te kaybolmuş ve bir daha bulunamamış ama benim gördüğüm, üzerinde çalıştığım felaket endüstriyel ölçekte. Beni bu farklılaştırıyor. Bu farkı anlatabileceğimi sanmıyorum. Anladığımı bile sanmıyorum.

"Dünyanın dikkatini zayıf durumdakilere çekmek için mi yazıyorsun?" diye soruyor Pete.

"Yok canım." Saraybosna'daki ilk görevimde Fark Yaratmak istediği için bir su birikintisinde ölü yatan Paul White'ı hatırlıyorum. "Dünyanın fabrika ayarlarında kayıtsızlık var. İlgilenmek istiyor ama şu ara başı hep çok kalabalık."

"Şeytanın avokadoluğunu yapacak olursak" diyor Brendan, "madem hiçbir şeyi değiştirmeyecek yazdıkların, neden hayatını tehlikeye atıyorsun?"

Brendan'a sahte bir gülücük atıyorum. "Öncelikle hayatımı tehlikeye atmıyorum, önlem almaya çok dikkat ediyorum. İkincisi..."

"Otelinin önündeki arabaya" diye sözümü kesiyor Brendan, "bomba koymalarına karşı nasıl bir önlem alacaksın?"

Brendan'a bakıp üç kere göz kırpıyorum kaybolsun diye. Olmadı. Bir dahaki sefere. "Bağdat'a döndüğümde Yeşil Bölge'ye taşınacağım. İkincisi, bir facia hakkında hiçbir şey yazılmazsa, son tanığı da öldüğünde varlığı ortadan kalkar. İşte buna dayanamıyorum. Toplu katliamları, bombalı saldırıları şunları bunları yazarsan, dünyanın belleğinde minicik de olsa bir delik açıyorsun. Bir yerlerde birilerinin bir zaman olanları öğrenme şansı oluyor. Kim bilir, belki harekete bile geçilir. Belki geçilmez. Ama en azından kaybolmuyor."

"Bir nevi geleceğin arşivciliğini yapıyorsun" diyor Ruth.

"Çok güzel laf Ruth. Kabul ediyorum bunu." Gözümü ovuşturuyorum.

"Peki, özleyecek misin" diye soruyor Brendan, "temmuzdan sonra?"

"Hazirandan sonra" diye neşeyle ekliyor Holly.

Yüzümü ekşittiğimi görmüyorlar. Umarım.

"Hele bir belli olsun, anlatırım neler hissettiğimi" diyorum Brendan'a.

"Sonrasında ne iş yapacağın belli mi?" diyor Dave.

"Ed'in on parmağında on marifet baba" diyor Holly. "Gazeteler olabilir, BBC olabilir, internet de haber dünyasını çok değiştirdi artık. *Financial Times*'taki eski editörlerinden biri de şimdi University College'da öğretim üyesi."

"Londra'ya temelli yerleşecek olman her halükârda çok iyi Ed" diyor Kath. "Ne olursa olsun gittiğinde merak ediyoruz seni. Bu Felluce'nin resimlerini gördüm, köprüye dizi dizi adam asmışlar falan. Ne feci! Şaşırdım da. Bu Amerikalılar savaşı kazanmamışlar mıydı aylar önce? Iraklı-

lar Saddam'dan nefret etmiyorlar mıydı? Hani canavardı bu adam?"

"Irak, Savaş Ağaları'nın gördüğünden, belki görmek istediğinden çok daha karmaşık bir yer Kath."

Dave ellerini çırpıyor. "Evet, hoşbeşi aradan çıkardığımıza göre ciddi meseleye dönebiliriz: Ed, bu gece Pete'in bekârlığa vedasında bizimle misin, değil misin? Aoife'ya Kath bakacak, dolayısıyla mazeretin yok."

Pete bana, "İş arkadaşlarımla Cricketers'ta buluşacağım" diyor, "iki adım ötede çok güzel bir pub'dır. Oradan sonra..."

"'Oradan sonra'sını hiç duymasam ne mutlu" diyor Sharon.

"He oldu" diyor Brendan, "sanki kızlar bütün gece Scrabble oynayacak da." Sözde fısıltıya ekliyor: "Royal Pavilion'da erkek striptizciler, sonra iskelenin ucunda bir batakhane."

Ruth şakadan vuruyor: "Kuru iftira Brendan Sykes!"

"Aynen öyle" diyor Holly. "Bizim gibi cemiyette itibarı olan hanımları Scrabble tahtasının kenarında göremezsiniz."

"Neydi hakikaten programınız?" diyor Dave.

"Pete'in çocukluk arkadaşlarından birinin barında, tapas eşliğinde seviyeli bir şarap tadımı" diye cevaplıyor Sharon.

"Şarap tadımı mı?" derken burun kıvırıyor Brendan. "Bizim Gravesend'de kafa çekmeye kafa çekmek derler. Ee, kararın nedir Ed?"

Holly bana git istersen, der gibi bakıyor ama hâlâ benimle konuşuyorken ne kadar iyi bir baba olduğumu kanıtlamaya başlamam lazım. "Kusura bakma Pete, benim gözüm kesmez. Yol yorgunuyum zaten, Aoife'yla zaman geçirsem daha iyi. O uyuyunca da dinlenirim. Hem böylece şarap tadımına Kath de katılabilir."

"Bana hiç fark etmez yavrucuğum" diyor Kath. "Zaten tansiyonuma dikkat etmem lazım."

"Ciddi söylüyorum Kath." Viskimi bitirip havalanışımın tadını çıkarıyorum. "Sen Cork'tan gelen akrabalarınla rahat

rahat ilgilen, ben de erken yatıp dinleneyim yoksa bugün kilisede esnemekten çenem ayrılır. Aman, yarın. Anlatabildim mi durumumu?"

"Peki madem" diyor Kath. "Öyle diyorsan..."

"Öyle" diyorum, kaşınan gözümü ovalayarak.

"Kaşıma Ed" diyor Holly. "Daha beter olacak."

Saat on bir, her şey yolunda sayılır, şimdilik. Olive Sun en geç perşembe günü dönmemi istediği için Holly'ye yakında söylemem lazım. Hatta önümüzdeki hafta üçümüz için plan yapmasın diye bu gece. Vietnam'da Hue City savaşından sonra komandoların en yoğun konuşlandırıldığı yer Felluce, ben ise Sussex kıyısında takılıyorum. Holly öfkeden köpürecek ama bir an önce söyleyip kurtulmamda fayda var, hem onun da yarın Sharon'ın düğününe kadar sakinleşmesi lazım. Aoife, otel odamızın köşesindeki tekli yatakta uyuyor. Uyku saatinden sonra geldiğim için daha kızıma merhaba diyemedim ama Çocuk Sahibi Olmanın Birinci Kuralı der ki uyuyan çocuk uyandırılmaz. Nasır'ın kızları uyuyabiliyor mu acaba diye geçiriyorum içimden, köpek havlamaları, silah sesleri, kapıları kıran komandolar arasında. Televizyonda sesi kısık CNN açık, Felluce çatılarında ateş altındaki komandoları gösteriyor. Şimdiden beş kere filan gördüm, yorumcular da artık söyleyecek bir şey bulamıyorlar, birkaç saat sonra Irak'ta yeni günün başlamasını bekliyorlar. Holly on beş dakika kadar önce mesaj gönderip birazdan geleceğini yazdı. Ama mekân bar oldu mu "birazdan" muğlak bir kavram. Savaş bağımlısı olmadığımı kanıtlarcasına televizyonu kapatıp pencereye gidiyorum. Brighton İskelesi ışıl ışıl, ucundaki lunaparktan pop müzik gümbürtüsü geliyor. İngiliz standartlarına göre ılık bir bahar akşamı, iskeledeki restoran ve barlar yoğun bir gecenin sonuna geliyor. Çiftler el ele dolaşıyor. Gece otobüsleri seferde. Trafiktekiler neredeyse bütü-

nüyle trafik kurallarına uyuyor. Huzurlu, iyi işleyen bir toplumla derdim yok. Hoşuma bile gidiyor birkaç gün, hatta hafta. Ama iki aydan sonra düzenli bir hayatın gazsız, alkolsüz bira tadı vereceğini biliyorum. Bu ise, sağ olsun Brendan'ın ima ettiği gibi, savaş bağımlısı olmamla aynı şey değil. David Beckham'a futbol oynama bağımlısı demekle aynı şey bu. Nasıl ki Beckham'ın mesleği ve sanatı futbolsa, benim mesleğim ve sanatım da sıcak noktalardan bildirmek. Keşke bunu Klan'a aynen böyle söyleseydim.

Aoife önce kıkırdıyor uykusunda, sonra sertçe inliyor.

Yanına gidiyorum. "İyi misin Aoife? Rüya bu, korkma."

Uykusunda konuşan Aoife, önce "Hayır be, *limonlusu*!" diyor, sonra gözleri korku filmlerindeki oyuncak bebekler gibi açılıveriyor. "Brighton'da otele gidiyoruz, Sharon Teyzemle Pete Eniştemin düğünü var. Orada görüşürüz babacığım. Nedime oldum ben."

Gülmemeye çalışarak Aoife'nın saçlarını geriye doğru okşuyorum. "Biliyorum bebeğim. Zaten geldik bile. Hadi uyu şimdi sen, ben sabaha yanında olacağım, çok güzel bir gün geçireceğiz."

"İyi" diyor Aoife, uykunun kıyısında sallanıyor...

...gitti. Yorganı My Little Pony pijamasının üstüne çekip alnını öperken, 1997'de Holly'ye artık kazık kadar olmuş bu sevimli miniği yaptığımız haftayı hatırlıyorum. Hale-Bopp kuyrukluyıldızı geceleyin gökyüzünü süslüyordu ve Cennet Kapısı tarikatının otuz dokuz üyesi San Diego'da ruhlarını yıldızın kuyruğundaki bir UFO alıp yüksek bilince taşısın diye topluca intihar etmişlerdi. Northumbria'da bir kulübe kiralamıştım, Hadrian Duvarı boyunca yürüyüş yapmayı planlıyorduk ama o haftaki en önemli aktivitemiz yürüyüş olmamıştı. Bir de şimdi bakın şuna. Acaba beni nasıl görüyor? Hayatına bilinmeyen sebeplerden ötürü bir girip bir çıkan sakallı bir dev olarak mı mesela? Benim kendi baba-

mı görüşümden farklı değil; ama ben görevden göreve giderken, babam hapishaneden hapishaneye geziyordu. Babamın altı yaşımdayken beni nasıl gördüğünü öğrenmeyi çok isterdim. Belki bir sürü şeyi öğrenmeyi çok isterdim. İnsanın annesi veya babası ölünce, içi muhteşem şeylerle dolu bir dosya dolabı da ortadan kalkıyor sanki. Bir gün içini açıp bakmaya bu kadar iştah duyacağımı hiç kestiremezdim.

Acaba Holly döndüğünde sekse niyetlenir mi?

Holly'nin anahtarını işitiyorum kapıda. Hafif bir suçluluk duyuyorum.

Bana hissettireceği suçluluğun yanında esamisi okunmaz gerçi.

Holly kilidi açamıyor, bunun üzerine gidip zinciri takıyorum ve kapıyı aralıyorum. "Kusura bakma yavrum" diyorum en Michael Caine sesimle. "Seksi masaj istemedim ben. Başka kapıya."

"Al beni içeri" diyor Holly tatlı tatlı, "yoksa taşaklarına tekmeyi yersin."

"Yok, taşak tekmesi de istemedim. Başka..."

Tadı kaçıyor: "Ya tuvalete girmem lazım Brubeck!"

"Ha peki o zaman." Kapının zincirini açıp kenara çekiliyorum. "Daha anahtar deliğini bulamayacak kadar sarhoş geliyorsun ama öyle olsun."

"Bu otelin bütün kilitleri bir tuhaf, hırsızlığa karşı emniyetli falan. Doktora derecesi olmayan açamıyor." Holly paldır küldür tuvalete yönelirken Aoife'ya da bir bakış atıyor. "Hem iki-üç kadeh bir şey içtim zaten. Annem de bizleydi hatırlasana."

"Sanki Kathı Sykes 'şarap tadımı'na limon sıkacak kadın da..."

Holly tuvaletin kapısını kapatıyor. "Aoife uslu muydu?"

"Bir anlığına uyandı ama başka çıt çıkarmadı."

"İyi. Trende o kadar heyecanlıydı ki bütün gece tavan-

da dans eder artık dedim." Holly sesi bastırmak için sifonu çekiyor. Tekrar pencereye gidiyorum. İskelenin ucundaki lunapark kapatıyor görünüşe bakılırsa. Çok güzel bir gece. *Spyglass* için Irak görevimi altı ay uzatmam mahvedecek, biliyorum. Holly tuvaletin kapısını açıyor, ellerini kurularken bana gülümsüyor. "Sen ne yaptın sessiz sakin? Uyudun mu, yazdın mı?"

Saçını toplamış; göğüs dekolteli, üzerine oturan bir elbisesi, siyah ve mavi taşlı kolyesi var. Artık nadiren böyle görüyorum onu. "Evli barklı bir kadın hakkında ahlaksızca şeyler düşündüm. Elbisenizi çıkarmanıza yardımcı olabilir miyim Bayan Sykes?"

"Hoşt." Aoife'nın üstünü başını düzeltiyor. "Farkındaysan kızımızla aynı odada yatıyoruz."

"Sessize alabilirim."

"Bu gece olmaz Romeo. Reglim."

Geçen altı ayda o kadar az uğradım ki, Holly'nin ne zamanlar regl olduğunu bilmiyorum bile. "Yavaş ve uzun bir öpüşmeyle idare edeceğim o zaman."

"Öyle dostum." Öpüşüyoruz ama reklamdaki kadar uzun ve ağır değil, Holly de bir umut beklediğimin yarısı kadar bile sarhoş değil. Öpüşürken ağzını açmaktan ne zaman vazgeçti Holly? Kapalı fermuarı öpmek gibi. Big Mac'in aforizmasını hatırlıyorum: Seks için kadının sevildiğini hissetmesi gerekir; fakat erkeğin sevildiğini hissetmesi için seks gerekir. Ben üstüme düşeni yapıyorum –bildiğim kadarıyla– ama cinsel açıdan Holly otuz beş değilmiş de kırk beş, elli beş yaşındaymış gibi davranıyor. Tabii ki şikâyet hakkım yok, çünkü üzerinde baskı kurmuş olurum. Bir zamanlar Holly'yle her şeyden, aklımıza ne gelirse konuşurduk ama şimdi pıtrak gibi yasaklı bölgeler bitiyor. Bunlar beni çok... Üzülmeye de hakkım yok, çünkü kendince hak ettiğini düşündüğü şeyi alamamış şımarık çocuk olurum. Onu hiç ama hiç aldat-

madım – Bağdat da cinsel açıdan fırsatlar ülkesi sayılmaz belki, fakat otuz beş yaşında, gücü kuvveti yerinde bir adam olup da hâlâ kendi başımın çaresine bakmak sıkıyor biraz. Geçen yıl Tacikistan'da tanıştığım Danimarkalıdan iş çıkardı da, ben taksiden Stoke Newington'da inip Aoife'nm "Babacıı-ıım!" diye bağırdığını işitince neler hissedeceğimi düşünmekten aklımı veremedim.

Holly tuvalete dönüyor. Kapıyı açık bırakıp makyajım çıkartmaya başlıyor. "Ee, söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

İkiz yatağın kenarına diken üstünde oturuyorum. "Neyi söyleyecek miyim?"

Göz altlarına pamuk bastırıyor. "Henüz bilmiyorum."

"Peki, neden sana bir şeyler söyleyeceğimi düşündün?"

"Ne bileyim Brubeck? Kadınlık sezgilerim diyelim."

Ben medyumluğa inanmam ama Holly medyumum dese herkes inanır. "Olive, aralığa kadar Bağdat'ta kalmamı istedi."

Holly birkaç saniye hareketsiz kalıyor, pamuğu elinden atıp bana dönüyor. "Ama haziranda bırakacağını söyledin zaten."

"Evet, söyledim. Bir daha düşünmemi istedi."

"Ama bana da haziranda bırakacağını söyledin. Bana da, Aoife'ya da."

"Pazartesi günü haber vereceğimi söyledim. Seninle konuştuktan sonra."

Holly aldatılmış gibi bakıyor. Ya da beni porno indirirken yakalamış gibi. "Ama anlaştık Brubeck. Bu uzatma sonuncunun sonu olacak dedik."

"Altı ay daha, hepsi o kadar."

"Ya bırak, geçen sefer de aynı şeyi söyledin."

"Tamam da, Sheehan-Dower Ödülü'nü kazandığımdan beri bana..."

"Ondan önce de aynı şey. 'Altı ay sonra bırakıyorum' – hani?"

"Bu görev Aoife'nın bir yıllık üniversite masrafını karşılar Hol."

"Çocuk, öğrenim kredisi ödememektense babası sağ olsun ister."

"Ne olur bana..." sinirli kadınlara "histerik davranma" da diyemiyoruz bugünlerde, cinsiyetçi sayılıyor "...demagoji yapma. Bundan mı medet umuyorsun?"

"Daniel Pearl Pakistan'a gitmeden önce partnerine 'demagoji yapma' mı demişti?"

"Saygısızlık ediyorsun. Ayrıca haksızsın. Hem Pakistan bir Irak değil."

Tuvaletin kapağını indirip oturuyor, gözlerimiz aşağı yukarı aynı hizaya geliyor. "Radyoda her Irak veya Bağdat dediklerinde korkudan yüreğimin ağzıma gelmesinden bıktım. Gözüme uyku girmemesinden bıktım. Yaşadığım endişeyi Aoife'dan gizlemeye çalışmaktan bıktım. Ödüllü bir gazetecisin, tamam süper de, altı yaşındaki kızın bisiklete binmeyi öğreteceksin diye bekliyor. İki üç günde bir, o da uydu telefonu çalışırsa duyduğu cızırtılı bir ses olman yeterli değil. Brendan haklıydı, sen gerçekten savaş bağımlısısın."

"Hayır, değilim. Ben gazeteciyim ve işimi yapıyorum. Tıpkı onun yaptığı gibi, senin yaptığın gibi."

Holly, başını ağrıtıyormuşum gibi şakaklarını ovuşturuyor. "Git o zaman! Koş git Bağdat'ına, otelini uçuran bombalı arabalara! Topla pılını pırtını. 'İşini yapmaya' dön bakalım, bizden daha kıymetliyse! Yalnız King's Cross'taki kiracılarına söyle evi boşaltsınlar, çünkü bir daha Londra'ya döndüğünde kalacak yer lazım olacak."

Sesimi yükseltmiyorum: "Ağzından çıkanı kulağın *duysun* be!"

"Asıl *senin* kulağın duysun be! Geçen ay haziranda işi bırakıp eve dönmeyi kabul ediyorsun. Sonra çok kudretli Amerikalı editörün 'Hadi aralık olsun' diyor. 'İyi peki' diyorsun. Sonra gelip bana söylüyorsun. Sen kimin yanındasın Brubeck? Aoife'yla ben mi, Olive Sun'la *Spyglass* mi?"

"Bana altı ay daha iş teklif edildi, hepsi o kadar."

"Hayır hepsi o kadar değil, çünkü Felluce'de savaş bitince veya ölecek insan kalmayınca hadi yine Bağdat veya Afganistan İkinci Bölüm ya da başka bir yer, savaştan bol ne var? Böyle böyle bir gün talihin bitecek, ondan sonra ben dulum, Aoife yetim. Tamam, Sierra Leone'de dişimi sıktım; tamam, Somali'deki görevine ses çıkarmadım ama Aoife büyüdü. Baba arıyor çocuk."

"Peki, ben sana 'Hayır Holly, artık evsizlere yardım edemezsin, bunun AIDS'lisi var, bıçaklısı var, psikopatı var. Bırak o işi... git Tesco'da çalış. Kişilerarası iletişim becerilerinden bakliyat reyonu yararlansın. Hatta emrediyorum işini bırak yoksa kapının önüne koyarım seni' desem ne cevap verirsin?"

"Yahu *riskler aynı mı?*" Holly öfkeyle iç geçiriyor. "Niye gecenin bir yarısı söylüyorsun bunu bana? Yarın Sharon'ın düğünü var bir de. Akşamdan kalma panda gibi görüneceğim sayende. Kavşağa geldin Brubeck. Tercihini yap."

Lüzumsuz yere espri yapıyorum: "Daha çok mecburi istikamet gibi."

"Doğru, unuttum. İlla her şeyle dalga geçilecek değil mi?"

"Ne alakası var Holly, ben seninle..."

"Ama *ben dalga geçmiyorum*. Ya *Spyglass*'i terk et ya da evi. Benim evim senin bozuk bilgisayar çöplüğün değil."

Saat sabahın üçü ve işler ciddi boka sardı. "Kavganın üstüne güneş batırma" derdi Norm Dayım ama Norm Dayımın Holly gibi karısı, çocuğu yoktu. Işıkları kapattıktan sonra ona elimden geldiğince yumuşak bir "iyi geceler" diledim ama onun ağzından sanki "iyi geceler" değil de "cehennem ol" çıktı, sonra da arkasını döndü. Sırtı Kuzey Kore sınırı kadar davetkâr. Şu anda Bağdat'ta sabah altı. Sabah ayazında yıldızlar sönüyordur, bir deri bir kemik köpekler yıkıntıları eşelerken cami hoparlörleri müminleri namaza çağırıyor, yol ke-

narındaki biçimsiz şeylerin dün gece ölenlerin cesetleri olduğu ortaya çıkıyordur. Cesetlerden şanslı olanlarının alnında tek kurşun deliği vardır. Safir Otel'de tamirat başlamıştır. Otelin arka tarafındaki 555 numaralı odamı gün ışığı ele geçiriyordur. Yatağımda *Economist*'ten Andy Rodriguez vardır, iki yıl önce Kâbil'in düşüşünden borcum var ona, fakat geri kalanlar değişmemiştir. Masamın üzerinde bir Bağdat haritası, girilmeyecek bölgeler pembe fosforlu kalemle işaretli. Geçen mart ayındaki işgalden sonra haritanın üzerinde üç beş pembe leke vardı sadece; güneye El Hilla'ya giden 8 numaralı yol, batıya Felluce'ye giden 10 numaralı yol gibi. Geri kalan her yere gidilebiliyordu aşağı yukarı. Ama çatışmaların başlamasıyla pembe mürekkep kuzeye doğru Tikrit ve Musul taraflarına yayıldı, sonra orada Amerikalı bir televizyon ekibi delik deşik edildi. Havaalanı yolu da bir o kadar. Bağdat'ın üçte birlik kısmı olan Sadr City kapanınca haritanın dörtte üçü filan pembeye boyandı. Big Mac'e kalsa eski Britanya İmparatorluğu haritasını baştan çiziyorum. Muhabirlik yapmayı alabildiğine zorlaştırıyor bu durum. Haber toplamak, tanıklarla konuşmak için ara sokaklara giremiyorum, sokakta İngilizce konuşamıyorum, hatta otelden bile doğru dürüst çıkamıyorum. Bu yılın başından beri *Spyglass*'e vekâleten muhabirlik yapıyorum desem yalan olmaz. Nasır ve Aziz olmasa, Yeşil Bölge'de dağıttıkları basın kitinde yazan uydurukaydır lafları papağan gibi tekrarlayan gazetecilerden olacaktım. Bunların hepsi de şu soruyu sorduruyor insana: Eğer Irak'ta gazetecilik bu kadar zorsa, neden Bağdat'a ve işime dönmek için can atıyorum?

Çünkü zor ama ben de en iyilerden biriyim.

Çünkü şu an Irak'ta sadece en iyiler çalışabilir.

Çünkü ben gitmezsem iki düzgün adam boşa can vermiş olur.

17 Nisan

Sörfçüler, martılar ve güneş, tuzlu-sirkeli esinti, parıl parıl deniz, iskelede Aoife ile sabah yürüyüşü. Aoife daha önce hiç iskeleye çıkmamış, bayıldı. Sıçraya sıçraya yürürken spor ayakkabılarının altındaki minik LED'lerin ışıklarına bakıp eğleniyor. Ben çocukken böyle ayakkabılarımız olsa başka hiçbir şey istemezdik, fakat Holly'ye kalırsa artık ışıklı olmayanını bulmak zor. Aoife'nın bileğinde bir de Kâşif Dora uçan balonu bağlı. Janti bir Polonyalıdan beş kâğıda aldım az önce. Arkamıza bakıp Grand Maritime Otel'in hangi penceresi bizim oda bulmaya çalışıyorum. Holly'yi de yürüyüşe davet ettim fakat Sharon'ı kuaföre götüreceğini söyledi, halbuki randevusu dokuz buçukta. Saat sekiz buçuk bile değil. Dün geceden bu yana pozisyonunu değiştirmediğini bana böyle ifade ediyor.

"Babacım? Babacım? Duydun mu beni?"

"Pardon yavru" diyorum Aoife'ya. "Çok uzaklardaydım."

"Hayır değildin, hemen yanımdaydın."

"Mecazi olarak çok uzaklardaydım."

"Mec...zani ne demek?"

"Harfiyen'in tersi."

"Harf-yiyen ne demek?"

"Mecazi'nin tersi."

Aoife dudağını büküyor. "*Ciddi* olsana baba."

"Ben her zaman ciddiyim. Ne sormuştun yavru?"

"Sen benim hayvanım olsan ne olurdun? Ben olsam alnında siyah yıldızlı beyaz bir Pegasus olurdum, adım da Elmas Çabukkanat olurdu. Sonra annemle Bağ Dağ'a gelir seni görürdük. Hem Pegasuslar uçak gibi dünyayı da kirletmiyor, kaka yapıyorlar sadece. Büyükbabam diyor ki gençliğinde bahçeye upuzun sırıklar üzerinde elmalar takarmış, bütün Pegasuslar oraya toplanır elmaları yer kaka yaparmış.

Pegasus kakası sihirliymiş biliyor musun, balkabakları kocaman yetişirmiş, böyle benim boyumu bile geçermiş, bir aileyi bir hafta doyururmuş."

"Tam büyükbabana göre işler. Bağ Dağ neresi?"

Aoife kaşlarını çatıyor. "E işte senin oturduğun yer, şapşal."

"Bağdat. *Bağ*-dat. Ama ben orada oturmuyorum." Of, neyse ki Holly duymadı bunu. "Ben orada çalışıyorum sadece." Yeşil Bölge'nin üzerinden uçan Pegasus'un kurşun delikleriyle kevgire dönmüş cesedinin yere çakılıp ateşte çevrildiğini gözlerimin önüne getiriyorum. "Ama hep orada kalmayacağım."

"Annem yunus olmak istiyor" diyor Aoife, "çünkü yüzüyorlar, çok konuşuyorlar, gülümsüyorlar, bir de sadıklar. Brendan Dayım ise Komodo ejderi olacakmış, çünkü Gravesend Belediyesi'nde ısırıp silkeleyerek parçalamak istedikleri varmış, Komodo ejderleri öyle yapıyor ya yiyeceklerini küçültmek için. Sharon Teyzem baykuş olmak istiyor, çünkü akıllı hayvanlar; Ruth yengem ise deniz fili olacakmış, California'da bütün gün sırtüstü yatıp David Attenborough'yla tanışacakmış." İskele burada genişliyor, atarici oluyor. İki cansız bayrağın arasında kocaman harflerle BRIGHTON İSKELESİ yazıyor. Atarici kapalı olduğu için çevresinden dolaşıyoruz. "Sen hangi hayvan olurdun baba?"

Annem bana karabatak derdi; gazeteci olarak akbaba, bokböceği, solucan şeklinde anıldığım oldu; bir zamanlar görüştüğüm bir kız ise köpek muamelesi yapardı ama sosyal ortamda değil. "Köstebek."

"Neden?"

"Karanlık yerlere sokulmakta üstlerine yoktur."

"Neden karanlık yerlere sokulmak istiyorsun?"

"Yeni şeyler keşfetmek için. Ama köstebeklerin bir kabiliyeti daha vardır." Elimi, şeytanın ele geçirdiği bir pençe gibi kaldırıyorum. "*Gıdıklama.*"

Fakat Aoife, başını Holly'nin maketi gibi yana yatırıyor.

"Beni gıdıklarsan altıma kaçırırım, sonra külotumu sen yıkarsın."

"Peki." Pişmanmışım gibi yapıyorum. "Köstebekler gıdıklamaz."

"Bence de isabet olur." Bunu öyle bir söylüyor ki, Aoife'nın çocukluğunun doğru dürüst okumak yerine sayfalarını karıştırdığım bir kitap olduğundan korkuyorum.

Ataricinin ilerisinde martılar, deştikleri poşetin içinden çıkan patates kızartmaları için birbirleriyle didişiyor. İskelenin ortasında bir dizi tezgâh, dükkân ve büfe var. Bize doğru yürüyen bir kadın ister istemez dikkatimi çekiyor, çünkü etrafında kalan şeylerin netliği bozuluyor. Aşağı yukarı benim yaşlarımda, uzunca boylu bir kadın. Saçları güneşte platin sarısı, kadife takımı mezar yosunu yeşili, kobalt mavisi güneş gözlüğü ise belki yirmi-otuz yıl sonra moda olacak. Ben de güneş gözlüğümü takıyorum. Dikkat çekiyor kadın. Çekiyor kadın. Bana bakacak bir kadın değil, kimseye bakacak değil, üstüne üstlük kirlenmiş ve Holly'ye ihanet etmiş gibi hissediyorum ama bir baksanıza yahu şu kadına! Zarif, kıvrak, ağırbaşlı, üstelik ışığı büküyor. "Edmund Brubeck" diyor şarap kırmızısı dudakları. "Gözlerime inanamıyorum, sensin değil mi?"

Çakılıp kaldım. Böyle bir güzellik unutulmaz. Nereden tanıyor beni ve ben neden hatırlamıyorum? Güneş gözlüğümü çıkarıp ben de onu tanımışım gibi "Selam!" diyorum, zaman kazanırsam ipuçlarının ortaya çıkacağını umarak. Anadili İngilizce değil belli ki. Avrupalı. Fransız mı? Alman aksanına göre daha yuvarlak ama İtalyan da değil. Hiçbir gazeteci böyle ilahe gibi görünmez. Yıllar önce röportaj yaptığım bir oyuncu veya manken mi? Bir partide tanıştığım ünlü birinin güzel karısı mı? Sharon'ın arkadaşı da Brighton'a düğüne mi gelmiş? Of nasıl rezil oluyorum...

Hâlâ gülümsüyor. "Çıkaramadın değil mi?"

Kızarıyor muyum? "Çok özür dilerim, ben hakikaten..."

"Ben Immaculee Constantin, Holly'nin arkadaşıyım."

"Haa!" diye atlıyorum fırsatın üzerine. "Tabii ya, Immaculee!" Hiç duydum mu ki adını? Elini sıkıyorum, yanaktan öpüşüyoruz sakarca. Cildi mermer pürüzsüzlüğünde ama güneşte ısınmış kadar ılık değil. "Kusura bakma, Irak'tan dün döndüm, aklım başımda değil."

"Bakılacak bir kusur yok" diyor Immaculee Constantin, her kimse. "Onca suratla karşılaşıyor insan, yenilerine yer açmak için bazen eskileri unutmak gerek. Ben Holly'yi Gravesend'den, küçüklüğünden tanırım, ama o sekiz yaşındayken kasabadan ayrıldım. Durup durup rastlaşmamız çok komiktir. Sanki kâinat kararını verip bu ikisinin bağı hiç kopmayacak demiş. *Bu* küçük hanım da" derken bir dizini kırıp kızımın göz hizasına geliyor, "Aoife herhalde, doğru mu?"

Fal taşı gözlü Aoife başını sallıyor. Kâşif Dora ise dönüp salınıyor.

"Kaç yaşında oldun bakalım Aoife Brubeck? Yedi mi? Sekiz mi?"

"Altı yaşındayım" diyor Aoife. "Doğum günüm 1 Aralık."

"Ne kadar da büyümüşsün! 1 Aralık demek. Vay vay." Immaculee Constantin sırlar saklayan şarkılı bir sesle okuyor: "Soğuklardan geçip geldik, yılın en yola çıkılmaz aylarında; yollar çamur, hava buz, kara kışın ortasında."

Tatilciler yanımızdan hayalet gibi –biz hayaletmişiz gibi– geçip gidiyor.

Aoife, "Bugün havada hiç bulut yok ki" diyor.

Immaculee Constantin gözlerine bakıyor. "Çok haklısın Aoife Brubeck. Söyle bakalım, annene mi daha çok benziyorsun, babana mı?"

Aoife dudağını içeri çekip bana bakıyor.

Altımızda dalgalar şapırdıyor ve atarici tarafından bir Dire Straits şarkısı geliyor bize doğru. "Tunnel of Love" parçası; ço-

cukken çok severdim. "Ben en çok moru seviyorum" diyor Aoife, "annem de moru çok sever. Ama babam evdeyken *hep* dergi okur, ben de çok okurum. En çok da *Hayvanları Seviyorum*'u. Siz bir hayvan olsanız hangi hayvan olmak isterdiniz?"

"Zümrüdüanka" diye mırıldanıyor Immaculee Constantin. "Efsanevidir ama olsun. Peki, görünmez gözün var mı Aoife Brubeck? Bakmama izin verir misin?"

"Annemin gözleri mavi" diyor Aoife, "ama babamınkiler kestane, benimkiler de kestane."

"Öyle göz değil." Kadın nihayet garip mavi gözlüğünü çıkarıyor. "Özel, görünmez bir gözün var, tam... burada." Parmaklarını Aoife'nın sağ şakağına koyup başparmağıyla alnını okşuyor, o sırada içimden bir acayiplik, bir yanlışlık olduğunu hissetsem de Immaculee Constantin yürek hoplatan güzelliğiyle bana baktığında yok oluyor endişe. İki kaşımın arasında bir yere bakıyor, sonra Aoife'ya dönüp kaşlarını çatıyor. "Yok" diyor tablo dudaklarını büzerek. "Çok yazık. Dayının görünmez gözü muhteşemdi, anneninki de büyüleyiciydi ama kötü kalpli bir büyücü gelip kapattı."

"Görünmez göz nedir?" diye soruyor Aoife.

"Hiç önemi yok ki." Doğruluyor.

"Sharon'ın düğününe mi geldin?"

Gözlüğünü tekrar takıyor. "Burada işim bitti."

"Ama... Sen Holly'nin arkadaşı değil misin? Madem öyle burada..." Fakat ona bakarken, soracağımı unutuyorum.

"Harika bir gün olsun." Atariciye doğru yürüyor.

Aoife'yla durup uzaklaşarak küçülmesini izliyoruz.

Kızım, "O kadın kimdi baba?" diye soruyor.

Kızıma, "Hangi kadın kimdi canım?" diyorum.

Aoife gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. "Hangi kadın baba?"

Birbirimize bakıyoruz. Kesin bir şey unuttum.

Cüzdan, telefon, Aoife, Sharon'ın düğünü, Brighton İskelesi.

Yok. Hiçbir şey unutmadım. Yürüyoruz.

Bir oğlanla bir kız dünya umurlarında değilmişçesine öpüşüyorlar. "Ay iğrenç!" diyor Aoife; işitiyorlar, durup baktıktan sonra bademcik ameliyatına devam ediyorlar. *Tadını çıkar* diyorum oğlana telepatiyle, *çünkü yirmi yıl sonra aynı lezzeti bulamayacaksın.* Kulak asmıyor. İleride bir kepenge sprey boyayla yapılmış resim Aoife'nın dikkatini çekiyor. Büyücü Merlin gibi ak sakallı, derin gözlü bir surat, başında tarot kartları, kristaller ve yıldız tozundan bir hale. Aoife adını okumaya çalışıyor: "D-wighit?"

"Dwight."

"Dwight... Silverwind. Falcı... Medyum. O ne demek?"

"Geleceği gördüğünü iddia eden biri demek."

"Süper! Gel girip konuşalım baba."

"Niye falcıya gitmek istiyorsun?"

"Bakalım hayvan barınağımı açabilecek miyim diye."

"Hani Balerin Angelina gibi dansçı olacaktın?"

"O ta ne zamandı baba, küçüktüm daha."

"Ha. Ama olmaz. Bay Silverwind'in yanına girmeyelim."

Bir, iki, üç demeden Sykes çemkirmesi: "Nedenmiş o?"

"Birincisi dükkânı kapalı. İkincisi de falcılar aslında gelecekten haber alamazlar. Laf kalabalığına getirip uyuturlar. Hem..."

Kepenk, resimdekinden daha çökkün bir Merlin tarafından kaldırılıyor. Suaygırı sıçmış gibi duran bu Merlin prog-rock yıllarında kalmış, üzerinde eflatun gömlek, kırmızı kot pantolon ve sahibi kadar sahte taşlarla süslü bir yelek var.

Fakat Aoife'nın aklı başından gitti. "Bay Silverwind?"

Kaşlarını çatıp etrafına bakındıktan sonra başını eğiyor. "Ta kendisiyim. Siz kimsiniz küçükhanım?"

Amerikalı. Ya ne olacaktı? "Aoife Brubeck" diyor Aoife.

"Aoife Brubeck. Çok erken kalkmışsın."

"Bugün teyzem Sharon'ın düğünü var. Nedimesi benim."

"O zaman sana çok mutlu bir gün dilerim. Bu bey de baban sanıyorum."

"Evet" diyor Aoife. "Bağ Dağ'da muhabir."

"Demek bağcılıkla ilgileniyorsunuz Aoife Brubeck."

"Bağdat demek istedi" diyorum komedyene.

"O zaman çok... cesur bir baban var." Bana bakıyor. Ben de dik dik bakıyorum. Konuşma şeklinden de, kendisinden de hoşlanmadım.

Aoife, "Siz gerçekten geleceği görebiliyor musunuz Bay Silverwind?" diye soruyor.

"Göremesem falcılık yapamazdım."

"Benim geleceğimi de söyler misiniz? Lütfen."

Yeter bu kadar. "Bay Silverwind'in işleri var Aoife."

"Hayır yok baba! Daha tek bir müşterisi bile yok!"

"Normalde geleceğini okumak için on sterlin bağış talep ederim" diyor sahtekâr moruk, "ama sabahın bu saatinde böyle özel hanımlar için beş sterlin yeter. Ya da..." Dwight Silverwind arkasındaki rafa uzanıp iki kitap alıyor "...baban *Sonsuz Bağ* ve *Bugün Yalnız Bir Gündür* kitaplarımdan herhangi birini on beş, ikisini birden yirmi sterline satın alabilir, o zaman fal da ücretsizdir."

Babası Bay Silverwind'in billurlarını tekmeleyebilir. "Eksik olmayın" diyorum. "Almayalım."

"Fikrinizi değiştirirseniz günbatımına kadar açığım."

Artık yürüyelim demek için kızımın elini çekiyorum ama o parlıyor: "Ya niye ama ya! Ben *geleceğimi* öğrenmek istiyorum!"

Çattık ha. Kızı ağlaya ağlaya götürürsem Holly'nin çenesinden kurtulamam. "Ama gitmemiz lazım. Sharon Teyzen kuaföre geç kalacak."

"Aman aman." Silverwind kulübesine çekiliyor. "Bir kavga

görüyorum." Üzerinde "İnziva" yazan kapıyı arkasından kapatıyor.

"Kimse geleceği bilemez Aoife. Bu..." sözümü İnziva'ya savuruyorum "...yalancılar hep senin hoşuna gidecek şeyleri söyler."

Aoife kararıyor, kızarıyor, titremeye başlıyor. "Hayır!"

Benim de sinirlerim oynuyor artık. "Ne hayır?"

"Hayır hayır hayır hayır hayır hayır."

"Aoife! Geleceği kimse bilemez. Adı üstünde işte, daha gelmedi!"

Kızım kıpkırmızı kesilip sarsılarak *"Kurde!"* diye ciyaklıyor.

Babanla ne biçim konuşuyorsun diye paylayacağım ama bana Kürt mü dedi kızım? "Ne dedin?"

"Sinirlenince Aggie söylüyor ama Aggie senden *milyon* kat daha iyi, üstelik de yanımda! Sen eve gelmiyorsun bile!" Öfkeyle kıyıya doğru yürümeye başlıyor. Peki; Lehçe hafif bir küfür, tepeleme duygu sömürüsü, muhtemelen Holly'den kalma. Peşinden gidiyorum. "Aoife! Gel buraya!"

Aoife dönüyor, bileğinden balonun ipini çıkarıp bırakırmış gibi yapıyor.

"Keyfin bilir." Aoife'nın üstesinden gelirim ben. "Ama söylemedi deme, o balonu bırakırsan bir daha sana hiç balon almam."

Aoife yüzünü buruşturuyor ve beni çok şaşırtarak –bir o kadar da üzerek– balonu bırakıyor. Mavi gökte gümüş balon yükselirken Aoife hıçkırıklara boğuluyor. "Senden nefret ediyorum! Kâşif Dora'dan nefret ediyorum. Sen gitsene Bağ Dağ'a! Git bir daha da gelme. Nefret ediyorum senden! Nefret ediyorum! *Nefret nefret nefret*!"

Sonra Aoife'nın gözleri kapanıyor ve altı yaşındaki ciğerleri doluyor.

Hıçkırıklı sarsılışlı ağlayışını Sussex'in yarısı dinliyor.

Alın beni buradan. Alın götürün.

Nereye olursa.

Nasır beni Haşhaşi Kapısı'nın yakınında bıraktı ama çok da yakına girmedi. Kimlerin yabancılara şoförlük yaptığını kimler izliyor belli değil, kapıdaki gariban askerler de anında silahlarına davranabiliyorlar. "Basın toplantısından sonra ararım" dedim Nasır'a, "telefon çekmezse de sen on bir buçukta beni buradan al."

"Anlaşıldı Ed" dedi adamım. "Ben Aziz'i alacağım. Klimt'e söyle bütün İraklılar onu çok seviyor. Kocaman heykelini dikeceğiz, na bu kadar çükünü Washington'a çevirmiş olarak." Arabanın tepesine bir şaplak attım, gitti Nasır. Sonra elli metre yürüyüp slalom şeklinde dizilmiş beton blokları, geçen ocak ayında yarım ton plastik patlayıcının üzerinde top mermileriyle havaya uçup yirmi kişiyi öldüren, altmış kişiyi yaralayan bombalı aracın açtığı krateri geçiyorum. Olive, Aziz'in çektiği fotoğraflardan beşini kullandı, *Washington Post*'ta telif ödedi.

Haşhaşi Kapısı'ndaki kuyruk geçen cumartesi fena değildi; önümde elli kadar Iraklı askeri personel, geçici işçi ve işgal öncesi Yeşil Bölge sakini, tepesinde kireçtaşından iri bir meme ve kabarık bir meme ucu bulunan göz yorucu kemerli kapının bir tarafına sıralanmıştı. Benden bir önceki Doğu Asyalı adamla muhabbet kurdum. Otuz sekiz yaşındaki Bay Li, Yeşil Bölge'deki Çin lokantalarından birini işletiyordu – toplu zehirlenme ihtimaline karşı mutfaklarda hiç Iraklı çalıştırılmıyor zaten. Li, pirinç toptancısıyla pazarlıktan döndüğünü anlattı, fakat benim mesleğimi öğrenince İngilizcesi ne hikmetse hemen geriledi ve "Kowloon'dan Bağdat'a" diye haber yapma umudum buharlaştı. Ben de, tozlu branda bezi ve dikenli telden tünele alınma sırası bana gelene kadar önümdeki günü düşünmeye başladım. "Bombalıköy" güvenliği neoliberalleştirildiğinden beri, Birinci Nokta'daki sevimli Nepal askerlerinin yerini ayda dört yüz dolara canlarını tehlikeye atan Perulu eski polisler aldı. Basın kimliğimi ve Bri-

tanya pasaportumu gösterdim, üzerim arandı, iki kayıt cihazım bir cilt hastalığından mustarip yüzbaşı tarafından incelenerek üzerinde pul pul deriler bırakıldı.

İkinci Nokta'dan Dördüncü Nokta'ya kadar üç kere daha aynı işlemden geçtikten sonra, işgal sonrası Irak gerçekliğini kapı dışarı tutmak için Amerikan ordusu ve taşeronları tarafından işletilen, bir nevi Ortadoğu'nun Florida'sı havasındaki on kilometrekarelik Yeşil Bölge'ye, halkın her şeye olduğu gibi buna da taktığı isimle Zümrütkent'e girilmiş oluyor. Arada bir düşen havan mermileri dışında müsamere gayet başarılı, Amerikan vergi mükelleflerinin alın teriyle de olsa. Kaymak asfaltta siyah Suburban cipler 35 mil hız sınırında seyrediyor; benzin ve elektrik 24 saat mevcut; müşterilerinin kolayına gelmesi için Sam, Scooter ve Moe gibi isimler almış Mumbai'li barmenlerin elinden buz gibi Bud içiliyor; Filipinlilerin işlettiği markette Mountain Dew, Skittles, Cheetos satılıyor.

Ring seferi yapan pırıl pırıl otobüs Haşhaşi Kapısı durağında bekliyordu. Hemen binip klimalı ortama attım kendimi, otobüs de tam tarifede yazan saatte hareket etti. Hayfa Caddesi'nde sarsılmadan ilerleyen otobüs ülkedeki en güzel gayrimenkullerin, Irak'la İran arasındaki kanlı savaşın anısına dikilen ve dünyadaki en çirkin anıtlardan biri olan Ziggurat'ın, beyaz Halliburton karavanlarının durduğu geniş alanların önünden geçti. Geçici Koalisyon Hükümeti personelinin çoğu bu karavan parklarında yaşıyor, yemekhanelerde tıkınıyor, portatif helalara sıçıyor, Yeşil Bölge'den dışarı adımını atmıyor ve memlekete dönüp nezih bir semtte güzel bir evin peşinatını yatıracakları günü iple çekiyor.

Cumhuriyet Sarayı'nda otobüsten inip kaldırıma adım attığım sırada, yirmi kadar koşucu paldır küldür üzerime geliyordu. Hepsinin gözünde aynalı gözlükler, bellerinde silahlar, üzerlerinde ter lekeli tişörtler vardı. Bazılarının tişörtle-

rinde "Vura vura Bağdat bulunur" gibi vecizeler, diğerlerinde "Bush-Cheney 2004" logoları gördüm. Üstlerime çıkmasınlar diye kendimi kenara attım. Onlar benim önümden çekilecek değillerdi ya.

Brighton'ın nezih ikizi Hove'daki All Saints Kilisesi'nin koridorunda kıkırdayarak koşuşturan farbalalı elbiseli kızlara yol açıyorum. "Brighton'daki çiçekçilerin yarısı bu düğünden sonra soluğu Seyşeller'de alacak" diyor Brendan. "Botanik bahçesi sanki."

"Çok emek harcanmış belli ki." Zambaklar, orkideler, arada eflatunlar pembelerle kurulmuş barikata bakıyorum.

"Yemişim emeği; para çok harcandı Ed'im. Babama sordum kaç para çarpıldın diye, o da dedi ki..." koridorun diğer tarafında oturan Webber sülalesini işaret ediyor başıyla ve dudaklarıyla, "erkek tarafı halletti." Brendan telefonuna bakıyor. "Bekleyiversin. Para demişken, sen savaşa dönmeden önce büyük kız kardeşim hakkındaki niyetini öğrenmek istiyordum."

Doğru mu duydum? "Niyet derken?"

Brendan sırıtıyor. "Yok canım, bu saatten sonra evlenme vaadiyle kandırdı demeyeceğim. Mülkünü diyorum. Stoke Newington'daki dairesi sevimli ama merdiven altı dolap kadar sevimli. Herhalde hedefinizde daha büyük bir yer vardır."

Şu anda Holly'nin hedefinde beni sokağa atmak var. "Eh, bir noktada."

"O zaman önce gel beni gör. Londra emlak piyasasında kimin eli kimin cebinde belli değil, herkesin dilinde de tek kelime: 'Kriz.'"

"Olur Brendan" diyorum. "Eksik olma."

"İyilik yapmıyorum, emrediyorum." Brendan göz kırpıyor gıcık gıcık. Yanaştığımız masada damat Pete'in annesi Pauline Webber, dore kıyafeti ve kuaförden çıkmış en Margaret

Thatcher haliyle erkeklerin yakalarına takacağı karanfilleri dağıtıyor. "Brendan! Dün geceki 'eğlenceden' sonra bakıyorum gözün parlamış, yüzüne kan gelmiş!"

"Bir litre espresso içip kan nakli yaptırınca kendime geldim" diyor Brendan. "Pete toparlayabildi mi bari?"

Pauline Webber'ın tebessümü burun kıvırma şeklinde. "Eğlenceye devam etmek için bir 'kulübe' gittiğinizi söylediler."

"Ya, ben de duydum öyle şeyler. Sharon'la benim Cork'lu kuzenlerimiz Pete'i İrlanda viskisinin nimetleriyle tanıştırmışlar. Yalnız bu giydiğiniz bir sanat eseri Bayan Webber."

Bence Pauline Webber'ın şapkası yere çakılmış türkuaz kanlı bir kargayı andırıyor ama o iltifat kabul ediyor. "Bath'te bir şapkacım vardır, kimselere değişmem. Ödüller kazandı adam. Ayrıca bana Pauline der misin Brendan? İcra memuru gelmiş gibi hissediyorum yoksa. Şimdi gelelim yaka çiçeklerine. Kız tarafına beyaz, erkek tarafına kırmızı."

Lafa karışıyorum: "Güllerin Savaşı diyorsunuz."

"Hayır hayır" diyor bana kaşlarını çatarak, "bunlar karanfil. Gülün dikeni batar. Sizi çıkaramadım bu arada?"

"Bu Ed" diyor Ruth. "Ed Brubeck. Holly'nin partneri."

"Ha, şu acar muhabir! Çok memnun oldum. Pauline Webber." Tokalaştığım eli eldivenli, mengene gibi. "Sharon'la Peter'dan adınızı çok duydum. Sizi Austin'le tanıştırayım, o da çok..." Dönüyor ama kocası yok. "Neyse, o da çok merak ediyordu sizi. Düğüne yetiştiğinize çok sevindik. Uçak rötar yapar falan..."

"Evet, Irak'tan çıkmak kolay değil gerçekten."

"Tahmin ederim. Sharon söylüyordu, nerede görevliydiniz hele, Falufa mı? Felafel mi? Hani şu milleti köprüye astılar."

"Felluce."

"F'li bir şeydi işte. Olacak iş değil. Ne işimiz var bizim oralarda?" Et bozuk mu diye koklar gibi bir surat yapıyor. "Biz fanilerin aklı ermez. Her neyse." Elime bir beyaz karanfil tu-

tuşturuyor. "Holly ve kızınızla tanıştım dün, Aoife mıydı adı? İnsanın ısırası geliyor, ne şeker şey o öyle?"

İskeledeki cırtlak canavarı düşünüyorum. "Öyledir, sormayın."

"Pippa! Felix! Yavrum o pusette bebek oturuyor ama!" Bayan Webber telaşla uzaklaşıyor, biz de koridora kapıya yürüyoruz. Brendan'ın çok selamlaşması, tokalaşması, öpüşmesi lazım; Holly'nin İrlandalı akrabaları tümen halinde geldi ve aralarında efsanevi büyük teyze Eilish de var, 1960'ların sonunda Cork'tan Katmandu'ya bisikletle giden. Ben ön tarafa geçiyorum. Yan kapıda beyaz elbisesi içinde Holly'yi, kırmızı karanfilli bir delikanlının esprisine gülerken görüyorum. Bir zamanlar ben de onu böyle güldürebilirdim. Çocuk Holly'yi süzüyor ve ben boynunu kırmak istiyorum ama kabahat onda değil, Holly'den gözümü alamıyorum gerçekten. Yanlarına yanaşıyorum. Yeni gömleğim ensemi dalıyor, eski takımım ise bel çevresindeki geçici şişkinlikten ötürü biraz sıkı ama kısa süre sonra sıkı bir rejim ve egzersiz programıyla kurtulacağım bundan. "Selam" diyorum. Holly yüzüme bile bakmıyor.

"Selam" diyor çocuk. "Ben Duncan. Duncan Priest. Teyzem yakanıza kız tarafını yapıştırmış bakıyorum."

Elini sıkıyorum. "Siz, ee, Pauline'in yeğeni misiniz?"

"Evet. Peter'ın kuzeniyim. Holly'yle tanışmış mıydınız?"

"Düğünlerde cenazelerde rastlaşıyoruz" diyor Holly ruhsuzca. "Kişinin kariyerinde zıpkın gibi fırlamasına engel olan aile buluşmaları işte, ne yaparsın?"

"Ben Aoife'nın babasıyım" diyorum şaşkın bakan Duncan Priest'e."

"Ha Ed mi? Ed Brubeck? Senin..." Holly'yi gösteriyor "...diğer yarın. Keşke dün akşam Pete'in bekârlığa vedasına gelseydin."

"Bu kayıpla başa çıkacağım bir şekilde."

Duncan Priest gıcıklığımı fark edip peki madem der gibi

bir surat yapıyor. "O zaman ben gideyim de şu şeyleri şeyapayım."

"Ed'in kusuruna bakma Duncan" diyor Holly. "Hayatı öylesine macera ve amaçla dolu ki, bizim gibi maaşlı kölelere, mesai tutsaklarına ne kadar kaba davransa yeridir. Bizimle konuşmaya tenezzül etti, bu bile büyük şeref."

Duncan Priest, yaramazlık yapan çocuğun yanındaki büyük gibi gülümsüyor ona. "Tanıştığımıza çok memnun oldum Holly. İyi eğlenceler, belki akşam yemekte görüşürüz." Yürüyüp gidiyor. Hıyar.

Hıyarlık edenin ben olduğumu söyleyen içimdeki İrlandalıya kulak asmıyorum. "Aferin sana, ne güzel konuştun" diyorum Holly'ye. "İnsan kocasını hep böyle tanıtmalı."

"Seni duyamıyorum Brubeck" diyor içimi kurutarak. "Burada değilsin ki, Bağdat'tasın."

Bir yanında Amerikan bayrağı, diğer yanında Irak'ın yerden yere vurulan yeni bayrağıyla General Mike Klimt, kürsüye tutunarak geçen aralık ayında Vali L. Paul Bremer III'ün Saddam Hüseyin'in yakalandığını tezahüratlar eşliğinde duyurduğundan bu yana, en kalabalık ve heyecanlı gününü yaşayan basın salonuna seslendi. Vali Bremer'ın o gün de basın toplantısına katılacağını ummuştuk ama Irak'ın de facto sadrazamı, giderek eleştiri dozu yükselen ve "11 Eylül Ruhu"nu kaybeden medya ile arasına saray duvarları örmeyi tercih etti. Klimt notlarına bakarak konuştu: "31 Mart günü Felluce'de tanık olduğumuz barbarlık, savaşta ve barışta insanlığa, uygarlığa sığmayan bir katliamdır. Kuvvetlerimiz bu facianın sorumlularını bulup adalete teslim edene kadar işin peşini bırakmayacaktır. Düşmanlarımız çok iyi bilsinler ki, bu vahşet eylemi gözümüzü korkutmak şöyle dursun, kararlılığımızı perçinlemiştir. Neden? Çünkü şer odaklarının kapana kısıldığı ortadadır. Irak'ın bir eşiği aştığının farkında-

dırlar. Ülkenin istikbalinin Kalaşnikov'dan değil sandıktan geçecek olmasını hazmedemiyorlar. Tam da bu nedenle Başkan Bush, Vali Bremer ve kuvvet komutanlarımıza Çelik İrade Operasyonu'nda tüm kararlılığıyla arkalarında olduğunu bildirmiştir. Bu operasyon ile, Irak milletinin ezici çoğunluğunun barış iradesine darbe vurmaya teşebbüs eden terör çeteleri tarihin karanlık sayfalarına gömülecek ve ülke, Iraklı annelerin de çocuklarını Amerikalı anneler kadar huzur içinde sokağa oynamaya yollayabilecekleri günlere bir adım daha yaklaşacaktır. Teşekkür ederim."

"General Klimt'in" diye fısıldadı kulağıma Big Mac, "Detroit'te çocuk yetiştirmediği çok belli."

Klimt birkaç soru almayı kabul edince her kafadan bir ses yükseldi. Associated Press muhabiri Larry Dole, sözlü savaşı kazanarak sorusunu sordu: "General Klimt, Felluce Hastanesi'nden gelen iddialara göre, son bir hafta içinde altı yüz vatandaşın öldüğü, binden fazlasının da yaralandığı söyleniyor. Bu konuda bir açıklamanız olacak mı?"

Soru homurtulara yol açtı. ABD, çapraz ateşte ölen Iraklıların kayıtlarını tutmuyor, muhtemelen de tutamazdı, dolayısıyla bu soruyu sormak bile bir nevi muhalefet. "Geçici Koalisyon Hükümeti" dedi Klimt başını tehditkârca Dole'a eğerek, "istatistik dairesi değildir. Biz burada terör suçlularıyla mücadele ediyoruz. Ama şu kadarını söyleyebilirim ki, Felluce'de dökülen her damla masum kanı bu teröristlerin eline bulaşmıştır. Bizim veremeyecek hesabımız yoktur. Bir hatamız olduğunda da bedeli ödenmektedir."

Bu bedel konusunda bir haber yaptım *Spyglass* için. Kan parası, can başına 2500 dolarlardan 500 dolara –herhangi bir Batılının ATM'den para çekme limitinin de altına– kadar inmişti, doldurulan formların hukuk dili de herhangi bir Iraklı için Marsça kadar anlaşılmazdı.

"General Klimt" dedi bir Alman muhabir, "işgali sürdürmek

için yeterli askeriniz var mı yoksa Irak genelindeki ayaklanmalarla mücadele için Savunma Bakanı Rumsfeld'den takviye güç isteyecek misiniz?"

General bir sineği kovaladı. "Bir kere bu 'işgal' kelimesini lügatimizden çıkaralım. Biz burada 'yeniden inşa süreci' için bulunuyoruz. İkincisi, 'Irak genelinde ayaklanmalar' diyorsunuz da, kendi gözünüzle gördünüz mü? Gittiniz mi bu yerlere?"

"Yollar çok tehlikeli General" diye cevap verdi Alman. "Siz en son ne zaman karayoluyla seyahat ettiniz?"

"Ben gazeteci olsam" dedi Klimt çarpık bir gülümsemeyle, "önce dedikoduyla gerçeği ayırt etmeyi öğrenirdim. Irak'ta asayiş tesis edilmektedir. Evet, son soruyu alalım..."

"General benim sorum" diye ilk atıldı *Washington Post*'un gediklisi Don Gross, "acaba Geçici Koalisyon Hükümeti, Saddam Hüseyin'in kitle imha silahlarının hayal mahsulü olduğunu artık kabul ediyor mu?"

"Yine şu mesele." Klimt kürsünün yanını parmaklarıyla tıkırdattı. "Bakın, Saddam Hüseyin on binlerce kişiyi kadın çocuk demeden katletti. Biz bu Arap Hitlerini devirmiş olmasak, daha on binlercesini katledecekti. Siz bu soruları, denize bakıp viskilerini yudumlarken bu soykırım mimarına karşı parmak kımıldatmayan pasifistlere soracaksınız. Saddam'ın, kitle imha silahı geliştirmenin hangi aşamasında olduğunu belki hiç öğrenemeyeceğiz. Fakat ailelerinin geleceğini düşünen, barış isteyen Iraklı vatandaş için bunun herhangi bir önemi yoktur. Hepinize teşekkür ederim." Başka sorular da bağırıldı, ama Tuğgeneral Mike Klimt bir flaş sağanağı altında salondan çıktı.

"Kıssadan hisse, demek ki neymiş?" Big Mac'in nefesi patates ve viski kokuyordu. "Haber peşindeysen Yeşil Bölge'den uzak duracaksın."

Kayıt cihazımı ve defterimi kapattım. "Aynen."

Big Mac burnunu çekti. "Resmi Söylem Hakikate Karşı ha-

beri peşinde misin hâlâ? Batıya gitmeyi düşünüyor musun?"

"Nasır piknik sepetini, kadehleri filan hazırladı."

"Havaifişekler de gecenizi aydınlatır."

"Arka yolları biliyor Nasır. Hem başka ne yapayım ki? Aslan Asker Klimt'in pastörize kırıntılarını süpürüp gazetecilik diye kakalayayım mı? *Spyglass* tekrar akredite olsun diye yırtınıp bir Humvee'ye iliştirilmiş gazeteci olayım, Olive'e diğerlerinin aynısı bir 'askerin gözünden savaş' yazısı daha mı döşeneyim? 'Topçu subayı, Dikkat roket! bile diyemeden bir roketatar mermisinin aracın zırhında patlamasıyla içeride adeta can pazarı yaşandı.'"

"Benim laflarımı çalma arkadaşım. Hem ne var, ben yine kahraman askerlerimizin yanında devriye atacağım. Bir doksan boyunda, yüz kiloluk mavi gözlü bir adamın Felluce'ye girmesinin Humvee'den başka yolu yok."

"Otele ilk dönen biraları ısmarlar."

Big Mac, kürek kadar elini omzuma kitledi. "Dikkatli ol Brubeck. Senden delikanlı adamlar yandı bu uğurda."

"Blackwater askerlerine gönderme miydi şimdi bu?"

Big Mac başını çevirdi, ağzında sakız. "Olabilir."

"Sharon'la Peter'ın başını bağlamadan önce, gelin hep birlikte kendilerini neyin içine attıklarını bir an düşünelim..." Rahibe Audrey Withers'ın gülücüğü hınzırca. "Evlilik tam olarak nedir ve uzaydan gelecek bir antropoloğa bunu nasıl anlatırız? Salt bir yaşama biçiminden ibaret değildir. Bir girişim, bir yemin, bir simge veya bir tasdik midir? Bir ortak yıllar, ortak deneyimler zarfı mıdır? Yakınlaşmanın aracı mıdır? Yoksa şu meşhur esprideki gibi, 'Aşk büyüleyici bir rüyaysa, evlilik çalar saat' midir?" Çoğunlukla erkeklerden yükselen gülüşler susturuluyor. "Belki evliliği tanımlamak, şekil ve yollarının sayısızlığı nedeniyle zordur. Evlilik kültürler, toplumlar, yüzyıllar hatta onyıllar, kuşaklar ve uzay-

lı antropoloğumuzun diyeceği gibi gezegenler arasında fark gösterir. Evlilik hanedanlar arasında olur, dini nikâhla olur, gizli olur, zorla olur, görücü usulü olur, ya da Sharon ve Peter örneğindeki gibi..." beyazlar içindeki geline, gündüz takımı içindeki damada gözleri parlayarak bakıyor, "...karşılıklı sevgi ve saygının meyvesidir. Tüm evliliklerin fırtınaları ve sakin limanları olabilir; olacaktır. Bir evlilik aynı günün sabahında çalkalanırken akşamında huzura ve sessizliğe bırakabilir yerini..."

Pembe nedime elbisesi içinde Aoife, mihrabın önünde Holly'yle birlikte oturuyor. Gelin ve damadın alyanslarının durduğu kadife tepsi elinde. Bak şu ikisine. Northumbria'daki kaçamağımızdan iki ay kadar sonra, Holly'yi Charles de Gaulle Havaalanı'ndaki bir telefon kulübesinden, henüz tedavüldeki frankları atarak aradım. Kongo'da Tanrı'nın Direniş Ordusu'nun çocuk askerleri ve seks köleleri üzerine yaptığım bir araştırmadan dönüyordum. Holly telefonu açtığında "Merhaba, benim" dedim, o da "Merhaba babacık" diye karşılık verdi.

"Baban değilim, benim ben, Ed" dedim.

Holly cevapladı: "Biliyorum salak; hamileyim."

İçimden *buna hiç hazır değilim*, derken telefona, "Bu olağanüstü" dedim.

"Evlilik konusunda" diyor Rahibe Audrey Withers, "İsa'nın tek bir kesin sözü olmuştur: 'Tanrı'nın birleştirdiklerini kulları ayırmasın.' İlahiyatçılar yüzyıllardır bunun manasını tartışadursun, biz İsa'nın söyleminin yanında eylemine de bakmalıyız. Çoğumuz Kana'daki düğün hikâyesini bilir, zira bu dahil tüm Hıristiyan nikâhlarında mutlaka sözü geçer. Kana'daki düğün yemeğinde tek damla şarap kalmayınca, Meryem İsa'dan günü kurtarmasını ister ve Tanrı'nın Oğlu dahi olsanız kararlı bir annenin sözünden çıkmak mümkün olmayacağı için İsa hizmetçilere testileri suyla doldur-

malarını söyler. Hizmetçiler testileri kadehlere eğdiğinde içinden su yerine şarap akar, üstelik köpeköldüren de değildir ha, en kalitelisindendir. Şölen sahibi damada der ki, 'Herkes şarabın önce güzelini verip milletin dizinin bağı çözüldükten sonra kötüsünü dayar; sen ise en iyisini sona sakladın.' Tanrı'nın Oğlu'nun ilk mucizesinin ölüyü diriltmek, cüzamı iyileştirmek, suda yürümek şeklinde değil, iyi bir evlat ve sadık bir arkadaş olmanın gereğini yapmak şeklinde tezahür etmesi ne kadar da insanca!" Rahibe Audrey başlarımızın üzerinden, Kana'daki düğünün çekimini izler gibi bakıyor. "Bana öyle geliyor ki, Tanrı insan evliliklerinin ne şekil ve yolla yapılması gerektiğini önemsiyor olsaydı, bize Mezmurlar yoluyla açık açık emrederdi. Dolayısıyla bence teferruat konusunda bize güveniyor."

Brendan yanımda. Sessize aldığı telefonu titriyor. Elini ceketinin cebine atıyor ama önünde oturan Kath'in öfkeli bakışları karşısında çabucak vazgeçiyor.

"Sharon ile Peter" diye devam ediyor rahibe, "evlilik yeminlerini kendileri yazdılar. Ben böyle özel yeminleri çok severim. Bunu kaleme almak için oturup konuşmaları, dinlemeleri, açıkça söylenenleri ve çoğu zaman hakikatin gizlendiği söylenmeyenleri tartmak durumunda kaldılar. Tavizler verdiler; hem kutsal manada, hem de dünyevi bir sanat olarak. Şimdi rahipler falcı olmadığı için..." Aoife'nın kulaklarının dikildiğini görüyorum "...Sharon ve Peter'ı önümüzdeki yıllarda nelerin beklediğini bilemem, fakat evlilik evrilebilir; evrilmesi gerekli, hatta zorunludur. Telaşlanmayın, hınç da duymayın. Yılmaz bir sabır ve nezaket besleyin. Yıllar geçtikçe, kış gecelerinde siz istemeden yatağa getirilen termofor, gösteriş çabalarından çok daha anlamlı olacak. Özellikle de görev gibi algılanan işler için duyduğunuz minneti dile getirin. Sorunları ortaya çıktığında tespit edin ve öfkenin çabucak parladığını hiç unutmayın. Sen bir eşeklik ettiğinde Pe-

ter" damat başını öne eğip gülümsüyor, "içtenlikle özür dilemenin, dileyeni asla küçültmediğini aklından çıkarma. Yanlış yollara sapmak, bize doğru yolu öğretir."

Acaba Holly'yle ben Rahibe Audrey Withers'ın ilişki karnesinde ne not alırız? C+ mı? D- mi?

"Ağızdan öpüşecekleri yer geldi mi?" diye soruyor bir çocuk.

Cemaatten kahkahalar yükseliyor. "Doğru ya." Rahibe Audrey Withers işini gerçekten seven bir kadına benziyor. "Sadede gelelim, değil mi?"

Yarı Toyota yarı Fiat 5 arabanın direksiyonunda Nasır vardı. Yolcu koltuğunda Aziz, ayaklarının altındaki battaniyenin içinde fotoğraf makinesini saklıyordu, ben ise arkada kuru temizlemeye gidecek çamaşırların arasına gizlenmiş, bir durum olursa yerde duran bebek maması kutularının arasına gömülmek için tetikte bekliyordum. Felluce'ye giden dört şeritli yolun iki yanında, Bağdat'ın batı banliyölerinin az katlı evleri yükseliyordu. Birkaç kilometre sonra apartmanların yerini paranın bol olduğu 1970'lerde yapılmış beyaz badanalı, düz çatılı, çevreleri demir kapılar ve yüksek duvarlarla çevrili müstakil evler aldı. Sonraki birkaç kilometrede, altı dükkân üstü daire, iki katlı sıvasız gecekondular geçtik. Bunlar kötü çizgi filmlerdeki kadar sık tekrar eder oldu. Birkaç benzin istasyonu geçtik, yüzlerce araçlık kuyruklar vardı. Sürücüleri bütün gün orada bekleyecekti çaresiz. Nisan ayında bile güneş, kuzey enlemlerdeki parlak disk şeklinde değil, gökyüzünün çıplak gözle bakılamayan bir bölümü kadardı. Her yaştan işsiz erkekler kahve köşelerinde takılıyor, sigara içip konuşuyordu. *Hicablı* veya *burkalı* kadınlar küçük gruplar halinde, ellerinde pazar çantalarıyla yürüyordu. Irak'ın gün geçtikçe İran'a benzemesi sarstı beni. Aoife'nın yaşındaki çocuklar sokakta "Asiler Amerikalılara Karşı" oynuyordu. Nasır teybe bir kaset koydu, uyduruk hoparlörler-

den Arapça müzik döküldü. Bir kadın benim müzik duygu-ma yabancı gelen bir şarkı söylüyordu, klasik bir şarkı olacaktı ki hem Nasır hem Aziz vokalde yer aldı. Enstrümantal kısımda Nasır'a arabanın ve müziğin gürültüsünü bastırmak için bağırarak şarkıyı sordum. "Kız meselesi" diye cevapladı adamım bağırarak. "Sevdiği adam İran'a savaşa gitmiş, geri gelmemiş. Kız çok güzel, çevresinde erkekler 'Bak param var, kocaman evim var, nüfuzum var' deyip talip oluyor ama kız 'Olmaz' diyor, 'bin yıl da sürse askerimi beklerim.' Çok şey bir şarkı, neydi, hani şekerin fazlası... Santimetron?"

"Santimantal."

"Hah işte çoook santimantal, karım da hep der ki 'Bu kız şaşırmış! Evlenmeyip de ne yapacak? Ölmüş asker para mı gönderecek? Acından ölecek. Ancak bir erkeğin elinden çıkar böyle saçma şarkı' der. Ben de ah..." Nasır eliyle geç bunları der gibi bir işaret yaptı "Bana dokunuyor bu şarkı." Yumruğuyla göğsüne vurdu. "Aşk ölümden güçlüdür." Bana döndü. "Bilir misin?"

Nasır'ı bana aracı olarak *Sydney Morning Herald*'dan Ivano del Pio tavsiye etmişti Bağdat'tan ayrılırken, çalıştığım en iyi adamlardan biri çıktı. İşgalden önce televizyoncu-luk yapmış, yönetim kademesine kadar yükseldiği için Baas Partisi'ne yazılmak zorunda kalmıştı. Düzgün bir evi vardı, ABD ve BM yaptırımları altında inleyen bir toplumda bile karısına, üç çocuğuna bakabiliyordu. İşgalden sonra, yabancı basın için çalışarak geçimini sağlamaya uğraşıyordu. Saddam rejiminde resmi kılavuzlar sağı solu belli olmaz adamlardı; devletten para alıp Saddam'ın resmi söylemini tekrarlar, diktatörlüğün gerçekleri hakkında ağzını açacak kadar enayi İraklıları da Muhaberat'a ihbar ederlerdi. Fakat Nasır'ın tam bir gazeteci gözü ve burnu vardı, *Spyglass*'e yazdığım en iyi yazılarda onun da adının geçmesi, telif alması

için ısrarcı oldum. Fakat bir düşmanı kalkar on farklı isyancı gruba işbirlikçi diye ihbar eder korkusundan gerçek adını hiç kullanmadı. Foto muhabiri Aziz de Nasır'ın eski meslektaşıydı, fakat onun İngilizcesi benim Arapçam kadar zayıf olduğundan, onu Nasır kadar iyi tanıyamadım. Fakat işini iyi biliyordu, temkinliydi, yaratıcıydı, iyi karenin peşinde çok da cesurdu. Irak'ta fotoğrafçılık zor zanaat; polis görür görmez intihar saldırısı hazırlığı diye değerlendiriyor.

Dökülen duvarların, bitik dükkânların önünden geçtik.

Tarihe Züccaciyeci Anekdotu* olarak geçen konuşmada, Colin Powell uyarmıştı oysa Bush'u: "Kırdığın üstüne kalır."

Hırpani aileler devasa çöp tümülüslerini eşeliyordu.

"Yirmi beş milyon insan üzerine kalacak..."

Sıra sıra sokak lambaları, çoğu eğik, bazıları yıkık.

"Umutlarıyla, hedefleriyle, sorunlarıyla üstüne kalacak."

Küçük bir kraterin yanında bükülmüş refüjler gördük; ev yapımı patlayıcı saldırısı. Irak polisinin kontrol noktasında kırk dakikamızı yediler. Resmi polisin yabancı gazetecileri taciz etmemesi gerekir ama benim yabancılığımı fark etmediklerine hepimiz sevindik. Nasır'ın arabası Irak standartlarına göre bile dökük ama bu kadar boktan olması iyi kamuflaj. Adam olan hangi gazeteci, ajan veya mücahit böyle bir hurdaya tenezzül eder ki?

Batıya ilerledikçe maceramız giderek tehlikeli bir hal aldı. Nasır buradaki yolları çok iyi bilmiyordu, üstelik hem Ebu Gureyb Otoyolu'nun hem de N10 numaralı yolun kıyısında sayısız patlama yeri dikkatimizi çekti. Bu patlayıcıların hedefleri belli ki Amerikan askeri konvoylarıydı ama herhangi bir köpek leşi, koli ya da çöp torbasının bir Humvee'yi dağıtacak kadar patlayıcı içerebildiğinin farkında olmak insanı diken üstünde tutuyordu. Sonra bir de kaçırılma tehlikesi. Koyu tenim, sakalım,

* Politik bir terim, Amerikan dış siyaseti için kullanılıyor, "kırdığını ödersin" "Pottery Barn" tam çevirisi "Çömlek ambarı" (ç.n.)

kahverengi gözlerim ve yerli gibi giyinmem sayesinde ilk bakışta buğday tenli bir Iraklı sanılsam da, daha iki kelime Arapça konuşmadan yabancılığımı ortaya çıkardı. Müslüman olduğumu ama Arapça bilmediğimi öne sürebilmek için sahte Bosna pasaportum yanımdaydı ama kılık değiştirmek çok tehlikeli bir oyundur, gözü dönmüş saldırganlar da oturup akla davet edilmez. Fidye için kaçırılacaklar arasında ilk hedef Bosnalılar olmuyor, fakat daha iki hafta öncesine kadar Japon sivil toplum örgütü çalışanlarının da hedef olabileceği kimsenin aklına gelmezdi. Basın kimliğimi bulurlarsa değerim artardı, beni casus diye bir El Kaide hücresine satarlardı, onlar da paradan çok kamera önünde "itiraf" ve kelle almakla ilgileniyorlardı. Bağdat'la Felluce'nin orta noktasında çürüyen fabrikaları, hurma ağaçları ve Saddam'ın düşmanları ya da olası düşmanlarının ortaçağdan da kötü koşullarda işkence gördüğü hapishanesiyle meşhur Ebu Gureyb kasabasına vardık. Big Mac'in kulağına çalınanlara göre, Geçici Koalisyon Hükümeti yönetiminde durum pek değişmemiş. Yüksek, bir kilometre uzunluğunda duvarı solumuzda kalırken, Nasır buna bakan bir bombalanmış binanın duvarındaki sloganı bana çevirdi: *Cennetin kapılarını Amerikalı kelleleriyle çalacağız.* Çok iyi yazı başlığı veya son cümlesi olurdu bundan. Defterime yazdım.

Nasır bir caminin önünde kenara çekerek otoyola çıkan bir Amerikan konvoyuna yol verdi. Aziz arabanın içinden birkaç fotoğraf aldıysa da dışarı çıkmaya cesaret edemedi. İşkilli bir askerin teleobjektifi roketatar namlusu sanması işten değil. Felluce konvoyunda yirmi beş araç saydım ve Big Mac'in bu Humvee'lerden birinde ter dökmekte olup olmadığını merak ettim. Sonra Aziz Arapça bir şey söyledi, Nasır da bana, "Sıkıntı var Ed!" dedi. Camiyle aynı sıradaki binaların önünden altı adam bize doğru yürüyordu.

"Gazla" dedim.

Nasır kontağı çevirdi.

Tık yok.

Nasır kontağı çevirdi.

Tık yok.

Üç saniyede karar vereceğim saklanmaya veya hikâye uydurmaya.

Süt kutularının altına saklanmamdan birkaç saniye sonra bir adam Nasır'a pencereden selam verdi. Nereye gittiğimizi sordu. Nasır, kuzeniyle birlikte Felluce'ye erzak götürdüğünü söyledi. Sonra adam Nasır'a, "Sünni misin, Şii mi?" diye sordu.

Tehlikeli bir soru. İşgalden önce pek duyulmazdı.

Nasır, "Felluce yanarken hepimiz İraklıyız" dedi.

Söyledim ya, Nasır sıkı adamdır. Ses bir sigara istedi.

Bir daha sessizlik oldu, sonra ne erzak götürdüğümüzü sordu.

"Bebek maması" dedi Aziz. "Hastanelere." Nasır, cami imamından duyduğuna göre, Amerikalı domuzların Iraklı bebekler büyüyüp mücahit olamasın diye mamaları lağıma döktüğünü anlattı.

"Bizim de çocuklarımız aç" dedi adam.

Aziz'in de, Nasır'ın da verecekleri cevap yoktu.

"Diyorum ki" tekrarladı adam, "bizim de çocuklarımız aç."

Arabayı boşaltırlarsa, Irak'ın Ceza ve Tevkif Başkanlığı'nın bir taş atımı mesafesinde bir yabancı olarak yakayı ele verecektim. Saklandığım için Bosnalı Müslüman gazeteci kartımı artık oynayamazdım. Nasır'ın sesi neşeli çıkıyordu. "Ebu Gureyb'in bebelerine mamalar feda olsun" dedi. Sonra gayet doğal bir şekilde karşılığında bir iyilik istedi. Arabanın marşı basmamıştı, vurdurabilirler miydi?

Adamın cevabını anlayamadım. Toyota tarafındaki kapı açıldığında, Nasır silah zoruyla mı indiriliyor, arkadaki bebek maması kutuları boşaltılacak mı bilmiyordum. Koltuk öne yattı ve yüzümü kapatan koli kalktı....

...kıllı bir bilekte Çin malı Rolex ve yüzümü örten kolinin

tabanını gördüm. Sonra sürücü koltuğu arkaya geldi ve başka koli alınmadı. Gülüşmeler duydum, araba Nasır'ın ağırlığı altında çöktü ve veda sözleri söylendi. Hemen ardından arabanın itildiğini, lastiklerin mıcırları ezdiğini duydum, araba bir sarsıldıktan sonra motor çalıştı.

Aziz pofladı: "Bir ara öldük dedim."

Kolilerin altında iki büklüm, nefes nefeseydim.

İçimden diyordum ki, *bir daha eve döndüğümde hiç ayrılmayacağım.*

İçimden diyordum ki, *bir daha eve döndüğümde yaşadığımı hiç böyle hissetmeyeceğim.*

"Evet, iki aile ile başlayalım" diyor av köpeği suratlı, Hawaii gömlekli fotoğrafçı. Kilisenin basamaklarına güneş vuruyor, yapraklar tazecik ve limon yeşili. Bitkilerin hayatta kalmak için zırha dikenlere büründüğü Mezopotamya'da bir günde mikrodalgaya girmiş gibi kurur kalırlar. "Webber'lar sola" diyor fotoğrafçı, "Sykes'lar sağa lütfen." Pauline Webber ailesini tıkır tıkır hizaya sokarken Sykes'lar telaşsızca yerlerine geçiyor. Holly'nin bulmak için bakındığı Aoife, konfeti savaşına girmek için avuç avuç konfeti toplamakla meşgul. "Hadi resim çektiriyoruz Aoife." Aoife Holly'ye sokuluyor, ikisinin de aklına gelmiyor beni aramak. Ben de olduğum yerde, kadrajın dışında kalıyorum. Bir yere ait olan herkes gibi Sykes'lar ve Webber'lar fark etmiyorlar gruplara, saflara, sıralara, çetelere ne kadar kolay ayrıldıklarını. Ama biz ait olmayanlar, kendimizi gayet iyi biliyoruz. "İki yandan sıkışalım biraz" diyor fotoğrafçı.

"Uyan bakalım Ed." Kath Sykes beni çağırıyor. "Senin yerin burası."

Şeytana uyup "Holly öyle demiyor" diye cevap verebilirim ama Kath'le Ruth'un arasına giriyorum. Alt basamakta kalan Holly arkasını dönmüyor fakat saçına çiçekler geçirmiş

Aoife, başını arkaya ve yukarı çeviriyor. "Yüzük tepsisini nasıl taşıdım gördün mü baba?"

"Bir yüzük tepsisi bu kadar mı güzel taşınır Aoife?"

"Ay baba, yağcılıkla nereye kadar?" diyor ve duyan herkes gülüyor; Aoife'nın o kadar hoşuna gidiyor ki bu, lafını tekrarlıyor.

Bir zamanlar umuyordum ki, Holly'yle nikâh kıymazsak babamın on iki yıl hapse girmeden önce annemle ettiği kavgaların benzeri yaşanmaz aramızda. Doğrudur, Holly'yle bağrışıp birbirimize eşya fırlatmıyoruz ama gözle görülmese de yine yapıyor gibiyiz.

"Haydi bakalım" diyor fotoğrafçı, "herkes yerinde mi?"

"Büyük teyzem Eilish nerede?" diye soruyor Brendan'ın en büyüğü Amanda.

"Aslında senin büyük *büyük* teyzen" diyor Brendan.

"Aman tamam baba." Amanda on altı yaşında.

"Zamanımız kısıtlı da" buyuruyor Pauline Webber.

"Rahibe Audrey'yle konuşuyordu..." Amanda koşar adım uzaklaşıyor.

Fotoğrafçı doğrulurken tebessümü soluyor. Bu arada Sharon'a "Çok güzel tören oldu Sharon" diyorum.

"Sağ ol Ed." Sharon gülümsüyor. "Hava da yardım etti."

"Bundan sonra hava artık hep pırıl pırıl."

Peter'ın elini sıkıyorum. "Söyle bakalım, Bay Skyes olmak nasıl bir duygu?"

Peter Webber, dilim sürçtü sanıp sırıtıyor. "Bay Webber diyecektin herhalde Ed. Asıl Sharon Bayan Webber oldu."

Surat ifademden *Skyes'lardan kız aldın oğlum*'u okuması lazım ama aşktan gözü kör. Öğrenecek. Benim gibi.

Holly ben yokmuşum gibi davranıyor. Alıştırma yapıyor herhalde.

"İhtiyara müsaade, yol açın" diyerek yaklaşıyor Büyük teyze Eilish güldür güldür Cork aksanıyla ve yanında Amanda'yla.

"Audrey –rahibe– haftaya Tanzanya'ya gidecekmiş de, bana fikir sordu. Kath, şuraya sıkışayım mı..." Bir basamak aşağı inip kendimi Holly'nin yanında buluyor, hiçbir şey olmamış gibi elini elime alabilmek istiyorum. Ama oldu. Almıyorum.

"Herkes yerini aldı" diyor Pauline Webber fotoğrafçıya. "Nihayet."

Uzun ince bir patenci, kilisenin önünden süzülerek geçiyor. Ne kadar da özgür görünüyor.

"Evet o halde" diyor fotoğrafçı, "ben bir iki-üç dediğimde hepiniz kocamaaaaan gülümsüyorsunuz, anlaşıldı mı? Bir, iki..."

Briket duvarda açılmış patlama deliğinden Aziz, revirin kuzeyinde kalan çorak arazide telaşla yürüyen bir ailenin resmini çekti. *Gazap Üzümleri*'nin Arapçası, bir de yayan. "İyi çıkarsa kapak fotoğrafı olur" dedim ona. "Yarın tab edip otele getiririm. Kapağa çıkarsa" Aziz başparmağını işaretparmağımn ucuna sürterek evrensel para işaretini yaptı, "Olive Hanım daha iyi para verir mi?"

"Kullanılırsa, evet" dedim. "Ama senin de..."

Bir helikopter çok alçaktan geçerek tozu dumana kattı, Aziz'le anında hedef küçülttük. Cobra saldırı helikopteri miydi? Yandaki binadan çocuklar fırlayıp kabaran bulutları işaret ederek bağrıştılar, helikopterin kaybolmasını izlediler. Biri arkasından sembolik taş attı. Çarşaflı bir kadın evhamla çocukları içeri çağırdı, bize ters bir bakış atıp kapıyı kapattı. Felluce'ye gelebileceğimiz en yakın noktaya kadar gelmiştik; Ebu Gureyb otoyolunun 10 numaralı yola bağlandığı yonca kavşağın bir golf vuruşu uzağındaydık. Güneye doğru sıcak havanın dalgalanmasından bulanık görünen kontrol noktasının önünde öfkeli bir araç kalabalığı birikmişti. Yolu çok sayıda komando ve iki Bradley –tankın ufağı– kesmişti. İkinci kontrol noktası yoncanın hemen öbür tarafındaydı; iki yanın-

da toprak ve molozdan dozerle set yapılmış, üzerine dikenli tel gerilmişti. O gün Felluce'ye kimseyi sokmuyorlardı, sadece kadınların çocukların çıkmasına izin veriyorlardı.

İki Iraklı doktorun savaştan kaçanlara revir açtığı söylentileri doğru çıkmıştı. Nasır, gerçeklik konusunda benim Bosna pasaportumdan aşağı kalır yanı olmayan El Cezire akreditasyonu sayesinde içeride röportaj yapıyordu. Aziz'le ben bir süre yanında kalmıştık; yaklaşık yüz hastaya iki doktor ve iki hemşire, ilkyardım çantasından hallice ekipmanla bakmaya çalışıyordu. Yatak niyetine bir zamanlar geniş bir salon olan mekânın zeminine battaniyeler serilmişti, ameliyat masasında ise yakın zamana kadar bilardo oynanmıştı. Anestezi yoktu. Hastalar çeşitli derecelerde acı çekiyordu; birkaçı büyük ıstırap içindeydi, can çekişenler de vardı. İçerideki oda morg haline getirilmişti, altı sahipsiz ceset yatıyordu. Sineklere ve kokuya dayanılacak gibi değildi; zaten birileri de bahçede mezar kazıyordu. Hemşireler bebek mamalarını dağıtacaklarını söylediler, fakat doktorlar bizden ağrıkesici ve pansuman malzemesi istedi.

Nasır röportaj yaparken Aziz birkaç fotoğraf çekti. Beni Nasır'ın yine El Cezire'de çalışan Bosnalı kuzeni olarak takdim ettiler ama yabancı düşmanlığı o kadar kesifti ki, çok geçmeden Aziz'le ben dışarı çıkıp Nasır'a ayak bağı olmamaya karar verdik. Kırılmış kaldırıma oturup birer şişe su içtik. Mezopotamya ilkbaharda bile o kadar sıcak ki, insan bütün gün su içip hiç işemeyebilir. Sadece bir kilometre batımızdaki Felluce'den silah sesleri ve birkaç dakikada bir büyük patlamalar geliyordu. Havada yanık lastik tadı vardı.

Aziz, fotoğraf makinesini arabaya bıraktı. Sigara paketiyle dönüp bana da tuttu ama daha tekrar başlamamıştım. "Bush'u anladık" dedi Aziz sigarasını yakarken, "Baba Bush Saddam'dan nefret ediyordu, sonra İkiz Kuleler oldu, Bush intikam istedi. Amerika'ya petrol lazım, Irak'ta petrol var,

Bush almaya geldi. Bush'un yandaşları da çok kazandı; Halliburton filan, silahı mühimmatı derken parayı götürdü. Tamam da, sizin ülkeye ne oluyor Ed? İngiltere ne istiyor buradan? O kadar para harcandı, o kadar adam kaybedildi, neden ki Ed? Anlamıyorum. Eskiden insanlar 'İngiliz iyidir, İngiliz centilmendir' derdi, şimdi 'İngiliz, Amerika'nın köpeğidir' diyor. Neden? Anlamak istiyorum."

Aziz'e verebileceğim cevapları düşündüm. Tony Blair gerçekten inanıyor muydu Saddam Hüseyin'in elinde kırk beş dakikada Londra'yı yerle bir edecek füzeler olduğuna? Ortadoğu'da liberal demokrasi ekip diğer ülkelere yayılmasını seyretme gibi bir neo-muhafazakâr fantezisine gerçekten kapılmış mıydı? Ancak omuz silkebildim. "Kim bilir?"

"Allah bilir" dedi Aziz. "Blair bilir. Blair'in karısı bilir."

Başbakanın aklından geçenleri okuyabilmek için ömrümün bir yılını verirdim. Üçe bile razıyım. Akıllı bir adam. Röportajlarda zor sorulara birbiri ardına attığı çalımlardan belli. Aynaya bakarken aklından geçmiyor mudur, *Of be Tony, Irak adamakıllı boka sardı. Ne halt etmeye dinledin ki George'ın sözünü, niye, niye?*

Tepemizde bir insansız hava aracı dolaştı. Silahlıydı mutlaka. Operatörünü düşününce gözümün önüne Dallas'ta bir askeri üste buz gibi Frappuccino içen Ryan adlı, üç numara tıraşlı, on dokuz yaşında bir delikanlı geldi. İstese revire ateş açıp içerideki ve civarındaki herkesi öldürebilir, yanık et kokusunu hiç duymazdı. Ryan için ekranda piksel piksel termal görüntülerden ibaret olurduk, biraz kıvranırdık, rengimiz sarıdan kırmızıya, sonra maviye dönerdi.

Hava aracı uzaklaşırken beyaz bir kamyonet kontrol noktasından bu tarafa bütün hızıyla yaklaştı. Revirin kapısında kızaklayarak durduğunda, başında kan lekeli puşisiyle sürücüsü fırlayıp yolcu tarafına geçti. Aziz'le yardım etmek için yaklaştık. Benim yaşımda bir adam olan sürücü, çarşafa sa-

rılmış bir topak çıkardı koltuktan. Taşımaya çalışırken ayağı brikete takıldı, düşerken elindeki kütleyi bedenine bastırıp korudu. Ayağa kalkmasına yardım ederken, taşıdığının bir erkek çocuğu olduğunu anladık. Çocuk beş-altı yaşlarındaydı, bilinci kapalıydı, yüzü sapsarıydı ve ağzından kan geliyordu. Adam alelacele bir şeyler söyledi, sadece "hekim" kelimesini anlayabildim, sonra Aziz onu revire soktu. Eskiden salon olan yerde bir kadın çocuğun nabzına baktı, bize bir şey demeden doktora seslendi, doktor da salonun uzak köşesinden bağırarak cevap verdi. Gözlerim içerinin loşluğuna alışınca, Nasır'ın, üstünde atlet, elinde yelpaze olan çökkün suratlı bir adamla konuştuğunu gördüm. Sonra yumuşak sesli, burada bile tıraş kolonyası kokmayı başarmış bir adam gelip bana uzun bir soru –ya da tehdide dönüşen bir soru– yöneltti; içinde "Bosna" "Amerika" ve "öldür" kelimeleri geçiyordu. Sözünün sonunda parmağıyla boğazını keser gibi yaptı. Başımı ne evet ne hayır der gibi salladım adamın anladığımı düşüneceğini umarak, ama cevap veremeyeceğim kadar karmaşık bir durumdu. Yanından uzaklaştım. Salaklık edip döndüm geriye baktım; adamın gözü hâlâ üzerimdeydi. Aziz peşimden gelip beni arabaya kadar götürdü. "Milisti o" dedi. "Seni sınadı."

"Geçtim mi sınavı?"

Aziz cevap vermedi. "Nasır'ı alayım. O adam gelirse saklan. Silahlı adamlar gelirse... Elveda Ed." Aziz hızla revire döndü. Etrafımız, arkasına saklanacağımız hiçbir şey olmayan çöldü. Caminin önündeki olayın aksine, şimdi düşünecek zamanım vardı. Aoife'yı Stoke Newington'daki ilkokulunda Bayan Vaz'ın sınıfında şarkı söylerken düşündüm. Holly'yi Trafalgar Meydanı'nın oradaki evsizler yurduna, evden kaçmış bir ergene sosyal hizmetler formlarını anlatırken düşündüm.

Fakat revirden çıkan, yirmi adım ötemdeki adam ne Aziz ne Nasır, ne de Kalaşnikovlu bir İslamcıydı. Kamyonetin sürücüsü, çocuğun babasıydı. Arabasının üzerinden, helikopter-

lerin çeyrek milyon insanın tepesinde pata pata pata dolaştığı Felluce'ye doğru baktı.

Sonra toprağa çöküp hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Vay arkadaş vay!" Dave Sykes, Maritime Otel'in erkekler tuvaletine girdiği sırada ben ellerimi yıkıyor, Irak'ta suyun ne kadar kıymetli olduğunu düşünüyordum. Balo salonundaki orkestra, Chris de Burgh'ün "Lady In Red" parçasına caz yorumu getiriyor. Dave yankılanan boşluğa bakıyor. "Mini golf sahası kurulur buraya."

"Çok da şık" diyorum. "Fayanslar gerçek mermer."

"Tuvalette tam mafya hesaplaşması olacak yer. Kabinlerden beş adam fırlar makineli tüfeklerle."

"Ama kızının düğününde olmaz."

"Racona ters tabii." Dave pisuvara yürüyüp fermuarını indiriyor. "Captain Marlow'un helasını hatırlıyor musun?"

"Çok hatıram var. Bir garip oldu böyle deyince. Grafitileri hatırlıyorum. Ben hiçbir katkıda bulunmadım o ayrı."

"Gravesend'in en rezil grafitileri Captain Marlow'a yazılırdı. Kath zorla boyatırdı bana her seferinde, ama iki hafta geçmeden yine döşenirlerdi."

İçimdeki gazeteci, "Pub sahibi olmayı özlüyor musun?" diye soruyor.

"Özlediğim yerleri var tabii. Şamatası. Müdavimlerinden bazıları. Ama çalışma saatlerini, çıkan kavgaları özlüyorum diyemem. Vergileri, formaliteleri de. Ama orayı kırk sene evim bildim, oraya ait hiçbir anımın olmaması tuhaf olurdu asıl. Çocuklar orada büyüdü. Geri gidemem. Görmeyi içim kaldırmaz. Ulan bir de 'Purple Turtle' koymuşlar adını! Kafasını telefondan kaldırmayan görgüsüz mekânı. Üst katı 'lüks stüdyo daireler'e çevirmişler. Sen hiç gidiyor musun Gravesend'e?"

"Annem öldüğünden beri adımımı atmadım."

Dave fermuarını çekip birkaç kilo verse iyi olacak bir ihti-

yar gibi bir ayağını diğerinin önüne atarak yürüyor. Lavaboda sabunluğa çekinerek uzanıyor; bir köpük topağı kabarıp avucuna konuyor. "Şuna bak yahu! Hayat her geçen gün bilimkurguya dönüyor. Mesele, senin yaşlanıp çocuklarının evden gitmesi değil. Mesele, dünyanın vın diye kaçması ve seni en rahat hissettiğin yılları aramaya mecbur etmesi." Dave sabunlu ellerini musluğun altına tutunca su fışkırıyor. "Aoife'nın tadını çıkar Ed. Bugün omzunda taşıdığın yavrucak yarın uçup gidecek, gidince de 'Ne zamandır içimi kemiren şüphe doğruymuş' diyeceksin: Çocuklarını ne kadar seversen sev, onlar sana ödünçtür sadece."

"Ben asıl Aoife'nın ilk erkek arkadaşından korkuyorum" diyorum.

Dave ellerini silkeliyor. "Ha onu dert etme."

Boşboğazlığım sağ olsun Dave'e Vinny Costello'yu ve Jacko'nun kayboluşuna giden olay örgüsünü hatırlatmış olabilirim, konuyu değiştirmeye çabalıyorum: "Ama Pete efendi bir çocuğa benziyor."

"Öyle gibi. Sharon da bildim bileli zor beğenir yalnız."

Dave'in aynadaki yansımasını, içten içe "Holly'nin aksine" diyor mu diye incelerken, o benden erken davranıyor: "Sen hiç canını sıkma Ed, üstesinden gelirsin. Hayatımda tanıdığım, sakalını benim kadar iyi taşıyan bir avuç insandan birisin."

"Sağ ol." Ellerimi kurutma makinesinin altına tutarken içimden *Gerçekten yapar mıyım?* diyorum. *İşim için Holly'yle Aoife'yı terk eder miyim?*

Holly'nin beni seçmek zorunda bırakmasına öfkeliyim.

Holly'den tek istediğim beni işimle paylaşması.

Benim de Holly'yi işiyle paylaştığım gibi. Adil bölüşüm.

"Herhalde başta biraz sarsılırsın" diyor sezgileri kuvvetli emekli pub sahibi Dave, "İngiltere'ye kesin dönüş yapınca. Öyle değil mi?"

"Eh... Evet, herhalde, başka bir şey çıkmazsa."

"Ha, başka bir şey mi çıkabilir?"

"*Spyglass*, aralık ayına kadar devam etmemi istiyor."

Dave beni anladığını belirterek tıslıyor. "Asırlık mesele. Vazife mi, aile mi? Sana fikir veremem Ed, ama şu kadarını söyleyebilirim ki, doktorların sayılı günün kalmış dediği çok insan tanıdım ben. Böyle olması doğal; bana da bugün doktor kalkıp bilmem ne kadar ömrün kalmış dese, ben de koşa koşa bara gider, en sert içkiyi alıp dinleyecek birine derdimi anlatırdım. Tahmin edebileceğin gibi, bu adamların bir teki bile bana, 'Keşke işime biraz daha zaman ayırsaydım Dave' demedi."

"Belki yanlış işi yapıyorlardı" diyorum, der demez de yaptığım küstahlıktan pişman oluyorum. Daha fenası düzeltme imkânım da olmuyor, çünkü kapı ardına kadar açılıp içeri Holly'nin İrlandalı kuzenleri doluyor aralarında gülüşerek. "Ed, Dave Enişte" diyor Holly'yle akrabalık ilişkisine bir türlü kafamın basmadığı Oisin, "Katlı Teyzem sizi sağ ele geçirip geri getirmeye yolladı bizi."

"Vay anasına, bu sefer ne suç işlemişiz?"

"Sıkıntı yok Dave Enişte. Pasta kesilecek de ondan."

Bağdat'a doğru arabayı Aziz kullanırken Nasır bana revirde konuştuğu hastaları anlattı. Aziz'in fotoğrafları da eklenince *Spyglass*'e iyi bir haberin iskeleti çıkmıştı. Fakat Ebu Gureyb'e gelmeden trafik durdu. Nasır yol kenarındaki tablacıdan kebap almaya indi, iki haberle döndü: Yakıt konvoyuna saldırmışlardı, on metrelik çukur açıldığı için Bağdat yolu çok ağır ilerliyordu; bir de hapishanenin güneydoğusundaki bir tarlaya bir Amerikan helikopteri düşürülmüştü. Düştüğü yeri bulmak için yolumuzu değiştirdik. Kayış gibi kuzu –belki keçi– etini kemirirken, Aziz daha önce başımızın derde girdiği camiden güney yönüne döndü. Hapishane binasını geçtikten sonra, bir öbek ılgının arkasından siyah duman

yükseldiğini gördük. Bisikletli bir erkek çocuğu doğruladı; evet, bir Amerikan Kiowa helikopteri düşürülmüştü o tarafta, Allah'a şükür. İşgal altındaki Irak'ta büyüyen çocuklar silah ve askeri teçhizat modellerini, benim 1980'lerde oltalar, motosikletler ve Top 40 listesini bildiğim kadar iyi biliyorlar. Çocuk "güüm" diyerek patlama hareketleri yapıp güldü. Nasır'a, komandoların gelip iki Amerikalının cesedini yarım saat önce taşıdıklarını, şimdi gidip görebileceğimizi söyledi.

Toprak yol sulama kanalının üzerinden ve ılgınların arasından sazlık bir tarlaya çıktı. Kiowa'nın ezilmiş ve kararmış cesedi dumanlar çıkararak yan yatıyordu, kuyruk kısmı ise tarlanın bir ucundaydı. "Yerden havaya füze" diye fikir yürüttü Nasır, "kılıç gibi ortadan ikiye kesmiş." Etrafta yirmi kadar erkek ve çocuk dikiliyordu. Diğer uçta çiftlik binaları vardı, makineler çürümeye terk edilmişti. Aziz arabayı köşede durdurdu, yürüyerek yanlarına gittik. Akşamüstü sinek vızıltısından geçilmiyordu. Yaklaşırken Aziz fotoğraflar çekti. Pilotları düşündüm, döne döne toprağa çakılırken akıllarından neler geçtiğini merak ettim. Kırmızı puşili yaşlı bir adam Nasır'a "Gazeteci misin?" diye sordu, Nasır da "Evet, bir Ürdün gazetesinde çalışıyoruz" dedi. "Amerikalıların ve müttefiklerinin yalanlarıyla mücadele etmeye geldik" deyip adama helikopterin düştüğünü görüp görmediğini sordu. Adam "Görmedim" dedi, sadece patlama duymuştu. Bazı adamlar, belki Mehdi Ordusu, arabalara binip oraya doğru gitmişti ama o çok uzaktaydı, "Zaten bak" demişti gözlerini göstererek; gözlerine perde inmişti.

Irak'ta çok şey görmek insanın canına mal olabilir.

Ansızın askeri araçların uğultusunu duyduk ve kalabalık dağıldı; daha doğrusu, tarladan iki çıkışın da dörderli Humvee konvoylarıyla kesildiğini görünce yine bir araya toplaştık. Araçlardan tam vücut zırhlı komandolar inip M16'larını bize çevirdi. Gaipten bir ses tarlayı inletti: "Kaldır ellerini

yukarı! Kaldır elleri kaldır! Yat yere! Yere yat yoksa hepinize sıkarım eşek siken haramiler sürüsü! Sırıtma!" Çevirisi yapılmadı ama hepimiz anladık.

"KALDIR ELLERİ!" diye böğürdü bir başka komando, yağlı tulumlu bir adama, o ise "*Mafi mushkila, mafi mushkila, no problem, no problem*" diye cevap verecekken komando, "Bana karşı gelme lan!" deyip postalını adamın böğrüne indirdi –hepimiz yemiş kadar olduk tekmeyi– adam da nefesiyle boğuşarak, öksürerek yere yıkıldı. Komando, yüzünü ninja gibi gizlemiş çevirmene, "Bu çiftliğin sahibini bul" dedi. Komando telsize olay yerine intikal ettiklerini söylerken, çevirmen kırmızı puşili ihtiyara çiftliğin sahibini sordu.

Cevabı duyamadım, çünkü zenci bir komando Aziz'in başına gelmiş, "Hatıra fotoğrafı mı çektiriyorsun?" diyordu, "Senin marifetin mi?" Kader işte; bir Chinook sökün etti güneşten ve sesim duyulmaz oldu; komando, Aziz'in fotoğraf makinesini boynundan öyle bir çekti ki, kayış koptu ve Aziz yüzükoyun yere kapaklandı. Sonra bir baktım komando tabancasını çekmiş Aziz'in başına dayamış duruyor.

"*Yapma, o benim adamım*!" diye bağırdım ama Chinook'un gürültüsü beni bastırdı, sonra biri de beni yere fırlatıp zırhlı dizini enseme bastırdı; içimden *ben öldükten sonra fark edecekler hatalarını,* dedim. Sonra da: *Hayır, hiç fark etmeyecekler. Beni Bağdat'ın dışında kireç kuyusuna sallayıverecekler.*

"*Neden memnun değiller, Ed?*"

Düğün pastasından bir lokma ağzıma doğru yola çıkmış ama Pauline Webber'ın sesi çın çın öttüğü için şu anda dört Webber, altı Sykes, Aoife ve bir vazo turuncu zambak bana bakıyor. İşin kötüsü, konuyu bilmiyorum, çünkü birkaç dakikadır aklımdan *Spyglass*'in sahibi olan kurumun muhasebe bölümüne e-posta yazıyordum. Bir ipucu verir diye Holly'ye bakıyorum ama o da "mağdur kadın" maskesi ardından umudu-

mu boşa çıkarıyor. Gerçi maske mi, ondan da emin değilim.

Neyse ki Peter'ın kardeşi ve sağdıcı Lee yardımıma koşuyor. Bu çocuğun "temel yetkinliği" vergi kaçırma olabilir ama uluslararası ilişkiler otoritesi kesilmesine engel değil. "Saddam zamanında Irak'ın üstü toplama kampı, altı toplu mezardı. Biz Amerikalılarla kalktık onların diktatörlerini onlar adına devirdik, sevabına ha, para da istemeden. Gerisi besle kargayı oysun gözünü. Nankörlük bu Arap milletinin genlerine işlemiş. Hem bir tek bizim üniformalılardan nefret etmiyorlar ki; Batılı olan herkes düşman, öyle değil mi Ed? Geçen sene sırf Amerikalı diye kafasına sıktıkları o adamcağız gibi. İğrençlik, başka bir şey değil."

"Dişinde ıspanak kalmış Lee" diyor Peter.

Aoife elbette, "Kafasına sıkmak ne demek baba?" diye soruyor.

"Hadi gel biz seninle" diyor Holly Aoife'ya, "büyük kızların masasına gidip Lola'yla Amanda'ya bakalım. Coca-Cola var galiba."

"Ama sen hep Coca-Cola uykunu kaçırır dersin anne."

"Evet ama Sharon Teyze'nin nedimesi olarak çok yoruldun, bir seferden bir şey olmaz." Holly'yle Aoife uzaklaşıyor.

Lee hâlâ ne olduğunu anlamadı. "Çıktı mı ıspanak?"

"Çıktı da" diyor Peter, "patavatsızlık baki."

"Ha? Ha." Lee pişmanlıkla sırıtıyor. "Pardon Ed, kusura bakma. Şarabın dibine vurmuş olmamdan kaynaklansa gerek."

"Ne kusuru?" demem lazım ama omuz silkmekle yetiniyorum.

"Bir gerçek var ki" diyor bütün gerçekleri bilen adam sesiyle Lee, "bu savaş tek bir şey için çıktı: petrol."

Şu lafı her duyduğumda kenara bir onluk atsam, şimdiye Hebridler'in yarısı benimdi. Çatalımı bırakıyorum. "Bir ülkenin petrolünü istersen gider satın alırsın. Bizim ilk Körfez Krizi'ne kadar Irak'tan aldığımız gibi."

"Kukla hükümet kurmak çok daha ucuz tabii." Lee çok kışkırtıcı bir laf ettiğini vurgulamak için dilinin ucunu azıcık dışarı çıkarıyor. "Bir düşünsenize petrol ihalelerini, yandaşlara peşkeş çekilenleri, oh, oh."

"Belki Iraklılar da buna itiraz ediyordur" diyor Peter ve Lee'nin babası, emekli banka müdürü, gözlerinin altı sarkık, alnı Klingonlarınki kadar ihtişamlı Austin Webber. "Ben de olsam başımda kukla hükümet istemem."

"Bıraksanız da soruma Ed cevap verse" diyor Pauline. "Irak'a müdahale neden bu kadar senaryo dışına çıktı?"

Başım uğulduyor. Dün gece Holly'nin ültimatomundan sonra pek uyuyamadım, şimdi de çok şampanya içtim. "Çünkü senaryoda geçen yer gerçek Irak değil. Rumsfeld, Rice, Bush gibilerinin olmasını istedikleri, olduğunu sandıkları, sürgündeki Iraklı kafadarlarınca olduğuna inandırıldıkları hayal mahsulü bir Irak. Japonya'nın 1945'teki hali gibi üniter bir devlet bulacaklarını beklediler. Bunun yerine çoğunluktaki Şii Araplar, azınlıktaki Sünni Araplar ve Kürtler arasında bitimsiz bir iç savaşla karşılaştılar. Sünni Saddam Hüseyin, ülkede şiddet ve zorla da olsa barış tesis etmişti, o ortadan kalkınca iç savaş... tekrar patladı, Geçici Koalisyon Hükümeti'ni sardı. Egemenlik elindeyse tarafsız kalamıyorsun."

Salonun öbür ucundaki orkestra "Birdie Song"a giriyor.

Ruth, "Yani Sünniler Felluce'de başa yeni bir Sünni lider geçsin diye mi çatışıyorlar?" diye soruyor.

"Bir sebebi de bu, ama başka yerlerde Şiiler de yabancıları ülkelerinde istemedikleri için çatışıyorlar."

"İşgal çok çirkin bir şey" diyor Austin. "Bunu anlıyorum. Ama Iraklılar da hayatın eskisine göre iyiye gittiğini görmüyorlar mı?"

"İki yıl önce ortalama bir Iraklının –erkeğin tabii– iyi ya da kötü bir işi vardı. Bugün yok. Suları akıyor, lambası yanıyordu. Bugün akmıyor, yanmıyor. Benzin vardı. Bugün yok.

Tuvaleti çalışıyordu, bugün çalışmıyor. Çocuklarını kaçırılma korkusu olmadan okula gönderebiliyordu, bugün gönderemiyor. Irak çatırdayan, perişan, sancılı bir ülkeydi ama öyle ya da böyle, kör topal işliyordu. Bugün işlemiyor."

Arap'a benzeyen bir garson gümüş karaftan fincanımı dolduruyor. Ona teşekkür ederken, benim için "Ne zırvalıyor lan bu?" diye düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Bu arada, pasta merasiminde Ortadoğu politikası konuşmaktan pek memnun gelin Sharon, "Peki suçlu kim?" diye soruyor.

"Kime sorduğuna göre çok değişir" diye cevaplıyorum.

"Sana soruyoruz" diyor damat Peter.

Kahvemi yudumluyorum. Lezzetli. "Irak'ın adı konmamış kralı, Kissinger'ın havarilerinden L. Paul Bremer III diye bir adam. Göreve geldiğinde, işgali şekillendiren iki kararname imzaladı. Bunlardan birincisi, Baas Partisi üyelerinin belli bir seviyeden üstünün görevden atılmasıydı. Bremer tek bir imza ile Koalisyon Hükümeti'nin ülkeyi tekrar inşa etmek için ihtiyaç duyacağı memurları, bilim insanlarını, öğretmenleri, polisleri, mühendisleri ve doktorları kapının önüne koydu. Elli bin beyaz yakalı Iraklı işlerini, emekliliklerini ve geleceklerini kaybetti, o andan itibaren işgalin başarısız olmasını istemeye başladı. İkinci kararname ise Irak ordusunu terhis etti. Tazminat, emeklilik filan hiçbir şey yok. Bremer böylece işsiz, silahlı ve öldürme eğitimi almış 375.000 asi doğurdu. Geriye bakınca tabii ki her şey kolay ama işgal altındaki bir ülkeye genel vali olarak gidiyorsan senin görevin ileri görüşlü olmak, kendin olamıyorsan, olan danışmanlarını dinlemektir."

Brendan'ın telefonu çalıyor, arkasını dönerek açıp "Jerry, Köpek Adası'ndan ne haberler?" diyor.

"Bu Bremer bu kadar kötü yönetiyorsa" diyor Peter beyaz ipek kravatını gevşetirken, "niye azledilmiyor?"

"Günleri sayılı." Kahveme bir topak şeker atıyorum. "Fakat başkandan tutun Yeşil Bölge'deki en düşük rütbeli subaya kadar herkes, 'İsyancılar bir avuç çapulcudur, belleri kırıldı kırılacaktır' diye hikâyeler uydurulmasından çıkar sağlıyor. Yeşil Bölge bir nevi kral çıplak hikâyesi gibi; gerçeği dile getirene vatan haini yaftası yapıştırılıyor. Gerçekçilerin sonu hayırlı olmuyor."

"İyi ama" diyor Sharon, "Yeşil Bölge'den dışarı adım atmaz gerçekle karşılaşıyorlardır."

"Personelin çoğu dışarı tek adım atmıyor. Havaalanına gitmek dışında."

Austin Webber monokl takıyor olsaydı şimdi düşerdi. "Yahu bir ülke sığınaktan nasıl yönetilir?"

Omuz silkiyorum. "Olduğu kadar. Sözümona. Cehalet içinde."

"Ama hiç değilse, askerin durumun farkında olması lazım. Kurşunlara, bombalara hedef olan onlar."

"Farkındalar Austin. Bremer'ın kadrosuyla rütbeliler arasındaki savaş zaten çok çetin, fakat nüfusu radikalleştirmek askerin de işine geliyor. Fotoğrafçım Aziz'in amcası, Kerbela'da birkaç dönüm zeytinlik sahibi. Geçen ekim ayında arazisinden geçen yolda bir konvoya saldırı olmuş, Koalisyon güçleri de 'çapulcuların' kimliğini çevre halkına sormuş. Hiç kimseden cevap alamayınca bir müfreze komando adamın ne kadar ağacı varsa kesmiş, 'ileride işbirliği yapmaya gönüllü olsunlar' diye. Bir düşünün bakalım, ne kadar işbirliği yapıldı?"

"Britanya'nın 1916'da İrlanda'daki hali gibi" diyor Oisin O'Dowd. " 'Bu vahşiler ancak kaba kuvvetten anlar' maçoluğunu o kadar çok dinlediler ki, sonunda inanmaya başladılar. O andan sonra kaybetmeye mahkûmlardı."

"Ben otuz yıldır Amerika'ya gider gelirim" diyor Austin. "Tanıdığım Amerikalılar olabildiğince akıllı, duyarlı, doğru dürüst insanlardı. Anlamıyorum ki..."

"Bana öyle geliyor ki Austin, senin bankacılık dünyasında tanıştığın Amerikalılar, en yakın arkadaşı, daha dün elinde elma poşetiyle gelen Iraklı güler yüzlü bir genç tarafından vurulan, Nebraskalı lise terk çocuklar değil. O gencin babasını daha geçen hafta, televizyon antenini tamir etmeye çalışırken, yoldan geçen Humvee'nin nişancı subayı biçti. O subayın en yakın arkadaşı daha bir gün önce bir çatıda pusuya yatmış keskin nişancının domdom kurşununu yedi boynuna. O nişancının kız kardeşinin bulunduğu araba tam bir askeri ataşe konvoyu geçerken kavşakta stop etti, korumalar da otomatik silahlarla taradılar arabayı, çünkü şüpheleri doğruysa konvoyu intihar saldırısından korumuş olacaklardı, yanlışsa Irak kanunları onlara nasıl olsa işlemeyecekti. Savaşlar kendi sıçtıkları boku yiye yiye büyüyor; büyük yedikçe büyük sıçıyor."

O son benzetmemin maksadı aştığını görüyorum.

Lee Webber, yan masada bir arkadaşıyla sohbet ediyor.

Annesi, "Hadi bu son dilim pasta da kalmasın" diyor.

Toza ve kuma bastırılmamış gözüm arayıp zenci komandoyu buldu ve o anda dudak okuma kabiliyeti bahşolundu bana, adamın Aziz'e "Gülümse çekiyorum itoğluit" dediğini görebildim.

"Benim adamım o!" Kum tükürdüm.

Asker gözünü bana çevirdi. "Ne dedin sen?"

Çok şükür Chinook uzaklaşıyordu da söylediklerimi duyabildi. "Gazeteciyim" demeye çalıştım ağzımı yukarı çevirmeye uğraşırken. "Britanyalı gazeteciyim." Sesim kuru, çapaklıydı.

Kulağımın dibinde bir Orta Batılı, ağzını yaya yaya, "He canım he" dedi.

"Britanyalı gazeteciyim, adım Ed Brubeck" derken sesimi elimden geldiğince Christopher Hitchens'a benzetmeye çalıştım, "*Spyglass* dergisine çalışıyorum. İyi fotoğrafçı zor bulu-

nuyor, adamına söyle de çeksin silahı kafasından."

"Komutanım! Bu herif Britanyalı gazeteciyim diyor."

"Neymiş neymiş?" Postallar gıcır gıcır yaklaştı. Postalın sahibi kulağıma eğilip "İngilizce biliyor musun?" diye hırladı.

"Evet, Britanyalı gazeteciyim, bir de şu..."

"Hüviyetini göster."

"Basın kimliğim beyaz arabada."

Biri burnunu çekiyor. "Hangi beyaz araba?"

"Tarlanın şu köşesinde. Askeriniz dizini ensemden çekerse göstereceğim."

"Gazetecilerin kimliklerini üstünde taşıması gerekir, bilmiyor musun?"

"Milisler üstümde basın kartı bulurlarsa öldürürler beni. Binbaşım, ensem diyorum, sakıncası yoksa?"

Diz çekildi. "Kalk ayağa. Ağır ağır." Bacaklarım tutulmuştu. Ensemi ovuşturmak istiyordum ama silah çekiyorum sanırlar diye korktum. Subay güneş gözlüğünü çıkardı. Yaşını kestirmek zordu; otuzuna yakın olsa gerekti fakat yüzü kir toplamıştı. Rütbesinin altında "HACKENSACK" yazıyordu. "Madem İngiliz gazetecisin, niye sarıklı kılığına girip gerçek sarıklılarca düşürülmüş OH-58D'nin başında eğlenceye veriyorsun kendini?"

"Bu tarlaya geldim, çünkü burada haber var; böyle giyiniyorum, çünkü fazla Batılı görününce vuruyorlar adamı."

"Fazla Arap görünüyorsun diye de vuruluyordun az daha."

"Binbaşım, şu adamı bırakır mısınız?" Başımla Aziz'i işaret ettim. "O benim fotoğrafçım, şu..." bakıp Nasır'ı buldum "...mavi gömlekli de muhabirim."

Binbaşı Hackensack bizi birkaç saniye ipte bekletti. "Tamam." Aziz ve Nasır'ın kalkmasına izin verildi, ellerimizi indirdik. "Bu Britanya dediğin İngiltere oluyor değil mi?"

"İngiltere artı İskoçya artı Galler, bir de Kuzey İrl..."

"Nottingham. İngiltere mi orası, Britanya mı?"

"İkisi de, hani Boston hem Massachusetts'te hem Amerika'da ya."

Binbaşı ukalalık ediyorum sandı. "Kardeşim Nottingham'da bir hemşireyle evlendi, böyle boktan bir yer görmedim. Jambonlu sandviç istedik, iki dilim kuru bok arasına pembe bulaşık sürüp getirdiler. Yapan herif Arap'tı. Bütün taksiciler Arap'tı. Asıl sizin ülke işgal altında arkadaşım."

Omuz silktim. "Çok göç aldık tabii."

Binbaşı yana eğildi, bir geniz dolusu balgam çıkarıp yere bıraktı. "Yeşil Bölge'de mi oturuyorsun Britanyalı gazeteci?"

"Hayır. Nehrin karşısındaki Safir Otel'de kalıyorum."

"Gerçek Iraklılarla iç içeyim diyorsun."

"Yeşil Bölge'yle Bağdat apayrı şehirler."

"Ben sana gerçek Iraklıyı anlatayım. Gerçek Iraklı diyor ki, 'İşgalden beri can güvenliğimiz kalmadı!' Ben diyorum ki, 'O zaman birbirinizi öldürmeyin, bıçaklamayın, soymayın mesela.' Gerçek Iraklı 'Amerikalılar gece yarısı evimizi basıyor, kültürümüze saygı göstermiyor' diyor. O zaman siz de evinizden bize ateş açmayın lan hıyarlar! Gerçek Iraklı: 'Kanalizasyon nerede, okul nerede, köprü nerede?' Peki sana kanalizasyon, köprü, okul yapılsın diye paketleyip verdiğimiz milyarlarca dolar nerede? Niye suları, elektrikleri kesikmiş? Bir sorsana trafoları patlatan, boruları kıran kimmiş? İmamları çıkmış 'Bizim caminin badanası geldi' diyor. O zaman kaldıracaksın o mübarek kıçını, alacaksın fırçayı eline, çıkacaksın merdivene, boyayıvereceksin camini. Senin gazete hangisi bu arada?"

"Dergi, *Spyglass*. Amerikan dergisi."

"Nasıl bir şey, *Time* dergisi gibi filan mı?"

"Liberal kerhane peçetesi komutanım" dedi yakındaki bir asker.

"Liberal mi?" Binbaşı Hackensack, kelimeyi "pedofil" der gibi telaffuz etti. "Liberal misin sen Britanyalı gazeteci?"

Yutkundum. Iraklılar da bize bakıyor, hayatlarının, bu anlamadıkları ama gergin olduğu her halinden belli konuşmaya bağlı olup olmadığını kestirmeye çalışıyorlardı. "Siz son zamanların en muhafazakâr Beyaz Saray yönetimi sebebiyle buradasınız. Fikriniz benim için önemli binbaşım: Siz başınızdakileri, akıllı ve cesur insanlar olarak mı görüyorsunuz?"

Zaten boktan elimi kötü oynadığımı hemen fark ettim. Uykusuz, öfkeli bir subaya, komutanın dünyadan habersiz dallamanın tekidir, silah arkadaşların da boşuna öldü, denmez. "Ben sana bir soru sorayım" diye hırladı Hackensack. "Buradaki beylerin hangisi bilir helikopterimizi kimin düşürdüğünü?"

Aziz ve Nasır'la birlikte kendimizi bulduğumuz bok çukurunun dibine değmiyordu bile artık ayaklarım. "Biz de sizden birkaç dakika önce geldik buraya." Sinekler vızıldadı, uzakta araçlar tangırdadı. "Bu insanlar bize bir şey söylemediler. Tanımadıklarına, hele ki yabancılara güvenebilecekleri bir çağda yaşamıyorlar." Ben bunları söylerken binbaşı da dikkatle beni süzüyordu. Konuyu değiştirsem iyi olacak.. "Binbaşı Hackensack, şu gerçek Iraklılar konusunda söylediklerinizi sizin ağzınızdan yayınlayabilir miyim?"

Bana doğru eğilip gözlerini kısarak baktı. "Dalga mı geçiyorsun lan sen?"

"Okuyucularımız sizin görüşlerinizden çok faydalanır."

"Hayır, benim ağzımdan yazamazsın, yazarsan da ben senin ağzına..." Hackensack telsizi cızırdayınca yana döndü. "Merkez, iki yüz on altı. Olay yerindeyiz, ağzını ayırmış bakanlar var ama zanlı bulamadık, tamam. Âdet yerini bulsun diye ifade alacağım ama sarık altından kıkır kıkır gülecekler bize, tamam. Anlaşıldı merkez. Tamam. Ha şey, Balinski'den haber aldınız mı, tamam." Binbaşının burun delikleri açıldı ve çenesi çıtladı. "Hasiktir merkez. Hasiktir, hasiktir. Tamam." Bir taşa tekme savurdu, taş Kiowa'nın gövdesinden sekti. "Yok yok, karargâh komutanlığına bildirmeyin şimdi,

kimse sallamaz. Birliğine haber verin, onlar halleder. Anlaşıldı merkez, tamam." Binbaşı Hackensack, zenci askere bakıp başını iki yana salladıktan sonra kötü bakışlarını bana çevirdi. "Sen karşında anca küfürbaz asker görüyorsun değil mi? Bir çizgi film karakteri, bir manga da isimsiz asker. Sence biz sırf buraya geldik diye bunu..." başıyla enkazı işaret ediyor "...hak ettik. Ama ölenlerin de karısı, çoluğu çocuğu vardı, tıpkı senin gibi. Onlara da yalan söylediler bu savaş hakkında, sana nasıl söyledilerse. Ama sen Britanyalı gazetecinin aksine onlar, milletin söylediği yalanın bedelini canlarıyla ödediler. Senden daha cesurlardı. Senden daha iyilerdi. Senden fazlasını hak ettiler. Şimdi Batman'ini Robin'ini al, yıkıl karşımdan. Defol!"

"*Selamünaleyküm.*" İhtiyar İrlandalı kadının başında köpük gibi saçlar, üzerinde kaşmirden zikzaklı bir pançe var. Aykırı gitmeye gelmez.

Drambuie kadehini masaya koyuyorum. "*Ve aleykümselam.*"

"Becerebildim mi? *Afiyettesiniz inşallah.*"

"*Elhamdülillah.* Yolluğu hak ettin Eilish."

"Çok naziksin. Seni meşgul etmedim ya?"

"Rica ederim." Salonun bir köşesinde Eilish'le yalnızız. Aoife'nın damat Peter'ın yeğenlerinden biriyle el çırpmalı şarkılı bir oyun oynadığını görüyorum, Holly de başka İrlandalı kuzenleriyle sohbet ediyor. "Yukarıdaki salonda şişe açılmıştı da."

"Yolda uzaylılara rastladın mı?"

"Sürüsüne bereket. Salon, *Yıldız Savaşları*'ndaki bar sahnesine dönmüş." Seksenlerinde bir İrlandalı kadının bu sözlere anlam veremeyeceğini tahmin ediyorum. "*Yıldız Savaşları* dediğim eski bir bilimkurgu filmi, bir sahnesinde..."

"İlk çıktığında Bantry Sineması'nda izledik kız kardeşimle yavrum. Böyle ortası delikli şilinler vardı o zaman."

"Kusura bakma, belki dedim... Şey..."

"*Slainte*."* Drambuie kadehini benim cin-toniğime tıklatıyor. "Oh, şifa niyetine. Şimdi söyle bakalım Ed. Irak'ta Amara'ya, sazlıklara gittin mi hiç?"

"Hayır, daha da kötüsü, ben Basra'dayken Amara'daki Britanya valisiyle röportaj yapacaktım, ama o sabah Bağdat'taki Birleşmiş Milletler karargâhı bombalandı, geri dönmek zorunda kaldım. Artık Amara girilemeyecek kadar tehlikeli, fırsat kaçtı. Sen gitmiş miydin?"

"Thesiger'dan birkaç ay önce gittim evet, ama iki hafta sonra ayrılmak zorunda kaldım. Muhtarın karısı bana göz koydu, iyi mi? Hâlâ rüyalarıma girer o sazlıklar. Çok bir şey kalmamış geriye diyorlar."

"Saddam düşmanları saklanamasın diye kuruttu bataklıkları. Kalanı da İran savaşından bu yana mayın tarlası."

Eilish dudağını ısırıp başını sallıyor. "Herifin teki koca bir araziyi, sakinlerinin hayat tarzlarını kökten değiştirmeyi kendine hak görüyor..."

"Sen o yolculukta hiç tehlikede hissetmedin mi kendini?"

"Selemin altında bir Browning duruyordu."

"Kullandın mı hiç?"

"Bir kere iş düştü sadece."

Anlatmasını bekliyorum ama Büyük Teyze Eilish sevimli bir ihtiyarcık gibi gülümsüyor. "Seninle nihayet tanışabilmek ne güzel Ed."

"Kusura bakma, bir türlü gelemedim Holly ve Aoife'yla. Hep bir..."

"İş, biliyorum. Hep iş. O kadar savaş var. Fırsatını buldukça yazdıklarını okuyorum ama. Holly bana *Spyglass*'ten kupürler gönderiyor. Baban da mı gazeteciydi peki? Kanında mı var?"

"Değildi. Babam daha çok... işadamı tarzı biriydi."

* İrlanda dilinde "şerefe". (ç.n.)

"Öyle mi? Ne tarz işlerle iştigal ediyordu?"

Söyleyeyim gitsin. "Hırsızlık. Fakat sonra kalpazanlık ve gasp sektörlerine de yayıldı. Hapishanenin spor salonunda kalp krizinden öldü."

"Tüh, burnumu sokmasaydım keşke. Bağışla beni Ed."

"Rica ederim." Çocuklar yanımızdan koşa koşa geçiyor. "Annem beni Gravesend'de ite kopuğa bulaştırmadan yetiştirdi. Parasızdık ama Norm Dayım yardım ederdi eline para geçtiğinde, bir de... Evet, annem harika kadındı. O da aramızdan ayrıldı gerçi." Biraz utanıyorum. "İyice *Oliver Twist*'e çevirdik hikâyeyi. Ama annem hiç değilse torununu kucağına alabildi. Ona seviniyorum. Hatta fotoğraflarını bile çektim." Salonun müzikli tarafından alkış, tezahürat duyuluyor. "Vay, Dave'le Kath'e bak sen." Holly'nin annesiyle babası, benim asla erişemeyeceğim bir zarafetle "La Bamba" eşliğinde dans ediyorlar.

"Sharon bana ders alacaklarını söylüyordu."

Haberim olmadığını itiraf etmeye utanıyorum. "Holly demişti."

"Çok meşgulsün biliyorum ama bu yaz birkaç günlüğüne de olsa Sheep's Head'e gel Ed. Tavuklarım kümesin üst katını sana ayırır diyeyim. Aoife her geldiğinde çok bayıldı. Midilliye bindirir kırlarda gezdirirsin, adanın en ucundaki deniz fenerine pikniğe götürürsün."

Eilish'e evet demeyi çok isterim, fakat Olive'e evet dersem bütün yazı Irak'ta geçireceğim. "Gelebilirsem gelirim. Holly senin kulübenin bir resmini yapmış. Evinde yangın çıkarsa ilk onu kurtaracakmış. Bizim evde yani."

Eilish, yaşlılıktan eriğe dönmüş dudaklarını büzüyor. "Biliyor musun, o resmi yaptığı günü hatırlıyorum. Kath gelmişti Cork'a, Donalgilleri görmeye, Holly'yi birkaç gün bana bırakıtı. 1985 bu dediğim. Çok kötü günler geçiriyorlardı tabii, hani malum... Jacko falan."

Başımı sallayıp içiyorum, buzlu cin dişetlerimi uyuşturuyor.

"Aile toplantıları hepsine çok zor geliyor. Jacko da bugün koskoca delikanlı olurdu. Sen hiç tanıdın mı onu Gravesend'de?"

"Hayır. Adını duydum sadece. İnsanlar dâhi de diyorlardı, deli de... Yani ne bileyim, çocukluk işte. Ben Holly'yle aynı sınıftaydım ama biz birbirimizi tanıyıncaya kadar Jacko... Olan olmuştu." O zamandan bu zamana o kadar günler, dağlar, savaşlar, ödevler, biralar, uçak milleri, kitaplar, filmler, hazır erişteler ve ölümler geçti ama... Sheppey Adası'nı bisikletle geçip Gabriel Harty'nin çiftliğine vardığım dün gibi aklımda. Holly'ye, "Jacko burada mı?" diye sorduğumu, yüzündeki ifadeden cevabın hayır olduğunu anladığımı capcanlı hatırlıyorum. "Sen Jacko'yu ne kadar tanıdın Eilish?"

Yaşlı kadın derin derin iç geçiriyor. "Kath onu ilk getirdiğinde beş yaşında filandı. Düzgün, hoş bir oğlandı ama insanda iz bırakmıyordu. On sekiz ay sonra bir daha geldiler, menenjit geçirdikten sonra." Drambuie'den içip dudaklarını bastırıyor. "Eskiden olsa 'cin çarpmış' derlerdi ama modern psikiyatri olayı çözdü neyse ki. Altı yaşındaki Jacko... Farklı bir çocuktu."

"Nasıl farklı?"

"Dünya hakkında, insanlar hakkında bir sürü şey biliyordu. Onun yaşındaki çocukların bilmediği, bilemeyeceği, bilmemesi gereken şeyleri. Gösteriş meraklısı da değildi üstelik. Jacko, ukalalık ediyor gibi görünmeyecek kadar iyi biliyordu bildiklerini, ama" derken bakışlarını çeviriyor Eilish, "sana güvenirse bildiklerinin bir kısmını gösterirdi. O zamanlar Bantry'de kütüphanecilik yapıyordum, o gelmeden bir gün önce Enid Blyton'ın *Sihirli Ağaç*'ını almıştım, çünkü Kath bana onun da Sharon kadar okumaya meraklı olduğunu söylemişti. Jacko bir oturuşta okudu kitabı ama beğenip beğenmediğini söylemedi. Ben de sordum; 'Gerçek fikrimi söyleyeyim mi teyzeciğim?' dedi; 'Yalanını istemem zaten' dedim; o da cevabı-

nı verdi: 'Bana biraz *çocuksu* geldi.' Bunu diyen de altı yaşında çocuk ha! Ertesi gün işe Jacko'yu da götürdüm ve –yalanım varsa ne olayım– gitti raftan *Godot'yu Beklerken*'i indirdi. Beckett yahu! İtiraf edeyim ben dikkat çekmek istiyor, büyüklerin takdirini kazanmak istiyor sandım. Ama öğlen vakti iskelede sandviçlerimizi yerken ona Samuel Beckett'i nasıl bulduğunu sorunca..." Eilish Drambuie'sini yudumluyor, "bir anda sohbete Spinoza'yla Kant da katıldı. Bir şekilde araya girip ona dosdoğru sordum 'Bunları nereden biliyorsun Jacko?' diye, ne cevap verse beğenirsin? 'Otobüste filan duymuşumdur teyzeciğim. Daha altı yaşındayım ben.' " Eilish kadehini elinde çeviriyor. "Kath'le Dave uzmanlara gittiler ama Jacko hasta değildi ki, nesini düzelteceklerdi?"

"Holly hep menenjitten sonra beyninin bir şekilde büyük bir dönüşüm geçirip kapasitesinin çok arttığını söylerdi."

"Öyledir; bilimin ileri karakolu nöroloji diyorlar."

"Ama menenjit fikri senin de aklına yatmıyor değil mi?"

Eilish tereddüt ediyor bir an. "Jacko'nun beyni değişmedi Ed; ruhu değişti."

Renk vermiyorum. "Peki, ruhu değiştiyse o yine de..."

"Hayır. O artık Jacko değildi. Beş yaşında beni ziyarete gelen çocuk değildi; altı yaşındaki Jacko bambaşka bir insandı." Seksenliklerin yüz ifadesini okumak zor; ciltleri o kadar kırışık, gözleri o kadar kısık ki, yüzünden ipucu alınamıyor. Orkestrayı Cork tümeni ele geçirmiş; "Irish Rover" şarkısına giriyorlar.

"Bu görüşünü kendine sakladın herhalde, öyle mi Eilish?"

"Evet. Delirmişlik belirtisi olmanın yanında kalp de kırardı. Tek kişiye söyledim, o da kendisine. Beckett olayından birkaç gün sonra akşam fırtına çıktı, ertesi sabah Jacko'yla bahçemin ucundaki koya dolmuş yosunları topluyorduk ki dosdoğru sordum: 'Jacko, kimsin sen?' O da cevapladı: 'İyi niyetli bir misafirim Eilish.' Peki. Dilim varmadı 'Jacko nerede?' diye sormaya, ama o bir şekilde aklımı okudu sanıyorum.

Bana Jacko'nun kalamayacağını, ama hatıralarının ona emanet olduğunu söyledi. Hayatımın en garip anıydı bu ve garip an kıtlığından mustarip olmadım hiç."

Bacağımı uzatıp geriyorum, uyuşmuş. "Sonra ne yaptınız?"

Eilish suratıyla omuz silkiyor. "Yosunları havuç ektiğimiz yerlere yaydık. Sanki aramızda anlaşmaya varmıştık. Kath, Sharon ve Holly ertesi gün döndüler. Fakat..." kaşlarını çatıyor, "...Jacko'nun kaybolduğunu duyduğumda..." gözlerime bakıyor "...bizden gidişiyle bize ilk gelişi arasında bir bağlantı var mı diye düşünmeden edemedim."

Bir şişe mantarı pat diye açılıyor, bir masadan tezahüratlar yükseliyor.

"Bana bunları anlattığın için çok onur duydum Eilish, ama gerçekten merak ediyorum niye anlattığını."

"Anlatmamı istiyorlar."

"Kim? İsteyen kim?"

"Yazı."

"Ne yazısı?"

"Benim bir yeteneğim var Ed." İhtiyar İrlandalı kadının gözleri benekli ağaçkakan yeşili. "Holly'ninki gibi. Sen anladın benim neyi kastettiğimi."

Sohbetler kayalara vuran deniz gibi kabarıp sönüyor. "Holly'nin gençliğinde duyduğu sesleri, bir de –bazı çevrelerde– hissikablelvuku olarak adlandırılacak durumları diyorsun herhalde."

"Evet, çeşitli isimler takılıyor bu duruma."

"Tıbben çeşitli açıklamalar da getiriliyor Eilish."

"Vardır mutlaka, tıbbi açıklamalara göre şekillenmek istiyorsan. İrlanda'da *cluas faoi run* deriz buna. Gizli kulak."

Büyük Teyze Eilish'in bileğinde kedigözü taşlardan bir bileklik var. Benimle konuşurken, beni izlerken parmaklarıyla bilekliğini kurcalıyor.

"Eilish, nasıl desem... Yani bak Holly'ye çok saygı duyuyo-

rum, bazen sezgilerinin çok kuvvetli, hatta ürkütücü derecede güçlü olabildiğini biliyorum. Kimsenin geleneklerine laf söylemek de bana düşmez ama..."

"Ama gizilgüçlere gizli kulaklara, bu Cork'lu ihtiyar deli kadının uydurduğu diğer zırvalara inanmak yerine kolunu kesip yersin daha iyi."

Aynen bunları düşünüyorum. Özür dilercesine gülümsüyorum.

"Bu da gayet güzel bir şey Ed. Senin için..."

Baş ağrısının şakaklarımı yokladığını hissediyorum.

"...ama Holly için değil. O bununla yaşamak zorunda. Güç bir mesele. Gayet iyi biliyorum. Üstelik Holly'nin pırıl pırıl modern Londra'da yaşaması, benim puslu ihtiyar İrlanda'da yaşamamdan daha da zor. Yardımına ihtiyacı olacak. Sanıyorum yakın zamanda."

Bu bir düğünde girdiğim en tuhaf sohbet herhalde. En azından Irak hakkında değil. "Ne yapayım?"

"Ona inan, anlattığına inanmıyorsan da."

Kath ve Ruth, Latin danslarının heyecanıyla yüzleri kızarmış halde yaklaşıyor. "İkiniz saatlerdir kafa kafaya vermiş ne konuşuyorsunuz bakalım?"

"Eilish bana Arabistan maceralarını anlatıyordu" diyorum hâlâ son sözünü düşünerek.

Ruth, "Kath'le Dave'in dansını gördünüz mü?" diye soruyor.

"Gördük, hakkınızı teslim etmek lazım" diyor Büyük Teyze Eilish. "Dave'de meğer ne gizli cevherler varmış, hele de bu yaşında ortaya çıkması..."

"Yeni tanıştığımızda dansa giderdik" diyor sülaleye karışınca İrlanda aksanı coşan Kath, "ama Captain Marlow'u devraldıktan sonra bıraktık. Otuz küsur sene baş başa geçirdiğimiz bir gece olmadı."

"Saat üçe çeyrek var Eilish" diyor Ruth. "Taksi birazdan gelir. Vedalaşmaya başla istersen."

Hayır! O kadar esrarlı laf ettikten sonra çekip gidemez. "Ben en azından bu gece kalırsın sanıyordum Eilish."

"Yok, haddimi bilirim ben." Bastonundan destek alarak ayağa kalkıyor. "Oisin beni havaalanına kadar geçirecek, komşum Bay O'Daly de Cork Havaalanı'nda karşılayacak. Sheep's Head'e davetiyeni verdim Ed. Süresi dolmadan gel. Veya benim sürem dolmadan."

"Sen hepimizi gömer gibi duruyorsun" diyorum ona.

"Hepimizin sandığımızdan az zamanı var Ed."

Bağdat'a güneybatıdan giren yolun iki yanında uzanan patlama bariyerlerinin arasında kalan dar gökyüzü şeridinde pembe bulutlar kümeleniyordu. Trafik yan yollarda bile ağır aktığından, Safir Otel'e son iki kilometrede Corolla'mız obez koşucu hızında ilerleyebildi ancak. Aşırı yüklü motosikletler yanımızdan geçti. Arabayı Nasır kullanıyordu, Aziz uyukluyordu, ben de askıda gömleklerden perdemin arkasına iyice gömülmüştüm. Bağdat artık her açıdan karanlık bir şehir: Sokak lambaları yanmıyor, alacakaranlık çöktü mü insanlara bir an önce eve ulaşıp kapıyı arkalarından kapatma telaşı geliyor şehri vampirler saracak gibi. Çirkin şeylere tanık olmuştuk ve Nasır normalden keyifsizdi. "Karımın hali vakti yerindeydi Ed, çocukluğu iyi geçti. Babası petrol şirketinde çalışıyordu, iyi okullara gitti, paraları vardı, akıllıydı, çok çalıştı, Bağdat düzgün bir yerdi o zaman. İran savaşı başladıktan sonra bile bir sürü Amerikan şirketi vardı burada. Reagan paralar, silahlar, CIA ajanları gönderdi Saddam'a yardım için, kimyasal silahlar filan. Saddam, Amerika'nın müttefikiydi, sen de biliyorsun ya. Güzel günlerdi. Ben de gençtim o zaman, Suzuki 125, deri ceketler filan, çok cool. Bütün gece arkadaşlarla oturup sohbet ederdik. Kızlardan, müzikten, kitaplardan falan. Geleceğimiz vardı o günlerde. Kayınpederimin eli kolu uzun olduğu için askere alınmadım. Rad-

yoda iş buldum, Muhaberat Bakanlığı'nda çalışıyordum. Savaş bitti. Nihayet dedik ki, 'Saddam parayı ülkeye harcayacak, üniversiteler kuracak, Türkiye gibi olacağız.' Sonra Kuveyt çıktı. Amerika dedi ki, 'Tamam git gir, sınır ihlali var.' Ama sonra – hop dur bakalım, BM kararı. Hepimiz böyle ne diyorsunuz lan olduk. Saddam köşeye sıkışmış hayvan gibiydi, şerefiyle geri çekilemedi. Kuveyt savaşında bir yaratıcılık sergiledim sorma gitsin. Yenilgiyi, Saddam'ın zaferi gibi gösterdik. Ama geleceğimiz karardı. Evde karımla gizli gizli BBC Arapça Servisi'ni dinlerdik. Nasıl, nasıl kıskanırdım gerçek haberleri verebilen BBC muhabirlerini. Ben de yapmak isterdim. Ama olmazdı. Kürtlere dair yalanlar yazdık, Saddam'a ve oğullarına dair yalanlar yazdık, Baas Partisi'ne, Irak'ın nurlu ufuklarına dair salladık da salladık. Doğruyu yazmaya kalkışanın sonu Ebu Gureyb'di. Sonra 11 Eylül oldu, Bush dedi ki, 'Saddam'ı indireceğiz.' Sevindik. Korkuyorduk ama sevindik. Nihayet Saddam denen şerefsizi indirdiler. Allah'a şükür dedim, Irak yeniden başlayacak, Irak küllerinden doğacak ateş kuşu gibi. Bildin mi?"

"Zümrüdüanka."

"Irak, Zümrüdüanka gibi küllerinden doğacak, ben de gerçek gazeteci olacağım dedim. Nereye istersem giderim, kiminle istersem konuşurum, ne istersem yazarım. Kızlarımın kariyeri olacak dedim, karımın bir zamanlar olduğu gibi, gelecekleri sağlam dedim. Saddam heykelini Iraklılar Amerikalılar el ele devirdi; gel gör ki daha o gece müzeyi yağmalamaya başladılar. Amerikan askerleri öylece durup izledi. General Garner, 'Saddam'dan sonra olur böyle, normal' açıklamasını yapınca, Allah dedim, Amerika'nın bir planı yok. Karanlık günler geliyor. Öyle de oldu. Kızlarımın okuluna savaşta füze isabet etti. Yeni okulun parasını çaldılar. Kızlar aylardır okula gidemiyor şimdi. Evden dışarı çıkmıyorlar. Tehlike çok. Bütün gün didişiyorlar, okuyorlar, çiziyorlar, hayal kuruyorlar, su akar-

sa yıkanıyorlar, elektrik varsa komşuda televizyon izliyorlar. Amerika'da, Beverly Hills'te kızların üniversiteye gittiğini, araba kullandığını, oğlanlarla çıktığını görüyorlar. Televizyondaki kızların odaları bizim apartman dairelerinden büyük; *kıyafetlerine ayakkabılarına ayrı odaları var*. Aman Allah! Kızlarım için hayal kurmak işkence. Amerika gitti mi Irak'ın önünde iki yol var. Birinde silahlar, bıçaklar, Sünni-Şii kavgası, sonsuza kadar. 1980'lerde Lübnan gibi. Diğer yol ise İslamcılar, Şeriat, *burka*. Şimdiki Afganistan gibi. Kuzenim Ömer geçen yıl Beyrut'a kaçtı, oradan Brüksel'e geçti evlenecek birini bulmak için. Genç yaşlı fark etmez, AB pasaportu olsun da. 'Allah aşkına Ömer, deli misin sen?' dedim, 'Sen kadınla evlenmiyorsun ki, pasaportla evleniyorsun.' Bana dedi, 'Kıza altı yıl iyi davranırım, annesine babasına iyi davranırım, sonra anlaşarak boşandık mı AB vatandaşıyım, özgürüm, orada kalırım.' Orada şimdi. O başardı. Bugün bakınca diyorum ki, deli olan Ömer değil bizmişiz. Kalanlar asıl deliler. Burada gelecek ölü."

Ne diyeceğimi bilemedim. Geçtiğimiz kalabalık internet kafeyi tıklım tıklım doldurmuş oğlan çocukları, ağızları bir karış açık, ellerinde oyun kumandalarıyla ekranlara bakıyorlar, Amerikan askerleri olarak Arap görünüşlü gerillaları rahatlıkla Bağdat veya Felluce olabilecek yıkık sokaklarda vurdukları oyunlar oynuyorlardı. Oyunun mönüsünde gerilla olarak oynama seçeneği yoktu herhalde.

Nasır izmariti camın aralığından yolladı. "Irak bitti."

Biraz sarhoş olàbilirim. Holly kokteyl masasının oraya göktaşı kuşağı gibi yayılmış kadınların arasına karışmış. Webber'lar, Sykes'lar, Cork'lu Corcoran'lar, V.E. Diğerleri, hep bir ağızdan konuşuyor. Kim yahu bu insanlar? Bir masada Dave, Aoife'yla dört taş oynuyor ve teatral bir üzüntüyle kaybediyor. Ben Aoife'yla hiç böyle oynamam: Dedesi başını ellerinin arasına alıp "*Hayır ya*, yine nasıl kazandın? Bu oyu-

nun kralıyım ben!" diye dövündükçe, o kıkırdıyor. Holly'nin gündüz yaptığı sevimsizliğe daha az sevimsiz olarak karşılık verseydim keşke deyip Holly'ye bir zeytin dalı uzatmaya karar veriyorum. Dalı alıp suratıma vurursa kimin gıcıklık ettiği, vicdanen kimin rahat olduğu ortaya çıkacak. İnsan içinde "hayat arkadaşım" olarak bilinen kadından üç şık giyimli insan kümesi uzaktayım ki, önümü Pauline Webber kesiyor yanında uzun ince, sarsak bir delikanlıyla. Çocuk gençler bilardo turnuvasına katılacak gibi giyinmiş; mor ipek gömleği, takım yeleği, solgun bir suratı var. "Ed, Ed, Ed!" diye ürüyor Pauline. "Bu sana sözünü ettiğim Seymour. Seymour, bu Ed Brubeck, acar savaş muhabiri." Seymour gülünce diş telleri selama duruyor. İri ve kemikli eli sarıyor elimi. Pauline ise çok uyumlu olacak bir çifti tanıştırmış kadar hoşnut. "Biliyor musunuz, şu halinizin resmini çekmek için fotoğrafçının kalbine tirbuşon saplayıp makinesini alasım var." Bununla ilgili herhangi bir çalışmada bulunmuyor.

Seymour'un el sıkışması, tavsiye edilen sınırları zorluyor. Alnında öfkeli sivilcelerden takımyıldızlar oluşmuş –bakın şu basık W şeklinde Küçükayı Takımyıldızı– ve sarhoşluğumdan ileri gelen, aynı bu sahneyi bundan önce hayal ettim duygusunu, hayır, aynı bu sahneyi daha önce hayal ettiğim duygusunu hayal ettim duygusu bastırıyor. "Sizi beğenerek takip ediyorum Bay Brubeck."

"Ya." Kahramanlık hikâyeleri ve sonu –istan ile biten ülkelerde Danimarkalı foto muhabirleriyle seks hayallerine kapılmış bir gazetecilik sevdalısı.

"Bazı sırlarını paylaşacağını söylemiştin" diyor Pauline Webber.

Söyledim mi? "Hangi sırları paylaşacaktım Pauline?"

"Seni *şeytan* seni." Karanfilime bir fiske atıyor. "Bana sökmez bu numaralar. Sen de artık aileden sayılırsın."

Holly'ye ulaşmam lazım. "Ne öğrenmek istiyorsun Seymour?"

Seymour beni vantrilogları hatırlatan ürkütücü gözleri ve sönmeyen tebessümüyle ablukaya alırken, Pauline Webber'ın sesi uğultuyu yarıyor: "Büyük gazeteci olmanın sırrı nedir?"

Ağrıkesiciye, gün ışığına ve temiz havaya ihtiyacım var. "İlk akıl hocalarımdan birinin lafıyla" diyorum oğlana, " 'bir gazeteciye sıçan kurnazlığı, salon adabı ve ucundan edebiyat kabiliyeti gerekir.' Bu yeter mi?"

"Peki ya *büyük* gazeteciler?" diye çakıyor Pauline Webber'ın sesi.

"Büyük gazeteciler mi? Onların hepsinde, Napoleon'un generallerinde en takdir ettiği haslet vardır: şans. Düştüğü gün Kâbil'de olmak. 11 Eylül'de Manhattan'da olmak. Diana'nın şoförü direksiyon hâkimiyetini kaybettiği gece Paris'te olmak." Camlar içeri doğru patlarken yüzümü sakınıyorum ama yok, bu şimdi değil, on gün önceydi bu. "Bir gazeteci, haberle *evlenir* Seymour. Kaprislidir, gaddardır, kıskançtır. Dünyada hayatın en ucuz olduğu yerlere peşimden geleceksin diye ısrar eder, kendisi iki gün takılıp kaçar gider. Senin, ailenin, can güvenliğinin önemi *sıfırdır*..." ağzımdan duman halkası çıkarır gibi söylüyorum "...*sıfır* onun gözünde. Hem iyi bir gazeteci, hem de iyi bir insan olmana izin verecek bir *çalışma tarzı* geliştireceğim diye telkin edersin kendini ama olmaz. Geçeceksin bunları. O sana, yalnız ve ancak doktorların, askerlerin kanıksaması beklenebilecek görüntüleri kanıksattıracak; gelgelelim doktorlar aziz, askerler şehit mertebesine yükselirken Seymour, senin payına bitlenmek, donmak, ishal, sıtma, nezaret hücreleri düşecek. Asalak muamelesi göreceksin, aldığın her kuruşun hesabı sorulacak. Mutlu bir hayat istiyorsan başka meslek seç Seymour. Zaten soyumuz tükeniyor bizim." Barutumu tüketmiş halde yanlarından süzülüp nihayet kokteyl masalarının oraya varıyorum...

...fakat Holly ortalarda yok. Telefonum titriyor. Olive Sun'dan. Mesajı okuyorum:

SLM ED DÜĞÜN NSL GİDİYR? 22 PERŞ GÜNÜ DUFRESNE RÖP OK.

21 ÇARŞ CAIRNS'E UÇABİLR MSN? DOLE TARIMDAN TEYZEMİZ

OTELDEN ALACAK SNİ. ACİL CVP LTF. SVG, OS

İlk aklımdan geçen, Yürü be! *Spyglass*'in yazışmalarının çeşitli devlet kurumlarınca takip edildiğine dair gayet makul gerekçeleri olan Olive Sun, şifreli mesaj gönderiyor: Dufresne, *Shawshank Redemption* filminden esinlendiğimiz bir *takma ad*, Gazze-Mısır sınırındaki tünelcilerin başını anlatıyor; Cairns dediği yer Kahire; Dole Tarım dediği Hizbullah; teyzemiz de ayakçı. Seymour gibi veletlerin her dakika yapıyoruz sandığı Bond öykünmelerinin dik âlâsı; fakat bıkkın bir sorgu hâkimi gelecek de niye buradasın diye soracak beklentisiyle Kahire'de bir sığınakta yetmiş iki saat polis gözetiminde tutulmanın Bond'a yakışır hiçbir tarafı yok. Haberi Olive'e geçen sonbaharda sattım, o da bu olayı ayarlayabilmek için kim bilir kaç kapının ipini çekti. Dufresne, tek bir adamsa tabii, on kişilik grup değilse, Mısır'da, Gazze'de ve Ürdün'de efsane olmuş bir isim. Onunla yapılacak bir röportaj çok ses getirir ve dergimizin Arapça konuşulan dünyadaki itibarını ona katlar. Ablukadan, ambargodan haber çıkmıyor; görecek bir şey yok, anlatacak bir olay da yok. Kim ne yapsın İsrail'in Gazze'ye süttozu ithal edilmesini yasakladığı haberini? Ama duvarların altına kazılan tüneller haberi farklı. Bir *Colditz'ten Kaçış*, bir *Monte Cristo Kontu* hikâyesi ve insanlar bu bokları kaşık kaşık yutuyor. Tam olumlu cevap verecekken küçük bir pürüz takılıyor: Önümüzdeki çarşamba günü saat yedide Bayan Aoife Brubeck, Azize Jude İlkokulu'nda yalnız tek gece icra edilecek *Oz Büyücüsü* temsilinde Korkak Aslan rolüyle sevenlerinin karşısına çıkacak, babası da davetli.

Kızının ilk sahne performansında yanında bulunmamak için nasıl bir bencillik, şerefsizlik gerekir? El âlemin altı ya-

şındaki çocukları İsrail dozerleri veya Hizbullah roketleriyle yıkılan evlerinde öldüğü için hiç sahneye çıkamayacaksa bana ne? Biz kendi çocuklarımıza bakalım. Dünyanın böyle şeyler yaşanmayan bir köşesinde doğacak kadar kafamız çalışıyor bizim.

Anladın mı derdimi Seymour?

Safir Otel'in güvenlik görevlileri Nasır'ın arabasını tanıyınca bariyeri kaldırıp geçmemizi işaret ettiler. Arabayı durduran Nasır bana döndü. "Oldu Ed; Aziz'le ben yarın onda geliyoruz. Senle ben deşifre yapıyoruz. Aziz fotoğrafları getiriyor. Mükemmel haber. Olive sevinçten uçuyor."

"Onda görüşürüz." Arabadan inmeden Nasır'a yevmiye olarak *Spyglass* dolarları içeren zarfı teslim ettim. El sıkıştık, Aziz'in tarafından indim ve Corolla hareketlendi. Birkaç metre gidip durdu. Arıza yaptı sandım ama Nasır camını indirip bana doğru bir şey salladı. "Şunu alsana Ed."

Yanına gittim, küçük kayıt cihazını avucuma bıraktı. "Niye ki? Yarın sen de gelmiyor musun?"

Nasır, olsun der gibi bir surat yaptı. "Sana emanet edeyim. Çok önemli laflar var bantta." Bunu deyip göbekten dönerek otelin çıkışına yöneldi. Merdivenleri çıktım. Bütün pencereler karanlıktı. Elektrik varsa bile müşterilere keskin nişancılara karşı geceleri ışıklarını kapamalarını söylüyorlar. Demir kaplı sundurmada beni Dragunov tüfekle nöbet tutan güvenlik görevlisi Tarık karşıladı. "Vaziyetler nasıl Ed Bey?" Tarık, argo konuşmaya özeniyor.

"Maraza çıkmadı Tarık. Gün sakin miydi?"

"Bugün sakindi çok şükür."

"Big Mac yuvaya döndü mü?"

"Döndü döndü. Barda şimdi."

Tarık ve üç meslektaşına bolca bahşiş veriyorum ki, dışarıdan birileri gelip beni sorarsa bana haber versinler, soranları

da yuvarlak cevaplarla geçiştirsinler. Tarık'ın karşı taraftan da bahşiş almadığından asla emin olamayacağım ama Altın Yumurtlayan Tavuk prensibi şimdilik yürürlükte. Sundurmadan resepsiyon bankosunda tek bir cılız lambanın yandığı yuvarlak lobiye geçtim. Tepede kocaman bir avize var ama hiç yandığını görmedim, kocaman örümcek ağları bağlamış. Gümbürtüyle yere çakıldığımı hayal etmeden baktığım olmadı buna. Otelin müdürü Bay Hufaci, bir delikanlının bitik aküleri bagaj arabasına yüklemesine yardım ediyordu. Çocukluğumun süt şişeleri gibi, her sabah boş aküler dolularıyla değiştiriliyor. Müşteriler bunları bilgisayar, uydu telefonu şarj etmekte kullanıyor.

"İyi akşamlar Bay Brubeck" dedi müdür alnını mendiliyle silerek. "Anahtarınızı teslim edeyim."

"İyi akşamlar Bay Hufaci." Çekmeceden çıkarmasını bekledim. "Ben de bir akü alabilir miyim?"

"Hay hay. Çocuk gelir gelmez yollatıyorum."

"Çok naziksiniz." Bağdat cehenneme dönmüş, Safir beş yıldızlı otelden ziyade metruk binada kamp yapmayı andırıyorsa da nezaketimizden taviz vermiyoruz.

"Ben de dedim bu tatlı sesin sahibi kim?" Big Mac elinde Honduras purosuyla sosyal alan, dedikodu kazanı ve nüfuz pazarı görevlerini üstlenen izbe barın kapısında belirdi. "Saate ne demeli?"

"Senden geç geldim, yani biraları sen ısmarlıyorsun."

"Yok yok, iddiamız kim geç gelirse biraları o ısmarlardı."

"Bu söylediğinize kuyruklu yalan denir Bay MacKenzie, farkında mısınız?"

"Kuyruklu yalan ülkelere savaş, acar muhabirlere aş demektir. Felluce sokaklarında aksiyon yaşandı mı?"

"Kordon çok sıkı. Sizin gezintiniz nasıl geçti?"

"Zaman kaybı." Ciğerlerini puro dumanıyla doldurdu. "Tam Victory Kampı'na varmıştık ki çatışmalar kızıştı dediler. Yani komandolar bizim kıçımızı kollayamazmış. Basın

sözcüleriyle laf geveledikten sonra ikmal konvoyuna tıkılıp Bağdat'a döndük. Bombayla parça pinçik olan konvoyla değil haliyle. Sen ne yaptın?"

"Daha iyi geçti. Felluce'den kaçanlar için derme çatma bir revir bulduk, bir de vurulmuş Kiowa'ya denk geldik. Aziz birkaç kare çekti-çekmedi, senin üniformalı vatandaşın gelip bizi kibarca olay yerini terk etmeye çağırdı."

"Fena değil ama..." Big Mac, Bay Hufaci'nin gitmiş olmasına rağmen yanıma yaklaşıp sesini alçalttı "...Vincent Agrippa'nın 'iyi haber alan kaynakları'ndan biri yirmi dakika önce mesaj göndermiş, yarından itibaren 'tek taraflı ateşkes' diyormuş."

İhtimal vermedim. "Mac, Felluce milisleri bu aşamada silah bırakmaz. Belki toparlanma amaçlıdır."

"Hayır, isyancılar değil. Asker silah bırakacak."

"Yok artık! Neredeymiş bu kaynak? General Sanchez'in makamında mı?"

"Hayır. Asker kıyameti koparacak bu yüzden. 'Madem Viyana'yı kuşattın, almadan bırakma' diyecekler."

"Sence bu işi Bremer mı pişirdi?"

"Arkadaşım, Hazreti Valimizi lav dolu küvete atsan kendi taşaklarını pişiremez."

"O zaman bir ipucu vereceksin herhalde."

"Madem biraları sen ısmarlıyorsun, bir değil üç tane vereyim: Si, Ay, Ey. Emri doğrudan Dick Cheney veriyor."

"Vincent Agrippa'nın *CIA*'de kaynağı mı var? Yahu adam Fransız! Hani bunlar anca peynirden, beyaz bayraktan anlardı?"

"Vincent Agrippa'nın kaynağı Tanrı'nın panik odasında, eli kolu da uzun. Cheney, Felluce'nin milli iradeye darbe vuracağından korkuyor – ortada irade de yok millet de, ama idare et. Git bir elini yüzünü yıka da yemekte bize katıl. Mönüde ne var bil bakalım."

"Tavuk pilav olabilir mi?" Safir'in mönüsünde elli çeşit ye-

mek vardı ama sadece tavukla pilav çıkıyordu.

"Abi sende telepati de mi var?"

"Ben üstüme rahat bir şeyler alıp geliyorum."

"Anca göster de koklatma zaten." Big Mac bara dönerken ben de merdivenlerden –asansör 2001'den beri çalışmıyordu– birinci, ikinci, üçüncü kata çıktım. Pencereden, Distopya Disneyland'i gibi ışıklı Yeşil Bölge'den akan petrol karası Dicle'ye baktım. Aklıma J.G. Ballard'ın *Gökdelen* romanı geldi; Londra'da modern bir gökdelen, uygarlığın ilkel şiddete ulaşana kadar üstündeki katmanlardan sıyrılmasının boylamasına sahnesi oluyordu. Bu sabah Mike Klimt'in bize Felluce ve diğer kentlerdeki başarılardan dem vurduğu Cumhuriyet Sarayı'nın arkasına helikopter indi. Iraklılar kentlerinin orta yerinde bu parıl parıl Bolluk Adası'nı gördükçe ne düşünüyorlar? Biliyorum, çünkü Nasır'dan, Bay Hufaci'den ve başkalarından dinledim: Elektriği petrolü bol, sımsıkı korunan bir Yeşil Bölge'nin varlığının, Amerikalıların elinde Irak kentlerinde asayiş sağlayacak sihirli değnek bulunmasına rağmen, koyu bir sis perdesi yaratıp gerisinde petrol kaynaklarının sömürülmesine imkân verdiği için anarşiyi sürdürdüğüne delalet olduğunu düşünüyorlar. Yanlış düşünüyorlar ama onların inandıkları şeyler, Amerikalıların yüzde seksen birinin inandığı meleklerden daha mı saçma? Yakınlarda bir *miyav* duyunca yere baktım, gri bir kedinin gölgelerde sıyrıldığını gördüm. Merhaba demek için eğildim ve bu sayede Safir Otel'in batı cephesindeki camları patlatarak karanlık koridorlarını alev toplarıyla, kulak kanallarımızı taş gibi bir gümbürtüyle, atomların arasındaki boşlukları yıkımın akortsuz sesiyle dolduran patlamada haşlanmış yumurta gibi yüzülmekten kurtuldum.

Bir ibüprofen daha atıp bilgisayarımın ekranına bakarak göğüs geçiriyorum. Patlamanın hikâyesini dün İstanbul'dan

bindiğim uçakta bağırsak bozukluğu ve uykusuzlukla yazdığım belli oluyor korkarım: Kurmaca dışı bir yazı kurmaca kokarsa, ne biri olur ne diğeri. Doğu yakası saatiyle on birde Rumsfeld Irak konusunda bir demeç verecek ama daha elli dakika var. Televizyonda CNN World'ü açıp sesini kısıyorum, fakat karşıma anca "Savunma Bakanlığı'ndan iyi haber alan kaynaklarla" Rumsfeld'in demecinde neler söyleyeceğini tartışan bir Beyaz Saray muhabiri çıkıyor. Aoife yatağında esneyip *Hayvanların Kurtarıcısı 2004 Albümü*'nü kenara bırakıyor. "*Kâşif Dora*'yı açar mısın baba?"

"Olmaz yavru. İş için bir şeylere bakıyorum."

"O büyük beyaz bina Bağ Dağ'da mı?"

"Hayır, orası Beyaz Saray. Washington'da."

"Niye beyaz peki? İçinde sadece beyazlar mı yaşıyor?"

"Ee... Evet." Televizyonu kapatıyorum. "Hadi uyku vakti Aoife."

"Dave Dedemle Kath Ninemin odalarının tam altında mıyız?"

Ona kitap okumam lazım aslında –Holly okur– ama şu yazıyı da bitirmem lazım. "Üst katımızdalar ama tam üstümüzde değiller."

Martıları duyuyoruz. Tül sallanıyor. Aoife suskun.

"Baba, uyuyup uyandıktan sonra Dwight Silverwind'e gidebilir miyiz?"

"Yine açmayalım o konuyu. Hadi artık uyuman lazım."

"Anneme ben de kestireceğim dedim."

"Kestireceğim ama önce sen. Akşam olmadan bu yazıyı bitirip New York'a göndermem gerekiyor." *Sonra da Holly'yle Aoife'ya perşembe günü* Oz Büyücüsü*'ne gelemeyeceğimi söyleyeceğim* galiba.

"Neden?"

"Yiyeceklerin, giyeceklerin, *Hayvanların Kurtarıcısı* kitaplarının parası nereden geliyor sence?"

"Cebinden. Bir de annemin cebinden."

"Peki, o ceplere nasıl giriyor?"

"Para perisi getiriyor." Aoife komiklik ediyor kendince.

"Hah işte o Para Perisi benim."

"Ama annem de işinden para kazanıyor."

"Doğru, fakat Londra çok pahalı bir yer olduğu için benim de kazanmam lazım."

Kulağıma fazla ağdalı gelen "atomların arasındaki boşluk" lafına özlü bir alternatif bulduğum sırada bir e-posta geliyor. Air France'tan reklam mesajı ama yazıya döndüğümde alternatifimi kaybetmişim bile çoktan.

"Londra neden pahalı baba?"

"*Lütfen* Aoife, çalışmam lazım. Kapat gözlerini."

"Peki." Yalandan öfleyerek yatıyor ve Teletubby gibi horlamaya başlıyor mahsusçuktan. Ciddi ciddi sinirlerime dokunuyor ama Aoife'yı gözyaşlarına boğmadan susturacak sivrilikte bir laf düşünemiyorum. Bekleyelim belki geçer.

İlk aklımdan geçen, yazıyorum, *"yaşıyorum" oldu. İkincisi...*

"Baba ben niye Dwight Silverwind'e tek başıma gidemiyorum?"

Kayışı koparma. "Çünkü daha altı yaşındasın Aoife."

"Ama Dwight Silverwind'in yolunu biliyorum! Otelden çıkıyorsun, yaya geçidinden geçiyorsun, iskeleye girdin mi tam karşıda!"

Mini Holly'ye bak hele. "Geleceğin, sen nasıl şekillendirirsen öyle olur. Uyduruk isimli bir yabancının söylediği gibi olmaz. Şimdi lütfen izin ver çalışayım."

Beyaz tilkisine sarılıp yatıyor. Makaleye dönelim: *İlk aklımdan geçen, "yaşıyorum" oldu. İkincisi ise "yerde kal!" Roketatar saldırısı ise başka roketler de gelebilirdi. Üçüncü...*

"Baba, geleceğini öğrenmek istemiyor musun?"

Birkaç saniye cevap vermiyorum hoşnutsuzluğumu anlasın diye. "Hayır."

"Neden?"

"Çünkü..." Büyük Teyze Eilish'in gizemli Yazı'sını, Nasır'ın ailesini, Binbaşı Hackensack'i, 1984 yılında sıcak bir günde Thames kıyısında bisiklete binerken sahildeki taşlara sırt çantasını yastık yapıp yatmış *Quadrophenia* tişörtlü, kısa saçı kadar kara kot pantolonlu bir kızı tanıdığımı, içimden *Devam et, devam et* derken durup geri döndüğümü düşünüyorum. Bilgisayarımı kapatıyorum, yatağına gidip ayakkabılarımı çıkarıyor, yanına uzanıyorum. "Çünkü ya bana –daha da kötüsü annene, sana– kötü bir şey olacağını öğrensem ama değiştiremesem? Bilmeyerek daha mutlu olurdum, çünkü o zaman son güneşli akşamüstünün tadını çıkarabilirdim."

Aoife'nın gözleri kocaman ve ciddi. "Ya değiştirebileceğin bir şeyse?"

Saçını tepesinden tutup samuraylar gibi topluyorum. "Ya değiştiremeyeceğim bir şeyse ananas kafa?"

"Hiç de bile..." esniyor "...ananas kafa değilim ben." Ben de esneyince, "Bak sana geçti esnemem!" diyor.

"Tamam, ben de seninle kestireyim o halde." Fena fikir değil aslında. Aoife en az bir saat uyur, ben ise yirmi dakika derin uyuduktan sonra taptaze uyanır, Rumsfeld'in son inkârlarını dinler, yazımı bitirir, Holly ve Korkak Aslan'a çarşamba günü Kahire'de olmam gerektiğini anlatmanın bir yolunu düşünürüm. "Mışıl mışıl uykular" diyorum Aoife'ya Holly'nin dediği gibi, "tatlı tatlı rüyalar."

"Ed! ED!" Rüyamda Holly'nin öleceğini anlamış bir at kadar telaşlı gözlerle beni bir otel odasında uyandırdığını görüyordum. Holly sanki bana "*Aoife nerede?*" diyor ama olamaz çünkü Aoife hemen yanımda uyuyor. Yerçekiminde bir acayiplik var, uzuvlarımın içi adeta boşalmış, "Ne oldu ki?" demeye çalışıyorum. Holly, birinin yaptığı kötü bir Holly taklidi gibi. "Aoife nerede Ed?"

"Burada" deyip yorganı kaldırıyorum.

Sadece beyaz tilkisi var.

Yirmi bin volt yiyerek cin gibi ayılıyorum bir anda.

Panik yok. "Banyodadır."

"Şimdi baktım. Ed! Nerede bu kız?"

"Aoife? Hadi çık Aoife! Komik değilsin!" Ayağa kalkarken *Hayvanların Kurtarıcısı 2004 Albümü*'ne basıyorum. Dolapları, yatağın altındaki iki parmaklık boşluğu, banyoyu ve duş kabinini kontrol ediyorum. Dizlerimin bağı çözülüyor. *Kız yok ortada.* "Buradaydı. Uyuyorduk daha bir dakika önce. Televizyondaki saate bakıyorum: 16.20! Sıçtık, sıçtık. Pencereye koşuyorum – niyeyse. Sanki iskeleyi dolduran hafta sonu kalabalığının arasından el sallarken göreceğim. Ayak parmağımı bir şeye çarpıyorum ve acısı içimde delik açıyor. Aoife bana Dave'le Kath'in odasını sordu, bir de neden Dwight Silverwind'e gidemeyeceğini. Aoife'nın sandaletlerine bakıyorum. Yok. Holly bir şeyler söylüyor ama ben sanki dilimi unuttum, sesli sessiz harfleri art arda işitiyorum ama anlamıyorum; sonra susuyor, belli ki benden cevap bekliyor.

"Ya seni bulmaya gitti, ya annenle babanın odasına, ya da... Ya da iskeledeki falcıya gitmiş olabilir. Sen annenlerin odasına bak. Resepsiyona da söyle, altı yaşında, üzerinde..." *siktir, ne vardı ki üzerinde* "...zebralı bir tişört olan kız çocuğunu tek başına dışarı salmasınlar. Ben iskeleye bakacağım." Hızla ayakkabılarımı giyip kapıdan fırlarken Holly arkamdan, "Telefonun yanında mı?" diye sesleniyor, yoklayıp "Evet" cevabı verdikten sonra koşa koşa asansöre gidiyorum. Agatha Christie karakterleri gibi iki yaşlı kadın, çiçekli elbiseler içinde tarihöncesi büyüklüğe ulaşmış aspidistra çiçeği vazolarının yanında bekliyor. Düğmeye basıyorum, asansör gelmiyor, bir daha basarken ağzımın içinde "*Sıçtık sıçtık sıçtık*" deyip durduğumu ve kadınların bana ters ters baktığını fark ediyorum. Nihayet asansör geliyor, kapı açılınca bir Darth

Vader ışın kılıcını yukarı çevirip "Yukarı mı çıkıyorsunuz?" diyor sağlam bir Belfast aksanıyla; Aoife'nın çatıya çıkmış olabileceği gözümün önüne gelince ben de dalıyorum. Bayan Marple, "Aşağı iniyorduk ama kostümünüz bir *harika*" diyor. Yok canım, olur mu öyle şey? Çatıya çıkan kapılar kilitli olur, itfaiye yönetmeliği falan filan. Kaldı ki Aoife iskelede kesin. Tam kapılar kapanırken kendimi dışarı atıp kavalkemiğimi kapıya vuruyorum, kapılar tekrar açılıyor, Darth Vader arkamdan "Karar ver kardeşim" diyor. Merdivenler. "Merdiven" yazan bir tabelayı takip edip bir başka merdiven tabelasına, sonra başkasına, başkasına, başkasına gidiyorum. Halı ayak seslerimi boğuyor. İleride iki yaşlı kadının asansöre bindiğini görünce "ASANSÖRÜ TUTUN!" diye bağırıp Michael Jordan gibi sıçrarken çözük bağlarıma takılıp yerde on metre sürükleniyorum, ademelmam sürtünmeden yanıyor, o sırada da asansörün kapıları kapanıyor; Agatha Christie'ler belki asansörü tutamadılar, belki tutmak istemediler ama sonuçta tutmadı kaltaklar, düğmeye çat çat defalarca basıyorum ama gitti bile asansör ve insanlara güvenen masum kızım iskelede kapısı kilitli kulübesinde muhtemelen Merlin urbasının altına don bile giymeden oturan o herife adım adım yaklaşıyor. Ayakkabılarımı bağlayıp geri çekiliyorum, asansör 7'de duruyor, on yıl kadar sonra 6'ya iniyor, bir on yıl da orada beklerken içimden yükselen haykırışı hissediyorum, o anda da aspidistranın arkasındaki cam kapıdan merdiveni görüyorum. Hassiktir ya! Merdiven boşluğunu gümlete gümlete koşarken dizleri tutmayan bir aksiyon kahramanı gibiyim ama hangi aksiyon kahramanı biricik sevimli, güzel, komik, narin kızına bakarken uyuyakalır? Arzın Merkezine Seyahat kapsamında kat kat aşağı inerken boya kokusu giderek kuvvetleniyor, yanından geçtiğim merdivendeki boyacı, "Birader yavaş ol düşüp bir yerini kıracaksın!" diye sesleniyor ve geldiğim kapıda ACİL ÇIKIŞ yazmasının yanı sıra

küçük kirli penceresinden yeraltındaki mal kabul alanı görünüyor, demek binanın önüne değil arkasına çıktım, zaten kapı da kilitli, niye beklemedim ki asansörü? Servis koridorunu koşarak geçip ZEMİN KATA GİDER yazılı bir tabelayı takip ediyorum, nedir bu içimdeki duygu, sanki bir labirentteyim ve sadece kapılar köşeler yok, kararlar ve öncelikler de var, iki üç dakikadır değilim burada, yıllarım geçti ve bazı yanlış yollara saptım, şimdi de dönüşü yok; İTİNİZ yazan kapıya çarpıp kulpunu tuttuğum gibi çekiyorum ama açılmıyor, çünkü itiniz yazıyorsa itmek lazım, itiyorum ben de...

Bu ne be? Maritime Otel'in eninden enli, boyundan boylu bir devasa boşluğa çıkıyorum, hiç şüphesiz ki komşu binaların temellerinin, iskelenin hatta Manş Denizi'nin altına kadar uzanıyor. Sergilerin ve stantların çizdiği sokakları caddeleri binlerce kişi geziyor ve ses okyanus çağlaması gibi. Bazıları normal kıyafetli ama çoğu kostümlü: Süpermenler, Yarasa Adamlar, Gözcüler, Doktor Spock'lar, Doctor Who'lar, Doctor Evil'ler; üç tane C-3POs, bir çift Klingon, bir kertenkele insan, bir dizi Çinli kadın Harry Potter, sutyen askısını düzelten sakallı bir Kedi Kadın; *Maymunlar Gezegeni*'nden bir grup maymun, *Matrix*'ten çeşitli Ajan Smith'ler, ayaklı bir Tardis; T-800 iskeletinin parçaları görünen hasarlı bir Schwarzenegger; sohbetler, kahkahalar, kararlı tartışmalar. *Ya Aoife bu deliler, meraklılar ve fantastikler havuzuna düşmüşse? Nasıl çıkar dışarı? Ben nasıl çıkacağım dışarı?* Karşı uçtaki büyük kapılardan elbette, "Brighton Bilimkurgu Fuarı 2004" yazan afişin altından. Mangalara, Tribble'lara, *Uzay Yolu* tişörtlerine, Atılgan maketlerine, demir dökümden *Battlestar Galactica*'lar bakan ve ağır akan kalabalığı yarıyorum, "Altın kızlar altın oğlanlar da bulanacak toza toprağa" diye böğüren bir Dalek'in önünden geçiyorum, bir Görünmez Adam'ın yanından sıyrılıyorum, birtakım Uruk-hai'ları da-

ğıttığım sırada yolu kaybettim, Aoife'yı kaybettim, kuzeyimi güneyimi doğumu batımı kaybettim, nasıl çıkacağımı soruyorum bir Yoda'ya, "Tuvaletlerin yanından abi" diye cevaplayıp gösteriyor ve sonunda lobiye atıyorum, bir Yargıç Dredd'le çaylak muhabirin arasında buluyorum kendimi.

Fırlıyorum dışarı...

...tuza bulanmış akşamüstüne, arabaların arasından kurbağa gibi sekip gezinti yoluna ulaşıyorum. Kornalar ötüyor ama bugün muafım ben. Güzel havayı gören herkes dışarı çıkmış; altı yaşındaki kızlarını ilgisizlikten, ihmalden kaybetmemiş aileler mahşer kalabalığı halinde ve mümkün olsa ruhumu satıp bir saat öncesine dönerdim otel odamıza, Aoife'yla daha anlayışlı konuşur, "Sabah canım sıkkındı biraz kusura bakma, gel birlikte gidelim Bay Silverwind'e" derdim; Aoife'nın geri geleceğini bilsem, o puşta banka kartımı armağan eder, bir yıl bir gün kıçını silerdim. Ya da zamanı bir saat ileri alabilsem, Aoife sağ salim dönmüş olsa, ilk işim Olive Sun'ı arayıp "Kusura bakma Olive, Dufresne'le röportaja Hari'yi gönder, Jen'i gönder, bul birini" derdim. Tanrı'ya yakarıyorum Aoife kalabalığı yara yara koşsun kendini kollarıma bıraksın diye. Ne olur adamın teki sallasırt edip minibüsüne atıyor olmasın – *Gitme oraya, gitme, gitme!* İnsanlar nehir halinde iskeleye çıkıp iniyorlar; akıntıya karşı koşuyorum bir süre, sonra yavaşlıyorum; bu tarafa doğru babasını araya araya geliyorsa gözden kaçırmamam lazım. Sağdan sola, soldan sağa, tara suratları, Aoife'yı ara, "SAVAŞ MUHABİRİNİN KIZI KAYBOLDU" gibi başlıkları, televizyonda salya sümük programları, avukatın Sykes ailesi adına açıklamalarını düşünme; Sykes'ların bu kâbusun tıpkısının aynısını daha önce yaşadıklarını getirme aklına "JACKO SYKES AİLESİNE İKİNCİ DARBE" gibi; 1984 yılında Captain Marlow'un kapalı durup kapısında "ailevi sebeplerden ötürü" yazdığı günleri, gazetelerde bilmem nerede görülen

bir çocuğun Jacko olabileceği haberlerini ama hiç olmamasını, Kath'in "Bugün kimseyle görüşmek istemiyor Ed, kusura bakma" deyişini; sonuçta o yaz InterRail yapmak yerine A2 kavşağındaki bir fidanlıkta çalıştım. Ben de sorumlu hissediyordum kendimi; o cumartesi akşamı kiliseye sızmak yerine Holly'yi eve dönmeye ikna etseydim belki Jacko kaçıp gitmezdi, fakat kızdan hoşlanmıştım, bir şeyler olur diye düşünüyordum; derken telefonum ötüyor – *lütfen bitsin bu azap Tanrım*; Holly arayan, aslanlar gibi mağrur Holly, içimden *n'olur iyi haberler ver n'olur n'olur* diye yakarırken ona "Haber var mı?" diye soruyorum.

"Yok, annemle babam görmemişler. Senden?"

"Ben iskeledeyim hâlâ."

"Otel müdürüne söyledim. Hoparlörden anons yaptılar, Brendan da resepsiyonda bekliyor. Daha polis göndermezler dediler ama Ruth'u da onlara sardım."

"Falcıya gider gitmez arayacağım seni."

"Tamam." Aramayı bitir. Atariciye geldim neredeyse – zebra tişörtlü, yeşil taytlı, ufak tefek, siyah saçlı bir kız, açık bırakılmış kapıdan içeri sızdı. O işte, başkası olamaz; içimde bir umut bombası patlıyor ve haykırıyorum: "AOIFE!"

Meczuba insanlar dönüp bakıyor ama Aoife bakmıyor.

Güneş yanığı kollar, dondurmalar ve buzlu içecekler arasından seğirtiyorum.

Karanlık mekân duyularımı harekete geçiriyor. "Aoife!"

Formula yarış arabalarının cayırtısı ve yirmi ikinci yüzyıl lazer silahlarının takırtısı ve patlayan binaların kof iniltisi ve...

İşte orada! Aoife! *Teşekkürler Tanrım, teşekkürler Tanrım, teşekkürler Tanrım.* Dance Dance Revolution makinesinde dans eden göbeği açıkta, kolları bileklikli daha büyük bir kıza bakıyor hayranlıkla; yanına koşuyorum, yanına diz çöküyorum. "*Aoife, güzelim, kaybolup gitme böyle!* Annenle ödü-

müz koptu, aklımız gitti. Hadi." Elimi koluna koyuyorum. "Hadi otele dönelim Aoife."

Ama Aoife bana döndüğünde gözleri yanlış, burnu yanlış, yüzü yanlış ve kuvvetli bir el beni geri çekiyor, sahibi elli-li yaşlarda, sağlam yapılı, berbat akrilik gömlekli bir herif, sonra "Ne işin var *lan* kızımın yanında?"

Sıçtım, iyice sıçtım. "Ya ben arkadan... Kızım kayboldu onu arıyorum da, benzettim..."

Adam kafamı koparsam mı koparmasam mı diye bakıyor. "Tamam, değil işte. Eline ayağına hâkim ol arkadaşım. Millet yanlış anlar. Ya da doğru anlar artık, bilemem..."

"Çok özür dilerim. Pardon... pardon..." Ataricinin kapılarından gün ışığına, pis kokulu, yağlı balinanın kustuğu Yunus Peygamber gibi fırlıyorum.

Aziz'le Nasır'ın cezası bu.

Tek umudum Dwight Silverwind. Altmış saniye uzakta.

Ona burada bir şey yapmayı göze alamaz. İnsan içinde.

Belki, baban gelene kadar otur bekle, der.

Aoife da oracıkta oturuyor olur şaka gibi.

Aoife, Holly'nin cep telefonunu biliyor mu? Bilmiyorum.

Hamburger büfesinden, etrafı ağlı basket oyunundan geç.

İçinde bir adamın buram buram terlediği dev pelüş ayıyı geç.

Ninni söyleyen denize dikkatle bakan küçük bir kız var.

Dwight Silverwind'in kulübesi sarsıla sarsıla yaklaşıyor, Brighton İskelesi sallanıyor, kaburgalarım içe bükülüyor, bir kadın İnziva'nın önünde örgü görüyor ve kapıda "*Meşgul*" yazan bir tabela var. Çat kapı dalıyorum karanlık dehlize; bir masa, iki kumaş sandalye, üç mum, tütsü, açılmış Tarot kartları, şaşkın bir Dwight Silverwind ve takım eşofmanlı zenci bir kadın var – Aoife yok. Aoife yok. "Ee, pardon, bitirseydik..." diyor müşteri.

Silverwind'e soruyorum: "Kızım geldi mi buraya?"

Kadın ayağa kalkıyor. "Böyle pat diye de girilmez ki canım!"

Silverwind kaşlarını çatmakta. "Hatırladım sizi, Aoife'nın babası."

"Kızım kaçtı. Bizim otelden, Maritime. Belki... Dedim buraya... Şey yaptıysa..." Bana deliymişim gibi bakıyorlar. Midem ağzıma geldi. "Buraya geldiyse..."

"Maalesef Bay Brubeck" diyor Dwight Silverwind Aoife'yı kaybetmişiz gibi, "fakat kendisi hiç uğramadı buraya."

Başım patlamasın diye iki elimle tutuyorum; zemin kırk beş derece yana yatıyor, kadın beni tutup sandalyeye oturtmuş olmasa yere düşüp beynimi dağıtacağım. "Meseleyi bir anlayalım" diyor Birmingham ağzıyla. "Çocuğun kayıp, öyle mi?"

"Evet" diyorum gofret cılızlığında bir sesle. *Kayıp.*

Gayet amaca dönük bir hal tavır: "İsim, yaş?"

Kayıp. "Edmund Brubeck, yaş... ee... otuz beş."

"Hayır Edmund. *Çocuğun* adı ve yaşı."

"Ha. Aoife Brubeck. Altı yaşında. Daha altı yaşında!"

"Tamam, tamam. Ne vardı Aoife'nın üzerinde?"

"Zebralı tişört. Sandalet."

"Peki, erken müdahale hayat kurtarır. Ben iskele güvenliğini arıyorum, devriyeler kızına baksın. Sen numaranı yaz şuraya." Bana bir kalemle isimlik kartı uzatıyor, numaramı yazıyorum. "Dwight, sen Ed'i iskeleye götür, kalabalığı tarayın. Ben burada kalacağım. İskelede bulamazsanız Maritime Otel'e dönün, bir daha kafa kafaya verelim. Ed, Aoife buraya gelirse ben seni arayacağım. Hadi gidin. Gidin gidin gidin!"

Dışarıya çıktığımızda telefonum çalıyor. Holly, "Orada mıymış?" diye soruyor.

Veremeyişimden cevap belli: "Hayır."

"Peki. Sharon düğün davetlilerine mesaj attı oteli arayın diye. Sen de buraya gel. Ben Brendan'la lobideyim."

"Peki, hemen ge..." Kapattı bile.

Lunaparktan şenlikli müzikler taşıyor. Orada olabilir mi Aoife? "On yaşından küçük çocukları yanında büyük olma-

dan içeri almazlar." Dwight Silverwind'in üzerinde hâlâ taşlı yeleği var. "Gel biz iskeleyi arayalım. Bayan Nichols" başıyla İnziva'yı işaret ediyor, "göz kulak olur. Trafik polisidir."

"İyi de senin..." Kulübeyi gösteriyorum. "Çalışıyordun."

"Kızın bu sabah gelip beni bulduysa bir sebebi vardır, belki de budur." İskeleyi gerisingeri yürüyüp bütün yüzlere bakıyoruz, ataricide bile. Çıkmıyor. İskelenin sonuna, belki de başına, geldiğimizde, Dwight Silverwind'e yardımı için teşekkür edecek oluyorum ama "Hayır, hayır" diyor, "sonuna kadar yanında kalmam yazılmış gibi geliyor bana."

"Ne yazısı?" diye soruyorum ama caddeyi geçip Maritime Otel'in serinliğine girmekteyiz; iskeledeki aramalarımın sonucu olarak bir tek bu şık şıkıdım ihtiyar büyücü var yanımda, fakat fantastiklerin ortamında kıyafeti gayet olağan duruyor. Resepsiyon bankosunun ardında kriz masası kurulmuş. Telefon ahizesini kulağına sıkıştırmış telaşlı müdürün başına toplanan Sykes'lar ve Webber'lar, bu faciaya yol açan beceriksiz babaya bakıyorlar: Sharon'la Peter, Ruth'la Brendan, Dave'le Kath, hatta Pauline'le Austin bile. "İskelede değil" diyorum lüzumsuzca.

Ruth bana, "Amanda sizin odada, gelecek olursa haber verecek" diyor.

Pauline, "Merak etmeyin, birazdan çıkar gelir" derken yanındaki Austin başıyla onaylıyor, bana Lee'nin belki denizde oynuyordur diye arkadaşlarıyla sahile gidip aramaya başladığını söylüyor. Dave ile Kath bir anda on yıl yaşlanmışlar gibi, Holly ise döndüğümü neredeyse hiç fark etmiyor.

Müdür ona, "Memurla konuşmak ister misiniz Bayan Brubeck?" diye soruyor.

Holly telefonu alıyor. "Alo. Evet, kızım. Evet... Bakın biliyorum daha bir saat olmadığını ama çocuk daha altı yaşında, lütfen bütün birimlerinize haber verin... Bir kerelik çiğneyin prosedürü o zaman memur bey! Hayır efendim, siz din-

leyin: Eşim büyük bir gazetede yazardır, hemen telsiz anonsu yapmazsanız ortalığı ayağa kaldırırız, çok pişman olursunuz... *Teşekkür* ederim. Altı yaşında... Siyah saçlı, omuz hizasında... Zebralı tişört. Hayır çizgili değil; düz tişört, üzerinde zebra resmi var. Pembe pantolon. Sandalet... Bilemedim, bir dakika." Holly bana bakıyor, suratı külrengi. "Kıvırcığı odada mıydı?"

Salak salak bakıyorum. Nesi?

"Ya şu saçını bağladığı simli mimli lastik şey yok mu?"

Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bilmiyorum. Fakat Holly cevap veremeden başı garip bir açıyla arkaya yatıyor ve yüzünden kan çekiliyor. Şimdi ne oluyor ki? Şeker hastası bir meslektaşımın komaya girdiğini görmüştüm bir kere, ona çok benziyor. Sharon, "Ay tutun!" diyor ve öne atılıyorum ama Brendan'la Kath yakalayıveriyorlar Holly'yi.

Müdür, "Buraya, buraya; içeri getirin" diyor ve Holly'yi karga tulumba ofis kısmına alıyorlar.

Şiddetle soluk alıp veriyor şimdi ve yıllar önce Cork'ta hemşirelik eğitimi görmüş Kath, çevredekilere "Açılın biraz, hava alsın!" derken Brendan'la birlikte onu alelacele boşaltılmış kanepeye yatırıyor. "Derin nefes al yavrum" diyor kızına Kath. "Yavaş yavaş, derin derin, tamam mı?" Yanında olmam lazım ama önümde bir sürü Sykes var ve ofis ufacık ve kimin suçu ki zaten bu? Holly'nin gözlerini görebilecek mesafedeyim öte yandan, gözbebekleri minicik kaldı, kapandı kapanacak. Pauline Webber, "Gözleri niye öyle oldu?" derken Peter'ın omzu önüme geçiyor; Holly'nin yüzü bilinci kapanmış gibi tümüyle ifadesizleşirken Brendan, "Kriz mi geçiriyor anne?" diyor; Kath, "Nabzı deli gibi atıyor" dediği sırada müdür, "Ambulans çağırıyorum" diye araya giriyor ama Holly'nin çenesi, dudakları oynamaya başlayıp ağzından "On..." dökülüyor doğuştan sağır bir insanın söyleyeceği gibi bozuk ama daha hırıltılı, eziyetli, yanlış hızda döndürülen plak gibi ağır ağır, heceleyerek.

Kath Dave'e bakıyor, Dave omuz silkiyor: "On *ne* Holly?"

"Başka bir şey söyleyecek Kath" diyor Ruth.

Holly ikinci bir kelime çıkarıyor: "*Onnnnbbb*..."

Peter Webber, "Nece konuşuyor ki?" diye fısıldıyor.

"Holly, yavrum" diyor Dave, "ne söylemek istiyorsun?"

Holly hafif titriyor, dolayısıyla sesi de: "*bbee-ee-eeeeşşş*..."

Bir şekilde müdahale etmem gerektiğini hissediyorum; ben onun eşiyim sonuçta ama onu –kimseyi– böyle görmedim.

Peter toparlıyor: "On on beş mi?"

Dave kızına soruyor: "On on beşte ne olacak canım?"

"Anlam yüklemeyin" diyor Brendan. "Bir tür nöbet geçiriyor işte." Jacko'nun son labirentinin bulunduğu madalyon minderin kenarından kayıp sallanıyor. Sonra Holly başına dokunuyor ve acıyla yüzünü buruşturuyor ama gözleri normale dönmüş, merakla izleyen çeşitli suratlara gözlerini kırpıştırarak bakıyor. "Hadi ya... Bir de bayıldım mı?"

Kimse diyecek bir şey bulamıyor.

"Gibi" diyor Sharon. "Hemen kalkma."

"Ne dediğini hatırlıyor musun?" diye soruyor Kath.

"Hayır da ne fark eder zaten, Aoife... Evet. Sayılar söyledim."

"Saat verdin Hol" diyor Sharon. "10.15 dedin."

"Biraz daha iyiyim şimdi. Ne oluyormuş 10.15'te?"

"Sen bilmiyorsan biz nereden bilelim?" diyor Brendan.

"Bunların Aoife'ya faydası yok. Polisle konuşuyordum, kapattınız mı?"

"Bize kalp krizi geçiriyorsun gibi geldi" diyor Kath.

"Geçirmedim anne, sağ ol. Müdür nerede?"

"Burada" diyor talihsiz adam.

"Bana emniyeti bağlar mısınız? Kıçlarını tutuşturmazsam sallanırlar da sallanırlar." Holly kalkıp kapıya yürüyor, biz de süklüm püklüm peşinden. Yer açmak için resepsiyon bankosunun öbür tarafından geçerken bir ses duyuyorum: "Edmund."

Dwight Silverwind'i görüyorum, burada olduğunu unutmuştum bile. "Ed de bana."

"Mesajdı bu. Yazı'dan."

"Neydi neydi?"

"Mesaj."

"Mesaj ne?"

"On on beş. Bir işaret, bir resim. Holly'den gelmedi."

"Bize gayet Holly söyledi gibi geldi."

"Ed, Holly'nin psişik güçleri var mıdır hiç?"

Sinirlendiğimi saklayamıyorum. "Yahu yok..." Radyodakiler. "Yani gençliğinde birtakım şeyler olmuş, biraz böyle... Evet."

Dwight Silverwind'in sarkık, ağaç damarlı suratında başka da çizgiler çıkıyor. "Benim işimin 'geleceği görmek' kadar 'geleceği konuşmak' da olduğunu inkâr etmeyeceğim. İnsanların korkularını ve umutlarını gizlice dile getirmeye ihtiyacı oluyor, ben de bu hizmeti sunuyorum. Ama arada bir gerçeğiyle karşılaşıyorum, karşılaşınca da fark ediyorum. Holly'nin söylediği on on beşin bir anlamı var."

Gandalf suratı, başımın ağrısı, dönen iskele, Eilish... Her an herhangi bir araba patlayabilir... Aoife'nın kaybolduğu, korku içinde ağzı bantlı beklediği –*girme oraya girme girme...*

"*Düşün* Ed. O sayılar rastgele söylenmiş değil."

"Değildir belki de... Şifre çözmeyi beceremem ki."

"Yok yok, Yazı öyle karmaşık bir formül değil. Genellikle burnunun dibinde olduğu için göremiyorsun."

Aoife'yı aramam lazım, metafizik konuşmam değil. "Bak ben..." Dwight Silverwind, oda anahtarlarının durduğu delikli panonun önünde. Anahtar bugünlerde nostalji; İngiltere'de ve Amerika'da çoğu otelde –Irak'ta değil– manyetik şeritli plastik kartlar kullanılıyor. Her deliğin üstünde pirinçten bir plakaya, içinde anahtarı bulunan odanın numarası yazılmış. Dwight Silverwind'in başının on beş santim sağında da 1015

numaralı delik var. 1015. Anahtarı içinde.

Tesadüf bu, işaretler görmeye başlama şimdi.

Dwight Silverwind, benim hafiften şaşkın bakışlarımı takip ediyor.

Bir tesadüfün işaret sayılması için ihtimali ne kadar küçük olmalı?

"E güzel" diyor bıyık altından. "Ben olsam nereye bakacağımı anlamıştım artık."

Resepsiyonistin arkası dönük. Holly telefonun başında bekliyor. Diğerleri sefil, bitkin, solgun. Sharon'ın arkadaşlarından biri gelip "Daha bulamadık ama hepimiz arıyoruz" diyor, Austin Webber ise cep telefonunda: "Lee, bulabildiniz mi kızı?"

1015'in anahtarını alıyorum. Ayaklarım asansöre gidiyor.

Katta ve boş. Binip 10'a basıyorum.

Kapılar kapanıyor. Dwight Silverwind hâlâ yanımda.

Asansör hiç durmadan onuncu kata çıkıyor.

Silverwind'le birlikte, nisan ayında kalabalık bir otelde beklenmeyecek bir mezar sessizliğine çıkıyoruz. Güneşin vurduğu yerlerde toz görünüyor. "1000-1015 NUMARALI ODALARIMIZ TADİLAT NEDENİYLE KAPALIDIR. GİRMEK TEHLİKELİ VE YASAKTIR" diye bir tabela var. 1015'e gidiyorum, anahtarı kilide sokup çeviriyorum, içeri giriyorum. Silverwind kapıda beklerken, Aoife burada da yoksa onu bir daha hiç göremeyeceğim uğursuz düşüncesini kafamdan kovup tozlu odaya adım atıp "Aoife?" diyorum.

Cevap yok. *İşaretler gerçek değil.* Kaybettin onu.

Derken sessizlik dalgalanıyor. Yatak örtüsü kımıldanıyor. Yatağa kıyafetleriyle kıvrılmış, uyumuş. "Aoife."

Uyanıyor, uyku sersemliğiyle beni görüp gülümsüyor.

Bu saniyeler hafızama dağlanıyor.

Bu şiddette bir rahatlama, artık rahatlama değil haz.

"Aoife, yavrucuğum, çok korkuttun hepimizi."

Sımsıkı sarılıyoruz. "Özür dilerim baba, sen uyudun ama

benim uykum gelmemişti, dedeme gideyim taş oynarız dedim, merdivenlerden çıktım çıktım ama sonra kayboldum. Biri geliyor sandım, odaya saklandım, sonra içerden kapı açılmadı. Ağladım biraz, telefonu açtım ama o da çalışmadı. Sonra uyumuşum. Bana çok kızdın mı baba? Harçlığımı kes istersen."

"Hiç üzülme yavru, ama önce gel annenleri bulalım."

Dışarıda Dwight Silverwind'den iz yok. Holly'nin nasıl olup da bunu bilebildiğine dair sorular biraz bekleyecek. Pek önemi yok zaten. Hiç önemi yok.

Patlamanın gürültüsü dindi ama altı-yedi araba alarmı tizli pesli, alçaklı yüksekli ötüyordu. Dışarı kaçmanın doğru olmadığını söylemişlerdi; silahlı saldırganlar kurtulanları, kurtarma görevlilerini vurmak için bekliyor olabilirdi. Titreye titreye yattım bir süre, ne kadar sonra bilmiyorum, kalktım cam kırıklarını çiğneye çiğneye lobiye gittim. Bay Hufaci, silahlı kapı görevlisi Tarık'ın üzerine kapanmış, küfürlerle hayata döndürmeye çalışıyordu onu. Tarık'ın son konuştuğu kişi bendim herhalde. Big Mac'le bazı gazeteciler, artçı saldırı olur mu endişesiyle bardan çıkmaya bakıyorlardı. Genelde Birinci Bombacı yolu açtıktan sonra İkinci Bombacı içeri dalıp kıvama gelmiş hedefleri yok ederdi.

Safir'e ikinci saldırı olmadı neyse ki, gece yarısına kadar saat ağır ağır geçti. İşin içinde yabancılar olduğu için, İngilizce bilen "Dedektif Zercavi" komutasındaki milis gücü normalden çabuk geldi, sarsılmış Bay Hufaci'yi yanlarına alıp fenerlerle otelin önünde durum tespiti yaptılar. Ben gitmedim. Big Mac, kapıda birkaç arabanın paramparça olduğunu, birkaç da vücut parçası gördüğünü söyledi. Dedektif Zercavi'ye göre, güvenlikçilerden biri diğerini vurup –çünkü tek ceset bulunmuş– bombalı arabayı içeri almıştı. Bombacının niyeti, arabayı camdan içeri sürüp lobide patlatmak, böylece belki binayı yıkmaktı. Bu planı, otoparktaki bir engel –"Kim bilir ne?"– boşa çıkar-

mış, bomba dışarıda patlamıştı. Allah'ın yüzümüze baktığını söyledi Dedektif Zercavi barda, şimdi o da bize bir iyilik yapacaktı: Sadece sekiz yüz dolar karşılığında en iyi üç adamını yıkık lobiye nöbetçi koyacaktı. Aksi halde sabaha kadar emniyetimizi sağlamak çok zor olurdu. Teröristler savunmasız olduğumuzu biliyorlardı.

Aramızda para topladıktan sonra bazılarımız bilgisayarlarının başına oturup olanları yazdı, diğerleri Bay Hufaci'ye ortalığı toparlamakta yardım etti, bir kısmımız ise odalarına çekilip kıl payı kurtulmuşların uykusuna yattı. Ben hiçbirini yapamayacak kadar gergin olduğumdan çatıya çıkıp New York'taki Olive'i aradım. Mesajımı asistanı aldı: Bağdat'ta Safir Otel'in önünde bombalı araç patlamıştı ama gazetecilerden ölen yoktu. Asistanından, mesajımı Holly'ye de iletmesini rica ettim. Sonra oturup silah seslerini, motor ve jeneratör homurtularını, bağırışları, havlamaları, fren seslerini, müziği ve başka silah seslerini dinledim: Bağdat Senfonisi. Yıldızlar karartma altındaki bir şehirde bile ölgün parlıyordu, Ay ise karaciğer hastalığına tutulmuş gibiydi. Big Mac'le Vincent Agrippa telefon etmeye yanıma geldiler. Vincent'ın telefonu çalışmadı, benimkini verdim. Big Mac ölmeyişimizi kutlamak için puro dağıttı, Vincent ise kim bilir hangi zulasından bir şişe kaliteli şarap çıkardı. Küba tütünü ve Loire Vadisi üzümlerinin etkisi altına girince, ölümden kedi sayesinde kurtulduğumu anlattım sır verir gibi. Hâlâ dini bütün Katolik olan Vincent, kedinin Tanrı'nın elçisi olduğunu söyledi. "Kedi neydi bilemem de" dedi Big Mac, "*sen* şanslı köpeğin tekisin Brubeck."

Sonra Nasır'a iyiyim diye yazdım.

Mesaj iletilemedi.

Aziz'e mesaj yazıp Nasır'a iyi olduğumu söylemesini istedim.

O mesaj da iletilemedi.

Şebeke çalışıyor mu diye kontrol etmek için bir mesaj da Big Mac'e gönderdim.

Çalışıyordu. O zaman feci bir ihtimal dank etti kafama.

Holly'yle ana babalığımızın en kara saati şimdiden bir ortak anıya dönüşüyor, yan hikâyeler dallanıp budaklanıyor, hatta bir iki esprisi bile yapıldı. Lobideki sevinçli kalabalığa, belki Aoife dedesinin odasını ararken bir değil *iki* kat çıkmıştır diye düşünüp kontrole gittiğimi, kat görevlisinden rica edip bütün odalara girdiğimi anlattım. Üçüncüsünde aradığımı bulmuştum. Neyse ki insanlar anlattıklarımı fazla deşmeyecek kadar rahatlamıştı ama Austin Webber emniyet konusunda öfleyip pöfledi, çocukların açamadığı kapıların tehlikeli olduğunu söyledi. Pauline Webber, "Ne büyük şans ki aklına gelmiş" buyurdu; "zavallı Aoife günlerce mahsur kalabilirdi odada! Düşünmesi bile fena." Bence de öyle. Çok büyük şans. Aoife'yı bulduğum odanın numarasını söylemedim; muhabbet *X-Files*'a döner, Sharon'la Peter'ın düğününü gölgede bırakırdı. Ama yirmi dakika önce, Maritime Otel'in balkonunda iskelenin gece haline bakarken Holly'ye hikâyenin tümünü anlattım. Aklından geçenleri okuyamadım her zamanki gibi.

"Ben bir duşa girip çıkayım" dedi.

Aoife, kutup tilkisi Karbeyaz ile yatakta.

Sokaktan, motorları güçlü bir motosiklet filosu geçiyor.

Yüzyıllardır konuşuyoruz. Hoş bir yenilik oldu. Holly yanımda yatıyor, başı omzumda, bacağı karnımın üzerinde. Sevişmedik ama unutulmaya yüz tutmuş bir yakınlık oldu aramızda. "Arada gelen o görüntülerden farklıydı" diye anlatıyor Holly, "hani henüz olmamış şeyleri görürdüm ya, hissikablelvuku."

"Küçüklüğündeki Radyodakiler gibi bir şey miydi?"

Uzun bir sessizlik. "Bugün radyo bendim adeta."

"Birinin aracılığını yapıyor gibi miydin?"

"Tarif etmesi zor. Ürpertiyor. Öyle kapanıp gitmek... Vücut senin ama sanki vücudunun içinde değilsin. Kendime gel-

diğimde tepeme eski ölüm döşeği tabloları gibi toplanmış onca insanı görünce de çok *utandım*. Webber'ların aklından neler geçti kim bilir..."

Holly'nin "psişik olaylarını" hep tırnak içinde kullandım bugüne kadar, ama bugün aynı psişik olaylar bizi kızımıza kavuşturdu. Agnostikliğim sert bir darbe aldı. Başını öpüyorum. "Bunları bir gün yazsana sevgilim. İnsanın aklını alan şeyler."

"Sanki benim manyak manyak sayıklamalarımla ilgilenen olur da."

"Yanılıyorsun. İnsanlar *can atıyorlar* böyle şeylere inanmaya."

İskeledeki lunaparktan çığlıklar, durgun denizi geçip aralık pencereden giriyor.

"Hol" derken her şeyi anlatacağımı fark ediyorum, "Bağdat'taki muhabirim Nasır'la fotoğrafçım Aziz El-Kerbelai var ya... Geçen hafta Safir'deki patlamada öldüler. Benim yüzümden öldü onlar."

Holly dönüp doğruluyor. "Ne diyorsun sen?"

Holly dizlerini göğsüne çekmiş oturuyor. "Niye anlatmadın bana?"

Gözlerimi nevresime siliyorum. "Sharon'ın düğün telaşı, yeri zamanı değil, diye düşündüm. Öyle miydi?"

"Meslektaşlarındı onlar senin. Arkadaşların. Bir düşünsene Gwyn ölmüş, ben sana anlatmadan günlerce beklemişim. Cenazeleri oldu mu?"

"Evet, yani... bir şeyleri gömdük. Ama ben gidemedim, çok tehlikeliydi." Koridorda sarhoş kahkahalar yankılanıyor. Dinmesini bekliyorum. "Gece karanlıkta bir şey göremedik ama gün doğunca... Geride patlayan arabanın ve Nasır'ın Corolla'sının eğri büğrü parçaları kalmıştı... Bay Hufaci'nin saksıda şimşirleri var, hani böyle budarsın, şekil verirsin ya. Mede-

niyet günlerinin hatırasına. İki saksının arasında... Bir kaval kemiği, ucunda ayak... Bez ayakkabı... Tanrı şahit, Ruanda'da çok kötülerini gördüm, Irak'ta herhangi bir asker günde yirmi kere karşılaşıyor böyle şeylerle. Ama ayakkabıyı tanıyınca –Aziz'indi– kusmaktan içim dışıma çıktı." *Toparla biraz.* "O gün Nasır, Felluce'deki bir revirin hastalarıyla röportaj yapmıştı. Ertesi gün, geçen hafta bugün yani, gelip deşifre edecekti. Kayıt cihazını bana emanet etti. Vedalaştık. Ben otele girdim. Nasır'ın marşı basmazdı, Aziz ya arabayı itmek ya da akü kablosu bağlamak için indi muhtemelen. Bombacı lobiyi hedef almış, bina yıkılır diye umarak, belki de yıkılırdı, çok şiddetli patlamaydı çünkü; her neyse, araba Nasır'ın arabasına çarpmış, sonra da..." *Toparla biraz.* "Öf, gözümün yaşı burnumdan aktı be. Anatomik olarak mümkün mü ki bu? Her neyse, sonuçta Nasır beni Batılıların oteline geç saatte, tam patlama anında bıraktığı için, kızları yetim kaldı."

Yan odanın televizyonundan Hollywood'da uzay savaşı sesleri geliyor.

Bileğimi tutuyor. "Bu yaptığın düz mantık, farkında mısın? Ben Jacko için kendimi paralarken sen bana böyle söylerdin."

Aoife rüyasında, yalnız kalmış mızıka gibi sesler çıkarıyor.

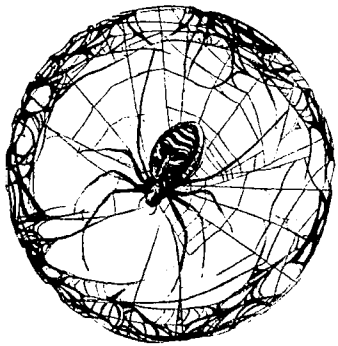
"Ben de farkındayım; 11 Eylül, Bush'la Blair, radikal İslam, işgal, Nasır'ın kariyer tercihleri, Olive Sun'la *Spyglass*, marşı basmayan döküntü Corolla, zamanlama hatası, belki milyon tane küçücük etken var. Ama ben de varım. Ed Brubeck yanına aldı bu adamları. Nasır, ailesini geçindirecekti. Aziz'le o benim yüzümden oradaydılar..." Boğazım düğümleniyor, toparlanıyorum. "Ben bağımlıyım Holly. Çalışmazken hayat sönük ve cansız. Dün Brendan'ın söylemedim dediği şey aslında doğru. Gerçeği, yalnızca gerçeği söyleyeceksem... Ben savaş bağımlısıyım. Nasıl mücadele edeceğimi de bilmiyorum."

Holly dişlerini fırçalıyor, Aoife'nın üzerine yumuşak bir ışık vuruyor. Neredeyse yedi yıl önce ultrason perdesinin gerisinden yüzünü gösteren şu kıvrak, deli, artık pek küçüklüğü kalmamış kız çocuğuna bak. Arkadaşlarımıza, ailemize mutlu haberi verişimizi, Sykes kabilesinden yükselen sevinç çığlıklarını ve Holly'nin "Hayır anne, Ed'le nikâh kıymayacağız; sene 1997, 1897 değil" demesiyle atılan manidar bakışları hatırlıyorum. Benim annemse, lösemi iliğini kurutmaya başlamıştı bile, *"Ay Ed!"* diyebilip gözyaşlarına boğulmuştu; "Neden ağlıyorsun anne?" diye sordum, "Ne bileyim oğlum?" dedi gülerek. Sonra "Göbüş" şişti şişti Holly'nin göbek deliği ters döndü; sonra Göbüş tekmeler attı. Stoke Newington'daki Spence Cafe'de oturup kız isimleri listesi çıkarıldı, Holly *tabii ki biliyordu*; Kudüs'e giderken Londra'da don tehlikesi, Londra'da gaspçılar diye mantıksızca telaşlara kapıldım; 30 Kasım gecesi Holly tuvaletten seslendi; "Arabanın anahtarlarını bul Brubeck!"; koşa koşa doğumhaneye gidişimiz, Holly'nin doğum sancısı denen bambaşka bir acıyla canlı canlı parçalanması, dakikalar normalden altı kat hızlı geçerken nihayet Holly'nin kollarına parıldayan bir mutant alıp "Seni çok bekledik" diye fısıldaması; Pakistanlı doktorumuz Şemsi'nin "Hayır hayır Bay Brubeck, göbekbağını siz keseceksiniz, kesinlikle kabul etmem, siz görevde bundan çok daha fenalarını gördünüz" diye ısrarı ve en sonunda koridorun ilerisinde küçük bir odada bizi karşılayan sütlü çay ve yulaflı bisküviler. Aoife, anne sütünün harikalarını keşfederken Holly'yle benim de kurt gibi acıktığımızı fark edişimiz.

Ailecek ilk kahvaltımız.

Crispin Hershey'nin Yalnız Gezegeni

2015

1 Mayıs 2015

Galler'in yağmur tanrıları Hay-on-Wye'da çatıların, şenlik çadırlarının ve Crispin Hershey'in üzerine işiyor o gürül gürül sular akan yollardan Old Cinema Kitabevi'ne girip en derin dehlizlerinde bu haftaki *Piccadilly Review*'u parça pinçik etmeye yönelirken. Kim sanıyor lan, o iki metre göbekli, kadife kılıflı, kasık tüyü sakallı rektal tuşe Richard Cheeseman kendini? Gözlerimi kapatıyorum ama yazdığı eleştiri son dakika altyazısı gibi gözlerimin önünden geçiyor: "Crispin Hershey'nin uzun zamandır beklenen romanı için 'berbattan da öte' demekten beni alıkoyacak minicik bir avuntuyu bile çok aradım." Bana Edebiyat Derneği'nin partilerinde o kadar yılıştıktan sonra ne cüretle böyle laflar ediyor döl lekeli şişme oğlan? "Cambridge'deki gençlik günlerimde, Hershey'nin ilk başyapıtı *Cenin Kuruları*'nın namusunu savunacağım diye kavgaya karışmıştım. O gecenin izini kulağımın üzerinde bir onur madalyası gibi taşırım hâlâ." Richard Cheeseman'ın İngiltere PEN adaylığına destek veren kimdi? Bendim, ben! Böyle mi teşekkür ediyor bana? "*Yankı Sönecek*'e 'çocukça osuruktan tayyare' desem çocuklara, osuruğa ve tayyareye ayıp olacak." Derginin kalan parçalarının üzerinde tepinirken soluğum kesilecek gibi oluyorum.

Sahiden ağlamaklıyım sevgili okuyucu. Kingsley Amis, "Kötü bir eleştiri kahvaltımı berbat eder" diyordu, ama öğ-

le yemeğini de berbat edebileceğini düşünmemişti. Kingsley Amis, eleştirmenlerin kanıt okudukları, bağımsız düşünebildikleri Twitter-öncesi çağda yaşadı. Şimdilerde ne yazsam diye önce Google'a bakıyorlar, Richard Cheeseman'ın toplu katliamı sağ olsun, edebiyata dönüş romanım hakkında bulacakları görüşler şunlardan ibaret olacak: "Peki *Yankı Sönecek* niye bir domuz leşi? Bir: Hershey klişeden uzak durmayı o kadar aklına takmış ki, her cümlesi Amerikalı muhbirler kadar eziyet çekiyor. İki: Fantezi yan konu, kitabın Ulusa Sesleniş halleriyle o kadar kötü çatışıyor ki görmeye bile dayanamıyorum. Üç: Yaratıcılığımın dibi göründü, demek için karakterin yazar olması kadar etkili bir yol var mıdır?" Richard Cheeseman, tam da ticari diriliş yaşamam gereken bir dönemde *Yankı Sönecek*'in boynuna idam hükmünü astı. 1990'larda değiliz; menajerim "Sırtlan" Hal Grundy burnundan sümük çıkarır gibi beş yüz binlik telif sözleşmeleri çıkaramıyor. Resmen Kitabın Öldüğü Çağ'ı yaşıyoruz artık. Kızların okuluna yılda kırk bin ödüyorum, Montreal'in nezih Outremont Mahallesi'ndeki küçük *giriş katı daire* Zoë'nin yüzünü tekrar güldürmüş olabilir ama beni Sırtlan Hal'in *Cenin Kuruları* için sözleşmeyi bağlamasından bu yana ilk kez mali açıdan ölümlü hale döndürdü. iPhone'um vızıldıyor. İti an çomağı hazırla; mesaj Hal'den.

olay 45 dakkaya başlıyor. nerdesin birader?

Sırtlanlar uluyor. Şov devam etmeli.

BBC 2'nin kültür-sanat programının gedikli sunucusu Maeve Munro, set amirine başıyla "hadi" işaretini veriyor. Ben mikrofonumu kuşanmış, kenarda bekliyorum. Halkla İlişkilerci Kız mesajlarını tarıyor. Set Amiri, telefonumun kapalı olduğunu kontrol etmemi istiyor. Bakıyorum, iki yeni me-

saj var: Biri Qantas'ın mil kampanyası, diğeri çevre temizlik vergisi hakkında. Evliliğimizin güneşli günlerinde, Bayan Zoë Legrange-Hershey bana *Yürü yavrum setler senin,* temalı destek mesajları gönderirdi ama bugünlerde hangi ülkeye gittiğimi bile sormuyor. Kızlardan da haber yok. Juno telefonunda okuldan arkadaşlarıyla –veya okul arkadaşı gibi yapan sapıklarla– Tunnel Town mı her neyse oyun oynuyordur, Anais ise Michael Morpurgo kitabı okuyordur. Ben niye yalnız çocukların hayvanlarla bağ kurduğu çocuk kitapları yazmıyorum ki? Niye olacak, Britanya Edebiyatının Haylaz Çocuğu olarak yirmi senemi geçirdim de ondan. Yayıncılık dünyasında tür değiştirmek, vücut değiştirmekten daha zor.

Stüdyo ışıkları kararıyor, set ışıkları parlıyor ve seyirci susuyor. Maeve Munro'nun telejenik yüzü parlıyor ve alametifarikası olmuş şarkılı sesi stüdyoyu dolduruyor. "İyi akşamlar sayın seyirciler, ben Maeve Munro, sizlere 2015 Hay Festivali'nden canlı sesleniyorum. Henüz üniversite öğrencisiyken kaleme aldığı çıkış romanı *Yağlı Wanda*'dan bu yana üslupçuluğun ustası ve günümüzün nabzını en iyi tutan yazarlardan biri olarak parladı Crispin Hershey. En önemli taltifimiz olan Brittan Ödülü'nü şimdiye kadar –ne hikmetse– kazanamamış olsa da, 2015'te bu gidişata dur demesi işten bile değil. Sözü uzatmadan, beş yıllık bir aradan sonra yayımladığı *Yankı Sönecek* adlı yeni romanından seçtiği parçalarla Crispin Hershey'yi sponsorumuz FutureNow Bankası ve şahsım adına kürsüye davet ediyorum. Crispin Hershey!"

Sağlam alkış. Kürsüye yaklaşıyorum. Salon dolu. Olmayacak da ne olacak? Beni zaten altı yüz kişilik PowerGen Salonu'ndan bu "samimi mekân"a aldılar bile. Editör Oliver, ön sırada Sırtlan Hal, en yeni müşterisi ve Amerika'nın Yeni Genç İdolü Nick Greek'le birlikte oturuyor. Bırak sessizlik çöksün. Yağmur cam tavanı tıpırdatıyor. Yazarların çoğu böyle kötü havada kalkıp geldikleri için dinleyicilere teşekkür

eder, ama Hershey "diken üstünde kalsınlar diye kötü davranır" ve *Yankı Sönecek*'in ilk sayfasını açar.

Boğazımı temizliyorum: "Hemen konuya gireyim..."

...son satırımı okuyup koltuğuma dönüyorum. Fırla bakalım alkış-metre: Butik çikolatalar ve organik meyveli biralarla şişirilmiş orta-üst sınıf şehirliler için hiç fena değil. Başkarakterim Trevor Upward, Eurostar treninin üstüne koli bandıyla bağlandığında kahkaha attılar; Titus Hurt'ün yediği böreğin içinden insan parmağı çıkınca yüzlerini buruşturdular; festivallerde yüksek sesle icra edildiğinde Auden'i çağrıştıran bir ritme bürünen Cambridge pub maceramda ise cıkcıkladılar. Maeve Munro bana neşeli bir iyi-geçti suratı yapıyor; niye-geçmeyecekti-ki? suratıyla karşılık veriyorum. Hershey'nin çocukluğu oyuncular arasında geçti, babamın diksiyon bozukluğumuz yüzünden kardeşim ve benle dalga geçme alışkanlığı da olgun meyvesini verdi. Hafızam yanıltmıyorsa babamın son sözleri şöyleydi: " 'Raakip değil ulan sığır; 'rakip' diyeceksin..."

"Soru-cevap oturumuna" diye sesleniyor çadıra Maeve Munro, "ben bazı sorularla başlayacağım. Sonra seyircilerimize söz vereceğiz. Evet, Crispin, *Newsnight Review*'un cuma günkü sayısında, ünlü eleştirmen Aphra Booth, *Yankı Sönecek* için 'tipik bir andropoz romanı' ifadesini kullandı. Cevap verecek misin?"

"Okumaktan anladığı Aphra Booth gibi" deyip bir yudum su içiyorum; "yayına çıkmadan bir dakika önce helada arka kapağı taramaktan ibaret olanlar için son derece isabetli bir tespit."

Lafım üzerine, Mistletoe Kulübü'nde Aphra Booth ile yiyip içerken çok görülen Maeve Munro'dan sahte bir gülücük geliyor. "Pekâlâ... Richard Cheeseman'ın olumsuz eleştirisi hakkında ne diyeceksin?"

"Şimdi kötü kalpli cadı büyü yapmadan masal tamam olmaz."

Kahkahalar, şaşkınlık sesleri; Twitter dalgası geliyor. *Telegraph*'ın kültür-sanat bölümü bu lafı manşetten girer; Richard Cheeseman, LGBT hakları örgütüne bana "Yılın Örümcek Kafalısı" ödülünü verdirtir; Sırtlan Hal'in gözlerinde dolar işaretleri yanıp sönüyordur; garibim Nick Greek ise şaşkın şaşkın bakıyor. Amerikalı yazarlar birbirlerine kibarlıktan kırılacaklar; Brooklyn'de çatı dairelerinde takılıp üniversite kürsüleri için birbirlerine referans mektubu yazmaktan başka şey bildikleri yok. "Hazır konu açılmışken" diyor Maeve Munro şarkılı sesi sönerek, "ilerleyelim."

"Hangi konuyu açtık Maeve?"

Belli belirsiz tebessüm: "*Yankı Sönecek*'in kahramanı da senin gibi romancı. Fakat otobiyografin *Arkası Yarın*'da, romancılar hakkında romanları 'ensest ilişki' olarak nitelendirmiştin. Trevor Upward bir U dönüşü mü oluyor, yoksa artık ensest daha cazip bir teklif mi?"

Ben arkama yaslanıp gülümserken, sunucumun hayranları *kıkırdama* kaynaklarını tüketiyor. "Orkney Adaları'nda doğup büyümüş bir insana ensesti anlatmak bana düşmez *Maeve*, ama şunu söyleyebilirim ki bir yazar bakış açısını değiştirmezse ömrü boyunca hep aynı romanı yazar. Ya da Kuzey New York'ta zengin çocuklarına yaratıcılıksız yazım öğreteceği bir üniversiteye girer."

"Ama..." Maeve Munro haklı olarak bozulmuş, "...politikacı fikrini değiştirdiğinde 'dönek' oluyor."

"F.W. de Klerk, Mandela'nın terörist olduğu konusunda fikrini değiştirdi" diye karşılık veriyorum. "Gerry Adams ve Ian Paisley de Ulster'da şiddet konusunda fikrini değiştirdi. Ben diyorum ki, bir de döneklere kulak verelim."

"O zaman şunu sorayım: Ahlaki konularda bir hayli esnek olduğunu gözden kaçırmadığımız Trevor Upward, ne ölçüde yazarıyla özdeş?"

"Trevor Upward, romanın son sayfasında layığını bulan,

kadın düşmanı hıyarın teki. Trevor Upward gibi bir dallamanın" diyorum sahte bir masumiyet gülücüğüyle, "Crispin Hershey gibi bir adamdan esinlenmiş olduğunu nasıl düşünebilirsin *sevgili* Maeve?"

Bulanık ormanlar ve Herefordshire tepeleri puslu alacakaranlıkta baş gösteriyor. Nemli hava alnıma uçaklarda verilen sıcak havlular gibi yapışıyor. Festival Elfi, Halkla İlişkilerci Kız ve Editör Oliver'la birlikte, bulaşık bataklığa atılmış tahta yollardan yürüyerek glütensiz kek, güneş paneli, doğal sünger, porselen denizkızı, chi auranızla aynı tınıda rüzgâr çanları, biyolojik olarak bozunur tepsilerde GDO'suz yeşil köri, e-kitap okuyucuları ve el dikimi Hawaii etekleri satan stantların önünden geçiyoruz. Hershey, milletin başına üşüşmemesi için küstahlık maskesini takınıyor ama ruhunda şarkılar söyleyen minicik bir ses var: *Seni biliyorlar, seni tanıyorlar; geri döndün, hiç gitmedin ki...* Kitabevinin çadırındaki imza masasına geldiğimizde dördümüz de hayret içinde donakalıyoruz. "Vay anasını Crispin" diyor Editör Oliver, sırtımı sıvazlayarak.

Festival Elfi, "Tony Blair bile böyle karşılanmamıştı" diyor.

Halkla İlişkilerci Kız ise "Heyyo, hurra" diye lafa karışıyor.

Alanı tıklım tıklım dolduran hayranları festival güvenlikçileri yılankavi sıraya sokup Crispin Hershey'ye ibadete hazırlamış. *Eserime bak da ağla Richard Cheeseman!* Yankı Sönecek*'in yeni baskısı hafta sonuna yetişecek ve Hershey hanesine paralar uzun menzilli roketlerle fırlatılacak!* Muzafferane geçiyorum masamın başına, Festival Elfi'nin servis ettiği beyaz şarabı dikiyorum, kalemimin kapağını açıyorum...

...ve bunca insanın lanet olsun ki bana değil, üç metre ötemde başka bir masada oturan kadına toplandığını anlıyorum! Benim kuyrukta on beş kişi var. Bilemedin on. Ballı börek beklerken kırıntıyla idare edeceğiz. Editör Oliver bozuk

tavuk rengine döndü; ben de bir açıklama için Halkla İlişkilerci Kız'a kaşlarımı çatıyorum. "Şey bu, Holly Sykes."

Oliver'ın rengi yerine geliyor. "Holly Sykes bu mu? Vay anasına."

Çemkiriyorum: "Kim ulan bu Holey Spikes?"

"Holly Sykes" diye düzeltiyor kinaye tabelasını görmeyen Halkla İlişkilerci Kız. "*Radyodakiler* diye manevi yönü ağır basan bir otobiyografi yazmış. *Biri Bizi Gözetliyor Ünlüler*'de ressam Prudence Hanson kitabı okurken görülünce satışlar uzay oldu. Festival direktörü son dakikada etkinlik bağladı, FutureNow Bankası Salonu'ndaki tüm koltuklar kırk dakikada satıldı."

"Maneviyat Şenliği'ni milletçe alkışlıyoruz." Sykes denen kadım süzüyorum: İncecik, girişken, çizgili; kırklarında, siyah saçlı, şakakları kırlaşmış. Hayranlarına kibar davranıyor, her birine iki güzel söz ediyor, ki bu da ne kadar az kitap imzaladığını göstermekte. Kıskandım mı? Hayır. Mistik teranelerine hakikaten inanıyorsa, sersemin önde gidenidir. Hepsini uydurmuşsa da dolandırıcıların şahıdır. Nesini kıskanayım?

Halkla İlişkilerci Kız imzaya hazır mıyım diye soruyor. Başımla "Evet" diyorum. Festival Elfi bir içki daha ister miyim diye soruyor; "Hayır" diyorum, "işim uzun sürmeyecek." İlk hayranım masaya yaklaşıyor. Ütüsüz kahverengi takım elbisesi müteveffa babasından miras kalmış, dişleri karamel rengi. "Ben sizin en, en, en büyük hayranınızım Bay Hershey, rahmetli anneciğim de sizi çok severdi."

Beni hemen öldürün. "Cin-tonik" diyorum Festival Elfi'ne. "Cini bol olsun."

Son okuyucum, Coventry'li Genç İrisi, okuma grubunun *Kızıl Maymun* hakkındaki görüşleriyle şereflendirdi beni sağ olsun: "Pek beğenmişler" fakat "iki kelimede bir 'ulan' demem" rahatsız etmiş kendilerini. Sevgili okuyucu, Hershey bu, durur mu, yapıştırmış cevabı: "Sonuna kadar niye oku-

dunuz ulan o zaman?" Sonra başıma üç tane sahaf üşüştü, *Cenin Kuruları*'nın ilk baskısından bir tomarını imzalatacaklarmış, her birinin değeri en az beş yüz kâğıt zıplayacak. "Niye imzalayayım ki?" diye sordum. Sahaflardan biri "Ta Exeter'dan buralara geldim" konulu bir mağduriyet hikâyesi anlatıp "Abi alt tarafı bir imza atacaksın, sana maliyeti ne?" deyince, "Kitabın fiyatındaki artışın net yüzde ellisini verirsen olur" karşılığını verdim. Fakir fakir pöfleyerek kayboldu. Şimdiki durağımız, BritFone Pavyonu'ndaki açılış gecesi partisi; Lord ve Lady Roger ile Suze Brittan'la kısa da olsa görüşmeye tahammül etmem gerekecek. Ayağa kalkıyorum ve... alnımda sanki bir keskin nişancının lazeri var. Kim bu? Etrafıma bakınca Holly Sykes'ın beni izlediğini görüyorum. Gerçek yazarları merak ediyor herhalde. Halkla İlişkilerci Kız'a parmaklarımı şıklatıyorum. "Biri beni gözetliyor; kurtar beni."

BritFone Pavyonu'na giderken sigara çadırını geçiyoruz; sponsoru Win2Win: Avrupa'nın organ nakli için bir numaralı etik organ tedarikçisi. Bakıcılarıma birazdan gelirim diyorum; Editör Oliver bana katılmayı teklif etse de, çadırda sigara içmeyenlere iki yüz sterlin ceza yazıldığını söylüyorum; mesajı alıyor. Halkla İlişkilerci Kız, güvenlikten geçebilmem için kordonlu kimliğimin üzerimde olup olmadığını kontrol ediyor bir şey demeden.

Boynuma takmayı reddettiğim plastik isimliği çıkarıyorum. "Kaybolursam" diyorum ona, "sırta saplanan hançer seslerini takip ederim." Win2Win çadırında Nikotin Dergâhı'nın müritleri, bar taburelerine oturmuş sohbet ediyor, okuyor veya boş gözlerle akıllı telefonlarına bakıp parmaklarını çalıştırıyor. Biz, sinemalarda, uçaklarda, trenlerde sigara içmenin hayatın olağan akışı olduğu günlerden kalmayız; Hollywood kahramanının elinden sigara düşmediği bir çağdan. Artık kötü adamlar bile sigara içmiyor. Artık si-

gara içmek gerçekten bir isyancı ruhun göstergesi; neredeyse yasaklandı ulan! Fakat bağımlılıklarımız olmadan biz kimiz? Tatsız. Yavan. Kariyersiz! Babam, bir film yapmanın tantanasına bağımlıydı. Zoë'nin bağımlılıkları ise yeni moda diyetler, Londra ve Montreal arasında tek yönlü karşılaştırmalar, bir de Juno ve Anais'in yeterince vitamin alıp alamadığı.

Sigaramı yakıyorum, akciğer keseciklerimi dumanlıyorum ve Richard Cheeseman hakkında kara düşüncelere dalıyorum. Birinin itibarını yerle bir etmesi, ekmeğini elinden alması gerek; bakalım o zaman "öğleye geçer" deyip savuşturabilecek mi?.. Sigaramı, Cheeseman'ın aptal gözüne bastırdığımı hayal ederek söndürüyorum.

"Bay Hershey?" İntikam fantezimi gözlüklü, bordo Burberry ceketli, şişman kısa boylu bir oğlan bölüyor. Kafası dazlak, hımbıl ve sağlıksız hali *Sineklerin Tanrısı*'ndaki Domuzcuk'u çağrıştırıyor.

"İmza oturumu sona erdi. Beş yıl sonra filan tekrar gelirim."

"Hayır, ben size bir kitap vermek istedim." Oğlan sandığım meğer kızmış, yumuşak Amerikan aksanı var. Belki Asyalı Amerikalı, belki yarı Asyalı Amerikalı."

"Bir de sigara içecektim. Son birkaç yıl çok yorucu geçti."

Anlamazdan gelen kız ince bir kitap çıkarıyor. "Şiir kitabım." Kendi bastırmış belli ki. "*Ruhoburlar*, Soleil Moore."

"Yalnız ben taslak kabul etmiyorum."

"İnsanlık sizden bir seferlik istisna istiyor."

"Kabalık etmek istemem Bayan Moore, fakat kendi kendime kanal tedavisi yapmayı, damızlık uzaylı ağılında yanımda Aphra Booth'la uyanmayı ya da yakın mesafeden kalbime altı el ateş edilmesini, şiirlerinizi okumaya tercih ederim. Anlatabildim mi?"

Soleil Moore, sakin kalarak nasıl bir deli olduğunu ortaya koyuyor. "William Blake'i de kimse okumak istememişti."

"Ama William Blake'in, William Blake olma avantajı vardı."

"Bay Hershey, bunu okuyup harekete geçmezseniz animasidin suç ortağı olacaksınız." *Ruhoburlar*'ı kül tablasının yanına koyup benim o uyduruk kelimeyi sormamı bekliyor. "Yazı'da varsınız" diyor her şeye açıklık getiriyormuş gibi, sonra da son sözü söylemiş edasıyla çekip gidiyor. Birkaç nefes daha çekerken yakınımdaki bir konuşmaya kulak kabartıyorum. "Kadın 'Hershey' dedi; bence o." "Yok canım, Crispin Hershey daha genç." "Sorsana." "Sen sor." Kimliğim tespit edilince ölüm çubuğumu büzüştürüp dumancılar cennetinden kaçıyorum.

BritFone Pavyonu'nu adını hiç duymadığım ünlü bir mimar tasarlamış; Hadrian Duvarı, Londra Kulesi, Tudor Köşkü, savaş sonrası toplu konutlar, Wembley Stadyumu ve Docklands gökdelenlerinden "alıntılarla." Nasıl karman çorman karışık bir yer... Tepesinde BritNet logosu hologramdan bayrak olmuş sallanıyor, girişe de Başbakanlık Konutu'nun ünlü siyah kapısının iki kat büyük modelini koymuşlar. Güvenlikçiler tören muhafız alayı gibi giyinmiş, biri VIP kimliğimi soruyor. Ceketimi, pantolonumu, sonra tekrar ceketimi yokluyorum. "Ulan kesin bir yerde bıraktım iyi mi... Neyse, ben Crispin Hershey."

"Kusura bakmayın" diyor Tören Muhafızı. "Kimliğiniz yoksa yardımcı olamıyorum."

"Listeye bakın. Crispin Hershey. Yazar."

Tören Muhafızı başını sallıyor. "Kesin emir var beyefendi."

"İyi de daha bir saat önce içeride etkinliğim vardı."

İkinci Tören Muhafızı, gözlerinde hayran pırıltısıyla yaklaşıyor. "Siz acaba... Değil herhalde... Ay osunuz gerçekten!"

"Ay evet!" İlkine hışımla bakıyorum. "Teşekkür ederim yani."

Akıllı Tören Muhafızı beni fanilerin üstünün aranıp çantalarının kontrol edildiği lobiden geçiriyor. "Kusurumuza bakmayın beyefendi. Bugün Afganistan Cumhurbaşkanı geliyor

da, sarı alarma geçtik. Arkadaşım güncel edebiyat konusunda pek bilgili değildir. Hem açıkçası, kitaptaki fotoğraflarınızdan daha yaşlı gösteriyorsunuz.

Bu hoş cümleyi tekrarlatıyorum. "Öyle mi?"

"Hayranınız olmasam tanıyamazdım beyefendi." Yüzlerce insanın kaynaştığı pavyona giriyoruz ama Akıllı Tören Muhafızı'nın yalvaracağı bir ricası var: "Beyefendi ayıp olacak biliyorum ama..." gülünç üniformasından bir kitap çıkarıyor, "...son kitabınız en çok beğendiğim kitap oldu. Gece yatarken açtım, *sabaha kadar* okuyup bitirdim. Nişanlımın annesi de büyük hayranınız, evlilik öncesi gönlünü kazanmak bakımından... Sizin için zahmet olmazsa..."

Dolmakalemimi çıkarıyorum, Tören Muhafızı da iç kapağını açtığı kitabı bana uzatıyor. Tam kalemin ucu kâğıda değmişken fark ediyorum ki Jeffrey Archer'ın *En İyisi Sır Kalsın* diye bir romanını imzalamak üzereyim. Başımı kaldırıp Tören Muhafızı'na bakıyorum dalga mı geçiyor ama hayır: "İçine 'Lord Archer'dan Birdie'nin altmışıncı doğum günü hatırasına' diye yazar mısınız?"

Üç adım ötemde *Times*'ın ünlü köşe yazarlarından biri duruyor.

İthafı yazdıktan sonra güvenlikçiye, "Beğendiğinize çok sevindim" diyorum.

Pavyonda küçük bir yıldıza enerji verecek kadar yoğun ünlü patlaması yaşanıyor: İki Rolling Stone, bir Monty Python, Amerikalı bir bisikletçiyi rezil etmeye çalışan *Top Gear*'ın ellilik delikanlılarından biri, bir eski ABD Dışişleri Bakanı, beş yılda bir otobiyografi yazan eski teknik direktör, her yıl üçüncü sınıf gerilim romanları üreten eski bir istihbarat başkanı, bir de dolgun dudaklı televizyon astrologu, ki hiç değilse astroloji hakkında yazıyor. Hepimizin burada bulunma sebebi aynı: Pazarlayacak kitaplarımız var. "Bir yaşıma daha girdim, gör de inanma" diye mırıldanıyor ihtiyar bir adam

şampanya barının yanında kulağıma. "Edebiyat festivalinde bir edebiyatçı! Hayat nasıl gidiyor Crispin?"

Yabancı, Hershey'nin kurutucu bakışını Vandal Zaman'ın yüzünde yol açtığı hasara aldırış etmeden, korkacak hiçbir şeyi olmayan altın çağında bir adam gibi emiyor. Pençe pençe çizgiler, incelmiş burun, sarkmış göz torbaları, yarı kapalı gözkapakları... Ceketinin cebinden ipekli mendil görünüyor, başında da zarif bir fötr şapka var ama lanet olsun böyle işe. Tedavi edilemez derecede yaşlılar nasıl dayanıyor durumlarına? "Kiminle müşerref oldum?"

"Yakın geleceğinim evladım." Bir zamanlar yakışıklı suratım çeviriyor. "Uzun uzun bak şimdi. Ne düşünüyorsun?"

Delilerin Gecesi'nde mahsur kaldım, onu düşünüyorum. "Şifreli konuşmalardan pek hazzetmem de, onu düşünüyordum."

"Öyle mi? Bense bayılırım. Ben Levon Frankland."

Teklif edilen şampanya kadehini alıp aldırışsız bir surat takınıyorum. "İtiraf edeyim ki çıkaramadım."

"Eski çağlarda babanın az peşini toplamadım. Soho'daki Finisterre Club'ın müdavimleriydik zamanında."

Aldırışsız surata devam. "Sonunda kapandı diye duydum."

"Bir çağın sonunun sonu. Benim çağımın. Babanla" derken kadehini bana doğru eğiyor Levon Frankland, "Pembridge Place'teki evinizde bir partide tanıştık; sene altmış sekiz miydi, altmış dokuz mu? *Gethsemane* çekimleri zamanıydı. Koltuğumda taşıdığım karpuzların arasında sanatçı menajerliği de vardı, baban *Kuzey'in Dar Yolları* filminin müzikleri için benim temsil ettiğim avangard folk grubunu bağlamayı umuyordu. O plandan iş çıkmadı ama seni kovboy kıyafetiyle hatırlıyorum. Bağırsak kontrolü kabiliyetini daha yeni yeni ediniyordun ve sosyal ilişkiler henüz yıllarca uzağındaydı ama kariyerini bir amcan gibi takip ettim, otobiyografinde babana dair anılarını sevinçle okudum. Hâlâ üç dört ayda bir aklımdan, babanı arasam da bir öğlen buluşsak diye geçiyor.

Aramızda olmadığını unutuveriyorum! Çok özlüyorum bizim deli danayı. Seninle öyle gurur duyardı ki ayıp derdik artık."

"Öyle mi? Ulan ne güzel saklamış benden..."

"Anthony Hershey, savaştan önce doğmuş, orta-üst sınıf İngiliz erkeğiydi. Babalar duygularını göstermezdi o zaman. Altmışlarda bir gevşeme oldu, Tony'nin filmleri de bu gevşemeye yardım etti ama bazılarımız öğrendiklerini unutmakta diğerlerinden daha başarılıydı. Göm artık baltanı Crispin. Baltayla hayalet korkutamazsın. Seni duyamazlar. Baltayı kendine sapladığınla kalırsın. İnan bana. Biliyorum da konuşuyorum."

Bir el omzumu tutuyor, arkamı döndüğümde Sırtlan Hal'i dev bir vizon gibi gülümserken buluyorum. "Crispin! İmza nasıl geçti?"

"İdare eder. Seni babamın ark..." Fakat arkamı döndüğümde Levon Frankland partide kaybolup gitmiş. "Neyse, iyi geçti imza. Cinler periler yazarı bir kadının eteğine yüzünü sürmek isteyen yarım milyon kadın kalabalığına rağmen."

"Holly Sykes'ı bağlayamadıkları için ömür boyu dizlerini dövecek yirmi yayıncı gösterebilirim sana buradan. Her neyse, Sir Roger ve Lady Suze Brittan, Britanya Edebiyatının Haylaz Çocuğu'nu bekliyor."

Bir anda içim kuruyor. "Zorunda mıyım Hal?"

Sırtlan Hal'in tebessümü sönüyor. "Aday listesi..."

Lord Roger Brittan: Bir zamanların oto galericisi, 1970'lerde ekonomik oteller zinciri; 1983'te Brittan Bilgisayar'ın kurulması; Birleşik Krallık'ta boktan kelime işlemciler üretiminde kısa süreliğine bir numara; İşçi Partisi'nin 1997'de ezici çoğunlukla kazandığı seçime sponsor olduktan sonra mobil operatör lisansı alıvermesi; hâlâ adını taşıyan BritFone telekomünikasyon şirketinin kurulması... 2004'ten bu yana ise *Hayatta Başarılar* diye bir televizyon programında, Lord Brittan İmparatorluğu'nda 100 bin sterlin maaşa iş

kapmak için birbirini çiğneyen dallamaları yerden yere vurmasıyla ünlendi. Geçen yıl Sir Roger, ülkenin en önemli edebiyat ödülünü satın alıp kendi adını verdi, bir de ödülü 150 bine çıkararak sanat dünyasını afallattı. Blog yazarlarına göre, bu alımın ardında son karısı Suze Brittan'ın parmağı var, zira kendisinin özgeçmişinde dizi oyunculuğu denemesi, televizyonda *Elden Düşmeyenler* adlı kitap programının sunuculuğu ve şimdi de Brittan Ödülü'nün son derece tarafsız jüri heyetinin başkanlığı bulunuyor. Fakat üstü kapalı bölüme geldiğimizde Lord Roger'la Lady Suze'u Nick Greek'le konuşurken buluyoruz: "*Beş Numaralı Mezbaha* konusunda dediklerinizi anlıyorum Lord Brittan." Nick Greek'te Amerikalıların kendinden eminliği, Byron'ın yakışıklılığı var ve şimdiden gıcık kaptım herife. "Ama silah zoruyla yirminci yüzyıl savaş romanı okutacak olsalar, Mailer'ın *Çıplak ve Ölü*'sünü tercih ederim, hiç değilse..."

"*Biliyordum* bu kitabı diyeceğini!" Suze Brittan minik bir zafer dansı yapıyor. "Çok severim. Siper savaşını Alman bakış açısıyla doğru dürüst anlatabilen tek savaş romanıdır."

"Bağışlayın Lady Suze" diye nazikçe lafa karışıyor Nick Greek, "acaba *Batı Cephesinde Yeni Bir*..."

"Alman'ın *hangi* bakış açısı?" diye pofluyor Lord Roger Brittan. " 'Otuz senede iki kere çok yanlış işler yapmak'tan başka?"

Suze serçeparmağını siyah incilerine takıyor. "*Çıplak ve Ölü* işte bu yüzden önemli, Rog – savaşın yanlış tarafındaki sıradan insanların da acı çektiklerini anlatıyor. Öyle değil mi Nick?"

"Pabucu ters ayağa giydirmek romanın en güçlü özelliğidir zaten" diyor düşünceli Amerikalı.

"Öyle ürün markasından hayır mı gelir?" diyor Lord Roger. "İsme bak: *Çıplak ve Ölü*. Nekrofili kılavuzu gibi bir şey."

Sırtlan Hal söze karışıyor: "Lord Roger, Lady Suze, Nick. Ta-

nıştırmaya hacet yok ama Crispin gitmeden önce bir uğrasın..."

"Crispin Hershey!" Lady Suze, karşısında Güneş Tanrısı Ra varmış gibi iki elini birden kaldırıyor. "Programın on numara beş yıldızdı. Öyle bir laf var ya."

Dudaklarımın köşelerini kaldırmayı beceriyorum. "Sağ olun."

"Şeref duydum" diye yılışıyor Nick Greek. "Bizim Brooklyn'de bütün ekip *Cenin Kuruları*'na resmen tapar yani."

"Resmen" mi? "Tapmak" mı? Nick Greek'in elini mecburen sıkarken, iltifat kisvesinde bir hakaretle mi karşılaştım –"*Cenin*'den bu yana bok gibi şeyler yazdın"– yoksa tanıtım yazısı talebinin girizgâhı mı yapıldı –Sevgili Crispin, geçen yıl Hay'de bir arada olmak çok güzeldi. Yeni kitabım piyasaya çıkmadan benim için birkaç satır yazar mıydın?"– emin olamıyorum. "Norman Mailer hakkındaki" diyorum üçlüye, "derin tartışmanızı bölmeyeyim." Delikanlıya ikinci bir orta çıkıyorum: "Fakat bana sorarsanız ilk elden savaş anlatılarının büyükbabası Crane'in *Kanlı Madalya*'sıdır."

"Ben onu okumadım" diye itiraf ediyor Nick Greek, "çünkü..."

"Onca kitap var okumaya zaman yok, bilmez miyim?" Elflerin elime tutuşturduğu şişman kırmızı şarap kadehini dikiyorum. "Fakat Crane'in yerini alacak kimse gelmedi."

"...çünkü Stephen Crane 1871 doğumlu" diye karşılık veriyor Nick Greek, "yani İç Savaş'ın bitiminden sonra. Dolayısıyla ilk elden anlatı olamaz. Fakat madem Crispin Hershey'nin bu kadar önemsediği bir roman..." deyip e-okuyucusunu çıkarıyor "...hemen indiriyorum."

Öğlen yediğim but ağzıma geliyor. "Nick'in romanı" diyor Suze Brittan bana, "Afganistan savaşında geçiyor. Richard Cheeseman yere göğe sığdıramadı, önümüzdeki hafta benim programımda Nick'le röportaj da yapacak."

"Öyle mi? Kesinlikle kaçırmamam lazım. Duydum aslında

romanınızı, neydi adı, *66 Numaralı Otoyol* mu?"

"*605 Numaralı Yol*." Nick Greek'in parmak uçları ekranda dans ediyor. "Helmand Vilayeti'ndeki yolun adı."

"Sizin kaynaklarınız Stephen Crane'inkilerden daha mı ilk elden?" Olmadığı besbelli: Bu tıfılın silahlı çatışmaya en yaklaştığı an, yaratıcı yazım yüksek lisans tezini savunurken olmuştur. "Yoksa önceki hayatınızda okuması yazması olan bir komando muydunuz?"

"Hayır, ama kardeşim için öyle diyebiliriz. Kyle olmasaydı *605 Numaralı Yol* da olmayacaktı."

Etrafımızda toplanan küçük bir grubun tenis maçı izler gibi bize baktığını fark ediyorum. "Kardeşinize fazla borçlu olduğunuzu hissetmiyorsunuzdur umarım, ya da kardeşiniz kendi yaşadıklarından çıkar sağladığınızı düşünmüyordur."

"Kyle iki yıl önce öldü." Nick Greek bozuntuya vermiyor. "605 numaralı yolda mayın temizlerken. Romanım bir nevi onun hatırasına yazıldı zaten."

Hah, şahane. Halkla İlişkilerci Kız niye söylemedi ki bana Nick Greek aziz mertebesindedir diye? Lady Suze bana köpek bokuymuşum gibi bakıyor, Lord Roger ise Nick Greek'in kolunu sıkıyor babacan bir tavırla: "Oğlum Nick, seni tanımam etmem, Afganistan da rezilliğin önde gideni. Ama kardeşin seninle gurur duyardı, bu lafı da boşa söylemiyorum, çünkü ben de on yaşımda ağabeyimi kaybettim. Denizde boğuldu. Suze bana, '*605 Numaralı Yol* tam senin kalemin' diyordu, değil mi Suze? Bak ne diyeceğim sana. Hafta sonu okurum bu kitabı..." Parmaklarını şıklatıyor yardımcısına, o da telefona bir şeyler yazıyor. "Ve Roger Brittan bir söz verdi mi tutar." Halelilerle arama bedenler giriyor, biri beni yük arabasına koymuş çekiyormuş gibi. Tanıdık son sima, Editör Oliver'ın *605 Numaralı Yol*'un satış grafiğini düşünerek sırıtan yüzü.

Hershey kusmaz! Hershey daha önce geçmedi mi bu kırık kapıdan? Kambur ağaç, geveze dere, BritFone hologram logosunu yansıtan gölet, manda bokunun geniz yakan kokusu. Hershey sarhoş değil! Çakırkeyif sadece. Niye buradayım ben? "Kafayı kendisiyle öyle bozmuş ki aynaya hallenecek neredeyse." Hadi fondip. Pavyon gayya kuyusuydu. Mascarpone'li tatlı sıkıntı yarattı. "Crispin Hershey değil miydi şu?" Otoparktan kestirme gidip Coach and Horses'daki rahat odama varayım derken kendimi Land Rover'lar, Touareg'ler ve çiğnenmiş çamurlu yollardan bir Möbius şeridi içinde buldum. Bir ara Başrahip Desmond Tutu'yu gördüm sanıp o sıralarda önemli gelen bir şeyi sormak için peşinden gittim ama o değilmiş zaten. O zaman neden buradayım sevgili okuyucu? Çünkü yazar olarak profilimi yüksek tutmak zorundayım. Çünkü Sırtlan Hal'in *Yankı Sönecek* için kopardığı 500.000 sterlin avans uçtu – yarısı vergi dairesine, çeyreği ev kredisine, diğer çeyreği teminat eksiğine. Çünkü ben yazar değilsem neyim? "Yeni roman hazırlıkları var mı Bay Hershey? Karım da ben de *Cenin Kuruları*'na bayılmıştık." Nick Greek ve ekürisi Genç Yazarlar'ın İngiliz edebiyatının taht salonundaki yerime diktikleri gözden hep. O son kadehi içmeyecektim: Kusmuk Yanardağı patlamaya hazır; şimdi Mide Fesadı Tanrısı önünde diz çöküp yakaralım ki...

11 Mart 2016

Plaza de la Aduana, iPhone'larını havaya kaldırmış Cartagena'lılarla tıklım tıklım. Fanta turuncusuyla yağlı ametistin birbirine karıştığı tropik alacakaranlık çatı olmuş Plaza de la Aduana'ya. Plaza de la Aduana, Damon MacNish ve Sinking Ship'in "Exocets For Breakfast" parçasının nakara-

tıyla inliyor. Crispin Hershey balkonunda şampanya kadehine kül silkerken, Sinking Ship'in çıkış albümü "She Blew Out the Candle" eşliğinde girdiği bir cinsel ilişkiyi hatırlıyor – yirmi bir yaşlarında, milyonlarca öğrenci odasını duvarlardan Morrissey, Che Guevara ve Damon MacNish'in gözetlediği yıllarda. İkinci albümleri o kadar başarılı olmamıştı, elektrogitarla gaydanın birlikteliği genellikle gözyaşlarıyla sonuçlanırdı zaten; üçüncüsü ise büsbütün çakılmıştı. MacNish'i pizza servis elemanlığı kariyerine dönmekten AIDS için, Saraybosna için, Butan Krallığı'ndaki Nepalli azınlık için ve aklıma gelen diğer her türlü dava için aktivistliğe soyunmak kurtarmıştı. Dünya liderleri kameralar önünde iki dakikalığına MacNish'in huzuruna çıkmak için kuyruğa giriyordu. Üç yıl üst üste İskoçya'nın En Seksi Erkeği seçilmişti, magazin basını aşk hayatının hızına yetişemiyordu; idare eden fakat patlamayan albümler, etik giyim markası ve BBC'de iki sezon *Damon MacNish'in Beş Kıtası* programı, Glasgow'lu mahalli sanatçımızın yıldızını son yıllara kadar parlak tuttu; bugün bile Aziz Nish'in kutsal emanetleri festivallerde ilgi görüyor; duyduğuma göre 25.000 dolar, *business class* uçak bileti ve beş yıldızlı otelde konaklama gibi cüzi bir fiyata gündüzleri cilalı röportajlar veriyor, akşamları eski hitlerini tekrar söylüyormuş.

Yanağımdaki sivriyi bir tokatla öldürüyorum. Leziz ılıklığın bedeli de bu küçük şerefsizler işte. Zoë'yle kızlar da yanıma geleceklerdi, hatta biletlerini bile almıştım (iade ve değişiklik yapılamaz), fakat hemen öncesinde Zoë'yle toprak ana evlilik danışmanı yüzünden kavga ettik. Karşılıklı saygı diye atıp tutmak için saatine 250 sterlin + KDV para mı kesilir? "Hayır" dedim Zoë'ye, "gayet de iyi bildiğin gibi, hayır hayırdır."

Zoë kadınlığın tüm silahlarını çekip ateşle karşılık verdi.

Evet, porselen denizkızı benim elimden çıktı. Fakat onu he-

def almış olsaydım ıskalamazdım. Dolayısıyla ona zarar vermek gibi bir maksadım yoktu. Artık bu düz mantığı bile uygulayamayacak kadar gözü dönmüş olan Zoë, Louis Vuitton valizlerini toplayıp kıllı *au pair* Lori'yle çıktı, Anais'le Juno'yu okuldan alarak eski bir arkadaşının Putney'deki dairesine yerleşti. Her nasılsa çat kapı gidip yerleşebildi oraya. Crispin'in sözde düzeleceğine dair yeminler etmesi gerekiyordu ama o *İhtiyarlara Yer Yok*'u izlemeyi yeğledi sesi sonuna kadar açarak. Ertesi gün, yakın gelecekte yaşayan asi gençler çetesinin şişman toprak analarının depolarından petrol aşırdığı bir hikâye yazdım. En iyi öykülerimden biri oldu. O akşam Zoë arayıp "biraz ara vermeyi, belki bir on beş gün görüşmemeyi" teklif etti, satır aralarında *bu sürede yeterince özür diler ve yaltaklanırsam geri gelebileceğini* belirterek. "İstersen bir ay olsun" deyip kapattım. Lori, geçen pazar Juno'yla Anais'i getirdi ziyarete. Gözyaşları ve duygu sömürüleri bekliyordum ama Juno annesinin benden "geçimsiz, çekilmez" diye söz ettiğini söyledi, Anais ise boşanırsak ona midilli alır mıyım diye sordu, çünkü Germaine Bigham'ın anne babası boşandığında ona midilli almışlar. Bütün gün yağmur yağdı, eve pizza söyledim. Mario Kart oynadık. John Cheever'ın "Boşanma Mevsimi" diye bir öyküsü vardır. En iyilerinden biridir.

"Yaşına göre hâlâ iyi sahnesi var, değil mi?" Kenny Bloke bana bir sigara uzatırken, Damon MacNish "Corduroy Skirts Are A Crime Against Humanity" parçasını söylemekte. "Elemanları en son Fremantle'da izledim, sene kaçtı, seksen altı mı? Şa-haneydiler." Kenny Bloke altmışına merdiven dayamış, kulağında işitme cihazı var ve festival programına bakılırsa Noongar halkının ileri gelenlerinden. Damon MacNish ve çağdaşlarının pek çoğunun kendi kendilerinin parodi grubuna dönüşmesinin garip ve postmodern bir kader olduğu geçiyor aklımdan. Kenny Bloke, külünü ortancalara silkiyor. "Mac-

Nish diğer birçoğuna göre iyi durumda herhalde. Daha geçende Busselton Park'ta kim çıktı biliyor musun? Joan Jett & The Blackhearts. Hatırlıyor musun? Çok başarılı değillerdi ama onlar da hepimiz gibi emekliliklerini, çocukların üniversite parasını falan düşünüyorlar. Biz yazarlar en azından bu eziyetten muafız. Nostalji albümleri, veda turneleri falan yok."

Bana çok da doğru gelmeyen bu ifadeyi tartıyorum. *Yankı Sönecek* Birleşik Krallık'ta yirmi bini devirdi, bir o kadar da Amerika'da sattı. Kayda değer...

...gibi ama "Crispin Hershey'nin yeni romanı" için hayal kırıklığı. İki piyasada su içinde yüzer bin sattığım günler oldu. Sırtlan Hal, e-kitapların piyasanın şeklini baştan aşağı değiştirdiğini söylüyor ama ben "forma dönüş" romanımın neden satmadığını pekâlâ biliyorum: Richard Cheeseman'ın çekemezliğinden. Tek bir kötü eleştiri sayesinde Britanya Edebiyatının Haylaz Çocuğu av mevsimi açıldı ve Brittan Ödülü'nün ilk adaylar listesi açıklanana kadar *Yankı Sönecek*, *Richard Cheeseman'ın İtin Götüne Soktuğu* olarak hafızalarda yer etmişti bile. Arkamda kalan geniş balo salonunu tarıyorum. Henüz ortalarda yok ama çikolata tenli Latin garsonların cazibesine daha uzun süre karşı koyamaz.

"Eski mahalleyi gezdin mi bugün?" diye soruyor Kenny Bloke.

"Evet, UNESCO ayarında güzel bir yer. Hafif yapay olsa da."

Avustralyalı homurdanıyor. "Benim taksici, FARC militanlarıyla istihbarat elemanlarının tatil beldesi ihtiyacı yüzünden Cartagena'nın adı konmamış askersiz bölge haline getirildiğini anlattı." Tuttuğum sigarayı alıyor. "Hanıma söyleme, bıraktım sanıyor."

"Sırrın benimle mezara gider. Zaten sizin oralara gelmem zor, neydi adı..."

"Katanning. Batı Avustralya. Sol alt köşesi. Buna kıyasla..." Kenny Bloke, barok Latin ihtişamına uzatıyor elini "...köpek

bağlasan durmaz ama kaç yüz yıldır atalarım orada yatıyor, kökümü bırakıp gitmek istemiyorum."

"Köksüzlük" diyorum buna karşı, "yirmi birinci yüzyılın normu oldu."

"Doğru söylüyorsun, zaten bu yüzden bu bokun içine saplanıp kaldık kardeşim. Hiçbir yere ait değilsen, herhangi bir yeri niye önemseyesin ki?"

Damon MacNish'in davulcusu solo atarken aşağıdaki Latin gençlik denizi kendimi yaşlı ve fazla beyaz İngiliz hissettiriyor. Günlerden cuma, Londra'da saat on, yarın okul yok. Juno ve Anais, Zoë'yle ayrılık denememizi, kuşkulandırıcı bir olgunlukla karşılıyor. İki üç ağlama seansını hak ediyorumdur herhalde. Zoë bunları bir rezalete hazırlıyor olmasın? Eski dostum Ewan Rice, ilk karısının "boşanma" lafını ortaya atmadan altı ay öncesinden avukata gittiğini, milyonluk nafakayı da zaten böyle kopardığını anlatmıştı. Zoë'yle bizim çürümemiz ne zaman başladı? Yoksa başından beri kanser hücresi gibi içimizde miydi, Zoë'nin babasının yatında, Ege Denizi'nin güneşi tavanda oynaşır, boş şarap şişesi kamaranın zemininde bir o yana bir bu yana usul usul yuvarlanırken? Sırtlan Hal'in *Cenin Kuruları* artırmasının 750.000'e vardığını ve yükselmeye devam ettiğini söyleyen mesajını kutluyorduk. Zoë bana, "Paniğe kapılma ama Crisp" dedi, "hayatımı seninle geçirmek istiyorum." Bir o yana, bir bu yana... Bir o yana, bir bu yana...

"Kaç kurtar kendini!" diye bağırmak istiyorum o aptal âşığa. Daha ne oluyoruz demeden, kristal sağaltım dalında internetten "doktora derecesi" almaya kalkışacak, yanılır da bilim bunun neresinde diye sesli düşünecek olursan örümcek kafalılıkla suçlanacaksın. Eve geldiğinde seni kapıda karşılamayacak. İtham kabiliyeti karşısında şaşkına döneceksin genç âşık. Gelen *au pair* tembelse, Polonyalı hanımteyzeyi reddettiğin için senin suçun. Piyano hocası çok yükleniyorsa,

daha serbest birini sen bulacaktın. Zoë hayatta tatmine ulaşamıyorsa, içindeki geçim sağlama dürtüsünü körelttiğin için yine senin suçun. Seks mi? Hah! "Üstümde baskı kurma Crispin." "Baskı filan kurmuyorum Zoë, ne zaman diye soruyorum sadece." "Bir zaman." "O 'bir zaman' ne zaman?" "Üstümde baskı kurma Crispin!" Erkekler kadınlarla, hiç değişmeyeceklerini umarak evleniyor. Kadınlar erkeklerle, değişeceklerini umarak. İki taraf da hayal kırıklığına uğruyor, bu sırada ise yattaki Romeo müstakbel nişanlısını öperken, "O halde bu işin adını koyalım Bayan Legrange" demekle meşgul.

Davul solosu bitiyor ve Damon MacNish mikrofona koşuyor, "Bir-ki üç beş" dediği gibi Sinking Ship, "Disco In A Minefield" parçasına giriyor. Sigaramı hayalimdeki benzin birikintisine atıp meydanı alev alev mahşer yerine çeviriyorum *harrr* diye. *Ommmmmm...*

Birkaç adım ötemden çok tanıdık bir ses geliyor.

"Ben de dedim ki" diyor Richard Cheeseman, " 'Eee hayır Hillary'ciğim, kopyası bende yok, çünkü ben bokun üstüne sifon çekerim gider.' " Kel, kırklı yaşlarında, şişman ve sakallı. Hershey bedenlerin arasından süzülerek geçip elini tekerlek kilidi gibi indiriyor eleştirmenin omzuna. "Vay vay vay, kimleri görüyorum, ünlü oğlancılardan Richard Cheeseman! Ne var ne yok?"

Cheeseman beni tanır tanımaz elindeki kokteyli döküyor.

"Ay yazık" diyorum alayla, "mor espadrillerin de leke oldu görüyor musun?"

Cheeseman, çenesi kafasından koparılmak üzere olan bir adam gibi gülümsüyor, ki benim de nice zamandır onun için hayalini kurduğum bu. "Crisp!"

Sen kimsin de bana "Crisp" diyorsun gavat? "Beynini geçirmek için yanımda getirdiğim şişe Heathrow'da el koydular, rahat ol yani." Edebiyat gündemini takip edenler, batan gemiye üşüşen köpekbalıkları gibi bize yöneliyor. "Ama yani"

derken Cheeseman'ın kolunu bir peçeteyle siliyorum, "sen de son romanımı rezil rüsva ettin. Öyle değil mi?"

Cheeseman donuk sırıtışı içinden tıslayarak cevap veriyor: "Öyle mi?" Ellerini kaldırıyor şaka yollu. "Sahi mi? Ne yazmıştım ya da yazdığımı stajyerin biri nasıl eğip büktü hatırlayamadım şimdi. Fakat kalbini şu kadarcık olsun kırmışsam özür dilerim."

Burada durabilirim ama Kader daha epik bir intikam senaryosu peşinde ve Kader'e meydan okumak kim, ben kim? Bizi izleyenlere sesleniyorum: "Açık açık konuşalım o halde. Richard'ın *Yankı Sönecek* eleştirisi ilk çıktığında insanlar bana 'Okurken neler hissettin?' diye sordular. Buna bir süre 'Yüzüne kezzap atılsa ne hissedersin?' diye cevap verdim. Fakat sonra Richard'ın yaptıklarının altında yatanı düşünmeye başladım. Silik bir yazar olsa insan kıskançlığa yorabilir bunu, fakat Richard bizzat romancı ve kendine giderek daha iyi bir yer ediniyor; sırf kötü niyetten yaptı demek ise gerçekçi olmaz. Hayır. Bence Richard Cheeseman edebiyatı çok önemsiyor ve sadece doğruları aktarmayı kendine vazife biliyor. Peki, ben ne diyeceğim buna? Bravo diyeceğim Richard! Son romanımı yanlış değerlendirmiş olabilir, fakat bu adam..." kırışık gömleğinin altından omzunu bir kez daha tutuyorum, "...bugün edebiyat eleştirisi kisvesi altında yapılan yalakalığa karşı kalemizdir. Herkes bilsin ki kendisine karşı bir gram dahi kin gütmemekteyim – ama çabuk git ikimize de dev mojitolar al getir kabiliyetsiz yazar bozuntusu seni."

Gülüşmeler! Alkışlar! Cheeseman'la el sıkışma ve beşlik çakmanın piç bir kırmasını yapıyoruz. "Yalnız sen de beni Hay-on-Wye'da 'kötü kalpli cadı' yakıştırmasıyla fena bozdun Crisp" diyor terli alnı parlayarak. "Gideyim de şu mojitoları alayım."

"Ben balkondayım" diyorum ona, "hava daha serin." Sonra ciddi ciddi isimlerini ve simalarını hatırlamaya zahmet ede-

ceğimi sanan bir grup lüzumsuzun hücumuna uğruyorum. Asil adalet duygumu övüyorlar. Asil ve adil bir şekilde karşılık veriyorum. Crispin Hershey'nin büyüklüğü, haberlerle tweet'lerle gerçeklik halini alacak. Balkonun açık kapılarından, meydanın öteki yanında Damon MacNish'in *"Te amo, Cartagena!"* diye böğürdüğü duyuluyor.

Son bisin ardından VIP'ler ve yazarlar, bomba geçirmez 4x4 limuzinlerden kurulu yaklaşık 20 araçlık bir konvoyla başkanlık köşküne doğru hareket ediyor. Polis sirenleri ayaktakımını yoldan çekerken kırmızı ışıklara aldırmayıp Cartagena gecesinden süzülerek akıyoruz. Yol arkadaşlarım hiç İngilizce bilmeyen Butanlı bir tiyatro yazarı ve kendi dillerinde iğrenç fakat komik espriler yapıyor gibi duran iki Bulgar filmci. Limuzinin karartılmış camından akşam pazarına, anarşik otobüs duraklarına, ter lekeli apartmanlara, sokak kahvelerine, zayıf gövdelerine astıkları tablalarda sigara satan işportacılara bakıyorum. Global kapitalizm bu umarsız suratların sahiplerine iyi davranmamış gibi görünüyor. Bu işçi sınıfı Kolombiyalıların hakkımızda ne düşündüklerini merak ediyorum. Nerede yatıyorlar, ne yiyorlar, neyin hayalini kuruyorlar? Amerikan malı zırhlı limuzinlerin her biri, bu işportacıların ömürleri boyunca kazanabilecekleri paradan fazlasına mal oluyordur mutlaka. Bilmiyorum. Ellisine yaklaşan tıknaz bir Britanyalı romancı bu mahallelerde sokağa bırakılsa hayatta kalma şansı yüksek olmazdı.

Başkanın köşkü bir askeri okulun arkasında, güvenlik çok sıkı. Parti, köşkün zevkli ve iyi aydınlatılmış bahçesinde henüz taze başlamış; kıyafetleri jilet ütülü garsonlar tepsilerde içki ve volovan dağıtıyor, caz orkestrası ise Stan Getz'ten bir parça çalıyor. Yüzüne mumlar bırakılmış yüzme havuzuna ne kadar baksam da yüzükoyun yatan politikacı cesedi gör-

meye devam ediyorum. Bazı büyükelçilerin çevresinde gruplar halinde huzura çıkmış kişiler var, ilkokulda oyun alanlarında toplanan çocukları hatırlatıyor. Britanya büyükelçisi de buralarda bir yerlerde. Benden genç. Dışişleri Bakanlığı liyakat esaslı görevlendirmeye geçeli beri diplomatlarımızın eski oturaklı Graham Greene halleri kalmadı, romancılık için de pek kullanışlı değiller. Gecenin karanlığında kıyılardaki berbat Güney Amerika yapılaşması silindiği için körfezin manzarası şahane, doğurgan hatta belki spermimsi Samanyolu'nun üzerinde barok bir ay parlıyor. Başkanın kendisi Washington'da "Uyuşturucu İle Savaş" kapsamında biraz daha Amerikan doları kopartma peşinde –Bellerini kırdık kıracağız!– ama Harvard eğitimli karısı ve ortodonti şaheseri oğulları, gönülleri ve akılları aile şirketlerine kazanmakla uğraşıyorlar. Crispin Hershey yaptığı hınzırlığın farkında ama çirkin Kolombiyalı kadınların tutulduğu bir ada hapishanesi olup olmadığını merak ediyor, zira ayak bastığımdan beri çirkin kadın görmedim. Fırsat çıksa yapar mıyım sevgili okuyucu, yapmalı mıyım? Alyansım on bin kilometre ötede bir çekmecede, son kullanma tarihi hızla yaklaşan ve kapağı pek açılmayan prezervatif kutusunun yanında. Zoë'yle nikâhımızdan bu yana kendimi en az evli hissettiğim günleri yaşıyorsam, yarım yamalak objektif her tanığın gayet net göreceği gibi, sorumlusu Zoë, ben değilim. Hatta o işveren ben işçi olsam, göreve iade davası açmaya hakkım olurdu. Noel tatilinde ailesiyle beni nasıl dışladıklarını düşünüyorum da, üzerinden üç ay geçtiği, üçüncü kadeh şampanyamı içtiğim, gökyüzünde Güneyhaçı'na baktığım ve yirmi derece sıcaklıkta kemiklerim ısındığı halde hâlâ titriyorum...

...Zoë'yle kızlar, okul tatile girer girmez Montreal'e uçup Hay-on-Wye Edebiyat Festivali sırasında Meryem Ana'yı gördüğünü öne süren bir sahte mistik hakkındaki kara kome-

di kitabıma eğilmem için bana bir hafta kadar zaman tanıdılar. En güzel üç dört haftamdan biri. Fakat bensiz geçirdikleri hafta aynı zamanda Zoë'nin ailesinin Juno ve Anais'i ablukaya alarak kızlarımın beynini Frankofon dünyanın kültürel üstünlüğü konusunda yıkamalarına olanak sağladı. 23 Aralık'ta Outremont'daki küçük dairemize vardığımda, kızlar özellikle istemezsem benimle İngilizce konuşmuyorlardı. Zoë, *en français* olduğu sürece internette oyun istihkaklarını üç katına çıkardı; teyzeleri kuzenleriyle birlikte Fransızca moda defilesine götürdü, oradan da genç kızların sevgilisi bir grubun konserine, yine Fransızca. Kültürel rüşvetin dik âlâsı olan bu uygulamaya itiraz ettiğimde, Zoë bana, "Ben çocuklarımın vizyonunun genişlemesini, ailevi kökenlerini yakından tanımalarını istiyorum Crispin; senin onları Anglo-Amerikan tekil kültürüne mahkûm etme isteğini de şaşkınlık ve üzüntüyle karşılıyorum" diye diskur çekti. Noel'in ertesi günü hep birlikte bovlinge gittik. Genetik talihlisi Legrange'lar puanımı görünce dumura uğradı: Yirmi yapabildim, tek bir elde değil, bütün oyunda üstelik. Ben bovling için yaratılmamışım ki, yazmak için yaratılmışım. Juno saçını geriye atıp bana "Baba" dedi, "kimi örnek alayım bilemiyorum ki."

"Crispin!" İşte İspanyolca editörüm Miguel Alvarez, bana hediye verecekmiş gibi gülümseyerek yaklaşıyor. "Crispin, sana küçük bir hediyem var. Gel de daha sessiz bir yere geçelim." Kendimi Irvine Welsh karakteri gibi hissederek, Miguel'in peşinden partinin kalabalığından ayrılıp önünde kaktüsler dizili yüksek bir duvarın gölgesindeki bir banka oturuyorum. "İstediğin malzemeyi buldum Crispin."

"Teşekkürü bir borç bilirim." Bir sigara yakıyorum.

Miguel ceketimin cebine kredi kartı boyutunda bir zarf atıyor. "Keyfine bak, Kolombiya'ya gelip denemeden gitmek enayilik zaten. Birinci sınıf mal. Yalnız bir şey var Crispin.

Burada kendi başına kullanmak iyi hoş da, başka yere taşımak, havaalanına götürmek falan..." Miguel yüzünü buruşturup boyun kesme hareketi yapıyor "...anlatabildim mi?"

"Miguel, insanın havaalanına uyuşturucu götürmek için bildiğin geri zekâlı olması gerek. Merak etme. Kullanamadığımı da tuvalete dökerim."

"İyi edersin. Dikkatli ol. Keyfine bak. Dünyanın en iyisi."

"Kolombiya telefonu bulabildin mi peki?"

"Evet evet." Editörüm bana bir zarf daha veriyor.

Bu da ceketimin cebine geçiyor. "Teşekkür ederim. Akıllı telefon çalışırken iyi de, sinyal zayıfsa bu eski telefonlardan mesaj göndermek çok daha kolay."

Miguel başını yana eğerek pek katılmadığını belirtiyor ama Britanya Edebiyatının Haylaz Çocuğu'nu hoş tutmak için otuz dolar mı her ne ödediyse, para değil. "Her şey tamam mı o halde?"

"Hiçbir eksiğim yok Miguel, teşekkür ederim."

En iyi olay örgülerim gibi bu da kendi kendine yazılıyor.

"Hişt, Crispin" diye işaret ediyor Avustralyalı şair Kenny Bloke, kaktüs bahçesinin uzak kapısındaki misafirlerin yanından geçerken. "Burada tanışılacak birileri var." Miguel'le birlikte, ağaç olmuş eğreltiotlarının altına toplaşmış gruba katılıyoruz – yazarlar herhalde. Yabancı isimleri tam anlayamıyorum, hiçbirinin *New Yorker*'da haberi yapılmadı bildiğim kadarıyla, ama Kenny Bloke'un beni tanıştırma sırası soluk tenli, siyah saçlı, keskin hatlı kadına geldiğinde daha adını söylemeden tanıma acısı çöküyor içime: "Holly Sykes, sizin memleketli."

"Tanıştığımıza memnun oldum Bay Hershey" diyor.

"Sizi gözüm bir yerden ısırıyor sanki" diyorum, "yanılmıyorsam."

"Geçen yıl aynı günde Hay Festivali'ndeydik."

"O aptal çadırdaki korkunç partiyi demiyorsunuz değil mi?"

"Aslında ikimiz de imza çadırındaydık Bay Hershey."

"Bir dakika! Siz o melekler filan yazarısınız, Holly Sykes."

"Cinler periler bağlamında değil yalnız" diye araya giriyor Kenny Bloke. "Holly daha çok içsesler hakkında yazıyor, ben de tam diyordum ki benim insanlarımın inandığı manevi liderlerle içsesler arasında çok yakın ilişki var."

"Bayan Sykes" diyor Miguel olanca yağcılığıyla, "ben Miguel Alvarez, *Ottopusso* dergisinin ve Crispin'in editörüyüm. Büyük şeref."

Sykes denen kadın elini sıkıyor. "Memnun oldum Bay Alvarez."

"İspanya'da yarım milyondan fazla sattığınız doğru mu?"

"Kitabım çok tutuldu orada" diyor.

"Uri Geller her yerde çok tutuldu." Sandığımdan da sarhoşum. "Hatırladınız mı onu? Michael Jackson'ın en iyi arkadaşıydı. *Big in Japan* filan? Hit oldu." Kokteylimde mango ve deniz suyu tadı var.

Miguel bana gülümsüyor ama gözlerini, bir zamanlar oynadığım Action Man figürü gibi Sykes'a çeviriyor. "İspanya'daki yayıncınızdan memnun musunuz Bayan Sykes?"

"Siz de söylediniz, yarım milyon sattılar."

"Muhteşem. Yine de bir sorun yaşarsanız, buyurun kartım..."

Miguel'in eli havadayken bir başka kadın ağacın gövdesinin yanında ışınlanmış gibi bitiyor. Esmer, altın tenli, otuz beş-kırk yaşlarında, insanı çivileyecek güzellikte bir kadın. Miguel, onu gördüğüne çok sevinmiş gibi "Carmen!" diyor.

Carmen, Miguel'in elindeki kart gerisingeri cebine girene kadar gözünü ayırmadan baktıktan sonra Holly Sykes'a dönüyor. Gök gürültüsü gibi bir Latin aksanı bekliyorum ama İngiltere'nin göbeğinden fen bilgisi öğretmeni gibi konuşuyor. "Miguel sana rahatsızlık vermedi ya Holly? Kaçak avcılıktan zerre utanması olmayan bir adamdır. Değil misin Miguel? Stephen Hawking olayını unutmadığını biliyorum." Miguel yalandan pişman gibi görünmeye çalışıyor ama becere-

meyip osuruk diye rahat rahat saldıktan sonra gerçeği fark eden beyaz pantolonlu adam durumuna düşüyor. "Bay Hershey" diyor kadın bana dönerek, "sizinle tanışmadık. Ben Carmen Salvat, Holly'nin İspanyolcadaki yayın haklarının TEK sahibi..." Miguel'e laf sokuyor "...olma ayrıcalığına sahibim. Kolombiya'ya hoş geldiniz."

Carmen Salvat'ın el sıkışması kendinden emin. Özgüvenle dolup taşıyor. Boşta kalan eli, boynundaki lapis lazuli gerdanlıkla oynuyor.

Kenny Bloke söze giriyor: "Holly bana Nick Greek'in İspanyolcasına da baktığını söyledi, doğru mu Carmen?"

"Evet; *605 Numaralı Yol*'un yazımı bitmeden haklarını satın aldım. Bu kitap tutacak diye gelmişti içimden."

"O kitap aklımı başımdan aldı" diyor Kenny Bloke. "Geçen yılın Brittan Ödülü'nü sonuna kadar hak etti bence."

"Nick'in çok güzel bir ruhu var" diyor adını çoktan unuttuğum ama gözleri Greenpeace afişlerindeki foklar gibi bakan Newfoundland'li bir kadın şair. "Çok ince."

"Carmen doğru ata oynamayı iyi bilir" diyor Miguel. "Ama satış bakımından Holly hâlâ fersah fersah ileride, değil mi Carmen?"

"Satış dedin de" diyor Carmen Salvat, "kültür bakanının karısı seninle tanışmayı çok istiyormuş Holly, iki dakikanı alabilir miyim?"

Sykes denen kadını götürürlerken gözlerim Carmen Salvat'ın ağız sulandıran baldırlarına takılıyor ve hemen bir fantezi kurmaya başlıyorum: Şu anda telefonum çalıyor, Londra'dan bir doktor aramakta, çok kötü haberleri var. Zoë'nin Saab'ı Hammersmith köprülü kavşağında alkollü bir sürücünün kullandığı araçla çarpışıp köprüden uçmuş. Kızlarla birlikte oracıkta can vermişler. Yarın cenaze için memlekete dönüyorum. Acımı vakurca tutuyorum ama aynı zamanda da altında eziliyorum, hayattan elimi eteğimi çekiyorum. Arada bir Londra'nın

dördüncü ve beşinci bölgelerine çalışan, az kullanılan metro hatlarında görüyorlar beni. İlkbahar topluyor, yaz çarpıyor, sonbahar çıkarıyor, kış bölüyor. Ertesi yıl bir gün Hershey kendini Piccadilly Hattı'nın son durağı Heathrow Havalimanı'nda buluyor. Metrodan çıkıyor, giden yolcu salonuna girip tabelaya baktığında, "Cartagena" adını görüyor – bir koca ve bir baba olarak bulunduğu son yer. Açıklayamadığı bir dürtüyle tek yön bilet alıyor, pasaportu ne tesadüf zaten yanında, aynı günün gecesinde ise Kolombiya'da, eski kolonyal mahallenin sokaklarını arşınlamakta. Motorlu oğlanlara âşık kızlar, ciyaklayan kuşlar, sarmaşıklarda tropik çiçekler, bir yalnızlık ki Yüzyıllık; derken, tropik alacakaranlık Plaza de la Aduana'nın kuytularına çökerken, Hershey bir kadın görüyor boynundaki lapis lazuli gerdanlıkla oynayan, oldukları yerde onlar duruyor, dünya çevrelerinde dönüyor sanki. Ne gariptir ki, ikisi de şaşırmıyor.

Pek çok kokteyl sonra, zilzurna Richard Cheeseman'ı asansöre bindirip odasına çıkarmak için uğraşmaktayım. "Yok bir şeyim Crisp, sarhoş değilim ben, böyle göründüğüme bakma." Asansörün kapısı açılıyor, biniyoruz. Fırtınaya yakalanmış ilaçlı deve gibi yalpalıyor. "Bi dakka ya, oda numaram neydi? Şeyde yazar..." Cheeseman cüzdanını çıkardığı gibi elinden düşürüyor. "Hay seni cüzdan kere..."

"Müsaadenle." Cheeseman'ın cüzdanını alıp içinden anahtar kartını –405– çıkarıyor ve öyle veriyorum. "Buyurun beyefendi."

Cheeseman başıyla teşekkür edip ağzının içinden "Oda numaranın rakamları toplamı dokuz yapıyorsa o odada ölmezsin Hersh" diyor.

4'e basıyorum. "İlk durak senin oda."

"Yok bir şeyim. Bulurum şeyin... neyin... odanın yolunu."

"Sana kapına kadar eşlik etmeyi görev bilirim Richard. Endişelenme lütfen, sana karşı tümüyle temiz duygular besliyorum."

Cheeseman burun kıvırıyor: "Tipim değilsin zaten, çok beyazsın, sarkmışsın."

Aynalı duvarda yansımama bakıyorum ve bilge bir adamın bana "hayatta mutluluğun sırrı kırkından sonra asansör aynalarına bakmamaktır" dediğini hatırlıyorum. Bu yıl ellime basıyorum. Kapı *çın* ediyor çıkıyoruz; atletik yapılı, bronz, beyaz saçlı bir çifti geçiyoruz. "Burası eskiden *manastırdı*" diyor Cheeseman onlara, "bakire rahibelerle dolu" ve Madonna'nın ilk hitlerinden birini mırıldanıyor. Yarısı Karayip gecesine açılan bir koridordan ağır aksak geçip köşeyi dönüyoruz, karşımızda 405. Cheeseman'ın kartını yuvaya sokuyorum, kapının kolu dönüyor. "Fakiraneme hoşşgeldinnss" diyor Cheeseman.

Cheeseman'ın odasındaki ışık abajurdan; ikinci çıkış romanımın katili yatağına doğru tökezliyor, bavuluna takılıp yüzükoyun yatağa kapaklanıyor. "Ay valla insanın heerrgünn başına gelmesss" diyebildikten sonra kıkırdamalara boğuluyor Mösyö Kritik, "odana kadar İngilss Edebiyatının Haylass Çocuu bıraksın."

Kendisine "Evet, çok komik" diyorum, iyi uykular diliyorum, yarın on bire kadar kalkmazsa resepsiyondan arayacağımı bildiriyorum. "Yeeaa bensarfoşdiilimyaa" diye dolanıyor dili, "hişşbişeym yokiyiyimiyi. Yeminne."

Eleştirmen Richard Cheeseman kollarını açıp sızıyor.

14 Mart 2016

Yumurta akından ıspanaklı omlet, kızarmış ekşi maya ekmeği, organik hindi köftesi, taze sıkma portakal suyu, soğuk Evian su ve yerli kahve siparişi vererek ağrıkesicileri yutup akşamdan kalmalığımı mezara gömmeyi amaçlıyorum. Saat yedi buçuk, çatılı avlu henüz serin. Otelin kara kuşu tüne-

ğinde garip garip sesler çıkarıyor. Gagası mineli bir tırpan; gözü her şeyi görüyor, biliyor. Bu bir kurmaca eser olsa sevgili okuyucu, başkarakterimiz bu kara kuşun planladıklarına dair bir işaret olup olmadığını merak ederdi. Damon MacNish, Havana'daki Adamımız gibi çizgili keten takımı içinde bir köşede *Wall Street Journal*'ın arkasına gizlenmiş. İnsanın hayatının yirmisine gelmeden İskoçya'da bir kayıt stüdyosunda geçirilen birkaç günle bu kadar değişmesi şaşırtıcı. Henüz yirmisine gelmemiş kız arkadaşı feys bakıyor. Kız bununla mı sevişiyor, zımpara kâğıdı mı sürtüyorlar anlamıyordur bile. Ne menfaati var ki? *First class* uçak biletleri, beş yıldızlı oteller, rock aristokrasisiyle, yönetmenlerle ve hayırsever baronlarla dirsek teması, bütün magazin dergilerinde yer bulma ve buna mukabil fotomodellik anlaşmaları dışında yani? Tek umudum, Juno'yla Anais bir gün Sosyete Semalarına karışacak olurlarsa hiç değilse kendi yeteneklerini de kullansınlar; babalarından daha kırışık, orta halli bir şarkı yazarının kemikli kucağında hoplamak zorunda kalmasınlar. *Bize verdikleri için Rabbimize şükürler olsun.*

Edebiyat Dünyayı Değiştirebilir mi? Cheeseman'ın etkinliğinin adı. Kültür elitlerinin en parlak zihinlerinin bu çok isabetli ve önemli toplantısı, dükalık sarayının en üst katındaki uzun, beyaz duvarlı bir salonda yapılıyor Cartagena 2016 Sıfır Noktası olarak. Toplantının başında üç Kolombiyalı yazar ayakta alkışlanarak sahneye çıkıyor. Üçlü, izleyicilerini zafer kutlayan direniş kahramanları gibi selamlıyor. Çırpı inceliğinde, altın takı merakı ta arkadaki koltuğumdan seçilen kan kırmızı elbiseli moderatör kadın da peşlerinden çıkıyor. Richard Cheeseman, üç parça krem takımı ve mürdüm kravatıyla İngiliz büyükelçisi şekli yapmak isterken *Brideshead Revisited*'daki dallamalara benzemiş. Üç Devrimciler koltuklarına otururken İspanyolca bilmeyen bizler simültane çeviri

için kulaklıklarımızı takıyoruz. Kadın çevirmen önce moderatörün açış konuşmasını, ardından dört konuğun kısa özgeçmişlerini çeviriyor. En sadesi Richard Cheeseman'ınki: "Ünlü ve saygın İngiliz eleştirmen ve romancı."

Kim yazdıysa hakkını yememek lazım; Richard Cheeseman'ın Vikipedi sayfası da kısacık ama *Yankı Sönecek*'i "yerden yere vurduğu" yazısı, *Piccadilly Review* websitesine bağlantısıyla birlikte oracıkta duruyor. Sırtlan Hal'in dediğine göre, bağlantıyı sildirmek için yapmadığı numara kalmamış ama Vikipedi rüşvet kabul etmiyormuş.

Güney Amerika'da okumalar, katılımcı etkinlikler, bizim memleketlerin stand-up gösterileri gibi. Kulağımdaki çevirmen okunanı çevirmek yerine pasajların özetlerini geçiyor, ama arada bir de itiraf etmek zorunda kalıyor: "Özür dilerim, ne dediğini kesinlikle anlamadım. Yazarın da bildiğini sanmıyorum." Richard Cheeseman, son romanı *Beyaz Arabalı Adam*'dan Cambridge öğrencisi Sonny Penhallow'un klasik Aston Martin otomobiliyle kendini Cornwall'da bir uçurumdan atmadan önceki son anlarına dair bir parça okuyor. Cheeseman'ın düzyazısında berbat olma hasleti bile yok; sadece ortalamalık var ve birer birer kulaklıklar indirilip akıllı telefonlar kaldırılıyor. Cheeseman bitirdiğinde alkış cılız ama dün benim okumamdan sonra da salon yıkılmadı hani.

Bundan sonra "yuvarlak masa" başlıyor ve taşağın bini bir para.

"Edebiyat suikast işler" diye buyuruyor ilk devrimci. "Ben bir elimde kalem, diğerinde hançerle yazarım!" Koca koca adamlar ayağa kalkıp tezahüratlarla alkışlıyor.

İkinci yazar altında kalır mı hiç? "Amerika'nın yetiştirdiği bir avuç iyi şairden biri olan Woody Guthrie, gitarının üstüne 'Bu alet faşist öldürür' yazmıştı boyayla; ben de bilgisayarımın üstüne 'Bu alet neokapitalizmi öldürür' yazdım!" Oh, millet çıldırıyor!

Geç gelen bir grup izleyici usul usul önümdeki sıraya geçiyor. O kadar yerinde bir fırsat ki, yazsan bu kadar olur. Bu canlı kalkanın ardında ayaklanıp salondan süzülüyor, beyaza boyalı merdivenlerden parmak ucunda iniyorum. Claustro de Santo Domingo'nun avlusunda Kenny Bloke, yarımküre halinde toplanmış çocuklara okuyor. Çocuklar büyülenmiş. Babamın anlattığına göre, bir partiye Roald Dahl helikopterle gelmiş ve kiminle tanıştıysa, "Çocuklar için kitap yazın. Ne yazsanız inanıyor geri zekâlılar" demiş. Dükalık kapısından, dün gece Damon MacNish'in sahne aldığı meydana çıkıyorum. Kırıtan Calle 36'da birkaç sokak yürüdükten sonra bir sigara yakıyorum ama tek nefes çekmeden mazgala atıveriyorum. Cheeseman sigarayı bıraktı, tütün kokusundan yakayı ele veririm çok fena. Ciddi bir mesele bu. İlk defa böyle bir şey yapıyorum. Öte yandan hiçbir eleştirmen de Richard Cheeseman'ın *Yankı Sönecek*'i katlettiği kadar taammüden öldürmedi bir romanı. Bir büfede muz kızartmaları cızırdıyor. Bir çocuk ikinci kattaki balkonun demirlerine mahkûm gibi tutunmuş sokağı gözetliyor. Askerler bankanın önünde makineli tüfeklerle nöbet tutuyor sözde ama paramın güvenliği onlara bağlı olmadığı için memnunum: Biri mesaj çekiyor, diğeri Juno'nun yaşında bir kızla kırıştırıyor. Carmen Salvat evli mi acaba? Hiç sözü geçmedi.

Topla kafanı Hershey. Ciddi mesele. Topla.

Parlak sıcak sokaktan Santa Clara Hotel'in serin, mermer ve tik lobisine gir. Birinin adam öldürme eğitimi aldığından şüphelendiğin iki kapı görevlisini geç. Kıyafetlere, gringoluk katsayısına, kredi notuna bakıyorlar. Güneş gözlüğünü çıkar ve hafif şaşkınca göz kırpıştır –*bakın çocuklar otel misafiriyim ben*– fakat tekrar tak yemek öncesi cappuccino yudumlayıp Benedikten rahibelerin bir zamanlar Kutsal Ruh'u ciğerlerinin ta derinine çektikleri kuytularda e-postalar yazan misafirlerin bulunduğu avlunun kenarından geçerken. Kara

kuşun gözünden sakın ve uykusuz fıskiyeyi geçip merdivenlerden dördüncü kata çık. Dün geceki adımları takip ederek kaçınılmaz yol ayrımına gel. Güneşli bir koridor yankılanan üst avluyu geçip benim odama gidiyor ve Crispin Hershey davadan dönüyor, ya da kıvrım kıvrım koridorlardan Richard Cheeseman'ın 405 numaralı odasına varılıyor ve Crispin Hershey intikamını alıyor. Bir *deja vu* kıraçası fırlıyor sudan adı Geoffrey Chaucer:

"Şimdi beyler" dedi, "memnun olacaksanız
Ölüm'ü bulmaktan, bozuk yoldan gideceksiniz
Çünkü bırakıverdim onu bir ağacın dibine,
Bekleyecek beni oracıkta."

Fakat benim bulmaktan memnun olacağım adalet; ölüm değil. Tanık var mı? Yok. O zaman gir bozuk yola. 403'ün önünde kat arabası duruyor ama kat hizmetçisi ortalarda yok. 405 numaralı oda köşeyi dönünce, çıkmaz sokakta son kapı. Aklımda Leonard Cohen'in "Dance Me To The End Of Love" şarkısı çalıyor ve otelin dördüncü katında duvardaki bir kemerden Hershey çatılar görüyor, bir mavi şerit Karayip denizi, kirli topak bulutlar... Uzak sahillerde gökdelenler, bitmişi bitmemişi. 405'e geldik. Tak tak. Kim o? Azrailin geldi ulan Cheeseman. Sokakta bir motosiklet birkaç oktav devir basıyor. İşte Cheeseman'ın kapı anahtarı, dün geceki iyiliğimin hatırası, ve işte kaderin en mükemmel planımı boşa çıkarma şansı: Eğer Cheeseman bu sabah kartını bulamayıp yeni kart çıkarttırdıysa, kapıdaki minik LED kırmızı yanar, kilit açılmaz ve Hershey geri çekilmek zorunda kalır. Ama kader plana devam etmemi istiyorsa LED yeşil yanacaktır. Kapının pervazında bir kertenkele var. Dili bir yanıp bir sönüyor.

Geçir o zaman kartı. Hadi.

Yeşil. Yürü yürü yürü yürü!

Kapı kapanıyor. Güzel, oda düzenlenmiş, yatak yapılmış. Hizmetçi gelirse bir şey yokmuş gibi davran. Dolabın kapısına bir gömlek asılmış, komodinde de Halldor Laxness'tan *Bağımsız İnsanlar* duruyor. Regl olan kadının Kuran'a dokunması nasıl yasaksa, Richard Cheeseman gibi bir bokun da lateks eldiven takmadan Laxness'a dokunması yasaklanmalı. Çok iyi fikir. Ceketinin cebinden çıkar, sen de eline geçir bulaşık eldivenlerini. Aferin. Richard Cheeseman'ın bavulunu bul gardıropta. Yeni, pahalı, geniş: ideal. Kapağını aç, iç ceplerinden birinin fermuarını çek. Hiç kullanılmamış gibi sert. İsviçre çakını çıkar ve astarında bir santimlik bir kesik aç dikkatle. Mükemmel. Ceket cebinden kredi kartı büyüklüğündeki zarfı *dikkatle* çıkar, yine aynı dikkatle bir köşesini kes, beyaz tozun azıcığını bavulun içine serp – çıplak gözle görülmez ama narkotik köpeği, kokarca boku bulmuş gibi atlar üstüne. Zarfı kesikten bavulun astarına at. İyice içeri it. Cebin fermuarını kapat. Valizi tekrar dolaba kaldır ve geride kırıntı bırakmamış olmaya dikkat et. Yok. Her şey yolunda. Suç mahallini terk et. Lan önce eldivenleri çıkarsana hıyar...

Dışarıda hizmetçi arabanın arkasından doğrulup bana yorgunca gülümserken kalbim vitesleri karıştırıyor. Daha "Merhaba" dediğim sırada ölümcül bir hata yaptığımın farkındayım. O da sessizce karşılık veriyor ve *melez* bakışları güneş gözlüğümden sekiyor ama anadilimin İngilizce olduğunu belli ettim bile. Salak, salak, salak. Bozuk yoldan hızla gerisingeri yürüyorum. Yavaş be! İş üstünde basılmış gibi değil! Acaba eldivenlerimi çıkarırken gördü mü beni?

Gidip kokaini geri alsam mı?

Yahu sakin ol! Okuma yazma bile bilmeyen bir kat hizmetçisi için, güneş gözlüklü orta yaşlı beyaz adamların birinden birisin. 405 senin odan, nereden bilecek? Seni gördüğünü unuttu bile. Fuayedeki irikıyım adamların yanından geçip

Festival Alanı'na farklı bir yoldan yürüyorum. Bu kez sigara içiyorum. Lastik eldivenleri bir lokantanın çöp kutusuna atıp Claustro de Santo Domingo kapısından VIP kimliğimi göstererek geçiyorum. Kenny Bloke bir oğlan çocuğuna, "Çok isabetli bir soru sordun..." diyor. Başka bir yoldan geçerken, geniş bir salonda üç yüz kişinin Holly Sykes'ın okumasını dinlediğini görüp duruyorum. Ne bok buluyor bunca insan bu kadında? Ağızları ayrılmış, gözleri Sykes'ın yazılarının büyük ekrana yansıtılmış çevirilerine odaklanmış, mümin gibi dinliyorlar. Festival Elfleri bile Melek Yazar'a kulak verebilmek için kapı görevlerini savsaklamışlar. "Oğlan Jacko'ya benziyordu" diye okuyor Sykes, "boyu boyuna uygundu, kıyafetleri görünüşü aynıydı, ama ben kardeşimin otuz kilometre uzakta, Gravesend'de olduğunu biliyordum." Karların ormanı doldurduğu gibi sessizlik dolduruyor salonu. "Oğlan, beni bekliyormuş gibi elini salladı. Ben de ona el salladım, hemen ardından altgeçide dalıp kayboldu." Bu dırıltıyı dinlerken ağlayanlar bile var! "Jacko bir pazar sabahın köründe onca yolu nasıl gelmişti? Yedi yaşındaydı daha. Nasıl bulmuştu beni? Neden altgeçide saklanmadan beni beklememişti? Ben de koşmaya başladım..."

Hızla bir kat daha çıkıp sahneye görünmeden arka sıradaki koltuğuma geçiyorum. İnsanlar konuşuyor, ayakta duranlar, telefonuyla mesaj gönderenler var. "Ama hayır, bence şairler dünyanın kadri bilinmeyen yasa yapıcıları olamaz" diye fikir beyan ediyor Richard Cheeseman. "Böyle hüsnükuruntulara ancak Shelley gibi üçüncü sınıf şairler inanır."

Sempozyum az sonra bitiyor, sahneye yürüyorum. "Richard, başından sonuna aklın sesi gibi konuştun."

Akşam. Dört yüz yıl önce Hollandalıların planlayıp kölelerinin yaptığı dar sokaklarda nineler ortancalarını suluyorlar. Dik taş basamaklardan eski sura çıkıyorum. Taşları gü-

nün sıcağını ince tabanlarımdan içeri veriyor, pembeye kesmiş güneş Karayip Denizi'ne dalarken güzelce şişmanlamakta. Niye yaşıyorum ki ben sisli puslu mızmız memleketimde? Zoë'yle ipleri koparma noktasına gelirsek neden tası tarağı toplayıp sıcak bir yere göçmüyorum? Burası olur mesela. Aşağıda çocuklar, dört şeritli yolla denizin arasında toprak sahada futbol oynuyor. Takımlardan biri üstünü çıkarmış, diğeri giyinik. İleride boş bir bank buluyorum. İnfazı geciktirecek miyim son anda?

Yok ya? *Yankı Sönecek*'e dört yıl emek verdim, Cheeseman dallaması sekiz yüz kelimede tarumar etti. Kendi şöhretini artırmak için benimkini çiğnedi. Buna hırsızlık denir. Ve tüm hırsızlar için adalet er geç tecelli edecektir.

Ağzıma beş tane nane şekeri atıyorum, editörüm Miguel'in aldığı kontörlü telefonu çıkarıp Heathrow Havalimanı'ndaki bir afişten kaydettiğim telefon numarasını tuşluyorum. Trafiğin, su kuşlarının, futbolcuların sesleri uzaklaşıyor. Arama düğmesine basıyorum.

Genç bir kadın hemen cevaplıyor: "Heathrow Gümrük Muhafaza İhbar Hattı, buyurun?" En kötü Michael Caine ağzımla konuşurken nane şekerleri sesimi iyice bulandırıyor. "Bir ihbarda bulunacağım. Richard Cheeseman denen bir adam, yarın BA713 sefer sayılı uçakla Kolombiya'dan Londra'ya gelecek. Yazıyor musunuz?"

"BA713 efendim, evet, görüşmelerimiz kaydedilmektedir." İrkiliyorum bunu duyunca. Hepsi kaydediliyor tabii. "Şahsın ismi ne demiştiniz?"

"Richard Cheeseman." "Cheese" ve "man." "Valizinde kokain var. Bir koklatın köpeklere, bakalım ne çıkacak."

"Anlaşıldı beyefendi" diyor kadın. "Peki, sizin..."

Küçücük ekranda iri iri piksellerle ARAMA BİTTİ yazıyor. Akşamın sesleri geri geliyor. Nane şekerlerini tükürüyorum. Yumruklaşma artığı dişler gibi taşlara dökülüyorlar.

Richard Cheeseman etkiye yol açtı, ben ise tepkiyim. Etik, Newton yasalarına uyar. Yaptığım ihbar belki valiz araması için yeterliydi. Belki değil. Belki denetimli serbestlik verip bırakırlar, belki uyuşturucuyla mücadele kapsamında teşhir ederler. Belki Cheeseman yüz kızartıcı suçtan ötürü *Telegraph*'taki köşesini kaybeder. Belki kaybetmez. Ben üstüme düşeni yaptım, gerisi kaderin ellerinde. Taş basamaklardan inip ayakkabımı bağlar gibi yapıyorum. Telefonu çaktırmadan mazgaldan içeri atıyorum. Şlop! Olur da bir gün kalıntıları gün yüzüne çıkarılırsa, bu muhteşem akşamı yaşamış olanların tümü yüzyıllar önce ölmüş olacak.

Siz, değerli okuyucum, ben, Richard Cheeseman, hepimiz.

21 Şubat 2017

Aphra Booth, *Beyaz, Erkek, Bayat: Yeni Fallik Kurmacada Post-Post-Feminist Bez Bebeklerin Yapı(bozum?)sal Dökümü* başlıklı durum bildirisinin yeni sayfasına geçiyor. Ben sodamı tazeliyorum *lok*-lık-lık-*fışşşşş* diye. Sağımda Moderatör Bey, iman edercesine dinlermiş gibi yarı kapatmış okumuş adam gözlerini ama bence uyukluyor. Dinleyicilerin arkasındaki cam duvardan görünen pırıltılı gümüş mavi Swan Nehri, Perth'ün içinden geçiyor. Batı Avustralya'dayız. Aphra ne zamandır *vızıldıyor*? Kiliseden de beter. Ya moderatörümüz ciddi ciddi uykuya dalmış ya da Bayan Booth'un sözünü kesmeye çekiniyor. Ne kaçırdım acaba? "Toplumsal cinsiyet aynasından bakıldığında, kadının duygu durumuna ilişkin erkek metaparadigmaları, asimetrik opaklık altmetninin bütünüyle kırılmasına yol açar; başka bir deyişle, Venüs Mars'ı tasvir ederken tabloyu aşağıdan boyar; çamaşır odasından, alt değiştirme masasından başlar. Fakat Mars Venüs'ü tasvir ederken ancak ve sadece üstel bir bakış getirecektir; ima-

mın minberinden, papazın mihrabından, değilse pornocunun objektifinden..." Geriniyorum ve Aphra Booth bana dönüyor. "PowerPoint olmadan takip edemiyor musun Crispin?"

"Bacağıma kramp girdi Aphra." Birkaç kişi tedirgin kıkırdıyor ve kavga çıkabileceği ihtimali, Perth'ün güneşten meşine dönmüş sakinlerine azıcık canlılık katıyor. "*Saatlerdir* oturuyoruz sayende. Hem bu panelin konusu ruh değil miydi?"

"Bu festivalde *henüz* sansür uygulanmıyor." Öfkeli gözlerini Moderatör Bey'e çeviriyor. "Doğru muyum?"

"Ha tabii" diyor moderatör gözlerini kırpıştırarak, "sansür mansür yok Avustralya'da."

"O zaman belki Crispin" derken ölüm ışınlarını tekrar bana çeviriyor Aphra Booth, "bitirmeme müsaade edebilir. Entelektüel anlamda gabi olmayan herkesin bileceği gibi, ruh dediğimiz Descartes-öncesi bir surettir. Bunu da çözemediysen bir şeker verin şu çocuğun ağzına da sussun."

"Siyanür hapı ver daha iyi be" diyorum bıyık altından.

"Crispin siyanür hapı istiyormuş! Yardımcı olabilecek var mı acaba? *Lütfen*."

Hah bak nasıl can geldi mumyalara, bitleri kanlandı.

Aphra Booth bitiresiye, doksan dakika süremizin son on beşine geldik. Moderatör Bey kaçan temaya kement atmak istercesine bana ruha inanır mıyım, inanırsam bence ruhun ne olduğunu soruyor. Ruhun karmanın karnesi, tinsel sabit disk arayışındaki manevi hafıza kartı, ölüm korkumuzu yenmek için aldığımız bir plasebo ilaç olduğuna dair bir şeyler söylüyorum. Aphra Booth, soruya cevap vermekten kaçındığımı, çünkü herkesin malumu olduğu gibi, "tipik bir bağlanmaktan korkan adam" olduğumu ileri sürüyor. Bunun Zoë'yle epey ses getiren boşanmamıza bir gönderme olduğu çok açık, ben de "Oturduğun yerden" laf sokacağına delikanlı ol açık açık söyle diyorum. Beni Hershey-mer-

kezcilik ve paranoya ile suçluyor. Ben onu üzerine basa basa hazımsız olmakla suçluyorum. Sinirler geriliyor. "Crispin Hershey'nin içinde bulunduğu trajik paradoks" diyor Aphra Booth izleyicilere, "klişenin baş düşmanıymış gibi poz yaparken, Edebiyatın Aksi İhtiyarı havalarının erkekler bahçesindeki en bayat klişelerden olması. Fakat bu duruşunu bile, uyuşturucu kaçakçılığından hüküm giymiş birine arka çıkarak berbat etti."

Küvetine saç kurutma makinesinin düştüğünü, ölürken ellerinin kollarının oynayıp saçından dumanlar çıktığını canlandırıyorum gözümde. "Richard Cheeseman büyük bir adaletsizliğe kurban gitti ve onun talihsizliğini bana çakma fırsatı olarak görmek Dr. Aphra Booth söz konusu olsa bile akla hayale sığmayacak bir çiğlik."

"Bavulunda otuz gram kokain bulundu!"

"Konumuza dönersek..." demeye çalışıyor Moderatör Bey.

İzin vermiyorum: "İnsan otuz gramla uyuşturucu baronu olmaz!"

"Kayıtlara bakalım mı Crispin? Uyuşturucu *kaçakçısı* dedim zaten."

"Kokaini Richard Cheeseman'ın sakladığına dair hiçbir kanıt yok."

"Kim sakladı o zaman?"

"Onu bilmiyorum da..."

"Başka sorum yok."

"...fakat Richard böyle muazzam bir risk alma salaklığını yapmaz."

"Şöhreti sayesinde Kolombiya kanunlarından muaf olduğunu sanacak kadar kopmuş bir kokainman değilse, hem yargıcın hem jürinin kanaat getirdiği gibi."

"Richard'ın adı *Rebecca* olsa, Kolombiya Büyükelçiliği'nin önünde apış kıllarını yakmış 'adaleeeeet' diye bağırıyordun. Richard'ın hiç değilse Britanya'da bir hapishaneye nakledil-

me hakkı var. Kaçakçılık çıkılan ülkeye değil, girilen ülkeye karşı işlenmiş bir suçtur."

"Ha yani Cheeseman'ın kaçakçı olduğunu kabul ediyorsun."

"Savunma hakkını Britanya hapishanelerinden kullansın diyorum, Bogota'da savunma avukatından geçtim sabun bile olmayan bir lağım çukurundan değil."

"Fakat sağ görüşlü *Piccadilly Review*'daki köşesinde hapishanelerin caydırıcılığına övgüler düzüyordu Richard Cheeseman. Hatta hatırlayacak olursak..."

"Yav he he, örümcek kafalı yağ tulumu!"

Aphra ayağa fırlayıp parmağını dolu Magnum gibi bana çeviriyor. "Benden hemen özür dile yoksa Avustralya mahkemelerinin iftira, hakaret ve vücut faşizmine karşı tavrını ilk elden göreceksin!"

Moderatör Bey araya girmek istiyor: "Tabii Crispin'in bu sözleri maksadı biraz..."

"Bu cinsiyetçi domuz benden özür dileyecek!"

"Elbette özür dileyeceğim Aphra. Çünkü ben sana didikleyen, cinsiyetçi, lüzumsuz ve örümcek kafalı bir yağ tulumusun diyecek, örnek olarak da yüksek lisans öğrencilerine kitaplarına Amazon'da zorla beş yıldız verdirttiğini, On Şubat günü yerel saatle tam on altıda *Singapur Changi Uluslararası Havalimanı'ndaki Relay kitapçısından bir Dan Brown romanı satın alırken* görüldüğünü, bir hayırsever vatandaşın da kameraya çekip YouTube'a koyduğunu söyleyecektim."

Seyirciden toplu halde bir "Hiii!" sesi geliyor ki ne mutluluk.

"Sakın 'sadece araştırma içindi' de deme Aphra çünkü yemezler. Hadi bakalım. Bu özür durumu düzeltmiştir umarım."

"Siz" diyor Aphra Booth Moderatör Bey'e, "bunun gibi küstah, ekşimiş kadın düşmanlarını konuşturmayın ve sen de" diyor bana, "kendine avukat bul, çünkü *mahkemelerde sürüm sürüm süründüreceğim seni!*"

Aphra Booth: Gök gürültüsü ve şimşeklerle soldan çıkar.

"Ama yapma böyle Aphra" diye sesleniyorum arkasından. "Bak hayranların da üzülüyor. İkisi de. Yoksa bana mı kızdın *Aphra*?"

Hediyelik eşya dükkânları ve kafelerin bulunduğu sokaktan çıkıyorum bisikletimle ama az sonra toz tutmuş festival alanında bir çıkmaz sokakta buluyorum kendimi. İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma gibi barakalar var, bir yerlerden aklıma İtalyan savaş esirlerinin Rottnest Adası'nda tutuldukları geliyor. Bu düşünce zinciri, bugünlerde pek çok düşünce zinciri gibi, beni Richard Cheeseman'a bağlıyor. Geçen yıl Cartagena'da giriştiğim intikam operasyonu geri tepmek şöyle dursun, muazzam bir başarıyla infilak etti. Cheeseman bugün Bogota'daki Merkez Cezaevi'nde altı yıllık uyuşturucu ticareti hükmünün üç yüz kırk ikinci gününü dolduruyor. Küçücük zarfa "ticaret" dediler! Richard Cheeseman'ın Dostları olarak kendisini tek kişilik hücreye aldırıp somya getirtmeyi başardık ama bunun için o kanadın ağasına iki bin dolar ödememiz gerekti. Yaptığım namussuzluğu keşke geri sarabilsem diye kim bilir kaç kere geçirdim ama hani derler ya, olanla ölene çare yok işte. Eleştirmen dostumuzun cezasını azaltmak, hiç değilse Birleşik Krallık'a nakledilmesini sağlamak için tüm imkânlarımızı kullanıyoruz ama akıntıya kürek. Adalet Bakanlığı'nın tatlı dilli, kabiliyetli müsteşarı Dominic Fitzsimmons, Cheeseman'ın Cambridge'den arkadaşı ve bizim yanımızda, ama iltimas suçlamalarıyla karşılaşmamak için temkinli hareket etmek zorunda. Sivri dilli köşe yazarına bizden başka pek anlayış gösteren yok. Millet Tayland'da, Endonezya'da müebbet hapis yatarken Cheeseman'ın ucuz kurtulduğunu söylüyorlar ama Merkez Cezaevi'nde hayat da bir o kadar ucuz. Her ay iki üç cinayet işleniyor.

Evet, farkındayım. Cheeseman'ı Bogota cehenneminden çıkarabilecek tek kişi var, o da Crispin Hershey – de, bedelini bir düşünün. Lütfen. Kalkıp her şeyi itiraf edersem bu sefer hapse ben girerim, muhtemelen de Cheeseman'ın şimdi tutulduğu yerde. Yargılama giderleri belimi kırar, üstelik beni özel odaya aldıracak crispinhersheydostlari.org sitesi de kurulmaz, "Atın piranalara" derler. Juno'yla Anais bir daha yüzüme bakmaz. Benim için itiraf intihar demek; suçlu ve korkak olmak da, rahat bir vicdanla ölmekten iyidir.

Kendime yapamam bunu. Olmaz.

Festival alanını geçince toprak yol da bitiyor.

Herkes bazen yanlış yola sapar. Durup bisikleti geriye çeviriyorum.

Akşamüzeri güneşi, kapağı açık kalmış mikrodalga gibi çıplak et buldu mu pişiriyor. Rottnest küçük bir ada; yirmi kilometrekarelik çıplak kaya, kavrulan körfez, kıvrım kıvrım iniş çıkış yollardan ibaret, Hint Okyanusu da ya devamlı göz önünde ya da köşeyi döner dönmez bekliyor. Yokuşun yarısında inip bisikleti itmeye başlıyorum. Nabzım kulak zarlarımı patlatacak gibi, gömleğim şişkin göbeğime yapışmış. Ne zaman hımbıllaşdım lan ben bu kadar? Otuzumda bu yokuşu bir solukta çıkardım, şimdi öyle yoruldum ki midem ağzıma geliyor. En son ne zaman bisiklete bindim? Şöyle böyle sekiz yıl öncedir; Juno ve Anais'le Pembridge Place'teki evimizin arka bahçesinde. Yaz tatilinde bir gün kalaslardan rampa, bambulardan slalom, çarşaf ve çamaşır ipinden tünelle kızlara engelli pist hazırlamış, hatta Excalibur'la kelle uçursun diye korkuluk bile dikmiştim. "Bahçe Motokrosu" demiştim buna, üçümüz saat tutmuştuk kim en hızlı diye. Adını unuttuğum Fransız *au pair*, greyfurtlu pembe limonata yapmış, köpük köpük ortancalarımızın perdesindeki pikniğimize Zoë bile katılmıştı. Juno'yla Anais sonra bana kaç kere söylediler

pisti bir daha yap diye, ben de istedim ama ya yazacak bir eleştiri vardı ya gönderilecek e-posta, ya da cilalanacak bir bölüm. Bahçe Motokrosu ilk ve tek olarak kaldı. Çocukların bisikletleri ne oldu peki? Zoë elden çıkarmıştır herhalde. İstenmeyen şeyleri elden çıkarmakta üstüne yok.

Nihayet, çok şükür, yokuşun başına varıyorum, bisiklete binip aşağı doğru süzülmeye başlıyorum. Bulanık birikintilerin yanında bej topraktan iğde ağaçları çözülüyor. İlk Avrupalı denizcilerin buraya indiğini, bu cehennem bahçesinde su aradığını, ağaç diplerine çömelip hacet giderdiğini düşünüyorum. Liverpool'lu, Rotterdam'lı, Le Havre'lı, Cork'lu serseriler; güneşten kararmış, dövmeli, iskorbütlü, nasırlı olduğu kadar kaslı, bir de–

Ansızın izlendiğimi fark ediyorum.

Güçlü bir his. Tekinsiz. Huzursuz.

Tepelere bakıyorum. Her çalının, kayanın ardına...

...yok. Kimse yok. Tamam da... Ne o zaman bu?

Başa dönmek istiyorum.

Sapakta deniz fenerine doğru dönüyorum. Bu, kayaların dalga pelerinli efendilerinden değil. Rottnest Feneri bir kayalıktan fırlamış ortaparmak gibi, "Al ahbap, buna otur" diyor denizcilere. Garip garip açılardan çeşitli boylarda karşıma çıkıp çıkıp duruyor ama bir türlü yanına yaklaştırmıyor beni. *Aynanın İçinden*'de bir tepe vardır aynı böyle Alice'i yanına yaklaştırmaz, ta ki Alice tepeye ulaşmaktan vazgeçene kadar. Ben de öyle yapayım bari. Dikkatimi dağıtmak için neyi düşünsem?

Richard Cheeseman'ı tabii, neyi olacak? *Ben sadece Richard Cheeseman'ı rezil etmek istemiştim.* Heathrow'da birkaç saat gözaltında tutulurken avukatlarının koşa koşa gelmesini, ardından yerin dibine geçmiş eleştirmenin serbest bırakılmasını istemiştim. Hepsi bu. Britanya ve Kolombiya polisinin kırk yılın başı işbirliği yapacağını, zavallı Richard'ın uça-

ğa binemeden Bogota Uluslararası Havalimam'nda enseleneceğini nereden bileyim?

"Pekâlâ düşünebilirdin" diyor vicdanım cevaben. Ve evet sevgili okuyucu, yaptıklarımdan çok pişmanım ve kefaret ödemeye çalışıyorum. Richard'ın kardeşi Maggie'yle Richard Cheeseman'ın Dostları'nı kurarak yaşadığı talihsizliğin gündemde kalması için mücadele veriyorum, hem tamam, yaptığım az namussuzluk değil ama Ahlaksızlar Süper Ligi'nde de top koşturmuyorum. Kilise'yi rezil etmemek için oğlancı papazları yıllarca köşe kapmaca oynatan Katolik başrahibi miyim ben? İsyancıların eline düşen bir köyde oturuyorlardı diye on binlerce kişiyi kadın çocuk bakmadan gazla boğan sabık Suriye lideri Beşşar Esad mıyım? Ben sadece itibarımı lekeleyen bir adamı cezalandırmak istemiştim. Ceza orantısız oldu. Evet, suçluyum. Pişmanım. Ama bu suç da benim vicdanıma yük. Bana yük. Benim cezam da bu yaptığımla yaşamak.

Gömleğimin cebinde telefonum ötüyor. Soluklanmak için kulübe iriliğinde bir kayanın yanında duruyorum. Telefon elimden düşüyor, mıcırlardan Anais'in taktığı Moshi Monsters kayışından tutup çıkarıyorum. Duruma uygun olarak Zoë'den bir mesaj, daha doğrusu, Juno'nun Montreal'deki evde kutlanan on üçüncü yaşından bir kare. Parasını benim verip boşanmadan bu yana Zoë'nin üstüne konduğu ev. Midilli şeklinde bir pastanın arkasında Juno parasını benim verdiğim binici çizmelerini tutuyor, Anais ise elinde "*Bonjour, Papa!*" yazılı bir pankartla komik surat yapmış. Zoë de kareye girmek için çırpındığından, fotoğrafı kimin çektiğini tahmin etmek bana düşüyor. Bir La Famille Legrange ferdi de olabilir ama Juno bir adamdan söz etti adı Jerome, boşanmış bankacıymış, bir kızı varmış. Zoë'nin kime verdiği beni hiç bağlamaz da, kızlarımı gece kimin uykuya yatırdığını bilmeye hakkım var, değil mi ki anaları artık benim yatıramayacağıma karar verdi. Zoë herhangi bir mesaj yazmamış ama alt

metin çok açık: *Keyfimiz Yerinde, Teşekkür Ederiz.*

Birkaç metre ötemde bir dalda yakışıklı bir kuş kesiyorum. Siyah-beyaz gövdeli, göğsü ve ibiği kırmızı. Resmini çekip komik bir doğum günü mesajıyla Juno'ya göndereyim. MESAJLARDAN çıkıp kamera simgesine basıyorum ama başımı kaldırdığımda kuş uçmuş.

Crispin Hershey nihayet vardığında deniz fenerinin duvarına dayalı iki bisiklet görüyor, canı sıkılıyor. Üstüm yapış yapış, kıçıma ağrılar girmiş halde bisikletten iniyorum. Nükleer parlaklıktan deniz fenerinin gölgesine sığınıyorum ki, hah şahane, bizim türün iki dişisi piknikten kalkmak üzere. Genç olanının üzerinde Hawaii gömlek, kapri pantolon ve elmacıkkemiklerinde, yanaklarında, alnında maviye dönen güneş kremi var. Yaşlı olanı hippi gibi toprak ananın boyadığı bir elbise giymiş, sarkık beyaz güneşlik takmış, altında siyah saçları kıvır kıvır, güneş gözlüğü ise yüzünün çoğunu örtüyor. Genç olanı ayağa fırlıyor –daha yirmisinde yok– ve "Aa merhaba!" diyor. "Siz Crispin Hershey'siniz." Güneyli İngilizcesi konuşuyor.

"Ta kendisiyim." Nicedir ortam dışında tanımıyordu biri beni.

"Merhaba. Ben Aoife, annem de... eee... Tanışmışsınız aslında."

Yaşlı kadın ayağa kalkıp güneş gözlüğünü çıkarıyor. "Merhaba Bay Hershey. Hatırlamazsınız tabii de..."

"Holly Sykes, hatırladım. Geçen yıl Cartagena'da tanışmıştık."

"*Vay be* anne!" diyor Aoife. "Crispin Hershey resmen seni tanıyor. Teyzemin ağzı bir karış açık kalacak."

Bana o kadar Juno'yu hatırlatıyor ki içim acıyor, biraz.

"Aoife." Anaç bir azarlama var sesinde: Megasatar Melek Yazar, şöhreti pek sindirememiş. "Bay Hershey festivalden sonra biraz kafa dinlesin. Hadi gel biz kasabaya dönelim."

Genç kadın bir sineği kovalıyor. "Daha yeni geldik anne, ayıp olur. Bizimle bir deniz feneri paylaşır mıydınız?"

Ağzımdan, "Benim için rahatsız olmayın" döküldüğünü duyuyorum.

"Süper" diyor Aoife. "O zaman buyurun oturun. Veya çökün. Aslında sizi Rottnest feribotunda da gördük ama annem 'Rahatsız etmeyelim' dedi, 'eşekten düşmüş gibi' görünüyormuşsunuz."

Melek Yazar benden özellikle çekiniyor gibi. Başkanlık köşkünde nasıl bir kabalık ettiysem artık... "Yol yorgunluğuna söz geçirmek ne mümkün?"

"Haklısınız." Aoife şapkasını yelpaze gibi sallıyor. "Zaten Avustralya'yla Yeni Zelanda'yı işgal bu yüzden sökmüyor ya. Ordular daha sahili bitirmeden saat farkından bir uyku bastırır, *aa* derken kıvrılıp kalmışlar kumun içine, hadi işgal buraya kadar. Sizin panele gelemediğimize üzüldük."

Aphra Booth'u düşünüyorum. "Üzülmeyin. Ee..." bu lafım annesine, "...siz de mi Yazarlar Festivali'ne katılıyorsunuz?"

Holly Sykes başıyla evet derken şişeden su içiyor. "Aoife bir nevi ara yılını Sydney'de geçiriyor, seyahat denk geldi."

"Sydney'deki ev arkadaşım Perth'lü" diye ekliyor Aoife, "bana da hep derdi, 'Perth'e gidersen mutlaka 'Rotto'yu da gör' diye."

Bu ergenler nasıl yaşlı hissettiriyor bana... "Rotto ne?"

"Burası. Rottnest Adası'na Rotto diyorlar. Fremantle'a 'Freo' diyorlar. Ne hoş değil mi Avustralyalıların bu ağızları?"

Hayır derdim normalde, koca *koca insanlar bebek gibi konuşuyor.* Öyle de, gençlik olmasa insanlık nereye? Yenilikler olmasa dil nereye? Hepimiz hâlâ Chaucer gibi konuşuyor olurduk.

"Taze kayısı yer misiniz?" Aoife bana bir kesekâğıdı uzatıyor.

Dilim hoş kokulu bir meyveyi daha damağımda eziyor. Ka-

yısı çekirdeklerini atarken, kapının önüne saçılıp ertesi gün boy atan fasulye hikâyesini düşünüyorum. "Olgun kayısının tadı aynı rengi gibi."

"Sen bayağı yazar gibi konuşuyorsun Crispin" diyor Aoife. "Dayım Brendan annemle hep dalga geçer, 'Madem ünlü yazar oldun artık hanımefendi gibi konuşacaksın, öyle 'Oğlum sana bi çakarım bi de yer çakar ha, filan yok' diye."

Holly Sykes'tan itiraz sesleri: "Ben öyle mi konuşuyorum?"

Juno'yla Anais'in benimle dalga geçmesini özledim. "Bu 'bir nevi' ara yılı nasıl bir yıl Aoife?"

"Eylül ayında Manchester'da arkeoloji okumaya başlayacağım ama annemin Avustralyalı editörünün Sydney'de arkeoloji profesörü tanıdığı varmış, bu dönem onun derslerine girip karşılığında Parramatta'daki bir projede çalışacağım. Hükümlü kadınların çalıştığı bir fabrika varmış orada. Hayatlarını parça parça birleştirmek çok acayip bir şey."

"Güzel düşünmüşsün" diyorum Aoife'ya. "Baban da arkeolog mu?"

"Babam gazeteciydi. Dış temsilciydi."

"Peki şimdi..." dili geçmiş zamanı fark ediyorum ama çok geç "...ne yapıyor?"

"Maalesef. Kaldığı otele füze atıldı. Suriye'de, Humus'ta."

Başımı sallıyorum. "Düşüncesizlik ettim, özür dilerim. İkinizden de."

"Sekiz yıl oluyor" diyor Holly Sykes beni avuturcasına, "hem..."

"...hem ben çok şanslıyım" diye bu kez Aoife avutuyor beni, "çünkü YouTube'da babamla yapılmış milyar tane röportaj var, ne zaman istesem açıyorum, koskocaman karşımda. Birlikte takılmak kadar olmasa da güzel."

Benim babam da var YouTube'da ama onu izleyince olduğundan da daha ölüymüş gibi hissediyorum. "Babanın adı neydi?"

"Ed Brubeck. Soyadımız aynı zaten, Aoife Brubeck."

"O Ed Brubeck mi? *Spyglass* dergisine yazan?"

"Evet, o" diyor Holly Sykes. "Ed'i okur muydunuz?"

"Tanıştık bile. Ne zamandı? Washington'da, 2002'de filan olsa gerek. Eski karımın kayınbiraderi Sheehan-Dower Ödülü seçici kurulundaydı. O yıl ödülü Ed almıştı, ben de aynı gün şehirde bir okuma yapıyordum, akşam yemekte bir araya gelmiştik."

Aoife, "Babamla ne konuşmuştunuz?" diye soruyor.

"Bir sürü şey. İşini. 11 Eylül'ü. Korkuyu. Siyaseti. Yazarın koridorundaki puseti. Londra'da dört yaşında bir kızı vardı, hatırlıyorum." Aoife'nın gözlerinin içi gülüyor. "Ben bir gazeteci karakter üzerinde çalışıyordum, Ed onu biraz didiklememe izin verdi. Sonrasında ara ara yazıştık. Sonra Suriye'den haber gelince..." Pofluyorum. "İkinize de çok gecikmiş olarak baş sağlığı dilerim. Bir anlamı var mı bilemem. On numara gazeteciydi."

"Sağ olun" diyor biri; "Teşekkürler" diyor öbürü.

On bir mil boyunca feribotların sürdüğü denize bakıyoruz.

Perth'ün kara gökdelenleri seçiliyor aydınlıkta.

Yirmi adım ötemizde, tanıyamadığım orta irilikte bir hayvan çalılardan çıkıp tepeden sekerek iniyor. Kanguru gibi ama daha tombul, kızıl-kahverenkli, elleri kanguru eli ama suratı faremsi. Parmak gibi dilini çıkarıp kayısı çekirdeklerini yalıyor. "Aa! *Bu ne yahu böyle?*"

"Quokka diyorlar bu sevimli canavara" diye cevaplıyor Aoife.

"Quokka neymiş? Scrabble'da bin puan yazdırır o ayrı."

"Soyu tehlikede bir keseli hayvan. Adaya ayak basan ilk Hollandalılar bunları dev sıçanlar sandığı için adaya Hollandaca Sıçan Yuvası anlamında Rottnest demişler. Anakaradaki quokka'ları köpekler ve fareler tüketmiş ama burada hayatta kalabilmişler."

"Arkeoloji olmazsa doğa tarihi diyorsun."

Aoife gülüyor. "Beş dakika önce Wikipedia'dan baktım."

"Kayısı yerler mi ki?" diye soruyorum. "Ezilmiş bir tane kaldı."

Holly burun kıvırıyor. "Hayvanlara yiyecek vermeyin falan derler."

"Tamam da, gofret atmıyoruz ki anne."

"Kaldı ki" diye ekliyorum, "nesilleri tükeniyorsa biraz C vitamininden zarar gelmez." Kayısıyı hayvanın bir iki metre yakınına atıyorum. Paytak paytak geliyor, kokluyor, çiğneyip yuttuktan sonra bize bakıyor."

"Biraz daha alabilir miyim efendim?" diyor Aoife titrek Oliver Twist sesiyle. "Ay şuna bak ne şeker! Kesin fotoğrafını çekmem lazım."

"Çok yaklaşma canım" diyor annesi. "Yaban hayvanı bunlar."

"Tamam." Aoife telefonunu havyana tutup tepeden iniyor.

"Ne terbiyeli bir çocuk" diyorum annesine alçak sesle.

Bana bakıyor ve gözlerinin etrafında çileli bir hayatın izlerini görüyorum. Hayatlarından mutsuz sersem kadınlara melek bilmemnesiyle dolu uyduruk bir kitap yazmasaydı arkadaş olabilirdik. Holly Sykes muhtemelen kızlarımı ve boşanma olayını biliyordur: Britanya Edebiyatının Eski Haylaz Çocuğu artık kitap satamayacak kadar şöhretten düşmüş olabilir ama Zoë'nin *Sunday Telegraph*'te patlayan yazısı, yaşadıklarımızı tüm dünyaya tek yanlı olarak ilan etti. Aoife'nın quokka'yı beslemesini izlerken Rottnest'in renksiz yamaçları sinek, böcek vızıltısıyla uğulduyor kulak çınlaması gibi. İleriden bir kertenkele geçiyor ve...

İzlendiğim duygusu eskisinden de şiddetle geri geliyor. Burada yalnız değiliz. Epeyce birileri var. Yakındalar. Temin ederim.

Akasyadan çalıya, çalıdan koca kayaya... Yok.

"Sen de mi hissettin?" Holly Sykes beni izliyor. "Yankı odası gibi burası..."

Buna evet dersem, bütün uydurma, mesnetsiz dünyasına evet demiş olacağım. Buna evet dedikten sonra kristal sağaltıma, önceki hayat terapisine, Atlantis'e, *reikiye*, şifacılığa nasıl hayır diyeceğim? Mesele şu ki, kadın haklı. Hissediyorum. Burası sanki... "Hayaletli"den başka ne kelime kullanacaksın Romancı Bey? Boğazım kuru. Su şişem boş.

Kayalarda mavi dalgalar patlayıp püskürüyor. Bir saniye sonra hafif pıtırtı halinde geliyor sesi. Daha açıklarda sörfçüler eğleniyor.

"Buraya zincirli getirilmişler" diyor Holly Sykes.

"Kim?"

"Noongarlar. Bu adaya Wadjemup derlermiş. 'Suyun Öte Yanı' demek." Burnunu çekiyor. "Noongar inanışına göre toprağın sahibi olmazmış. Mevsimlerin, yılların sahibi olmadığı gibi. Toprak ne verirse paylaşırlarmış."

Holly Sykes'ın sesi monotonlaşıp tekliyor, konuşmuyormuş da zor bir metni çeviriyormuş gibi. Ya da uğuldayan bir kalabalığın içinden tek sesi işitiyormuşum gibi. "*Cangalar* geldi. Ölülerin dirildiğini sandık. Ölünce konuşmayı unutmuşlardı, kuşdili konuşuyorlardı. Önce azdı sayıları. Kayıkları dağ gibiydi ama içleri boştu, suda yüzen çok çok odalı evlere benziyordu. Sonra başka gemiler geldi, derken başkaları; her gemi kustu bunları kustu sahile. Çitler diktiler, haritalar çizdiler, koyun getirdiler, kazıp maden çıkardılar. Hayvanlarımızı vurdular, biz onlarınkini öldürecek olsak, sinek gibi avladılar bizi, kadınlarımızı götürdüler..."

Aslında gülmem lazım bu performansa. Ama bir metre ötemde kanlı canlı, şakağında damarlar zonklayarak gerçekleşirken neye yoracağımı bilemiyorum. "Üzerinde çalıştığın bir hikâye mi bu Holly?"

"Neden sonra anladık ki *Canga* meğer ölümden dirilmiş Noongar değil, Beyazlarmış." Holly'nin dili dolaşmaya başladı. Bazı kelimeleri yutuyor. "Beyazlar Wadjemup'u Noongar

hapishanesi yaptı. Kaç yıldır arazi yakarız, yaktık diye buraya attı. Beyazlarla dalaştık diye buraya attı. Zincir. Hücre. Tabutluk. Yıllar. Kamçı. İş. En fenası da ruhlarımız denizi geçemiyor. Hapishane gemisi çıkardı mı bizi Fremantle'dan, ruhumuz bedenimizden ayrılıyor. Pis herifler. Wadjemup'a gelen Noongar sinek gibi ölüyor işte."

Dört kelimesinden birini tahminle çıkarıyorum artık. Holly Sykes'ın gözbebekleri nokta kadar kaldı. Bir terslik var, belli. "Holly?" Buna ne ilkyardım müdahalesi yapılır ki? Gözleri kararadı herhalde. Holly tekrar konuşmaya başlıyor ama başka bir dilde: Arada "papaz" "tüfek" "idam" ve "yüzerek" duyuyorum. Aborjin dillerine dair sıfır bilgim var ama Holly Sykes'ın ağzından kavga dövüş dökülenlerin Fransızca, Almanca, İspanyolca, Latince olmadığı çok açık. Derken Holly Sykes'ın başı geriye atılıp deniz fenerinin duvarına çarpıyor ve kafamda *epilepsi* ışıkları yanıp sönmeye başlıyor. Başını tutuyorum ki bir daha geriye attığında elime çarpsın. Doğrulup başını sıkıca göğsüme bastırdıktan sonra "*Aoife!*" diye sesleniyorum.

Kız ağacın arkasından çıkıyor, quokka'lar kaçışıyor ve ben "Annen kriz geçiriyor!" diye bağırıyorum.

Birkaç heyecanlı saniye sonra Aoife Brubeck yanımda, annesinin yüzünü tutuyor. Sert konuşuyor: "Anne! Dur! Geri dön! Anne!"

Holly'nin gırtlağının derinliklerinden bir hırıltı yükseliyor.

Aoife bana, "Ne kadar oldu başlayalı?" diye soruyor.

"Bir dakika olmamıştır belki. Sara hastası mı?"

"En kötüsü bitmiş. Yok, sara değil. Konuşmadığına göre sesler de kesilmiş – *of sıçtık*, bu kan da ne?"

Elimde yapışkan kızıllık. "Başını duvara çarptı."

Aoife yüzünü buruşturup annesinin başını yokluyor. "Çok fena şişecek. Ama bak gözleri normale dönüyor." Sahiden de gözbebekleri irileşmeye başlamış.

"Daha önce görmüş gibisin" diyorum dikkatimi çekince.

"Eh yani" diyor Aoife çok görüldüğünü belli ederek. "*Radyodakiler*'i okumadın değil mi?"

Ben cevap veremeden Holly Sykes gözlerini kırpıştırıp bizi buluyor. "Öf, aman! Yine mi oldu?"

Aoife kaygılı, anaç. "Aramıza hoş geldin."

Hâlâ makarna kıvamında. "Başıma ne oldu?"

"Deniz fenerini yıkma teşebbüsü diyor Crispin."

Holly Sykes bana bakıp irkiliyor. "Dinledin mi bir de?"

"Dinlememek mümkün değildi. Başta. Sonra... zaten anlamadığım bir dilde konuştun. Bak ben ilkyardım bilmem ama beyin sarsıntısından endişe ederim. Bu halde yolu bisikletle dönmen iyi olmaz. Bisikletçiden sağlık ocağının telefonunu almıştım. Arayalım, gelip seni alsınlar. Öbür türlü içime sinmeyecek."

Holly Aoife'ya bakıyor, o da bana "Ara lütfen" deyip annesinin kolunu sıkıyor.

Holly doğrulup oturuyor. "Artık aklından neler geçti kim bilir Crispin."

Hiç önemi yok. Numarayı yazarken *Vayanam vayanam vayanam* diye öten bir kuş dikkatimi çekiyor...

Holly ellinci kez pofluyor. "Yer yarılsa da içine girsem."

Feribot Fremantle İskelesi'ne yanaşmakta. "*Lütfen* böyle söyleyip durma."

"İyi de Rottnest seyahatini berbat ettim Crispin."

"Zaten bu feribotla dönecektim. Karması veya laneti olan bir mekân varsa orası da Rottnest. Şık şıkıdım galerilerde Aborjin sanat eserlerinin satılması da yaşama sevincimi sömürüyordu. Almanların Buchenwald'ın içine Yahudi lokantası açtıklarını düşünsene."

"Gerçek yazar nasıl olunur?" Aoife dondurmasını bitiriyor. "Örnek iki."

"Yazmak bir hastalıktır" diyorum. "Mümkün olsa yarın bırakırım."

Feribotun motorları son bir uğuldayıp susuyor. Yolcular eşyalarını topluyor, kulaklıklarını çıkarıp çocuklarına bakınıyor. Holly, telefonu ötünce bakıyor: "Bizi almaya gelecek arkadaşım, bir saniye." O konuşurken ben de mesaj var mı diye bakıyorum. Juno'nun doğum gününden fotoğraf dışında bir şey yok. Uluslararası evliliğimiz bir zamanlar keşifler ve meraklar dolabı gibiydi, ama uluslararası boşanma yürek istiyor. Dalga püskürmüş camdan, genç Avustralyalıların baş taraftan iskeleye atlayıp babalara halat geçirmesine bakıyorum.

"Arkadaşım bizi iskelenin önünden alacak." Holly telefonunu kaldırıyor. "Otele kadar bırakabiliriz Crispin, arabada yer var."

Hiç Perth'ü dolaşacak halim yok. "Lütfen."

Sürme iskeleden beton zemine indiğimiz sırada bacaklarım karaya ayak basmaya alışırken bocalıyor. Aoife, el sallayan bir kadına elini sallıyor ama aramızda birkaç metre kalana kadar Holly'nin arkadaşına dikkat etmiyorum.

"Merhaba Crispin" diyor kadın beni tanıyormuş gibi.

"Tabii ya" diyor Holly aklına gelince. "Kolombiya'da tanışmıştınız siz."

"Belki Crispin beni unutmuştur" derken gülümsüyor kadın.

"Hiç de değil Carmen Salvat" diyorum ona. "Nasılsın?"

20 Ağustos 2018

Şanghay Mandarin Otel'in klimalı lobisinden çıktığımız anda bizi fırın sıcağı ve çılgın hayranlar sarıyor. Bir edebiyat yazarına bu derece hayranlık beslendiğine hiç tanık olmamıştım. Daha fenası, o yazar ben değilim – yanımdakini tanıdıklarında çığlıklar *"Niiiiik!"* diye yükseliyor. İki yazarlık konvoyumuzun öncü birliği Nick Greek, marttan bu yana Şanghay'da yaşıyor, Kantonca öğrenip Afyon Savaşları hak-

kında bir roman için hazırlık yapıyor. Sırtlan Hal ülkedeki menajeriyle ilişkileri çok sıkı tuttuğundan, şimdi çeyrek milyon Çinli okuyucu Nick Greek'i Weibo'da takip ediyor. Öğlen yemeğinde, mankenlik teklifleri bile geldiğini söyledi. "Rezil oluyorum" dedi tevazuyla, "bir düşünsene, Steinbeck duysa ne derdi?" Gülümsemeyi becerirken aklımdan, tevazu, kibrin daha maharetli üvey kardeşidir, diye geçiyordu. Kitap fuarının irikıyım güvenlikçileri, olgunluk çağında, kuzguni saçlı, elleri kitaplı okuyucular arasından hendek açıyor. *"Niiik! İmza! İmza!"* çığlıkları gırla. Bazıları genç Amerikalının A4 basılmış fotoğraflarını bile sallıyorlar havada, üstünü imzalasınmış, yok daha neler! *"Amerikan emperyalisti lan bu!"* diye bağırmak istiyorum. *"Dalai Lama'nın Beyaz Saray'a çıktığını unuttunuz mu?"* British Council'in görevlendirdiği elfim Bayan Li ile ben Nick'in dümen suyunda, rahatsız edilmemenin mutluluğuyla yürüyoruz. Haberlerde görünecek olursam beni babası zannederler. Ne diyeceğim biliyor musunuz sevgili okuyucu? Ne zannederlerse etsinler. Bırakın tadını çıkarsın şöhretinin. Altı hafta sonra Carmen'le Madrid'deki Plaza de la Villa'ya bakan apartman dairemize taşınıyoruz. Eski dost Ewan Rice görünce hasetinden çatlayıp bin parçaya bölünecek, Brittan Ödülü'nü iki kez kazanmış olsa da. Yerleştikten sonra Londra'yla Madrid arasında daha düzenli gidip gelebilirim. İspanyol mutfağı, ucuz şarap, sürekli güneş ve aşk. Aşk. Zoë'yle heba ettiğim gençlik yıllarında, sevmenin ve sevilmenin ne şahane olduğunu unuttum. Gelip Geçici Şöhret nedir ki iyi bir kadının aşkı karşısında?

Ee? Size bir soru sordum.

Bayan Li beni Şanghay Kitap Fuarı kompleksine sokup baş konuşmacıları –Uluslararası Yayıncılığın Ağır Topları– bekleyen büyük oditoryuma götürüyor. Tam bu salonda 1950'lerde Başkan Mao'nun pek bir şahane düşünülmüş

ekonomi politikalarını buradan dikte ettirdiğini düşünüyorum; bence öyle zaten. Bugün sahnede bir orkideler ormanı ve Nick Greek'in sarışın Amerikalı başı ve gövdesinin on metrelik posteri var. Bayan Li beni büyük oditoryumun diğer kapısından çıkarıp kendi salonuma götürürken birkaç kişiye yol soruyor. Nihayet bodrum katındaki mekâna ulaşıyoruz. Süpürge dolaplarını birleştirip yapmışlar sanki. İçeride otuz sandalye var ama ben hariç yedisi dolu. Tam listesi: Güler yüzlü sunucu, gülmez yüzlü kadın çevirmen, telaşlı Bayan Li, sıcakkanlı ve Black Sabbath tişörtlü editörüm Fang, boyunlarında Şanghay Kitap Fuarı kimliği asılı duran iki genç ve eskiden Avrasya melezi olarak anılan bir kız. Kısa boylu, erkek suratlı, kemik gözlüğü var, başı tıraşlı: Elektroterapi Güzeli. Tepemizdeki pervane sıcağı biraz karıştırıyor, floresanlardan biri yanıp sönüyor, duvarlar ise hiç temizlenmemiş bir fırının içi gibi lekeli, çizgili. Çıkıp gitmeye niyetleniyorum –sahiden geçiyor içimden– ama bunun yankılarına göğüs germek, şu durumda bozuntuya vermemekten daha zor. British Council, huysuzluk eden yazarları kara listeye alıyordur mutlaka.

Sunucu geldikleri için herkese Çince teşekkür edip herhalde benim hakkımda kısa bir tanıtım yapıyor. Sonra ben *Yankı Sönecek*'ten bir pasaj okurken Mandarin diline çevirisi arkamdaki ekrana yansıtıyor. Üç yıl önce Hay-on-Wye'da okuduğum bölümü okuyorum yine. Son kitabım çıkalı üç yıl oldu mu ulan? Trevor Upward'ın Eurostar tavanındaki sevimli koşuşturmacası seçkin katılımcıları pek eğlendirmemişe benziyor. Acaba taşlamayı sezemeyip dümdüz trajedi olarak mı çevirdiler? Yoksa Hershey'nin zekâsı dilsel sınırlarda gözaltına mı alındı? Okumadan sonra on dört elin alkış sesine tahammül ederek koltuğuma geçiyor, bir bardak soda içiyorum. İçim yandı. Sodanın gazı kaçmış, tadı maya gibi. Şanghay su şebekesinden doldurulmadı umarım. Sunucum gülümsü-

yor, bana İngilizce teşekkür ettikten sonra Beijing'e geleli beri maruz kaldığım soruları yöneltiyor: "Babanızın şöhreti romanlarınızı nasıl etkiledi?" "*Cenin Kuruları*'nda neden simetrik bir yapı var?" "Çinli okuyucu romanlarınızda nasıl bir gerçeklik bulabilir?" Sıska ve suratsız çevirmenim dün de cevaplarımı birkaç kez çevirmiş olduğundan cümlelerimi kolayca Çinceye aktarıyor. Elektroterapi Güzeli'nin ciddi ciddi not aldığını görüyorum. Sonra sunucu, "Hakkınızda çıkan eleştirileri okuyor musunuz?" diye soruyor ve düşünce zincirim beni yine Richard Cheeseman'a çekip geçen hafta Bogota'ya yaptığım talihsiz ziyarete sürükledikten sonra kopuyor...

Ama nasıl bombok bir ziyaretti anlatamam sevgili okuyucu. Dominic Fitzsimmons'ın, Richard'ın kardeşi Maggie'yle beni Kolombiya Adalet Bakanlığı'ndaki mevkidaşıyla hükümlünün iadesi hakkında görüştürmek için aylarca aşındırmadığı kapı kalmamış, gelgelelim söz konusu müsteşarın son dakikada "tayini çıkmıştı." Yerine atanan oğlan neredeyse göbek bağına takılıp düşecek kadar gençti, siz düşünün. Yirmi yedi dakikalık görüşmemizde telefonla konuşup durdu, iki kere de bana "Miistır Cheeseman" diye hitap edip hükümlüye "İirşey" dedi. Zaman kaybından başka bir şey değil. Ertesi gün Merkez Cezaevi'nde garibim Richard'ı ziyaret ettik. Kilo kaybından, zonadan, basurdan, depresyondan şikâyetçi ve saçları da dökülüyor ama iki bin hükümlüye tek bir doktor bakıyor ve orta sınıf Avrupalı hükümlüler söz konusu olduğunda hocanın konsültasyon ücreti beş yüz dolar. Richard bizden kitap, defter ve kalem istedi; bilgisayar veya iPad teklifimi geri çevirdi, çünkü gardiyanlar çalarmış. "Zengin damgası yiyorsun" dedi bize kırık bir sesle, "zengin olduğunu anlarlarsa da haraç alıyorlar." Cezaevi zaten içerideki uyuşturucu işini de yöneten çetelerin kontrolünde. "Merak etme Maggie" dedi Richard kardeşine. "İşim olmaz benim. İğnele-

ri ortak kullanıyorlar, zaten içine pudra basıyorlar, bir kere borçlandırdılar mı da ruhunu ele geçiriyorlar. İyi hal indirimi falan da alamam." Maggie ağabeyinin önünde renk vermedi, ama hapishane kapısından çıktığımız gibi hıçkırıklara boğuldu. Vicdanıma sanki şok tabancası bastırdılar. Hâlâ sızlıyor.

Ama onunla yer değiştiremem. Beni öldürür.

"Bay Hershey?" Miss Li evhamlı bakıyor. "İyi misiniz?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum. Şanghay. Kitap fuarı. "Ha evet... Pardon. Eleştirileri okuyor muyum? Hayır. Artık okumuyorum. Beni istemediğim yerlere götürüyorlar." Çevirmenim söylediklerimi aktarırken dinleyicimin altı kişiye düştüğünü görüyorum. Elektroterapi Güzeli tüymüş.

Şanghay Bendi birkaç şey birden: Nehir boyunca radyo tiyatrosu insanlarının yaşadığını hissettiren süslü 1930'lar mimarisi; Batı sömürgeciliğinin kibir anıtı; modern Çin devletinin yükselişinin simgesi; dört şerit yoğun akıcı –veya durucu– trafik; bir de Huangpu Nehri gezisi boyunca Walt Whitman kalabalıkları gibi akan turistler, aileler, çiftler, işportacılar, yankesiciler, arkadaşsız romancılar, müşteri kollayan torbacılar ve pezevenkler: "Abi uyuşturucu lazım mı, seks lazım mı? Kızlarım hemen şurda, ilik gibi kızlar." Crispin Hershey'nin cevabı: "Hayır." Kahramanımızın başı bağlanmış olması şöyle dursun, bir Şanghay kerhanesinde basılmanın çıkaracağı bürokrasi destanı Homeros'u geçer, hiç de iyi olmaz.

Güneş parçalanıp gece oluyor ve nehre bakan gökdelenler parıldamaya başlıyor. Devasa bir şişe açacağı var; biri 1920'lerin uzay roketlerinin dev maketi; kibirli olmanın da ötesinde bir dikilitaş; yan rollerde kırkar ellişer altmışar katlı güdükler, gökyüzüne doğru batmış bir Tetris oyunu şeklinde yükselmekteler. Mao'nun döneminde Pudong bataklıktı, demişti Nick Greek bana, şimdi insan uçan araba var mı diye bakınıyor. Ben çocukken çağdaşlık ABD demekti, şimdi

burası. Ben de geçmişi hayal ederek yürüyorum: Nehirde fenerleri sallanan kayıklar; iç içe geçe geçe hayalete dönen direkler donanımlar; Glasgow'da, Hamburg'da, Marsilya'da denize indirilmiş kabukların iniltisi; afyon indirip çay bindiren sert, kaslı liman işçileri; noktalı çizgiler halinde gelip şehri harabeye çeviren Zero bombardıman uçakları; mermiler, milyonlarca mermi Chicago'dan, Fukuoka'dan, Stalingrad'dan, *ta-ta-ta-ta-ta-ta-ta.* Şehirlerin aurası varsa, Zoë'nin insanlarda "çakraları açıksa" mutlaka olduğunu iddia ettiği gibi, Şanghay'ın aurası para ve iktidar renginde. E-postalarıyla Detroit'te fabrikalar kapattırır, Avustralya'yı demir cevherinden mahrum eder, Zimbabwe'nin gergedan boynuzlarını elinden alır, Dow Jones'a aklına göre steroid veya finansal lağım basar...

Telefonum çalıyor. Harika, en sevdiğim kişi.

"Selam sana, ey Bin Gemi Yüzdüren Surat."

"Selam salak. Nasıl gidiyor Esrarengiz Şark Serüveni?"

"Şanghay güzel ama bir Carmen Salvat değil."

"Şanghay Uluslararası Kitap Fuarı nasıllar peki?"

"Bildiğiniz gibi. Etkinliğimde iğne atsan yere düşmedi."

"Süper! Nick elime su dökemez diyorsun yani."

"Şu adama '*Nick Greek*' diye hitap edebilir miyiz lütfen?" diye hırlıyor yeşil gözlü canavarım. "Popülerlik yarışına çıkmadık herhalde."

"Bunu senden duymak güzel. Holly'yle karşılaştın mı?"

"Hayır, uçağı geç saatte inecek. Zaten ben de otelden kaçıp Bent'e geldim. Gökdelen manzarası izliyorum."

"Çok güzeller değil mi? Yandı mı hepsinin ışıkları?"

"Evet. En Lucy *ve* Sky *ve* Diamonds halleriyle parlıyorlar. Benden bu kadar, senin günün nasıl geçti?"

"Telaşlı bir satış ekibiyle satış toplantısı, fıldır fıldır matbaacıyla kapak toplantısı, şimdi melankolik kitapçılarla öğle yemeği, sonra beşe kadar kriz toplantıları."

"Şahaneymiş. Emlakçıdan haber var mı?"

"Ee, evet. Kontratı imzalayabiliriz dedi de..."

"Yaşasın o zaman sevgilim! Ben hemen adamın..."

"Dur Crisp, dur. Ben o kadar emin olamadım."

Tam donanımlı bir manga Çinli punk'a yol vermek için kenara çekiliyorum. "Plaza de la Villa evinden mi? Baktığımız evlerin açık ara en iyisiydi. Çok aydınlık, çalışma odam var, kirası hani neredeyse bütçemiz dahilinde, bir de düşünsene, her sabah jaluzileri açtığımızda Perez-Reverte romanına bakıyoruz sanacağız kendimizi. Anlamadım ki, neresi eksik?"

Editör sevgilim kelimelerini dikkatle seçiyor. "Kendi evim olmasına ne kadar alıştığımı şimdiye kadar fark etmemişim. Kendi küçük kalem gibi bir yer burası. Mahallemi seviyorum, komşularımı seviyorum..."

"Ama Carmen, kendi küçük kalen *küçük* hakikaten. Ben Londra'yla Madrid arasında gidip geleceksem daha büyük bir eve geçmemiz lazım."

"Farkındayım da, bana biraz acele ediyormuşuz gibi geliyor."

Hevesin kursağında kalma hissi. "Perth'ten bu yana on sekiz ay geçti."

"Seninle bir sorunum yok Crispin, inan bana. Yalnızca..."

Şanghay gecesi bir anda ürpertti.

"Yalnızca bir süre daha böyle devam etmek istiyorum, o kadar."

Etrafımdaki herkes bir elmanın iki yarısı gibi görünüyor gözüme. *Seninle bir sorunum yok, Crispin* muhabbetini Zoë-öncesi dönemden, ayrılıkların başlangıç cümlesi olarak hatırlıyorum. Hınç, kapı aralığından içime dolarak kulağıma replik fısıldıyor: "Karar ver ulan sen de!" veya "Uçak biletlerine kaç para gidiyor haberin var mı?" hatta "Başka biri mi var? İspanyol mu? Yaşı yaşına daha mı yakın?"

Ona, "Peki madem" diyorum.

Uzun sessizliği dinliyor. "Sahi mi?"

"Çok üzüldüm ama tek sebebi senin evinin yakınlarında kendime bir daire alıp Küçük Kaleler Hansa Ligi'ni kuracak param olmadığı için. Bakarsın gökten zembille *Yankı Sönecek* için film teklifi iner. Neyse, çok yazdı sana. Hadi kapat da kitapçılarını neşelendir biraz."

"Haftaya yine Hampstead'e gelebilir miyim yani?"

"Hampstead'e her hafta gelebilirsin."

Madrid'deki ofisinde gülümsüyor, ben de aralıktan sızan hırıltılara kulak asmadığıma memnunum. "Teşekkür ederim Crispin. Görüşürseniz Holly'ye selamımı söyle. Görüşmek isterim diyordu bana. Biri durian kızartması teklif ederse de uzak dur. Hadi görüşürüz o zaman. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum." Aramayı bitir. Bu iki kelimeyi sahiden mi söylüyoruz yoksa hâlâ o sevinçli heyecanda yaşadığımıza kendimizi kandırmak için mi?

On sekizinci kattaki odasına dönen Crispin Hershey, günün yapışkanlığını duşta giderip karlı tepeler gibi yatağına bir baksır ve Santa Fe'de hediye edilen Beckett'ın *İyi Yenil* sözlerinin yazılı olduğu tişörtle devriliyor. Yemekte yazarlar, editörler, yabancı kitabevi sahipleri ve British Council görevlileriyle döner masalı bir lokantaya gidildi. Nick Greek'in ağzından bal damlarken ben onu en seyirlik şekillerde ölürken hayal ettim, yüzü önündeki glaze ördek, lotus kökü ve bambu filizi tabağına kapanmış gibi mesela. Gölgelerden beliren Hercule Poirot bize edebiyatın parlayan yıldızını kimin neden zehirlediğini anlatırdı. İlk akla gelen, daha yaşlı yazar olurdu tabii mesleki kıskançlık gerekçesiyle, tam da bu nedenle o öldürmüş olamazdı. Televizyonun çerçevesindeki dijital saate bakıyorum: 22.17. Carmen'i düşünüyorum da, "evimiz" konulu gönülsüzlüğüne şaşırmamam lazım. "Balayı Bitti" tabelaları çoktan asılmıştı zaten. Geçen ay Juno'yla Anais geldiklerinde Londra'da olmak istemedi. Kızların ziyareti ses

getiren bir başarı olmadı. Daha havaalanından gelirken Juno artık atların ilgisini çekmediğini beyan etti, dolayısıyla Anais de binicilik kampı yaşının geçtiğine karar verdi haliyle, ben de yanan kaparoyu düşünerek mutsuzluğumu babamın üslubuna biraz fazla benzeterek dile getirdim. Beş dakika sonra Anais hüngür hüngür ağlarken Juno ise tırnaklarına bakarak "Baba olmaz böyle" diyordu bana, "yirmi birinci yüzyıl çocuklarına yirminci yüzyıl yöntemlerini kullanamazsın." Analarına telefon edip Montreal uçuşlarını yarına aldırmasınlar diye Carnaby Street butiklerine beş yüz sterlin ve üç saatimi yatırmam gerekti. Zoë, Juno'nun en hafif bir uyarıdan bile *"Aman neyse!"* diye sıyrılmasına göz yumuyor, Anais ise aklı akıntıya göre her an başka yöne dalgalanabilecek bir şakayığa dönüşmekte. Carmen uğrasa ziyaret daha iyi geçerdi ama bulaşmaya hiç niyeti yoktu: "Babalarıyla Londra'da tatil yaparken üvey annenin çıkıp ona buna kural koymasını istemezler." Ben üvey anneme çok derin bir sevgi beslediğimi söyledim. Carmen de babama dair anılarımı okuduktan sonra bunu gayet iyi anlayabildiğini belirtti. Konu ustalıkla değişmiş oldu.

Klasik Carmen Salvat stratejisi işte.

22.47. iPhone'umda satranç oynarken rakibimin dijital bir kod değil de babam olduğu hayaline kaptırıyorum kendimi; babamın hücumlarını savuşturuyorum, babamın savunmasını çökertiyorum, tahtada kaçınılmazı geciktirmek için bir oraya bir buraya seğirten babamın şahı. Stres yüzünü gösteriyor ama: Normalde bu zorluk derecesinde rahat kazanırken bugün hata üstüne hata yapıyorum. Üstelik ihtiyar ufaktan taşak geçmeye de başlıyor: "Mükemmel strateji Crisp; aynen öyle işte, sen kaleni oraya çek ki ben atımı şuraya süreyim, sersem kaleni iş bilmez vezirinle sıkıştırayım, sen de al bak bunu yaparsın en fazla." Kale hamlesini iptal etmek için ge-

ri al fonksiyonunu mu kullandım, babam hemen ötüyor oradan: "Aferin, sen hep böyle makinelere kurtart kendini. Roman yazma uygulaması yok mu ya, indirsene." "Yürü git be" deyip ona, telefonumu kapatıyorum. Televizyonu açıp bir süre kanalları dolaştıktan sonra Mike Leigh'in *Bir Yıl Daha* filminden bir kare tanıyıp duruyorum. Sarsıcı derecede iyi. Bunun yanında benim yazdığım diyaloglar solda sıfır. Uyusam iyi olur ama yol yorgunluğunu üstümden atamadım, bir türlü uykum gelmiyor. Midem de durian meyvesi kızartmalarını ne yapsın bilemedi: Nick Greek, konsolosa "henüz damağının alışamadığını" itiraf edince ben de üç tane yedim. Bir sigara olsa iyi giderdi ama Carmen zorla bıraktırdı, dolayısıyla gelsin Nicorette sakız. Richard Cheeseman tekrar başlamış. Tıkıldığı delikte nasıl başlamasın zavallım? Dişleri çay rengine dönmüş. Biraz daha kanal dolaşıp altyazılı Amerikan ithalatı buluyorum bir tane: *Köpeklere Fısıldayan Adam* diye bir program, adam manyak California'lıların manyak köpeklerini yola getirmeye uğraşıyor. 23.10. Sırf sağlık amacıyla bir daha otuzbir çekmeyi düşünüp aklımdaki Blu-ray koleksiyonunu tarayarak Londra'nın batısındaki Rivendell komünündeki o kızı seçiyorum, fakat sonra buna bile mecalim olmadığını hissediyorum. Yeni Moleskine defterimi açıyor, ilk sayfasını çeviriyor ve tepesine "Rottnest Romanı" yazıyorum ki...

...başkarakterimin adını yine unutmuşum. Hay sıçayım. Bir ara Duncan Frye'dı, fakat Carmen "İskoç balıkçı ismi gibi" dedi. Bunun üzerine Duncan McTeague yaptım ama "Mc" bas bas bağırdı İskoç'um diye. Şimdilik Duncan Drummond'la idare edeyim. DD. Yeni ismiyle Duncan Drummond, 1840'larda yaşayan bir duvarcı ustasıyken bir şekilde Swan Nehri Kolonisi'ne yolunu buluyor ve Rottnest Adası'na bir deniz feneri yapıyor. Sırtlan Hal çok emin değil bu kitaptan: "Senin için bir değişiklik tabii Crisp" ama bir sabah uyandığımda bütün roman kahramanlarının üst-orta sınıf

hayatları felaketler veya skandallarla delik deşik olan günümüz Londralıları olduğunu fark ettim. Richard Cheeseman'ın yazısından önce de gazı kaçmaya başlamıştı korkarım. Fakat Rottnest romanıyla ilgili birkaç soruncuk şimdiden karşımda kabak yüzdürmeye başladı bile: Sözgelimi, henüz sadece üç bin kelime yazdım, bu üç bin, kariyerimin en iyi kelimeleri değil, son uzatmayla birlikte teslim tarihim 31 Aralık, Editör Oliver "zayıf performans" nedeniyle kovuldu ve yerine gelen Curt de avansların geri ödemesi konulu çatlak sesler çıkarmaya başladı.

Bir iki quokka heyecan katar mıydı acaba?

Aman lanet olsun. Bir yerlerde açık bir bar vardır herhalde.

Çok şükür! Kırk üçüncü kattaki Sky High adlı bara giriyorum, açık. Bitkin gövdemi cam kenarında bir koltuğa yığıp yirmi beş dolarlık konyak ısmarlıyorum. Manzara can alıcı. Geceleyin Şanghay, milyon ışıklı bir zihin. Otoyollarda turuncu turuncu benekler, arabalarda beyaz kırmızı noktalar, vinçlerde yeşil ışıklar, uçaklarda kırpışan maviler, yolun karşısındaki işyerleri ve göz alabildiğine uzanan nokta bulaşıkları; her biri bir aile, bir yalnız, bir televizyon dizisi... Pudong tarafındaki gökdelenlerde projektörler, daha yakında gecenin ışıksızlığına yapıştırılmış gigawatt parlağı animasyonlu reklam panoları Omega, Burberry, *Iron Man 5* için. Ay ve yıldızlar dışında akla gelebilen her türlü ışık var aslında. Dostlar Komitesi'ne yazdığı bir mektupta "Hapishanede mesafeler yoktur" demişti Richard Cheeseman. "Dışarıya bakan pencere olmadığından gördüğüm en uzak mesafe avlunun duvarlarının tepesi. Birkaç kilometre uzağa bakabilmek için çok şey verirdim. Güzel manzara olması da gerekmez; gecekondu cehennemi olsun isterse, yeter ki birkaç kilometre uzansın."

Crispin Hershey attırdı onu oraya.

Crispin Hershey tutuyor onu burada.

"Merhaba Bay Hershey" diyor bir kadın. "Sizinle burada karşılaşmak ne güzel."

Beklenmedik bir dinçlikle sıçrıyorum. "Holly! Merhaba! Ben de tam..." Cümlemi nasıl bitireceğimi bilemeyince, yakın arkadaşlar gibi yanaktan öpüşüyoruz. Yorgun görünüyor, ki saat dilimleriyle seksek oynadığı düşünülürse bu normal, fakat kadife takımı çok yakışmış – Carmen birkaç kez alışverişe götürdü onu. Üçüncü sandalyedeki hayali arkadaşımı tanıştırıyorum: "Kaptan Pilot Jetlag ile tanışmış mıydınız?"

Sandalyeye bir bakış atıyor. "Biraz geçmişimiz vardır, evet."

"Ne zaman geldin şeyden... Singapur muydu?"

"Eee... Bir düşüneyim. Hayır, Cakarta. Bugün pazartesi, değil mi?"

"Edebiyat dünyasına hoş geldin. Aoife nasıl?"

"Resmen âşık." Holly'nin tebessümü kat kat. "Örvar diye bir delikanlıya."

"Örvar mı? Hangi galaksiden geliyor bu Örvarlar?"

"İzlanda. Aoife geçen hafta ailesiyle tanışmaya oraya gitti."

"Ne şanslı Aoife. Ne şanslı Örvar. Delikanlıyı sen de uygun buluyor musun?"

"Aslına bakarsan, evet. Aoife onu birkaç kere Rye'a da getirdi. Oxford'da genetik okuyor disleksik olmasına rağmen; nasıl olduğunu sorma. Tamirat meraklısı. Raflar, duş kapısı, sıkışmış jaluzi filan." Holly, konyağımı getiren garsondan bir kadeh beyaz şarap istiyor. "Juno'dan ne haber?"

"Juno mu? Hayatında tamirat nedir bilmez."

"Hadi ordan be! Juno'nun sevgilisi var mı diyorum."

"Ha o mesele... Hayır, bir nefes alsın kız, daha on dört yaşında. Mmm. Sen o yaşta babanla oğlanlardan konuşur muydun?"

Holly'nin telefonu ötüyor. Bir bakış atıyor. "Mesaj sana, Carmen'den: 'Crispin'e söyle, ben dedim ona durian yemesin diye.' Anlayabildin mi?"

"Maalesef anladım."

"Taşınıyor musunuz Madrid'deki yeni eve?"
"Hayır. Biraz uzun hikâye..."

"Rottnest mi?" Holly, tınısını dinlemek ister gibi şarap kadehine bir fiske atıyor. "Yani, Carmen de anlatmıştır belki, hayatımın bazı noktalarında başkalarının duyamadığı sesler işittim ben. Ya da bilmeme imkân ihtimal olmayan şeylerden emin oldum. Kimi zaman da, benim dışımda bazı varlıkların... sözcüsü gibi konuştum. Bu sonuncusu biraz falcılık muhabbetine benziyor ama kusura bakma. Fal seanslarının aksine kimseyi çağırmam ben. Sesler... gelir beni dürter. Keşke dürtmeseler. Her şeyden çok istiyorum dürtmemelerini. Ama dürtüyorlar."

Duyduk bunları. "Senin psikoloji derecen vardı değil mi?"

Holly altmetni okuyor, gözlüğünü çıkarıp burnunda iz bıraktığı yeri ovalıyor. "Peki Hershey, sen kazandın. 1985 yazı. On altı yaşındaydım, Jacko on iki aydır kayıptı. Sharon'la ben Cork civarında Bantry'de, akrabalarımızla kalıyorduk. Bir gün ufaklıklarla kızmabirader oynuyorduk ki..." otuz yıl aradan sonra Holly sarsılıyor "...zarın kaç geleceğini bilmeye başladım – 'malum oldu' de istersen. Kuzenim zarı sallarken içimden beş diyordum, tahtaya atıyordu pat beş. *Bir, beş, üç.* Gitti de gitti. Şans eseri diyeceksin değil mi? Arada olur böyle. Ama bitmedi. Elliden fazla zar atıldı yahu! Bitsin diye yalvardım. Zar her atıldığında dedim ki, 'Bu sefer bilemeyeceğim ve tesadüf deyip geçebileceğim sonunda...' Ama olmadı. Nihayet Sharon'ın kazanmak için altı atması gerekiyordu, atacağını bildim. Attı, kazandı. Başım çatlayacak gibi olmuştu, sürünerek yatağa attım kendimi. Uyandığımda Sharon kuzenlerle Cluedo oynuyordu, hayat normale dönmüştü. Hemen kendime, atılacak zarları bildiğimi hayal ettiğim yönünde telkine başladım. İç sıkıcı Gravesend'e dönene kadar, o gece olanların tek seferlik bir tuhaflık, belki de aklımda ya-

rım yamalak kalmış bir şey olduğuna kendimi inandırmış gibiydim."

Sandığımdan daha sarhoşum galiba. "Ama değildi."

Holly yüzüğüyle oynuyor. "O sonbaharda annem beni yarı zamanlı iş bulurum diye Gravesend Teknik Lisesi'ndeki ofis idaresi kursuna yazdırdı. İdare ediyordum ama bir gün kantinde, her zamanki gibi yalnız otururken... Tanıdığım bir kız vardı Rebecca Jones diye, karşı masada arkadaşlarıyla sohbet ediyordu. Önündeki kahveyi birkaç saniye sonra devireceğini gördüm. Malum oldu işte bir şekilde Crispin, senin adını bildiğim gibi... Ya da ne bileyim, geceleyin uyuyacağımı bildiğim gibi. Tanrı'ya hiç inanmadım ama o dakika apaçık dua ediyordum, *lütfen olmasın, lütfen olmasın, lütfen olmasın* diye. Derken Rebecca Jones anlattığı hikâyeye heyecan katmak için elini savurduğu gibi kahve fincanına çarptı ve fincan yere uçup paramparça oldu. Kahve her tarafa saçıldı."

"Sen ne yaptın?"

"Koştum kaçtım tabii ama... Bilişler peşimden geldi. Köşeyi dönünce, bacağını kaldırmış lamba direğine işeyen bir Dalmaçyalı göreceğimi bildim. Sanki daha önce görmüştüm de, görmemiştim. Hakikaten bir döndüm ki köşeyi; evet, işte lamba direği, işte Dalmaçyalı, işte arka bacak havada. Demiryolu köprüsüne yüz metre kala, tam köprüdeyken Londra treninin altımdan geçeceğini bildim. Yine yanılmadım. Ta pub'a kadar böyle gitti bu. Neyse içeri girdim, barın önünden geçiyordum, müdavimlerden Frank Sharkey dart oynuyordu..." durup kollarında ürperen tüylere bakıyor "...onu bir daha göremeyeceğimi bildim. İçime doğdu Crispin. Elbette" derken yüzünü ekşitiyor, "dikkate almadım; kara, kötücül bir düşünceydi. Bay Sharkey mekânın müdavimi olduğu kadar aile dostumuzdu da. Hepimiz elinde büyümüştük. Babama 'Migrenim tuttuğu için okuldan erken çıktım' dedim, gelene kadar migren saplanmıştı gerçekten de. Uyudum uyandım,

çok daha iyi hissediyordum. Sona ermişti. Olanları bir hayal diye geçiştirmek daha zordu tabii, yapamazdım. Ama bittiğine sevindim, Bay Sharkey'yi de düşünmemeye çalıştım. Bay Sharkey ertesi gün gelmeyince anladım ne olduğunu. Babamın başının etini yiyip anahtarı olan bir komşusunu arattım. Frank Sharkey'yi bahçedeki kulübesinde ölü buldular. Çok şiddetli bir kalp krizi geçirmiş. Doktor, daha yere düşmeden öldüğünü söyledi."

İkna kabiliyeti yüksek, kendi kendini de ikna etmiş belli ki. Ama paranormalin ikna kabiliyeti yüksektir zaten, yoksa din niye bu kadar kararlı çıktı?

Holly kederle kadehine bakıyor. "Birçok insan psişik güçlere inanma ihtiyacı hissediyor. Kimileri benim kitabıma bağlanıyor, ben de bu yüzden saf insanları sömürmekle suçlanıyorum. Saygı duyduğum insanlar bile yapıyor bunu. Ama varsayalım ki gerçek Crispin, varsayalım ki senin de içine doğdu bir şeyler, diyelim Juno veya Anais hakkında, değiştiremiyorsun ve çürütemiyorsun da. 'Oh ne güzel, medyum oldum' der miydin?"

"Duruma göre değişir de..." Düşünüyorum. "Hayır. Doktor muayenesi gibi olacak ama ne kadar sürdü bu durum?"

Dudaklarını büzüp başını sallıyor. "Hiç bitmedi ki. On altı, on yedi yaşlarımda birkaç haftada bir böyle hissikablelvukuya kapılır koşa koşa eve döner, kendimi yatağa atıp kafamı yastıklara gömerdim. Büyük teyzem Eilish'ten başka kimseye söylemedim. Ne diyecektim ki? İnsanlar ilgi çekmek istediğimi sanacaklardı. On sekiz yaşımda, yazın Bordeaux'da üzüm toplayıcılığı yaptıktan sonra kışın Alpler'de çalışmaya başladım. Hiç değilse yurtdışında olursam, içime doğanlar Brendan'ın merdivenden yuvarlanması, Sharon'a otobüs çarpması olmazdı."

"Hissikablelvuku uzun mesafe çalışmıyor mu yani?"

"Genellikle hayır."

"Kendi geleceğini de görebiliyor musun?"

"Çok şükür ki hayır."

Sorumu tekrarlamaya çekiniyorum ama tekrarlıyorum yine de. "Peki, Rottnest?"

Holly bir gözünü ovuşturuyor. "O çok şiddetli oldu. Arada geçmişe dair bir şeyler de içime doğar, sanki bana... Öf, bu terminolojiye de girmeyi hiç istemiyorum ama başka çarem yok: Oranın kumaşında baki kalan bir bilişi naklediyordum."

Barmen bir shaker sallıyor. Arkadaşım dikkatle izliyor. "Adam işinin ehli."

Yine tereddütteyim. "Çoklu Kişilik Bozukluğu konusunu hiç araştırdın mı?"

"Evet. Sonradan girdiğim üniversitede üzerine tez bile yazdım. 1990'larda adı Dissosiyatif Kimlik Bozukluğu diye değiştirildi ama olayın ortaya konuluş biçimi klinik psikiyatri standartlarına göre bile çok bulanık." Holly bir küpesiyle oynuyor. "Rottnest gibi olayları açıklayabilir ama hissikablelvuku ne olacak? Bay Sharkey'ye ne diyeceğiz? Ya da ne bileyim, Aoife küçükken Sharon'ın düğünü için Brighton'da bir otele gitmiştik, kız alıp başını kayboldu, bir gerçeklik yine bende dile geldi de kilitli kaldığı odanın numarasını söyledim. Bunu nereden bilecektim Crispin? Nasıl uydurabilirdim böyle bir şeyi?"

Bir grup Doğu Asyalı işadamı çınlayan kahkahalar atıyor.

"Ya hafızan sebeple sonucu ters çeviriyorsa?"

Holly boş bakıyor, şarabından içiyor, hâlâ boş bakıyor.

"Şu Rebecca Bilmemkim'in kahve olayı mesela. Normalde beynin önce fincanın devrildiğini görüyor, sonra da hafızana yazıyor. Ya nörolojik bir aksaklıktan ötürü beynin iki olayın sırasını değiştiriyor, fincanın yere düşmesi olayını ilk sıraya, fincanın masada duruşunu ise ikinci sıraya yazıyorsa? Böyle olursa, B olayının A olayından önce geldiğine samimiyetle inanman mümkün."

Holly bana hiç anlamıyormuşum gibi bakıyor. "Madeni paran var mı?"

Cüzdanımdaki uluslararası topluluktan iki sterlinlik bir bozuk para çıkarıyorum. Bunu sol avucuna alıyor, sonra sağ elinin ortaparmağıyla alnında bir noktaya dokunuyor. "Bu ne için?" diye soruyorum.

"Bilmem, yardımcı oluyor. Budizme göre insanın alnında üçüncü bir gözü vardır ama... Sus bir saniye." Gözlerini kapatıp başını yana yatırıyor. Sessizliği dinleyen bir köpek gibi. Dip gürültüsü –alçak sesle konuşmalar, kadehlerde çıngırdayan buzlar, Keith Jarrett'tan "My Wild Irish Rose"– bir kabarıp bir sönüyor. Holly parayı bana geri uzatıyor. "At bakalım. Tura gelecek."

Parayı atıyorum. "Tura geldi." Fifti fifti.

"Yine tura" diyor Holly konsantre olmuş halde.

Atıyorum. "Evet tura." Dörtte bir ihtimal.

"Bu sefer yazı" diyor Holly. Parmağı hâlâ alnında.

Parayı atıyorum, yazı geliyor. "Üçte üç tutturdun. Fena değil."

"Tekrar tura."

Parayı atıyorum: Tura.

"Yazı" diyor Holly.

Parayı atıyorum: Yazı. "Nasıl yapabiliyorsun bunu?"

"Şimdi bir dizi söyleyeceğim" diyor Holly. "Tura, tura, tura, yazı, tekrar yazı... ama... Niye *diz çöktün* Crispin?"

"Gördüğün gibi karşında oturuyorum, *diz çökmedim*."

"Boş ver. Sırasıyla üç tura iki yazı gelecek."

Atıyorum parayı: Tura. Bir daha: Tura. Nasıl beceriyor bunu? Parayı çizilmiş disk gibi gömleğime silip bir daha atıyorum: Tahmin ettiği gibi tura. "Çok akıllısın" diyorum ama içimde bir tuhaflık.

Kullandığım sıfat hoşuna gitmemiş. "Şimdi iki kez yazı."

Parayı atıyorum: Yazı. Dokuzda dokuz. Onuncu atışta tutamayınca para döne döne sandalyenin altına giriyor. Peşin-

den gidip yerinden çıkardığım sırada yazı olduğunu görüyor ve o anda da diz çökmüş olduğumu fark ediyorum. Holly, basit bir bilmecenin cevabını almış gibi duruyor. "Anlaşıldı. Para kaçtı tabii."

Koltuğuma otururken ağzımı açacak halim yok.

"On atışlık bir dizide ihtimal 1024'e 1, eğer merak ettiysen. İki kere daha atıp 4096'da 1'e çıkarabiliriz."

"Hiç gerek yok." Sesim çatlıyor. Holly Sykes'ı süzüyorum. Kim bu kadın? "Peki, bu diz çökme meselesini..."

"Belki senin beynin de anıları öngörüyle karıştırıyordur." Holly Sykes, iddialı numarasını başarıyla tamamlamış bir sihirbazdan çok, birkaç kilo alması gereken yorgun bir kadına benziyor. "Aman, yanlış oldu bu. Bana o şekilde bakıyorsun."

"Ne şekilde?"

"Neyse Crispin, unutabilir miyiz bunları? Gözüm yatağa bakıyor."

Pek konuşmadan lobideki asansöre yürüyoruz. İki toprak asker benden pek hazzetmiyor surat ifadelerine bakılırsa.

"Az önce bana gösterdiğini görebilmek için hayatlarının bir yılından vazgeçecek milyon tane müridin var" diyorum Holly'ye. "Senin de gayet iyi bildiğin gibi, ben burnu havada uyuzun tekiyim. Neden bu özel gösteriyle onurlandırdın beni?"

Şimdi Holly'nin yüzünde acılı bir ifade var. "Bana inanabileceğini umdum."

"Hangi konuda? Radyodakiler hakkında mı? Rottnest mi? Yoksa..."

"Hay-on-Wye'daki o akşam, imza çadırında. Aramızda birkaç metre vardı. Bir şeyler kuvvetle içime doğdu. Senin hakkında."

Asansör kapıları kapanıyor, ben de Zoë'nin *feng şui* ile cilveleşmesinden hatırlıyorum ki asansör, iyi şansı çiğneyen bir çenedir. "Benim hakkımda mı?"

"Evet. Ve garip bir şey. Ve de hiç değişmedi."

"E ne diyor yahu benim hakkımda?"

Yutkunuyor. "Örümcek, spiral, tek gözlü bir adam."

Açıklama bekliyorum. Gelmiyor. "Derken?"

Holly köşeye sıkışmış gibi. "Hiçbir fikrim yok."

"Ama normalde ne anlama geldiklerini bulursun değil mi?"

"Genelde. Bir noktada. Ama bu biraz... Kısık ateşte pişiyor."

"Örümcek, spiral, tek gözlü adam... Ne ki bu? Alışveriş listesi mi? Dans şarkısı adı mı? Haiku dizesi falan olmasın?"

"Bilsem sana söylerdim Crispin, yemin ederim."

"O zaman gelişigüzel laf salatası da olabilir."

Holly fazlasıyla kolay kabulleniyor. "Evet, olabilir. Haklısın. Unut gitsin."

Asansörden pembe Lacoste tişörtlü, çikolata renkli pantolonlu, golf ayakkabılı yaşlıca bir Çinli iniyor. Kolunda sarışın bir manken var, kadının üzerinde örümcek ağı ve altın paralardan örülmüş bir gecelik, yüzünde astronomik makyaj var, başka da pek bir şey yok. Köşeyi dönüyorlar.

"Belki kızıdır" diyor Holly.

"Peki 'hiç değişmedi' derken neyi kastettin?"

Holly'nin bu konuyu açtığına pişman olduğunu tahmin ediyorum. "Cartagena'da başkanın köşkünde de aynı bilişi duydum. Aynı kelimeleri. Akış başlamadan önce Rottnest'te de. Şimdi de duyabilirim, bir ayar çekersem. Yazı tura atma olayını da, spiral-örümcek-tek gözlü adam muhabbeti bir gün gerçekten karşına çıkarsa ciddiye al diye yaptım." Omuz silkiyor. "Kim bilir..."

Asansörler boşluklarında homurdanıyor. "Bu kadar bilinmez olan bilişlerin ne boka yararı var ki?" diye soruyorum.

"Ben de bilmiyorum Crispin. Müneccim değilim. Elimde olsa, bir daha asla duyulmayacakları şekilde sustururum bunları."

Sansürsüz salak kelimeler dökülüyor ağzımdan: "Üzerinden yeterince para kazandın."

Holly beş saniyeden az zamanda şaşırıyor, kırılıyor, ardından sinirleniyor. "Evet, *Radyodakiler*'i yazdım çünkü tam bir salak, *salak* gibi düşündüm ki Jacko hayattaysa, bir yerlerde..." elini öfkeyle uçsuz bucaksız kente doğru sallıyor "...yaşıyorsa belki okur ya da onu tanıyan biri okur ve arayıp beni bulur. Bok bulurdu, çünkü muhtemelen öldü gitti ama şansımı denemek zorundaydım. Ben bu bilişlere tahammül ediyorum. Bunlara rağmen sürdürüyorum hayatımı. Üstünden para kazandığımı söyleyemezsin. Bir daha bu lafı edersen ağzına sıçarım Crispin."

"Pardon." Gözlerimi kapatıyorum. "Öyle demek istememiştim, bence daha çok..."

Suçlarım, kabahatlerim. Neresinden başlayayım ulan?

Sonra asansör kapısının kapandığını işitiyorum. Şahane. Gitti işte.

Ayaklarımı sürüyerek odama dönerken Holly'ye bir özür mesajı yazıyorum. İkimiz de güzelce uyuyalım, sabah telefon ederim, kahvaltıda buluşuruz. 2929 numaralı odanın kapısına gelince kulpuna asılı siyah bir çanta buluyorum. Sırmayla taş işlenmiş, tam el emeği göz nuru. İçinde bir kitap var, adı *Son Şansın*, yazarı Soleil Moore. Hiç duymadım bu kadını. Veya adamı. Berbat olduğunu şimdiden biliyorum. Gerçek bir şair, benim sırf el örgüsü bir çantaya kanıp ben istemeden dayatılan bir taslağı okumayacağımı bilir. Oda numaramı nereden buldu? Burası Çin. Rüşvet, tabii ya. Şanghay Mandarin'de de olmaz herhalde ama. Neyse ne. Yorgunluktan ölüyorum, geberiyorum resmen. Odama giriyorum, güzelim çantasından çıkarmadığım kitabı günün artıklarıyla birlikte çöpün dibine sallıyorum, mesanemi teşekkürlerle boşaltıp yatağa giriyorum ve uyku kuyu gibi açılıyor altımda.

17 Eylül 2019

Daha yalnız bir tabela gördünüz mü hiç, sevgili okuyucu? Kuzeyde Festap, doğuya doğru Kaldidalur Yolu, batıda ise Tingvellir, 23 kilometre. Örvar bana bu T harfinin peltek söylendiğini öğretti. Britanya'nın dağ yollarında yirmi üç kilometre, en fazla yirmi dakika sürerdi; oysa ben Tingellir'deki turizm bürosundan çıkalı bir buçuk saat oluyor. Yamaçtan tırmanırken asfalttan toprağa dönen yol, kurşuni dağların ve kabaran bulutların altındaki bu kayalık platoya çıkardı beni. Aklıma esince kenara çekiyorum, kiralık Mitsubishi'nin motorunu kapatıp taşlı banketi çıkarak bir kayaya oturuyorum. Telefon direği yok, elektrik hattı yok, ağaç yok, çalı yok, koyun yok, karga yok, sinek yok; birkaç öbek sert çimen ve tek bir romancı. "Usher'ın Evinin Çöküşü"ndeki vadi. Satürn'ün küçük uydularından birinde yeryüzü şekli değiştirme deneyi. Yaz sonu Madrid'in tam zıt kutbu; Carmen'in ne yaptığını düşünüyorum, sonra kendime hatırlatıyorum ki ne yaptığı artık beni ilgilendirmez. Reykjavik Festivali'nden bir hafta önce gelip İzlanda yollarını dolaşmak onun fikriydi: "Efsaneler Ülkesi! Muhteşem olmaz mı Crispin!" Görev bilinciyle araştırmamı yaptım, otelimizi arabamızı kiraladım, hatta sekiz hafta önceki o Londra akşamında *Njal Efsanesi*'ni bile okuyordum. Telefon çalınca bir pislik olduğunu anladım. Holly buna "biliş" derdi üstüne basa basa. Zoë'yle ayrılığım çoktan öngörülüyordu, fakat Carmen'in bağımsızlık bildirgesi gökten zembille indi. Telaşlı, kırgın, hepsinden de çok korkmuş halde, bir ilişkiyi ilişki yapanın zorluklar ve rutinler olduğunu öne sürmeye çalıştım ama kısa zamanda duvarlar üzerime geliyormuş, gökyüzü tepemden basıyormuş gibi olduğundan zırvalamaya başladım.

Yeter. İki yıl sevildim iyi bir kadın tarafından.

Cheeseman, cehennemde üçüncü yılında, gün sayıyor.

Bir süre sonra, Kaldidalur Yolu'ndan gelen bir grup cip geçiyor yanımdan. Turistler beni zifos kaplı camlardan izlerken lastikler taşlar saçıp tozutuyor. Rüzgâr kulaklarıma vuruyor, midem çaydan memnun oluyor ve... Başka bir şey yok. Acayip şey. Mikrofloraya bir mesane dolusu romancı eskisi sidiğiyle katkıda bulunuyorum. Tabelanın oraya atılan taşlardan bir kümbet olmuş yüzyıllar içinde. "İstersen sen de bir taş atıp dilek tut" dedi Örvar bana, "ama sakın atılan taşlardan alma yoksa içeriden bir cin kaçar, seni ve bütün sülaleni lanetler." Reykjavik'teki kadar sevimli gelmiyor bu sözler burada. Doğuda daha yakındaki dağların ardında Langjökull Buzulu'nun sırtı balina kemiği gibi beyaz yükseliyor. Daha önce gördüğüm buzullar, buzul bile denemeyecek pis kütlelerdi. Langjökull muazzam... Dünya'ya çakılmış bir buz gezegeninin su üstünde kalan kafatası. Hampstead'de okuduğum efsanelerde bazı karakterlerin sürgün edildiğini okuyunca, kürkler-içinde-Robin-Hood gibi bir ortamla karşılaşacağımı düşünmüştüm iyi niyetle, ama burada İzlanda usulü sürgünün adı konmamış idam fermanı olduğu çok açık. Kalkayım artık. Taşımı kümbete bıraktığım sırada yaklaşınca, birkaç madeni para da atılmış olduğunu görüyorum. Deniz seviyesinde böyle bir enayilik etmem, fakat şimdi bir bakıyorum ki bir iki para almak için cüzdanımı çıkarmışım...

...ve Juno ve Anais'le çektirdiğimiz vesikalık fotoğraf yok. Mümkün değil. Fakat plastik kılıfın arkasındaki dikdörtgen şeklinde deri parçası, fotoğrafın olmadığında ısrarcı.

Nasıl? Fotoğraf yıllardır orada, Zoë bana cüzdanı hediye ettiğinden beri, ailecek geçirdiğimiz son medeni Noel'den beri. Fotoğrafı birkaç gün önce Notting Hill metro istasyonundaki otomatta çektirmiştik. Zoë'yi de alıp Moscow Road'daki İtalyan lokantasına gitmeyi beklerken zaman öldürmek için. Juno, yağmur ormanlarında mı bilmemnerede bir kabilenin inancına göre fotoğrafın insanın ruhunu hapsettiğini söyle-

miş, Anais de "O zaman üçümüzün de ruhu bu fotoğrafta" demişti. O günden beri saklıyorum. Kayıp düşmüş olamaz. Cüzdanımı su ve kartpostal almak için Tingvellir turizm bürosunda kullandım, yerinde olmasa o zaman fark ederdim. Bir felaket değil belki ama üzüldüm. O fotoğrafı yerine koymak ne mümkün... Ruhlarımız var içinde. Belki arabadadır, el freninin oraya düşmüştür...

Yamaçtan inerken telefonum çalıyor. BİLİNMEYEN NUMARA. Açıyorum. "Alo?"

"İyi günler, Bay Hershey mi?"

"Kiminle görüşüyorum?"

"Ben Nikki Barrow, Adalet Bakanı Sayın Dominic Fitzsimmons'ın asistanıyım. Bakanımız, Richard Cheeseman hakkında görüşmek isterler Bay Hershey, müsaitseniz."

"Ee, tabii, elbette, müsaitim. Bekliyorum."

Beklemeye alınıyorum –Vangelis'ten "Ateş Arabaları" çalıyor başkası kalmamış gibi– ve hem soğuk hem sıcak terler döküyorum. Richard Cheeseman'ın Dostları olarak, hükümetteki adamımızın bizi unuttuğuna kanaat getirmiştik. Kalbim küt küt atıyor; ya çok iyi bir haber olacak –suçlunun iadesi– ya da en kötüsü, "elim bir kaza." Ulan şarjım da yüzde sekiz. *Hadi, hadi.* Yüzde yedi oldu. Fitzsimmons'ın kaymak tabaka ağzıyla, "Söyle ona saat beşte oylamaya geleceğim" patlıyor önce kulağımda, sonra "Selam Crispin, nasılsın?"

"İdare eder Dominic. Bir haberin varmış galiba."

"Hem de nasıl: Richard cuma günü uçağa binip memlekete dönüyor. Kolombiya büyükelçisi bir saat önce aradı, ona da öğleden sonra Bogota'dan haber gelmiş. Richard bizim sisteme göre şartlı tahliyeden yararlanabileceği için Noel'e kadar çıkabilir bile, burnunu bir şeye sokmazsa – kötü espri olsun diye söylemedim."

Birçok şey hissediyorum ama pozitife odaklanayım. "Şükürler olsun! Sana da çok teşekkür ederim. Kesin bilgi mi bu?"

"Pazartesiye kadar hükümet düşmezse, son derece kesin. Richard'ı açık cezaevine aldırmaya çalışacağım. Annesiyle kardeşi Bradford'da oturuyor, Hatfield uygun olur belki. Güney Yorkshire'da açık cezaevi. Bugünkü durumuna göre cennet, cennet. Üç ay sonra hafta sonu evci çıkma hakkı da kazanabilir."

"Nasıl memnun olduğumu anlatamam."

"Evet, iyi kotardık gerçekten. Richard'ı Cambridge'den tanıdığım için olaydan gözümü ayırmadım ama aynı sebepten elim kolum da bağlıydı. Bunu demişken, sosyal medyada benim adımı geçirmeyin olur mu? 'Bir müsteşar görüştü' deyin. Senden önce Richard'ın kardeşiyle konuştum, ondan da aynı şeyi rica ettim. Neyse benim çıkmam lazım, Başbakanlık'ta bekleniyorum. Komiteye selamlarımı ilet, sana da ayrıca bravo Crispin. Kimselerin umurunda olmazken senin arka çıkman Richard'ın çok büyük şansıdır."

iPhone'umun son yüzde ikisiyle Richard'ın kardeşi Maggie'ye kutlama mesajı gönderiyorum, o da Benedict Finch'i arayacak *Piccadilly Review*'dan. Medya kampanyasını Ben yönetiyor. Uğruna mücadele ettiğimiz, dalaştığımız, iş çevirdiğimiz, yalvardığımız şey tam olarak buydu ama daha dokunurken eriyip gidiyor neşem. Ben Richard Cheeseman'a karşı affedilmez bir suç işledim ve kimse bilmiyor. "Hem yalancı şahit" diyorum İzlanda'ya, "hem de korkak." Soğuk bir rüzgâr kara tozu havalandırıyor hep yaptığı, hep yapacağı gibi. Kümbete bir dilek için yalvaracaktım ama geçti artık. Ne çıkarsa bahtıma. Bana müstahak.

Ne yapıyordum ben Fitzsimmons aradığında?

Ha, fotoğraf. Çok yazık oldu. Yazıktan da öte. Fotoğrafı kaybetmek, çocukları bir daha kaybetmişim gibi koydu.

Yamaçtan Mitsubishi'ye iniyorum.

Fotoğraf orada da olmayacak, başka yerde de.

19 Eylül 2019

Kırk ila elli kadar iki ayaklı, belki beş belki altı belki yedi dilde "Balina!" "Bak!" "Nerede?" "Şurada!" diye ünleyerek baş tarafa koşuyor ve çeşitli cihazları kobalt denizden kabaran düğmeli ovale tutuyor. Nefes deliğinden lokomotif buharı gibi püsküren havanın kaldırdığı sular rüzgârla yolculara savrulup çığlıklara, kahkahalara karışıyor. Anais'in yaşlarında Amerikalı bir çocuk, "Ya üstüm başım balina sümüğü oldu anne!" diyor ekşi bir suratla. Anne baba çok mutlu. Bundan onlarca yıl sonra, "İzlanda'da balina izlemeye gittiğimizi hatırlıyor musun?" diyecekler.

Köprüüstünden bakınca balinanın bütün hatlarını görebiliyorum – on sekiz metrelik teknemizden çok da kısa değil. "Ne güzel, sabrımızın meyvesini son dakikada aldık" diyor emektar rehber dikkatle seçtiği kelimelerle. "Buna kambur balina denir, sırtındaki kamburlardan tanıyabilirsiniz. Sabahki turda bu evcil dediklerimizden birkaç tane vardı, akşama kadar kalmış olmalarına sevindim." Aklım yüzüp gidiyor, balinalar birbirlerine ne isim takarlar, yüzmek uçmak gibi bir his midir, onlar da karşılıksız aşk acısı çeker mi, patlayıcılı zıpkınlar saplanıp patladığında bağırırlar mı diye sorulara. Bağırıyorlardır herhalde. Yüzgeçleri sırtından daha açık renkte; suda patlarken Juno'yla Anais'in havuzda sırtüstü yüzdüklerini hatırlıyorum. "*Sakın bırakma baba!*" Sığ tarafta belime gelen suda sakın bırakmazdım onları, onları gözleri koskocaman ve güvenle huzurlu halde bırak diyene kadar.

Arayın diye düşünce yolluyorum onlara Montreal'e. *Babanızı arayın. HEMEN.*

Bekliyorum. Ona kadar sayıyorum. Yirmi olsun. Elli olsun...

Çalıyor ulan! Kızlarım duydu beni.

Duymamışlar aslında. Ekranda Sırtlan Hal yazıyor. *Açma.* Ama açmam lazım. Para meselesi. "Hal! Crispin konuşuyor."

"İyi günler Crispin. Trende misin, sesin kesik kesik geliyor."

"Teknedeyim. Husavik Körfezi'nin ağzında."

"Husavik Körfezi... Neresi orası, Alaska mı?"

"İzlanda'nın kuzey kıyısı. Reykjavik Festivali'ndeyim."

"Ha doğru ya, oradasın. Richard Cheeseman olayı da çok başarılı bu arada. Pazartesi sabahı öğrendim."

"Ciddi misin? Bakanlığa bile haberi sah günü gelmiş."

Lakabına bakmayın; Hal'in kahkahası sırtlan gibi değildir; gırtlaktan gelen darbeler dizisidir, tahta merdivenlerden bodruma yuvarlanan bir bedenin çıkaracağı sese benzer. "Juno'yla Anais seninle mi? İzlanda çocuk cenneti diye duydum."

"Hayır. Carmen'le gelecektik güya da..."

"Ya, *evet,* evet. Senin gibi adama kız mı yok, elini sallasan ellisi vesaire demişken tam da konu bugün Erebus and Bleecker Yard ile yaptığım konferans görüşmeye geldi. Samimi bir fikir alışverişi oldu ve bir Eylem Planı ile sonuçlandı."

Norman Mailer, J.D. Salinger hatta Dr. Aphra Booth bile tam bu noktada telefonu var güçleriyle havaya fırlatır, şlop diye derinlere dalmasını izlerdi. "Evet... Eylem Planı'nda benim avans da var mı?"

"Geç Bunları Madde Bir. Sen 2004 yılında sözleşmeyi imzaladığın zaman bunlar avanstı gerçekten. Ama on beş yıl geçti. Erebus and Bleecker Yard'a göre yeni kitap o kadar gecikti ki, temerrüde düştün. Avans borçlarının vadesi doldu."

"Ben böyle komik laf duymadım. Değil mi? Öyle değil mi Hal?"

"Hukuki açıdan gayet sağlam dayanakları var korkarım."

"İyi de yeni Crispin Hershey'nin münhasır hakları ellerinde."

"Geç Bunları Madde İki: Üstelik bunu yumuşatmanın yolu da yok maalesef. Tamam, *Cenin Kuruları* yarım milyon sattı ama *Kızıl Maymun*'dan bu yana satışların tek kanadı ko-

puk uçak grafiği izliyor. Adın hâlâ biliniyor ama satışların ortadirek. Bir zamanlar Ortadirek Kralı olmak geçimini sağlamak için yeterdi, iyi kötü kitap satardın, iyi kötü avans alırdın, yuvarlanıp giderdin. Fakat yıkıldı Ortadirek. Erebus and Bleecker Yard, Crispin Hershey'nin yeni romanından çok paralarını geri almak istiyor."

"Ama ödeyemem Hal..." İşte zıpkın gelip kredi notumu, özgüvenimi, hatta emekli maaşımı bile paramparça ediyor. "Harcadım bitti. Yıllar önce. Ben değilse Zoë harcadı. Veya Zoë'nin avukatları."

"Evet, ama Hampstead'de mülkün olduğunu biliyorlar."

"Yok, artık daha neler! Evimi mi alacaklar ulan?" Güverteden ayıplayan yüzler bana dönüyor – bağırdım mı ki? "Alabilirler mi? Hal?"

"Avukatlarının bu konudaki güveni insana endişe veriyor."

"Peki diyelim... On haftaya yeni romanımı teslim etsem?"

"Blöf yapmıyorlar Crispin. Gerçekten ilgilenmiyorlar romanınla."

"Yapabileceğim ne kaldı ki o zaman? İntihar numarası mı çevireyim?"

Ben karanlık bir espri olsun diye söylemiştim ama Hal ciddiye alıyor: "Önce bizim üzerimizden terekene karşı dava açarlar, sonra sigortacılar seni bulup çıkarır; yani Pyongyang'a siyasi iltica talebinde bulunmadığın takdirde dolandırıcılıktan üç sene yersin. Bu olmaz da, senin tek şansın Avustralya'daki deniz feneri romanını Frankfurt'ta Erebus and Bleecker Yard'a sus payı olacak bir tutara satman. Maalesef kimse sana avans olarak zırnık koklatmaz. İlk üç bölümü gönderebilir misin bana?"

"Peki. Anladım. Bu yeni roman biraz... Evrimleşti."

Hal'in sessiz bir küfür savurduğunu tahmin ediyorum. "Evrimleşti derken?"

"Bir kere hikâye artık Şanghay'da geçiyor."

"1840'ların Şanghayı mı? Afyon Savaşları mı?"

"Günümüz Şanghayı aslında."

"Evet... Çin Dili ve Edebiyatı da mı vardı sende?"

"Dünyanın en eski kültürü. Dünyanın İmalathanesi. Çin Yüzyılı. Çin tam da... Bugüne ait." Şu hale bak, koskoca Crispin Hershey, yaratıcı yazım kursu terk bir oğlan gibi kitap pazarlıyor.

"Avustralya'daki deniz feneri nasıl bağlanıyor?"

Derin bir nefes alıyorum. Bir nefes daha. "Bağlanmıyor."

Hal kafasına kurşun sıkıyormuş gibi yapıyor, eminim.

"Ama bu ayaklandı gidiyor Hal. Yol yorgunu bir işadamı, Şanghay'da labirent gibi bir otelde sinir krizlerinin en büyüğünü geçiriyor; arada bir bakanla, bir CEO'yla, bir temizlikçiyle, gaipten sesler duyan bir medyum kadınla karşılaşıyor..." Artık tam zırvalıyorum. "...*Solaris*'in Noam Chomsky'yle *Ejderha Dövmeli Kız* üzerinden buluşması gibi düşün. Araya iki tutam *İkiz Tepeler*..."

Hal kendine viski soda yapıyor, fışırtılarını duyuyor musunuz? Sesi suçlayıcı ve bıkkın: "Crispin. Fantezi romanı yazdığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Ben mi? Asla! En fazla üçte biri fantezi, bilemedin yarısı."

"Yarım hamile kadın olmayacağı gibi yarım fantezi romanı da olmaz. Kaç sayfa var elinde?"

"Ha iyi gidiyor ya. Yüz sayfa kadar oldu."

"Crispin. Ben varım karşında. Kaç sayfa yazdın?"

Nereden anlıyor ki? "Otuz ama gerisinin de taslağı hazır, yemin ederim."

Sırtlan Hal, testere gibi inliyor. "Hasiktir ya..."

Balinanın kuyruğu kalkıyor. Yol yol yüzgeçlerinden sular süzülüyor. "Balinaların kuyruk yüzgeçleri birbirine benzemez" diyor rehber, "araştırmacılar, desenlerine bakarak balinaları tanıyabilir. Şimdi balinanın dalışını göreceğiz..." Yüz-

geçler suyu yarıyor ve başka âlem konuğu gözden kayboluyor. Yolcular bir dostları sonsuza kadar gitmiş gibi bakıyorlar. Ben ise bir deniz memelisiyle ilk ve tek yakın karşılaşmamı boktan bir iş telefonu yüzünden kaçırmış gibi bakıyorum. Amerikalı aile bir kutu keki elden ele dolaştırıyor ve herkesin yemesine dikkat ederken gösterdikleri ilgi damarıma 50 ml saf kıskançlık zerk ediyor. Neden Juno'yla Anais'i davet etmedim ki bu seyahate; babalarıyla İzlanda'ya gitmelerini hayat boyu hatırlarlardı. Teknenin motorları tekrar hırlıyor ve yönümüzü Husavik'e çeviriyor. Dertli bir tepenin dibindeki kasabadan bir mil açıktayız. Liman binaları, balık işleme tesisi, birkaç restoran ve otel, düğün pastası gibi kilise, bir tane çok katlı mağaza, renk paletindeki her tona boyanmış dik çatılı evler, baz istasyonları ve 2.376 İzlandalının bir yıl daha yaşaması için ne gerekiyorsa var. Körfezin kaslı duvarlarından, kara göklerinde balinanın hâlâ dolaştığı Arktik Denizi'ne son bir kez bakıyorum.

20 Eylül 2019

Hayatın sonuna yaptığımız yolculuğun orta yerinde bir ormanda kayboluverdim. Yoldaki şu çatal, bu zarif kayınlar, yukarı bakan şu yosunlu kaya, trol kafası gibi. İnsanın doğru dürüst ağaçlık bile olmayan İzlanda'da ormanda kaybolması büyük maharet. Zoë, navigasyon öncesi çağlarda asla yolu bana bırakmazdı; ben kullanırken haritaya onun bakmasının daha güvenli olduğunu söylerdi. Turistik Asbyrgi haritası da pek yardımcı olmuyor. Kayalık arazinin ortasında yüz metre derinlikte, bir buçuk kilometre genişliğinde bir göçük içinde orman türemiş, nehir yer yer göletler oluşturarak akıyor... da ben bunun neresindeyim? Nehrin sesli, ağaçların sessiz harfleri çok da yabancı olmayan bir dil konuşuyor.

Ben bir dalın üzerinde gidip gelen karıncalara dalmışken dakikalar kendiliğinden geçiyor. Richard Cheeseman, Atlantik'in öte yanında bir polisle bir elçilik görevlisi arasında oturuyor. Cartagena'da festival ona *business class* bilet almadı diye yakınışını hatırlıyorum da, Merkez Cezaevi'nde üç yıldan sonra Heathrow'dan Yorkshire'a kadar bineceği cezaevi aracı ona Rolls-Royce Silver Shadow gibi gelecek.

Sert rüzgâr sararmış yaprakları savuruyor...

...ve ben birini, sevgili okuyucu, dilimle damağım arasında buluyorum. Şuna bak. Minik bir kayın yaprağı. Muhteşem değil de nedir ulan? Rüzgârın sert parmakları kanıtı tutup fırlatıyor. Söğütler kenara çekilip Asbyrgi'nin orta yerindeki koskoca kaya duvarını ortaya çıkarıyor... Bulutlarda süzülen bir Viking kayığını demirlemek, Epsilon Eridani'den gelen Ana Gemi'yi bağlamak için ideal. Güneş, çarşaf gerisinde bir fener. Hal, Çin romanımın bok gibi olacağını sezdi, haklı da. Şanghay ve Beijing'e altı günlük bir seyahatin ardından Nick Greek'in ülkeye dair bilgisine meydan okuyabilirim mi sandım, ne halt ettim ki? İzlanda'da bir yol hikâyesi yazayım; bir kaçak, bol bol flashback, kaçağın neden kaçtığının ağır ağır açıklanması. Asbyrgi'ye gelsin, bu yarığın Odin'in atı toynağını vurunca açıldığını anlat. Gizli Milletler Meclisi olduğundan söz et. Kaya duvarlara baksın uzun uzun, duvarlar da ona bakana kadar. Ladinlerin reçineli kokusunu ciğerlerinin en derinine doldur. Geçmişinden bir hayaletle karşılaşsın. Kuşun sesini duy, giderek daralan halkalarla beni kendine çeken. Neredesin? Şurada. Mantarlardan dantelli bir kütüğün üzerinde.

"Çalıkuşu bu" dedi annem çıkmak için dönerken.

Onuncu doğum günü partimde yağ satarım bal satarım hızla kurtkapanı ve halı yanıkları savaşına dönüşmüştü. Babam çekip gitmiş, Sihirbaz Bay Chimes gelene kadar kitleye

müdahale işi anneme ve bakıcımız Nina'ya kalmıştı. Bay Chimes, babamın acıyıp iş verdiği alkolik ve işsiz bir tiyatrocuydu, asıl adı Arthur Hoare'du. Ağız kokusu plastik eritebilirdi. Üçe kadar sayıp sihirbaz şapkasından Sihirli Fare Hermes'i çıkardı, ama Hermes öyle bir yassılmıştı ki ortaya ölüm, kan, dışkı ve bağırsak çıktı. Sınıf arkadaşlarım iğrenti ve sevinçle çığlıklar attılar. Bay Chimes, kemirgenin parçalanmış cesedini kül tablasına bırakıp "'Devirdim zannettiklerin aslında ölmez, zavallı ölüm, benim de canımı alamazsın daha.' Çocuklar" dedi eşyalarını toparlarken, "John Donne şerefsizi yalan söylemiş." Sonra Kells Tufton, kurşun askerlerimden birini yuttuğunu söyleyince annemin onu hastaneye götürmesi gerekti. Başımızda Nina kaldı, ki çok faydalı olamayacaktı, çünkü az İngilizce biliyordu ve Arjantin'deki cunta ağabeylerini helikopterden Güney Atlantik'e atalı beri depresyonla mücadele ediyordu. Sınıf arkadaşlarım cunta nedir bilmez, ilgilenmezlerdi; her söylediğini tekrar ederek Nina'yı üçüncü katta babamın senaryolarını yazdığı odaya kendisini kilitleyene kadar deli ettiler. Sonra gerçekten kan kırmızı sular yükseldi ve dört bir yanda masumiyet boğuldu, ta ki Mervyn diye bir oğlan on iki raflı kitaplığın tepesine tırmanıp kitaplıkla birlikte aşağı yuvarlanıncaya kadar. Nina ambulans çağırdı. Gelen ambulanstaki görevli Mervyn'in derhal hastaneye kaldırılması gerektiğini söyleyince Nina da ambulansa binip gitti ve sınıf arkadaşlarımın ana babalarına, Pembridge Place'teki evimizin, son iki sayfası hariç *Sineklerin Tanrısı* kadar yetişkinden yoksun olduğunu anlatmak bana kaldı. Annem ve Nina eve sekizden sonra döndüler. Babam çok daha sonra. Sesler yükseldi. Kapılar çarpıldı. Ertesi sabah odamın altındaki garajda babamın Jaguar XJ-S'inin kükremesiyle uyandım. Kalktı gitti Shepperton Stüdyoları'na – *Ganymede 5*'in kurgusuyla uğraşıyordu o sırada. Ben *2000 AD* çizgi romanı okuyarak gevrek yiyordum ki, annemin merdivenden bir valiz in-

dirdiğini duydum. Beni ve Phoebe'yi hâlâ çok sevdiğini, fakat babamın verdiği hiçbir sözde durmadığını, dolayısıyla uzaklaşmak istediğini söyledi. "Bu sefer dönmeyebilirim" diye de ekledi. Gevreğim bulamaca dönerken bana en güzel yıllarını sabah bulantıları, bez yıkamalar, babamın mendillerinden sümük ayıklamalar, Hershey Film için angaryalarla uğraşarak heba ettiğini, babamın oyuncular, makyözler ve sekreterlerle "takıntılarını" görmezden geldiğini, Phoebe'ye hamileyken babamın sadece ona adanmış bir film yazıp yönetmeye söz verdiğini anlattı. Babamla ortak yazarı, *İspanya Kraliçesi Domenico* adlı senaryoyu birkaç hafta önce bitirmişlerdi. Annem, filme adını veren kraliçe olacak Prenses Maria Barbara'yı oynayacaktı. Bilmediğim şeyse, geçen gün Pembridge Place'te anarşi kol gezerken, Transcontinental Film'in patronunun babamı arayıp telefona Raquel Welch'i verdiğiydi. Bayan Welch senaryoyu okumuş, bir dâhinin eseri olarak görmüş ve Maria Barbara'yı memnuniyetle oynayacağını dile getirmişti. Peki, babam, ailesi için oyunculuk kariyerini feda eden anneme yazıldığını söylemiş miydi o rolün? Hayır. "Prenses senin köpeğin olur Raquel" demişti aksine. Zil çaldı, dayım Bob gelmişti annemi almaya. Annem bana, çeşitli şekiller ve şiddetlerde ihanetler göreceğimi, ama bir insanın hayallerine ihanet etmenin affedilmez olduğunu söyledi. Dışarıda, çiçeğe durmuş leylakların üzerine bir kuş kondu. Boğazı titreşti, notalar kabardı ve döküldü. "O kuş orada durup öttükçe ağlamayacağım" dedim kendi kendime.

"Çalıkuşu bu" dedi annem çıkmak için dönerken.

Güneş Asbyrgi'nin gökteki dudağının arkasında battığında yeşiller pişip griye, kahverengiye dönüyor. Yapraklar ve dallar üçboyutluluklarını kaybediyor. Annemi düşündüğümde onu mu hatırlıyorum, onunla anılarımı mı acaba? Galiba ikincisi. Alacakaranlık kadehi dakika dakika doluyor ve

Mitsubishi'yi nerede bıraktığımı pek hatırlayamıyorum. Wells'in zaman gezginiyim de zaman makinemden ayrı düşmüşüm gibi oluyorum. Telaşlanmalı mıyım? Başıma gelebilecek en kötü şey ne ki? Yolumu bulamayabilir, soğuktan ölebilirim. *Guardian*'a anma yazısını Ewan Rice kaleme alır. Yoksa alır mı? Geçen sonbahardaki yeni ev/Carmen'le tanışma partisinde Ewan, edebiyatın alfa erkeği olduğunu vurgulamak için kıçını yırttı adeta: Los Angeles'a son seyahatinde Steven Spielberg ile yemek; Columbia'da bir konferans için elli bin dolar; Pulitzer jürisine davet, "Ama bilemiyorum katılabilecek miyim, çok yoğunum da." Yani belki yazmaz. Kardeşim Phoebe beni özler, her ne kadar karşılaştıktan yirmi dakika sonra savaş baltalarımızı topraktan çıkarıyorsak da. Carmen üzülür tahminen. Kendini suçlayabilir. Holly sağ olsun, bu taraftan işin lojistiğini ayarlar. Aoife'yla birlikte cenazemde tüm dikkatleri üzerlerine çekerler. Sırtlan Hal ölümümü benden önce haber alır ama üzülür mü? Müşteri olarak performansımın yetersizliği artık ayan beyan ortada. Zoë? Zoë, nafaka hesabı kuruyuncaya kadar farkında bile olmaz, kızlar ise hüngür hüngür ağlar. Anais ağlar en azından.

Yok, artık daha neler! Orta boy bir koruluktayım, devasa bir ormanda değilim ki. Otoparkta karavanlar da duruyordu. "İmdat!" diye neden bağırmayayım? Çünkü erkeğim; üstelik Britanya Edebiyatının Haylaz Çocuğu Crispin Hershey'yim ben. Bağıramam. Topraktan ince bir tavanı parçalayıp çıkmış trol kafası gibi görünen yosunlu bir kaya var...

...kuzey ışığının bir cilvesi sayesinde, üç yüz altmış derecelik orman manzaramın yosunlu kaya ve arkasında birbirine yaslanmış iki ağaç gövdesinin oluşturduğu X işaretini içeren bir kısmı, var bile olmayan bir rüzgârın savurduğu tüller gibi dalgalanıp parıldıyor...

Hayır: *Şuna bak!* Bir el uzanıp tülü aralıyor ve o elin sa-

hibi yarılan havadan ortaya çıkıyor. Sihirbaz gösterisi gibi ama ciddi ciddi afallatıcı bir şey. Koruluğun ortasında sarışın, genç, ceketli kot pantolonlu bir adam belirdi. Yirmili yaşlarında ve manken tipli bir çocuk. Hayretler içinde izliyorum, acaba... Hayalet mi görüyorum gerçekten? Postalının altında bir dal çıtırdıyor. Hayalet değil, havayı yarıp filan da çıkmadı, geri zekâlı! "Hayalet" sandığım tıpkı benim gibi bir turist. Karavanlardan birinden geldi herhalde. Muhtemelen ormanda hacet giderdi. Kabahat alacakaranlıkta; kabahat yine yalnız bir gün geçiren bende. "İyi akşamlar" diyorum ona.

"İyi akşamlar Bay Hershey." Aksanı, İzlandalıdan çok pahalı okullara gitmiş İngiliz gibi.

Koltuklarım kabardı, kabul edeyim. "Aa. Burada da tanınmayı beklemiyordum."

Kol mesafesine gelene kadar yürüyor. O da memnun gibi. "Hayranınızım. Adım Hugo Lamb." Sonra yıllardır tanıdığı güvenilir bir dostuymuşum gibi karizmatik, sıcak bir tebessüm yayılıyor yüzüne. Nedense beni tasvip etsin diye yanıp tutuşuyorum istemediğim halde.

"O zaman, eee, tanıştığımıza memnun oldum Hugo. Kusura bakma ama bir şey soracağım, galiba otoparkın yolunu kaybettim de..."

Başıyla evet diyor ve yüzüne tekrar düşünceli bir ifade yerleşiyor. "Asbyrgi bu numaraları herkese çeker Bay Hershey."

"Bana yolu gösterebilir misin o zaman?"

"Gösterebilirim. Göstereceğim. Ama önce bazı sorularım olacak."

Bir adım geri atıyorum. "Nasıl soru? Kitaplarım hakkında mı?"

"Hayır, Holly Sykes hakkında. Yakınlaştığınızı görüyoruz."

Üzülerek anlıyorum ki bu Hugo, Holly'nin delilerinden biri. Sonra öfkeyle fark ediyorum ki, hayır, magazin muhabiri bu herif. Rye'deki yeni evinde teleobjektifçiler sürüsün-

den az çekmiyormuş Holly. "Canım çok isterdim sana Hol'le aramızda geçenleri anlatayım da" diye çemkiriyorum Zengin Bebesi'ne, "şöyle bir sıkıntı var: Seni hiç alakadar etmez."

Hugo Lamb hiç bozuntuya vermiyor. "Yanılıyorsunuz fakat. Holly Sykes'ın yaptıkları bizi fazlasıyla alakadar ediyor."

Gözümü üzerinden ayırmadan geri geri adım atıyorum. "Keyfin bilir. Hoşça kal."

"Asbyrgi'den çıkmak için yardımıma ihtiyacınız olacak" diyor genç.

"Sen al o yardımını münasip bir yerine monte et. Holly koskoca insan, ben de öyleyim, otoparkın yolunu da pekâlâ bu..."

Hugo Lamb eliyle tuhaf bir hareket yaptı ve bedenim üç metre havaya yükselip görünmez bir devin elinde sıkıştı adeta: Kaburgalarım çatırdıyor, omuriliğimdeki sinirler çakıyor ve acıyı tarif etmek mümkün değil; çığlık atmak ya da merhamet dilenmek imkânsız, tıpkı bu işkenceye bir saniye daha katlanmanın imkânsızlığı gibi ama saniyeler geçiyor, bana göre saniye, belki gün bile olabilir, sonunda toprağa fırlatılıyorum, bırakılmıyorum.

Yüzüm yapraklara gömüldü. Acı azalırken inliyorum, titriyorum, sızlanıyorum. Başımı kaldırıyorum. Hugo Lamb'in yüzü, anofel yakalamış bacaklarını kopartan bir çocuğunki gibi; biraz ilgi, daha çok da sevinçli bir kötülük. Beni dumura uğratan acıyı şok tabancası açıklayabilir ama ya yerden üç metre yükselmeyi? Merakımı yenen şey tarihöncesinden kalma: Bu heriften uzaklaşmam lazım. Altıma işedim ama umurumda bile değil. Dizlerim tutmuyor ve uzaklardan bir ses, "Beraber yürüdük biz bu yollarda" diye gürlüyor olabilir ama dinlemeyeceğim; dinleyemem, cesaretim yok. Geri geri emekledikten sonra bir ağaç kütüğüne yaslanıp dikiliyorum. Hugo Lamb bir hareket daha yapınca bacaklarım katlanıveriyor. Bu sefer acı yok. Neredeyse daha da kötü olmak üzere, hiçbir şey yok. Belimden aşağıda hiç his kalmadı. Parmaklarımla bacağımı hissedebili-

yorum ama bacağımla parmaklarımı hissedemiyorum. Hugo Lamb yaklaşıyor –ben siniyorum– ve kütüğe oturuyor. "Bacaklar faydalı uzuvlar" diyor. "İstiyor musun bacaklarını geri?"

Sesim deli gibi titrek: "Nesin ulan sen?"

"Tehlikeliyim gördüğünüz gibi. Bu iki güzeli tanıyacaksınız." Cebinden bir şey çıkarıyor ve bana birkaç gün önce kaybettiğim, Anais ve Juno'yla fotoğrafımızı gösteriyor. "Sorularıma doğru cevap verirseniz bu kızların Outremont Lisesi'ndeki herhangi bir öğrenci kadar uzun ve güzel yaşama şansı olacak."

Bu yakışıklı delikanlı, asit tribinden çıkma gibi. Fotoğrafı çalmış belli ki, ama nasıl ve ne zaman çaldığını tahmin dahi edemiyorum. Başımla evet diyorum sadece.

"Başlayalım o zaman. Holly Sykes'ın en değerli varlığı ne?"

"Kızı" diyorum hırıltılı bir sesle. "Aoife. Herkes bilir."

"İyi. Holly'yle sevgili misiniz?"

"Hayır. Değiliz. Sadece arkadaşız. Cidden."

"Bir kadınla arkadaşlık mı? Bu sizin için olağan bir şey mi Bay Hershey?"

"Değil herhalde ama Holly'yle oldu işte."

"Holly size hiç Esther Little'dan söz etti mi?"

Yutkunup başımı iki yana sallıyorum. "Hayır."

"Çok iyi düşünün: Esther Little diyorum."

Düşünüyorum, düşünmeye çalışıyorum. "Adını duymadım. Yemin ederim." Sesimin nasıl dehşetli çıktığının ben bile farkındayım.

"Holly size zihinsel melekeleri hakkında ne anlattı?"

"Kitabında yazanları. *Radyodakiler*'de."

"Evet, çok sürükleyici bir kitap. Gaip bir ses aktardığına tanık oldunuz mu?" Hugo Lamb, tereddüdümü fark ediyor. "Bana üçüncü sınıf filmlerdeki sersem sorgu polisleri gibi beşten geriye saydırmayın elektrik vermeden önce. Sevenleriniz bilir klişeye olan nefretinizi."

Ağaçlar üstüme eğilirken çukur derinleşiyor. "İki yıl önce Perth'ün Rottnest Adası'nda Holly bayıldı ve ağzından garip bir ses döküldü. Önce sara krizi sandım ama tutsakların çektiği acılardan söz etti, sonra... Aborjin dilinde konuştu... O kadar. Kafasını çarptı. Ardından ayıldı."

Hugo Lamb, fotoğrafa *tık-tık-tık* vuruyor. Hâlâ analiz yapabilen bir tarafım, yüzü genç olsa da gözlerinde, dikkatinde çok daha yaşlı bir hava olduğunu fark ediyor. "Peki ya Alacakaranlık Şapeli?"

"Ne şapeli?"

"Veya Münzeviler? Veya Kör Katharlar? Kara Şarap?"

"Bu dediklerinin hiçbirini duymadım, yemin ederim."

Hugo Lamb'in parmağı kızlarımla fotoğrafımızda *tık-tık-tık*. "Muvakkitlik ne anlam ifade ediyor size?"

Şeytani bir sınava çekiliyormuşum gibi geliyor. "Muvakkitlik mi? Zamanı ölçme şekli ya da eski saatler üzerine çalışmak demek olmalı."

Üzerime eğiliyor, kendimi lamelde mikrop gibi hissediyorum. "Bana Marinus hakkında bildiklerinizi anlatın."

Bir muhbir alçaklığıyla ve kızlarımı kurtaracağını umarak, acayip sorgucuma Marinus'un Great Ormond Street Hastanesi'nde çocuk psikiyatrı olduğunu söylüyorum. "Holly'nin kitabında da geçiyor adı."

"Onu tanıdığınız süre içinde Marinus ile görüştü mü?"

Başımla hayır diyorum. "Çok ihtiyarlamıştır şimdiye. Tabii ölmediyse."

İşitme menzilimin kıyısında bir kadın mı gülüyor ne?

"Riga Yıldızı nedir?" diye sorarken çok dikkatli süzüyor beni Hugo Lamb.

"Estonya'nın başkenti. Yok. Letonya'nın. Değilse Litvanya'nın. Emin olamadım. Baltık devletlerinden birinin işte. Kusura bakma."

Hugo Lamb beni inceliyor. "Buraya kadar."

"Ama... Doğruyu söyledim sana. Sonuna kadar. Çocuklarıma zarar verme."

Yosunlu kayadan çalımla kalkıp uzaklaşırken bana, "Babaları dürüst olduysa" diyor, "Juno'yla Anais'in korkacağı hiçbir şey yok."

"Beni... Bıraktın mı, nedir?" Bacaklarımı elliyorum. Hâlâ uyuşuklar. "Ee, bacaklarım! Lütfen!"

"Ben de ne unuttum diyordum..." Hugo Lamb dönüyor. "Bu arada Bay Hershey, eleştirmenlerin *Yankı Sönecek*'e yaptıkları muamele iğrençti. Ama siz de karşılığında Richard Cheeseman'a iyi kazık attınız kabul edelim." Lamb, suç ortağım gibi hınzır gülümsüyor. "Biri kafasına bu fikri sokmadıkça aklına bile gelmez. Pantolon için kusura bakmayın; otopark son çataldan sola gidince. Bu kadarını hatırlarsınız. Geri kalan her şeyi redakte edeceğim. Hazır mısınız?" Hugo Lamb gözlerini benimkilerden ayırmadan, başparmakları ve işaretparmaklarıyla havayı iplik iplik büküp sımsıkı çekiyor...

...trol kafası kadar iri yosunlu bir kaya, yan yatmış ve kadim bir ihanetle dertli gibi. Düştüğümü hiç hatırlamamakla birlikte yerde oturuyorum ama düşmüş olmalıyım ki her tarafım ağrıyor. Nasıl geldim ulan ben bu hale? Mini bir felç mi? Asbyrgi elflerinin büyüsü mü? Şey oldu herhalde... Ney? Soluklanayım diye oturdum, uyuyakaldım. Rüzgâr esiyor, ağaçlar titriyor ve sarı bir yaprak taklalar atarak hava akımlarının sırtında avucuma konuyor. Şuna bak. Bugün ikinci kez sihirbaz Bay Chimes'ı düşünüyorum. Çok uzak olmayan bir yerden kadın kahkahası geliyor. Kamp alanı buralarda. Ayağa kalkar kalkmaz bacağımda büyük ve soğuk bir leke fark ediyorum. Ha. Peki. Britanya Edebiyatının Haylaz Çocuğu, uyurgezerlik esnasında mesane kontrolü güçlüğü yaşadı. Neyse ki etrafımda *Piccadilly Review* yazarı yok. Daha elli üç yaşındayım, yetişkin bezi için erken değil mi? Bir iki da-

kika önce olmuş gibi soğuk ve yapış yapış. Neyse ki park alanına, temiz baksır ve pantolona çok yakınım. Çatala kadar geri yürüyüp soldan gideceğim. Acele edelim sevgili okuyucu. Akşam çöker birazdan.

23 Eylül 2019

Anlaşılan Halldor Laxness, Nobel parasının büyük bölümünü Reykjavik'in dışındaki puslu bir vadinin orta yerinde duran beyaz kübist evi Gljufrasteinn'a harcamış. Dışarıdan bakınca, 1970'lerde Londra çevresindeki squash kulüplerini hatırlatıyor. Evin yanından akıp ağaçsız sonbaharın içinden geçen bir nehir var. Evin önünde aynı babamınkine benzeyen krem rengi Jaguar duruyor. Biletimi gişede durup örgü ören tatlı teyzeden alıp evin önüne gelerek söylendiği gibi kulaklığımı takıyorum. Dijital kılavuz ruhum bana tabloları, modernist lambaları ve saatleri, alçak İsveç mobilyalarını, Alman piyanosunu, parke zeminleri, kiraz ağacından doğramaları, deri döşemeleri anlatıyor. Gljufrasteinn zaman içinde bir fanus gibi ve bir yazar müzesi de böyle olmalı zaten. Merdivenleri çıkarken bir Crispin Hershey Müzesi ihtimalini düşünüyorum. Akla ilk gelen yer, hem çocukluğumu hem babalığımı geçirdiğim Pembridge Place'teki aile evi. Fakat şöyle bir durum var ki, mekân ben anahtarları verdiğimin ertesi haftasında dört duvar kalacak şekilde yıkıldı, altı daireye bölünüp Rus, Çinli ve Suudi yatırımcılara satıldı. Geri alınması, birleştirilmesi ve restorasyonu çok-dilli ve mali açıdan yıkıcı bir proje olacağından, Hampstead East Heath Lane adresim en yakın aday, tabii Sırtlan Hal ikna edebilirse Erebus and Bleecker Yard'ın avukatlarını. Saygıyla dolaşan ziyaretçilerin cilalı tırabzanları okşayıp birbirlerine "Bak o muhteşem İzlanda romanını bu bilgisayar-

da yazmış" diye fısıldayacaklar. Hediyelik eşya mağazasını aşağıdaki tuvalete sığdırırız. Crispin Hershey anahtarlıkları, *Cenin Kuruları* mouse pad'leri, fosforlu biblolar... Millet müzelerde böyle acayip şeyler alıyor. Müzeye gittikten sonra ne yapacaklarını bilemiyorlar ki.

Üst katta dijital kılavuz, Bay ve Bayan Laxness'ın ayrı odalarda yattığını bildiriyor. Görüyorum zaten. Ne kadar tanıdık bir durum! Çalışma masasında Laxness'ın daktilosu duruyor – daha doğrusu karısının daktilosu, çünkü elyazmalarını karısı daktilo ediyordu. Ben de çıkış romanımı daktiloda yazdım ama *Yağlı Wanda* babamın doğum günü hediyesi olarak verdiği eski Brittan bilgisayarında yazıldı, sonrakiler de hep daha hafif, daha güvenilir dizüstü makinelerde. Dijital çağ yazarlarının çoğunun yaptığı redaksiyon aslında. Yokluyor, kesiyor, biçiyor, yapıştırıyor, çeviriyoruz; ekranda kova kova bok kürerken altın arıyoruz. Analog atalarımız her bir satırı mekanik olarak tape etmeden önce zihinlerinde parlatırlardı. Onlar için redaksiyon aylarca zaman, metre metre daktilo şeridi ve litrelerce daksil demekti. Yazık lan bunlara.

Öte yandan, dijital teknoloji romanın ebeliğini yapmakta bu kadar mahirse, bu yüzyılın şaheserleri nerede? Laxness'ın fazlalıkları doldurduğunu sandığım küçük kitaplığa giriyor ve boynumu uzatarak kitaplara bakıyorum. Çok sayıda İzlandaca, herhalde Danca, Almanca, İngilizce ciltli roman ve... O ne ulan? *Cenin Kuruları!*

Bir dakika; bu 2001 baskısı...

...ve Laxness 1998'de öldü. Oldu canım.

Gizli Millet'in hoş bir jesti diyelim.

Aşağı inerken, paldır küldür çıkan bir grup gence yol açıyorum. Juno'yla Anais Montreal'deki okul gezilerinde nerelere gidiyorlar? Bilmemek beni üzüyor. Ne kadar da yarı zamanlı uzak mesafe babasıyım... İzlanda'nın yirmi birinci yüz-

yıl çocuklarında da kulaklık var ama İskandinav özgüveni ve sağlığı fışkırıyor üzerlerinden, iki Afrikalı-İzlandalıdan ve başörtülü bir Müslüman kızdan bile. Hepsinin doğum yılı "2" ile başlıyor ve internette form doldururlarken açılan listeden hiç aşağı inmeden seçebiliyorlar. Saç kremi ve yumuşatıcı kokusu taşıyorlar. Vicdanları galerideki otomobiller kadar lekesiz ve hepsinin dünyada varacağı yer sahnenin tam ortası; bizim gibi kıçının kılı ağarmışlara meydan okuyacakları, toz yutturacakları, emekliliği gelenleri veda partilerinde ezecekleri bir hayat, tıpkı bizim de bu kadar güzelken yaptığımız gibi. Arkalarından öğretmenleri gelip yanımdan geçerken gülümseyerek teşekkür ediyor, geçtiğinde ise Laxness'ların merdiveninde çok şık bir ayna çıkıyor ortaya. Dört köşe dipsiz kuyusundan Anthony Hershey'nin hırpani bir benzeri bakıyor. Şu hale bak. Babama dönüşümüm tamamlandı. Asbyrgi'de kötü bir ruh gençliğimin son damlasını da çekip bitirdi mi? Saçım seyrelmiş, cildim yorgun, gözlerim kızarmış, gerdanım hindi gıdısı gibi sarkmış... Avuntu olsun diye bir Tagore dizesi çağırıyorum yardıma: "Gençlik bir attır, olgunluk ise arabacı." Babamın ihtiyar dudakları bükülüp laf sokuyor: "Arabacı falan yok ortada; üçüncü sınıf bir üniversitenin sosyoloji hocası var, o da artık sosyoloji hocası olmak isteyenlerden başka kimse sosyoloji okumadığı için bölümün kapatılacağını öğrenmiş. Şaka gibisin oğlum sen. Duydun mu? Şaka."

Hayatımın en verimli yıllarını satıyorum, satıyorum, sattım...

Gljufrasteinn'ın küçük otoparkında bekleyen Mitsubishi'ye yürürken telefonumdan saate bakıyor ve Carmen Salvat'dan bir mesaj buluyorum. Almak istediğim mesaj bu değildi.

Mrb crispin konuşablr myz? Arkdşın C

Pofluyorum. Ruhum hâlâ acıyor terk edilmekten ama idare ediyorum. İdare edememek veya idare edememeyi idare edememek istemiyorum. İnsan duygularıyla beslenir, ben de kursağımdan kayıp bir ilişkinin azabı geçsin istemiyorum. Carmen'in "arkdşın" demesi şifreli olarak "Hayır, tekrar bir araya gelmeyeceğiz" demek; mesajın başındaki "Mrb" samimiyetsizliği ise yanak yanağa değmeden sözde öpüşmenin mesajlaşmadaki karşılığı.

> Bir süre konuşmasak mümkünse. İçim hâlâ acıyor ve acımasından yoruldum. Üstüne alınman için söylemedim. C.

Gönder'e bastıktan sonra, "Keşke bir okuyup daha az küskün ve/veya kendine acır bir ifade kullansaydım" dedim. Nehir bir anda gürültüsüyle sinir bozuyor: Laxness nasıl oldu da tek satır yazabildi ulan burada? Toplaşan bulutlar Zen değil, kurşun grisi renginde. Yaşlanan gün, bulmacalardan eskisi gibi bana ilham veren değil, artık aklımın almadığı anlamlar çıkarıyor. Ben Halldor Laxness kadar iyi bir yazar değilim. Hatta ben genç Crispin Hershey kadar da iyi bir yazar değilim. Ben en az babam kadar lakayıt ve beceriksiz bir adamım, fakat onun filmleri, benim abartılmış romanlarımdan daha uzun direnecek zamana. Kıyafetlerim kırışık. Konferansım yedi buçukta. Kalbimde duygusal yaralar kabuk bağladı, şimdi İspanyol eski partnerimin yolmasını hiç istemem.

Hayır. Konuşamayız. Telefonumu kapatıyorum.

"Konferansımın başlığı, *İzlanda'yı Hiç Düşünmüyor Olmamak Hakkında*." Edebiyat Evi'nde rekolte hiç fena değil ama iki yüz katılımcının yarısı Bonny Prince Billy konserine bilet kalmadığı için burada, kır saçlı taburun bir kısmı da babamın filmlerini çok sevdikleri için. Tek tanıdıklarım olan Holly, Aoife ve erkek arkadaşı Örvar bana ön sıradan pozitifi yolluyor.

"Başlığın enkaz halinde olmasının sebebi" diye devam ediyorum, "W.H. Auden'in Reykjavik'te, bildiğim kadarıyla tam bu kürsüde, annelerinize babalarınıza, belki büyükanne ve büyükbabalarınıza söylediği düşünülen bir söz. Auden, hayatını saat başı, hatta günde bir kere bile İzlanda'yı düşünerek geçirmediğini söylerken, 'Fakat İzlanda'yı hiç düşünmediğim bir an asla yoktu' der. Ne kadar şaşırtmalı, lezzetli bir cümle. 'Hiç düşünmediğim hiç olmadı.' Neden 'Hep İzlanda'yı düşündüm' demez insan? Çünkü böyle dolambaçlı ifadeler gerçek kaçakçısı, sansür aldatıcısıdır. Bu akşam, Auden'in çift olumsuzunu..." derken sol elimi kaldırıp avucumu seyirciye çeviriyorum, "yazma edimine dair çift başlı bir gerçekle" derken de sağ elimi kaldırıyorum, "karşı karşıya getireceğim. Buna göre insanın yazmak için bir kalem ve bir mekâna, veya çalışma odası ve daktiloya, ya da dizüstü ve Starbucks'a ihtiyacı var – ama aslında bunlar önem taşımıyor, çünkü mekân da kalem de simgelerden ibaret. Yöntem ve geleneğin simgeleri. Bir şair yazmak için kalem kullanır ama tabii kalemi kendi üretmez. Kalemi satın alır, ödünç alır, miras kalır, belki çalar ama bir şekilde ele geçirir. Aynı şekilde şair, bir şiir geleneğinde yaşar ve bunun içinden yazar, fakat hiçbir şairin tek başına bu geleneği kurması mümkün değildir. Bir şair yeni bir poetika peşinde yola çıksa bile, mevcut olana tepki geliştirmekten öteye gidemez. Bee Gees olmadan Johnny Rotten olmaz." İzlandalı dinleyicilerimde tık yok. Belki Sex Pistols bu kadar kuzeye ulaşamadı. Holly gülümsüyor bana, ne kadar zayıf ve bitkin göründüğüne bakarak endişeleniyorum. "Auden'a dönersek" diye devam ediyorum, " 'Hiç düşünmediğim asla olmadı' dediğinde şunu kastettiğine inanıyorum: Bir Avrupa dilinde düzyazı veya şiir yazıyorsanız, elinizdeki kalem bir zamanlar bir İzlandalının elindeki kaz tüyüydü. Beğenirsiniz beğenmezsiniz, bilirsiniz bilmezsiniz, önemi yok. Dünyanın güzelliğini, hakikatini ve acısını düzyazıyla temsil etmeye ça-

lışıyorsanız, karakterinizi diyalog ve aksiyonla derinleştirmeye uğraşıyorsanız, kurmacada geçmişi, kişisel olanı ve politik olanı birleştirmeyi amaçlıyorsanız, o zaman siz de İzlandalı metinlerin yazarlarının tam burada yedi yüz, sekiz yüz, dokuz yüz yıl önce uğruna çabaladığı hedeflerin peşindesiniz demektir. İddia ediyorum ki, *Njal Efsanesi*'nin yazarı da daha sonra Dante'yle Chaucer'ın, Shakespeare'le Molière'in, Victor Hugo'yla Dickens'ın, Halldor Laxness'la Virginia Woolf'un, Alice Munro'yla Ewan Rice'ın kullanacağı numaralara başvurdu. Nedir bu numaralar? Psikolojik karmaşıklık, karakter gelişimi, sahnenin vurucu son satırı, yer yer erdemi görünen kötüler, kötülükle lekelenmiş kahraman karakterler, önsezi ve geriye dönüşler, ustaca şaşırtmalar... Antik dünya yazarlarının bu numaraların hiçbirini bilmediğini iddia etmiyorum ama" hem kendimin hem Auden'ın taşaklarını cellat kütüğüne uzatıyorum bunu diyerek, "İzlanda'nın efsanelerinde, Batı kültüründe ilk kez proto-romancılara rastlıyoruz. Bundan beş yüz yıl önce *avant la parole*, efsaneler, dünyanın ilk romanlarıydı."

Kitle ya dinliyor ya da gözleri açık uyuyor. Notlarımı çeviriyorum.

"Kalem için diyeceklerim bu kadar. Gelelim mekâna. Kıta Avrupalısı gözüyle baktığımızda İzlanda elbette ağaçtan ve sıcaktan mahrum, üç milyon canın geçim derdinde çırpındığı oval bir kaya. Ömrümde İzlanda tam dört kez manşet oldu: 1970'lerdeki Cod Savaşları'nda; Reagan'la Gorbaçov'un silahsızlanma toplantılarının adresi olarak; 2008 krizinin ilk kurbanlarından biri sıfatıyla; bir de 2010'da Avrupa hava trafiğini felç eden yanardağ patlamasıyla. Fakat ister geometrik olsun ister siyasi, bloklar dış hatlarıyla tanımlanır. Nasıl ki Şarkiyatçılık belli bir Batılı tipinin hayal gücünü belli bir güneyli tipine âşık ederse, İzlanda da kıta sahanlığının ve kültür ithalatının çok ötesinde bir çekim gücüne sahiptir. Kadim

dünyanın öbür ucundaki güneşli mi güneşli bir adada milattan önce 300'lü yıllarda yaşayan Yunan haritacı Pytheas dahi bu çekimi hissedip sizi haritasına 'Son Nokta' diye koymuştur. Kayıklarla denize açılan İrlandalı Hıristiyan münzeviler de hissetmiştir bu çekimi. Norveç'te onuncu yüzyıldaki iç savaşın sığınmacılarına da geldi aynı his. Efsaneleri onların torunları yazdı. Sir Joseph Banks'ten Viking kayığı batıracak kadar kalabalık İngiliz âlimlerine, Jules Verne'den Hermann Göring'in kardeşine –ki kendisini Auden ve MacNeice burada 1937'de görmüş– herkes kuzeyin, sizin kuzeyinizin çekimini hissetti ve öyle inanıyorum ki hiçbirinin, aynı Auden gibi, 'İzlanda'yı asla düşünmediği hiç olmadı.'"

Edebiyat Evi'nin UFO şekilli ışıkları kırpışarak yanıyor.

"Yazarlar fanusta yazmazlar. Fiziksel bir ortamda, bir odada, ideali Laxness'ın evi Gljufrasteinn gibi bir yerde yazarız şüphesiz, ama bir hayal mekânı içinde de yazarız. Çevremizi saran koliler, kasalar, raflar, dolaplar hep... çöp dolu ama hazine bir yandan da; kültürel olanı da var: Çocuk şarkıları, mitolojiler, tarihler, Tolkien'in 'gübre yığını' dediği şeyler gibi; kişisel bir yanı da mevcut, mesela çocukken izlediğimiz televizyon, aile içinde üretilen bilgece sözler, ilk ana babamızdan duyduğumuz hikâyeler, sonra çocuklarımızın anlattıkları, en önemlisi de haritalar. Zihinsel haritalar. Kenarları olan haritalar. Ve hem Auden hem de birçoğumuz için, bu haritaların aklımızı çelen yerleri, tam da kenarları..."

Holly hazirandan beri kirada oturuyor ama iki haftaya Rye'a döneceğinden fazla eşya almamış, derli toplu ve ferah bir yer, döşemesi ceviz duvarları krem rengi, Reykjavik'in kopkoyu limanına doğru inen karmakarışık çatılara bakıyor. Renkler çekilirken kuzey alacakaranlığını sokak lambaları noktalıyor, üç kruvaziyer limanda yüzer Las Vegas'lar gibi parıldıyor. Körfezin öbür yakasında uzun, balina şeklinde

bir dağ manzaraya hâkim, daha doğrusu bulutlar bu kadar alçalmasa hâkim olacaktı. Örvar bunun adının Esja Dağı olduğunu söyledi ama hemen burunlarının dibinde olduğu için hiç tırmanmadığını da kabul etti. Yoğun bir buraya yerleşme arzusunu kovalıyorum kafamdan; belki de yoğun, çünkü en ufak bir gerçeklik barındırmıyor: Üç saati gündüz olan tek bir kışa dahi dayanamam ben burada. Holly, Aoife ve Örvar'la birlikte vejetaryen musakka yiyip iki şişe şarap parlatıyoruz. Yolda geçirdiğim haftayı soruyorlar. Aoife, yazın Egilsstadir civarında onuncu yüzyıldan kalma bir yerleşimde yaptıkları kazıyı anlatıyor ve dost canlısı fakat sessiz Örvar'a, İzlanda nüfusunun tamamının haritasının çıkarıldığı genetik veritabanı üzerinde çalışmalarını anlattırıyor zorla: "Seksenden fazla kadın da Amerika yerlisi DNA'sı bulundu" diyor bana. "Bu da Vinland Efsaneleri'nin sadece efsane olmadığını, tarihsel gerçeklere de dayandığını net bir şekilde kanıtlıyor. Kadınlarda İrlanda DNA'sına da çok rastlanıyor." Aoife, yaşayan her İzlandalıya, yaşayan bir başka İzlandalı ile akraba olup olmadığını, akrabalık varsa derecesini gösteren bir uygulamadan söz ediyor. "Kaç yıl önce yapmaları gerekirdi" diyor Örvar'ın masadaki eline pat pat vurarak, "ertesi sabah 'Ulan yoksa kuzenimle mi yattım?' diye fırlamayı kim ister ki? Değil mi Örvar?" Garibim kızararak bilmem neredeki konsere az kaldığını söylüyor. "Reykjavik'te otuz yaşındaki herkes en az bir müzik grubunda çalar" diyor Aoife. Kalkıyorlar, yarın sabah çok erken yola çıkacağım için vedalaşıyoruz. Aoife'yla yeğence kucaklaşıyoruz, Örvar'la kuvvetlice el sıkıştığımız sırada, *Cenin Kuruları*'nı imzalatmak için yanında getirdiğini hatırlıyor. Örvar botlarını bağlarken, ben de bu olayı hatırlatacak esprili bir laf bulmaya çalışıyorum, ama bir şey çıkmıyor.

Crispin'den Örvar'a en içten sevgilerimle.

Yağlı Wanda'dan beri esprili imajı çizmek için yırtınıyorum. Vazgeçmek insanı nasıl özgürleştiriyor anlatamam.

Karıştırıyorum, karıştırıyorum, karıştırıyorum nane yaprakları bir girdabın içinde parlak yeşil kırıntılar olana dek. "Carmen'le bardağı taşıran son damla" diyorum Holly'ye, "Venedik oldu. Bir daha görmesem gözüm açık gitmem."

Holly şaşkın. "Bana çok romantik gelmişti."

"Zaten mesele o. Çekilecek eziyet değil o kadar güzellik. Ewan Rice, Venedik'e Boşanmanın Başkenti diyor, en iyi romanlarından biri de orada geçiyor. Boşanma hakkında tabii. Venedik insanlığın en çakma, en sakil hali. Carmen'e aldığı çakma şemsiye hakkında laf sokayım dedim, günde yirmi kere söylediğim şeylerden farklı değildi, ama geçiştirmek yerine suratına sanki 'Ben gençliğimin son demlerini niye bir huysuz ihtiyarla geçiriyorum ki?' bakışı geldi. San Marco Meydanı'nda yürüdü gitti. Yalnız tabii."

"Yani" diyor Holly tarafsızca, "hepimizin kötü günleri olur da..."

"Şimdi düşünüyorum da Joyce'un aydınlanma anları gibiymiş. Onu suçlamıyorum. Bana gıcık olduğu için de, beni terk ettiği için de. O benim yaşıma geldiğinde ben altmış sekiz yaşında olacağım ulan! Aşkın gözü kör olabilir ama beraber yaşama her şeyin röntgenini çekiyor. Ertesi günü kendi başımıza müze gezerek geçirdik; Venedik Havaalanı'nda ayrılırken bana son söylediği 'Kendine dikkat et' oldu, eve döndüğümde de ayrılık mesajı düşmüştü gelen kutuma. Beklemiyordum diyemem. İkimiz de olaylı boşanmalar geçirmiştik, kimse ikincisini istemez. Arkadaş kalacağız diye anlaştık. Birkaç yıl birbirimize Noel kartı göndeririz, birbirimize garez besleriz, muhtemelen de bir daha hiç görüşmeyiz."

Holly başını sallarken genzinden "Anlıyorum" sesi çıkarıyor.

Dışarıda bir gece otobüsü frenleri tıslayarak duruyor.

Bugün gelen mesajı Holly'ye söylemiyorum.

iPhone'um hâlâ kapalı. Daha değil. Sonra.

"Ne güzel fotoğraf." Holly'nin arkasındaki rafta genç bir anne olarak kendisi, Korkak Aslan rolünde burnu çilli, dişleri dökülmüş minik Aoife ve hatırladığımdan daha genç bir Ed Brubeck var, güneşli bir arka bahçede pembe sarı lalelerin arasında gülerek poz vermişler. "Ne zaman çekildi?"

"2004. Aoife'nın *Oz Büyücüsü* ile sahne tozunu yuttuğu yıl." Holly nane çayından içiyor. "Ed'le *Radyodakiler*'in kurgusunu o zamanlar yapmıştık. Kitap onun fikriydi zaten. Brighton'a Sharon'ın düğünü için o hafta sonu gitmiştik, Ed de o zamana kadar Mantıklı Bir Açıklaması Vardır adamıydı."

"Oda numarası olayından sonra inandı mı sana?"

Holly ikircikli bir surat yapıyor. "İnanmamaktan vazgeçti diyelim."

"Ed, *Radyodakiler*'in nasıl bir canavara dönüştüğünü gördü mü?"

Holly başını iki yana sallıyor. "Gravesend kısımlarını hızlı yazdım ama sonra Evsizler Merkezi'nde terfim geldi. Bir yandan o iş, bir yandan Aoife'ya bakmak, Ed'in uzakta olması derken..." sözcüklerini çalışılmış bir özenle seçiyor, "...Suriye'deki talihsiz olaydan sonra bitirebildim ancak."

Şimdi ben Zoë ve Carmen hakkında kendime bu kadar nasıl acıyabilmişim şaşıyorum. "Sen bir nevi kahramansın be Holly'ciğim."

"İnsan direniyor. Aoife on yaşındaydı. Darmadağın olmak gibi bir seçeneğim yoktu. Zaten Jacko'nun kaybını yaşamıştık, yani..." derken kederle gülümsedi, "Sykes klanı olarak yas tutmayı kimseden öğrenecek değildik. *Radyodakiler*'e tekrar oturmak ve bu sefer bitirmek bir çeşit terapi oldu herhalde. Bizim ailenin dışında bir kişinin okumayı düşünebileceği aklıma bile gelmemişti. Röportajlarda bunu dediğimde inanmıyorlar ama sahi söylüyorum. Televizyondaki Kitap Kulübü'ne, Prudence Hanson desteğine, 'Çocukluktan Yaralı Medyum' muhabbetine filan hiç hazır değildim; web sitelerine, delile-

re, yalvarma mektuplarına, yıllar önce gayet haklı sebeplerle görüşmeyi kestiğim kişilere de hazır değildim. İlk erkek arkadaşım –ki kendisinden hiç hoş hatıralarla ayrılmamıştım– beni bulup Batı Londra'daki bir numaralı Porsche bayisi olduğunu anlattı, kitap patladığına göre artık bir test sürüşüne beklermiş. Ben almayayım. *Radyodakiler*'in Amerika'da da büyük paralara satıldığı haber olunca bir anda ortalık sahte Jacko'ya kesti. Menajerim ilk çıkanla bir Skype görüşmesi ayarladı. Onun yaşlarındaydı, Jacko'nun o yaşlarına benziyor gibiydi, ekrana dalıp giderek 'Aman Tanrım, aman Tanrım, sensin bu' dedi."

Sigara içmek istiyorum ama yerine bir havuç çubuğu kemiriyorum. "Otuz yılın hesabını nasıl verdi?"

"Onu Sovyet denizcilerinin kamarot yapmak için kaçırdığını, Soğuk Savaş'ın ortasında kriz çıkmasın diye İrkutsk'a götürdüklerini söyledi. Tamam, farkındayım. Brendan'ın yalanmetresi ötmeye başlamıştı, beni kenara itip 'Beni tanıdın mı Jacko?' dedi. Adam şöyle bir durduktan sonra, 'Babacığım!' diye patlayıverdi. Aramanın sonu. Son görüştüğümüz 'Jacko' Bangladeşliydi, gelgelelim Dakka'daki Britanya Büyükelçiliği'nde görevli emperyalistler bir türlü inanmıyorlardı onun kardeşim olduğuna. On bin sterlin yollayıp vize başvurusuna kefil olur muymuşum? O gün bu defteri kapattık. Jacko hayattaysa, kitabı okursa, bize ulaşmak da isterse, bir yolunu bulur."

"Bu sürede sen hep evsizler merkezinde mi çalışıyordun?"

"Cartagena'ya gelmeden önce istifa ettim. Çok yazık oldu. İşimi çok seviyordum, iyi de yaptığımı düşünüyordum ama tam kaynak geliştirme toplantısının başkanlığını yaptığın gün banka hesabına altı haneli telif ödemesi yatıyorsa, hiçbir şey değişmemiş gibi de yapamazsın. Bir sürü yeni 'Jacko' şansını deniyordu, telefonumu da ele geçirdiler. Evsizlere yardım eden kuruluşlarla hâlâ bağışçı düzeyinde ilişkim

var, ama Aoife'yı Londra'dan kurtarıp Rye gibi küçük, sessiz sakin bir yere kaçırmam lazımdı. Öyle geldi yani bana. Sana Büyük İlluminati Kavgası'nı anlatmış mıydım?"

"Hayatın hakkında bana sandığın kadar çok şey anlatmıyorsun aslında. İlluminati hani şu gizli uzay üslerinden beta bloklayan zihin dalgaları gönderip insanlığı esir alan kertenkele ırkı uzaylılar meselesi mi?"

"İşte öyle bir şey. Güzel bir nisan sabahı, bizim bahçenin çalılarına karşıt görüşten iki komplo teorisi fraksiyonu yuvalanmış. Kim bilir nasıl başladı, Twitter'da biri bir laf attı muhtemelen. İki grup yalnız olmadıklarını anlayınca, kendilerini karşı grubun İlluminati ajanı olduğuna inandırmışlar. Gülmesene ya, birbirlerinin ağzını burnunu kırdılar. Hemen polis geldi. Bunun üzerine çit çektirip kamera taktırmak zorunda kaldım. Benim gibi kadın, sanki banker de koruma altına alınıyor. Başka şansım var mıydı ki? Bir dahaki sefere birbirlerini bırakıp bana girişmeyecekleri ne malum? Müteahhit çalışırken ben de Avustralya'ya gittim, zaten Rottnest'te öyle karşılaştık seninle." Limanın gecesine perdeyi çekmek için koltukta kayıyor. "İnsanlardan gerçek olanla olmayanı sorgulamalarını isterken dikkatli ol. Hiç tahmin edemeyeceğin sonuçlara varabiliyorlar."

Sokakta iki köpek şiddetle havlayıp susuyorlar.

"Yeni bir kitap çıkarmazsan çılgın hayranların başkasını bulur."

"Orası öyle" diyor Holly kaçamak bir tavırla.

"Yeni kitap üzerinde mi çalışıyorsun?"

Şimdi köşeye sıkıştı. "Birkaç hikâye yazdım, o kadar."

Hem kıskanıyorum hem seviniyorum. "Şahane. Yayıncıların koridorlarında güvercin takla atıyordur."

"Kimsenin okuyacağının garantisi yok ki. Merkezde çalışırken tanıştığım insanların öyküleri. Medyumluk filan yok içinde."

"Şu anda *Holly Sykes'ın Toplu Alışveriş Listeleri*'ni çıkarsan ön siparişte bir numaraya oturur."

"Göreceğiz bakalım. Yazın burada bu işle uğraştım zaten. Reykjavik çalışmaya çok elverişli bir yer. İzlanda da İrlanda gibi; burada ünlü olmak önemsenmiyor."

Parmaklarımız tesadüfen dokunacak kadar yaklaşmış. Holly de aynı anda fark ediyor ve ellerimizi kucaklarımıza çekiyoruz. Bu mini mahcubiyeti şakaya vurabileceğim bir espri bulmaya çalışıyorum ama aklıma bir şey gelmiyor. "Sana taksi çağırayım Crisp. Gece yarısını geçmiş."

"Mümkün değil olamaz o kadar." Telefonuma bakıyorum: 00.10. "Yuh artık, yarın olmuş bile."

"Ya, olmuş. Uçağın kaçta?"

"Dokuz buçukta ama sana son olarak iki şey sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin" diyor. "Herhalde."

"Ben hâlâ 'örümcek, spiral, tek gözlü adam' mıyım?"

"Bakmamı istiyor musun?"

Hayırduası isteyen bir ateist gibi başımı sallıyorum.

Holly, Şanghay'daki gibi alnında bir noktaya dokunuyor ve gözleri kapanacak gibi oluyor. Ne kadar güzel bir yüz ama... Bu kadar solgun da olmamalı, gergin de. Gözlerim, madalyonuna kayıyor. Labirent şeklinde. Sembolik zihin-beden-ruh şeyi herhalde. Ed mi vermişti?

"Evet." Holly gözlerini açıyor. "Eskisinden hiçbir farkı yok."

Dışarıdan muhtemelen bir sarhoşun çılgın kahkahası geliyor. "Bunun ne anlama geldiğini hiç öğrenebilecek miyim? İkinci sorum bu değil."

"Bir gün, evet. Öğrendiğinde bana haber ver."

"Söz." İkinci soru daha zor, çünkü muhtemel cevaplardan biri çok korkutuyor beni: "Holly, bir hastalığın yok, değil mi?"

Şaşırıyor ama inkâr etmiyor. Bakışlarını kaçırıyor.

"Aman, boş ver." Sorumu geri sarmak istiyorum. "Çok özür dilerim, üstüme vazife..."

"Safrakesesi kanseri." Holly zorla gülümsüyor. "Zaten gidip en az bulunanını seçmesem olmazdı."

Ben gülümsemeye çalışamıyorum bile. "İlerlemesi ne durumda?"

Holly'nin yüzünde, lüzumsuz bir ayak bağını anlatan birinin ifadesi var. "Ameliyat için geç kalınmış. Karaciğerime yayılmış, oradan da... Evet, her tarafa bulaşmış. Londra'daki onkolog bana yüzde beş ila on ihtimalle bir yıl daha yaşarsın dedi." Sesi çatlıyor. "Sevmedim bu ihtimalleri tabii. Kemoyla filan şansım artarmış, belki yüzde yirmiye çıkarmış da... çöp poşetlerine kusarak birkaç ay daha yaşamayı istiyor muyum bakalım? Bütün yazı İzlanda'da geçirmemin bir sebebi de bu, zavallı Aoife'nın peşinde dolaştım gölge gibi, hani neydi şu *Macbeth*'teki adamın adı?"

"Banquo. Aoife'nın haberi var o zaman."

Holly başıyla evet diyor. "Brendan, Sharon, yeğenlerim, annem ve Örvar da biliyor. Benim... zamanım gelince... Aoife'ya o destek olur umarım. Ama başka bilen yok. Senden başka. İnsanlar üzüntüden perişan oluyorlar. Ben de kalan enerjimi onları neşelendirmeye harcıyorum. Aslında sana da söylemeyecektim de, sen sorunca... Güzel bir geceyi de böyle noktaladığım için kusura bakma."

Onu görüyorum, gözlerinde Crispin Hershey'yi görüyorum, belki o da gözlerimde Holly Sykes'ı görüyor. Zaman bir anda ilerliyor. Holly'yle masanın yanında durmuşuz, sarılıp veda ediyoruz. Erotik bir kucaklaşma değil. Gerçekten değil sevgili okuyucu. Olsa bilirdim.

Şu var sadece: Kollarımda olduğu sürece, kötü bir şey olamaz.

Taksicinin kulaklarında sayısız demir küpe var; otelimin

adını söylediğimde "Okey" demekle yetiniyor. Holly gözden kayboluncaya kadar el sallıyorum. Noel'den önce Rye'a gideceğimin planını yaptım zaten, dolayısıyla onu bir daha göremeyeceğim diye içimi kemiren kurda aldırış etmeyebilirim. Radyoda klasik müzik kanalı açık, Bellini'nin *Norma* operasından"Casta Diva"yı söylüyor Maria Callas. Babam bu parçayı *Conkbayırı* filminde maket uçaklarla çektiği sahnede kullanmıştı. Bir an nerede olduğumu unutuyorum. Holly'ye akşam için teşekkür mesajı yazmak üzere iPhone'umu açıyorum, tam mesajı yazarken Carmen'den bir mesaj geliyor. Konuşmamı yaparken göndermiş. Metin yok, bir resim var sadece. Tipi manzarası mı?

Geceleyin arabanın ön camından çekilmiş tipi resmi mi?

Başımı yana eğiyor, telefonu yan çeviriyorum.

Göktaşı yağmuru mu? Değil.

Ultrason fotoğrafı.

Carmen'in rahmi.

İçinde biri var.

13 Aralık 2020

Juniçiro Tanizaki'nin*Anahtar* kitabı, buydu işte. Fakat merdiven altındaki eskiden okunmuş kitaplar arşivinde bu kitabı bulan Crispin Hershey'nin aklı, Devon Kim-Ashkenazy'nin roman taslağından (*Okyanus Ötesinde*, Pusan'dan Brooklyn'e üç kuşak eziyet görmüş kadınların hikâyesi) sapıyor. Sapmakta olduğunun farkındayım fakat durdurmak için elimden bir şey gelmiyor. Zihnim yükseliyor, tavan kaplamalarından ve çatı kiremitlerinden aşıp İngiliz Dili ve Edebiyatı'nın 1978'den beri geçici olarak barındığı sığınaktan çıkıyor. Frank Gehry'nin kıvrımlı tiyatro çatısını kes; Lego gibi lojmanlara bir göz gezdir; Lincoln döneminden kalma Gotik şapelin çevresini dön;

çelik konstrüksiyonlu cam cepheli doğa bilimleri fakültesi binalarının arasında debelen; ateş tuğlalı, kirişli, sarmaşık damarlı rektörlüğe var; cümle kapısından geçip Blithewood College sakinlerinin solucan ve kök hızında ağaçlara dönüştüğü mezarlığa gir ve Hershey'nin dalgın zihni en yüksek ağacın yalnız sincapların, kargaların bildiği en tepedeki dallarına çıksın; Hudson Nehri, Catskill Dağları'nın pençelerinde ihtişamla dolanıyor; bir tren görünüyor, bir tren kayboluyor, kırık bir kupanın üzerinde bir söz: "Seviyorum mesafeleri silip vadileri süpürmesini izlemeyi." Google Earth gibi yükseliyor zihni kar fırtınalarının demlendiği bulutlardan; New York eyaleti devrildi gitti, Massachusetts uçtu, Newfoundland buza gömüldü, Rockall martı pisliklerine battı; şimşeğin bir anda çizip bozduğu deseni görecek göz yok onunkinden başka...

"Crispin?" Devon Kim-Ashkenazy. "İyi misin?"

Öğrencilerimin yüzlerine bakılırsa uzun süre dalıp gitmişim. "Evet. Tanizaki'nin bir romanını hatırlamaya çalışıyordum, seninki gibi bir günlük anlatısıyla harikalar yaratmıştı Devon. Adı *Anahtar*. Seni Amerika'yı baştan keşfetmekten kurtarır. Fakat genel olarak bakılırsa" derken taslağı ona geri veriyorum, "ilerlemen başarılı. Tek derdim, ee, tecavüz sahnesi. Bana hâlâ sıfatlar açısından fazla zengin geliyor."

"Peki." Devon, rencide olmadığını kanıtlamak için aldırışsız bir tonla konuşuyor. "Çiçekçideki tecavüz mü, moteldeki mi?"

"Araba yıkamacıdaki. Sıfat, düzyazının damarındaki kolesteroldür. Sıfatları yarı yarıya azaltırsan yazın iki kat daha rahat akar." Kalemler cızırdıyor. "Ha bir de 'görünmek' fiiline dikkat et; dilim dönmedi demenin başka bir yoludur. Bütün benzetmelerine ve eğretilemelerine birden beşe kadar not ver; üç ve altındakileri ele. Ameliyat canını yakar ama sonrasında çok daha iyi hissedersin. Japheth?"

Japheth Solomon (Utah'lı bir çocuğun evden kaçıp Doğu

Yakası'nda liberal bir üniversiteye kapağı atınca seks, uyuşturucu ve yaratıcı yazım programı sebebiyle varoluşsal dertlenmeler yaşamasını anlatan *Tanrı'nın Mülkü* adlı Mormon *Bildungsroman* taslağının yazarı) soruyor: "Benzetmenin üç mü dört mü alacağına karar veremezsek ne yapalım?"

"Karar veremiyorsan notu üçtür, Japheth."

Maaza Kolofski (*Kısrak Başı Nebulası*, bir salgın hastalığın dünya üzerindeki tüm erkekleri yok etmesinden sonraki hayata dair bir ütopya) elini kaldırıyor: "Tatilde ödevimiz var mı Crispin?"

"Var. Beş önemli karakterinizden kendinize mektuplar yazacaksınız. Herkes mektubun ne olduğunu biliyor mu?"

"Kâğıt mail" diyor Louis Baranquilla (*Yoga Kursundaki Tuhaf Tip*, yoga dersindeki tuhaf tip hakkında). İnternet öncesi çağlara ait oluşum aramızda sürekli bir espri. "Ne yazacağız mektuplarda?"

"Karakterlerinizin inişli çıkışlı hayat hikâyeleri. Kimi çok seviyorlar, neyden nefret ediyorlar. Eğitim, iş, para durumu, siyasi eğilim, sosyal tabaka bilgileri. Korkuları. Sır gibi sakladıkları. Bağımlılıkları. En büyük pişmanlıkları; inançlılar mı, agnostik mi, ateist mi? Ölmekten ne kadar korkuyorlar?" Holly'yi düşünüyorum, kabaran yüreğimi bastırıp devam ediyorum. "Hiç ceset görmüşler mi? Peki, hayalet? Cinselliklerı. Bardağın yarısı boş mu, dolu mu, yoksa bardak mı çok küçük? Pasaklı mı giyinirler, janti mi? Mektup olduğu için kullanacakları dili de düşünün. 'Belagati muhkem' mi derler, 'ağzı laf yapıyor' mu? Küfürlü mü konuşurlar, küfürsüz mü? Fark etmeden sık kullandıkları sözleri kaydedin. En son ne zaman ağlamışlar? Bir başkasının gözünden bakabiliyorlar mı? Yazdıklarınızın ancak onda biri roman taslağınıza girer, ama o onda biri tıklattığınız zaman..." parmaklarımı masaya tak tak vuruyorum "...sunta değil masif meşe sesi alırsınız. Ersilia?"

"Sanki bu..." Ersilia Holt (Vancouver'da Taliban hücreleri-

ne karşı mücadele eden Çinli çeteciler hakkında *Buz Kamalı Adam* adlı gerilim romanının yazarı) yüzünü buruşturuyor "kendine mektup yazma falan... Biraz deli işi değil mi?"

"Doğrudur Ersilia. Yazar, şizofreniyle cilveleşir, sinesteziyi besler, obsesif-kompülsif bozukluğu kucaklar. Sanatın senden, ruhundan ve evet, bir dereceye kadar da akıl sağlığından beslenir. Okunmaya değer romanlar yazmak zihnini allak bullak eder, ilişkilerini bozar, hayatını kontrolden çıkarır. Söylemedi demeyin."

On doktora sonrası öğrencim biraz tedirgin duruyor. Dursunlar.

"Sanat, kendi yaratıcısını yer" diyorum onlara.

Öğretmenler odası tenha; bir tek Claude Mo (ortaçağcı, sözleşmeli) ve Hilary Zakrewska (dilbilimci, o da sözleşmeli) şöminenin başında Christina Pym-Lavit'in (siyaset bilimi bölümünün ve Kadro Komitesi'nin başkanı) anlattıklarını can kulağıyla dinlemekle meşguller. Bu ikisinin Blithewood'daki sözleşme süreleri başarısızlıkla son bulursa, başka hiçbir Ivy League üniversitesinde kariyer yapamazlar. Christina Pym-Lavit el sallayıp beni yanına çağırıyor. "Çek bir sandalye Crispin; John Updike'la Aphra Booth'u Iowa'daki yazarlar atölyesine götürürken lastiğimin patladığını anlatıyordum Hilary'yle Claude'a. Sen de tanıyorsun onları değil mi?"

"Merhabamız vardır" diyorum.

"Tevazu gösterme" diyor Muhterem Kadrolu ama göstermiyorum. Henüz Haylaz Çocuk iken ve ABD'de iyi satıyorken Updike'la *New Yorker* için röportaj yapmıştım. Aphra Booth'u, Perth'te "Mahkemede görüşürüz" dediğinden beri görmedim, sene kaçtıysa artık. Ofisimde bekleyen lisans sınıfı ödevleri bir anda gözüme daha şirin göründüğünden müsaademi istiyorum. "Sömestrin son gününde ödev mi okuyorsun?" diye şaşırıyor Christina Pym-Lavit. "Keşke bütün öğretim kadro-

su senin kadar bilinçli olsa Crispin!" "Noel partisinde görüşürüz" diyoruz ve koridora çıkıyorum. Konuk öğretim üyesi olarak kampüs politikalarının bok çukurundan muafım, ama seneye tam zamanlı pozisyon teklif edilirse bir tek ayakkabılarım dışarıda kalacak şekilde balıklama dalacağım o ortama. Maaşlı bir işim olması şart. Eski menajerim Hal'in ayarladığı "borç yapılandırması" sayesinde giderek düşen kitap satışlarımdan kazandığım telifin yüzde yetmiş beşi, eski yayıncıma borçlarıma mahsuben ödeniyor. Maaşın yanında kalacak yer de olması lazım. Hampstead'deki evi ucu ucuna kurtardım ama emlakçıya teslim ettim. Oranın kirasıyla Zoë'ye nafaka ödüyorum. Nafaka tutarını görüşme teklifim Zoë tarafından dosdoğru reddedildi: "Sen sırf İspanyol sevgilini hamile bıraktın diye mi? Niye görüşelim ki Crispin?" Carmen çok şükür mahkemeye filan gitmedi ama İspanya'da dahi çocuk yetiştirmek için deve yüküyle para gerekiyor insana.

"Vay kardeşime bak." Inigo Wilderhoff, elinde koca bir valizle, anchorman beyazı dişlerini göstere göstere iniyor merdivenlerden. "Arkadaşın sordu, odana yolladım daha bir dakika önce."

Duruyorum. "Hangi arkadaşım?"

"İngiltere'den arkadaşınmış."

"Adını söyledi mi?"

Inigo hoca sakalını sıvazlıyor. "Aslına bakarsan söylemedi galiba. Elli yaşlarında. Bir gözünde bant var. Neyse benim taksi dışarıda bekliyor, kaçmam lazım. Akşama benim için de eğlenin. Ocağa kadar *au revoir*." Arkasından bir "Kendine dikkat et" diyorum ama Inigo Wilderhoff'un valizi merdivenlerden *tak-tuk-tak* inmeye başladı bile.

Göz bandı mı? Tek gözlü adam işte.

Sakin ol. Sakin ol.

Ofisin kapısı aralık. Sekreter ortalıkta yok – en yakın ka-

sabanın üç kilometre uzakta olduğu Blithewood College'da güvenlik laçka. Burnumu içeri uzatıyorum... Kimse yok. Belki ileri yaştaki, yakın gözlüklü öğrencilerimden birinin konuşması İngiliz gibi geldi Wilderhoff'a, eBay'de satmak için kitap imzalatacaktıysa. Odada olmadığımı görüp ofis saatim olan üçe kadar dolaşmayı uygun bulmuştur düşünceli bir şekilde. Büyük bir rahatlamayla masama yürüyorum.

"Kapı açıktı Crispin."

Bir çığlık atıp dönerken masamın üstündekileri yere saçıyorum. Kitaplığımın önünde bir adam var. Gözünde de bant.

Richard Cheeseman kaskatı duruyor. "Acayip bir giriş oldu."

"Richard! Korkudan altıma *sıçtım* ulan!"

"Kusura bakma seni korkudan altına sıçırttığım için."

Aslında kucaklaşmamız gerek ama ben ağzım bir karış açık duruyorum. Richard Cheeseman'ın yağları Latin Amerika hapishane diyetiyle bir ayda eriyiverdiydi zaten de, sivil kıyafetler içinde nasıl sertleştiği, nasır tuttuğu, meşinleştiği göze batıyor. Göz bandı ise –o ne zaman oldu ki?– İsrailli general havası vermiş. "Ben de... Noel'den sonra Bradford'a gelecektim yanına. Maggie'yle ayarlamıştım."

"Fena mı, boşuna yol tepmezsin."

"Geleceğinden haberim olsaydı..."

"Şampanyaları soğutup bando mu çağırırdın? Tarzım değil."

"Neyse." Gülümsemeye çalışıyorum, "Bu mutluluğu neye borçluyum?"

Richard Cheeseman içini çekip şeytantırnağını kemiriyor. "Merkez Cezaevi'nde zaman katletmenin yollarından biri de, çıkınca New York'a yapacağım ilk yolculuğu planlamaktı. Ne kadar ayrıntıya girersem o kadar dakikanın canını alıyordu hayallerim. Her gece planımı biraz daha geliştirdim. Maggie'lerde aile Noeli, şen şakrak akrabalar, ah yazık canımlar, televizyonda Noel özel programı falan hiç açmayınca, ben de New York'a kaçtım doğal olarak. Buraya varınca da, Hudson

Hattı'nda bir trene atlayıp Richard Cheeseman Dostları'nın öncü ismi, dostların en dostu Crispin Hershey'yi görmeden olmazdı."

"Keşke Richard Cheeseman'ın Dostları'ndan da fazlasını yapabilseydim."

Bakışı diyor ki, *Daha ne yapacaktın puşt?*

Korktuğumun başıma gelişini geciktirmeye çalışıyorum. "Gözüne kavgada filan mı bir şey oldu Richard?"

"Yok yok, bıçak kavgası filan söz konusu değil, *Esaretin Bedeli*'ne bağlamadım. Yorkshire'da mahpusluğumun son gününde kaynak makinesinden kıvılcım sıçradı. Doktor, bandı bir haftaya çıkarabileceğimi söyledi."

"İyi bari." Gabriel'ın çerçeveli fotoğrafı yere düşmüş. Ben yerden alırken misafirim pis bir laubalilikle soruyor: "Oğlun bu mu?"

"Evet. Gabriel Joseph. Garcia Márquez'le Conrad'ın hatırasına."

"Oğlunun da benimkiler gibi sahici dostları olsun."

Biliyor. Çözmüş. İntikam için geldi.

"Zor oluyordur" diyor Cheeseman. "Sen burada, o İspanya'da."

"İdeal durum değil tabii" diye olabildiğince rahat konuşmaya çalışıyorum, "fakat Carmen'in ailesi de Madrid'de, yani yalnız değil. Zamanında çocuğun olmayacak demişler ona, dolayısıyla Gabriel onun için küçük bir mucizeydi. Aslında büyük bir mucize. Hamileliği öğrendiğinde ayrılmıştık ama o yine de doğurmak istedi, meyvesi de..." Gabriel'ı bant tankının yanındaki yerine iade ediyorum "...Gabriel oldu. Oturmaz mısın? İki tek brendi parlatalım da kutlayalım..."

"Neyi kutlayalım? Hapiste çürüyen dört buçuk yılımı mı?"

Ona da bakamıyorum, gözlerimi de kaçıramıyorum.

"Gergin görünüyorsun Crispin. İşkillendin gibi görünüyor."

Aklımdan, görünmek çarpı iki eşittir dili dönmemenin karesi diye geçerken, Richard Cheeseman'ın palto cebinin şiş-

kin, sarkık olduğu gözüme çarpıyor. İçinde nasıl bir cinayet aleti olduğunu tahmin edebiliyorum. Düşüncelerimi okuyor. "Kokaini valizime kimin koyduğunu, ne zaman koyduğunu, hatta neden koyduğunu çözmek hiç uzun sürmedi Crispin."

Sıcak. Tuhaf. İçerim dışıma eriyip gidiyor.

"Tahliye olmadan, beni içeri attıranla yüzleşmemeyi kafama koydum. Ne de olsa serbest bırakılmam, ülkeye iade edilmem için yırtınıyordu. Öyle değil mi?"

Sesime güvenemediğimden başımı bir kez aşağı yukarı sallamakla yetiniyorum.

"Hayır Crispin! Yırtındığı falan yoktu! Suçunu itiraf etse üç güne serbest kalırdım. Beni çürümeye terk etti."

Yine kar başlamış. Saatin yelkovanı minicik hamlelerle ilerliyor. Başka hiçbir kımıltı yok. Hiç.

"Bogota'da hücremde yatarken sadece New York'un hayalini kurmadım. Ona neler yapacağımın da hayalini kurdum. Beni ziyarete gelen, benim için dertlenen, ama yer değiştirecek kadar da sallamayan haysiyetsize... İlaç verip elini kolunu bağlamayı, bir tornavidayla kırk günde öldürmeyi sahne sahne kurdum. Dünyada bu kadar parlatılan bir senaryo daha olmamıştır. Sonra fark ettim ki saçmalıyorum. Ergen gibi. Neden alayım onca riski? Neden Amerika'ya gitmeyeyim, bir silah satın alıp kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde kafasına sıkmayayım puştun?"

Keşke sekreter Betty veya Inigo Wilderhoff hâlâ takılıyor olsaydı. "İşkencecin" diyorum sesimi çatlatmamaya çalışarak, "pişmanlık eziyetiyle yoğruldu."

Cheeseman sesini dikenli tele çeviriyor. "Eziyet mi? Dünyayı gezmek mi eziyet? Çocuk peydahlamak mı? Bu arada ben Kolombiya'da katillerle, usturası paslı kanları AIDS'li müptelalarla boğuştum. Bu kaderlerin hangisi eziyet?"

Eli paltosunun cebine gidiyor. Müstahdem koridorda ıslık çalarak yürüyor. Betty'nin resepsiyon kapısında görüyorum

onu. *İmdat diye bağır*! diyor Altına Sıçan Hershey. Ya da kaç. Ya da af dilen: "Çoluğuma çocuğuma acı." Ya da pazarlık et. Ya da itirafname yazmayı teklif et.

Ya da – ya da – ya da – ya da... Bırak alsın intikamını. "İşkencecin" diye başlıyorum söze, "seni ziyarete geldiğinde yaptığından memnun değildi. Korkaklığından tiksiniyordu, hâlâ da tiksiniyor. Ama bu bir şeyi değiştirmiyor. Bedelini ödemek istiyor, Richard. Boğazına kadar borca batmış olduğu için para istersen yardım edemez. Zaten senin istediğin para mıydı ki?"

"İşin garibi" diyor başını çevirerek, "kalktım geldim ya buraya, ne alacağımı bilemiyorum şimdi."

Gömleğim sıcak ve soğuk terden sırtıma yapıştı. "O zaman masama oturuyorum" diyorum ona, "ve karar vermeni bekliyorum. İşkencecin seni yıllarca hapse attırmak istemedi, sana bir... oyun oynamak istedi yalnızca, fakat kâbusa döndü. Bedeline karar verdiğinde bunu ödeyecek. Anlaştık mı?" Hayır sevgili okuyucu, anlaşmadık. Oturduğum yerde paramparça çözülüyorum. Gözlerini kapatmak en iyisi. Richard Cheeseman'ı, kitaplarımı, karlı orman manzarasını silmek. Kafaya tek kurşun. Kulaklarımdaki uğultu Richard Cheeseman her neyle meşgulse seslerini bastırıyor; emniyetin açılmasını, ayak seslerini hayal meyal işitiyorum. Her nasılsa, silahın namlusunun alnımdan bir parmak uzakta durduğunu hissediyorum. KAÇ! YALVAR! DÖVÜŞ! Fakat veterinerin iğnesinin niye olduğunu bilen sancılı bir köpek gibi atıl kalıyorum. Mesane ve bağırsak hâkimiyetim sürüyor. Züğürt tesellisi. Son saniyeler. Son düşünceler? Anais küçük bir çocukken elleriyle hazırladığı *Tavşan Ailesi Piknikte* kitabını gururla sunuyor. Juno bana, sınıflarındaki en yakışıklı çocuğun "Beni anlamak istiyorsan *Cenin Kuruları* diye bir kitap var, onu okuyacaksın" dediğini anlatıyor. Gabriel Madrid'de günbegün büyüyor; süt, dolu bez ve talk pudrası kokuyor. Onu

tanıyamayacak olmam çok yazık ama belki en iyi kitaplarımda benden bir parça bulur. Holly, şu hayattaki tek arkadaşım. Ölümümün onda yol açacağı üzüntüye üzülüyorum. En sevdiğim cümle Roth'un *İnsan Lekesi*'nden: "Hiçbir şey kalıcı değil ama geçici de değil aynı zamanda; hiçbir şey de sırf kalıcı değil diye geçmiyor." Dolaylı düşünülürse beni vuran Richard Cheeseman değil aslında, tetikteki parmak Crispin Hershey'ye ait, yıllar önce bir otel odasında bavulun astarına zarf içinde kokain sokuştururken titremeye başladım, bütün vücudumu kasıyorum gözlerim şarıl şarıl akıyor çok *üzgünüm* çok ve *şimdi* o ben oldu *şimdi* ben o oldum *şimdi şimdi şimdi...*

...ve yalnızım. Daha da önemlisi hayattayım ulan!

Aç gözlerini. Hadi korkma. Aç bakalım.

Aynı oda. Aynısının farklısı. Cheeseman yok.

Fakültenin merdivenlerinden iniyor Inigo Wilderhoff'un ardından. Lobiden geçiyor, geniş cam kapıdan çıkıyor, bir patikadan yürüyerek hikâyemi terk ediyor... Karlı akşam ağaçların arasına sızarken Vietkong askeri gibi, paltosuna iyice sarınıyor. Her nedense elimi inceleyip etten kemikten robotronik haline hayretlerle bakıyorum... Tut şu fincanı. Bırak yansın elin. Fincanı kaldır, dudağına götür, bir yudum al. Darjeeling çayı... Topraksı yaprak ve güneşli tanenler açıyor dilimde. Rosetta Stone mouse pad'ime, başparmak tırnağımın gri-pembe güzelliğine, akciğerlerin oksijeni nasıl içtiğine şaşıyorum... Avucuna meyveli şekerlerden dök bir tane, at ağzına: Aromasının sentetik kimyasallardan ibaret olduğunu biliyorum ama bana Keats'in "Sonbahara" güzellemesinin damağa yazılmışı gibi şu anda. Kişiyi müstakbel katilinden daha iyi hiçbir şey uyandıramıyor gündelik hayatın güzelliğine. Yere döktüğüm ıvır zıvırı topla: Kalemlik, plastik kaşık, hafıza kartı, Lego adamları koleksiyonum. Juno ve Anais'le

birbirimize şaka niyetine hediyeler gönderiyoruz. Bende beş tane oldu şimdilik: Astronot, cerrah, Noel Baba, Minotor – aman be... Hangisi kayıp? Dizlerimin üstüne çökmüş kabloların arasında beşinciyi ararken bilgisayarım ötüyor.

Ulaan... Holly'yle Skype yapacaktık...

Aoife'nın güçlü, berrak sesi geliyor hoparlörlerden. "Crispin?"

"Selam Aoife. Sesin geliyor ama görüntü yok."

"Küçük yeşil düğmeye tıklayacaksın siberyazar."

Burasını beceremiyorum işte. Aoife, Rye'daki mutfaklarında karşıma çıkıyor. "Selam. Seni görmek ne güzel! Blithewood'da işler nasıl gidiyor?"

"Ben de seni gördüğüme sevindim. Tatil havası artık, kimse kalmadı." Hafif çekinerek soruyorum: "Hastamız nasıllar bugün?"

"Açıkçası biraz keyifsiz. Midesi yediği hiçbir şeyi kaldırmıyor artık, gece de iyi uyuyamadı. Migreni tuttu. Doktor bir saat önce uyuttu onu..." Aoife hafiften yüzünü buruşturuyor "...öyle demeyeydim iyiydi; neyse, annem çok özür diledi bugün seni ektiği için ama..." Ekranın dışından biri Aoife'ya bir şey söylüyor. O kaşlarını çatıyor, başıyla evet derken anlayamadığım bir cevap veriyor. "Ya Crispin, Dr. Fenby konuşmak istedi, seni Sharon Teyzeme veriyorum bir sakıncası yoksa."

"Tabii Aoife, ne demek. Sen bak işine, yine görüşürüz."

"Çaav." Aoife kalkıp geride pikseller bırakarak ekrandan çıkıyor ve diğer taraftan Holly'nin kız kardeşi giriyor. Sharon, Holly'nin biraz tıknaz, daha oturaklı hali; gerçi ikisine de söylemedim ama Holly bir Emily Brontë ise o bir Jane Austen, fakat bugün o da çok bitkin bir halde. "Selamlar dünya gezgini, ne var ne yok?"

Kritik hasta olan Holly, ama nasılım diye bana soruyorlar. "Aa selam Sharon, sağ ol, iyiyim. Kar başladı filan..." bir de Richard Cheeseman geldi az önce, Kolombiya'da ve

Britanya'da dört buçuk yıl hapiste çürüttüğüm için beni öldürmeye, çok şükür son anda fikrini değiştirdi. "Kim bu Aoife'nın dediği Dr. Fenby? Başka bir uzman doktor mu?"

"Kanadalı. Pratisyen hekimimiz Tom'un yanında eğitim almış. Psikiyatri uzmanı."

"Öyle mi? Niye psikiyatra ihtiyacı oldu ablanın?"

"Eee... Yıllarca kanser hastalarına hafifletici tedavi çalıştı, şimdi Tom da Dr. Fenby'nin –Iris– Toronto'da denediği yeni bir ilacın Hol'e faydası olabileceğini söylüyor. Bir saat önce anlattığında anlamıştım ama şimdi anlatmaya kalkarsam karman çorman olur. Fakat Tom onu çok tutuyor, biz de dedik ki..." Sharon ağzını ayıra ayıra şiddetle esniyor. "Pardon, hiç yakışmadı. Ne diyordum? Hah, Iris Fenby. Bu kadar işte."

"Sağ ol haber verdiğin için. Çok yorgun görünüyorsun."

Sharon gülümsüyor. "Sen de gün ışığı görmemiş beyazlıktasın."

"Aç bilgisayarın rengini, şöyle bir bronzluk gelsin bana. Ne diyeceğim Sharon; Holly'nin durumu... Yani ben pazartesi..."

Müdire hanım bana gözlüğünün üzerinden manalı bakıyor. "Siyah takımınızı New York'ta bırakınız, bayım."

"Ne getireyim buradan?"

"Kendin gel yeter. Bagaj hakkını Carmen'le Gabriel'a kullan. Hol'ün daha fazla üste başa ihtiyacı yok."

"*Yaban Çiçekleri*'nin tekrar bir numaraya çıktığını biliyor mu?"

"Evet, bu sabah menajeri e-posta attı. Holly de satışları bu kadar artırıyorsa ben daha sık öleyim bari dedi."

"Söyle de bu kadar karamsarlık etmesin. Pazartesi görüşürüz."

"Hadi iyi yolculuklar Crispin. Tanrı seni korusun."

"Uyandığında de ki ona... Benim ağzımdan sen harikasın, de yeter."

Sharon benim yanlış yerime bakarak –Skype görüşmelerinin

sıkıntısı– "Söz" diyor. Korkmuş bir çocuğu sakinleştirir gibi.

Skype penceresi kararıyor. Hershey'nin hayaleti bana bakıyor.

Ofis saatim dört buçuğa kadar, normalde de kapımdan öğrenci eksik olmaz ama bugün sessiz bir kıyamet koptu Hudson Vadisi'nde ve sağ olsunlar bana haber veren çıkmadı. E-postalarıma bakıyorum ama iki tane gelmiş sadece: Birini antivirüs şirketi göndermiş, daha iyi spam filtremiz var diye spam yapmışlar. Diğeri ise Carmen'den; Gabba'nın emeklemeye başladığını yazıyor, ablasından da çekyat almış, minderde yatınca sırtım tutulmayacakmış. "Aferin Gabba'ya!" konulu yalandan cevap mesajını hemen gönderip Bradford'daki ucuz otele yaptığım rezervasyonu iptal ediyorum –kesintisiz iade almam lazım– ve üçüncü mesajımda da Maggie'ye Richard'ın Blithewood'a uğradığını, gayet iyi göründüğünü yazıyorum. Tektonik levha kaydıran olay daha yarım saat önce yaşanmış olsa da anıya dönüşmeye başladı bile; üstelik bellek üzerine yazılabilir bir CD-RW, tek sefer yazılabilen CD-R değil. Son olarak Zoë'ye yazarak yeni yılın ilk günü Marc'ın ailesinin dağ evinde kayak yapma teklifine kibarca teşekkür ediyorum. Zoë benim kayak yapmadığımı, herhangi bir düzlemde tutunabilme kabiliyetimden feragate hiç niyetli olmadığımı bilir; neden eski karımın atletik yapılı, Cayman Adaları bronzu yeni kocasına rezil olayım kayak pistinde? Kızlarla bir gün daha geçiririm onun yerine. Gönder. Saat daha üç kırk beş ve benim üç okutmanla paylaştığım bir evdeki boş odamdan başka gidecek bir yerim yok. Ewan Rice'ın, emrine amade üç evi var. Crispin Hershey'nin tek göz odası, ortak mutfağı. Akşamleyin Red Hook'taki bir restoranda verilecek partiyi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümü karşılıyor ama ölüme ramak kalan bir olayın ardından mürekkepbalıklı makarna ve barbun bana çok şey görünüyor... Ne bile-

yim, doğru kelimeyi bulamadım.

O sırada kapıda duran çocuğu fark ediyorum.

"Merhaba" diyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Merhaba, evet." Gayet androjen bir dişi; üzerinde dizine kadar parlak siyah palto, omuzlarında erimemiş kar taneleri var; başı dazlak, gözkapakları çekik, yüzü şişkin ve gözenekli. Bir insanın bakışı hem delici hem boş olabilir mi? Ortaçağ ikonalarında olur, bu kızda da var. Kımıldamadan duruyor.

"Girsenize" diyorum hareketlendirmek için. "Buyurun oturun."

"Gireyim." Zemine hiç güveni yokmuş gibi yürüyor, başından sandalyelerle ilgili de kötü şeyler geçmiş gibi oturuyor. "Ben Soleil Moore."

Adını, sanki biliyormuşum gibi söylüyor. Belki de biliyorum. "Daha önce tanışmış mıydık Bayan Moore?"

"Üçüncü karşılaşmamız oluyor Bay Hershey."

"Öyle mi? Hangi bölümdeydiniz, hatırlayamadım."

"Ben bölümleri sevmem. Şair ve kâhinim."

"Evet... de Blithewood öğrencisisiniz değil mi?"

"Burada ders vereceğinizi öğrendiğimde burs başvurusu yaptım ama Profesör Wilderhoff eserlerimi 'hülyalara karışmış' buldu, maalesef iyi anlamda da değil."

"Sözünü sakınmamış belli ki. Yalnız korkarım ofis saatlerim sadece Blithewood'un kayıtlı öğrencilerine açık."

"Sizinle 2015'te Hay-on-Wye'da tanıştık Bay Hershey."

"Kusura bakmayın da Hay-on-Wye'da pek çok insanla tanıştım."

"Size ilk şiir kitabım *Ruhoburlar*'ı hediye etmiştim."

Bir çağrışım yapıyor ama çok hafif, derinden ve ayarsız.

"...Şanghay Kitap Fuarı'ndaki etkinliğinize de katıldım."

Bir ofis saatinde daha fazla tribe girilmez sanıyordum, yanılmışım. "Şimdi Bayan Moore..."

"Bayan S. Moore" diyor. Çok zekice bir laf etmiş gibi. "İkin-

ci kitabımı otel odanızın kapısına nakışlı bir çanta içinde astım. Şanghay Mandarin'de 2929 numaralı oda. Adı *Son Şansın*'dı ve büyük ifşaatı içeriyordu."

"Bu ifşaat..." bir kırılganlık seziyorum ama "...ne hakkındaydı?"

"Gizli savaş. Çevremizde, hatta *içimizde* cereyan eden gizli savaş. *Son Şansın*'ı çantadan çıkardığınızı gördüm. Öncesinde, çatıdaki barda Holly Sykes'la bir saat oturmuş, yazı tura atmıştınız. Hatırlıyorsunuz Bay Hershey. Hatırladığınızı biliyorum. Holly Sykes kanıtı."

İkiz gerçekler: Saplantılı bir takipçim var, kendisi aynı zamanda zırdeli. "Neyin kanıtı?"

"Yazı'da adınızın geçtiğinin."

"Hangi yazıdan bahsediyorsunuz?"

"Yazı işte Yazı!" Çok şaşırmış gibi. "*Son Şansın*'daki ilk şiir. Okudunuz değil mi Bay Hershey? Okumadınız mı?"

"Hayır okumadım şiirlerinizi, çünkü her önüme gelenin kitabını..."

"*Sus!*" Yırtıcı hıçkırıklarla parmaklarını koltuğun koluna öyle bir geçiriyor ki, kanı çekiliyor. Başını arkaya atıp tavanda olmayan bir surata konuşuyor: "Okumamış bile ya! Okumamış! Kahretsin. Kahretsin. *Kahretsin.* Kahretsin. *Kahretsin.*"

"Küçükhanım, olaya bir de benim..."

"Bana küçükhanım demeyin! O kadar..." Soleil Moore'un parmakları tek tek kıvrılıyor, "...zaman! Para! Kan!"

"Sizin şiirlerinizi yayınlatmak neden benim görevim olsun ki?"

"Çünkü *Ruhoburlar* apeks yırtıcılarını anlatıyor; çünkü *Son Şansın* Münzevilerin yöntemlerini faş ediyor; çünkü Münzeviler her yere kapı açıp herkesi kaçırabilirler; ve çünkü siz Bay Hershey, *siz de Yazı'dasınız*."

"Yahu, ne yazısı Bayan Moore?"

Gözleri deli bir oyuncağınki gibi iyice açılıyor. "İçindesi-

niz Bay Hershey. Benim gibi. Holly Sykes gibi – Münzeviler kaçırdı onun kardeşini. Siz de biliyorsunuz bunu. Kendinizi Yazı'ya kendi elinizle eklediniz. 'Voorman Meselesi'nde yazdınız bunu. O öyküde yazdığınız tam da Münzevilerin yaptığı şeydi. İnkâr edemezsiniz bunu! Edemezsiniz!"

"'Voorman Meselesi' mi? Yıllar oldu onu yazalı. Hapishane doktoru ve Belçika'daki kayboluş dışında doğru dürüst hatırlamıyorum bile."

"Artık bir önemi yok." Soleil Moore sakinleşiyor ya da sakinleşmiş gibi duruyor. "A planım, şiirle dünyayı bilinçlendirmekti. Başarısız oldu. Demek ki B planına geçeceğiz."

"Pekâlâ" –gitsin artık bu– "size B planınızda başarılar dilerim. Şimdi müsaadenizle işime dönüp..."

"Bana B planını Hay-on-Wye'da bizzat siz verdiniz."

"Bayan Moore, bana güvenliği arattırmayın lütfen."

"Sizin rolünüz, eserlerime dünyanın dikkatini çekmek. Bana yazar olarak destek olmak suretiyle yaparsınız diye etmediğim dua kalmadı, fakat gereken fedakârlığın büyüklüğünü kavrayamamışım. Çok üzgünüm Bay Hershey."

"Hiç önemli değil, küçükhanım. Yalnız artık kalkarsanız."

Soleil Moore ayağa kalkıyor... gözleri mi dolmuş? "Çok üzgünüm."

Doğaüstü bir kuvvet Hershey'yi geriye fırlatıp koltuğundan attı. Soleil Moore başına geldi. Beş darbe daha geldi; o kadar sarsıcı, o kadar yakından ki, acımadı bile. Hershey'nin yanağına halı batıyor. Göğüs kafesinde delikler. Ulan şu işe bak. Vuruldum. Resmen göz göre göre vuruldum az önce. Hah kanı emiyor. Benim kanım. Mübalağa kan emiyor. MÜBALAĞA. Scrabble'da yazsan kim bilir kaç puan alırsın. Hershey vücudunun herhangi bir yerini oynatabiliyor mu sevgili okuyucu? Hayır, oynatamıyor. Kar postalı. Burnumun dibinde. Kartpostal değil. Dinle. Bir ses. Sevgili, ılık, içime doluyor. Anne?

Disney'ye bağlama bari. Soleil Moore. S. Moore. Ay tabii ya! Esmiss Esmoor. E. M. Forster'ın en iyi kitabı. En iyi karakteri. "Siz ünlüsünüz Bay Hershey, dolayısıyla artık şiirlerimi okuyacaklar. Haber kanalları, internet, FBI, CIA, Birleşmiş Milletler, Vatikan... Münzeviler bile örtemeyecek üstünü. Sizinle biz Savaş'ta şehit düştük. Kız kardeşim de öyle. Onun da aklını çelip götürdüler. Bana anlatırdı onları ama hastalıktan öyle konuşuyor sanırdım. Kendimi hiç affetmeyeceğim. Ama dünyayı cehalet uykusundan uyandırabilirim. Ölüm uykusundan. İnsanlık bir kez Münzevilerin gıda deposu, somon çiftliği olduğumuzu öğrendiğinde direnebiliriz. Ayaklanabiliriz. Avlayabiliriz onları." Soleil Moore'un ağzı oynamaya devam ediyor ama ses kesildi. Gerçeklik büzülüyor. Ta Kanada sınırındaydı, şimdi Albany'ye geriledi; şimdi Blithewood Kampüsü'nden küçük. Karlı orman, kütüphane, sığınak, kötü yemekhane, hepsi gitti, söndü. Delinin elinde ölüm. Kimin aklına gelirdi ki? Delinin elinde ölüm. Kimin aklına gelirdi ki? Halıda noktalar. Nokta değil. *Spiraller*. Bunca hafta. Spiraller üzerinde dolaştım. Bak. Şu aralığa. Dolapla süpürgeliğin arasına. *Örümcek*. Kuruyup kalmış. Örümcek Kurusu. Süpürge ucunun girmediği yerde. *Örümcek, spiral, bir de...* Ne? Beşinci Lego adamı. Bir karış ötemde. Yan yatmış. Benim gibi. Bak.

Korsan. Ne komik.

Göz bandı var.

Tek gözlü.

Lego Adam

korsan

ulan.

Holly

deyin

ona

. . .

. .

.

Bir Muvakkidin Labirenti

2025

1 Nisan

Arkasına Toronto'nun puslu ışığını almış eski evim bu gece perili gibi. Yıldızlar, birbirine girmiş dallara ateşböcekleri misali tutunmuş. Arabaya "Far kapat, radyo kapat" diyorum ve Toru Takemitsu'nun "Zaman Dediğin Benden Akar" şarkısı sözünün ortasında kesiliyor. 23. 11 diyor arabamın saati. Kımıldanamayacak kadar ağırlaştım. Mutant mıyız biz? Böyle mi evrimleştik? Yoksa tasarlanmış varlıklar mıyız? Kim tasarladı? Tasarımcımız neden bu kadar uğraştıktan sonra sahneden çekildi de, bizi varlık sebebimize dair merakımızla baş başa bıraktı? Eğlence olsun diye mi? Sapıklıktan mı? Espri mi? Bizi yargılamak için mi? "Neyin peşindesin?" diye soruyorum arabama, geceye, Kanada'ya. Kemiklerim, bedenim, ruhum bitkin geliyor. Bu sabah saat beş olmadan kalktım, altı elli beş uçağıyla Vancouver'a gittim, Coupland Heights Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'ne vardığımda, Mesih Sendromu'ndan ve akut hissikablelvukudan mustarip bir hasta yerine cümle kapısını kuşatmış bir basın ordusu buldum. İçeride eski öğrencim ve arkadaşım Dr. Adnan Buyoya, meslek hayatının en kötü gününü yaşamaktaydı. Oscar Gomez'in karısı, karısının ağabeyi, avukatları ve üç üst düzey yöneticiyle toplantıya girdim. Hastanenin özel güvenlik şirketinin temsilcisi "maalesef katılamamış"tı, fakat avukatları not alıyordu. Bayan Gomez'in yüzü gözyaşlarından yol

yol olmuştu. Bıkkınlıktan öfkeye savrulan bir haldeydi: "Kapımızın önünde televizyon kameraları var! Çocuklar babalarını YouTube'da görüyor ama babaları mucizeler yaratan biri mi, suçlu mu, deli mi bilemiyorlar. Televizyonu açmaya, internete girmeye korkuyoruz ama açmadan, girmeden de duramıyoruz. Nerede bu adam? Hani güvenlikli hastaneydi burası, bütün tabelalarda yazıyor? Nasıl sırra kadem basabiliyor Oscar?"

Adnan Buyoya yetenekli bir genç psikiyatr ama tek söyleyebildiği, Bay Gomez'in kilitli odadan hastane personeline yakalanmadan nasıl kaçtığını şimdilik bilemediği, kameraların da muhtemelen arızalı oldukları için kayıt yapmadığı oldu. Dün gece nöbetçi olan erkek hemşirenin, Adnan'a anlattıklarına göre Bay Gomez, Aziz Marcus'un o gece Yakub'un Merdiveni'ni indirerek onu Tanrı katına çağıracağını, dünyada Tanrı'nın Krallığı'nın kurulmasını görüşeceklerini söylemiş, ama tabii hemşire bunu ciddiye almamış o sırada. Hastane müdürü, Bayan Gomez'i ilk önceliklerinin kocasını bulmak olduğuna temin etti ve bu güvenlik ihlalini etraflıca soruşturacaklarına söz verdi. Adnan ise, YouTube'da 750.000 kere –belki şimdiye birkaç milyon– izlenen videoların ardından "Washington Street Kâhini"nin tespit edilmesinin an meselesi olduğunu öne sürdü. Bay Gomez'in bundan sonraki hamlesine ilişkin öngörülerim sorulana kadar ben bir şey söylemedim. O zaman, Mesih Sendromu olgularının çoğunlukla kısa sürdüğünü, fakat Bay Gomez'in bir olgu geçmişi olmaması nedeniyle tahminimi dayandıracak bir veri bulamadığımı dile getirdim. "Lan ne güzel" diye homurdandı Bayan Gomez'in ağabeyi, "bir bok anlatmayan bir uzmanımız daha oldu."

Bana kalsa Bayan Gomez'in ağabeyine her bir boku anlatırdım da, bazı gerçekler akillerin mahkemelerinde nazarı dikkate alınmıyor. Her neyse, Bayan Gomez artık dul ol-

duğuna, çocuklarının dahi babalarına 1 Nisan 2025 günü ne olduğunu öğrenemeden öleceklerine inanmazdı. Toplantıdan sonra elimden tek gelen, Adnan'ın ben gelmeden saatler önce kaçmış bir hasta için beni Kanada'nın üç saat dilimi ötesinden çağırmış olması nedeniyle ardı ardına sıraladığı özürlere son vermek oldu. Eski öğrencime ve meslektaşıma şans dileyip Coupland Hastanesi'ni mutfak kapısından terk ettim. Devasa ve yağmur altındaki otoparkta kiralık arabamı bulmam epey uzun sürdü. Bulduğumda ise günüm çok daha acayip bir hal aldı, hiç de hoş olmadı.

Puhu kuşu ötüyor. Kalk. Bütün gece burada oturamam ki.

Mutfak masasında Sadakat'in getirdiği ayakkabı kutusu kadar bir koli var ama bütün gün tek lokma yemediğimden, haftada bir gelen bakıcım Bayan Tavistock'un yaptığı patlıcan dolmasını mikrodalgaya atıyorum. Kaloriferi iyice açıyorum. Karlar eridi ama daha ilkbahar havası yok. Yemeğimin yanında bir kadeh rioja içerken *Kore Psikiyatri Dergisi*'nde bir makale okuyorum. Koli bundan sonra aklıma geliyor. Gönderen, Age Nass-Odegard diye biri; Norveç'in Trondheim kentindeki bir sağırlar okulundan göndermiş, ki ben Norveç'e Klara Koskov olduğumdan bu yana gitmedim. Koliyi çalışma odama götürüp portatif patlayıcı dedektörüyle kontrol ediyorum. LED yeşil kalınca, iki kat kahverengi paket kâğıdını açıyorum. Bunun içinde sağlam bir mukavva kutu, onun içinde de baloncuklu poşete sarılmış maun bir kutu var. Menteşeli kapağını açtığımda, içinde bir kilitli poşete konmuş, 1980'lerden kalma kaba saba bir Sony Walkman buluyorum. Alete metal, plastik ve köpükten mamul bir kulaklık takılmış. İçinde C30 BASF kaset var, bu markanın varlığını bile unutmuştum. Patlayıcı dedektörüne Walkman'i de gösterdikten sonra, yine maun kutunun içinden çıkan üç sayfalık mektubu okuyorum:

Ovre Fjellberg İşitme Engelliler Okulu
Gransveien 13,
7032 TRONDHEIM
Norge/Norveç
15 Mart 2025

Sayın "Marinus"

Öncelikle affınızı dilerim. Size Bay mı, Bayan mı, Doktor mu diye hitap edeceğimi bilmiyorum, adınızı soyadınızı da bilmiyorum. Benim adım Age Nass-Odegard. Belki Bayan Esther Little size adımı söylemiştir ama bu mektubu söylememiş varsayarak yazıyorum. Yetmiş dört yaşında bir erkeğim, memleketim Norveç'in Trondheim kentinde yaşıyorum. Size bir yabancının neden eski bir ses cihazı gönderdiğini bilmiyorsanız hikâyemin tamamı aşağıdadır.

Babam Ovre Fjellberg Okulu'nu 1932 yılında, kardeşi Martin'in doğuştan sağır olması ve o dönemde insanların tavırlarının çok ilkel olması sebebiyle kurmuş. Ben 1950 doğumluyum ve on yaşıma geldiğimde işaret dilini akıcı kullanabiliyordum (tabii Norveççe). Annem Ovre Fjellberg Okulu'nun ofis sorumlusuydu, amcam Martin ise bahçıvan olmuştu; haliyle ailemizin tüm hayatı okul ve öğrencilerimizden ibaretti. Oslo Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nden 1975 yılında mezun olup Trondheim'a döndüm ve Ovre Fjellberg'de öğretmenliğe başladım. Kemanı çok sevdiğim için okulda bir Müzik ve Drama Bölümü de kurdum. İşitme kabiliyeti olan insanlar sağırların müziği çeşitli şekillerde duyumsayabildiklerini pek bilmediklerinden, okulumuzda bir gelenek olarak hem sağırlara hem işiten kişilere kasabanın amatör orkestrasıyla bahar konserleri düzenlenmeye başladık. İşaret, dans, amplifikasyon, resimler gibi unsurlar kullanıldı. Anlatacağım olayın yaşandığı 1984 yılında, konserimiz için Jean Sibelius'un *Tuenola Kuğusu* eserini seçmiştim. Çok güzeldir. Belki biliyorsunuzdur.

Her neyse, 1984 yılında ufkumuzda bir kara bulut görünmekteydi. Okulun mali durumu kritikti. Ovre Fjellberg bir hayır kurumu olmasına rağmen maaşları ve diğer masrafları büyük ölçüde Oslo sübvansiyonuyla karşılayabiliyorduk. Kırk yıllık siyasetle canınızı sıkmayayım; sonuçta hükümet, öğrencileri arabayla iki saat uzaklıktaki bir başka okula gitmek zorunda bırakmak için desteğimizi kesti. Karara itiraz ettik fakat ekonomik bağımsızlığımız veya siyasi nüfuzumuz olmadığı için, yarım yüzyıldır bunca güzel iş çıkarmış olan biricik okulumuz kapanma noktasındaydı. Bu ailemiz için bir trajediydi.

Fakat Haziran 1984'te bir gün odama bir misafir geldi. Elli yaşlarındaydı belki. Kısa kır saçlı, erkeksi giyimli bir kadındı ve yüzünden pek çok yaşanmışlık okunuyordu. Rahatsız ettiği için kırık Norveççesiyle özür diledikten sonra İngilizce görüşüp görüşemeyeceğimizi sordu. "Olur" dedim. Adının Esther Little olduğunu söyledi. Öğrencilerimizin son konserine katılmış ve çok beğenmişti. Okulun mali açıdan zor durumda olduğunu da duymuştu, mümkünse yardım etmek istiyordu. Kendisine "Elinizde sihirli değneğiniz varsa dinliyorum" dedim. Esther Little masama küçük bir ahşap kutu koydu. Size şimdi gönderdiğim kutu budur. İçinde bir portatif kasetçalar ve kaset vardı. Sonra Esther Little istediğini anlattı. Bu nesneleri birkaç sene saklar, daha sonra arkadaşı "Marinus"un New York adresine postalarsam, Oslo'daki avukatları aracılığıyla okulumuza büyük bir bağış yapacaktı.

Kabul etmeli miydim? Esther Little düşüncelerimi okudu. "Hayır" dedi, "uyuşturucu kaçakçısı, terörist, casus filan değilim. Batı Avustralyalı eksantrik bir hayırseverim. Kasette Marinus'a bir mesaj var, zamanı geldiğinde dinlemesi gerekiyor." Bu satırları yazarken, ona neden inandığımı bilmiyorum ama bazen öylesine inanacağınız insanlarla da karşılaşırsınız. İçgüdüseldir. Esther Little'a inandım. Oslo'daki hukuk bürosu saygın ve muhafazakâr bir firmaydı, belki kararımı bu da etki-

ledi. "Neden kutuyu Oslo'daki avukatlarınıza emanet edip belli bir tarihte New York'a göndertmiyorsunuz?" diye sorduğumda Esther Little, "Avukatların biri gider biri gelir" dedi. "En temkinli olanları bile göz önündedir, üstelik hepsi para için çalışır. Ama siz dünyanın sessiz sakin bir köşesinde dürüst bir adamsınız ve uzun bir ömrünüz olacak." Son olarak, teklif ettiği bağış miktarını yazdı. O kâğıda bakarken rengimin hortlak görmüş gibi attığından eminim. Okulumuz en az beş yıl rahat edecekti. Esther Little, "Mütevelli heyetinize, parayı Ovre Fjellberg Okulu'nun çalışmalarını çok önemseyen, varlıklı bir kişinin isim vermeden bağışladığını söyleyin. Gerçek de bu" dedi. Bu kutunun ve anlaşmamızın küçük bir sır olarak kalması gerektiğini anladım.

El sıkıştık. Haliyle son sorum, "Kutuyu bu 'Marinus'un Manhattan adresine ne zaman göndereceğim?" oldu. Esther Little, bir kutudan küçük bir Sibelius biblosu çıkarıp yüksek bir rafa koydu ve şöyle dedi: "Sibelius'un tuzla buz olduğu gün kutuyu yollayacaksınız." Belki doğru anlamamışımdır diye tekrarladım. "Biblo önümüzdeki hafta kırılırsa kutuyu önümüzdeki hafta göndereceğim. 2000 yılında kırılırsa 2000 yılında göndereceğim. Biblo kırılmadan ben ölürsem, hiç göndermeyeceğim, öyle mi?" "Aynen öyle" dedi Esther Little. "Eksantrik bir insan olduğumu söylemiştim" diye de ekledi. Vedalaştık ve açık konuşayım ki gittikten sonra "Acaba hayal mi gördüm?" dedim. Fakat ertesi gün Oslo'daki avukat arayıp banka hesabımızı istedi ve Esther Little'ın vaat ettiği para son kronuna kadar yatırıldı. Ovre Fjellberg kurtulmuştu. Üç dört yıl sonra hükümetin yaklaşımı değişti ve okulumuza büyük bir yatırım yapıldı ama şurası muhakkak ki, en zor zamanımızda bizi Bayan Esther Little kurtarmıştı. 2004 yılında okulun müdürü oldum, birkaç yıl önce de emekliye ayrıldım ama hâlâ mütevelli heyetindeyim ve eski ofisimi bugün bile çalışma odası olarak kullanıyorum. Jean Sibelius bunca yıl odamı sırrımı bilen bir adam gibi izledi.

Sonunu tahmin ettiniz herhalde. Dün bahar ilk kez yüzünü gösterdi. Ben de çoğu Norveçli gibi odamı havalandırmak için camı açtım. Aşağıdaki kortlarda öğrenciler tenis oynuyordu. Sabah kahvemi yapmak üzere odamdan çıktım. Bir ses duydum. Döndüğümde Jean Sibelius yerdeydi. Göğsü ve başı tuzla buz olmuştu. Hemen yanında bir tenis topu duruyordu. Belki on binde bir ihtimaldi ama vakit gelmişti. Dolayısıyla söz verdiğim gibi kutuyu, bu garip öyküyü de yazarak gönderiyorum. Kasetteki mesaj kırk yıl bozulmadan kalmıştır umarım, ben hiç dinlemedim. Bayan Little hâlâ sağsa (yüz yaşını geçmiş olmalı), ona dünyanın sessiz sakin bir köşesinde hakikaten uzun bir ömür sürmüş dürüst adamdan selam söyleyin.

Saygılarımla,

Age Nass-Odegard

Kalbim depara kalktı, görünürde bitiş çizgisi yok. Kandırmaca mı acaba? Yazıtımı alıp shirabu'ya soruyorum Ovre Fjellberg İşitme Engelliler Okulu diye, işte karşımda. Sahte websitesi olabilir mi? Mümkün, öte yandan Sibelius biblosu ve Norveç'in ücra köşesi buram buram Esther Little kokuyor. Bu işareti 1984'te koyduysa, Yazı'dan görünenlere karşılık veriyordu muhtemelen. İlk Görev Yazıldıysa, belki, ama sadece belki, geçen kırk bir yıldır inandığımız gibi bir facia ile sonuçlanmamıştı. Fakat Xi Lo, Holokai ve Esther Little'ın ölümleri daha büyük bir planın nasıl parçası olabilirdi? Neyse ki çekmecemde birkaç tane kalem pil var da –bunlar da çoktan tedavülden kalktı– Walkman'e koyuyorum. Piller bayatlamış mıdır ki? Kulaklığı takıyorum, bir an duraksayıp çalma düğmesine basıyorum. Makaralar dönüyor. Birkaç saniye sessizlikten sonra manyetik hışırtı geliyor, ardından bir çat sesiyle kayıt başlıyor. Uzak motosiklet gürültüsünün üzerine tanıdık bir ses geliyor; sesin tınısı ve hırıltısı soluğumu tıkıyor, kalbimi nice zaman önce kaybettiğim arkadaşımın acısıyla sızlatıyor.

"Marinus, ben Esther, bugün günlerden... 7 Haziran 1984. Gravesend'de toplanmamızdan önce Trondheim'a bir uğradım. Güzel kasaba. Pek hareketli değil. Çok beyaz – hatta bir taksici bana 'Afrika'nın neresindensiniz?' diye sordu." Sigara yakarken kıkırdadığını duyuyorum. "Her neyse Marinus, İlk Görev'le ilgili Yazı'dan görünenler oldu bana. Hayal meyaldi, eksikti falan ama gördüklerim ateş... kaçış... bir de ölüm. Alacakaranlık'ta Ölüm, bir de güneşli odada ölüm. Yazı doğru ise ben bir biçimde hayatta kalacağım ama bana bir delik gerekecek. Sığınmam gerekecek. Gizli ve kilitli olması lazım ki, Münzeviler aramaya geldiklerinde, Constantin kesin gelir, bulamasınlar. Yani senin beni tekrar çıkarman gerekecek. Sana anahtarı ulaştırmam gerekecek." Bir cam takırtısı duyuyorum, Esther'in masada kül tablasını çektiğini tahmin ediyorum. "Yazı bana ağaçlar arasında mezarlar gösterdi, bir de isim: 'Blithewood.' Bul orayı ve git ilk fırsatta. Tanıdığın birine rastlayacaksın. O kişi bana yataklık etti. Çok kilit var ama anahtarın hangi kilide uyacağını anlaman için bir işaret gönderdim bile. Bul o kilidi Marinus. Aç. Beni ölümden döndür." O Norveç yazında dışarıdan geçen dondurma arabasının müziği geliyor geriden. "Bu kaseti dinlemen tetikleyicidir. Bir düşman çok yakın zamanda bir teklif yapacak. Sakla bu işareti. Bu kutuyu sakla. Zaten çok yakınında o. Yazı, ona güvenebilir misin güvenemez misin, bir şey demiyor. Onun teklifi, İkinci Görev'in nüvesi olacak. Olaylar hızla ilerleyecek bundan sonra. Yedi gün sonra Savaş öyle ya da böyle bitecek. İşler yolunda giderse, bitmeden karşılaşacağız. O zaman görüşürüz madem." Çat.

Kayıt bitiyor, kaset hışırdıyor, durdurma tuşuna basıyorum. Tahminler, yarı-tahminler, sorular her tarafıma yumruk gibi iniyor. Arkadaşlarım ve ben, Esther'in ruhunun Joseph Rhimes'ı öldürüp Holly Sykes'ın belleğini redakte ettik-

ten sonra, aldığı yaralara daha fazla dayanamadığına inandık hep. Esther'den 1984'ten beri haber alınamamasını başka nasıl açıklayacaktık? Gelgelelim bu kaset dramatik bir alternatif çıkardı ortaya. İlk Görev'den sonra Esther'in ruhu ölümcül değilse de kritik bir seviyede çözülmüş demek. Bunun üzerine, olanlardan habersiz bir bedenin derinliklerine sığınmış, Karşı Yazı'nın düsturuyla hareket eden Gölgeli Yol avcılarının bulup öldüremeyeceği şekilde saklanmış. Anahtarımı ve işaretleri önceden göndermesi sayesinde, tekrar örülen ruhunu bulup sığındıktan kırk bir sene sonra kurtarma ihtimalim belirdi. Anoreksik denecek kadar zayıf bir ihtimal. Bir başkasının hafızalar parallaksında sadece birkaç saat geçirdikten sonra bile bilinç dağılıyor. Yıllardır bedensiz yaşayan Esther'in ruhu, adını bile hatırlıyor mudur ki?

Kleinburg ormanını çerçeveleyen pencerenin yansımasında Iris Fenby'nin yüzüne bakıyorum. Dolgun dudakları, basıkça burnu, orta yaşın gümüşe buladığı kısa siyah kıvırcık saçları... Bu orman, Holosen Çağı'nda Ontario'nun çoğunu kaplayan ormanların kalıntısı. Ağaçların parsellenmeye, ormancılığa, duble yollara ve golf sahalarına karşı savaşı kaybedildi edilecek. Esther Little hâlâ hayatta olabilir mi? Bilmiyorum. Bilemiyorum. Esther, Gedik'e söz geçirebilirdi; madem öyle neden bir Muvakkit'e sığınmadı? Belki çok göze batacak diye. Peki ya Esther'in mesajının sonu? "Bir düşman çok yakın zamanda bir teklif yapacak" "Zaten çok yakınında o" ne demek? Toronto'nun kuzeybatısında varlıklı kesimin banliyölerinde korunaklı, kurşun geçirmez evde gece yarısı ve Esther'in bu manyetik banda kelimeler okuduğu tarihten kırk bir yıl sonrası. Müneccimliğe vâkıf bir Muvakkit için bile bu kadar isabetli öngörü...

Abajurun üstünde cihazım ötüyor. Cevaplamadan önce içimden bir ses, "Norveç'ten gelen paketi kitapların arkası-

na sakla" diyor. Cihaz arayanı gösteremiyor. Geç oldu. Açsam mı? "Evet?"

"Marinus" diyor bir erkek sesi. "Ben Elijah D'Arnoq."

Aramasına apışıp kalıyorum; gerçi Vancouver'da Hugo Lamb aradıktan sonra şaşırmamam lazım. "Çok şaşırdım."

Çıt çıkmıyor. "Şaşırmışsındır tahmin ederim. Ben de olsam şaşırırdım."

"Tahmin mi edersin? Kendini bir şey mi sanıyorsun?"

"Evet." D'Arnoq'un sesi dalgın. "Belki sanıyorum."

Eğilerek lambanın fişini çekiyorum dışarıdan görünmeyeyim diye. "Kabalık etmiş olmayayım da D'Arnoq, bir an önce sadede gelip Oscar Gomez'in havasını basarsan ben de kapatayım. Malum geç oldu, çok yorucu bir gündü."

Dertli, çektiren bir sessizlik. "Bitsin istiyorum."

"Ne bitsin? Bu görüşme mi? Keyfin bilir. Hoşça kal."

"*Hayır,* Marinus. Dönmek istiyorum."

Son cümleyi yanlış mı duydum acaba?

D'Arnoq somurtkan çocuk gibi tekrarlıyor: "Dönmek istiyorum."

"Ha ben sana 'Sahi mi?' diyeceğim, sen de 'Hadi ordan enayi' diyeceksin. Son ergenliğimde böyle bir muhabbet vardı."

"Ben bir... Bir dekanteye daha dayanamayacağım. Saf değiştirmek istiyorum."

Münzevi'nin sözlerinden daha acayip olan şey ses tonu, her zamanki kibrinin eksikliği. Ama daha bunu yutmama bir ışık yılı var. "Peki, D'Arnoq" diyorum, "madem tahmin, vicdan gibi melekeleri ediniverdin, söyle bakalım: Cihazın diğer ucunda sen olsan, üst düzey bir Münzevi'nin bu pişmanlık ifadesine ne karşılık verirdin?"

"Tek kelimesine inanmazdım. 'Aklın neredeydi?' diye sorardım."

"Hah, iyi dedin onu. Aklın neredeydi?"

"Yeni değil. Böyle bir... yirmi yıldır falan... içim kaldırmı-

yordu zaten. Artık dayanamayacağım ama. Benim... Bak geçen sene Rivas-Godoy, bizim Onuncu Münzevi, Sao Paulo'nun gecekondu mahallesi Paraisopolis'ten beş yaşında birini aldı. Enzo'ydu çocuğun adı. Enzo yetimdi, hiç arkadaşı yoktu, itilip kakılıyordu, çakra gözü parlaktı, Rivas-Godoy onun ağabeyi oldu... Tam kitabına göre bir alım. Sızıntı muayenesini ben yaptım, Enzo pırıl pırıldı, hiç Muvakkitlik izi yoktu. Onayını verdim, Yeniden Doğum Günü için Şapel'deyken Rivas-Godoy Enzo'yu getirdi..."

Daha şimdiden beş kez laf sokabilirdim, sokmadım.

"...Noel Baba'yla tanıştırmaya." D'Arnoq'un yüzünü buruşturması sesinden anlaşılıyor.

"Beyaz erkek. Altmış yaşlarında. Hayali."

"Evet. Enzo'yla dalga geçmişler Noel Baba gerçektir dediği için. Rivas-Godoy da Enzo'ya onu Laponya'ya götüreceğini söylemiş. Oldu mu Taşlı Yol sana Kuzey Kutbu'na kestirme yol? Şapel, Noel Baba'nın yemek salonuydu, Alacakaranlık manzarası ise... Laponya işte. Enzo hayatında gecekondu mahallesinden başka yer görmediğinden..." D'Arnoq tıslayarak göğüs geçiriyor, "...inandı tabii. Rivas-Godoy, benim de rengeyikleri hastalanırsa bakan baytar olduğumu söyledi. Enzo 'Vay be' dedi. Sonra Rivas-Godoy, Enzo'ya 'Git Noel Baba'nın babasına bak Enzo, tabloda' dedi. 'Sihirli konuşan tablodur, merhaba de.' Çocuğun hayatının son anı, en mutlu anı oldu herhalde. Ama ardından, Gündönümü Doğum Günü'nde Kara Şarap'ı içerken Rivas-Godoy geri zekâlı Brezilyalı velet diye kahkahalar atınca... Kadehimi bitiremeyecektim."

"Ama bir şekilde bitirdin tabii."

"Yahu, ben üst düzey Münzevi'yim! Başka ne yapabilirdim ki?"

"Gedik'ten Mariana Çukuru'nun orta yerinde çıkardın. Hem vicdanın temizlenirdi, hem yaban hayatına bir katkın olurdu, hem de bu pırıl pırıl timsah gözyaşlarını akıtmazdın bana."

D'Arnoq'ın fısıldayışı kırık. "Dekante işi bitmeli."

"Sao Paulolu Enzo hakikaten çok sevimli çocukmuş demek ki. Bu arada sen de farkındasındır, bu cihazlar ne kadar güvenli belli değil."

"İstihbarat şefimiz benim, kimse dinleyemez. Mesele sadece Enzo değil. Bugünkü Oscar Gomez de değil. Hepsi birden. Pfenninger'ın bana Kör Kathar'ı, inşa ettiği şeyi, neye yaradığını anlattığı günden beri tanık olduğum... Bak istiyorsan 'kötülük' lafını edeyim tamam mı? Kendimi şerbetledim elbette. Yalanları yiyip yuttum. 'Sekiz milyarın içinde yılda dört tanesinin ne önemli var?' martavalını sindirdim... Ama bıktım. Alımlardan, bakımlardan, cinayetten, ruhölümlerden bunaldım. Kötülükten tiksindim. Muvakkitler haklı. Başından beri haklıydınız."

"Ya gençlik elden gidince ne olacak D'Arnoq?"

"O zaman yine hayatta olacağım... Şimdi olduğum şey değil."

Verandadan bir gıcırtı geliyor.

Tuzak mı kuruyorlar? Dışarı bakıyorum; rakunmuş.

"Yeni görüşlerini Bay Pfenninger ile paylaştın mı?"

"Marinus, oturup dalga geçeceksen kapatayım ben. İrtidat, Gölgeli Yol Düsturu'nda idamlık suçtur. Hem senin de işine geliyor bu: Benim hayatta kalmam için tek çıkar yolum, en büyük düşmanını onlar beni öldürmeden yok etmene yardımcı olmak."

Elijah D'Arnoq gebersin gitsin de, sormam lazım: "Düşmanımızı tam olarak nasıl ortadan kaldırmamızı öneriyorsun?"

"Alacakaranlık Şapeli'ni psiko-istimlak ederek."

"Denedik. Sonuçları malumundur." Gerçi bugün Norveç'ten gelen kolinin ardından bundan emin değilim.

"Muvakkitler yenildi ama İlk Tecavüz sırasında karşınızda ne bulacağınızı bilmiyordunuz. Değil mi?"

"Giderecek misin bu cehaletimizi?"

D'Arnoq'un sessizliği çok, çok uzun sürüyor. "Gidereceğim."

Elijah D'Arnoq'un niyetinin gerçek olmasına normalde en fazla yüzde beş ihtimal verirdim ama Esther Little'a görünmüş bu, üstelik yanlış anlamadıysam D'Arnoq'la birlik olmamı, hiç değilse ona inanmış gibi yapmamı söyledi. "Can kulağıyla dinliyorum."

"Olmaz. Bunu yüz yüze konuşmamız lazım Marinus."

Yüzde bire düştü. Beni tuzağa çekecek, içine düştüğümde de kapanacak. "Nereyi öneriyorsun?"

Rakun, Zorro maskeli yüzünü bana çeviriyor.

"Ağzına geleni söylemeyeceksen, senin arabanın içindeyim, kapıda. Götüm dondu. Köklesene kaloriferi."

3 Nisan

Poughkeepsie İstasyonu'nda hava Grand Central'dakine göre daha soğuk ama güneş çıkmış, peronda kış boyu duran karların son kalıntılarını eritiyor. Avrupa'da kayak tatillerini, Guggenheim'da stajı, viral zoonozları konuşan bir bölük öğrenciyle birlikte üstgeçitten yürüyüp turnikeden geçiyor, 1920'lerden kalma kilisemsi bekleme salonundan çıkıyor, kaldırımda benden birkaç yaş büyük, siyah şişme yelekli, hibrid Chevrolet'nin yanında elindeki DR I. FENBY tabelasıyla bekleyen kadına gidiyorum. Kabarık saçları kestaneye boyanmış ama diplerden beyazlar görünüyor, turkuaz çerçeveli gözlüğü ise yüzündeki hastalıklı rengi daha da ortaya çıkarıyor. Teşbihte hata olmasa, yüzü kimsenin gelmediği bir partiye benziyor denebilir. "Günaydın" diyorum ona. "Ben Dr. Fenby."

Sürücü irkiliyor: "A, Dr. Fenby siz miydiniz?"

Niye bu kadar şaşırdı ki? Siyahım diye mi? Sene olmuş 2020 küsur, üniversite şehrinde... "Ee, evet, benim. Bir sakıncası mı vardı?"

"Yok, hayır. Hayır hayır. Buyurun geçin. Bagajınız bu kadar mı?"

"Günübirlik geldim." Şaşkınlığımı üstümden atamadan Chevrolet'ye biniyorum. O da direksiyona geçip emniyet kemerini takıyor. "Blithewood Kampüsü'ne mi gidiyorduk Dr. Fenby?" Sesinde birtakım bronş sorunları tıkırdıyor."

"Evet, lütfen." Acaba tepkisi bana mı abartılı geldi? "Biliyorsanız rektörlüğe bırakmanızı rica edeceğim."

"Elbette. Bay Stein'ı yüz kere getirip götürmüşümdür. Rektör Bey'i mi ziyaret edeceksiniz?"

"Hayır. Bir başkasını..."

"Peki." Kimlik kartında "Wendy Hanger" yazıyor. "Gidelim o zaman. Chevrolet: marş." Arabanın motoru çalışıyor, sinyali yanıyor, yola çıkıyoruz. Wendy Hanger, kimlik fotoğrafında da ürkek duruyor. Belki hayat hiç izin vermemiştir gardını indirmesine. Belki on dört saat mesaiden sonra gelmiştir buraya. Belki kahve çarpmıştır.

Otoparklardan, lastikçi ve egzozculardan, Walmart'tan, bir okuldan ve bir plastik kalıpçıdan geçiyoruz. Sürücüm konuşkan değil, bana uyar. Aklım dün gece 119A'daki galeride yapılan toplantıya gidiyor. Unalaq oralı olduğu için benden önce gelmişti; Oşima Arjantin'den geldi, on sekizine girdiği için daha serbest seyahat edebilen Arkady, Berlin'den katıldı; Roho Atina'dan, L'Ohkna ise Bermuda'dan geldi. Bir mekânda toplanmayışımız yıllar vardı. Sadakat bir Duraklatma Fiili gerçekleştirdi, başladık. Beş meslektaşıma, Elijah D'Arnoq'un iki gece önce Kleinburg'daki evime gelişini, saf değiştirmek istemesini ve teklif ettiği İkinci Görev'i ayrıntılarıyla anlattım. Haliyle hepsi kuşkulandı.

"Bu kadar mı çabuk?" diye sordu Roho, vücudu kadar ince, kara ve kemikli parmaklarını birbirine geçirmiş üstünden bakarak. Tüysüz ve incecik gövdesiyle Roho, kimsenin aklına gelmeyecek aralıklardan sızmak için yaratılmış sanki. Mu-

vakkitler arasında genç, henüz beşinci dirilişinde, fakat akıl hocası Oşima'nın yanında yaman bir düellocu olmaya aday. "Birinci Görev'i beş yıl planladık, sonu felaket oldu. Sadece birkaç gün içinde bir İkinci Görev planlamak..." Roho burnunu kıvırıp başını sallıyor.

"D'Arnoq'un sözüne kalırsa çok kolay" dedi Unalaq. Kuzey Alaska'da Inuit yerlisi olarak ilk hayatı onda kutup dairesinin silinmez izlerini bıraktıysa da, otuzlarındaki mevcut bedeni sapına kadar Boston İrlandalısı kızılı, fakat cildi öylesine çilli ki etnik kökenini bir bakışta anlamak mümkün değil. "Fazlasıyla kolay hatta."

"Görünüşe göre hemfikiriz" dedi Oşima. Oşima, gerek on üçüncü yüzyıl Japonyası'na ait ruhu, gerekse 1940'ların Kenyası'nda doğmuş bedeniyle en yaşlı Muvakkitlerden biri. Roho'nun deyimiyle "işsiz caz bateristi" görünüşünü pekiştirecek şekilde giyiniyor; eski pardösüsüne, pırtık beresine bakın. Fakat psikodüelloda Oşima hepimizden tehlikeli. "D'Arnoq'un teklifi 'tuzak' diye bas bas bağırıyor."

"Fakat D'Arnoq izin verdi Marinus'un onu taramasına" dedi Arkady. Ruhu, bir önceki Doğu Asyalı bedeniyle taban tabana zıt, iri kemikli, gürbüz, sarışın, sivilceli, sesi daha tam oturmamış bir Macar delikanlının bedeninde. "Peki, kendinden tiksinmesi, Brezilyalı çocuk için duyduğu acı" diyor bana sorarak, "bunları bilinen geçmiş belleğinde buldun mu? Hakiki miydi, emin misin?"

"Evet" dedim ama ekledim de: "Fakat yerleştirilmiş anılar da olabilir. Münzeviler bizim saf değiştirmeye kalkan bir üyelerini kare kare taramadan geçirmeden, sırf dediklerine bakarak almayacağımızı bilirler. D'Arnoq'un, Gölgeli Yol'a bizzat Pfenninger tarafından karşı döndürülmeye gönüllü çıkması, dolayısıyla sözde saf değiştirme hareketine sahiden inanıyor olması da gayet mümkün."

"Bu dediğin Şapel'de ikinci idam mangasına kadar gider"

dedi Oşima, "Pfenninger da orada D'Arnoq'un yapay pişmanlığını redakte edip ağına düşürdüğü Muvakkitleri psikokırıma uğratır. Kabul edelim ki zekice. Constantin'in başının altından çıkacak çapta."

"Benim oyum hayır." L'Ohkna, otuzlu yaşlarında, soluk benizli, tepesi açılan, tombul bir Ulster'lının gövdesinde bulunuyor. L'Ohkna aramızdaki en genç Muvakkit; 1960'larda ilk dirilişi sırasında Xi Lo tarafından New Mexico'daki bir komünde bulundu. L'Ohkna'nın psikovoltajı hâlâ düşük olsa da, Derin İnternet'in ya da "Alternet"in baş mimarı haline geldi ve dünyadaki bütün büyük istihbarat teşkilatları onun onlarca suretinden birini avlamakla meşgul, tabii nafile. "Tek bir hatada Muvakkitlik biter. Bu kadar basit."

"Ama düşman da büyük bir risk almıyor mu?" diye sordu Unalaq. "En güçlü psikosoteriklerinden birini Münzevilere ve Kör Kathar'a karşı kullanarak?"

"Doğru" dedi Oşima, "ama onlar ne yaptıklarının farkında. Bize büyük bir ödül ve ağız sulandıran bir yem sunmak zorundalar. Peki söylesene Marinus: Sen ne düşünüyorsun bu beklenmedik açılım karşısında?"

"Bence pusu ama biz yine de kabul etmeliyiz ve bugünle İkinci Görev arasında bir noktada, pusuculara pusu atmanın yolunu bulmalıyız. Biz Savaş'ı kuvvetle kazanamayız. Her yıl birkaç kişiyi kurtarıyoruz ama baksanıza Oscar Gomez'e, kuş uçurtulmayan bir merkezden kaçırıldı, üstelik de kendi öğrencimin gözleri önünde. Sosyal medya, aktif çakraları biz aşılayamadan herkesin dikkatine getiriyor. Muvakkitlik, kadük kalma yolunda ilerliyor. Yeterince kalabalık değiliz. Ağımız çözülüyor."

Arkady kasvetli suskunluğu bozdu: "Bunu sen düşündüysen düşman da düşünmüştür. Pfenninger, bizi empasla ölüme sürüklemek yerine neden Kör Kathar'a kapı açma riskini alsın?"

"Ölümcül günahı kibir nedeniyle. Pfenninger, Muvakkitliği muhteşem bir kıyım hamlesiyle yok etmek istiyor, biz köşeye sıkışmış düşmanlarına da bu tuzağı sunuyor. Ama bu bize Şapel'de kısa bir zaman aralığı da verecek. Bir daha olmaz."

"O kısa zaman aralığında ne yapacağız" diye karşı çıktı L'Ohkna, "ruh-beden komple katledilmekten başka?"

"Buna cevap veremiyorum" dedim çaresiz. "Fakat cevabı olabilecek birinden haber aldım. Bundan 119A'nın dışında söz etmeyi gözüm kesmedi, ama madem şimdi hep bir aradayız, bir eski dostumuza kulak verelim." Kırk yıllık bir Walkman çıkartıp içine BASF kaset taktım.

Wendy Hanger'ın parmakları ritim tutarken dört şerit trafik kavşağı geçiyor. Parmağında yüzük yok. Bizim ışık yeşile dönüyor, fakat o arkadaki kamyon kornaya abanana kadar fark etmiyor. Tam kalkarken araba sarsılarak duruyor, "Aman öf be" diye homurdanıp "Chevrolet, marş!" diyor tekrar. Devam ediyoruz, bir Home Depot mağazasını da geçtikten kısa süre sonra Poughkeepsie gerimizde kalıyor. "Blithewood'a ne kadar var?" diye soruyorum.

"Otuz-kırk dakika." Wendy Hanger ağzına bir nikotin sakızı atıyor ve her çiğneyişinde sternokleidomastoideus kası dalgalanıyor. Yol ağaçların arasına bir dalıp bir çıkıyor. Ağaçlar tomurcuğa durmuş. Yol kenarında tabelada RED HOOK 7 mil yazıyor. İki bisikletliyi geçtiğimiz sırada Wendy Hanger cesaretini topluyor: "Dr. Fenby, acaba... Bir soru sorabilir miyim size?"

"Buyurun."

"Keçileri kaçırmışım gibi düşünebilirsiniz tabii."

"O halde şanslısınız Bayan Hanger. Ben psikiyatrım."

"Size 'Marinus' adı tanıdık geliyor mu?"

Bunu beklemiyordum. Gerçek adlarımızı gizlemeyiz ama uluorta da kullanmayız. "Neden sordunuz?"

Wendy Hanger'ın nefesi tıkanıyor. "Nasıl bildim bilmiyorum ama bildim bir şekilde... Şimdi şöyle... Benim... Kusura bakmayın, sağa çekmem lazım." Virajdan çıkar çıkmaz bir dinlenme alanı var karşımızda, Hudson Nehri'ne doğru inen ormanlık araziye bakan bir de bank. Wendy Hanger bana dönüyor. Ter basmış, gözleri kocaman. Yunus şeklindeki araba parfümü gitgide yavaşlayarak sallanıyor. "Marinus diye birini tanıyor musunuz, ya da Marinus siz misiniz?"

Az önce solladığımız bisikletliler hızla yanımızdan geçiyor.

"Bazı çevrelerde bu isimle bilinirim" diyorum.

Yüzü titriyor. Çocukluk aknesi iz bırakmış. "Yook artık" diyor. Başını sallıyor. "Daha doğmuş bile olamazdınız. Vay vay vay... Keşke bir sigara olsaydı."

"Stresinizi bronş tüplerinizden çıkarmayın Bayan Hanger. Sakızla devam edin. Neyse. Bir açıklama alacağım var gibi anlıyorum."

"Bu böyle..." kaşlarını çatıyor "...tuzak falan değil ya?"

"Keşke olsaydı; hiç değilse ne olup bittiğini bilirdim."

Şüphe, sıkıntı ve inanmazlık Wendy Hanger'ın yüzünde kavgaya tutuşuyor, kazananı belli değil. "Peki doktor hanım. Hikâyem şöyle: Milwaukee'de gençlik yıllarımda bir ara raydan çıktım. Aile sorunları, boşanma... madde kullanımı falan. Üvey ablam beni evden attı, sonunda kadınlar sokakta beni gördüklerinde çocuklarını karşı kaldırıma geçirir oldular. Ben de uyuşturucu..." İrkiliveriyor. Hatıralar eski olsa da acısı taze.

"Bağımlısı oldunuz" diyorum sakin bir sesle, "dolayısıyla da şimdi bu savaşı kazanmışsınız."

Wendy Hanger sakızını çiğniyor birkaç kez. "Olabilir. Ama 1983'ün yılbaşında, her taraf ışıl ışılken... kazanmış falan değildim o zamanlar. Dibe vurdum, üvey ablamın evine girdim, uyku ilaçlarını bulup bütün kutuyu bir şişe Jim Beam'le içtim. *Gökdelende Yangın* filmi oynuyordu ben... dalıp gittiğim-

de. İzlemiş miydiniz?" Ben cevap veremeden bir spor araba hızla yanımızdan geçiyor, Wendy Hanger sarsılıyor. "Uyandığımda hastanedeydim, midemde boğazımda hortumlar vardı. Üvey ablamın komşusu televizyonu açık görünce gelip beni bulmuş. Son anda ambulans çağırmış. İnsanlar uyku ilacını ağrısız zanneder ama öyle değil. Bir midenin bu kadar ağrıyabileceği hiç aklıma gelmezdi. Uyudum, uyandım, biraz daha uyudum. Bir daha uyandığımda geriatri servisinde buldum kendimi, aklımı kaçıracaktım, zannettim ki kırk yıl komada kaldım, o arada ihtiyarladım." Wendy Hanger acı acı gülüyor. "Ama yatağımın başında bir kadın oturuyordu. Personel miydi, gönüllü müydü, hasta mı bilmiyorum; elimi tuttu, bana 'Neden buradasınız Bayan Hanger?' diye sordu. Sesi hâlâ kulağımda. 'Neden buradasın Wendy?' Bir tuhaf konuşuyordu, aksanlı gibi ama... Nereli olduğunu bilemedim. Zenci değildi, ama beyaz da sayılmazdı. Böyle... kibardı, sanki... halden anlar bir melekmiş, yaptıkların ya da hayatın sana yaptıkları nedeniyle yargılamazmış gibi bir hali vardı. Nasıl oldu anlamadım ama ona... başka kimseye anlatmadığım şeyler anlatmaya başladım." Wendy Hanger ellerinin tersine bakıyor uzun uzun. "Aniden gece yarısı oldu. Bu kadın bana gülümsedi ve 'En kötüsünü atlattın. Yeni yılın kutlu olsun' dedi. Ben de... Gözyaşlarına boğuldum birden. Neden bilmiyorum."

"Adını söyledi mi?"

Wendy'nin gözlerinden bir şey anlaşılmıyor.

"Adı Esther Little mıydı Wendy?"

Wendy Hanger derin bir nefes alıyor: "Bunu bileceğinizi de söylemişti. O bilecek demişti. İyi de siz 1984'te küçücük çocuktunuz herhalde. Neler oluyor? Bu nasıl..."

"Esther Little size, bana iletmen için bir mesaj verdi mi?"

"Evet. Verdi doktor hanım. Bana, daha iki üç saat önce tanıdığı intihara meyilli, evsiz bir müptelaya, Marinus isimli bir meslektaşına iletmesi için mesaj verdi. Be-be-be-ben ora-

da şey diye sordum, 'Bu Marinus adı mıdır, soyadı mıdır, lakabı mıdır?' diye. Esther Little dedi ki 'Marinus, Marinus'tur' sonrada da ileteceğim şeyi söyledi."

"Dinliyorum Wendy. Söyle hadi."

"Riga Yıldızı Günü'nde Üç."

Dünya sustu. "Riga Yıldızı Gününde Üç mü dedi?"

"Evet, ne bir eksik ne bir fazla." Beni inceliyor.

Riga Yıldızı. Bu sözü bir yerden hatırladığımı biliyorum, belleğime uzanıyorum ama parmaklarım içinden geçip gidiyor. Yok. Sabır göstermem gerekecek.

"Milwaukee'deki hasta yatağımda" diyor artık muhtemelen hiç tadı kalmamış sakızı çiğnerken Wendy Hanger, "Riga hiçbir şey ifade etmeyince, kodlamasını istedim: R-İ-G-A dedi. Sonra bu Marinus'u nerede bulup mesajı ileteceğimi sordum. Esther 'Hayır' dedi, 'daha vakti gelmedi'. Vaktin ne zaman geleceğini sordum, o da" Wendy Hanger yutkunurken şahdamarı küt küt atıyor. " O da 'Babaanne olduğun gün' dedi."

Tam bir Esther Little. "Tebrik ederim" diyorum Wendy Hanger'a. "Kız mı oğlan mı?"

Bu rahatlığımdan daha da huzursuz olmuşa benziyor. "Kız. Gelinim bu sabaha karşı Santa Fe'de doğurdu. Daha iki haftası vardı ama gece yarısında çıkageldi Rainbow Hanger. Gelinin ailesi hippi de. Her neyse, sizin bu... Ben o zaman sandım ki Esther'in aklı gelip gidiyor, belki de... Tanrım. Aklı başında olan insan benim gibi bir kopuktan böyle bir şey ister mi? Hele de yüz tane hap yutmuş birinden? Sordum ben de. Esther, içimdeki müptelanın öldüğünü ama gerçek benliğimin hayatta olduğunu söyledi. 'Bundan sonrası güzel olacak' dedi. 'Riga' mesajının ve vadesinin sabit kalemle yazıldığını, bundan yıllar sonra günü geldiğinde Marinus'un beni bulacağını, fakat bir başka isimle karşıma çıkıp..." Wendy Hanger burnunu çekiyor, gözlerinden yaşlar boşanıyor. "Neden ağlıyorum?"

Bir paket mendil uzatıyorum.

"Yaşıyor mu hâlâ? Çok ihtiyarlamış olsa gerek yaşıyorsa."

"Karşılaştığın kadın artık aramızda değil."

Taze babaanne başını sallıyor şaşırmadan. "Yazık. Teşekkür etmek isterdim. Çok şey borçluyum ona."

"Ne gibi?"

Wendy Hanger şaşkın, fakat bana anlatacak. "Ağır ağır uykuya daldım, sabaha kadar uyudum. Esther gitmişti. Hemşire kahvaltı getirdi, o gün beni özel odaya alacaklarını söyledi. 'Bir yanlışlık olmasın' dedim, 'benim sigortam yok.' Hemşire, 'Hesabı büyükannen ödedi zaten' deyince soruverdim 'Ne büyükannesi?' Hemşire, beyin sarsıntısı geçirmişim gibi gülümseyip 'Bayan Little'dı değil mi adı?' dedi. Sonra özel odamda bir başka hemşire siyah kilitli dosya gibi bir şey getirdi. İçinde bir Bank of America kartı vardı ve üstünde ismim yazıyordu; bir anahtarla çeşitli belgeler de buldum. Bunlar" derken duygu yüküyle göğüs geçiriyor Wendy Hanger, "meğerse Poughkeepsie'de bir evin evrakıymış. Benim adıma. İki hafta sonra Milwaukee'deki hastaneden taburcu oldum. Üvey ablama gidip kanepesinde intihara kalkıştığım için özür diledim; doğuya gideceğimi, kimsenin beni tanımadığı bir yerlerde baştan başlamayı deneyeceğimi söyledim. İki otobüs yolculuğundan sonra Poughkeepsie'deki evime girdim, sahici bir iyi kalpli perinin bana hediye ettiği eve. Sonra bir bakmışım kırk yıl geçmiş. Hâlâ o evde oturuyorum ve bugün bile kocam evin bana tatlı kaçık teyzemden kaldığını sanıyor. Hiç kimseye gerçeği söylemedim. Ama kapının kilidini her çevirişimde içimden 'Riga Yıldızı Günü'nde Üç' diye geçirdim ve gelinimin hamile olduğunu öğrendiğimden bu yana neredeyse her saat acaba bir Marinus'la karşılaşacak mıyım diye merak ettim... Bu sabah ay nasıl bir telaş oldu! Babaanne olduğum gün! Kocam işe gitme dedi; gitmedim. Ama bizim şirketin müdürü Carlotta bağlanıp 'Jodie bileğini burk-

tu, Zeinab'ın bebeğinin ateşi çıkmış, ne olur, ne olur istasyondan Dr I. Fenby'yi alır mısın?' demesin mi! Bir yandan da sizi Marinus sanmamın hiçbir gerekçesi olamazdı ama görür görmez..." başını sallıyor, "...içime doğdu. O yüzden biraz huysuzdum. Kusura bakmayın."

Dalga dalga gün ışığı titriyor. "Hiç dert etme. Teşekkürler."

"Bu Riga mesajı bir anlam ifade ediyor mu?"

Dikkatli olmam gerek. "Kısmen. Edebilir."

Wendy Hanger suç şebekelerini, FBI'ı, Da Vinci Şifresi'ni düşünüyor fakat elinden gelen çekingence gülümsemek. "Benim aklım hiç ermez değil mi? Olsun. Şimdiden... hafifledim sanki." Gözlerini bilekleriyle siliyor, tenindeki rimel lekesini görünce aynaya bakıyor: "Kara Göl Canavarı şehirde! Kusura bakmazsanız makyajımı silebilir miyim?"

"Ben bir hava alayım, hiç acelesi yok." Arabadan inip banka yürüyorum. Oturuyorum, ihtişamlı Hudson Nehri'nin üzerinden Catskill Dağları'na bakıyorum, çıkıyorum, arabaya geri yürüyüp Wendy Hanger'ın içine giriyorum. Önce, sağa çektiğinden bu yana olan her şeyi redakte ediyorum. Sonra bellek kordonunu kırk bir yıl geriye kadar takip edip Milwaukee'de bir hastaneye varıyorum. Esther'in hatırasını redakte etmek içimi acıtıyor ama herkes için hayırlısı bu. Haberci, bunca yıldır taşıdığı haberi de, bana az önce anlattığı diğer her şeyi de unutacak. Arada bir hafızasındaki bir boşluk yüzünden telaşlanacak olsa da, az sonra Fareli Köyün Kavalcısı gelip eğitimsiz aklını alacak başka yerlere götürecek...

Wendy Hanger beni Blithewood Kampüsü'nde, sarmaşık damarlı rektörlük konutunun önündeki çiçekli döner kavşakta bırakıyor. "Çok memnun oldum Iris."

"Tur rehberliğin için ben teşekkür ederim Wendy."

"Anlayana çevreyi gezdirmeyi çok seviyorum, hele ki gerçek ilkbaharın ilk gününde."

"Ücreti asistanım kartla ödedi biliyorum ama..." eline bir yirmilik tutuşturuyorum "...benden bir şişe bir şeyler al da babaanneliğini kutla." Tereddüt edince parayı eline sıkıştırıyorum.

"Çok bonkörsün Iris. Alacağım, kocamla birlikte şerefine kadeh kaldıracağız. Kendi başına dönebileceğinden emin misin?"

"Eminim. Arkadaşım bizi New York'a götürecek zaten."

"O zaman toplantında başarılar ve güzel bir gün dilerim, güneşin tadını çıkar. Önümüzdeki birkaç gün bulutlu olacakmış." El sallayarak gözden kayboluyor. Oşima'nın kederli ve gür sesi hitap ediyor bana: *Kızlar Yurdu'nu mu arıyorsun?*

Onu bulmaya çalışıyorum ama bakımlı çimlerde ancak elleri kolları kitap ve çanta yüklü öğrenciler görebiliyorum. Dört adam bir piyano taşıyor. *Oşima, Esther Little'dan bir işaret aldım az önce.*

Rektörlük konutunun ön kapısı açılıyor ve dizlerine kadar uzanan kapüşonlu üstünün ceplerine ellerini sokmuş ufak tefek Oşima karşımda beliriyor. *Nasıl bir işaret?*

Hatırşifreli bir anahtar, diye altkonuşuyorum konuta yürürken. Söğüt ağacının dallarına ıslak kedicikler post olmuş. *Daha çözemedim ama çözeceğim. Mezarlıkta kimse var mı?* Paltomun düğmelerini çözüyorum.

Daha on beş dakika öncesine kadar, derken Oşima kapüşonunu indiriyor ve beyaz fırça bıyıklı, yetmişli yaşlarındaki Kenyalı yüzünü güneşin sıcağına çeviriyor, *koşup oynayan sincaplardan başka kimse yoktu. Benim sağımda, senin solunda kalan yoldan git.*

Birkaç metre yakınından geçiyorum. *Tanıdığımız biri var mı?*

Git kendin gör. Jamaika eşarbı var başında.

Yolu takip ediyorum. *Jamaika eşarbı ne ola ki?*

Oşima kapıyı ardından kapatıp diğer yöne yürüyor. *Yardıma ihtiyacın olursa seslen.*

Ayağımın altında kuru yapraklar çıtırdayıp ciyaklarken

tepemde yepyeni yapraklar şişkin tomurcuklardan patlıyor, bütün ağaçları kuş sesleri sarmış Bluetooth üzerinden. Brontosaurus bacağı kalınlığında bir ağaç kütüğünün dibinde bir mezar taşı buluyorum. Şurada bir tane daha var, beridekini sarmaşıklar boğmuş. Demek Blithewood Kampüsü mezarlığı bir ölüler alayı formasyonu değil, aralarına mezarlar açılmış, cenazelerden kökleri beslenen bir çam, sedir, akçaağaç ve ladin koruluğu. Esther'e görünenlerde hiç hata yok; *ağaçlar arasında mezarlar* işte. İri bir ağacın gövdesini dönünce karşıma Holly Sykes çıkıyor, aklımdan da *Ya kim olacaktı?* geçiyor. Onu dört yıl önce Rye'a gittiğimden bu yana görmedim. Kanseri hâlâ gerilemekte ama bir deri bir kemik kalmış, hatırladığımdan da cılız. Başındaki eşarpta, Jamaika bayrağının kırmızı, yeşil, sarı renkleri hâkim. Birinin geldiğini belli etmek için ayaklarımı sürüyorum, Holly de yüzünün büyük bölümünü kapatan bir güneş gözlüğü geçiriyor yüzüne. "Günaydın" diyorum tedirgince.

"Günaydın" diye cevap veriyor duygu belli etmeden.

"Pardon rahatsız ettim; Crispin Hershey'yi arıyordum da."

"Tam burada." Holly, beyaz mermer taşı işaret ediyor.

CRISPIN HERSHEY

YAZAR

1966 - 2020

"Kısa ve öz" diyorum. "Klişelerden uzak."

"Evet, kendisi ağdalı düzyazıdan pek hazzetmezdi."

"Daha huzurlu, daha Emersonvari bir istirahatgâh da bulamazdı herhalde" diyorum. "Eserleri şehirli eserlerdir, esprisi de şehir esprisidir ama ruhu pastoraldir. İnsanın aklına *Yankı Sönecek*'te Trevor Upward'ın anca Muck Adası'ndaki lezbiyen komününde huzur bulabilmesi geliyor."

Holly kara gözlüklerinin ardından beni süzüyor. Son görüştüğümüzde gözlerine ilaç perdesi inmiş olduğundan beni hatırlayacağını sanmam ama gene de hazırlıklı olayım: "Siz

üniversiteden Crispin'in meslektaşı mıydınız?"

"Yok yok, alanlarımız farklı. Fakat hayranıyım. *Cenin Kurulları*'m kaç kez okuduğumu bilmem bile."

"Kitabın ömrünün kendisininkinden uzun olacağını söylerdi hep."

"Ölümsüzlüğe ulaşmak, hükümlerini ve şartlarını kontrol etmekten daha kolay." İrice bir mavi kuş, Hershey'nin mezarına yakın, mantar dantelli bir kütüğe inip birkaç kez sertçe cayırdadıktan sonra uzun bir ötüş çıkarıyor.

"Bizim oralarda bu kuşlardan yok" diyor Holly.

"Mavi alakarga derler" diyorum, "ya da *Cyanocitta cristata*. Algonquin yerlileri *sideso* dermiş, Yakama'lar ise *xwashxway*, fakat bu sonuncusu ta Pasifik'in öbür yanında yaşamış olduğundan sadece hava atıyorum aslında."

Holly güneş gözlüğünü çıkarıyor. "Dilbilimci misiniz?"

"Hobi olarak. Aslen psikiyatrım, toplantıya geldim. Ya siz?"

"Mezar ziyaretine gelmiştim sadece." Holly eğiliyor, mezardan bir meşe yaprağı alıp el çantasına koyuyor. "Neyse, sizinle konuştuğuma memnun oldum. Toplantınızda başarılar dilerim."

Kuş, şerit şerit aydınlıkların ve şerit şerit yosunlu karanlıkların arasından kendine bir yol çiziyor. Holly uzaklaşmaya başlıyor.

"Şimdilik iyiydi de, bundan sonrası biraz zorlayacak korkarım."

Holly tuhaf cevabıma şaşırıp duruyor.

Boğazımı temizliyorum. "Konuşabilir miyiz Bayan Sykes?"

Kepenkler iniyor, delikanlı Gravesend aksanı ortaya çıkıyor. "Röportaj vermiyorum, festivallere katılmıyorum." Geri geri yürüyor. "Bıraktım bu işleri." Bir çam dalı başına değince irkilerek eğiliyor. "Dolayısıyla her kimseniz sizinle..."

"Bu sefer Iris Fenby'yim ama sen beni Marinus olarak tanıyorsun."

Donuyor, düşünüyor, kaşlarım çatıyor, yüzüne bir tiksinti ifadesi geliyor. "Yok daha neler be! Yu Leon Marinus 1984 yılında öldü, üstelik Çinliydi, sen de tutup aslen Çinliyim dersen, ben de... Vladimir Putin'im. Beni kaba olmaya zorlama. Asıl kabalık budur."

"Dr. Yu Leon Marinus'un sahiden de çocuğu yoktu, Holly ve o beden 1984 yılında öldü. Ama ruhu, yani şu anda seninle konuşan ben, Marinus'um. Gerçekten."

Bir yusufçuk gelip gidiyor akla eser gibi. Holly dönmüş uzaklaşıyor. Kim bilir kaç Marinus çıktı karşısına, delisinden sahtekârına, telifinden pay koparmak için...

"1 Temmuz 1984 gününden iki saatin kayıp" diye sesleniyorum arkasından. "Rochester'la Sheppey Adası arasında olanları ben biliyorum."

Duruyor. "Ben de biliyorum!" İstemediği halde yine bana dönüp bu kez ciddi ciddi sinirli bakıyor. "Otostop çektim. Bir kadın beni aldı, Sheppey köprüsünde de bıraktı. Şimdi gider misin başımdan?"

"Seni alanlar Ian Fairweather'la Heidi Cross'tu. Bu isimleri bildiğini biliyorum, ama sen o sabah, yani onların öldürüldüğü gün o bungalovda olduğunu bilmiyorsun."

"Aman neyse ne! Git komplo teorisi sitelerine yaz o zaman! Oradaki manyaklar istediğin ilgiyi gösterir sana." Bir yerlerde bir çim biçme makinesi öksürerek gürültülü hayatına başlıyor. "*Radyodakiler*'i hatmetmişsin, kendine göre yorumlamışsın, kendi psikozlarını katıp kendi şovunu çıkarmışsın, başrolüne de kendini oturtmuşsun. Crispin'i vuran o manyak kız gibi. Ben gidiyorum. Sakın arkamdan gelme polis çağırırım."

Kuşlar ışık şeritlerinde mekik dokuyup şakıyor.

Çok başarılıydın, altkonuşuyor Görünmez ve İronik Oşima.

Mavi kuşun kütüğüne oturuyorum. *Bu daha başlangıç.*

4 Nisan

"Mönüdeki en sevdiğim yiyecektir yemin ederim." Nestor tabağı önüme koyuyor. "İnsanlar gelip oturuyorlar, 'vejetaryen musakka'yı görüyorlar, etsiz musakka mı olur, deyip dana bonfile, domuz budu, kuzu pirzolası ısmarlıyorlar. Ne kaçırdıklarından haberleri yok. Hadi bak tadına. Nur içinde yatsın, anneciğimin tarifiydi. Hükümet gibi kadındı. Komandoymuş, ninjaymış, mafyaymış; koy bunları bir Yunan anasının yanına, süt dökmüş kediye dönerler. Bak kasadaki fotoğraf onun." Beyaz saçlı maderşahi tipi gösteriyor. "Bu lokantayı o açtı. Etsiz musakkayı da o icat etmiş, Mussolini ülkeyi işgal edip koyundur tavşandır köpektir bütün hayvanları vurunca. Annem de çaresiz, uydurmuş. Patlıcanı kırmızı şarapta marine edeceksin. Mercimeği ağır ateşte pişireceksin. Mantarları soya sosuyla çevireceksin. Soya sosunu New York'a geldikten sonra ekledi. Etten de doyurucu olur. Tereyağlı beyaz sos, mısır unu, biraz krema. Kırmızıbiberini bol koyacaksın. Tadını o verir. Afiyet olsun şekerim, bir de..." buzları şıngırdayan bir bardak su koyuyor "...tatlıya yer ayır. Kadidin çıkmış."

"Ben kilomdan memnunum" diyorum göbeğime pat pat vurarak.

Uzaklaşıyor, yolundan çekilen genç çevik personeli yararak. Patlıcan parçasına çatalı batırıp biraz beşamel çıkartıyorum, mantarı buna bandırıp yiyorum. Tat hafızanın can damarıdır ya, aklım 1969'a gidiyor, Yu Leon Marinus'un birkaç sokak ötede ders verdiği, Nestor Amca'nın Nestorcuğum olduğu, çerçeveli fotoğraftaki beyaz saçlı kadının ise, Yunanca bilen Çinlinin tıp okuduğunu öğrendiğinde, onu kendi oğullarına Amerikan Rüyası'nın vücut bulmuş hali diye takdim ettiği günlere. Sık sık kahveye gelirdim, kahvenin yanında mutlaka bir parça baklava ikram ederdi bana. Ne zaman

öldüğünü sormak istiyorum ama merakım şüphe çekebilir, ben de bugünkü *New York Times*'ı indirip bulmacasına geçiyorum. Ama kâr etmiyor.

Aklımı Esther Little'dan alamıyorum...

1871 yılında, Pablo Antay Marinus kırkına bastı. Katalan babasından miras kalan Latin genleri sayesinde İspanyol olduğunu ileri sürebildiğinden, Yankilerin Rio de Janeiro Limanı'nda bağlı *Prophetess* adlı köhne yelkenlisine gemi doktoru olarak yazıldı; Cape Town'dan Hollanda Hindistanı'ndaki Batavia'ya gitmek üzere. Büyük Tufan'ı aratmayan fırtınalara, tayfadan on ikisinin canını alan hummaya ve Panaitan Adası açıklarında korsanlarla çatışmamıza rağmen Noel günü kör topal Batavia'ya girdik. Lucas Marinus'un seksen yıl önce ayak bastığı sıtmalı ileri karakol, şimdi sıtmalı koca şehir olmuştu. İnsan aynı nehri iki kez geçemez. Buitenzorg civarında botanikçilik yapmak amacıyla içerilere yolculuk ettim ama Avrupalıların Javalı yerlilere çektirdiği eziyet Java florasından alacağım bütün zevki berbat etti; *Prophetess* ocak ayında Avustralya'nın batısındaki genç Swan Nehri Kolonisi'ne demir aldığında gözüm hiç arkada kalmadı. Üsthayatımda güney topraklarına hiç ayak basmamıştım; kaptanımız Fremantle'da üç hafta kalafat molası vereceğimizi söylediğinde, bunun ikisini Becher Burnu Sulakalanı'nda geçirmeye karar verdim. Yerlilerden Caleb Warren diye bir yardımsever adam ve çilekeş katırını buldum. Perth 1890'lardaki altına hücum döneminden önce birkaç yüz haneden ibaret bir köy olduğu için, Warren'la yola çıktıktan bir saat sonra binlerce yıldır değişmemiş yaban topraklarından geçen taşlı çukurlu bir patikada ilerliyorduk. Patika farazi bir hal alırken Caleb Warren da suskunlaşıp içine kapandı. Bugün olsa adama bipolar teşhisi koyardım. Kel tepelerden, bataklık ovalardan, tuzlu derelerden, bir yöne yatmış kâğıt ağacı ko-

ruluklarından geçtik. Hoşnuttum. Eskiz defterimde 7 Şubat 1872 tarihi altında altı tür kurbağa çizimi, bir cins tarlafaresi olan bandikutun tasviri, bir ördek gagalı balıkçıl çizimi, bir de Jervoise Körfezi'nin suluboya tablosu var, yüzüne bakılır. Akşam çökünce alçak bir uçurumun tepesinde kalan kayaların arasında kamp kurduk. Rehberime, "Aborijinler ateşe yaklaşmaya kalkışırlar mı?" diye sordum. Caleb Warren tüfeğinin dipçiğine bir şaplak atıp "Hadi bir denesinler" dedi. "Ben buradayım." Pablo Antay, kocaman dalgalara ve denizin serpintisine, böcek vızıldamaları, memeli hırlamaları ve kuş ötüşlerinin kargaşasına dair izlenimlerini kaydetti. Kan sosisi ve fasulyeden ibaret "yolcu azığı" yedik. Rehberim su gibi rom içiyor, ne sorarsem "Aman, salla gitsin" diye karşılık veriyordu. Warren'ın ertesi gün düzeltmem gereken bir sorun olduğu belliydi. Yıldızlara bakıp diğer hayatları düşündüm. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, bir ara küçük bir farenin Warren'ın koluna tırmanıp eline çıktığını, oradan da yağlı sosis parçasını ateşe tutmak için eline aldığı kargıya yürüdüğünü gördüm. Adamı ben duraklatmamıştım. Warren'ın gözleri açıktı ama kendisinde hiç kıpırtı yokken...

...irikıyım dört yerli ellerinde av mızraklarıyla ateşin aydınlığına adım attı. Kısa kuyruklu cılız bir köpek etrafı kokluyordu. Kaçsam mı, konuşsam mı, bıçak mı çeksem, çıkış mı yapsam bilemeden ayağa kalktım. Ziyaretçiler, hâlâ zaman dışında donuk duran Caleb Warren'a hiç bakmadılar. Yerleşimci pantolonu gömleği, Noongar yerlisi pelerini ve kuşağı gibi karmakarışık giysiler vardı üzerlerinde. Birinin burnundan kemik geçiyordu hızına olarak, hepsinde ritüel icabı açılmış yara izleri vardı. Savaşçıydı bu adamlar. Kostüm, bağlam, dönem ne olursa olsun insan anlıyor. Silahsız olduğumu göstermek için ellerimi kaldırdım ama adamların niyetlerini okuyamıyordum. Korkmuştum. O günlerde çıkış yapa-

bilmem on beş saniye kadar sürüyordu, bu da dört mızraklı adama Pablo Antay'ın gezgin hayatını sona erdirmek için yeter de artardı bile; şişlenerek ölmek hızlıysa da tatsız bir işti. Derken ateşin ışığına bir deri bir kemik, beyaz tenli bir kadın girdi. Saçlarını geride toplamıştı, üzerinde misyonerlerin üryan dolaşan yerlileri kapatabilmek için dağıttığı türden şekilsiz bir cüppe vardı. Yaşını tahmin etmek zordu. Topallayarak gelip beni çok yakından dikkatle süzdü, almaktan emin olamadığı bir atmışım gibi. "Telaş yok. Öldürecek olsaydık saatler önce öldürmüştük."

"Aa, İngilizce biliyorsunuz!" dedim telaşla.

"Babam öğretti." Savaşçılara biraz sonra Noongar dili olduğunu öğreneceğim bir dilde konuştuktan sonra ateşin başındaki bir taşa oturdu. Adamlardan biri Caleb Warren'ın parmaklarında duran kargıyı alıp ucundaki sosisi kokladı. Önce çekinerek bir ısırık aldı, sonra bir ısırık daha. "Rehberin kötü adam." Kadın ateşe bakarak benimle konuştu. "Seni içirecek, kafana vuracak, paranı alacak, seni uçurumdan aşağı atacak. Üstündeki parayı iki yılda toplayamaz bu. Çok..." doğru kelimeyi aradı "...*cazibe*. Öyle mi deniyordu?"

"Cazip denebilir."

Kadın cıkladı. "Aklına göre diyecek ki Swan Nehri Beyazlarına, sen alıp başını gitmişsin, bir daha görünmemişsin. Malını çalacak."

"Nereden biliyorsun bunları?" diye sordum kadına.

"Uçuyor." Alnına dokunup tek eliyle kanat çırpar gibi bir hareket yaptı. "Anladın?" Ne tepki vereceğime baktı.

Kan beynime hücum etmişti. "Yani sen... psikosoterik misin?"

Ateşe doğru eğildi. Çenesinde ve burnunda Avrupalı hatları seçtim. "Anlamadım ki. İngilizce konuşmuyorum *boola*. Bak *boola* neydi unuttum. Ama ruh gözüm parlaktır." Alnına dokundu. "Sen de. *Boylyada maaman*. Ruhlara söylüyorsun sen de."

Her ayrıntıyı hafızama kazımaya çalıştım. Dört savaşçı, Warren'ın çantasını kurcalıyordu. Köpek hâlâ ortalığı kokluyordu. Ateşteki tahtalardan çıngılar fırlıyordu. Pablo Antay Marinus, Büyük Güney Kıtası'nın batı ucunda bir Aborjin kadın psikosoterikle karşılaşmıştı. Sosis çiğniyordu kadın, geğirdi. "Ne bunun adı, bu çöpte domuz eti?"

"Sosis."

"Sosis..." Sözcüğü tattı ağzında. "Mick Little sosis yapardı."

Bu laf üzerine sormak şarttı: "Mick Little kim?"

"Bu bedenin babası. Esther Little'ın babası. Mick Little domuz avlar, sosis yapar ama öldü." Öksürür gibi yapıp avucunu uzatıyor. "Kan. Böyle."

"Beden baban tüberkülozdan mı öldü? Verem derler."

"Hah, işte ondan. Adamlar çiftliği sattı sonra, Esther'in anası, Noongar kadını, yabana döndü. Esther'i aldı. Esther öldü, bedenine ben girdim." Kaşlarını çatıp ileri geri sallanmaya başladı.

Biraz sonra ben konuştum: "Bu bedenin adı Pablo Antay Marinus. Ama benim asıl adım Marinus. Bana Marinus de. Senin asıl adın var mı?"

Ateşte ellerini ısıttı. "Noongar adım Moombaki ama bir uzun adım da var söylemem."

Xi Lo'yla Holokai'nin bundan elli yıl önce Koskov ailesinin St. Petersburg'daki salonuna girerken neler hissettiklerini anlamıştım. Bu Zamansız Gezgin muhtemelen Muvakkitlikle ilgilenmez, kendi gibi bir avuç insanın dünyaya yayılmış olmasına bakmazdı, ama ben soyumuzun tükenmeye on beş dakika öncesine kadar bir adım daha uzak olmasına sevinmiştim. Misafirime bir sonraki sorumu altkonuşma ile sordum: *Sana Esther mi diyeyim Moombaki mi?* Zaman geçti, cevap gelmedi. Ateş, yanan kemiklerini çıtırdattı; savaşçılar alçak sesle aralarında konuşurlarken çıngılar kıvrım kıvrım yükseldi. Tam telepatik olmadığını düşünecektim ki, alt-

cevapladı: *Madem sen wadjela, yani beyazsın, sana adım Esther. Noongar olsaydın Moombaki'ydi.*

"Bu benim otuz altıncı bedenim" dedim Esther'e. "Senin?"

Esther lüzumsuz bulduğu soruları duymazdan gelerek gömerdi, o an da öyle yaptı. Ben de, *Buraya ilk ne zaman geldin? Avustralya'ya?* diye altsordum.

Köpeğini sevdi: *Ben hep buradaydım.*

Gezginlerin bu lüksü var işte. *Avustralya'dan hiç ayrılmadın mı?*

"Hayır" dedi bana. "Noongar topraklarında yaşadım."

Onu kıskandım. Benim gibi bir Geri Gelen için her diriliş bir enlem boylam ve demografi piyangosu. Ölüyoruz, kırk dokuz gün sonra çocuk olarak tekrar uyanıyoruz, genellikle başka bir kıtada. Pablo Antay, bütün üsthayatı Gezgin olarak tek bir yerde geçirmeyi, ihtiyarlayan veya ölen bedenlerden gençlerine geçerek kabileyle, toprakla bağları hiç koparmamayı hayal etmeye çalıştı. "Beni nasıl buldun?"

Esther sosisin son lokmasını köpeğe verdi. "Çayır çimen konuşur. Biz dinleriz."

Dört savaşçının katırdaki heybeleri indirdiğini fark ettim. "Beni soyuyor musunuz?"

Melez Aborijin kalktı. "Eşyalarını taşıyoruz. Bizim kampa. Geliyorsun?"

Caleb Warren'a bakıp altdertlendim, *Hayvanlar yer bunu burada bırakırsak. Belki de alev alır. Erir.*

Esther eline bakarak cevapladı: *Birazdan uyanır başı arı kovanı gibi. Seni öldürdüğünü sanır.*

Gece boyu yürüyerek bugünkü Armadale yakınlarında, adı Noongar dilinde "Beş Parmak" demek olan bir kayalığa vardık. Burası savaşçıların kabilesinin yurdu, Esther'in de bu mevsimlik konağıydı. Gün ağarınca ev sahiplerime elimden geldiğince yardım etmeye çalıştım fakat önceki hayatlarımda

Itsekiri, Kawesqar ve Gurage kabilelerinde yaşamış olsam da Lucas Marinus, Klara Koskov ve Pablo Antay olarak pek şımartılmıştım ve karnımı doyurmak için avcılık veya toplayıcılık yapmak iki yüz yıl uzağımda kalmıştı. Kadınların kanguru derisi tabaklamasına yardım etmem, kırık bir kolu yerleştirmem ve bal toplamam daha faydalı oldu. Bir yandan da proto-antropolog meraklarımı gidermeye koyuldum: Günlüklerimde av hayvanlarını yerlerinden çıkarmak için çalı yakılması, totem hayvanlar, güneyden gelip aşı boya karşılığında değerli *burdun* ağacı alan beş adam ve bir de babalık davası var. Bu sonuncusunu Esther, psikosoterik DNA testi yapmak için bir cenine giriş sağlayarak çözdü. Esther'in topluluğu bana durgun zekâlı amcaya hissedilen şefkat, Avrupalılığıma duyulan güvensizlik ve Moombaki'nin bir *Boylyada maaman* arkadaşına gösterilen saygıyla yaklaştı. Çocuklar ise çekinmekten çok uzaktı. Kinta diye bir oğlan ceketimle şapkamı alıp ortalıkta dolanıyordu, hepsi de sakar soluk benizliye marifetlerini sergilemekte birbirleriyle yarışıyordu. Noongar dili konuşma girişimlerime bol bol gülseler de, kabilenin yardımı sayesinde Pablo Antay, Noongar dilinin halihazırda kullanılan en iyi sözlükçesini derlemiş oldu.

Moombaki'yi kabile bir tanrı olarak değil koruyucu, ortak hafıza, şifacı, savaşta son çare ve bir nevi yargıç olarak görüyordu. Noongarların altı mevsiminin her birinde bir topluluktan diğerine geçiyor, ailelere elinden geldiğince yardım ediyor, Avrupalılara karşı şiddetle mücadelenin daha çok Noongar'ın ölümüne yol açacağı fikrini yayıyordu. Bazılarının onu hain ilan ettiğini söyledi bana, ama 1870'lere gelindiğinde mantığının doğruluğu ortaya çıkmıştı. Avrupalılar çoktu, iştahları doyumsuzdu, ahlakları oynaktı, tüfekleri attığını vuruyordu. Noongarların bekası için ufak bir ihtimal varsa o da uyumdan geçiyordu, eğer bu da Noongarlığı değiştirecekse, başka ne çare vardı ki? Üstelik Gemidekiler'in aklın-

dan geçenler bilinmeden bu şans da ortadan kalkıyordu, Moombaki de bu seyahati için on yaşında melez bir kız çocuğunu seçmişti. Pablo Antay'ı Beş Parmak'a dünyayı ve insanlarını daha iyi tanımak için davet etmişti.

Akşam çökünce, Esther'le küçük mağarasının ağzında bir ateşin başında oturup imparatorlukları, yükseliş ve düşüşlerini, şehirleri, gemiciliği, sanayiyi, köleliği, Afrika'nın parçalanmasını, Van Diemen Toprakları'nda yerlilere uygulanan soykırımı, çiftçiliği, hayvancılığı, fabrikaları, telgrafı, gazeteleri, matbaayı, matematiği, felsefeyi, hukuku ve belki yüz başka konuyu altkonuştuk. Zamanında Nagazakili âlimlere evlerinde ders veren Lucas Marinus gibi hissettim. Fremantle'a inen yerleşimcilerin kim olduğunu, neden buraya geldiklerini, inançlarını, arzularını ve korkularını anlattım. Dini de anlatmaya çalıştım ama Swan Nehri civarına gelen birtakım adamlar kabilelere "İsa Peygamberimizden" diye battaniyeler dağıttıktan birkaç gün sonra bunları alanlar çiçek benzeri bir hastalıktan öldüğü için Whadjuk Noongarları papazlara pek güvenmiyordu.

Fakat geri kalan birçok konuda hocalık görevi Esther'deydi. Üstyaşının ortaya çıkması, önceki beden sahiplerinin adlarını söylerken çakıl taşlarını dizmemle oldu. İki yüz yedi tane taş dizdim. Moombaki, yeni beden sahiplerine yaklaşık on yaşlarındayken geçiyor ve ölüme kadar kalıyordu, bu da üsthayatının şöyle böyle yedi bin yıl geri gitmesi demekti. Muvakkitlerin tanıdığı en yaşlı Gezgin olan Xi Lo bile hepi topu iki bin beş yüz yıllık üsthayatıyla, ruhu Roma'dan, Troya'dan, Mısır'dan, Pekin'den, Nineveh'ten ve Ur'dan dahi kadim olan Esther'in yanında gencecik delikanlıydı. Bana bazı yakarışlarını öğretti, ben de bunların içinde Derin Nehir'in Yarık'tan çok önceki bazı kollarını keşfettim. Bazı gecelerde birlikte seyahate çıktık, Esther ruhumu kendisininkinin içine alarak kendi imkânlarımdan ötesine, hızla ruhgezebilmemi sağladı.

O beni tararken, çiziktirdiklerini bir Shakespeare'e gösteren üçüncü sınıf manzumeci gibi hissettim kendimi. Ben onu tararken kavanozdan okyanusa atılmış süs balığı oldum.

Gelişimden yirmi gün sonra vedalaştık, Esther ve beni o gün Jervoise Körfezi'nden getiren dört savaşçıyla Swan Nehri vadisine doğru yola çıktık. Beş Parmak'tan kuzeye dönüp Perth Tepeleri'ne tırmandık. Kılavuzlarım ağaçlı ve patikasız yamaçları, Pablo Antay'ın Buenos Aires sokaklarını bildiği kadar iyi biliyordu. Kuru dere yatağında bir kuyunun yanında kamp kurduk; çalı meyveleri, yam ve ördek eti yemeğinden sonra Pablo Antay dik ve kaygan bir uykuya yuvarlandı. Esther beni kalk borusu gibi sarsarak altuyandırana kadar uyumuşum. Hava hâlâ karanlıktı ama seher öncesi esintisi yatık ağaçları konuşturdu konuşturacaktı. Esther'in silueti görünüyordu bir bodur ağacın önünde. Uyku sersemliğiyle altsordum: *Bir şey yok ya?*

Esther altcevapladı: *Gel.* Hışırdayan meşe ormanında gecenin karanlığında bir süre yürüdük, ağaçları geride bıraktıktan sonra üç çatala ayrılan bir kayalığa çıktık. Çatallardan her biri birkaç karış genişliğinde fakat en az yüz adım uzunluğundaydı, iki yanındaki uçuruma bakınca da dengeyi kaybetmemek çok isabetli olurdu. Esther bana buraya, ismiyle müsemma "Emu Pençesi" dediklerini söyleyip beni ortadaki "başparmağa" çıkardı. Bittiği noktada Swan Nehri ayaklarımızın altındaydı. Kıvrımlı akarsu yıldızların ışığında kurşuniydi, topraklar ise açık ve koyu kara damalı yayılıyordu. Batıya bir günlük yürüyüş mesafesinde şerit şerit köpükler çizilmişti okyanusa, nehrin kuzey kıyısındaki şekilsiz kalabalığın da Perth olduğunu tahmin ettim.

Esther oturunca ben de oturdum. Bir currawong kuşu nane ağacında gargara hırıltıları çıkarıyordu. *Sana asıl adımı öğreteceğim.*

Öğrenmesi bir gün alır demiştin, diye altcevapladım.

Öyledir ama ben kafanın içine konuşacağım Marinus.

Duraksadım. *Sana çok borçlu kalacağım. Benim asıl adım tek kelime, onu da biliyorsun.*

"Vahşilerden olmak senin kabahatin değil" dedi. "Neyse sus şimdi. Aç bakalım."

Esther'in ruhu girişini yaptı ve çok çok uzun asıl adını belleğime kazıdı. Moombaki'nin adı, o zamanlar İki El olarak bilinen Beş Parmak'ta ana doğumundan bu yana geçen onlarca, yüzlerce, binlerce yıl içinde uzamıştı. İsminin büyük bölümüne benim Noongarcam yetmediyse de, dakikalar geçtikçe adının aynı zamanda halkının tarihi de olduğunu, bir nevi Bayeux İşlemesi gibi efsaneleri aşklarla, doğumlar, ölümlerle; avlarla, savaşlarla, yolculuklarla; kıtlıklar, kuraklıklar, fırtınalarla; Moombaki'nin gezdiği bedenlerin sahiplerinin adlarıyla ördüğünü anladım. Adı *Esther* kelimesi ile bitti. Ziyaretçim çıkış yaptı ve ben gözlerimi açtığımda ufka yakın güneş altımızdaki ağaç örtüsünü capcanlı yeşile boyamış, düzlükleri bronza çevirmiş, balen bulutları kızartmıştı ve binlerce kuş ötüyor, ciyaklıyor, takırdıyordu. "Sana yakışıyor" dedim kaybın acısını şimdiden içimde hissederek.

Marri ağacından sakız sızıyor, yıldızçiçekler dökülüyordu. *Corymbia calophylla.*

"Ne zaman istersen gel" dedi, "sizinkileri de getir."

"Geleceğim, söz" dedim, "ama yüzüm değişmiş olacak."

"Dünya değişiyor" dedi. "Burada bile. Durduramazsın."

"Seni nasıl bulacağız Esther? Ben veya Xi Lo ya da Holokai?"

Burada konaklayın. Bu kayada. Emu Pençesi'nde. Toprak söyler bana.

Gitmiş olmasına şaşırmadım. Caleb Warren denen bir haysiyetsize hayatının korkusunu yaşatmak üzere Perth'e doğru yola çıktım.

Soldan sağa yirmi yediye VERTİGO yazdıktan sonra başımı kaldırdığımda, Iris Marinus-Fenby'nin yansımasını Holly Sykes'ın güneş gözlüğünde gördüm. Bugünkü eşarbı eflatun. Herhalde beş yıl önceki kemoterapiden sonra saçı tam düzelmedi. Holly'nin çivit mavisi elbisesi, düğmesini iliklediği boğazından ayak bileklerine kadar uzanıyor. "Ben sansasyon peşindekileri görmezden gelmede dünya lideriyim" derken zarfı masaya yapıştırıyor Holly, "ama bu öyle bir pişkinlik, öyle bir saygısızlık, öyle bir acayiplik ki, nereye koyacağımı bilemedim. Sen kazandın. Geldim işte. Broadway boyunca yürüdüm, her ışıkta bu manyağa neden bir dakikamı bile ayırıyorum ki diye sordum kendime. Kim bilir kaç kez dönmenin eşiğine geldim."

"Neden dönmedin?"

"Çünkü öğrenmek istiyorum: Madem Hugo Lamb bana ulaşmak istiyor, neden herkes gibi menajerime e-posta yazmıyor? Neden sana bu..." zarfa tak tak vuruyor "...fotomontajı gönderiyor? Beni etkileyeceğini mi sanıyor? Sönmüş ateşi mi körükleyecek? Hayır yani niyeti oysa çok üzülecek, belirteyim."

"Oturup ben anlatırken neden yiyecek bir şeyler söylemiyorsun?

"Almayayım. Ben arkadaşlarımdan başkasıyla yemeğe çıkmam."

"Kahve alır mısın? İnsan herkesle kahve içebilir."

Holly istemeye istemeye oturuyor. Elimle kahve fincanı tutar gibi yapıp Nestor'a dudaklarımla "Kahve" diyorum, o da "Hayhay" suratı yapıyor. "Öncelikle" diyorum Holly'ye, "Hugo Lamb'in bu olaylardan hiç haberi yok. Diye umuyoruz. Kaldı ki kendisi yıllardır Marcus Anyder ismiyle anılıyor."

"Seni Hugo Lamb göndermediyse, yıllar önce İsviçre'nin ücra bir kayak merkezinde tanıştığımızı nasıl bilebilirsin?"

"Karanlık İnternet'te yaşayan bir arkadaşımız var. Kendi-

si meslek icabı kulak misafirliği yapıyor."

"Peki sen? Sen hâlâ 1984'te ölmüş Çinli bir doktor musun? Yoksa bugün hayatta ve kadın mısın?"

"Dördü birdenim." Masaya kartvizitimi koyuyorum. "Dr. Iris Marinus-Fenby. Toronto'da klinik psikiyatrım ama başka yerlerde danışmanlık da yapıyorum. Ve evet 1984'e kadar Yu Leon Marinus'tum."

Holly gözlüğünü çıkarıyor, kartviziti ve beni memnuniyetsizlikle inceliyor. "Tane tane anlatmam gerekecek herhalde. Ben Hugo Lamb'i 1992 yılbaşından bu yana hiç görmedim, kendisi o zaman yirmili yaşlarındaydı değil mi? Şimdi ellilerindedir. Benim gibi. Bu fotomontajı yapan kişi ise Hugo Lamb'in yirmi beş yaşındaki halini, 2018'de yapılan Helix Kuleleri'nin önüne koymuş, Katar 2022 Dünya Kupası tişörtünün yakasına iShades takmış. Sonra araba. Doksanlarda arabalar böyle değildi. Kendim gördüm oradan biliyorum. Bu fotoğraf montaj. Şimdi sana iki sorum var: Niye uğraştınız? Ve kim uğraştı?"

Yan masadaki çocuk üçboyutlu bir oyun oynuyor; kanguruyu taştan taşa sektiriyor. Dikkatimi dağıtıyor. "Bu fotoğraf geçen temmuz ayında çekildi" diyorum Holly'ye. "Montaj da yok."

"Ee? Hugo Lamb ölümsüzlüğün pınarından mı içmiş?"

Nestor'un ağırsıklet burnunu taşıyan genç bir garson, elinde T-bone steak cızırdayan bir tabakla geçiyor. "Pınar değil hayır. Bir yer ve bir süreç. Hugo Lamb, 1992 yılında Kör Katharlar Alacakaranlık Şapeli Münzevileri arasına katıldı. O tarihten beri de yaşlanmadı."

Holly duyduklarını sindirip yanaklarını şişiriyor. "Ha iyi bari. Bu meseleyi hallettik. Tek gecelik takıntım şimdi... ölümsüz, öyle mi?"

"Ölümsüz ama kayıtsız şartsız da değil" diye bulandırıyorum işi. "Sadece yaşlanmaması bakımından ölümsüz."

Holly bıkkın. "Tabii kimse fark etmedi. Yoksa ailesi nemlendiricilere, kinoa salatasına mı bağladı?"

"Ailesi, onun 1996'da Yeni Gine yakınlarındaki Rabaul'da bir dalış kazasında öldüğünü sanıyor. Ara sor istiyorsan." Holly'ye üzerinde Lamb ailesinin Londra telefonu yazılı bir kart veriyorum. "Ya da kardeşleri Alex'le Nigel'ı shirabu'dan bul onlara sor."

Holly bakakalıyor. "Hugo Lamb ölü numarası mı yaptı?"

Bardaktaki musluk suyunu içiyorum. Ne böbrekler görmüş. "Yeni dostları Münzeviler ayarladı. Ceset olmadan defin raporu almak zor iştir ama kaç yılın deneyimi var."

"İnanmışım gibi anlatma bana bunları. Her neyse, 'Münzevilik' neyin nesi? Ortaçağdan falan kalma bir şey değil mi?"

Başımla evet diyorum. "Münzevi diye, hücreye kapanan keşişlere benzeyen ama kilise duvarının içinde yaşayan kızlara denirdi. Bir nevi canlı insan adağı."

Nestor yanaşıyor. "Kahveniz. Arkadaşın aç değil miymiş?"

"Hayır, sağ olun" diyor Holly. "İştahım yok da."

"Ye bir şeyler" diye üsteliyorum. "Ta Colombus Circle'dan yürümüşsün."

"Mönü getireyim" diyor Nestor. "Siz de otçu musunuz arkadaşınız gibi?"

"Arkadaşım değil canım!" diye çıkışıyor Holly. "Yani yeni tanıştık."

"Arkadaşın olsun olmasın" diyor lokantacı, "yemeden yaşanmaz."

"Ben zaten kalkacağım" diyor Holly. "Acelem var."

"Hep acele hep telaş." Nestor'un burun kılları yosunlar gibi ileri geri salınıyor. "Acelem var yiyemem, acelem var nefes alamam." Sırtını dönüp gidiyor. "Sonra ne diyeceksin? Acelem var yaşayamadım mı?" Nestor gözden kayboluyor.

Holly tıslıyor: "Senin yüzünden ihtiyar adama bozuk attım bir de!"

"E söyle bir musakka. Hekim olarak söylüyorum, hiçbir şey yemiyorsun."

"Hekim demişken, bu 'Dr. Fenby' ismi bana bir yerlerden tanıdık gelmişti. Eski doktorum Tom Ballantyne'a sordum. Ben kanserden ölmek üzereyken evime gelmişsin Rye'a. Meslekten men ettirirdim seni."

"Bir kusurum varsa diplomamı şuracıkta yakarım."

Hem öfkeli hem şaşkın. "Niye geldin sen benim evime?"

"Tom Ballantyne'a danışmanlık yapıyordum. Toronto'da ADC bazlı ilaçlarla yapılan deneylerde çalışıyordum, hem Tom hem ben sendeki safrakesesi kanserinin bu ilaca olumlu tepki verebileceğini düşündük. Verdi."

"Psikiyatrım dedin, onkolog değilsin ki."

"Birden fazla şapkası olan bir psikiyatrım."

"Yani sana can borcum olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Hiç yok. Varsa da kısmen. Kanser tedavisi bütüncül bir süreçtir; ADC ilaçları kanseri geriletmeye yardımcı olmuşsa da tek tedavi unsuru onlar değildi herhalde."

"Yani... Sen Tom Ballantyne'la bana teşhis koymadan önce mi tanıştın? Yoksa... Yoksa... Ya sen ne zamandır benim hayatımı izliyorsun?"

"Annenin seni Gravesend Devlet Hastanesi'ndeki konsültasyon odasına getirdiği 1976'dan bu yana aralıklı olarak."

"Sen ne dediğinin farkında mısın? Bir de meslek olarak insanlarda psikozları, sanrıları iyileştirmeye mi çalışıyorsun? Bak son kez soruyorum: Çok uzun zaman önce çok kısa bir ilişkim olmuş bir adamın montajlı fotoğrafını niye gönderdin bana?"

"Senden, 'Her canlı ölümü tadacaktır' hükmünün istisnai durumlarda müzakereye açılabileceğini düşünmeni istiyorum."

Santorini Café'deki bütün dedikodu, şakalaşma, didişme, kırıştırma, yakınma sesleri kulaklarımda bir ses şelalesi oluyor.

Holly, "Dr. Fenby, sen Scientolog musun?" diye soruyor.

Gülümsememeye çalışıyorum. "L. Ron Hubbard ve Galaksi İmparatoru Xenu'nun müritlerine kalsa psikiyatrların yeri lağım çukuru."

"Ölümsüzlük" derken sesini alçaltıyor, "diye bir şey yok. Yok."

"Ama belli hüküm ve şartlara tabi olarak Zamansızlık diye bir şey var."

Holly çevresine, sonra arkasına bakıyor. "Resmen delisin sen."

"İnsanlar *Radyodakiler*'den sonra sana da böyle dedi."

"Keşke hiç yazmasaydım o lanet kitabı. Her neyse, artık duymuyorum o sesleri zaten. Crispin'in ölümünden bu yana. Sana da ne diye anlatıyorsam bunları."

"Hissikablelvuku gelir gider" diyorum dökülmüş şeker tanelerini serçeparmağımla kürerken, "alerji veya siğil gibidir, belli olmaz."

"Asıl belli olmayan benim neden hâlâ burada oturduğum."

"Hugo Lamb'in karanlık sanatlardaki hocası kim tahmin et."

"Sauron. Lord Voldemort. John Dee. Louis Cypher. Kim?"

"Eski bir tanıdığın. Immaculee Constantin."

Holly, kahve fincanının ağzında kalmış ruj lekesini ovalıyor. "Adını bilmiyordum. Kitapta da sadece 'Bayan Constantin' diye geçer. Aklımda da öyle. Neden isim uyduruyorsun şimdi kadına?"

"Ben uydurmuyorum. Gerçek adı bu. Hugo Lamb onun en parlak öğrencilerinden biri. Gölgeli Yol'da sadece otuz yıl yürümesine rağmen olağanüstü bir tımarcı ve yaman bir psikosoterik."

"Dr. Iris Marinus-Fenby, siz hangi gezegendesiniz acaba?"

"Seninle aynı gezegenden. Hugo Lamb bugünlerde çoğunlukla av topluyor, Bayan Constantin'in seni topladığı gibi. Ve konuşurken seni korkutmasaydı, olay Yu Leon Marinus'un kulağına gidip seni aşılamasaydı, Jacko yerine seni kaçıracaktı."

Sohbet ve çatal bıçak sesleri her tarafımızda, şiddetli.

Arkamızda bir kız Mısır Arapçasıyla erkek arkadaşım terk ediyor.

"Var ya..." Holly burnunun kemerini sıkıyor. "Ağzına vurmak istiyorum. Tüm gücümle. Nesin sen ya? İnsanın kafasını bozan, hayatına burnunu sokan, hayaller pazarlayan bir... Bir... Diyecek kelime bulamıyorum sana!"

"Verdiğimiz rahatsızlık için çok özür dileriz Bayan Sykes. En ufak bir alternatifimiz olsa burada oturuyor olmazdık."

"Pardon da 'siz' kimsiniz?"

Sırtım biraz doğruluyor. "Biz Muvakkitleriz."

Holly uzun uzun göğüs geçirerek bana *Nereden başlasam?* diyor sanki.

"Lütfen." Kahve tabağına yeşil bir anahtar bırakıyorum. "Bunu alın."

Önce anahtara, sonra bana bakıyor. "Ne bu? Neden alayım?"

Hortlak suratlı iki genç doktor, hastalığın seyri gibi laflar ederek yanımızdan geçiyor. "Bu anahtar, istediğiniz ve hakkınız olan cevapların ve kanıtların kapısını açar. İçeri girince merdivenden çatı bahçesine çıkın. Orada bir iki arkadaşımla sizi bekliyor olacağız."

Kahvesinin sonunu içiyor. "Uçağım yarın saat üçte. Binip gidiyorum. Anahtar sizde kalsın."

"Holly" diyorum usulca, "*Radyodakiler* sayesinde sayısız deliyle yüz yüze geldiğini biliyorum. Jacko zokasının daha önce çok atıldığını da biliyorum. Ama *lütfen*. Al bu anahtarı. Belki ben doğru söylüyorumdur. Binde bir ihtimal, ben de farkındayım, ama olabilir. İstersen havaalanında kaldır çöpe at. Ama şimdi lütfen al. Ne sakıncası var ki?"

Birkaç saniye gözlerime bakıyor, sonra boş fincanıyla tabağını itiyor, ayağa kalkıyor, anahtarı kapıp çantasına atıyor. Hugo Lamb'in fotoğrafının üstüne iki dolar bırakıyor. "Borcum kalmasın da" diye geveliyor ağzının içinde. "Ayrıca bana ismimle hitap etme. Hoşça kal."

5 Nisan

Bulanık rüyalarda kötü niyetliler çıkış yollarımı tutuyordu, tek yol yükselmek kalıyordu. Hangi benlikte olduğumu, gece lambasının "05.09"unu fırına dönmüş karanlıkta seçene kadar hatırlayamıyorum. 119A. İki kilometre uzakta, Central Park'ın diğer tarafındaki Empire Hotel'in dokuzuncu katında, Arkady rüyatohumu serpmek için hazırlık yaparken Holly Sykes'a, Oşima nöbet tutuyor. Umarım gerek olmaz ona. Kımıldayamıyorum, içim içimi yiyor, ama ben de yardım için Empire'a gitsem onca korktuğumuz saldırıya yol açabilirim. Dakikalar kör topal ilerlerken New York'un gece uğultusundan anlam çıkarmaya çalışıyorum...

Nafile. Okuma lambasını açıp odama bakınıyorum. Vietnam vazosu, kendi yansımasına bakan maymun parşömeni, Lucas Marinus'un Nagazaki'deki klavseni – zorlu ve zayıf ihtimalli bir av sonucunda Xi Lo tarafından ele geçirilmişti... Lucretius'un *De Rerum Natura*'sında kaldığım sayfayı açıyorum ama ruhum değilse de aklım hâlâ iki-üç kilometre batıda. Sonu gelmeyen, adı batasıca Savaş yüzünden. En zayıf düştüğüm günlerde, diriliş kabiliyetini doğuştan elde etmiş, Münzevilerin sapkın bir benzerini elde etmek uğruna cinayet işleyenlere Zamansız Muvakkitler olarak neden sırtımızı dönüp gitmediğimizi merak ederim. Kazansak da kaybetsek de ne mücadele verdiğimizi hiç öğrenemeyecek yabancılar için neden her şeyimizi tehlikeye atıyoruz? Başı yansımasıyla dertli maymuna soruyorum: "Neden?"

Kutsal Ruh, Oscar Gomez'e geçen pazar günü Vancouver'daki Pentekostal kilisesinde, cemaat 139. Mezmur'u söylerken girmiş. Bunu birkaç saat sonra arkadaşım Adnan Buyoya'ya "İsa yolundaki kardeşlerinin kalbinde yatanları bilmek, hangi günahları için daha kefaret veya nedamet ge-

tirmediklerini öğrenmek" diye tasvir etmiş. Gomez, bu ihsanı Rabbinden aldığına dair sarsılmaz inancıyla derhal Rabbin hizmetine koşmuş. SkyTrain'e binip şehir dışındaki büyük alışveriş merkezi Metropolis'e giderek ana kapısında vaaza başlamış. Seküler şehirlerde sokakta vaaz veren dindar Hıristiyanları dinleyenden çok alaya alan veya görmezden gelen olur, ama bu kısa boylu, heyecanlı Meksikalı-Kanadalının çevresinde bir kalabalık toplanıvermiş. Metropolis'ten gelip geçen insanlar, Oscar'ın muazzam isabet kaydeden sözleriyle şaşkına dönüp zokayı yutmuşlar. Mesela bir adama, baldızı Bethany'yi hamile bıraktığını itiraf ettirmiş Gomez. Bir kuaföre, patronunun dükkânından çaldığı dört bin doları iade etsin diye yalvarılmış. Gomez, Jed diye üniversite terk bir gence, ihtiyar büyükannesinin bahçe kulübesinde yetiştirdiği esrarın hayatını altüst ettiğini, sonunun denetimli serbestlik olacağını söylemiş. Kimilerinin rengi atmış, ağızları açık kalmış, kaçmışlar. Bazıları Gomez'i NSA ajanlığıyla, yazıtlarına gizlice bağlanmakla suçlamış. Buna karşılığı "Rabbim hepimizin hayatlarını gözetler" olmuş. Bazıları ağlayıp af dilenmeye başlamış. Alışveriş merkezinin güvenlik görevlileri gelip Gomez'i uzaklaştırmaya kalkışınca onlarca yazıt çıkmış arbedeyi kaydetmek için, bir grup da "Washington Street Kâhini"nin çevresinde kordon oluşturmuş. Polis çağrılmış. YouTube videolarında, Gomez onu gözaltına alan polislerden birine üç gece önce Eritreli bir göçmenin –adını da vererek– kafasını tekmelediğini itiraf etmesini istiyor, diğerine ise çocuk pornosu bağımlılığı için tedavi görmesini tavsiye ederken girdiği Rus web sitesini ve kullanıcı adını da söylüyor. Polis aracında neler konuşuldu bilemeyiz ama *yolda* karakoldan vazgeçilip Coupland Heights Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'ne dönülmüş.

Sana yemin ederim Iris diye yazdı Adnan bana o akşamki e-postasında, *görüşme odasına girer girmez ilk aklımdan*

geçen "Bu mu kâhin?" oldu. "Muhasebecimden de düz bir adam bu." Oscar Gomez sanki sesli söylemişim gibi yapıştırdı cevabı: "Babam muhasebeciydi Dr. Buyoya, düzlüğüm ondan geliyordur belki." Bu saatten sonra nasıl muayene edeceksin? Belki ilk cümleyi hakikaten yüksek sesle söyledim diye düşündüm (umdum) ama az sonra Gomez bana yalnızca eğitim sırasında sana ve kendi analistime anlattığım olayları tekrarlamaya başladı Ruanda'daki çocukluğumdan. Adnan'ın iki saat sonra gönderdiği ikinci e-postasında, Coupland Heights'taki hastalar yeni gelene tanrı diye tapınıyorlardı. "*'Voorman Meselesi'ndeki gibi"* dedi Adnan, ikimizin de sevdiği bir Crispin Hershey novellasına gönderme yaparak. *Yoruba'da dedemin ninemin Gomez'e ne diyeceklerini biliyorum ama bu memlekette ağzımdan cadılık kelimesi çıkarsa işten atılırım. Lütfen yardım et Iris.*

Veni, vidi, non vici. Yağmur altında devasa otoparkta arabamı bulana kadar sırılsıklam oldum, binerken de çorabımı kaçırdım. Aynı zamanda öfke, çaresizlik ve iktidarsızlık duygusu beynime iniyordu. Yapamamıştım. Mesaj gelince cihazım öttü:

çok geç be marinus. inandı mı bari bayan gomez?

Cevaplar ve bağlantılar, kendi kendine çözülen Rubik Küpü gibi yerine oturuyor. İlk akla geleni, tabii cihazımın bir Etobur tarafından ele geçirilmiş olduğu, geçiren Münzevinin zafer sarhoşluğuna kapılıp dikkatsizlikle, deneyimsizlikle kimliğini açık ettiğini düşündüm. Blöfümsü bir cevap yazdım:

hugo lamb vicdanını gömmüş ama tam öldürememiş

Oscar Gomez'e Yakub'un Merdiveni'ne tırmanışında eşlik

edecek "Aziz Marcus"un, Hugo Lamb'in Münzevi ismi "Marcus Anyder" olma ihtimali vardı. Cihazım terli elimde bir dakika, iki dakika, üç dakika bekledi. Tam vazgeçiyordum ki mesaj geldi.

vicdan kemikten saatlerin sorunu marinus, sen bitik bir kadınsın artık

Ya blöfüm tutmuştu ya da blöfüme blöfle karşılık veriyordu. Hayır ama tek başına hareket eden bir etobur psikodekantör, yanlış tahminimi yüzüme vurma fırsatını elinden kaçırmazdı, "bitik kadın" lafı da L'Ohkna'nın Hugo Lamb için kadın düşmanı demesini tutuyordu. Constantin veya Pfenninger'ın onayı olmadan kurulduğu besbelli bu irtibattan nasıl yararlanacağımı düşünürken üçüncü bir mesaj geldi:

geleceğine bak marinus dikiz aynana bak

Refleks olarak eğilip dikiz aynasını arka camdan dışarıyı görebileceğim gibi düzelttim. Camda damla damla yağmur vardı. Kontağı açıp silecekleri çalıştırırken...

Sağ ön cam patlayıp bin dolu tanesi oldu, tepemdeki dikiz aynası da plastik ve cam kırıklarından bir süpernova. Tırnak kesiği şeklinde ve büyüklüğünde bir plastik şarapnel yanağıma saplandı.

Çöktüm korkuyla. Zihnimin mantıklı tarafı, "Nişancı beni öldürmek isteseydi şimdi Alacakaranlık'a bakıyordun" diyordu. Fakat ben birkaç dakika daha doğrulmadım. Zamansızlık ölümün zehrini alıyor ama dişlerini çıkarmıyor ve bizde bile hayatta kalma alışkanlıklarını yenmek kolay değil.

İşte bu yüzden karşıyız Savaş'a diye hatırlatıyorum kendime dört gün sonra 119A'da. Odamın penceresi buz altı grisi-

ne döndü. Oscar Gomez için, Oscar Gomez'in karısı ve üç çocuğu için uğraşıyoruz. Münzeviler gibi bir ruh hırsızları örgütünün ya da yalnız avlanan "serbestlerin" işlediği ruh cinayetlerine başka kimse inanmayacağı için uğraşıyoruz. Çünkü üsthayatlarımızı imparatorlar gibi servet kazanıp para ve gücün afyonuyla sersemleyerek geçirirsek, bildiklerimizi bildiğimiz halde harekete geçmezsek, masumların psikoosoterik katliamına yataklık yapmış oluruz.

Cihazım vızıldıyor. Oşima'nin mesaj sesi. Telaşlı bir yarışmacı gibi elim ayağım birbirine dolanıyor, cihazı düşürüyorum, düşürdüğüm yerden alıp okuyorum:

İşlem tamam. Sorun yok. Arkady dönüyor. Zayıf Umut peşindeyim.

Ciğerlerimi oksijen ve kutlu rahatlıkla dolduruyorum. İkinci Görev bir adım daha yakın. Pencerenin çevresinden artık gün ışığı sızıyor. 119A'nın antika tesisatı titreyip tangırdıyor. Ayak sesleri, rezervuar ve kapanan dolap kapakları duyuyorum. İki üç oda ötede Sadakat kalktı.

"Adaçayı, biberiye, kekik..." Bahçıvanımız, bakıcımız ve ihanet heveslimiz Sadakat, tarhlardan ot yoluyor. "Maydanoz da dikmiştim taze taze yeriz diye ama kış sonu don yapınca öldüler. Bazı bitkiler dayanmıyor işte. Tekrar dikeceğim. Maydanozda çok demir var. Şu tarafa soğanla pırasa ektim, onlar çetin cevizdir. Kuzukulağından da umutluyum. Dawkins Hastanesi'nde kuzukulağı yetiştirdiğimizi hatırlıyor musunuz doktor?"

"Pişirdiğin halini hatırlıyorum" diyorum ona.

Sessizce konuşuyoruz. İncecik yağmura ve geceki telaşına rağmen Muvakkit arkadaşım Arkady, çatıdaki avlunun mürver ve güvercinotu ekili kısmında *tai chi* çalışıyor. "Şu-

rası çilek bahçesi olacak" diyor Sadakat işaret ederek, "meyve veren üç ağacı da boya fırçasının ucuyla tozlayacağım, Doğu Yakası'nda doğru dürüst arı yok malum. Bakın şu akçaağacın dalına! Ardıç kuşu o. Kuş türleri kitabı aldım da oradan biliyorum. Hücrenin damındaki kuşlar üveyik. Saçakların altına da sığırcıklar yuva yapmış. Çok uğraştırıyorlar beni yer fırçasıyla ama çok da iyi gübre, o yüzden şikâyet etmiyorum. Burası kokulular kısmı. Kardelenler, mumçiçekleri, şu dikenli sopalar da kokulu gül olacak. Çerçeveye hanımeli ve yasemin sardıracağım."

Sadakat'in bir yükselip bir alçalan Pakistan İngilizcesi aksanının monotonlaşmakta olduğunu fark ediyorum. "Harikalar yaratmışsın burada."

Bahçıvanımız keyifle mırıldıyor. "Bitkiler büyümek ister. Siz izin verin yeter."

"Yıllar önce akıl edecektik burayı bahçe yapmayı."

"Sizin çok işiniz var doktor hanım, ruh kurtarıyorsunuz. Tabii çatıyı takviye etmek gerekti, o biraz zor oldu..."

Aman dikkat, altuyarıyor Arkady, *taşıyıcı kolondu kirişti derken canından bezdirir.*

"...ama bir Polonyalı müteahhit buldum, kirişleri takviye ederiz dedi..."

"Bir sükûnet vahası adeta" diye sözünü kesiyorum, "kıymetini yıllarca bileceğiz."

"Siz Muvakkitler için yüzyıllar" diyor Sadakat kır fakat gür saçından serpinti damlalarını silkelerken.

"Umarım öyle olur." Hücre duvarındaki süslü dövme demir parmaklıktan dört kat aşağıdaki sokağa bakıyoruz. Arabalar ağır ağır ilerliyor, anlamsızca korna çalıyor. Şemsiyeler sallıyor arabaları ters yönden gelen koşuculara yer açarak. Caddenin karşısındaki çok daha yüksek binanın bizim katımızda oturan yaşlı ve boyunluklu sakini, pencere önü çiçeklerini suluyor. New York'un gökdelenleri otuzuncu kat civarında bu-

lutlarda kayboluyor. Bugün King Kong Empire State'e çıksa, biz aşağıda gezen zavallıların ruhu duymaz.

"Arkady Beyin *Tai Chi*'si" diye mırıldanıyor Sadakat, "bana sizin sihirbazlık şeylerini hatırlatıyor. Hani böyle ellerinizle havada bir şeyler çiziyorsunuz." Onu izliyoruz. Arkady şimdi iriyarı, Macar ve atkuyruklu olabilir ama bundan önce Vietnamlı bir dövüş sanatları ustası olduğu hâlâ bir şekilde belli.

Eski hastama soruyorum. "Burada yaşamaktan memnun musun hâlâ?"

Sadakat telaşlanıyor. "Evet! Bilmeden bir kusur işlediysem..."

"Hayır. Öyle bir şey yok. Bazen seni eş dosttan, aileden mahrum ediyoruz diye üzülüyorum. Normal hayata çok uzak kaldın."

Sadakat gözlüğünü çıkarıp kadife gömleğine siliyor.

"Benim ailem Muvakkitler. Eş diyorsunuz, ben kırk beş yaşındayım. Yatağa yazıtımla girip *Daily Show* izlemeyi, Lee Child romanı okuyup papatya çayı içmeyi tercih ederim artık. Normal hayat da neymiş?" Burnunu çekiyor. "Davanıza hizmet ediyorum, kocaman bir kütüphane var okuyacak, bahçe var bakacak, şiirlerim de berbat olmaktan yavaş yavaş uzaklaşıyor. Size yemin ederim doktor hanım, her sabah tıraş olurken aynada kendime 'Sadakat Dastaani' diyorum, 'sen Manhattan'ın en şanslı şizofren, orta yaşlı, tepesi açılan Pakistan asıllı Britanyalısısın.'"

"Eğer" diyorum rahat konuşmaya çalışarak, "bir gün fikrin değişecek olursa..."

"Hayır, Doktor Marinus. Ben arabamı Muvakkitliğe koştum bir kere."

Dikkat et, diye uyarıyor Arkady alttan, *vicdan yaptığını düşünecek birazdan.*

Ama ben bırakamıyorum. "Sadakat, bu İkinci Görev...

Kimsenin canı emniyette değil. Seninki de, bizimki de."

"Beni 119A'dan göndermek istiyorsanız sihirbazlığınızı konuşturacaksınız doktor hanım, çünkü kendi isteğimle gitmeyeceğim. Münzeviler, psikiyatrik açıdan zayıf olanları yem seçiyor, değil mi? Eğer benim..." Sadakat başını tıklatıyor "... ruhum istedikleri gibi olsaydı, beni alabilirlerdi, değil mi? Demek ki, Muvakkitliğin savaşı benim savaşım. Ben sadece bir piyon olabilirim ama bir piyon yeri gelir bütün satranç oyununu kurtarır."

Misafirimiz geldi Marinus, diye altbildiriyor Arkady bana.

Hırpalanmış vicdanımın sesiyle Sadakat'e, "Sen kazandın" diyorum.

Bakıcımız gülümsüyor. "Memnun oldum doktor hanım."

"Misafirimiz geldi." Demir parmaklığa dönüp Jamaika eşarplı Holly'ye bakıyoruz yukarıdan. Yolun karşısında, kemancının üstünde tuttuğumuz odada Oşima kendini gösteriyor. *Ben sokağı kolaçan edeyim,* diyor alttan, *belki bir meraklı çıkar.*

Holly, dün Santorini Café'de verdiğim anahtarla kapıya yaklaşıyor. Çok acayip bir sabah geçiriyor bu kadın. Omzumun hemen dibindeki bir söğüt dalında şişinen kırmızı kanatlı siyah kuş birkaç arpej şakıyor.

"Bak sen şu yakışıklı şeytana" diye fısıldıyor Sadakat.

Önce ben konuşuyorum. "Hani derler ya, sizi bekliyorduk Bayan Sykes."

"119A'ya hoş geldiniz." Arkady'nin sesinde ergenlik çatallığı kabarıp sönüyor.

"Güvendesiniz Bayan Sykes" diyor Sadakat. "Korkmayın."

Holly merdiven çıkmaktan tıkandığı halde, Arkady'yi gördüğünde gözleri büyüyor: "Bir dakika, siz... *siz... değil mi?*"

"Evet, size bir açıklama borçluyum" diyor Arkady.

Ara sokakta bir köpek havlıyor. Holly titriyor. "Sizi *rüyam-*

da gördüm. Bu sabah hem de! Tıpkı rüyadaki gibisiniz! Nasıl yaptınız bunu?"

"Sivilcelerden tanıdınız değil mi?" Arkady yanağını okşuyor. "Unutulacak gibi değil!"

"Rüyamda gördüm diyorum! Otelimde, odamda, masamda oturuyordunuz..."

"Not kâğıdına bu adresi yazdım." Gerisini Arkady getiriyor. "Sonra bu adrese Marinus'un yeşil anahtarıyla girip içeri girmenizi söyledim. 'İki saat sonra görüşürüz' dedim. Görüştük işte."

Holly bana bakıyor, Arkady'ye bakıyor, Sadakat'a bakıyor, sonra tekrar bana.

"Arkady'nin maharetlerinden biri de" diyorum, "rüyatohumu serpmek dediğimiz iştir."

"Yalnız menzilim çok kötü" diyor meslektaşım tevazu göstererek. "Odam sizinkinin karşı komşusuydu Bayan Sykes, çok uzağa gitmem gerekmedi. Ruhum bedenime döndükten sonra da hemen buraya geldim. Taksiyle. Sivillere rüyatohumu serpmek Düstur'umuza aykırıdır fakat geçen gün Marinus'un ortaya attıklarından sonra biraz kanıt sunmamız lazımdı, üstelik Savaş'ta olduğumuz için aykırı falan dinlemeyip rüyanıza girdik. Bağışlayın lütfen."

Holly hem gergin hem şaşkındı. "*Kimsiniz* siz?"

"Ben mi? Arkady Thaly, bu benliğim itibariyle. Merhaba."

Alçak bulutlarda bir uçak sürüne sürüne ilerliyor.

"Bu bakıcımız" diyorum Sadakat'e dönerken, "Bay Dastaani."

"Yaptığım iş kâhyalık da ortamımız farklı" diyor Sadakat. "Ayrıca sizin gibi ben de normalim. Ya da 'normal.' Bana Sadakat deyin lütfen. Pakistanlı Alfred'mişim gibi de düşünebilirsiniz." Holly bunu pek anlamamışa benziyor. "Alfred var ya, Batman'in uşağı. Ben de patronlarım yokken 119A'ya bakmaktan sorumluyum. Yemekleri ben yaparım. Siz vejetaryensiniz diye duydum. Muvakkitler de öyledir." Parmak-

larını havada çeviriyor. "Ruh ve beden bütünlüğü şeyiymiş. Acıkan var mı? Bir füme tofulu yumurta Benedict yaparım, parmaklarınızı yersiniz. Şaşırtıcı sabahlara sıkı kahvaltıyla başlamak lazım. Ne dersiniz?"

119A'nın giriş katındaki salon, Xi Lo 1890'larda evi aldığında içinde olan elips şeklinde bir ceviz masanın hâkimiyetinde. Sandalyeler takım değil, o tarihten bu yana tek tek alınmış. Kemerli üç pencereden sedefli bir ışık giriyor. Uzun duvarlardaki tablolar, Xi Lo'yla Holokai'ye ressamlarının armağanıydı. Georgia O'Keeffe'in kızıl çöl sabahı, A.Y. Jackson'dan bir Radium Limanı manzarası, Diego Quispe Tito'nun *San Luis Rey Köprüsünde Günbatımı* tablosu ve Faith Nulander'ın *Mezarlıkta John ve Fahişe* adlı bir çalışması var. Bir ucunda ise Agnolo Bronzino'nun *Venüs, Cupid, Ahmaklık ve Zaman* tablosu asılı; değeri bina ve tüm komşularının toplamından fazla. "Bunu biliyorum" diyor Holly, Bronzino'ya bakarak. "Orijinali Londra'daki Milli Galeri'de. St Martin-in-the-Fields evsizler merkezinde çalışırken öğlen tatillerinde gidip izlerdim."

"Doğru" diyorum. Holly'nin Milli Galeri'deki röprodüksiyonla orijinalin 1860'ta Viyana'da nasıl değiştirildiğini bilmesi şart değil. Zaten Bronzino'nun değersiz komşusuna geçti: *Yu Leon Marinus Otoportre, 1969*. Holly tablodaki yüzü tanıyıp suçlayan bakışlarla bana dönüyor. Pişkince baş sallıyorum. "Saçma tabii, üstelik bu mecliste asmak tam bir kendini bilmezlik ama kurucumuz Xi Lo çok ısrar etmişti. Onun anısına tutuyoruz."

Sadakat, usturlabın yanındaki kapıdan, içeceklerimizi koyduğu tepsiyle giriyor. Kimsenin midesi yumurta Benedict kaldırmayacaktı. "Herkes nereye oturacak?" diye soruyor. Holly, kapıya en yakın olan tekli koltuğu seçiyor. Sadakat misafirimize, "İrlanda kahvaltı harmanı tercih eder miydiniz Bayan Sykes?" diye soruyor. "Anneniz İrlandalıymış diye duydum."

"Ya evet, öyleydi" diyor Holly. "Çok teşekkür ederim."

Sadakat bir servise söğüt dalı desenli demlik ve fincan takımı, sütlükte süt ve bir kâse şeker bırakıyor. Benim yeşil çayım, iki önceki benliğim Choudary Marinus'un siyah demir demliğinde demlenmekte. Arkady, kâseden kahve içiyor. Sadakat masa süsü olsun diye mozaik camdan bir kabın içine mum yakıyor. "Aydınlansın biraz ortalık. Burası mezar gibi geliyor bazen."

Adam paralel evrende iç dizayn faşisti, altdiyor Arkady.

"Ellerine sağlık Sadakat" diyorum. Kendinden memnun, ayrılıyor.

Holly kollarını kavuşturuyor. "Başlayın artık. Zaten çok..."

"Sizi bu sabah buraya" diyorum, "kendimizi ve kozmolojimizi anlatmak üzere davet ettik. Zamansızları ve psikosoterikleri anlatacağız."

İş toplantısı gibi oldu Marinus, altdiyor Arkady.

"Bir dakika" diyor Holly. "Zamansızlık dediniz beni kaybettiniz."

"Etimize iğne batırırsanız kanımız akar" diyor Arkady kahve kasesini avuçlarında tutarken, "gıdıklarsanız güleriz, zehirlerseniz ölürüz, fakat öldükten sonra geri geliriz. Marinus bunu kaç kere yaptı, otuz dokuz mu?"

"Sheppey Adası'ndaki bungalovunda öldürülen Heidi Cross'u da sayarsak kırk." Holly'nin kafamın yanında ikinci kafa mı çıkıyor, deli kahkahaları mı atacağım diye bana baktığını fark ediyorum.

"Ben daha çömezim" diyor Arkady, "henüz beşinci benliğimdeyim. Ölmek korkutuyor beni, Alacakaranlık'a gitmek, Kumullara baka baka beklemek..."

"Ne alacakaranlığı?" diye soruyor Holly. "Hangi kumullar?"

"Hayatla ölüm arasındaki boşluğa biz *Alacakaranlık* diyoruz" diye açıklıyor Arkady. "Yüksek Tepe'den izleriz. Güzel ve korkutucu bir manzaradır. Onca ruh, solgun ışıklar altında

karşıya geçer, Deniz Meltemi ile Son Deniz'e doğru savrulurlar. Deniz dediğimize bakmayın, aslında deniz değil..."

"Bir dakika, bir dakika." Holly öne eğiliyor. "Siz öldünüz mü yani? Bunları kendi gözünüzle mi gördünüz?"

Arkady kâsesinden kahve içip dudaklarını siliyor. "İki sorunuzun da cevabı evet, Bayan Sykes. Fakat Kara Meltemi biz istesek de istemesek de ruhumuzu geri atar. Yüksek Tepe'den ineriz, Günışığı'na döneriz, sonra bir ses gelir, sanki... Koca bir kasabayı yüksekten atmışsınız da içindeki her şey kırılmış gibi." Arkady bana soruyor: "İyi tasvir edebildim mi?"

"İdare eder. Sonra yeni bir bedende uyanırız, genellikle bir çocuk bedenidir, eski sahibinin az önce terk ettiği, fena halde onarıma ihtiyacı olan bir bedendir."

"Kafede bana" diyor Holly dönerek, "Hugo Lamb'in ekibi Münzeviler için 'ölümsüz ama kayıtsız şartsız da değil' demiştiniz. Onlarla aynı mısınız siz de?"

"Hayır. Biz bu dirilişler sarmalı içinde gönülsüz olarak yaşıyoruz. Nasıl oluyor, neden biz, bilmiyoruz. Hiç aramadık. İlk benliklerimiz olağan şekillerden biriyle öldü, Arkady'nin anlattığı gibi Alacakaranlık'ı gördük, kırk dokuz gün sonra da geri geldik."

"O günden bu yana" derken atkuyruğunu çözüp tekrar topluyor Arkady, "tekrar düğmemiz takılı kaldı. İkinci bedenimiz büyüdü, olgunlaştı, öldü; pat yine Alacakaranlık'ta bulduk kendimizi, kırk dokuz gün sonra hop bir daha Dünya'da uyandık. Kafamız iyice yansın diye karşı cinsten çıktık bir de."

"Önemli olan şu" diyorum Holly'ye, "biz Zamansızlığımızın bedelini kimseye ödetmeyiz. Sadece kendimiz öderiz. Türümüz otoburdur da diyebilirsiniz."

Sokaktan acı bir fren sesi işitiyoruz.

"Yani" diyor Holly, "Münzeviler etobur mudur?"

"Her bir teki." Arkady parmağını kâsenin ağzında gezdiriyor.

Holly şakaklarını ovuşturuyor. "Bunlar böyle... vampir gibi bir şey mi?"

Arkady, "Hah, gene çıktı vampir lafı meydana" diye inliyor.

"Etoburlar sadece mecazi olarak vampirdir" diyorum Holly'ye. "Nüfusun herhangi bir kesimi kadar normal –ya da anormal– görünürler; tesisatçısı vardır, bankacısı, şeker hastası... Hepsinin David Lynch kötülerine benzememesi daha vahim aslında. O zaman işimiz çok daha kolay olurdu." Yeşil çayın acı buharını içime çekerken Holly'nin bir sonraki sorusunu tahmin ediyorum. "Bunlar ruhla beslenir Bayan Sykes. Etoburlar ruh dekante eder, yani birtakım insanlar kaçırırlar, tercihen çocuk olur bunlar" derken Holly'nin Jacko'yu düşünürken kederlenen gözlerine bakıyorum, "ve maalesef öldürürler."

"Bu da hoş değil" diyor Arkady. "Dolayısıyla Marinus, ben ve kıymeti pek bilinmeyen birkaç arkadaşımız –genellikle Zamansızlar ama ölümlü işbirlikçilerimiz de vardır– bunların icabına bakarız. Etoburlar tek tek bize büyük rahatsızlık vermezler, kendilerini yalnız sandıklarından gayet temkinsiz çalışırlar, mağazada güvenlik yok sanan yankesiciler gibi. Sorunu başlatan –Savaş'ı da çıkaran– olay, grup halinde avlanmaları."

Çayımı yudumlarken, "Biz de tek bir grup sebebiyle burada toplandık Bayan Sykes" diyorum. "Sidelhorn Geçidi Tomasyen Manastırı'nın Kör Katharları Alacakaranlık Şapeli Münzevileri."

"Kartvizite sığmaz" diyor Arkady parmaklarını birbirine geçirip ellerini çevirdikten sonra kollarını kaldırırken. "Dost meclisinde 'Münzeviler' olarak bilinirler."

"Sidelhorn bir dağ" diyor Holly. "İsviçre'de."

"Çok da çetin bir dağdır" diyorum. "Sidelhorn adını aynı zamanda İtalya'nın kuzeyinde bir geçide de vermiştir, Roma lejyonları zamanında bile eski bir yoldu orası. Geçidin İsviç-

re Valais tarafındaki Tomasyen Manastırı, dokuzuncu asırdan on sekizinci asrın son yılına kadar han olarak da hizmet verdi. Orada 1210'larda Kör Kathar diye bilinen bir figür, Alacakaranlık'ın aracısı olarak varlık kazandı."

Holly bu tarih salvosunu irdeliyor. "Alacakaranlık da hayatla ölüm arasındaki..."

"Boşluğu doldurur" diyor Arkady. "Dinlediğinize sevindim."

Holly soruyor: "Kathar nedir?"

"Katharlar, on ikinci ve on üçüncü yüzyılda Languedoc'ta ortaya çıkan sapkınlardı" diyorum. "Dünyayı yaratanın Tanrı değil şeytan olduğunu, maddenin kötü olduğunu, dolayısıyla bir insan olan İsa'nın da Tanrı'nın Oğlu olmadığını ileri sürüyorlardı. Papalık pek tasvip etmedi. 1198 yılında Papa III. İnnocentius, daha sonra Albigeois Haçlı Seferi olarak bilinecek bir sefer teklif etti. Fransa Kralı'nın başka uğraşları vardı, fakat Kuzey Fransa'daki baronlarına güneye inme, Kathar öldürme, arazilerine el koyma, Fransız Tahtı'na biat etmeyen bir lejyonu da yola getirme görevi verdi. Fakat sapkınlık bölünerek çoğalır. Darbeyi alan vücut parçalara ayrıldı. Bizim Kör Kathar'ımız ücra Valais'deki Tomasyen manastırına muhtemelen 1205-1206 yıllarında yerleşti. Neden Sidelhorn'u seçtiğini bilmiyoruz. Adını bilmiyoruz. Maddeye, numene, söze, akla, ruha, Alacakaranlık'a dalmasının saikleri neydi bilmiyoruz. Tek bir tarihi kaynakta ondan söz ediliyor. Magdeburglu Mecthild'in Piskoposluk Engizisyonu tarihçesi 1270'lerde yazılmıştır ve 1215'te Engizisyon'un Sidelhorn Geçidi'nin 'Kör Kathar'ını cadılık nedeniyle idama mahkûm ettiğini anlatır. İnfazdan bir gece önce manastırda bir hücreye kilitlenmiş. Gün ağardığında..." aklıma Oscar Gomez geliyor, "...kayıplara karıştığı görülmüş. Mecthild'in vardığı sonuca göre, sapkının tapındığı Şeytan sadık kulunu kurtarmış."

"Merak etmeyin" diyor Arkady. "Biz şeytanlık yapmıyoruz."

"Tarih dersi bitmek üzere" diyorum söz verir gibi. "Engizisyon ne derse desin, dünya ekseni etrafında döndü ve sene 1799 oldu." Parmak uçlarımı döküm demliğe koyuyorum. "Napoleon'un kaleminden çıkan bir çizgiyle İsviçre'nin mağrur kantonları tek bir Helvetia Cumhuriyeti altında birleşti. Fransa'nın uydu devleti olmak bütün İsviçrelilerin hoşuna gitmemişti; din özgürlüğü vaatleri de tekrar masaya yatırılınca, birçokları kiliseleri yakıp Paris'ten atanmış efendilerine başkaldırdı. Napoleon'un düşmanları ateşi körükledi ve bunun üzerine nisan ayının başlarında bir Avusturyalı topçu birliği Piedmont tarafından Sidelhorn Geçidi'ne vardı. Dikkatsizlik ya da sabotaj sebebiyle, manastırın ahırında saklanan iki yüz fıçı barut infilak etti. Manastırın büyük bölümü yıkıldı, toprak kayması uçurumu geçen köprüyü de götürdü. Bu Devrim Savaşları'nda sadece bir dipnottan ibarettir, fakat bizim Savaşımız söz konusu olduğunda, Arşidük Franz Ferdinand'ın Saraybosna'da öldürülmesine eşdeğerdir. Bunun yankıları ta Alacakaranlık Şapeli'ne kadar ulaştı ve Kör Kathar'ın uzun uykusu sona erdi."

Şöminenin üzerindeki saat, sekiz kez yumuşak yumuşak vuruyor.

"O dönemde Tomasyen Mezhebi, Reform öncesindeki halinin gölgesi kadardı, Alpler'deki istihkâmını tekrar yaptıracak paraya da, imkâna da, isteğe de sahip değildi. Fakat Zürih'teki Helvetia Hükümeti Sidelhorn Köprüsü'nün onarılmasını, stratejik açıdan hayati önem taşıyan geçidin korunması için bir karakol inşa edilmesini kararlaştırdı. Baptiste Pfenninger adlı Martigny'li bir mühendis bölgeye gönderildi ve bir yaz gecesi, şantiyedeki yatağına yatmış uyumaya çalışırken bir sesin adını çağırdığını işitti. Ses hem kilometrelerce ötede, hem yanı başındaydı. Kapısı içeriden sürgülü olduğu halde yatağının ayakucunda bir hava diliminin sallanmakta olduğunu gördü Pfenninger. Buna dokundu. Ha-

va diliminin perde gibi ayrıldığını fark etti, perdenin gerisinde ise yuvarlak bir zemin, bugün hâlâ Katolik veya Ortodoks sunaklarında bulunan adam boyunda mum gördü. Bunların ilerisinde karanlığa doğru tırmanan taş basamaklar vardı. Baptiste Pfenninger pragmatik bir adamdı, içkici değildi, kafası çalışırdı. Odası, iki katlı bir binanın ikinci katındaydı. Fakat bir şekilde havadaki inanılmaz perdeden –ki buna Gedik deriz biz– geçti ve imkânsız basamakları çıktı. Takip edebiliyor musunuz Bayan Sykes?"

Holly'nin başparmağı köprücükkemiğinde duruyor. "Bilemiyorum."

Arkady sivilceleriyle oynarken benim konuşmamdan memnun.

"Baptiste Pfenninger, Alacakaranlık Şapeli'nin ilk ziyaretçisi oldu. Bir portre buldu, daha doğrusu Kör Kathar'ın ikonasını. Gözü yoktu bunun, fakat Pfenninger orada durmuş ikonaya bakarken, daha doğrusu ikona ona bakarken, alnında bir nokta belirdiğini ve bunun irileşip kapaksız bir gözün siyah bebeği haline geldiğini görünce..."

"Ben de gördüm onu! Nereden bu?"

Arkady'ye bakıyorum, hafifçe omuz silkiyor cevap niyetine. "Kör Kathar'ın ikonası bir ruhu dekante etmeden az önce böyle yapar."

Holly telaşla bana dönüyor. "Bakın şimdi. Jacko'nun kaybolduğu hafta sonu. O alında açılan nokta olayı var ya... Rochester civarında bir altgeçitte gündüz kâbusu gibi bir şey gördüm. *Radyodakiler*'e yazmadım asit tribinin kötü bir tasviri gibi olur diye. Ama yaşadım böyle bir şey."

Arkady bana alttan *İlk Görev sırasında Xi Lo buna görüntüler bağlamış olmasın?* diye sordu.

Bunu neden bizden saklasın ki? Daha iyi bir cevap bulmaya çalışıyorum. *Belki Jacko'yla Holly iki psikosoterik kardeş olarak zaten bağlıydı.*

Arkady başparmağının boğumunu ısırıyor önceki hayatından kalma bir alışkanlık olarak. "...*Olabilir. Bağın kalıntıları da siz Şapel'den kaçarken Esther'i Holly'ye götürmüş olabilir. Hansel'le Gretel'in ekmek kırıntıları gibi.*"

"Pardon da" diyor Holly, "ben hâlâ buradayım. Jacko'nun bu ortaçağ keşişi ve Napoleon dönemi mühendisiyle ne bağlantısı var?"

Renkli cam kavanozunda mumun alevi uzun, kıpırtısız.

"Kör Kathar'la mühendis konuştu" diyorum, "ve bir tür mutabakata, karşılıklı yardım anlaşmasına vardılar. Bilemiyoruz."

"Bir dakika, bir dakika. Bu keşiş kaç senedir Alacakaranlık Şapeli'ndeydi, ne yani altı asır mı? Şimdi tutup misafir çağırmaya, anlaşma yapmaya mı başladı? Neyle beslendi Ortaçağ'dan bu yana?"

"Kör Kathar haliyle tözgeçişimine uğramıştı" diye açıklıyorum.

Holly arkasına yaslanıyor. "Tözneyine? Öyle bir laf mı var?"

"Kör Kathar'ın bedeni ölmüştü" diyor Arkady, "fakat zihni ve ruhu –ki sohbetimizde ikisi aynı şeydir– Şapel'in maddesine kaynamıştı. Kör Kathar'ın sureti, Pfenninger'a ikonada görünmüştü."

Holly bunu düşünüyor. "Yapıcı yapıya dönüştü yani öyle mi?"

"Bir nevi öyle de denebilir" diye cevaplıyor Arkady.

"Köprü ve Sidelhorn Geçidi'ndeki karakol kış gelmeden tamamlandı" diye kaldığı yerden devam ediyorum, "Baptiste Pfenninger da Martigny'deki ailesine döndü. Fakat ertesi ilkbahar Emosson Gölü'ne balık tutmaya gitti. Bir akşam göle açıldı. Sandalı bulundu, kendisi bulunamadı."

"Anladım" diyor Holly. "Hugo Lamb'le aynı hikâye."

Yağmur 119A'nın pencerelerini hafifçe tıkırdatıyor. "Altı yıl ileri saralım, 1805'e. Paris'in Marais semtinde bir yetimhane kapılarını açtı. Kurucusu ve müdürü olan Martin

Leclerc adlı Fransız'ın babası, Afrika'daki sömürge topraklarında büyük bir servet kazanmıştı, oğlu ise başkentteki savaş yetimlerini doyurmak, barındırmak ve onlara din eğitimi vermek istiyordu. 1805 yılında Paris'te yabancı olmak kolay değildi, Leclerc'in Fransızcasında da Alman etkisi hissediliyordu, ama arkadaşları onun yabancılığını Prusyalı annesine ve Hamburg'da okumasına yoruyordu. Birçoğu imparatorluğun önde gelenleri arasında olan aynı arkadaşlar, Martin Leclerc'in asıl adının Baptiste Pfenninger olduğunu bilmiyorlardı. Leclerc'in yetimhanesini istidatlı çocukları toplayıp beslemek için kurduğunu ileri sürmek delilikten farksız görülürdü. İstidatlıdan kastım, psikosoterik voltajı veya aktif çakra gözü olan çocuklar."

Holly Arkady'ye bakıyor, o ise lafını düşünen bir çevirmen gibi gözlerini kısmış. "Psişik kabiliyet. Sizin sekiz yaşındaki haliniz mesela."

"Neden bir... İsviçreli mühendis kendisine ölmüş süsü versin, sonra Fransa'da yetimhane açsın, bir de... psişik çocukların peşine düşsün ki?"

Arkady anlatıyor: "Münzeviler, Marinus'un da dediği gibi, Zamansızlıklarını ruhlardan beslenerek korurlar. Fakat her ruh olmaz. Yalnız istidatlıların ruhları dekante edilebilir. Organ bağışı gibi düşünün, uyuşma ihtimali binde bir. Her mevsim dönümünde bu ruhun sahibinin Taşlı Yol'dan Şapel'e getirilmesi gerekir. Gelen misafir bilmeden Kör Kathar'ın ikonasına bakar, o da misafirin ruhunu dekante edip Kara Şarap haline getirir. Beden Şapel'in penceresinden sallandıktan sonra On İki Münzevi bir araya gelip Yeniden Doğum Günü dedikleri bir ritüelle Kara Şarap'ı içerler ve bedenlerinde bir mevsim, üç ay kadar, hücre bölünmesi olmaz. Bu nedenle Hugo Lamb'in bedeni yirmili yaşlarında kalmışken ruhu ve zihni ellisinin üzerinde."

Holly şimdilik bir yorum yapmıyor. "Madem bu 'Şapel'e yı-

kık bir İsviçre manastırından ulaşılıyor, Pfenninger neden şimdi Paris'te?"

"Muvakkitler istedikleri yere Gedik'i çağırabilirler." Arkady avucuyla mum alevini örtüyor. "İçindeyken de istedikleri yerde açabilirler. Bu Savaş'ın yüz altmış yıldır sürüyor olmasının sebebi Gedik. Bir başka deyişle Münzeviler kendilerini bir yerden bir yere ışınlama kabiliyetine sahipler. Hem çok iyi bir kaçış yolu, hem de ani saldırı yöntemi."

Holly'nin sesi çatlıyor bir şeyleri fark ettiği sırada: "Bayan Constantin?"

"Immaculee Constantin, Pfenninger'ın sağ kolu. Birinci Münzevi'nin neden onu İkinci olarak yetiştirdiğini bilmiyoruz ama o da Marais'deki yetimhanenin kızlar tarafının sorumlusuydu. Talleyrand'ın Madam Constantin için 'Kadın Suretinde Kılıç Kuşanmış Serafim' dediği kadar vardı. Yüz seksen yıl geçti ve kendisini Gravesend'de Holly Sykes'ı beslerken bulduk. Fakat sizin olayınızda her nasılsa bir hata yaparak sizi ürküttü, eski öğrencilerimden biri de sizi benim karşıma çıkardı. Ben de psikosoterik voltajınızı alıp sizi Kara Şarap için elverişsiz hale getirerek aşıladım. Bayan Constantin sinirlendi tabii; her ne kadar Holly Sykes'ı veya umut vaat eden kardeşi Jacko'yu unutmadıysa da başka denizlere yelken açtı."

"Aritmetik çok uğraştırıyor bunları" diyor Arkady. "Münzeviler hep on iki kişi oldukları için, her bir üyeleri üç yılda bir dekante edilebilir misafir bulmak zorunda. Avlarını ilaçla uyutup ellerini kollarını bağlayarak Şapel'e çıkaramazlar. Münzevilerin avlarıyla dost olması gerekiyor, Constantin'in sizinle olduğu gibi. Eğer dekante işlemi sırasında av bilinçli ve sakin değilse, Kara Şarap bozuluyor. Narin bir mahsul."

Tablolardaki figürler bizi izliyor. Dilleri olsa da konuşsalar.

"Buradan şunu mu çıkarmam gerekiyor" diyor Holly gücünü toplayarak, "Bayan Constantin'le Münzeviler Jacko'yu

kaçırıp... ruhunu mu içtiler? Bunu mu söylüyorsunuz siz?"

Saatin tiktakları ya çok şiddetli ya sessiz, duruma göre.

"Jacko'nun olayı şu ki..." gözlerimi kapatıp Arkady'ye alttan *Bana şans dile* diyorum, "...o bizden biriydi."

Belki bir yerlerde gök gürlüyor, ya da çöp kamyonu geçti.

"Jacko benim kardeşimdi." Holly yavaş konuşuyor. "Yedi yaşındaydı."

"Bedeni yedi yaşındaydı" diyor Arkady. "Fakat bedeni, bir Muvakkit olan Xi Lo'nun ruhu için araçtı. Xi Lo çok çok daha yaşlıydı."

Holly duyduklarıyla boğuşurken başını sallıyor.

"Jacko'nun beş yaşında menenjit geçirdiğini hatırlıyor musunuz?" diye soruyorum.

"Tabii ki hatırlıyorum. Ölümden döndü."

Artık dönüşü yok. "Bayan Sykes, Jacko o gün gerçekten öldü."

Açık açık meydan okumuş, hatırasını çiğnemiş oluyorum ve Holly kırılma noktasında. "Ee pardon da, öldüğü möldüğü yoktu, ben oradaydım be!"

Bunu daha kolay anlatmanın bir yolu yok. "Jack Martin Sykes'ın ruhu, bedeninden 16 Ekim 1982 günü sabah iki yirmi üçte ayrıldı. İki yirmi dörtte ise, en yaşlı ve iyi Muvakkitlerden Xi Lo'nun ruhu kardeşinizin bedenini ele geçirdi. Babanız doktor diye bağırırken bile Jacko'nun bedeni tehlikeyi atlatmıştı aslında. Ama Jacko'nun ruhu, Alacakaranlık'ı geçiyordu."

Gebe bir sessizlik. "Yani..." Holly'nin burun delikleri açılıyor "...erkek kardeşim zombi miydi diyorsunuz?"

"Jacko, Jacko'nun bedenine sahipti" diyor Arkady, "hatta Jacko'nun alışkanlıklarını sürdürüyordu, fakat içinde Xi Lo'nun ruhu ve anıları vardı."

Titriyor zihin bulanıklığı içinde. "Neden söylüyorsunuz bunları?"

"Güzel bir soru" diyor Arkady. "Doğru olmasa niye söyleyelim?"

Holly ayağa kalkıyor, sandalyesi arkaya devriliyor. "Genellikle bir para sızdırma girişimine dayanır böyle şeyler!"

"Muvakkitlik 1598 yılında kuruldu" diyor burnu havada Arkady. "Kendimizce yatırımlarımızı da yaptık o zamandan beri. Sizin paranıza muhtaç değiliz."

Akıllı ol, diye altuyarıyorum Arkady'yi. "Jacko'nun garipliklerini düşünün" diyorum Holly'ye. "İngiliz çocuğu neden Çin radyosu dinler?"

"Çünkü... Sakinleştiriyordu onu."

"Mandarin, Xi Lo'nun anadiliydi" diye açıklıyorum.

"İngilizceydi Jacko'nun anadili! Anası benim anamdı! Evi Captain Marlow'du. Ailesi bizdik. Hepimiz seviyorduk onu. Hâlâ seviyoruz." Holly gözlerini kırpıştırarak yaşları savuşturmaya çalışıyor. "Bugün bile."

"Jacko'nun içindeki Xi Lo da sizi sevdi" diyorum usulca. "Hem de çok. Hatta Kent'in en pis kokulu köpeği Newky'yi bile sevdi. Sevgisi yalan değildi asla. Size söylediklerimizin de tek kelimesi yalan değil. Xi Lo'nun ruhu sizin pub'dan eskiydi. İngiltere'den eskiydi. Hıristiyanlıktan bile eskiydi."

Holly'ye bu kadarı yetti. Devrilen sandalyeyi kaldırıyor. "Uçağım bu akşamüstü Dublin'e uçuyor, ben de biniyorum. Söylediklerinizden arasından... inandıklarım da oldu, inanamadıklarımı da. Büyük bir kısmına ise ne diyeceğimi bilemiyorum. Rüya tohumu kısmı inanılmazdı. Ama... Jacko yüzünden kendimi suçlamayı bırakmam çok uzun zaman almıştı, siz şimdi yaramı deşiyorsunuz." Paltosunu giyiyor. "İrlanda'nın batısında kedilerimle kitaplarımla sessiz bir hayat sürüyorum. Küçük, yerli, normal bir hayat. *Radyodakiler*'in yazarı Holly Sykes sizin Zamansızlığınıza, büyücü keşişlerinize filan inanabilirdi ama ben artık o değilim. Siz gerçekten Marinus'sanız, şans dilerim, artık her ne içinse." Holly el çantasını alıyor, yeşil anahtarı masaya bırakıp kapıya yürüyor. "Hoşça kalın, ben gidiyorum."

Çelip burada tutayım mı? diye altsoruyor Arkady.

Zorla işbirliği yaptırırsak işbirliği sayılmaz.

"Anlıyoruz" diyorum Holly'ye. "Geldiğiniz için teşekkür ederiz."

Arkady alttan hatırlatıyor: *Esther ne olacak?*

Çok fazla, çok erken, çok çabuk. İyi bir şeyler söyle.

"Kabalık ettiysem bağışlayın" diyor Arkady. "Ergenlik hali."

Holly, "Batman'in uşağına da selam söyleyin" diyor.

"Söylerim" diyorum, "görüşmek üzere Bayan Sykes."

Holly kapıyı kapattı. *Münzeviler buraya geldiğini öğrenmişlerdir*, altdiyor Arkady. *Oşima'ya takip ettirsek mi?*

Aklıma yatmıyor. *Pfenninger ince ince işlediği planı erken saldırıp berbat etmez.*

Esther Little'ın Holly'nin kafasında yuvalandığından şüphelenirlerse, Arkady eliyle tabanca işareti yapıyor, *gözünün yaşına bakmayıp saldırırlar.*

Ilınmış çayımı içerken bu sabaha Münzevilerin gözünden bakmaya çalışıyorum. *Esther'in Holly'de olduğunu nasıl bilebilirler?*

Emin olamazlar. Arkady gözlüğünün camını mintanının koluna siliyor. *Ama tahmin edebilir, ne olur ne olmaz diye infaz edebilirler.*

"Filmlerden mi öğreniyorsun bu infaz laflarını Arkady?" Cihazım ötüyor. Ekranda GİZLİ NUMARA yazıyor ve daha Elijah D'Arnoq'un sesini duymadan kötü haber olduğunu anlıyorum: "Çok şükür açtın Marinus. Benim, D'Arnoq. Beni dinle, şimdi öğrendim: Constantin bir hücre gönderdi, Holly Sykes'ı kaçırıp taratacak. Rızasıyla da olmayacak. Durdur onları."

İdrak etmem biraz sürüyor. "Ne zaman?"

"Şu anda" diyor D'Arnoq.

"Nerede?" diye soruyorum.

"Otelinde herhalde. Acele et."

Ben çıktığımda Oşima yolun karşısında bekliyor, yakasını kaldırmış, yağmurdan ıslanmış kasketini iyice indirmiş. Başıyla yolun Park Avenue tarafını işaret edip *Mülakat iyi geçmedi herhalde,* altdiyor.

Holly'yi uzun siyah paltosu ve eşarbından tanıyorum arkadan. *Kabahat bende. Kadına Jacko'nun İsa'dan yaşlı olduğunu söyledim.* Çekilip kaykaycıya yol veriyorum. *Daha önemlisi D'Arnoq şimdi aradı,* altdiyorum, *bir hücre yollamışlar tarama için onu aldırmaya.* Gökkuşağı şemsiyemi kalkan niyetine açıp ben sokağın kuzey tarafından, Oşima güney tarafından uygun adım ilerlemeye başlıyoruz.

Söylesene, altdiyor Oşima, *niye kendisini çelip uzun bir uykuya almıyoruz da girip altbağıra çağıra Esther'i aramıyoruz?*

Birincisi, Düstur'a aykırı. İkincisi, çakraları atıl olduğu için taramaya ters tepki verebilir, kendi anılarını redakte edip içinde kim varsa çözülmesine yol açabilir. Üçüncüsü... E yetmez mi? Fakat onun iyi niyetine ihtiyacımız var. Çelmeyi ancak son çare olarak kullanalım.

Holly Park Avenue kavşağına geldiği sırada yeşil adam yanıp sönmeye başlayınca Oşima'yla ben de koşuyoruz, ortadaki adada mahsur kalmamak için kendimizi yola atıp kornaları yiyoruz. Adımlarımızı sıklaştırıp Holly'nin yirmi adım gerisine kadar geliyoruz. Oşima, *Bir stratejimiz var mı Marinus, yoksa sapık gibi takip etmekle mi yetiniyoruz?* altsoruyor.

Buradan oteline kadar rahat bırakalım ki az önce öğrendiklerini sindirebilsin. Taze yapraklar ve yaşlı ağaçlardan sular damlıyor, oluklar şırıldıyor, mazgallar gürüldüyor. *Şansımız varsa parkın büyüsü ona yeter. Değilse kendimizinkileri kullanmamız gerekecek.* Bir kapı görevlisi tentenin altından yağmura bakıyor. Madison Avenue'ya geldiğimizde Holly yağmur altında beklerken ben bir butiğin kapısında durup şuradaki köpek gezdiriciyi, oradaki Hasidik Yahudileri, ötedeki Arap tipli işadamını gözlüyorum. Bir iki taksi müşteri

bulma umuduyla yavaşlıyor ama Holly gözünü sokağın bir ucundaki küçük dikdörtgen Central Park manzarasına dikmiş bile. Zihni allak bullaktır. Ara sıra psişik olaylar yaşanan hatıraları yazmak başka bir şey, psişik olayların bizzat rüyatohumu serpmesi, İrlanda çayı ikram etmesi, baştan aşağı bir kozmoloji çıkarması bambaşka bir şey. Belki Oşima doğru söylüyor. Belki onu 119A'ya çelmem daha isabetli olacak. Bin dört yüz yıllık üsthayat bile insanın doğru şeyi yapacağının garantisi değil.

Işık yeşile dönünce şansımı kaçırıyorum. Madison Avenue'yu geçerken paranoyanın tadı dilime geliyor, bekleyen arabalardaki insanlara bakıyorum Pfenninger veya Constantin'in av peşindeki gözleriyle karşılaşmayı bekleyerek. Parktan önceki son sokakta yaya trafiği daha da yoğun olduğu için iyice diken üstündeyim. Şu iShade'li, pusetli koşucu gerçekten koşuya mı çıkmış? Tam Holly geçerken şu perde sallanmadı mı? Üçayağını kurmaya çalışan genç mühendis adayı neden ellili yaşlarında çökkün bir kadına bu kadar dikkatli baksın? Gerçi beni de uzun uzun süzdüğüne göre nefes alması yetiyor demek ki ona. Oşima karşı kaldırımda benimle aynı hizada yürürken sabah kalabalığına benden daha iyi karışıyor. Ateş tuğladan kulesi bir zamanlar Manhattan'ın bu gelişmemiş kısmına tepeden bakan St. James Kilisesi'ni geçiyoruz. Yu Leon Marinus burada bir nikâha gelmişti 1968 yılında. Gelinle damat şimdi seksenlerindedirler, yaşıyorlarsa.

Beşinci Cadde'de trafik yoğun, sinirli. Holly bir grup Çinli turistin arkasında kalıyor. Bağıra çağıra Kantonca konuşarak New York'un nasıl beklediklerinden küçük, köhne ve kötü olduğunu anlatıyorlar. Yolun karşısında Oşima, Frick Collection'ın köşesine yaslanmış, kapüşonunu yüzüne indirmiş. Geçen otobüsün üzerindeki dijital panoda Crispin Hershey'nin *Yankı Sönecek* kitabından yeni uyarlanan filmin reklamları dönüyor ama Holly'nin gözleri parka dalmış.

Sakinleşiyorum. İçgüdülerim, Broadway'deki oteline varana kadar düşman saldırısından güvende olduğumuzu söylüyor. Otele varana kadar geriye dönmezse, vicdanıma kulak tıkayıp kendi emniyeti için bir Çelme Edimi'nde bulunacağım. Münzeviler çılgınlığa kalkışmazlar. İnsanların gözü önünde birini öldürmenin pisliğini toplamak çok zor oluyor. Bu sabah yağmur var Beşinci Cadde'de ve gerçek tam da göründüğü gibi.

İri bir polis cipi kaldırıma çıkıp duruyor, genç kadın polis memuru inip kimliğini gösteriyor. "Hanfendi, Holly Sykes siz misiniz?"

Holly ansızın şimdiki zamana dönüyor. "Ee, evet, benim."

"Aoife Brubeck'in annesi misiniz?"

Gözüm Oşima'yı ararken o karşıya geçmeye başlamış bile. İriyarı erkek memur, diğerinin yanına geliyor. "Holly Sykes?"

"Evet." Holly'nin eli ağzına gidiyor. "Kızım iyi mi?"

"Bayan Sykes" diyor kadın memur makineli tüfek gibi, "sabah Britanya Konsolosluğu'ndan karakolumuza bir ihbar gelince tüm birimlerimiz sizi aramaya çıktı. Tam otelinize vardığımız sırada siz ayrılmışsınız. Kızınız maalesef dün gece Atina'da bir trafik kazası geçirmiş. Acil ameliyata alınmış, durumu şimdilik stabil, fakat sizden ilk uçakla dönmeniz isteniyor. Bayan Sykes? Beni duyuyor musunuz?"

"Atina mı?" Holly ayakta kalabilmek için polis arabasının kaputuna dayanıyor. "Ama Aoife adaya gitmişti... Nasıl... Çok mu kötü?"

"Hanfendi bize de pek bilgi vermediler ama sizi Empire Hotel'e kadar götüreceğiz toparlanmanız için. Sonra da havaalanına götüreceğiz."

Ne yapacağımı bilemeden öne çıkıyorum ama Oşima beni geri çekiyor: *Arabada muazzam psikovoltaj seziyorum; Münzevilerin önde gelenlerinden biriyse ve Beşinci Cadde'nin or-*

tasında meydan muharebesine girersek elli metre çevremizdeki herkesin hipokampusu dağılır, Holly'ninki dahil. Federaller, Emniyet, kim bilir kim bütün kamera kayıtlarını inceler, gayet şüpheli tiplerin Holly'yi 119A'dan buraya takip ettiğimizi görür...

Oşima doğru söylüyor da, *Bırakalım kaçırsınlar mı yani?*

Bu arada Holly yarı ikna yarı kaba kuvvetle polis otosuna bindiriliyor. Başka sorular da sormaya çalışıyor ama zihnini allak bullak eden bir sabah geçirdi ve korkudan pasifleşmiş. Belki bir yandan da çeliniyor. Kararsızlığın pençesinde kapının kapandığını görüyorum ve araba trafiğe karışıp tam ışık kırmızıya dönerken kavşaktan çıkıyor. Camlar kararтılmış olduğundan karşımızda kim var, kaç kişiler, göremiyorum. Yayalara yeşil yanıyor, karşıya geçmeye başlıyorlar. İkinci Görev'i yere çalıp parça parça etmeleri de altmış saniye sürdü.

Oşima beni karşıya geçiriyor. "Geçitlemeyi ben yaparım."

"Olmaz Oşima, karar verirken ben hata yaptım, şimdi..."

"Özeleştirini sonra verirsin. Geçitlemede ben daha iyiyim, üstelik tersim daha pis. Sen de biliyorsun." Tartışmanın zamanı değil. Parkın Hunt Anıtı önündeki alçak duvarından aşıp nemli bir banka oturuyoruz. Bir eliyle bankın kolçağını, diğeriyle benim elimi tutuyor. *Kendini benim akımıma bağla,* diye öneriyor alttan. *Muhtemelen fikrine ihtiyacım olacak.*

"Ne yararı olursa. Ama yanındayım."

Elimi sıkıyor, gözlerini kapatıyor ve ruhu çakra gözünden çıkış yaparken bedeni biraz kaykılıyor. Psikosoterikler için bile ruh görünürle görünmezlik arasında, bir bardak suyun içindeki saydam cam misket gibi; Oşima'nın ruhu da ıslak dallar ve kararmış eski anıta doğru yükselirken bir saniyede gözden kayboluyor. Oşima'nın kasketini öne eğerek yüzünü kapatıyorum, şemsiyemle de ikimize perde geriyorum.

Terk edilmiş bir beden baygın gibi göründüğü için, üsthayatımın bazı anlarında bedenime geri döndüğümde burnuma soğan tutulduğuna, damar yolu açıldığına, ağzı kokan bir yabancının suni teneffüs uyguladığına filan denk geldim. Üstelik el çakralarımızı denk getirdiğim sırada Oşima'yla sevgiliye de benziyoruz. New York'un serbest ortamında bile insanlar dönüp bakabilir.

Oşima'nın bağına giriyorum...

...ve Oşima'nın ruh akımından görüntüler doğrudan zihnime ulaşıyor. Fren lambaları, port bagajlar, araba tavanları ve tomurcuğa durmuş yaprakların kübist kaleydoskopunda süzülüyor. Dalışa geçiyoruz, bir panelvanın arka kapısından girip kancalarda sallanan domuz karkaslarının arasından, sürücünün katranlı ciğerlerinden ve ön camdan geçip bir United Parcels kamyonunun üzerinden aşıyoruz, daha da yükselip bir tasmalı güvercinin tünediği sokak lambasından ürkütüyoruz. Oşima bir an asılı kalıp polis otosunu arıyor. *Benimle misin Marinus?*

Buradayım, diye altcevaplıyorum.

Polis arabasını görüyor musun?

Hayır. Çöp kamyonu azıcık ilerleyince okul otobüsünün sarısı gözüme çarpıyor. *Şu okul otobüsünün oraya baksana.*

Oşima aşağı iniyor, otobüsün arka camından girip konuşan, didişen, üçboyutlu yazıtın etrafına toplanmış, uzaklara bakan kırk kadar çocuğun ortasından geçiyor, sürücünün oradan çıkıyor ve...

...ağır ilerleyen polis otosunun sireni ve tepe lambaları. Oşima arka camdan girip kendi etrafında dönerek neyle karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor bana. Holly'nin solunda kadın polis –veya sözde polis– var. Arabayı, Holly'yi içeri sokan iriyarı erkek polis kullanıyor. Holly'nin sağında ise takım elbiseli bir adam var, Samsung gözlük yüzünün yarısını kapatmış ama onu tanıyoruz. *Drummond Brzycki*, altdiyor Oşima.

İlginç bir tercih. Brzycki en genç ve en zayıf Münzevi.

Belki olay çıkmasını beklemiyorlardır, diyor Oşima.

Belki de zoka niyetine göndermişlerdir, diye altcevaplıyorum.

Ben kadına giriş yapıp aldığı emirleri öğrenmeye çalışacağım, altdiyor Oşima. Kadın polisin çakra gözünden girince duyularına erişebiliyorum. "Bize söylenenleri olduğu gibi aktardım" diyor Holly'ye, "başka bir bilgi olsa söyleyeceğim. İnanın benim de içim yanıyor. Benim de iki küçük çocuğum var."

"Aoife'nın omuriliğine bir şey olmamış ama değil mi? Çok ağır mı..."

"Kendinizi harap etmeyin Bayan Sykes." Drummond Brzycki gözlüğünü kaldırıyor. Brzycki'de Akdenizli kaleci yakışıklılığı, gür siyah saçlar ve şarap kadehine düşmüş eşekarısı gibi burundan bir ses var.

"Konsolosun toplantısı onda bitecek. Doğrudan ona bağlanırız, size ne biliyorsa ilk ağızdan aktarır. Olur mu?"

Polis otosu kırmızı ışıkta duruyor, yayalar önünden akıyor. "Hastanenin telefonunu bulabilirsem belki" diyor Holly çantasından cihazını çıkarırken, "Atina'da kaç tane hastane olacak ki..."

"Yunanca biliyorsanız buyurun" diyor Brzycki, "şansınız bol olsun. Aksi halde yerinizde olsam cihazınızı meşgul etmezdim şimdi. Aklınıza hemen en kötüsünü getirmeyin. Emniyet şeridinden gidip sizi on bir kırk beş Atina uçağına yetiştireceğiz. Yakında Aoife'ya kavuşacaksınız."

Holly cihazını çantasına geri koyuyor. "Bizim polisler hayatta bu kadar uğraşmaz." Hızla geçen bisikletli kuryenin ardından trafik de hareketleniyor. "Beni nasıl buldunuz memur bey?"

"Komiser Marr" diyor Brzycki. "Samanlıkta iğne de olsa bulunuyor bazen. Merkezden beyaz, elli yaşlarında, siyah pardösülü kadın dediklerinde, Manhattan'ın yarısını tarif et-

mişlerdi ama sizin koruyucu melekler görev başındaymış. Aslında –şimdi söylenecek şey de değil ama– sürücümüz Komiser Yardımcısı Lewis büyük hayranınızdır. 98. Sokak'tan Columbus Circle'a götürüyordu beni, bir anda 'Aman Tanrım, bu o işte!' dedi. Öyle değil mi Tony?"

"Öyle tabii. *Radyodakiler* çıktığında sizi Symphony Space'te dinlemiştim Bayan Sykes" diyor sürücü. "Eşimi kaybettikten sonra kitabınız bana karanlıkta ışık tuttu. Beni kurtardı."

"Yani tabii ben..." Holly öyle bir halde ki bu uyduruk hikâyeyi yutuyor "...yardımcı olabildiysem ne mutlu." Çöp kamyonu arabanın yanına geliyor. "Ayrıca kaybınıza da çok üzüldüm."

"Teşekkür ederim Bayan Sykes. Sahiden."

Birkaç saniye sonra Holly cihazının menüsüne giriyor. "Kardeşim Sharon'a bağlanayım. O İngiltere'de ama belki Aoife hakkında bilgi alabilir."

Akım yanıp sönüyor, kararıyor. *Bağ zayıflıyor,* diye altuyarıyorum Oşima'yı. *Ne öğrendin bedenimiz hakkında?*

Adı Nancy, fareden nefret ediyor, sekiz kişiyi öldürmüş, diye geç geliyor cevap. *Biri Güney Sudan'da çocuk asker. Bu Brzycki adına ilk görevi... Marinus, "Kurarekinolin" nedir?*

Kötü haber. *Zehir. Bir gramı on saniyede kalp ve damar yetmezliğine yol açar. Adli tıpta da testi yapılmaz. Neden sordun?*

Bu Nancy ile Brzycki'nin uyuşturucu tabancalarında kurarekinolin var. Kendilerini savunmak için olmasa gerek.

"Ben ofisi arayayım" diyor Brzycki yardımcı bir havayla. "Bakalım belki kızınızın Atina'da hangi hastanede olduğunu öğrenebilirler. O zaman hiç değilse doğrudan ararsınız."

"Size ne kadar teşekkür etsem az." Holly'nin yüzü solmuş, sararmış.

Brzycki gözlüğünü indiriyor. "Yirmi sekizden merkeze. Duyuyor musun merkez?"

Hiç beklemediğim halde Nancy'nin kulaklığından ses geliyor ve Immaculee Constantin'i duyuyorum. "Pırıl pırıl. Etraflıca düşünüp temkinli olmakta yarar var. Misafirinizin icabına bakın."

İçim kabarıyor ama kendimi topluyorum: *Oşima, çıkar onu dışarı!* Fakat alabildiğim cevap, fazla gerilen bağdan gelen bir tipi uğultusu. Oşima ya duyamıyor, ya cevap veremiyor, ya da ne duyuyor ne cevap veriyor.

Netlik geri geliyor. "Anlaşıldı merkez" diyor Brzycki, "fakat şu anda Beşinci Cadde ile Doğu 68 arasındayız, trafik durmuş vaziyette. Bunu yoğun trafikten çıktıktan sonra yaparsak..."

"Sıkın şu Sykes'ın iki koluna iki iğne" diye emrediyor Constantin yumuşacık sesiyle. "Geciktirmeyin daha fazla. Sıkın."

Var gücümle, *Oşima, çıkar onu çıkar!* diye althaykırıyorum.

Fakat ruhundan da, polis otosundan bir sokak ötede bankta benimkine yaslanmış duran vücudundan da cevap gelmiyor. Elimden gelen tek şey, kement atıp Savaş'a çektiğim masum bir kadının öldürülmesini bağ üzerinden izlemek. Bu kadar mesafeyi geçitleyemem, geçitleyebilecek olsam bile geç kalırım.

"Anlaşıldı merkez, harekete geçiyoruz." Brzycki aynadan Lewis'e ve Nancy'ye baş işareti veriyor.

Holly, "Hastanenin numarasını öğrenebildiniz mi Komiser Marr?" diye soruyor.

"Sekreterimiz ilgileniyor." Brzycki uyuşturucu tabancasını çıkarıp emniyetini kapatıyor, bu sırada olayları gözünden izlemek zorunda olduğum solak Nancy de aynısını yapıyor.

"Silahlarınızı neden çıkarıyorsunuz" diye soruyor sesi değişen Holly.

Refleks olarak Nancy'yi çelmeye çalışıyorum ama bağ üzerinden çelmek mümkün değil, dolayısıyla benim gözümün önünde Nancy silahını kaldırıp ateşliyor – tam Brzycki'nin

boğazına; ademelmasında minik bir kırmızı nokta beliriyor. Münzevi bunu elliyor şaşkınlıkla, sonra parmaklarındaki kızıl lekeye bakıyor, Nancy'ye dönüyor: "Ulan sen..."

Brzycki cansız devriliyor. Lewis'in sesi su altından gelir gibi "Nancy sen kafayı mı YEDİN" diyor, ya da Nancy bunu böyle sanıyor, çünkü o sırada uzanıp Brzycki'nin silahını alarak sıfır mesafeden Lewis'in yanağına sıkıyor. Lewis tiz bir çığlık atıyor inanamayarak. Oşima'nın acımasızca çelmekte olduğu Nancy bunun ardından Holly'nin üzerinden aşarak yolcu koltuğuna geçiyor Lewis son nefesini hırıltılarla verdiği sırada. Kendisini direksiyona kelepçeleyip arka kapıların kilidini açıyor. Oşima veda hediyesi olarak Nancy'nin geçmiş zaman hikâyesi hafızasının geniş bir kesimini redakte edip bilincini kapattıktan sonra ondan çıkıp travmalar geçiren Holly'ye giriyor. Oşima yeni bedenini derjal psikosakinleştirdikten sonra, Holly'nin gözünden güneş gözlüğünü taktığını, eşarbını düzeltip polis arabasından indiğini, sakin adımlarla Park Avenue'nun tersine Frick Collection mağazasına doğru yürüdüğünü görüyorum. Bir bağ cızırtısının ardından Oşima'nın sesi geri geliyor: *Beni duyuyor musun Marinus?*

Rahatlayabilirim galiba. *Nefes kesiciydi Oşima.*

Önce Savaş, diye altcevaplıyor koca savaşçı, *sonra lojistik. Başında çok dikkat çekici bir eşarp olan emekli bir yazar, içinde iki sahte polis cesedi ve bir sahte polis bedeni olan bir polis otosundan iniyor. Bir fikrin var mı?*

Holly'yi buraya getir, bedenine geri dön altfikrini veriyorum Oşima'ya. *Sen onu yaparken ben L'Ohkna'yı arayıp Yukarı Doğu Yakası'ndaki bütün sokak kameralarını sildireyim.*

Holly'nin içinde Oşima hızlı adımlarla ilerliyor. *Kıvırabilecek mi o keş?*

Bir yolu varsa, bulur. Bir yolu yoksa, yaratır.

Sonra ne yapacağız? Belli ki 119A eskisi gibi bir kale değil.

Aynen. Unalaq'ın orada Toprak'a gireriz. Söyleyeyim gelip

kurtarsın bizi. Bağını kesiyorum şimdi, yakında görüşürüz. Gözlerimi açıyorum. Şemsiyem Oşima'yla ikimizin bedenini hâlâ yarı kapatıyor ama bir sincabın merakla çizmemi kokladığını görüyorum. Ayağımı kıvırıyorum. Sincap kaçıyor.

"İşte geldik" diyor Unalaq. Arabayı Waverley Place'in 10. Sokak köşesindeki Üç Hayat Kitabevi'nin yanındaki giriş kapısının önünde durduruyor. Dörtlülerini açık bırakıp Holly'yi eve yürütmeme yardım ederken Oşima'da haşhaşi keşişi kılığıyla nöbet tutuyor. Holly hâlâ psikosakinleştiricinin etkisi altında, üstüne bir de sakallı, tel çerçeve gözlüklü uzun ince bir adamın dikkatini çektik. "Selam Unalaq, ne var ne yok?"

"İyidir Toby" diyor Unalaq. "Arkadaşım şimdi Dublin'den geldi, uçak korkusu yüzünden uyku hapı atıp öyle çıkmış. Kafası nasılsa artık."

"Harikaymış. Hâlâ yirmi bin fitte uçuyor baksana."

"Dönüşte beyaz şaraptan şaşmasın diyorum."

"Sonra dükkâna uğra. Sanskritçe kitapların geldi."

"Uğrarım Toby, sağ ol." Unalaq anahtarını buldu ama Inez kapıyı açtı bile. Yüzünde öyle endişeli bir gerginlik var ki, ölümlü olan kendisi değilmiş de partneri Unalaq'mış sanırsınız. Inez, Oşima'yla bana baş selamı verip Holly'nin yüzüne bakıyor endişeyle.

"Birkaç saat uyusun kendine gelir" diyorum.

Inez'in yüzünden "Umarım gelir" okunuyor; çıkıp arabayı yakındaki kapalı otoparka bırakmaya gidiyor. Unalaq bizi merdivenlerden çıkarıp içeri alıyor, koridordan geçirip küçücük asansöre bindiriyor. Oşima'ya yer kalmayınca o merdivenlere sarıyor. Yukarı düğmesine basıyorum.

Konuş, bir dolar veririm, altdiyor Unalaq.

Ben Yu Leon'ken konuşmak bir sentti.

Enflasyon. Unalaq omuz silkiyor, saçı sıçrayıp iniyor. *Esther sahiden bu kafanın içinde bir yerlerde yaşıyor olabilir mi?*

Holly'nin çizgili, gergin, ergonomik yüzüne bakıyorum. Gördüğü kâbustan uyanamaz gibi inildiyor. *Umarım yaşıyordur Unalaq. Esther Yazı'yı doğru yorumladıysa, belki. Ama Yazı'ya inanıyor muyum ondan da emin değilim. Ve Karşı Yazı'ya. Constantin'in neden Holly'yi öldürmek istediğini bilmiyorum. Elijah D'Arnoq doğru mu söylüyor onu da bilmiyorum. Ya da Sadakat Meselesi'ne yaklaşımımızın yanlış olup olmadığını.* "Aslına bakarsan hiçbir şey bilmiyorum" diyorum beş yüz yıllık arkadaşıma.

"Hiç değilse" derken burnuna giren bir tel bakır rengi saçı üflüyor Unalaq, "Münzevilerin faydalanacağı aşırı güvenden iyidir."

Holly uyuyor, Oşima *Baba 2*'yi izliyor, Unalaq salata yapıyor, Inez de beni Steinway salon piyanosunu çalmaya davet etti zira akordu daha dün yapılmış. Piyanonun durduğu tavan arasından güzel bir Waverley Place manzarası var, içerisi Inez'in annesinin Florida'dan kasa kasa gönderdiği portakal ve yeşil limon kokuyor. Steinway'in üstünde Inez'le Unalaq'ın fotoğrafı var. Gözü pek kâşifler gibi, karlı bir tepede kayaklarıyla poz vermişler. Unalaq partnerine İkinci Görev'den bahsetmemiştir, ama Inez de aptal değildir ve büyük bir şeyler döndüğünü anlamıştır. Zamansız'a âşık bir Ölümlü olmak, neresinden bakılsa Ölümlü'ye âşık bir Zamansız olmak kadar çileli bir kader. Bu hafta vereceğim kararlar sadece Muvakkitliğin geleceğini şekillendirmekle kalmayacak, yol arkadaşlarımla birlikte geri gelemezsem sevdiklerimin, meslektaşlarımın, hastalarımın hayatlarında da yaralar açacak, tıpkı Holly'nin hayatında Jacko'nun içindeki Xi Lo'nun İlk Görev'de ölümünün açtığı gibi. Seviyor ve seviliyorsanız, yaptığınız her şey başkalarını da etkiliyor.

Inez'in notalarını tarayıp Şostakoviç'in oynak *Prelüd ve Fügleri*'ni seçiyorum. Epey zorluyor ama keyfi de bol. Ara-

da sorbe olarak William Byrd'den "Hughe Ashton's Ground"u ve sırf zevk için Jan Johannson'un İsveç halk şarkılarından çalıyorum. Ezberimden Scarlatti'nin K32, K212 ve K9'unu çalıyorum. Bu İtalyan sonatları Ariadne'nin ipliği olup Iris Marinus-Fenby'yi Yu Leon Marinus'la, Jamini Marinus Choudary'yle, Pablo Antay Marinus'la, Klara Marinus Koskov'la ve Japonya'daki günlerinde Scarlatti'yi ilk keşfeden Lucas Marinus'la birbirine bağlıyor. Notaları de Zoet'ten aldığımı hatırlıyorum, bir de Temmuz 1811'de ölümüme saatler kala K9'u çaldığımı. Birkaç haftadır ölümün yaklaştığını hissediyordum, alacak verecek hesabımı kapatmıştım. Arkadaşım Eelattu, bu olay şerefine sakladığım bir ampul morfinle beni yolculuğuma çıkardı. Ruhumun Gün Işığı'na batıp solduğunu, Yüksek Tepe'ye çıktığını hatırlıyorum, nerede dirileceğimi merak etmiştim. Dünyanın kırk dokuz kere dönmesinden sonra yerli çadırında mı, sarayda mı, buzdan kulübede mi; ormanda mı, tundrada mı, dört köşesi direkli yatakta mı; prensesin mi, cellat kızının mı, bulaşıkçının mı bedeninde derken...

...paçavralar ve çürümüş samandan bir yuvada, ateşten yanan bir kız çocuğunun bedeninde. Sivrisinekler tepesine üşüşmüştü, saçı bit kaynıyordu, bağırsak paraziti halsiz bırakmıştı. Yeni bedenimin eski sakini Klara'nın ruhunu kızamık almıştı, kendimi durum tespiti yapacak kadar psikosağaltmam üç gün sürdü. Klara, sekiz yaşında bir kız çocuğu olup Kiril Andreyeviç Berenovski'nin malıydı, kayıp efendisinin çiftliği Kama Nehri'nin bir geniş kıvrımında, Rusya İmparatorluğu'nun Oborino bölgesindeki bulunuyordu. Berenovski ata yurduna yılda bir kere gelip yerel yönetimi sıkıştırır, avlanır, bakireleri yatağına alır, mutemedini gönderip topraklarının kanını bir sene öncesine göre daha da çok sömürürdü. Feodallikte mutlu çocukluk diye bir şey yok-

tu, Klara ise o günün şartlarına göre bile sefalet içindeydi. Babasını boğa öldürmüştü, annesinin hayatı ise çocuk doğurmak, tarlada çalışmak ve *rvota* veya "kusmuk" diye bilinen ucuz köylü içkisinden perişandı. Klara, dokuz kardeşin en küçüğü ve en garibiydi. Üç ablası bebekken ölmüştü, ikisi Berenovski'nin borcuna mahsuben Yekaterinburg'da bir fabrikada çalışıyordu, üç ağabeyi ise tam zamanında İmparatorluk Ordusu'na alınarak Eylau Muharebesi'nde katledilmişti. Klara'nın ölümden dönmesi neşesiz kadercilikle karşılandı. Lucas Marinus'un cerrah ve âlim hayatından Klara'nın gücü gücü yetene çilesine düşmek hakikaten sert olmuştu, sosyal basamakları tırmanmak, hele ki on dokuzuncu yüzyılın başında bir kadın bedeninde, çok uzun sürecek, zorlayacak, sıkacaktı. Henüz bu tırmanışı hızlandıracak psikosoterik yöntemlere vâkıf değildim. Klara'nın tek umudu Rus Ortodoks Kilisesi'ydi.

Peder Dmitri Nikolayeviç Koskov aslen St. Petersburgluydu, Berenovski topraklarındaki dört yüz serfi ve orada yaşayıp çalışan otuz kadar özgür işçiyi vaftiz eder, ayine çağırır, evlendirir ve gömerdi. Dmitri ve karısı Vasilisa, nehre bakan dökük bir kulübede oturuyorlardı. Koskovlar Oborino'ya bundan on yıl önce genç, yardımseverliğin şevkiyle tutuşan bir çift olarak köylülerin hayatlarını iyileştirmeye gelmişlerdi. Daha Klara'nın içinde ben hayatlarına girmeden çok önce, Vahşi Doğu'da hayat koşullarının ağırlığı ve hayvansılığı, bütün şevklerini silip süpürmüştü. Vasilisa Koskov ağır depresyon geçiriyordu ve tüm dünyanın arkasından kısırlığına güldüğü saplantısı içindeydi. Çiftlikte tek dostu kitaplardı, fakat kitaplar konuşmayı bilse de dinlemeyi bilmezdi. Dmitri Koskov'un bıkkınlığı karısınınkinden az değildi, St. Petersburg'da ruhban hayatını, hem karısının hem kendisinin kariyerini geride bırakıp buraya geldiği için kendine her gün, belki her saat lanet ederdi. Medeniyete daha yakın bir

kürsüye atanmak için her yıl Kilise'ye başvurmuş, sonuç alamamıştı. Bugünün deyimiyle, ciddi ciddi olaydan kopmuştu artık. Dmitri'nin Rabbi vardı fakat Rab onu ve Vasilisa'yı neden Oborino gibi bir batıl inanç, garez ve günah çukuruna atmıştı, köpeklerinin hayatını serflerinin hayatından çok düşünen Berenovski gibi bir toprak sahibinin emrine koşmuştu, bu konularda sessizdi.

Klara'nın içinde benim için, Koskovlar biçilmiş kaftandı.

İyileşir iyileşmez Klara'nın görevlerinden biri mutemede, demirciye ve papaza yumurta götürmekti. 1812 yılında bir sabah, Vasilisa Koskov'a mutfak kapısında sepetle yumurta teslim ederken, ölen ablalarımı cennette gerçekten görüp görmeyeceğimi sordum çekinerek. Papazın karısı, hem dilsiz sandığı serf kızın konuşmasına, hem de bu kadar basit bir soru sormasına şaştı. Peder Koskov'u her pazar kilisede dinlemiyor muydum? Erkek çocuklarının Rabbin Sözü'nü dinlemeyeyim diye kolumu çimdirip saçımı çektiklerini, ben İsa Peygamberimizi tanımak istesem de onlar yüzünden dikkatimi veremediğimi anlattım. Evet, yalnız bir kadını kendi menfaatim için acımasızca, alçakça kullanıyordum ama alternatifim öküz gibi çalışmak, domuz gibi hizmet etmek ve kışın donup ölmekti. Vasilisa beni mutfağa aldı, oturtup İsa Mesih'in bir insan suretinde dünyaya inerek biz günahkârlara ibadet etmemiz, iyi Hıristiyanlar olmamız kaydıyla öldüğümüzde cennete gidebilmenin yolunu açtığını anlattı.

Ciddiyetle başımı salladım, ona teşekkür ettim, sonra da gerçekten Petersburglu olup olmadıklarını sordum. Vasilisa az sonra operalar, Aniçkov Tiyatrosu, şu arşidükün isim gününde düzenlenen balolar, o kontesin balosundaki havaifişekler diye hayallere dalmıştı. "Geç kalırsam annem döver" deyip kalktım, fakat bir daha gittiğimde Vasilisa bana semaverinden gerçek çay koydu, bir kaşık kayısı reçeliyle de tatlandır-

dı. Nektar buydu işte! Melankolik papazın melankolik karısı bir süre sonra şahsi hayal kırıklıklarını anlatır buldu kendini. Küçük serf, sekiz yaşından beklenmeyecek bir bilgelikle dinledi. Güzel bir gün bir kumar oynadım ve Vasilisa'ya gördüğüm rüyayı anlattım. Mavi peçeli, süt gibi beyaz tenli, hoş tebessümlü bir kadın vardı. Annemle yattığımız kulübeye çıkagelmişti, oğlunun mesajını serflere iletebilmem için okuma yazma öğrenmemi söylemişti. Daha da acayibi, bu müşfik hanım benim anlamadığım bir dilde, yabancı kelimelerle konuşmuştu. Fakat söyledikleri hafızama kazınmıştı adeta.

Bu rüya neye yorulmalıydı Bayan Vasilisa Koskov?

Vasilisa'nın kocası, karısının sinirlerindeki iyileşmeden memnunsa da, bir başka kurnaz köylü tarafından yine kandırılmasına karşı ihtiyatlıydı. Bir gün kilise boşken beni sorguya çekti papaz. Böyle muhterem bir şahsiyetin, konuşmak şöyle dursun, beni fark etmiş olmasına mahcup ve şaşkınmış gibi yaparak Dmitri'yi benim kaderinde ulvi amaçlar yazılı bir çocuk, Peder Dmitry Koskov'un da bu amaçların gerçekleşmesini sağlayacak mürşit olduğuna inandırdım. Bana rüyamı sordu. Gördüğüm hanımı tasvir edebilir miydim? Edebilirdim. Koyu kahve saçlı, çok güzel tebessümlü, mavi peçeli –hayır hayır, beyaz değil, kırmızı da değil, yaz göğü gibi mavi– bir kadındı. Peder Dmitri, hanımın bana söylediği "yabancı kelimeleri" tekrarlamamı istedi. Minik Klara kaşlarını çattı ve utana sıkıla bunların Rusça kelimelere benzemediğini itiraf etti. Evet evet, dedi Peder Dmitry, karısı söylemişti zaten de, neydi bu kelimeler? Hiç hatırlayabiliyor muydum? Klara gözlerini kapadı ve Matta 19.14'ü Yunancasından okudu: *İsa, 'Bırakın çocukları' dedi. 'Bana gelmelerine engel olmayın! Çünkü Göklerin Egemenliği böylelerinindir.*

Pederin gözleri de ağzı da açıldı, açık kaldı.

Titreyerek, "Kötü bir şey söylemedim değil mi?" diye sordum.

Vicdanım temizdi. Vahyolunmuş bir insandım ben, asalak değildim.

Birkaç gün sonra Peder Dmitri, çiftliğin mutemedi Sigorski'ye giderek Berenosvki'nin evine hizmetçi olarak yetiştirilmesi, karısının temel de olsa eğitim vermesi için Klara'nın onlarla yaşaması talebini iletti. Sigorski bu alışılmadık isteği, çevirdiği çeşitli dolaplara Peder Dmitri'nin göz yummasının ayni karşılığı olarak kabul etti. Koskovların kulübesine götürecek eşyam çuval bezinden elbise, takunya ve leş gibi bir koyun postu gocuktan ibaretti. O gece Vasilisa, ta Japonya'daki ölümümden bu yana ilk sıcak banyomu yaptırdı, temiz bir elbise ve yün battaniye verdi. Büyük ilerleme. Ben yıkanırken Klara'nın annesi gelip "tazminat" olarak bir ruble istedi. Dmitri, bir daha istememesi kaydıyla parayı ödedi. Onu çiftlikte tekrar gördüm ama yüzüme bakmadı, ertesi kış da bir gece sarhoş kafayla sulama kanalına düşüp bir daha uyanamadı.

İyi huylu bir Zamansız dahi herkesi kurtaramaz.

Bunlar iddialı sözler ama Koskovların *kanunen* değilse de *fiiliyatta* kızı olarak hayatlarını tekrar anlam ve sevgiye kavuşturmuştum. Vasilisa kilisede bir sınıf açıp köylü çocuklarına okuma yazma, dört işlem ve din bilgisi öğretiyor, buna rağmen akşamları bana Fransızca dersi vermeye zaman buluyordu. Önceki hayatımda Lucas Marinus da bu dili öğrenmiş olduğu için onu çok memnun eden ve hızlı öğrenen bir öğrenci oldum. Beş yıl geçti, boyum uzadı, güçlendim, fakat her yıl Berenovksi ziyarete geldiğinde kilisede beni görmesin, bu serfe neden hakkından fazlasının bahşedildiğini sormasın diye çok telaş yaptım. Kazanımlarımı korumak ve yükselmeye devam etmek için hamilerimin de bir hamiye ihtiyacı vardı.

En uygun, hatta tek aday, Dmitri'nin dayısı Pyotr İvanoviç Çernenko'ydu. Günümüzde yaşasa başarılı bir girişimci olarak tanımlanır ve magazin dergilerinden düşmezdi, ama

on dokuzuncu yüzyılın St. Petersburgu'nda bir delikanlı olarak, kendinden beş yaş büyük bir oyuncuyla kırıştırıp daha da kötüsü evlenerek büyük bir skandala imza atmıştı. Rezil olup gözden düşmesi büyük bir hevesle beklenen Pyotr İvanoviç, bunun tam aksine önce Kıta Ambargosu sırasında Britanya ile ticaret yaparak servet kazanmıştı, şimdi de Urallar boyunca kurulu haddehanelere Prusyalı demirciler getirerek servetine servet katmakla meşguldü. Aşk evliliği sarsılmamış, iki oğlu Gothenburg'da eğitime başlamıştı. Vasilisa'yı Pyotr Dayı iş için yine Perm'e geldiğinde onu eve çağırmaya ikna ettim.

Bir sonbahar sabahı çıkageldi. Gözüne girmeye özen gösterdim. Pyotr Dayı ile sadece metalürji üzerine bir saat konuştuk. Pyotr İvanoviç Çernenko, elli yıllık hayatında pek çok şey öğrenmiş kurnaz bir adamdı ama ticaret ve haddecilik gibi gayet erkekçe konularda rahat rahat konuşabilen bir serf kız tarafından kandırılabilmişti. Vasilisa, uyurken kulağıma meleklerin fısıldadığını söylüyordu. Başka türlü Almanca ve Fransızcayı nasıl bu kadar kolay öğrenebilir, kırık kemiği yerleştirmeyi nasıl bilebilir, temel cebir ilkelerini nasıl anlayabilirdim? Yüzüm kızararak "Kitaplarım var, büyüklerim bana öğretiyor" gibi şeyler geveledim.

O akşam yatağımda, Pyotr Dayı'nın Dmitri'ye, "Bak yeğenim" dediğini duydum, "Berenovksi denen o hayvanın yarın öbür gün kafası kızar, şu kızcağızın hayatını donuk çamura şalgam ekmeye, öküzün tekinin yatağına girmeye mahkûm eder. Bir şey yapmak lazım. Bir şey yapmak lazım." Pyotr Dayı ertesi gün biteviye yağmurun altında –Rusya'da ilkbahar da sonbahar gibi bir çamur cehennemi– yıka çıkarken, Dmitri'ye bu rezil bucakta ömrünü heba ettiğini söylüyordu...

1816 kışı acımasızdı. Dmitri on beş kadar köylüyü demir gibi toprağa verdi, Kama Nehri dondu, kurtlar köye indi, pa-

pazlar ve aileleri bile aç kaldı. İlkbahar, nisan ortasına kadar görünmedi; Perm'den gelen posta arabası ise Orobino'ya düzenli seferlerine ancak 3 Mayıs'ta başladı. Klara Marinus'un günlüğünde bu tarih, Koskovların kulübesine iki resmi görünümlü mektubun geldiği gün olarak işaretlidir. Mektuplar akşama kadar şöminenin üstünde, Dmitri'nin birkaç kilometre ötedeki bir oduncunun zatülcenpten ölen oğlunu son yolculuğuna uğurlamasını bekledi. Dmitri ilk mektubu açıp okuduğunda, haberlerin büyüklüğü yüzüne vurdu. Yanaklarını şişirdi ve "Mektup seninle ilgili Klaracığım" dedikten sonra okudu: "Perm Eyaleti'nde bulunan Berenovski arazisinin sahibi Kiril Andreyeviç Berenovski, müteveffa serf Gota'nın kızı serf Klara'yı kayıtsız şartsız ve süresiz olarak azat etmiştir. Adı geçen bundan böyle İmparator'un tebaası sayılacaktır." Hafızamda nehrin ötesinden guguk kuşlarının ötüşü ve gün ışığının Koskovların küçük oturma odasını doldurusu. Dmitri'yle Vasilisa'ya beni evlat edinmeyi düşünürler mi, diye sordum. Vasilisa gözyaşları içinde beni bağrına basarken, Dmitri boğazını temizledi, parmaklarına bakarak, "Halledebiliriz gibi geliyor Klara" dedi. Bu bürokratik mucizeyi ancak Pyotr İvanoviç'in başarabileceğini biliyorduk ama nasılını öğrenmemiz birkaç ay sürdü. Özgürlüğümün karşılığında Pyotr Dayı, sahibimin bağcısıyla hesabını kapatmıştı.

O heyecanla ikinci zarfı unuttuk. Bu zarfta, St. Petersburg Piskoposluğu'nun resmi yazısı ile Peder Dmitri Koskov'un 1 Temmuz tarihine kadar St. Petersburg Primorski Prospekt'teki Mukaddes Anamızın Yükselişi Kilisesi rahibi olarak göreve başlaması tebliğ ediliyordu. Vasilisa gayet ciddi bir şekilde "Rüya mı görüyoruz?" diye sordu. Dmitri mektubu uzattı. Vasilisa okurken gözlerimizin önünde on yaş gençleşti. Dmitri, Pyotr Dayı'nın bu tayin için ne bedel ödediğini düşününce titremeler geldiğini söyledi. Bunun cevabı da, Patrik'in banisi olduğu manastıra hibe edilen Sienna mer-

merleriydi ama biz bunu da Pyotr İvanoviç'ten duymadık. İnsan zalimliği sonsuz olabilir. İnsan cömertliği ise sınırsız.

1780'lerin sonundan bu yana gelişmiş bir Avrupa başkentinde yaşamamış olduğumdan, Dmitri'nin St. Petersburg'daki kilisesinin lojmanına yerleştikten sonra on üç yaşında azat edilmiş bir serf kızın elinden geldiğince müziğe, tiyatroya, sohbete verdim kendimi. Geldiğim yerin toplumda bana engel olmasını beklerken, yeniliğe aç Petersburg sosyetesinde bir atraksiyon olarak işimi kolaylaştırdı. Daha ne oluyoruz demeden "Malumatfuruş Küçük Hanım" pek çok disiplinde muhtelif dillerde sorguya çekilmeye başlandı. "Bilgi birikimim" için üvey annemin takdir edilmesi gerektiğini söylerken, o bana okumayı öğrettikten sonra İncil'in, sözlüklerin, almanakların, risalelerin, münasip şiirlerin ve geliştirici edebiyatın tüm meyvelerinden faydalanabildiğimi anlattım. Özgürlükçüler, Klara Koskov'u serf doğanlarla efendi doğanlar arasında fark olmadığı iddialarına kanıt olarak kullanırken, şüpheciler ise benim ciğeri için beslenen bir kaz olduğumu, aldığım bilgileri anlamadan papağan gibi tekrarladığımı ileri sürdüler.

Ekim ayında bir gün Primorski Prospekt'e dört beyaz safkanın çektiği bir araba girdi ve Çariçe Yelizaveta'nın yaveri bizi Kış Sarayı'nda Çariçe'nin huzuruna davet etti. Gözlerine uyku girmeyen Dmitri'yle Vasilisa, Çariçe'nin dairesine varana kadar geçtiğimiz salonların ihtişamından hayretler içinde kaldı. Üsthayatım beni gösterişe karşı yüzyıllar önce aşılamıştı. Çariçe Yelizaveta'nın kederli, bas klarnet gibi sesini hatırlıyorum en çok. Üvey ailemle birlikte ateş başında uzun bir sedire oturtulmuştuk, Yelizaveta yüksek sırtlı bir sandalye tercih etmişti. Bana serflik hayatım hakkında Rusça sorular sorduktan sonra, çeşitli konularda kabiliyetimi ölçmek için Fransızcaya geçti. Anadili olan Almancada, sürekli bi-

rileriyle görüşmekten bıkkınlık duyup duymadığımı sordu. Ben, Çariçe'nin huzuruna kabul edilmenin kesinlikle bıktırıcı olamayacağını, fakat bir gün unutulduğumda da üzülmeyeceğimi söyledim. Yelizaveta, "İşte şimdi bir imparatoriçe ne hisseder biliyorsun" diye karşılık verdi. Hamburg'dan yeni piyanoforte getirtmişti, çalar mıyım diye sordu. Nagazaki'de öğrendiğim bir Japon ninnisini çaldım ben de; duygulandı. Neden sonraydı hatırlamıyorum, Yelizaveta bana hayalimde nasıl bir koca olduğunu sordu. "Kızımız daha çocuk majesteleri" dedi dilini bulan Dmitri, "aklı daha bir karış havada, ermez öyle şeylere."

"Ben on beşinci yaş günümde nikâhlandım." Çariçe bana döndü ve Dmitri dilini yine kaybetti.

İzdivacın beni alakadar eden bir mesele olmadığım, söyledim.

"Eros'un oku şaşmaz" dedi Yelizaveta. "Bak görürsün."

Benim bin yıllık postuma ok mok işlemez Çariçe, demedim tabii. Majestelerinin mutlaka en doğrusunu bildiğini söyledim. Geçiştirildiğini derhal anladı, koca yerine kitabı tercih ettiğimi öne sürdü. Kitapların anlattıklarını akıllarına esince değiştirmek gibi bir huyları olmadığını söyledim. Dmitri'yle Vasilisa, ödünç kıyafetleri içinde şöyle bir kıpırdandılar. Zinanın bir eğlence türü olduğu sarayın görmüş geçirmiş kraliçesi bakışlarıyla beni delip geçerken, ateşin yaldızı saçının yaldızına bulanıyordu. "Böyle genç dudaklardan" dedi, "ne kadar olgun bir cümle."

Saraya çıkmamız, Klara Koskov'un gerçek babasının kimliğiyle ilgili yeni bir dedikodu dalgasına yol açıp üvey babamın mahcubiyetine sebep olunca, salon atraksiyonluğu kariyerimi vakitlice sona erdirdik. Bu kararımızla aynı zamanlarda Pyotr Dayı da altı aylık Stockholm ziyaretinden dönünce, Çernenkoların Zerjinksi Sokak'taki evleri bizim ikinci evimiz oldu. Pyotr'un eski oyuncu karısı Yuliya Grigorevna sa-

dık bir dost oldu, verdiği yemeklerde davet salonlarındakine kıyasla çok daha geniş bir kesim Petersburglu ile tanışma imkânı buldum. Bankerler, kimyagerler ve şairler, tiyatro müdürleriyle, memurlarla, kaptanlarla teşrikimesaide bulunuyordu. Büyük bir iştahla okumaya devam ettim, birçok yazara da adımı ve cinsiyetimi gizlemek için "K. Koskov" imzalı mektuplar gönderdim. Muvakkit arşivinde hâlâ K. Koskov'a hekim Rene Laennec'ten, mucit Humphry Davy'den, astronom Giuseppe Piazzi'den yazılmış mektuplar vardır. O tarihlerde kadınlara üniversite söz konusu değildi, fakat Petersburg entelijansiyasının liberal eğilimli üyelerinden pek çoğu, makalelerini beyin soylusuyla tartışmak için Çernenkoların kapısını aşındırırdı. Zamanla talibim bile çıktı ama ne Dmitri ne de Vasilisa Koskov beni kaybetmeye niyetliydi, ben de ikinci kez bir adamın tapulu malı olmak istemiyordum.

Klara'nın yirminci, Koskovlarla on ikinci Noeli geldi. Dmitri'den kürklü çizme, Vasilisa'dan nota, Çernenkolardan vizon pelerin hediye aldı. Günlüğüme göre 6 Ocak 1823'te Dmitri, Hazreti Eyüb ve ahnyazısı konularında bir vaaz vermişti. Mukaddes Anamızın Yükselişi Kilisesi Korosu, soğuk algınlıkları ve boğaz ağrıları sebebiyle orta karar performans göstermişti. Caddelerde oluklar diz boyu kar doluydu, sokaklar sis ve duman altındaydı, güneş hatıralarda kalmıştı, saçaklardan buzullar sarkıyordu, atların donuk burunlarından oluk gibi buhar boşanıyordu ve kara bulut rengi Neva Nehri'nde mavna kadar buzullar dolaşıyordu.

Öğlen yemeğimizden sonra Vasilisa'yla oturma odasındaydık. Leiden Üniversitesi'ndeki bir araştırmacıya, dev ağaçlarda ozmos hakkında mektup yazıyordum Hollandaca. Üvey annem, öğrencilerinin Fransızca kompozisyonlarına not veriyordu. Ateş kütükleri çiğniyordu. Yardımcımız Galina, gözlerim bozulacak diye cıklayıp lambalarımızı yakarken kapı vu-

ruldu. Cinsini hiç kestiremediğimiz küçük köpeğimiz Jasper, kayarak ve havlayarak koşuşturdu koridorda. Vasilisa'yla birbirimize baktık, ikimiz de misafir beklemiyorduk. Dantel perdeden bakınca, tanımadığımız ve camları perdeli bir araba gördük. Galina, arabacının kapıda verdiği kartı bize getirdi. Annem şüphelenerek yüksek sesle okudu: "Bay Shiloh Davydov." 'Shiloh' mu? Bana yabancı gibi geldi. Sana da yabancı geldi mi Klara?" Öte yandan Davydov'un adresi, mutena semtlerden Mussorgski Prospekt'ti. "Pyotr Dayı'nın arkadaşı olabilir mi?"

"Bayan Davydov da arabadaymış dediler" diye ekledi Galina.

Daha sonradan bir Çelme hareketi olduğunu öğreneceğim ani bir fikir değişikliğiyle Vasilisa'nın kuşkuları kayboldu. "Buyur etsene Galina! Laf mı söyleteceksin arkamızdan? Kadıncağız donmuştur arabada."

"Hanımefendi, küçükhanım; habersiz gelişimizi bağışlayın" dedi uzun bıyıklı, gür sesli, yabancı kesim olduğu belli koyu kıyafetli, dinç bir adam. "Kabahat bendenizde. Kiliseye gelmeden, size kendimi tanıtacağım bir mektup yazmıştım, fakat sonra seyisimizi at tepti, doktor çağırmak zorunda kaldık. O hayhuy içinde mektubun size iletilmesini unutuvermişim. Adım Shiloh Davydov, hizmetkârınızım." Şapkasını gülümseyerek Galina'ya verdi. "Baba tarafından Rus'um ama daimi olarak Marsilya'da bulunuyorum, bir insan ne kadar daimi ise tabii. Müsaadenizle" derken Rusçasında Çince vurguları yakalamaya başlamıştım bile, "size eşim Bayan Claudette Davydov'u takdim edeyim, ki küçükhanım kendilerini..." bastonunu havada çevirdi "...kızlık soyadı ve mahlası olan 'C. Holokai' olarak tanır."

Bunu beklemiyordum. *Ruhun Öte Göçü* adlı felsefî bir metnin yazarı "C. Holokai" ile yazışmıştım birkaç kez, fa-

kat onun kadın olabileceğini aklıma getirmemiştim. Bayan Davydov'un esmer, meraklı suratı Levanten veya Fars asıllı gibi duruyordu. Kumru grisi ipekliler gitmiş, siyah ve beyaz incili gerdanlık takmıştı. "Bayan Koskov" dedi Vasilisa'ya, "bir kış akşamı iki yabancıya kapınızı açtığınız için teşekkür ederiz." Rusçayı kocasından ağır konuşuyordu ama öyle özenli telaffuz ediyordu ki dinleyicinin ilgisini çekiyordu. "Yarını bekleyip sizi evimize davet etmek daha isabetli olurdu, fakat daha bir saat önce Profesör Obel Andropov'un evinde 'K. Koskov' adı geçince, dedim bu herhalde bir işaret."

"Profesör dostumuzdur" dedi üvey annem.

"Birinci sınıf klasik dilbilimcidir" diye ekledim.

"Öyledir. Profesör Andropov bana 'K'nin 'Klara' olduğunu söyledi, eve dönerken de tesadüfen arabadan baktığımda babanızın kilisesini gördüm. Şeytan dürttü 'Git bak bakalım evdeler mi' diye, ben de maalesef..." Claudette Davydov, kocasına "boyun eğdim"in Rusçasını Arapça sordu, Shiloh Davydov da ona söyledi "...boyun eğdim."

"Aman, aman" dedi Vasilisa her nasılsa evine davet ettiği egzotik yabancılara bakıp gözlerini kırpıştırarak. "Aman. Evimize hoş geldiniz. Kocam birazdan dönecektir. Lütfen rahatınıza bakın, istirham ederim. Burası da saray değildir ama..."

"Ben hiçbir sarayda bunun yarısı kadar hoş karşılanmadım." Shiloh Davydov oturma odamıza baktı. "Karım Petersburg'u ziyaret etmeye karar verdiğim günden beri 'K. Koskov' ile tanışmaya can atıyor."

"Kesinlikle öyle." Claudette Davydov, beyaz kürk eldivenlerini Galina'ya uzatırken mırıltıyla teşekkür etti. "Bayan Koskov'un şaşkınlığına bakılacak olursa, ikimiz de birbirimizi erkek zannederek mektuplaşmışız, öyle değil mi Bayan Koskov?"

"İnkar edemeyeceğim Bayan Davydov" dedim hep birlikte otururken.

"Tam sahnelenecek bir fars absürtlüğünde değil mi?"

"Kadınların dikkate alınmak için cinsiyetlerini gizlemesi gereken bir dünya ne kadar yanlış bir yolda" dedi Shiloh Davydov iç geçirerek.

Bunun ne kadar doğru olduğunu düşündük. "Klaracığım" dedi Vasilisa, ev sahipliği görevini hatırlayarak, "ateşe biraz odun atar mısın? Galina da misafirlerimize ikramlık getirsin."

"Efendim benim işim denizcilik" diye cevap verdi Shiloh Davydov. Dmitri, davetsiz gelen Davydov'ları pek cana yakın bulmuştu; erkekler için çay ve pastanın yerini, Shiloh'nun üvey babama takdim ettiği brendi ve bir kutu puro almıştı. "Gemicilik, nakliye, armatörlük, tersane işleri, sigorta..." Elini daha neler var, der gibi salladı. "Petersburg'a Rus Donanma Komutanlığı'nın göreviyle geldiğimden teferruatına giremiyorum. Fakat görevimiz en az bir yıl sürecek, bize Mussorgski Prospekt'te bir lojman tahsis ettiler. Bayan Koskov, burada hem eline çabuk, hem güvenilir bir yardımcı bulabilir miyiz? Maalesef Marsilya'da böylesini bulmak, tavuğun ağzında diş bulmaktan zor."

"Çernenkolar yardımcı olur" dedi Vasilisa. "Dmitri'nin dayısı için tavuğun ağzında diş bulmak mesele sayılmaz. Öyle değil mi Dmitri?"

"Pyotr'u tanıyorsam kanatlı koçla gönderir." Dmitri purosundan beğenerek bir nefes çekti. "Buz tutmuş kuzey topraklarınızda geçireceğiniz ayları nasıl değerlendirmeyi düşünüyorsunuz Bayan Davydov?"

"Kocam gibi ben de kâşif ruhluyum" dedi Claudette Davydov sorunun cevabıymış gibi. Ateş yalazlar tükürdü. "Fakat öncelikle Ovidius'un *Metamorfozlar*'ına ilişkin makalemi bitireceğim. Hatta 'K. Koskov'un naçizane çiziktirmelerime bir göz atarak bana şeref vereceğini umuyordum..."

"O şeref bana ait" dedim, biz kimliğini gizlemek zorunda

kalan kadın âlimler, birbirimizi gözetmek zorundayız. Sonra "C. Holokai"nin geçen ağustos ayında Marsilya'daki Rus Maslahatgüzarı'na gönderdiğim mektubu alıp almadığını sordum.

"Aldım tabii" dedi Claudette Davydov. "Felsefe sevgisinde benden aşağı kalmayan kocam da, Alacakaranlık tahayyülünüzü okurken adeta büyülendi."

Vasilisa meraklanmıştı. "Bu alacakaranlık ne canım?"

Üvey aileme gerçekleri gizleyerek dahi olsa yalan söylemekten hoşlanmasam da, Rab'siz ve Tanrı'sız bir evrende Zamansızlık, mütedeyyin hanemizde pek hoş karşılanan bir sohbet konusu değildi. Yavan bir açıklama uydurduğum sırada gözlerim Shiloh Davydov'a kaydı. Gözleri yarı kapalıydı ve doğudaki dirilişlerim nedeniyle çakra gözü olduğunu bildiğim bir noktası parlıyordu. Claudette Davydov'a baktım. Aynı nokta parlamaktaydı. Bir şeyler oluyordu. Üvey annemle babama baktım, Vasilisa'yla Dmitri Koskov'un balmumu heykeller kadar kımıltısız olduğunu gördüm. Vasilisa'nın yüzünde hâlâ dikkat kesilme ifadesi vardı ama zihni kapanmış gibiydi. Ya da kapatılmış. Dmitri'nin purosu elinde dumanlar saçıyordu ama vücudu hareketsizdi.

On iki yüzyılın ardından artık şok yaşamaya bağışıklık kazandım sanıyordum, yanılmışım. Zaman durmamıştı. Ateş hâlâ yanıyordu. Galina'nın mutfakta sebze doğradığını duyabiliyordum. İçgüdüyle Vasilisa'nın bileğini tutup nabzına baktım, gayet güçlü ve düzenli atıyordu. Nefesi ağır ve kesikti ama o da düzenliydi. Dmitri de aynı durumdaydı. Adlarını söyledim. Beni duymadılar. Burada değillerdi. Bunun tek sebebi olabilirdi, daha doğrusu bir çift sebebi.

Bu arada Davydov'lar normale dönmüş ne tepki vereceğime bakıyorlardı. Ayağa kalktım, olayların beni çok aştığını bildiğim halde öfkeyle ateş maşasını kapıp Davydov'lara ya da bu Davydov'lar her neyse onlara, yirmi yaşında bir papaz

çocuğuna hiç yakışmayan bir tavırla konuştum: "Anneme babama bir zarar verdiyseniz yemin ediyorum sizi..."

"Niye zarar verelim bu samimi insanlara?" Shiloh Davydov şaşırmıştı. "Bir Duraklatma edimi gerçekleştirdik sadece, o kadar."

Sonra Claudette Davydov konuştu: "Biz seninle özel konuşabilmek istiyorduk Klara. Annenle babanı şık diye..." parmaklarını şıklattı "...çözebiliriz ve gittiklerinin farkına bile varmazlar."

Davydov'ları hâlâ tehdit görerek, "duraklatma" dedikleri şeyin mesmerizma benzeri bir fenomen olup olmadığını sordum.

"Franz Mesmer pabucumun büyücüsü" dedi Claudette Davydov. "Biz psikosoteriğiz. Derin Akış Psikosoterikleriyiz."

Bu sözlerin beni dumura uğrattığını gören Shiloh Davydov, "Daha önce böyle bir duruma tanık olmadınız mı Bayan Koskov?" diye sordu.

"Hayır" dedim. Davydov'lar hayretle birbirlerine baktılar. Shiloh Davydov, Dmitry'nin elindeki puroyu parmaklarını yakmasına fırsat vermeden alıp kül tablasına bıraktı. "Şu maşayı bırakır mıydınız? Anlamanıza yardımcı olmaz."

Kendimi salak gibi hissederek maşayı yerine bıraktım. Primorski Prospekt'ten atların toynak seslerini, koşumların şıngırtısını, bir kömürcünün bağırmasını işittim. Oturma odamızda ise üsthayatımda yeni bir çağ başlıyordu. "Siz kimsiniz? Aslen yani."

Shiloh Davydov, "Benim adım Xi Lo. Avrupa'da buna en yakın 'Shiloh' dedirttirebiliyorum" dedi. "İnsan içinde karımmış gibi yapmak durumunda kalan arkadaşım ise Holokai. Bunlar, ilk hayatlarımızdan bugüne taşıdığımız asıl adlarımız. Ruhlarımızın adları bir nevi. Benim size ilk sorum şu Bayan Klara Koskov: Sizin asıl adınız nedir?"

Hanımefendiliğe sığmayan bir şey yapıp Dmitri'nin brendisinin yarısını tepeme diktim. Bir gün kendim gibilerle, baş-

ka Zamansızlarla karşılaşacağım hülyasını defnedeli o kadar olmuştu ki, olay şimdi cereyan ederken hazırlıksız, ama alabildiğine hazırlıksızdım. "Marinus" dedim ama brendi sağ olsun hırıltı şeklinde çıktı sesim. "Adım Marinus."

"Memnun oldum Marinus" dedi Claudette Davydov'un içinde Holokai.

"Ben biliyorum bu ismi" dedi Shiloh içinde Xi Lo kaşlarını çatarak. "Nereden?"

"Tanışmış olsaydık unutmazdım" dedim ona.

"*Marinus*." Xi Lo favorilerini sıvazladı. "Haritacı Tyre'lı Marinus mu? Değil. İmparator Arap Philip'in babası vardı, Julius Marinus. O hiç değil. Bir yerim kaşınıyor kaşıyamıyorum. Mektubundan anladığımız kadarıyla Geri Gelen'sin, Gezgin değil."

Sorularını maalesef anlamadığımı söyledim.

İkili bilgisizliğimden huzursuz olmuş gibiydi. Claudette içinde Holokai, "Geri Gelenler ölür, Alacakaranlık'a gider, kırk dokuz gün sonra tekrar dirilir. Xi Lo gibi Gezginler ise, eski bedenleri tükendiğinde yenisine geçerler sadece."

"O zaman evet." Tekrar oturdum. "Geri Gelen'im herhalde."

"Marinus." Shiloh içinde Xi Lo gözlerime baktı. "Karşılaştığın ilk Zamansızlar bizler miyiz?"

Boğazıma demir leblebi oturdu. Başımla evet dedim.

Claudette içinde Holokai, purodan bir nefes çekti. "O zaman gayet iyi kotarıyorsun. Xi Lo benim yalnızlığımı bitirdiğinde şoktan saatlerce aklım başıma gelmemişti. Bazıları zaten hiç gelmedi de der. Neyse. Sana iyi haberlerimiz var. Belki de kötü. Bizim gibi başkaları da var."

Dmitri'nin şişesinden biraz daha brendi koydum kendime. Demir leblebiyi çözmeye yardımı oldu. "Siz... Biz kaç kişiyiz?"

"Kalabalık değiliz" diye cevapladı Xi Lo. "Bizle birlikte yedi kişi, Londra Greenwich'teki Muvakkitler Derneği etrafında toplandık. Dokuz kişi teklifimizi reddederek yalnız kal-

mayı tercih etti. Aramıza katılmak isterlerse kendilerine kapımız her zaman açık. Yüzyıllar içinde on bir –Svabyalıyı da sayarsak on iki– 'kendinden menkul' Zamansız'la karşılaştık. Bu Etoburları avcılık alışkanlıklarından vazgeçirmek biz Muvakkitlerin asli görevidir, biz de bunu yaptık."

Bu terminolojinin ne anlamlar içerdiğini daha sonra öğrenecektim.

"Sormamın kusuruna bakmazsan Marinus" dedi Claudette içinde Holokai parmak uçlarıyla incilerini okşarken. "Kaç doğumlusun sen?"

"Milattan sonra 640" dedim kendime dair bir hakikat paylaşmanın sarhoşluğuyla. "İlk hayatımda San Marinoluydum. Bir şahin yetiştiricisinin oğluydum."

Holokai, inanılmaz bir hızla ileri atılmış gibi koltuğun kolunu kavradı. "Yaşın benimkinin iki katından fazla Marinus! Benim tam doğum yılım ve yerim bilinmiyor. Galiba Tahiti, muhtemelen Marquesa Adaları, dönsem hatırlarım belki ama ilgilenmiyorum. Korkunç bir ölümdü. İkinci benliğim, Portekiz'de bir Yahudi gümüş ustasının evinde Müslüman köle olarak yaşadı. Ben oradayken Kral Joao öldü, beni ta 1433'e kadar oraya mahkûm etti. Gelgelelim Xi Lo..."

Puro dumanından kokulu bulutlar kat kat yayılmıştı havaya.

"Ben Zhou Hanedanı'nın son yıllarında" dedi Bay Davydov diye hitap ettiğim adam, "Sarı Nehir'de bir sandalda doğdum. Babam paralı askerdi. Milattan sonra 300 civarı olmalı. Elli ömür önceydi. Bu dili gayet rahat anladığınızı sanıyorum Bayan Koskov, öyle mi gerçekten?"

Başımla evet derken fark ettim ki Çince konuşuyormuş.

"Çin'de dört hayatım oldu." Pas tutmuş Mandarin bilgimi tekrar tedavüle sokuyorum. "Sonuncusu Ming döneminde 1500'lerdeydi. Kunming'de bir kadındım. Şifacılık yapıyordum."

"Konuştuğun Çince bundan daha modern ama" dedi Xi Lo.

"Son hayatımda Nagazaki'deki Hollanda imalathanesinde yaşıyordum, Çinli tacirlerle pratik yaptım biraz."

Xi Lo başını giderek hızlı salladıktan sonra Rusça bağırdı: "Vay anasına be! Dejima'nın doktoru Marinus! İriyarı bir adam, kırmızı suratlı, beyaz saçlı, Hollandalı, ukalanın önde gideni! HMS *Phoebus* adayı çalı çırpıya çevirdiği zaman sen de oradaydın."

Vertigo benzeri bir duygu yaşıyorum. "Sen de mi *oradaydın*?"

"Kaymakamlıktan izledim olanları."

"Tamam da... Kimdin sen? Ya da kimin içindeydin?"

"Birkaç bedenim oldu ama hiçbiri Hollandalı değildi; olsa, senin Zamansız olduğunu fark eder, Klara Koskov'u bin türlü zahmetten kurtarırdım. Batavya düşünce siz Hollandalılar mahsur kaldığınız için Japonya'ya ancak Çin ticaret gemileriyle girip çıkabildim ben. Kaymakam Şiroyama'nın bedenine de birkaç hafta misafir oldum."

"Ben birkaç kere ziyaret ettim kaymakamı. Ölümü büyük bir skandal olmuştu, pek bir şey de konuşulmadı. Seni Nagazaki'ye götüren neydi peki?"

"Uzun hikâye" dedi Xi Lo, "işin içinde ilk hayatında Japon olan Oşima adlı bir arkadaşım, bir de Kirişima'da Şinto öncesinden kalma bir psikodekanteri açığa çıkarmış Enomoto diye gözü dönmüş bir keşiş vardı."

"Enomoto, Dejima'ya geldi. Adamı görünce bile tüylerim ürperirdi."

"İnsan teninin aklına dikkat etmiyoruz hiç. Bir Çelme edimi kullanarak Şiroyama'yı Enomoto'nun saltanatına son vermeye ikna ettim. Zehirle. Maalesef kaymakamın da hayatına mal oldu ama fedakârlığın aritmetiği de böyle işte. Bir gün benim de sıram gelecek."

Köpeğimiz Jasper, Vasilisa'nın hareketsizliğinden faydalanarak üvey annemin hiç izin vermediği bir hareket yapıp kucağına sıçradı.

"Çelme ne demek" diye sordum. "Duraklatma gibi bir şey mi?"

"İkisi de Psikosoterika Edimi'dir" dedi Claudette içinde Holokai. "Duraklatma edimi kişiyi dondururken, Çelme edimi zorlar. Anladığım kadarıyla içine doğduğun şartları iyileştirmenin tek yolu" derken Koskovların sıcak fakat mütevazı oturma odasını işaret etti, "kendine hamiler, velinimetler filan bulmak herhalde."

"Evet. Ömürlerim boyunca biriktirdiğim bilgiler bir de. Tıbba yöneliyorum genellikle. Özellikle kadın benliklerim için başka yükselme yolu olmayabiliyor."

Galina hâlâ mutfakta sebze doğruyordu.

"Sana bir iki kestirme öğretelim Marinus." Xi Lo öne eğildi parmaklarıyla bastonunu tıkırdatarak. "Sana gizli bir tarihi ve yeni bir dünyanın kapılarını açalım."

"Uzaklara dalıp giden var." Unalaq kapının pervazına yaslanmış duruyor, elindeki fincanda ölüme meydan okuyan metal grubu Metallica'nın logosu var. "Fincana mı baktın? Inez'in erkek kardeşinin hediyesi. İki haberim var: L'Ohkna, Holly'nin bir haftalık otel ücretini ödedi. Bir de Holly kımıldanmaya başlamıştı, sen hazır olana kadar duraklattım onu."

"Yedi gün ha." Piyano klavyesinin kapağını indirdim. "Yedi gün sonra biz nerede olacağız kim bilir? Madem öyle, Holly'yi yine burnumuzun dibinden kaçırmadan işimize bakalım."

"Oşima dövünüyordur şimdi dedi senin için."

"Daha kalkmadı umarım. Dün gece hiç uyumadı, bu sabahı da aksiyon filmi gibi geçirdi zaten."

"Altmış dakika kestirdi, kokain çekmiş tavşan gibi düştü ortaya. Nutella kavanozuna kaşıkla daldı. Bakmayı içim kaldırmıyor."

"Inez nerede? Evden çıkmasaydı."

"Kitapçı Toby'ye yardım ediyor. Kalkanımız dükkânı da içi-

ne alıyor ama dükkândan öteye gitmemesini tembihledim. Gitmez."

"Bu kadar tehlikenin, deliliğin karşısında ne düşünüyor acaba?"

"Inez California'lı, Oakland'da büyümüş. Ortamın yabancısı değil. Hadi gel Esther avına çıkalım." Onun peşinden alt kata iniyor, Holly'nin kanepede duraklatılmış yattığı odaya giriyorum. Onu uyandırmak acımasızlıkmış gibi geliyor. Kütüphaneden Oşima çıkıyor. "Ne güzel tıngırdattın Marinus." Parmaklarıyla piyano çalar gibi yapıyor.

"Şapkayı dolaştırırım aranızda." Holly'nin yanına oturup elini tutuyorum, ortaparmağımı avucundaki çakraya bastırıyorum.

Arkadaşlarıma soruyorum: "Herkes hazır mı?"

Holly, gövdesinde yay varmış gibi aniden dikiliyor ve katil polisler, benim Duraklatma edimim, Oşima, Unalaq, ben, bu yabancı mekân ve diğer şimdiki zamanın hikâyelerine anlam vermeye çalışıyor. Tırnaklarını bileğime geçirmiş olduğunu fark ediyor. "Pardon."

"Hiç önemli değil Bayan Sykes. Başınız nasıl?"

"Filler tepişiyor. Hangileri gerçekti?"

"Hepsi gerçekti maalesef. Düşmanımız sizi kaçırdı. Özür dilerim."

Holly ne anlam vereceğini bilemiyor. "Neredeyim ben?"

"10. Sokak 154 numara" diyor Unalaq. "Benim evimdesiniz, hayat arkadaşımla benim. Adım Unalaq Swinton. Aynı gün içindeyiz, saat on dört. Biraz uykuya ihtiyacınız olduğunu düşündük."

"Ha." Holly bu yeni karaktere bakıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Unalaq kahvesini yudumluyor. "O şeref bana ait Bayan Sykes. Kafein alır mıydınız? Başka bir hafif uyarıcı da verebiliriz."

"Siz de... Marinus ve diğer arkadaş gibi misiniz, neydi adı..."

"Arkady mi? Evet ama ben daha gencim. Bu daha beşinci hayatım."

Unalaq'ın cümlesi, Holly'ye nasıl bir dünyaya düştüğünü hatırlatıyor. "Marinus, o polisler... Sanki... Galiba beni öldürmek istediler."

"Kiralık katillerdi" diyor Oşima. "Etten kemikten gerçek insanlar ama meslekleri diş yapmak, matematik öğretmek değil, cinayet işlemek. Sizi vurmalarına fırsat vermeden birbirlerini vurdurttum."

Holly yutkunuyor. "Siz kimsiniz? Yani kusura bakmazsanız..."

Oşima'nın hoşuna gitti hafiften. "Ben Oşima. Evet, ben de Muvakkitlerdenim. Madem sayıyoruz, on birinci hayatımı sürmekteyim."

"Ama... Siz polis arabasında yoktunuz, değil mi?"

"Bedenen bulunmasam da ruhen vardım. Sizin için Sevimli Hayalet Oşima'ydım. Sizi kaçıranlar içinse Düşmana Korku Salan Oşima. İnkâr etmeyeceğim, çok iyi geldi." Şehrin hışırtısını gümbürtüsünü sürekli çisenti bastırıyor. "Ama uzun ve soğuk Savaş'ımız bir anda ısınıverdi."

"O zaman teşekkür ederim Oşima Bey" diyor Holly. "Size böyle hitap..." Dikenli bir düşünceye takılıyor: "*Aoife!* Marinus – o polisler var ya, şey dediler, Aoife kazaya mı karışmış neymiş..."

Başımı iki yana sallıyorum. "Yalan söylediler. Seni arabaya bindirmek için."

"Ama kızım olduğunu biliyorlar! Ya ona zarar verirlerse?"

"Dur, dur. Şuna bak önce." Unalaq eline bir yazıt tutuşturuyor. "Aoife'nın blogu. Bugün üç tane Finike amforası kırığı ve kedi kemikleri bulmuş. Bunu kırk beş dakika önce, Yunanistan saati ile 16.17'de yazmış. Yani bir şeyi yok. Mesaj

çekin istiyorsanız ama bugün olanlardan sakın, bak sakın, bahsetmeyin. Onu da işin içine çekebilir bu."

Holly kızının yazdıklarını okuyunca paniği birazcık azalıyor. "Ona şimdilik bir şey yapmamışlarsa da yapmayacak değiller ki."

"Bu hafta Münzevilerin bütün dikkati Manhattan'ın üzerinde" diyor Oşima. "Ama ne olur ne olmaz diye kızınıza da koruma gönderdik. Roho da bizden biri." *İkinci Görev'de eksikliği hissedilecek biri üstelik,* diye althatırlatıyor bana Oşima.

Holly yine allak bullak. Çıkmış saç tellerini eşarbının altına sokuyor. "Aoife uzak bir Yunan adasında arkeolojik kazıda. Nasıl... Yani neden... Yok." Holly ayakkabılarına bakınıyor. "Ne olur evime döneyim ben."

Acı gerçeği açıklıyorum: "Empire Hotel'e kadar gidersin ama binadan sağ çıkamazsın. Çok üzgünüm."

"O ağdan kurtulsanız bile" deyip acı gerçeği iyice yüzüne vuruyor Oşima"ATM kartınızı, cihazınızı, yazıtınızı bir daha kullandığınızda dakikalar içinde bir Münzevi çıkar karşınıza. Bunları kullanmasanız bile, Derin Akış perdesiyle gizlenmiş değilseniz, sizi kuantum totemiyle bulurlar."

"Tamam da ben İrlanda'nın batısında yaşıyorum! İpini koparanın gangster olduğu bir yer değil orası."

"İsterseniz Uluslararası Uzay İstasyonu'nda yaşayın güvende değilsiniz Bayan Sykes" diyor Oşima. "Kaldı ki Alacakaranlık Şapeli Münzevileri tehdit bakımından gangsterlerle kıyas kabul etmez."

Bana bakıyor. "Ne yapacağım ben başıma bir şey gelmesin diye? Sonsuza kadar burada mı kalacağım?"

"Bence güvende olmanın tek yolu Savaş'ı kazanmamız."

"Zaten kazanamazsak" diyor Unalaq, "hepimizin işi bitmiş demektir."

Holly Sykes gözlerini kapatarak bize ortadan yok olmamız, kendisine Blithewood Mezarlığı'nda hafif balıketli zen-

ci bir psikiyatrla karşılaşmadan önceki hayatına dönebilmesi için son bir şans tanıyor.

On saniye sonra hâlâ karşısındayız.

İçini çekerek Unalaq'a dönüyor. "Çay alabilir miyim? Azıcık süt, şeker istemez."

"Muvakkitlik mi?" diyor Holly Unalaq'ın mutfağında. "Saat tutmakla ilgili bir şey değil miydi o?"

"Xi Lo bizim Muvakkitler Derneği'ni kurduğunda" diyorum, "kelimenin anlamı 'zamanın takibiyle ilgilenen kimse' demekti. Bir nevi kişisel gelişim grubu gibi de düşünebilirsin. Kurucumuz 1660'larda Londra'da cerrahlık yapan bir kişi; Pepys'in günlüğünde de adı geçer bu arada. Greenwich'te genel merkez ve depo olarak bir ev satın almış, bir bedenimizden diğerine geçtikçe irtibatı koparmayalım diye de bir duyuru panosu asmış."

"1939'da" diyor Unalaq, "Alman tehdidi nedeniyle bu sabah geldiğiniz 119A'ya taşındık."

"Yani Muvakkitlik siz... Zamansızlar için bir nevi sosyalleşme kulübü mü?"

"Öyle" diyor Unalaq, "ama Muvakkitliğin iyileştirici bir tarafı da var."

"Etobur Zamansızları, örneğin Münzevileri" diyor Oşima, "kendi ölümsüzlüklerini sürdürebilmek için masum insanların psikovoltaik ruhlarını emenleri infaz ederiz. Marinus bunu size anlatmıştı sanıyorum."

"Doğru yolu bulmaları için bir şans veriyoruz onlara" diyor Unalaq.

"Ama bir türlü bulamıyorlar" diye ekliyor Oşima, "dolayısıyla biz bulduruyoruz, ebediyete kadar."

"Bunlar seri katiller" diyorum Holly'ye. "Jacko gibi çocukları, senin gibi gençleri bulup öldürüyorlar. Durmadan, ara vermeden. 4Bu seferlik de yapmayalım' demeden. Etoburlar

müpteladır, iptilaları da yapay ölümsüzlüktür."

"Hugo Lamb de bu seri katillerden mi?" diye soruyor Holly.

"Evet. On bir kez av getirdi İsviçre'den bu yana."

Holly parmağındaki yüzüğü çeviriyor. "Jacko sizden miydi yani?"

"Xi Lo, Muvakkitliğin kurucusudur" diyor Oşima. "Beni Derin Akış'a o götürdü. Psikosoterikayla o tanıştırdı. Yeri doldurulamaz biriydi."

Holly, birlikte sadece sekiz Noel geçirebildiği küçük çocuğu düşünüyor. "Siz kaç kişisiniz?"

"Kesin olarak yedi. Bir ihtimal sekiz. Umuyoruz ki dokuz."

Holly kaşlarını çatıyor. "Savaş dediğiniz epey küçük ölçekli o zaman."

Oscar Gomez'in karısını düşünüyorum. "Jacko'nun kaybolmasına Sykes ailesi için 'küçük ölçekli' diyebilir miydin? Sekiz azdır ama seni aşıladığımız tarihte de on kişiydik zaten. Şebekeler kurarız biz. Müttefiklerimiz, dostlarımız vardır."

"Peki kaç Etobur var?"

"Bilmiyoruz" diyor Unalaq. "Yüzlercesi vardır dünya genelinde."

"Ama birini bulduğumuz zaman..." Oşima manidar bir sessizlik bırakıyor, "...sayıları bir düşer."

"Ama Münzeviler dişli" diyorum. "Tarih boyunca düşmanımız olmuşlardır. Dünyadaki tüm Etoburların ruh cinayeti işlemesini engelleyebilir miyiz? Hayır. Ama kimi kurtarabilsek kârdır, her kurtardığımız da bizim için zaferdir."

Unalaq'ın pencere pervazlarında güvercinler ötüşüp birbirine sokuluyor.

"Farz edelim size inandım" diyor Holly. "Neden ben? Bu 'Münzeviler' neden beni –yahu kendi ağzımdan çıkan sözlere inanamıyorum– öldürmek istesinler? Benim sizin için ne anlamım var?" Masada oturanlara bakıyor. "Neden Savaşınız için önem taşıyorum?"

Oşima ve Unalaq bana bakıyor. "Çünkü bundan kırk bir yıl önce Thames Nehri'ne uzanan kırk dökük tahta bir iskelede balık tutan Esther Little isimli bir kadına 'Evet' dedin."

Holly bana bakakalıyor. "Bunu sen nasıl bilebiliyorsun?"

"Esther anlattı bana karşılaşmanızı. Daha o gece, 1984'te."

"Sen Gravesend'de miydin? Jacko'nun kaybolduğu gece yani?"

"Jacko, Captain Marlow'daki yatağında uyurken ruhum onun kafatasının içindeydi. Esther Little'ın ruhu da oradaydı, başka bir arkadaşımız Holokai'yle birlikte. Xi Lo'nun ruhu da eklenince, Truva atının karnına saklanmış dört Yunanlı olmuştuk. Bayan Constantin, Gedik'i açıp odada belirdi ve Jacko'yu Taşlı Yol'dan Alacakaranlık Şapeli'ne çıkardı."

"Kör Kathar'ın inşa ettiği yer mi?" Holly'nin sesi çatlak.

"Kör Kathar'ın inşa ettiği yer." İyi, öğrenmiş demek. "Jacko bizim zokamızdı. Seni aşılayarak Constantin'in tekerine çomak sokmuştuk, aşıladığımız kızın kardeşini besleyip kaçırarak bizim tekerimize çomak sokma fırsatına dayanamaz diye bir kumar oynadık. İşin o kısmı tuttu ve Muvakkitler ilk defa bilinen en yaşlı, en doyumsuz ve en iyi korunan psikodekantere erişme imkânını elde etti. Fakat biz mekânı ortadan kaldırmanın bir yolunu bulamadan Kör Kathar uyandı. Bütün Münzevileri çağırdı, sonra da... Yakın mesafede psikosoterik savaşı tasvir etmek biraz zor."

"Tenis topu fırlatan makineleri düşünün" diyor Oşima, "ama top yerine el bombası atıyorlar, üstelik bir gemide konteynırın içinde kilitlisiniz ve on kuvvetinde fırtına var."

"Muvakkitlik tarihinin en kara günüydü" diyorum.

"Beş Münzevi'yi öldürdük" diyor Oşima, "ama onlar da Xi Lo'yla Holokai'yi öldürdüler. Ciddi ciddi öldüler."

"İyi de tekrar dirilmediler mi?" diye soruyor Holly.

"Alacakaranlık'ta ölürsek" diye anlatıyorum, "gerçekten ölüyoruz. Bazı hüküm ve şartlara tabiyiz dedim ya. Alacakaranlık bir şekilde dirilmeyi engelliyor. Ben hayatta kala-

bildim, çünkü Esther Little ruhumu kendininkine sarıp Taşlı Yol'dan vuruşa vuruşa çekilebildi. Tek başıma olsam ölürdüm, Esther'in korumasında olduğum halde bile çok ağır yaralar aldım, Esther de öyle. Gedik'i senin bulunduğun yerin çok yakınına açtı Holly, Sheppey Adası civarındaki bir bungalovun bahçesine."

"Tesadüf eseri değildi herhalde" diyor Holly.

"Değildi. Fakat Esther'le ruhlarımız yeniden örülürken, Üçüncü Münzevi Joseph Rhimes çıkageldi. İzlerimizi takip etmişti. Heidi Cross'la Ian Fairweather'ı zevkine öldürdü, tam seni de öldürecekti ki benim ruhum Fairweather'ı ayaklandıracak kadar iyileşti. Rhimes kinetikle kafama silah attı, öldüm. Kırk dokuz gün sonra, Detroit'in en sakat mahallelerinden birinde köhne bir ambulansın içinde dirildim. Uzun zaman Rhimes'ın bungalovda seni de öldürdüğünü, Esther'in ruhunun örülemeyecek kadar zarar gördüğünü düşündüm. Fakat nihayet 119A'da Arkady'yle –ama bu gördüğün değil, bir önceki bedeninde– irtibat kurabildiğimde, senin ölmediğini söyledi. Hatta olay yerinde Joseph Rhimes'ın cesedi bulunmuştu."

"Joseph Rhimes'ı ancak bir psikosoterik öldürmüş olabilirdi" diyor Oşima. "Rhimes yüz yetmiş yıldır Gölgeli Yol'un yolcusuydu."

Holly anlıyor. "Yani Esther Little mı öldürdü sizce?"

Unalaq, "Akla gelen en makul ihtimal bu."

"Ama Esther Little... tonton bir teyzeydi, hatta bana çay ikram etti."

"Evet" derken tıslıyor Oşima, "ben de gün boyu yaşlı pasosuyla otobüs otobüs dolaşan tonton bir amcayım."

"Ben niye hatırlamıyorum bunların hiçbirini?" diye soruyor Holly. "Bir de Esther Little bu Rhimes denen adamı öldürdükten sonra nereye gitti?"

"İlk sorunun cevabı daha basit" diyor Unalaq. "Her psikosoterik, hafıza redakte etme kabiliyetine sahiptir. Hassas bir

şekilde yapabilmek kabiliyet ister ama Esther'de o kabiliyet vardı. Girerken yapmış olabilir."

Holly farkında olmadan masaya tutunuyor. "Girerken mi? Nereye girerken?"

"Hatıralarının paralaksına" diyorum. "Ona açmayı kabul ettiğin sığınağa. Esther'in ruhu Alacakaranlık Şapeli'nde dövüldü, Taşlı Yol'dan kaçmaya çalışırken yandı, Joseph Rhimes'ı öldürürken de son psikovoltuna kadar çekildi."

"Ruhunun tekrar örülmesi için yıllar gerekecekti" diyor Unalaq. "O yıllar boyunca da Esther, komada yatan biri kadar zayıf olacaktı saldırılara karşı."

"Anladım... gibi." Holly'nin sandalyesi gıcırdıyor. "Esther Little bana 'girdi' beni olay yerinden uzaklaştırdı, olanlara dair hatıralarımı sildi... Peki. İyileştikten sonra nereye gitti o zaman?"

Oşima, Unalaq ve ben sözleşmiş gibi Holly'nin başına bakıyoruz.

Holly kaşlarını çatıyor, sonra kavrıyor. "Dalga geçiyorsunuz!"

Saat yedi olduğunda alacakaranlık tavan arasını morlara, grilere, siyahlara buluyor. Piyanonun üzerindeki küçük lamba çiçek sarısı yanıyor. Dört kat altımızda kitapevi sahibinin bir çalışanına iyi akşamlar dilediğini görüyorum. Sonra minyon tipli bir kadının koluna giriyor, yürüyorlar. 10. Sokak'ın serpintiden başlarında hale olmuş lambalarının altında eski fotoğraf gibiler. Damla damla lekelenmiş kurşungeçirmez camın üzerine perdeleri çekiyorum. Oşima ve Unalaq'la birlikte Holly'ye Muvakkitlik ve Münzevilerle Savaşımız konusunda ayrıntılar anlattık akşamüstü, Inez'in getirdiklerini yedik. Bu sabah ucuz atlattığımız felaketin ardından dışarı çıkmak gereksiz bir risk olacak, cuma günü D'Arnoq'la randevumuza kadar da 119A'ya uğramayacağız. Arkady ve De-

rin Akış perdesi orayı korur. Akşam haberlerinde ilk sırada "Sahte Polisler 5. Cadde'de Dehşet Saçtı" haberi vardı; muhabirler, ölenlerin polis kılığına girmiş banka soyguncuları olup soygundan önce bir anlaşmazlık yüzünden birbirlerini vurduklarını ileri sürüyordu. Haber kanalları çok üzerinde durmadılar çünkü dün Texas'ın Beck Creek kasabasında silahlı katliam oldu, Japonya'yla Çin yine Senkaku/Diaoyu yüzünden birbirine girmek üzere ve Justin Bieber beşinci kez boşanıyor. Münzeviler, Brzycki'nin psikosoterik müdahaleyle öldürüldüğünü anlayacaktır ama İkinci Görevimize karşı yaptıkları planı bu nasıl etkiler bilemiyorum. Saf değiştirmek isteyen Elijah D'Arnoq'tan da haber almadım. Unalaq'la Holly'nin ayak seslerini duyuyorum gıcırdayan merdivende, sonra kapıda beliriyorlar.

"Psikiyatr kanepesi bile varmış" diyor Holly.

"Dr. Marinus sizi bekliyor" diyorum, "bir kez daha. Hazır mısın?"

Holly terliklerini çıkarıp kanepeye uzanıyor. "Yarım yüzyıllık hatıralar saklıyorum, değil mi?"

Bluzumun kollarını kıvırıyorum. "Bitimli bir sonsuzluk, evet."

"Esther Little'ı arayacağın yeri nereden biliyorsun?"

"Poughkeepsie'de bir taksi sürücüsünden ipucu aldım" diyorum.

Unalaq, Holly'nin başının altına yastık koyuyor. "Rahat bırak kendini."

"Marinus?" Holly irkiliyor. "Ömrüm boyunca yaptığım her şeyi görecek misin?"

"Taramanın işleyişi böyle. Ama ben yedinci yüzyıldan beri psikiyatrlık yapıyorum unutma. Görmediğim pek bir şey kalmadı artık."

Holly ellerini nereye koyacağını bilemiyor. "Bilincim açık kalacak mı?"

"Tarama sırasında seni duraklatabilirim istersen."

"Eee... Gerek yok. Var. Bilemedim. Sen karar ver."

"Pekâlâ. Bana Bantry'deki evinden söz eder misin?"

"Pe-eki. Dooneen Cottage aslında büyük teyzem Eilish'e aitti. Atlantik Okyanusu'na parmak gibi uzanan Sheep's Head Yarımadası'nda. Bahçenin bitiminde bir yar var, denize iniyor, bir de rıhtıma giden patika var. Rıhtımdan..."

Giriş yaparken onu duraklatıyorum. Daha nazik bir hareketmiş gibi geliyor nedense. Holly'nin şimdiki zamanın hikâyesi belleği bugünkü tuhaf olaylarla dolu, ama az sonra daha eski hatıraları çamaşır ipinde rüzgârı yakalamış çarşaflar gibi kabarıyor geçen ruhumun çevresinde. Şurada Holly bu sabah erken saatte Empire Hotel'den taksiye biniyor. Benimle Santorini Café'de buluşuyor, Blithewood'da karşılaşıyoruz. Geçen hafta Boston'a iniyor. Daha da geriye gidiyorum, Holly'nin geçmiş zamanının hikâyesine. Stüdyosunda resim yapıyor, patates tarlasına yosun seriyor, Aoife ve Aoife'nın erkek arkadaşıyla televizyon izliyor. Kediler. Fırtına kuşları. Akü kabloları. Noel'de meyve kuruları karıştırması. Kath Sykes'ın Broadstairs'teki cenazesi. Daha derine, daha hızlı iniyorum eski tip DVD oynatıcıların ileri sarma düğmesine basılmış gibi, sekiz karede birini gösteriyor, on altı, otuz iki, altmış dört... Fazla hızlandım. Yavaşla biraz. Şimdi de çok yavaş, olmaz böyle, Wyoming'de küpemi düşürdüm gibi bir arayış içindeyiz. Şurada Dr. Tom Ballantyne ile canlı bir anı var: "Üç ayrı laboratuvara numune gönderdim. Metastazın sağı solu belli olmuyor ama şimdilik temizsin. Nasıl olduğunu anlıyormuş gibi yapmayacağım ama seni tebrik ederim." Daha derine, daha ileriye. Holly'nin Crispin Hershey'yle Reykjavik'te, Şanghay'da, Rottnest Adası'nda karşılaşması. Birbirlerinden hoşlandıklarını görüyorum ama ikisi de duygularından emin olamamışlar. Holly, *Radyodakiler* ile ilk ABD kitap turnesinde. Holly'nin evsizler merke-

zindeki ofisi. Galli arkadaşı ve meslektaşı Gwyn. Aoife'nın Holly'den Ed'in füze saldırısında öldüğünü öğrendiği andaki yüzü. Olive Sun'ın bir saat önce telefondaki sesi. Daha mutlu günleri. Aoife'nın *Oz Büyücüsü* performansını izlerken karanlıkta Ed'in elini tutması. Açık Üniversite'de psikoloji dersleri. Bak, Hugo Lamb'den bir kare... Dur. İsviçre'de bir dağ kasabasında geçirdikleri gece, beni hiç ilgilendirmez de, delikanlının gözlerinde nasıl şaşkın, boğuk bir neşe parlıyor. O da sevmiş. Ama sonra Münzeviler çalmış kapısını. Kader mi böyleydi, kendi mi seçti? Yazı'da mıydı, Karşı Yazı'da mı? Zaman yok. Hadi çabuk. Daha derine. Fransa'da bir bağ. Kurşuni bir deniz – burada mı sığınak? Şilepten iz yok. Çok mu uzaktayım, yeterince gitmedim mi? Dikkatli bak. Sağanaklar esmeli ve motorlar gürlemeli. Zaman yok, ses yok. Yolcular duruyor, kendi fotoğrafları oluyorlar. Martılar yerçekimini sert esen rüzgârla dengeliyor. Bir asker izmaritini atmış, havada asılı kalıyor çizgi çizgi dumanlar, dağılıyor... Holly'nin ilk Manş geçişi, daha tünel yapılmadan önce. Biraz daha geriye, bir yıl, iki üç yıl... Doğum günü pastası üstünde kremadan "17." Daha da geriye. Wembley Stadyumu'nun gölgesinde bir kürtaj kliniği, önünde Norton motosikletli bir delikanlı. Şimdi yavaşlat... Jacko'nun kayboluşundan sonra boz bulanık aylar yığını. Çilek toplama...

Aa bak – bak! Boş, redakte edilmiş sahneler. İki saatlik kayıp. Çok temiz iş. Bungalovdaki cinayetler herhalde. Boşluklardan önce benzin istasyonu ve köprüde sahneler buluyorum. Rochester mı? Aşağıda gemiler var ama hâlâ Riga Yıldızı'ndan sonraki gündeyiz, Riga Yıldızı gününde değil. Kilise çanları. Dön o geceye, kilisede geçirilmiş, Ed Brubeck isimli bir gençle. Yazı böyle göndermeler yapmayı çok sever. İlk Görev'den önceki güne dön. Holly, Ed'in bisikletinin arkasında, deniz kıyısında balıkla patates, biraz daha bisiklet, Ed'in tişörtü sırtına yapışmış terden. İki balıkçının yanın-

dan geçiyoruz ama ikisi de erkeğe benziyor, üstelik Esther'in meşhur şapkası da yok. Esther yalnız balık tutardı. "Olta atmak ibadet gibi" derdi. "Biriyle birlikteysen bile yalnızsın." İyice yavaşla bakalım. Holly saatine bakıyor, önce 16.20'de, sonra 15.49'da sonra bir kez de 15.17'de Ed gelmeden önce. Sırt çantası omzunu acıtıyor, gerçi "talebe çantası" derlerdi bunlara 1984'te. Holly susamış, öfkeli, kırgın. Saatine bakıyor 14.58'de. Fazla geriye gittim. "Riga Yıldızı Gününde Üç" diyor ipucum. Ağır ağır ileri alıyorum, sol tarafımda Thames Nehri'ne, diğer... Aa!

Buldum seni.

Thames'in açıklarında bir yük gemisi duruyor Kent'le Essex'in ortasında gibi; yüzlerce metrelik bu yön tabelasının adı *Riga Yıldızı*. Esther Little, gemiyi "şu anda" 30 Haziran 1984 günü tam 15.00'te gördü. Ben gemiyi daha önce Tilbury Limanı'nda görmüştüm; kiraladığımız dairede Yu Leon Marinus'ın bedeninde bekliyordum, oradan Thames'i geçerek Captain Marlow'a ulaştım, Jacko'nun kafasına girdim. Hepimiz Constantin'i beklerken, Esther gemiye altdeğinmişti. Holokai da Claudette Davydov olarak birkaç ay Riga'da yaşadığını altsöylemişti.

İşte Esther oturuyor iskelenin ucunda, tam Holly'nin o kavurucu günde gördüğü gibi. Banketi inip tahtalarda süzülüyorum. Şark hayaletleri gibi benim de ayaklarım yok ama süzülüşümün fon müziği Holly'nin hatırasındaki kendi ayak sesleri. Bak. Esther'in kısa kır saçları, kirli safari gömleği, sarkık deri şapkası.

Altkonuşuyorum: *Esther? Ben Marinus.*

Fakat Esther hiçbir tepki vermiyor.

Yüzünü incelemek için etrafından dolaşıyorum.

Eski dostum, kaybolacak bir hologram gibi çakıp titriyor.

Yanıldım mı? Bu sadece Holly'nin Esther'e dair hatırası mı?

Sonra çakra gözü aydınlanıyor hafifçe. Holly göremezdi bunu. Altsesleniyorum ona: *Noongar halkından Moombaki.*

Cevap yok. Güneş buluta girerken Esther gölge gibi soluyor.

Çakra gözü bir açılıp bir kapanıyor. Girmeye çalışıyorum ama Holly'nin paralaksındaki gibi güçlü ve tutarlı hatıralar yerine bir anlar bulutu buluyorum. Altın renkli bir çiçeğe dolanmış örümcek ağından damlayan çiy taneleri; ölü bir bebek, gözlerine üşüşmüş sinekler; alev alan okaliptüs ağaçları ve dumanın içinde çığlık atan papağanlar; elekle altın arayan çıplak sırtlı adamlarla dolu bir nehir yatağı; bir kasap kuşunun inip kalkan yutağı; zincire vurulmuş halde taş bloklar çeken bir dizi Noongar erkeği; derken Esther'in kafasının öbür tarafından çıkıyorum. Zihni gitmiş. Darmadağın olmuş. Bu kırıklar kalmış bir tek.

Hologram kesifleşip konuşuyor: "Soğuk çay var, içer misin?"

Yalancı umut çatlak kaburga gibi sızlatıyor: *Esther, ben Marinus.*

"Beş levrek. Bir sazan. İşler kesat."

Holly'nin hatırladığı kadarıyla Esther Little'ın konuşması bir bant kaydı, söyleyen Esther'in ruhu değil burada ve şimdi.

Esther, Holly Sykes'ın zihninde bir hatıraya sıkışmışsın.

Şapkasının siperliğine bir arı konuyor. "Zahmetine değseydi bari."

Esther, buraya sığındın ama kim olduğunu unuttun.

Keskin nişancı gözünü bana çeviriyor. "Yataklığa ihtiyacım olabilir."

Muvakkitlerin Alacakaranlık Şapeli'ne İkinci Görev'de sana ihtiyaçları var Esther. Bana işaretler bıraktın.

"Allhallows-on-Sea'den önce dükkân yok yolunuzun üstünde."

Ne yapacağım Esther? Nasıl geri getireceğim seni?

Solup hayal meyal kalıyor. Çok geciktim, belki yıllarca. Esther'in ruhu soğuyup ancak kendisinin, belki bir de Xi Lo'nun alevlendirebileceği kora döndü. Benim elimden gel-

mez. Onu bulduğum halde kaybetmiş olmanın acısı kaldırılacak gibi değil. Hafızadan çizilmiş Thames'e bakıyorum. Şimdi ne olacak? İkinci Görev'i iptal mi edeceğiz? Muvakkitliğin ağır ağır düşüşüne teslim mi olacağım? Esther'in şamandırasından halkalar yayılıyor. Sonra Holly'nin hatıra Esther'i cebinden bir tebeşir çıkarıp bir kalasa BENİM yazıyor.

Yanındaki kalasa ASIL.

Onun yanındakine de ADIM.

Esther son M harfini yazarken bant başa dönüyor ve saat yine 15.00 oluyor. Esther yine oturmuş bir yere gitmeyen *Riga Yıldızı*'na bakıyor, ayağının dibinde güneşten ağarmış kalaslarda bir şey yazmıyor.

Fakat bu üç kelime önemliydi. Şimdi de önemli.

Holly, Esther'i deli cadının teki sandı muhtemelen de, ya Esther bana bir talimat iletiyorduysa? Esther Little'ın adını, asıl adını, üç ben önce geceyle pembe mavi Avustralya şafağı arasındaki yarım saatte Swan Nehri vadisine bakan Emu Pençesi kayasında Pablo Antay Marinus'a öğrettiği adını altokumaya başlıyorum. Esther silinmez olarak kaydettiğini söylemişti. Bu kadar zaman önceden bu kadar ileriyi görmüş olabilir miydi sahiden? Heceleri tek tek altsöylüyorum. Önceleri hata yapıp baştan almak zorunda kalmayayım diye ağır ağır, fakat sonra giderek hızlanıyorum, sanki ben enstrümanım da kelimeler müzisyen. Hayal mi bilmem ama hatıra Esther'in başında bir kesifleşme mi o ne? Kelime kelime, cümle cümle, satır satır değişiyor kadim Wadjuk Noongar; on dokuzuncu yüzyıl Wadjuk Noongarı'na dönüşüyor. Etrafımızdaki boşluk aydınlanırken Esther'in ruhundan parçacıklar ve iplikler tekrar toplanıyor, bütünleşiyor, örülüyor...

...ve farkına bile varmadan bitirdim.

Esther Little dalmış *Riga Yıldızı*'na bakıyor. Gemi düdüğünü öttürüyor. Suyun karşı yakasında, Essex'te bir araba,

haziran güneşinin bir topluiğne başı kadarını yansıtıyor. Esther matarasını alıp içine bakıyor. Kayıt başa sarıldı gibi.

Niye tutmadı?

Bir altses konuşuyor: *Katlettin Noongar dilini.*

Ruhum kabarıyor. *Kırk bir yıldır dersler boştu da ondan.*

En yaşlı Muvakkit, kovasına bakıyor. *Kırk bir yılda çıka çıka bu kadar çıktı. İşaretlerim buldu herhalde seni.*

Biri Trondheim'dan, biri Poughkeepsie'den.

Esther neşeyle homurdanıyor. *Yazı'da Şapel'e davetiye de vardı. İkinci Görev mi başlıyor yoksa?*

Ya iki gün kaldı ya da bir.

O zaman dönelim artık. Esther'in ruhu, çok eski hatıralarda yaşayan alnındaki çakradan çıkıyor, havada durup üç yüz altmış derece dönüyor. *Hoşça kal,* diyor yiten güne.

6 Nisan

Önce Esther'in ruhu çıkıyor Holly'nin alnından, sonra ben; yeni bir sabaha uyanıyoruz. Holly hâlâ kanepede hareketsiz yatıyor, benim bedenim onun yanında, yine hareketsiz. Bizi görmediler. Unalaq kitap okuyor, Arkady de 119A'dan gelmiş, yazıtına bir şeyler karalıyor. Iris Marinus-Fenby'ye girip ruhumu tekrar beynime teyelliyorum. Burnuma kızarmış ekmek kokusu, kulaklarıma trafik gürültüsü geliyor; baldırlarıma parmaklarıma kramp girmiş, midem kazınıyor, ağzım içeride fare ölmüş gibi. Optik sinirlerimi bulmak hep biraz daha uzun sürüyor. Unalaq aniden şaşkınlıkla gülmeye başlayıp "Ay buyur ne demek!" diyor, o zaman anlıyorum Esther'in ruhunun nereye gittiğini. Nihayet gözkapaklarımı kaldırabildiğimde Arkady'yi görüyorum yakınımda. "Marinus? Döndün mü?"

"Sen Sadakat'e göz kulak olacaktın hani?"

"L'Ohkna dün akşam nöbeti devraldı. Esther'i buldun mu?"

"Unalaq'a bir sorsana görmüş mü?"

Arkady tam arkasını döndüğü sırada Unalaq'ın-içinde-Esther okuduğu kitabı bırakıyor, elini kaldırıp yeni takılmış gibi bakıyor. "Aa parmak" diyor sarhoşumsu bir sesle. "Unutuyorsun zamanla. Of şu konuşmama bak." Ağız kaslarını gerip esnetiyor. "Arkady. Herhalde."

Arkady, melodramların suçlu karakterleri gibi ayağa fırlıyor.

"Şurada alt tarafı kırk yıl arkamı döndüm" diye hırlıyor Unalaq'ın-içinde-Esther, "Vietnamlı nörolog olarak bıraktığım tip... Futbolcu mu oldun, New York Knicks'te forvet misin?"

Arkady bana bakıyor. Başımla evet diyorum. "Aman Tanrım... Aman Tanrım..."

"Önce şu atkuyruğunu bir kes. Elinde ne var senin? Televizyonlar bu hale mi geldi yoksa?"

"Tablet bu ya, internet için. Laptop gibi ama klavyesi yok."

Unalaq'ın-içinde-Esther bana bakıyor. "Ne dedi bu? 1984'ten beri başka neler değişti?"

"Petrol tükeniyor" diyorum Holly'nin nabzına ve saatin yelkovanına bakarken. "Dünya nüfusu sekiz milyar oldu, bitkilerin ve hayvanların toplu halde soylarının tükenmesi artık alelade, iklim değişikliği Holosen Çağı'nın sonunu getiriyor. Apartheid öldü, keza Küba'da Castro'lar, mahremiyet de sizlere ömür. SSCB iflas etti, Doğu Bloku çöktü; Almanya birleşti, AB federal oldu; Çin bir üretim üssü ama hava niyetine gaz halinde sanayi atığı soluyorlar; Kuzey Kore ise hâlâ bir yamyamın sultasında gulag. Kürtlerin de facto devleti oldu; Ortadoğu'da Sünni-Şii savaşı hâkim; Sri Lanka'da Tamiller katliama uğradı; Filistinliler hâlâ İsrail'in çöplüğünden ekmeklerini çıkartmakla uğraşıyor. İnsanlar hafızalarını veri merkezlerine yedekliyor, basit işleri ise tabletler üstlendi. 11 Eylül 2001 günü Suudi hava korsanları iki yolcu uçağını kaçırıp İkiz Kuleler'e çarptırdı. Bunun üzerine Afganistan'la Irak sayısız Amerikan ve bir grup Britanya askeri tarafın-

dan işgale uğradı, yıllarca işgal altında kaldı. Firavunlar zamanındakinden beter eşitsizlik yaşanıyor. Dünyanın en zengin yirmi yedi kişisi, en yoksul beş milyarın toplamından fazla varlığa sahip ve insanlar bunu normal karşılıyor. Öte yandan, Arkady'nin elindeki yazıtın işlem kapasitesi, son hayatın sırasında bütün dünyada olandan fazla; Beyaz Saray'da bir zenci iki dönem başkanlık yaptı, bir de Noel zamanı çilek bulunuyor." Saate tekrar bakıyorum. "Holly'nin nabzı iyi de, duraktan çıkarmamız lazım. Susuz kalmıştır. Oşima nerede?"

"Duydum ki" diyor Oşima kapıda belirdiği sırada, "Rip van Winkle fakirhanemizi teşrif etmiş."

Unalaq'ın-içinde-Esther, uzatmalı partnerine bakıyor. "İçimden 'Hiç yaşlanmamışsın Oşima' demek geçiyor ama yalan olur."

"Uğrayacağını söyleseydin gider kendime daha güzel bir beden bulurdum. Ama hepimiz seni öldü sandık."

"Joseph Rhimes'ın işini bitirdikten sonra ölmeme ramak kalmıştı."

"Norveçli bir öğretmen gerçeği biliyordu! Milwaukee'li müptela da biliyordu! Yoksa bana söylememen 'Yazı'ya riayet etmek' mi oldu?"

"Hayır, pekâlâ da mantık oldu, Oşima."

Arkady bana altsoruyor *İnanabiliyor musun şu tiplere?*

"Münzeviler İlk Görev'den sağ çıktığımdan şu kadarcık kuşkulansaydı" diyor Unalaq'ın-içinde-Esther, "yataklık sağlayabilecek herkesin peşine düşerlerdi. Xi Lo ta 1984'te dedi ki, Şapel'e ziyaretimiz tatsız sonuçlanırsa, Pfenninger ile Constantin on yıl rahat nefes alabilmek için kalan bütün Muvakkitleri yok ederler. Yani sen de hedefler arasındaydın Oşima. Sen bir Geri Gelen olarak sadece ölmekle kalırdın, ama ben çözülmüş bir Gezgin olarak temelli ölürdüm. En emin hareket, kuvvetli ve otuz-kırk yıl yaşayacak bir Ölümlü çocuğa sığınıp uyanma zamanı gelene kadar kimseye haber vermemekti."

"Holly çok kuvvetli çıktı" diyorum. "Artık bırakalım onu."

Esther, Unalaq'ın yakut tırnağını bir lalenin sapında dolaştırıyor. "Birkaç yıl geçince mor rengi özlemeye başlıyorsun..."

Esther bir konuyu geçiştiriyorsa endişe ederim. "Holly bedelini ödedi Esther. Lütfen. Artık huzur bulmayı hak ediyor."

"Ediyor etmesine" diyor Esther. "Ama o kadar kolay değil."

"Yazı'da mı öyle?" diye soruyor Oşima.

Esther, Unalaq'ın ciğerlerini doldurup ağır ağır nefes veriyor. "Bir aralık var."

Hiçbirimiz anlamıyoruz. Arkady soruyor, "Nerede aralık?"

"Alacakaranlık Şapeli'nin kumaşında bir aralık var."

Unalaq'la Inez'in evindeki kütüphane, dört yanı raflarla çevrili bir kuyu. Parke zeminde ancak yuvarlak masaya kadar yer var ama sarmal bir merdiven üst raflara ulaşılabilsin diye bir de değil iki balkona çıkıyor ve pazartesi sabahı güneşi altı metre üstümüzdeki bir çatı penceresinden içeri doluyor. Enlemesine aydınlatıyor kitap sırtlarını. Oşima, Arkady, Unalaq'ın içinde Esther ve ben masaya oturup Muvakkitlik işlerinden konuşuyoruz bir süre, sonra kapı vuruluyor, karnı doymuş, yeni yıkanmış, Inez'den ödünç bol kıyafetler giymiş Holly giriyor. Yeni eşarbı lacivert, üzerinde beyaz yıldızlar serpili. "Geldim" diyor yorgun, çizgili kadın. "Çok bekletmedim ya?"

"Siz bana kırk bir yıl kucak açtınız Bayan Sykes" diyor Unalaq'ın içinde Esther. "Birkaç dakika beklemişiz çok mu?"

"Bana Holly deyin lütfen. Hepiniz. Vay be, ne kadar çok kitap var burada... Bu zamanlarda bu kadar çok kitaba rastlanmıyor."

"Kitaplar geri dönecek" diyor Unalaq'ın-içinde-Esther. "2030'ların sonuna doğru elektrik şebekesi çöksün, veri depoları silinsin de gör. Hiç de uzak değil. Gelecek, geçmişe çok benziyor."

Holly, "Bu böyle... resmi bir kehanet mi?" diye soruyor.

"Nüfus artışının, petrol rezervleri konusunda söylenen yalanların kaçınılmaz sonucu" diyorum. "Ama buyur lütfen. Bu sandalye senin."

"Ne kadar güzel bir masa" diyor Holly otururken.

"İçinde bulunduğumuz ülkeden daha eski" diyor Arkady.

Holly parmaklarını porsuk ağacının damarlarında, budaklarında gezdiriyor. "Ama sizden genç, değil mi?"

"Yaş göreli bir kavramdır" diyorum pek eski ahşabı tıkırdatırken. "Nokta koyması zor."

Unalaq'ın-içinde-Esther, Unalaq'ın bronz saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. "Holly. Yıllar önce bir iskelede balık tutan bir kadına alelacele bir söz verdin. O sözün gerçekte nelere yol açacağını bilemezdin ama sözünü yine de tuttun. Bunu yaparak Muvakkitlerin Münzevilerle Savaşı'nın içine düştün. Marinus'la ben senden çıkış yapınca, Savaş'taki ilk rolün sona erdi. Teşekkür ederim. Hem kendi adıma, hem Muvakkitlik adına. Sana can borcum var." Biz de katıldığımızı belli ediyoruz. "İyi haber şu: Yarın dünya saatleriyle on sekizde Savaş bitmiş olacak."

"Barış antlaşması mı?" diye soruyor Holly. "Yoksa ölümüne mücadele mi?"

"Ölümüne mücadele" diye cevaplıyor Arkady parmaklarıyla gür saçlarını tararken. "Kaçak avcılar ile yaban hayatı muhafızları arasında barış olmaz."

"Kazanırsak" diyor Unalaq'ın-içinde-Esther, "önünde hiçbir engel kalmaz Holly. Kazanamazsak, dramatik kurtarışlar yapma imkânımız olmayacak artık. Temelli ölmüş olacağız. Yalan söylemeye de hiç gerek yok: Düşmanımızın zafere ne tepki vereceğini kestiremiyoruz. Özellikle Constantin'in çok eskiye uzanan bir hafızası var."

Holly'nin canı sıkıldı doğal olarak. "Sizde hissikablelvuku yok mu?"

"Sen hissikablelvukuyu iyi bilirsin Holly" diyor Esther.

"Anlar çakıp söner sadece. Bir haritada noktalar gösterir ama hiçbir zaman haritanın bütününü göstermez."

Holly bunu tartıyor. "Savaş'taki ilk rolüm dedin az önce. Demek ki ikincisi de var."

"Yarın" diye söze giriyorum, "Münzevilerin en kıdemlilerinden Elijah D'Arnoq, 119A'nın kapısına gelecek. D'Arnoq'un vaadine göre bizi Alacakaranlık Şapeli'ne götürüp orayı yıkmamıza yardımcı olacak. Sözüne bakılırsa, masum 'donörleri' dekante etme ahlaksızlığını artık midesi kaldırmıyormuş, saf değiştirmek istiyormuş."

"Ona pek inanmıyorsunuz sanki."

Oşima parmaklarını masaya vuruyor. "Ben inanmıyorum."

Holly, "Peki, bu kişinin zihnine girerek kontrol edemiyor musunuz?" diye soruyor.

"Ettim" diyorum "ve bulduklarım da söylediklerini doğruladı. Ama kanıtları tahrif etmek kolaydır. Tüm saf değiştirenlerin gerçekle ilişkisi karmaşık."

Holly bariz soruyu soruyor: "O zaman neden risk alıyorsunuz?"

"Çünkü şimdi elimizde gizli bir silah var" diye cevaplıyorum, "bir de yeni istihbarat."

Hep beraber Unalaq'ın-içinde-Esther'e bakıyoruz. "1984 yılında" diyor Holly'ye, "düşmanımızın kalesine İlk Görev dediğimiz seferi gerçekleştirirken, apeksten ikonaya kıl kadar bir çatlağın ilerlediğini fark ettim. Belki ben... Bu çatlağı ayırabilirim."

"O zaman Alacakaranlık" diye ben devralıyorum, "Şapel'i doldurup yok eder. Yarı bilinçli kırıntıları Şapel'de ikamet etmekte olan Kör Kathar ölür. Alacakaranlık'ın değeceği Münzeviler de ölür. Başka yerdeki Münzeviler, psikodekanterlerini kaybetmiş olacaklarından insanlığın geri kalanı gibi yaşlanmaya maruz kalırlar."

Holly o kadar bariz olmayanı soruyor: "Kör Kathar'ın bir deha, bir nevi mistik Einstein olduğunu, maddeyi 'düşüne-

rek' var edebileceğini söyledin. Niye başyapıtının zırhında bir delik olduğunu fark etmedi?"

"Şapel, imanla kuruldu" diye cevaplıyor Esther. "Fakat iman için şüphe de gerekir, tıpkı madde için anti madde gerektiği gibi. O incecik çatlak işte Kör Kathar'ın şüphesi. Şimdi olduğu şeye dönüşmeden öncesinden kalan bir şüphe. Rabbin buyruğunu yerine getirdiğine dair bir şüphe. Ölümü aldatmak için başkalarının ruhunu ele geçirmeye hakkı olduğuna ilişkin bir şüphe."

"Yani siz de... O çatlağa dinamit mi sokacaksınız?"

"Nitrogliserin sıvayı bile dökmez" diye cevaplıyor Oşima. "Mekân yüzyıllardır Alacakaranlık'a dayanıyor. Nükleer patlama olsa belki ama savaş başlıklarını taşımak da kolay değil. Bizim psikosoterik dinamite ihtiyacımız var."

Esther, Unalaq'ın boğazını temizliyor. "O da benim."

Holly bana doğrulatıyor: "İntihar saldırısı mı bu?"

"Muhbirimiz numara yapıyorsa, bize Şapel'i zarar görmeden nasıl yıkacağımızı göstereceğine dair sözleri de yalansa, ihtimal dahilinde diyebiliriz."

"Marinus evet demek istedi" diyor Oşima. "İntihar saldırısı."

"Aman Tanrım" diyor Holly. "Yani sen yalnız mı gideceksin Esther?"

Esther, Unalaq'ın başıyla hayır diyor. "EğerD'Arnoq son Muvakkitleri Taşlı Yol'a çekmek istiyorsa, tek bir Muvakkit değil hepsini birden ister. İkinci Görev tuzaksa, diğerlerine zaman kazanmak için ihtiyacım olacak. Ruhunu infilak ettirmek osuruğuna çakmak tutmaya benzemez."

Piyano sesi duyuyorum uzaktan. Inez"My Wild Irish Rose" parçasını çalıyor.

Holly, "Esther'in bu... düşman karargâhını diyelim, patlatması gerekiyorsa, başarılı da olursa..." deyip bize bakıyor.

"Alacakaranlık, canlı dokuyu eritir" diyor Oşima. "Bu maceranın sonu."

"Meğer ki" diye söze giriyorum, "Günışığı'na dönen bilmediğimiz bir yol yoksa. Bir müttefikin içeriden açacağı bir yol."

Bir kilometre tepemizde bir bulut, en yakın yıldızımızla tavan penceresi arasından geçiyor ve içeri vuran ışık soluyor.

Holly yüzümü okuyor. "Bana açıklamadığınız başka ne var?"

Esther'e bakıyorum, o da Unalaq'ın omuzlarını silkiyor: *Onu en eskiden sen tanıyorsun.* Ben de geri alamayacağım sözü ağzımdan çıkarıyorum: "Birinci Görev'de Esther de ben de Xi Lo'nun öldüğünü görmedik."

Ender gelen bazı anlarda kütüphane bir zihne benzer. Holly sandalyesinde kımıldanıyor. "Ne gördünüz?"

"Ben çok bir şey göremedim" diyorum. "Bütün psikovoltajımı kalkanımıza akıtmakla meşguldüm. Ama Esther tam Jacko'nun yanındayken Xi Lo'nun ruhunun çıktığını ve..." Arkadaşıma bakıyorum.

"Kör Kathar'ın ikonasındaki çakra gözüne girdiğini gördüm. Bir kurban gibi sürüklenmiyordu. Xi Lo mermi gibi saplandı oraya. Kaybolmadan bir an önce Xi Lo'nun bana alttan üç kelime söylediğini işittim: Ben burada olacağım."

"Bunun anlık bir tepki mi, yoksa Xi Lo'nun kendi bileceği sebeplerden paylaşmadığı bir plan mı olduğunu bilmiyoruz" diyorum. "Xi Lo'nun umudu Şapel'i sabote etmektiyse, başaramadı. 1984'ten bu yana Alacakaranlık Şapeli'nde yüz altmış dört insan hayatını ve ruhunu kaybetti. Adamın biri daha geçen hafta Vancouver'daki emniyetli bir psikiyatri kliniğinden kaçırıldı. Gelgelelim... Esther'e göre Xi Lo İkinci Görev'in hazırlığını yapmakta. Holly? İyi misin?"

Holly, Inez'in bluzunun kollarıyla gözlerini siliyor. "Pardon ben... O 'Ben burada olacağım' lafını ben de duydum" diyor. "Rochester'ın oradaki altgeçitte gördüğüm gündüz kâbusunda."

Esther'in aklı başından gitmiş. "Seslerin, kesinliklerin

şimdi konuşmuyor seninle, ama bir konuda ısrar ettikleri zamanı hatırlıyor musun? Belki duygusu net değildi ama Yazı değişmek istemedi. Bunun nasıl bir his olduğunu hatırlıyor musun?"

Holly yutkunup toparlanıyor. "Hatırlıyorum."

"Yazı, Xi Lo'nun bir biçimde hâlâ hayatta olduğunda ısrarcı."

"Sen Xi Lo'yu" diyorum, "çocuk kaçıran biri olarak mı görüyorsun, yoksa en yenisi Jacko Sykes olan bir dizi kitabın sıralandığı bir raf mı bilmiyorum." Holly'nin hali tavrı şiddetleniyor. "Hiçbirimiz sana, İkinci Görev'e katılırsan kardeşine kavuşursun diyemeyiz, çünkü bizim de bilmediğimiz pek çok şey var, fakat..."

"Sizin Xi Lo'nuz" diye sözümü kesiyor Holly, "benim Jacko'm. Siz kurucunuzu, arkadaşınızı nasıl sevdiyseniz ben de kardeşimi öyle sevdim, seviyorum. Salaklık mı ediyorum, belki? Sonuçta siz bir ölümsüz profesörler kulübü olarak bütün bu kitapları okudunuz..." derken tavana kadar dört duvar yükselen kitapları işaret ediyor, "...ben ise lise sondan terkim. Belki durumum daha da acınası, iğneyle kuyu kazıyorum, kuyudan sihir bekliyorum, umut içindeyim çaresizce, ölmüş oğlunun 'ruhunu çağırsın' diye varını yoğunu falcıya büyücüye yatıran anneler gibi. Ama şöyle de bir şey var: Jacko hâlâ benim kardeşim, Xi Lo olarak bilinse ve İsa'dan yaşlı olsa da; yer değiştirmiş olsak o gelir beni bulurdu. Yani Marinus, Xi Lo veya Jacko'nun bu Alacakaranlık Şapeli midir her ne karın ağrısıysa orada olmasına, İkinci Görev'in beni ona yaklaştırmasına milyonda bir ihtimal bile varsa, ben de sizinleyim. Engel mengel de olamazsınız. Deneyin istiyorsanız."

Işık huzmesi geri döndü ve kitap duvarlarına vuran gün ışığında toz tanecikleri parıldıyor. Altın polen.

"Savaşımız sana manevi gibi gelebilir ama Şapel'de ölmek burada trafik kazasında ölmek kadar kesin. Aoife'yı düşün."

"Sen bana geçen gün bu Münzeviler indirilmezse Aoife'nın da

benim de güvende olmadığımızı söylemiştin. Doğru değil mi?"

Vicdanım teneffüs istiyor ama kabul etmek zorundayım. "Evet, sözümün arkasındayım. Ama düşmanımız tehlikeli."

"Bakın ben kanser atlattım, ellili yaşlarımdayım, hayatımda havalı tabanca bile sıkmadım ve sizin gibi..." elleri dans ediyor "...psiko güçlerim de yok. Ama Aoife'nın annesi ve Jacko'nun ablasıyım ve bu... Bu kişiler sevdiğim kişilere zarar verdi, onları tehdit etti. Diyeceğim o ki, asıl ben tehlikeliyim."

Bir anlamı var mı bilmem ama, altdiyor Oşima, *ona inanıyorum.*

"Bu gece yat düşün" diyorum Holly'ye. "Sabah karar ver."

7 Nisan

Arabayı Inez kullanıyor. Uykusuz gecenin izlerini saklamak için güneş gözlüğü takmış. Silecekler birkaç saniyede bir cızırdıyor. Pek bir şey konuşmuyoruz; konuşacak pek bir şey yok. Unalaq önde; Oşima, Holly, Arkady ve ben arkaya sıkıştık. Bugün Oşima ev sahipliği yapıyor Esther'e. New York ıslak, telaşlı ve biz Muvakkitler artı Holly'nin hayatımızı ve üsthayatlarımızı hiç tanımadığımız kimseler ve onların psikovoltaik çocukları, annesi babası henüz tanışmamış, doğması muhtemel bebekler için tehlikeye attığımızdan habersiz. Normalde önemsemediğim ayrıntılar fark ediyorum. Yüzler, dokular, malzemeler, işaretler, akışlar. Bazı günler bana New York bir sihirbaz numarasıymış gibi geliyor. Tüm büyük şehirler yeterince beklenirse ormana, tundraya, sulakalanlara döner; dönmek zorundadır, gayet de iyi bilirim. Fakat bugün New York'un buradalığı inkâr edilecek gibi değil, sanki o zamana tabi değil de, zaman ona tabi. Hangi ölümsüz el veya göz çizebilir bu kilometrelerce yolun, kaynaklı çelik profillerin, dolu kaldırımların ve yıldızdan çok tuğlanın çerçevesini?

Klara Koskov'un yaşadığı dönemde, Xi Lo ve Holokai'yle –yani dostlarım Davydov'larla– buraya geldiğimde kim tahayyül edebilirdi bu dikine çıkıntıları ve esintili kanyonları? Fakat bunların hepsi mevcuttu mini mini bir limana sıkışmış halde, koca meşe ağacının bir palamuda ya da Chrysles Binası'nın katlanıp ufalıp William Van Alen'ın beynine sığdığı gibi. Son Deniz'in ötesinde bilinç varlığını sürdürüyorsa ve bugün oraya gidersem, her yerden çok New York'u özleyeceğim.

Inez, Üçüncü Cadde'den bizim sokağa dönüyor. Son kez mi? Faydası yok bu düşüncelerin. *Ulysses*'i bir kere sonuna kadar okumadan mı öleceğim? Toronto'da kalan vaka dosyalarını, bekleyen onca raporu; meslektaşlarımın, arkadaşlarımın, komşularımın, hastalarımın Dr. Fenby "nerelerde acaba"dan "haber alınamıyor"a, oradan "öldü herhalde"ye geçerken yaşayacakları duygulanımları düşünüyorum. Hayır, düşünme. 119A'nın önünde duruyoruz. Muvakkitliğin bir yuvası varsa işte burası; kızıl tuğlaları, şekilleri değişen koyu çerçeveli pencereleriyle. Inez arabaya "Park" deyince dörtlüler yanıyor.

"Dikkatli ol" diyor Inez Unalaq'a. Unalaq başını sallıyor.

"Onu geri getir" diyor Inez bana.

"Elimden geleni yapacağım" diyorum. Sesim çatlak çıkıyor.

119A Muvakkitleri tanıyıp bizi içeri alıyor. Sadakat bizi birinci katta, ilk kalkanın gerisinde karşılıyor. Sadık bakıcımız dağa çıkacakmış gibi giyinmiş, üzerinde kamuflaj kıyafetleri, belki on iki cepli hücum yeleği, boynunda bir pusula. "Hoş geldiniz doktor hanım." Paltomu alıyor. "Bay L'Ohkna ofiste. Bay Arkady, Bayan Unalaq, Bay Oşima, hoş geldiniz. Siz de Bayan Sykes." Sadakat'in yüzü asılıyor. "Düşmanın acımasız ve korkakça saldırısından toparlanabildiğinizi umarım. Bay Arkady anlattı bana olanları."

Holly, "Bana çok iyi baktılar" diyor. "Teşekkür ederim."

"Münzeviler tiksinç yaratıklardır. Pisliktir bunlar."

"Saldırıları sayesinde ben Muvakkitlere yardım etmeye ikna oldum" diyor Holly.

"İyi" diyor Sadakat. "Kesinlikle. Ya bizdensiniz ya onlardan, bu kadar basit."

"Holly, İkinci Görev'e katılıyor" diyorum bakıcımıza.

Sadakat şaşırıyor, bir gram da aklı karışıyor. "Ya? Bayan Sykes'ın Derin Akış metodolojisi çalıştığını bilmiyordum."

"Çalışmadı" diyor Arkady paltosunu asarken. "Ama hepimizin önümüzdeki saatlerde oynayacağı bir rol var, değil mi Sadakat?"

"Doğrudur dostum." Sadakat, diğerlerinin paltosunu kendisi alıp portmantoya asmakta ısrarcı oluyor. "Çok doğrudur. Bu arada Görev'e son dakika... değişikliği geldi mi?"

Sadakat iyi hazırlanmış, fakat açlığının sesine yansımasına engel olamıyor.

"Yok" diyorum. "Herhangi bir değişiklik yok. Son derece temkinli hareket edeceğiz fakat Elijah D'Arnoq'un söylediğine de güveneceğiz, bize ihanet etmeye kalkışmazsa."

"Üstelik Muvakkitlerin bir de gizli silahı var." Sadakat'in yüzünde güller açıyor. "Bendeniz. Fakat saat daha on bile değil, BayD'Arnoq ise on birde gelecek, ben de kek yaptım. Kokusunu almışsınızdır herhalde." Sadakat, rejimdeki bir grubun aklını çelmeye çalışan iriyarı çikolatacı gibi sırıtıyor. "Muzlu ve vişneli. Aç ordu savaşamaz dostlarım."

"Kusura bakma Sadakat" diye araya giriyorum, "ama bir şey yemesek daha iyi. Taşlı Yol, mide bulantısına yol açabiliyor. Dolayısıyla aç gitmek aslında en iyisi."

"Bir lokmacıktan da bir şey çıkmaz ki doktor hanım. Tazecik hem de. Üstelik hamuruna beyaz çikolata kırıkları da koydum."

"Dönüşümüze lezzetinden bir şey kaybetmez" diyor Arkady.

Sadakat uzatmıyor. "Dönüşte yiyelim o zaman. Kutlamak için."

Gülümseyerek Amerikan diş hekimliğinin Muvakkitlerin kesesinden yirmi bin dolarlık eserini ortaya çıkarıyor. Sadakat'in Muvakkitlerden kazanmadığı veya almadığı bir kibrit çöpü bile yok. Nasıl olsun ki? Hayatının büyük bölümünü İngiltere Reading'in dışında bir psikiyatri hastanesinde geçirdi. Serbest takılan bir Etobur hastanenin sekreteri olarak iş bulmuş, yetiştirdiği psikovoltaik hasta ise ruhu dekante edilmeden önce Sadakat'le sırlarını paylaşmıştı. Etobur'u gömme bahçesinde zorlu bir düellonun ardından bertaraf ettikten sonra, Sadakat'in Zamansız dünya hakkında öğrendiklerini redakte etmek yerine, beyninin şizofreniyi barındıran kısmını soyutladım, etkilenmemiş bölgeleriyle sinir yollarını kestim. Bu onu bir nevi iyileştirdi, o da sonsuz minnetini dile getirdikten sonra kendisini bakıcımız olarak New York'a getirip 119A'ya teslim ettim. Bu beş yıl önceydi. Bir yıl önce, sadık bakıcımız hava nasıl olursa olsun her gün spora gittiği Central Park'ta bir dizi manevi karşılaşma ve buluşmaların sonucunda karşı tarafa geçti. Münzevilerin bakıcımız üzerindeki parmak izlerini ilk fark eden Oşima'ya kalsa Sadakat'in hafızasından son altı yıl tamamen redakte edilecek, sonra kendisi Sibirya'da bir limana giden bir yük gemisine çelinme yoluyla bindirilecekti. Biraz duygusallıktan, biraz da Münzevilerin köstebeğini kendilerine karşı kullanabileceğimiz gibi zayıf bir sezgiden hareketle, Oşima'nın isteğine engel olabildim. Düşmanımızın niyetlerinin tahminiyle, hatta tahminlerin tahminiyle zorlu bir on iki ay geçirdik; L'Ohkna da 119A'nın sensörlerini Sadakat bizi zehirleme emri alırsa diye zehirli maddelere duyarlı olacak şekilde değiştirmek zorunda kaldı, fakat her şeyin bu sabah iyi ya da kötü sonu geliyor.

Nasıl bıktım bu Savaş'tan....

"Gel" diyor Oşima Sadakat'e. "Gidip numaralar kutumuzun devrelerine son bir kez bakalım."

Cihazlarda son dakika ayarlaması gerekmesin diye yukarı çıkıyorlar. Arkady bahçeye çıkıp gönülsüz serpinti altında *tai chi* çalışıyor. Unalaq ortak salona çekilip Kenyalı irtibatlarına talimatlar gönderiyor. Ben Muvakkitlik protokollerini L'Ohkna'ya aktarmak için ofise geçiyorum. İşim kısa sürede bitiyor. En genç Muvakkit elimi sıkıp "Bir daha karşılaşırız umarım" diyor, ben de ona "Ben senden daha çok umuyorum" diyorum. Sonra o gizli kapıdan 119A'dan çıkıyor. D'Arnoq'un gelişine otuz dakika kaldı. Şiir? Müzik? Bir el bilardo.

Bodrum kata indiğimde Holly'yi masayı hazırlarken buluyorum. "Sormadan geldim ama sakıncası yoktur umarım. Herkes bir yerlere kaybolunca..."

"Hiç sakıncası yok. Ben de katılabilir miyim?"

Şaşırıyor. "Bilardo oynar mıydın?"

"Satranç tahtası üzerinde şeytanla mücadele etmediğim zamanlarda, sinirlerimi yatıştırmak için çuha üzerinde ıstaka tıkırtılarından iyisini tanımam."

Holly topları hizalayıp üçgeni kaldırıyor. "Zamansızlar hakkında bir soru daha sorabilir miyim?" Sor gitsin suratı yapıyorum. "Aileleriniz oluyor mu?"

"Genellikle bir aile içinde diriliriz. Gezginlerin de Jacko gibi hısım akrabaları olur çoğunlukla. Unalaq ve Inez gibi bağlar da kurarız. Yirminci yüzyıla kadar bekâr bir kadının yalnız başına seyahat etmesi çok zordu zaten."

"Sen de evlendin mi yani?"

"On beş kez, ama 1870'lerden beri evlenmiyorum. Liz Taylor'la Sekizinci Henry'nin toplamından çok nikâh yaptım. Çocuk sahibi olup olamadığımızı merak ediyorsun asıl." Düştüğü sıkıntıyı hafifleten bir el işareti yapıyorum. "Hayır. Olamıyoruz. Mevzuata tabiyiz."

"Evet." Holly ıstakasına tebeşir sürüyor. "Zaten herhalde zor olurdu insanın..."

"Çocuklarının yıllar önce ölüp gittiğini bilerek yaşamak, evet. Ya da ölmediklerini ama kapılarına 'Ben senin annenim veya babanım, dirilip geldim' diyen meczupları içeri almayacaklarını bilerek. Ya da torununun torununun çocuğunu hamile bıraktığını öğrenmek. Bazen evlat ediniyoruz, genellikle iyi sonuçlanıyor. Yuva arayan çocuklar her yerde. Yani benden olma veya benden doğma bir çocuğum yok, ama sen Aoife için alev alev yanan binaya gözünü kırpmadan dalma duygusunu nasıl hissediyorsan, ben de hissettim. Ben de yanan binalara daldım. Kısırlığın bir faydası da, kadın bedenlerimin ta Taş Devri'nden kadınların seçme hakkı kazandığı döneme kadar damızlık olarak eve kapatılmalarını önlemesi oldu." Masaya elimi uzatıyorum. "Başlayalım mı?"

"Tabii. Ed hep 'Balığına sayı alıyorsun' derdi. Gazeteci ya beyimiz, ille lafını sokacak." Çantasından madeni para çıkarıyor. "Yazı mı tura mı?"

"Tura olsun bakalım."

Parayı atıyor. "Yazı. Bir zamanlar bilebilirdim bunu." Holly hizalanıp atışını yapıyor. Beyaz top grubu dağıtarak geçip alt banttan sekiyor, tekrar üste doğru geliyor.

"Bu acemi şansı değildi herhalde."

"Brendan, Jacko ve ben pazarları kapalıyken Captain Marlow'da hep oynardık. Genellikle kim kazanırdı bil bakalım."

Holly'nin atışının benzerini yapıyorum ama daha isabetsiz. "1750'lerden beri oynuyordu kendisi. Yakın zamana kadar da oynadı. Hatta 1969 yılında Xi Lo'yla ben bu masada neredeyse her gün oynuyorduk."

"Ciddi misin? Şimdi oynadığımız masada mı?"

"Çuhası iki kere değişti ama evet."

Holly parmağını bantta gezdiriyor. "Xi Lo'nun tipi nasıldı?"

"Kısa boylu sayılırdı, 1969'da ellili yaşlarındaydı, sakallıy-

dı, Yahudi'ydi bu arada. New York Üniversitesi'nde karşılaştırmalı antropoloji bölümünü kurdu. Görmek istersen arşivde fotoğrafları var."

Teklifi bir düşünüyor. "Sonra bakarız, intihar görevine çıkmadığımız bir zaman. Xi Lo o zaman da erkekti yani."

"Evet. Gezginler genellikle bir cinsiyette diğerinden daha rahat ederler. Esther kadın olmayı yeğliyor. Biz Geri Gelenler, istesek de istemesek de farklı cinsiyetlerde diriliyoruz."

"Kafanı karıştırmıyor mu bu?"

"İlk birkaç hayat zor ama sonra alışıyorsun."

Holly beyaz topu yan ve alt banttan sektirip dağılmış top grubuna vuruyor. "Bu tarz şeyleri öyle bir anlatıyorsun ki adeta çok... Normaller."

"Senin verili kabul ettiğin şeye normal denir. 1024 yılında yaşamış atalarına göre, 2024 yılındaki hayatın da bunun kadar olanaksız, büyüleyici, gizem doluydu."

"Tamam da... Aynı şey değil. O atalarım gibi ben de ölünce ölüyoruz. Asıl senin için nasıl bir şey, Marinus?"

"Zamansızlık mı?" Başparmağımın dibindeki etli kısma mavi tebeşir tozu sürüyorum. "Gençken bile yaşlıyız. Ya terk ediyoruz ya terk ediliyoruz. Bağlantılar bizi irkiltiyor. Xi Lo'yla Holokai'nin beni bulduğu 1823 yılına kadar, tarif dahi edemeyeceğim bir yalnızlığa tahammül etmek zorundaydım. Bugün bile 'Sonsuz Bıkkınlık' dediğim şey insanı allak bullak edebilir. Fakat hem hekim hem de muvakkit olmak, üsthayatıma anlam katıyor."

Holly yosun yeşili eşarbını düzeltirken başını biraz açıyor, ince tüyler şeklindeki saçları ortaya çıkıyor. Bunu daha önce benim yanımda yapmamıştı, duygulanıyorum. "Son soru: Zamansızlar neden var? Yani Geri Gelenler ve Gezginler evrim geçirerek mi bugünkü hallerine geldiler, şempanzeler ve balinalar gibi? Yoksa siz... 'üretildiniz' mi? İlk hayatınızda olan bir şeyin sonucu muydu?"

"Xi Lo'nun bile buna verecek cevabı yoktu. Esther bile bilmiyor." Turuncu 5'i sol alt deliğe sokuyorum. "Düzler benim, parçalılar senin."

Saat on ellide Holly siyahı benden bir top önde sokarak oyunu kazanıyor. "Rövanşını yaparız" diyor. Merdiveni çıkıp galeride diğerleriyle buluşuyoruz. Oşima jaluzileri indiriyor. Holly mutfağa gidip bir bardak musluk suyu içiyor. *Sadece musluktan iç, şişe suya dokunma. İçine bir şey katılmış olabilir* altsesleniyorum arkasından. Bir dakika sonra, ormanda yürüyüşe gidiyormuşuz gibi sırt çantası kuşanarak geliyor. İçine ne koydu sormaya kalbim elvermiyor – termosta çay mı, bir hırka mı, enerji versin diye çikolata mı? Böyle bir geziye çıkmıyoruz biz. Tablolara bakıyoruz. Söylenecek ne kaldı? Stratejiyi, Unalaq'ın kütüphanesinde bıktırana kadar konuştuk; bu noktada korkularımızı paylaşmanın bir şeye faydası yok, son anları havadan sudan konuşarak doldurmak da istemiyoruz. Bronzino'nun *Venüs, Cupid, Ahmaklık ve Zaman* tablosu çağırıyor beni. Xi Lo bana bunu Londra'daki kopyasıyla değiştirmediğinden pişman olduğunu, fakat yanlışı düzeltmek için gereken onca çelme edimini, kurnazlıkları, sinsilikleri kaldıramayacağını söylemişti. Üzerinden elli yıl geçti, ben aynı pişmanlıkla karşısında duruyorum. Zamansızlara yarınlarımız, sınırsız bir kaynakmış gibi geliyor. Benimki tükendi.

"Gedik açılıyor" diyor Unalaq. "Hissediyorum."

Altımız çevremize bakarak ayrılan çizgiyi arıyoruz.

"Şurada" diyor Arkady, "Georgia O'Keeffe'nin yanında."

New Mexico sabahının yatay sarıları ve kızıllarının ortasında dikey siyah bir kesik açılıyor. Bir el uzanıyor, kesik genişleyip yarık oluyor ve Elijah D'Arnoq çıkıyor. Holly bıyık altından bir küfür savurup "Nereden geldi bu?" diye mırıldanıyor, Arkady de cevap olarak, "Bizim gideceğimiz yerden" diyor.

Elijah D'Arnoq'un tıraşı gelmiş, saçı başı dağınık. İhane-

tin bedeli yüzünden okunmalı böyle. "Vaktinde gelmişsiniz."

"Muvakkitlerin geç kalma bahanesi olmaz" diye cevaplıyor Arkady.

D'Arnoq, Holly'yi tanıyor. "Bayan Sykes. Geçen gün kurtarılabilmenize çok sevindim. Constantin sizi açık hesap olarak görüyor."

Holly henüz gaipten belirmiş adamla konuşmaya hazır değil.

"Bayan Sykes da yıkım ekibimize katılacak" diyorum D'Arnoq'a. "Unalaq psikosoterik voltajını perdeleme operasyonuna aktaracak."

Elijah D'Arnoq kuşkulu görünüyor, bunun İkinci Görev'i tehlikeye atıp atmayacağından emin değil. "Onun güvenliğine kefil olamam."

"Hani her köşeyi tutmuştun?" diyor Arkady.

"Savaşın teminatı olmaz. Bunu siz de biliyorsunuz Bay Arkady."

"Bay Dastaani de" diyorum Sadakat'i göstererek, "bizimle birlikte olacak. 119A'daki bakıcımızdır kendisi, tanıyorsun herhalde."

"Herkes casusluk eder" diyor D'Arnoq. "Bay Dastaani'nin rolü nedir?"

"Taşlı Yol'un orta yerinde" diyor Oşima, "dikilip duracak, arkamızdan biri gelecek olursa on kuvvetinde psikoyangını ver edecek. Akıma yakalanan Zamansız, Ölümlü kim olursa küle dönecek."

D'Arnoq kaşlarını çatıyor. "Bu psikoyangın dediğiniz bir Derin Akış kudreti mi?"

"Hayır" diyor Oşima. "Ben taktım bu ismi, şu İsraillilerin bulduğu meşhur nanopatlayıcı N9D var ya, Bay Dastaani'nin çantasında ondan yapılmış bir bomba duruyor, Taşlı Yol'da patlayacak olursa yaşanacakları tasvir ettim."

"Biz Şapel'i istimlak ederken" diyorum, "arkadan gelecek saldırılara karşı koruma."

"İyi bir önlem" diyor Elijah D'Arnoq etkilenmiş gibi bir surat ifadesiyle. "Yalnız dua ediyorum kullanmak zorunda kalmazsınız."

"Ne hissediyorsun?" diye soruyor Oşima. "Saf değiştirmek büyük bir adım."

Yüz otuz iki yaşındaki Etobur, sekiz asırlık Oşima'ya meydan okuyor. "Onlarca yıl ayarsız kötülüğün tarafı oldum Bay Oşima. Ama bugün o kötülüğü durdurmanın tarafı da olacağım."

"Fakat Kara Şarabın olmadan" diyor Oşima hatırlatma yollu, "yaşlanacaksın, solacaksın, bir huzurevinde öleceksin."

"Pfenninger veya Constantin bizi Alacakaranlık Şapeli'ne ulaşmadan durdurmazlarsa ölmem. Her neyse. Kalksak mı artık?"

Birer birer karanlık Gedik'ten geçip on adım genişliğindeki taş daireye çıkıyoruz. Alevi hiç kımıldamayan kâğıt beyazı Kadran Mumu bir çocuk boyunda yanıyor. Aynı anda vuran klostrofobi ve agorafobi duygularını, kilitli odalarının kokusunu, seyrek havayı unutmuştum. Galerinin renkleri ve ışığı, D'Arnoq'un perde gibi açık tuttuğu Gedik'ten sızarken önce Holly, ardından bombalı çantasıyla Sadakat geçiyor. Sadakat'in yüzü dehşetli heyecanın kitabıysa, son giren Oşima'nun suratı umursamaz somurtkanlığın kitabı. "Burası Şapel olmasa gerek" diye mırıldanıyor Holly. "Bir de sesim niye bu kadar az çıkıyor?"

"Burası Taşlı Yol Kadranı" diye cevaplıyorum. "Şapel'e giden sayısız basamağın ilki. Kadran'ın kenarları ışığı ve sesi emdiği için biraz yüksek sesle konuşman lazım."

"Renk yok" diyor Holly. "Yoksa ben mi göremiyorum?"

"Mum siyah-beyazdır" diye cevaplıyorum. "Sekiz yüz yıldır yanıyor." Arkamızda Elijah D'Arnoq Gedik'i kapatıyor. Son gördüğüm, Bronzino'nun Venüs'ünün elindeki altın renkli elma oluyor ve sonra dönüş yolumuz yok oluyor. Hiçbir zin-

dan böyle sıkı kapanmamıştır. Yalnız Esther veya bir Gölgeli Yol müridi Gedik'i tekrar açarak bizi eve döndürebilir. Titreyerek Kadran'a son gelişimi, bedensizliğimi, Esther'le ruhlarımızın çözüldüğünü, Joseph Rhimes'ın onun peşinden gelip yakalamak üzere oluşunu hatırlıyorum. Oşima'nın başına yuvalanıp gizlenmiş olan Esther de hatırlıyordur kuşkusuz.

"Taşa kakılmış harfler var" diyor Holly.

"Kathar alfabesi. Bugün okuyabilen kalmadı, sapkınlık üzerine çalışanlar dahi bilmiyor. Alfabenin Bask dilinden de eski, Oc diye bir dilden geldiği düşünülüyor."

"Pfenninger'ın anlattığına göre" diyor D'Arnoq, "bu harfler Tanrı'ya bir yakarış, Yakub'un Merdiveni'nin tekrar inşasında yardım etsin diye. Kör Kathar bunu yaptığına inanıyordu herhalde. Duvarlara dokunmayın. Duvarların malzemesi neyse, atomik maddeyle" derken cebinden bir madeni para çıkarıyor, "hiç anlaşamıyor." Parayı Kadran'ın dışına doğru atıyor. Ani bir parıltıyla yok oluyor para. "Taşlı Yol'dan çıkarken sendelemeyin sakın."

"Nerede bu yol?" diye soruyor Oşima.

"Perdeli" diyor D'Arnoq gözlerini kapatıp çakra gözünü açarken, "ve de hareket halinde ayaktakımını bindirmemek için. Bir dakika." Kısa ve ağır adımlarla Kadran'ın yanına giderken Gölgeli Yol'un aksak işaretlerini yapıyor ve bir Görünme Edimi mırıldanıyor. Sırtını Mum'a dönerek çevresinde yan yan yürüyor. "Buldum." Kadran'ın biraz açığında ve bir karış kadar yüksekte, masa genişliğinde ve uzunluğunda bir taş seki beliriyor. İkinci seki bunun üzerinde, üçüncüsü daha yukarıda derken karanlıklara uzanıyor.

"Marinus" diyor Holly kulağıma, "teknoloji mi bu, yoksa..."

Söyleyemediği kelimeyi biliyorum. "VII. Henry'nin veremini etambütol kürüyle iyileştirsen, Isaac Newton'a bir saatliğine Hubble teleskopunu teslim etsen, bugün dükkândan alabileceğin üçboyutlu yazıcıyı 1980'lerde Captain Marlowe'un

müdavimlerine göstersen senin de karşına çıkardı M'li kelime. Mucizelerin bazıları, daha alışamadığın normallikler."

"Anlambilim profesörümüze ayıp olmazsa" diyor Oşima, "semineri sonra tamamlaması mümkün mü?"

Önce Elijah D'Arnoq giriyor, ardından ben, sonra Holly, Arkady, Unalaq, sırtında on kilo N9D ile Sadakat, son olarak da Oşima. Beşinci veya altıncı taşta yol arkadaşlarımın üstünden geriye bakıyorum, ama Kadran gözden kaybolmuş bile. Taşlı Yol'un düzensizliğinde bile düzensizlik var. Bazı yerlerde basamaklar kule merdiveni gibi dimdik uzanıyor dönerek. Bazı kesimlerde geniş taşlar hafif bir yokuş gibi dizilmiş. Tırmananın nehir geçer gibi taştan taşa sekmesi gereken yerler bile var. Kaymayı hiç akla getirmesek daha iyi. Az sonra terlemeye başlıyorum. Görüş mesafesi çok düşük, geceleyin sisli havada dağ yoluna tırmanır gibiyiz. Taşlara Kadran Mumu'nunki gibi solgun bir ışık, tam yaklaştığımız sırada vurduğu için Yol'un biz tırmanırken inşa edildiği yanılsamasına kapılıyoruz. Etrafımızdaki karanlık bunaltıcı ve sanki üsthayatımdan bazı sesler çağırıyor bana. Doğum babamın geç dönem halk ağzı Latincesi ile kerkeneze tarla faresi yedirmeyi anlattığını duyuyorum. Şimdiki ses, Duwamish kabilesinin şifacısı Sholeetsa'nın, kökü fazla kaynattım diye azarlıyor. Şimdi Decima'daki ambar işçisi Arie Grote'nin kargamsı kahkahası. Bedenleri çoktan gübre oldu, ruhları Son Deniz'e açıldı. Muvakkitler olarak dinlenebiliriz diye altkonuşmamaya karar verdik, ama diğerleri de önceki hayatlarından sesler duyuyor mu merak ediyorum. Dikkatlerini dağıtır tökezletirim diye soramıyorum. Taşlı Yol'dan düşen hiçliğe düşer.

Bütün tırmanıştaki tek üçgen basamağa geliyoruz. Kavisli bir taş, altımızın da durabileceği kadar geniş. "Burası Yarı Yol

Durağı" diyor D'Arnoq ve aklıma Immaculee Constantin'in İlk Görev'de aynı bu şekilde Jacko'ya söyleyişi geliyor. "Senin bekleme noktanı bulduk galiba Sadakat" diyor Oşima. "Aşağıya doğru gayet geniş bir görüş açın var. Tam ortada şu çukura yatarsan, gelenleri onlardan önce görürsün." Sadakat başını sallıyor, bana bakıyor, ben de başımla cevap veriyorum. "Pekâlâ Bay Oşima." Sadakat dikkatle oturup sırt çantasından ağır değişiklikler geçirmiş bir iCube ve ince metal silindir çıkarıyor. iCube'u sekinin "yokuş aşağı" köşesine koyuyor.

"Bomba bu mu?" diye soruyor D'Arnoq mesleki merakla.

"Derin Akış perde üreteci" derken küpün holografik ekranını açıyor Sadakat, menüde geziniyor, "aynı zamanda da ruh alarmı. Bu sesi duyduğunuzda..." kaz ötüşü gibi bir alarm çalıyor üst üste "...ortamda tanımadığı bir ruh var demektir, sizinki gibi Bay D'Arnoq..." Sadakat parmağıyla kaydırma hareketi yapıyor, hava ekranı nabız gibi atarak D'Arnoq'un beyin izini kaydediyor. "Şimdi dostu düşmandan ayırabilir."

"Akıllı bir cihaz" diyor D'Arnoq, "bilgili de."

"Jeneratör, bir psikosoteriğin çelme edimiyle bana N9D'yi kapattırabilmesini engelliyor." Sadakat metal silindirin kapağını çevirip çıkarıyor. "Dedektör ise birinin bu işe kalkıştığını ve bombayı patlatma zamanı geldiğini bildiriyor, bomba da bu tabii." Silindirin alt kısmından üç ayak çıkıyor, Sadakat boruyu dik koyuyor. "Bu tüpün içine sıkıştırılmış on kilo N9D, Taşlı Yol'u beş yüz derecelik bir alev nehrine çevirmeye yeter. Yani kaz gak dedi mi" derken Sadakat D'Arnoq'a bakıyor, "psikoyangın."

"Gözünü dört aç" diyor Oşima. "Sana güveniyoruz."

"Yeminimi ettim Bay Oşima. Ben bunun için varım."

"Ölümüne sadık bir neferiniz var" diyor D'Arnoq bana. "Gözünü kırpmadan canından geçebilir."

"Ne kadar şanslı olduğumuzun farkındayım" diyorum Sadakat'e.

"Bu kadar surat asmayın doktor hanım!" Sadakat kalkıp hepimizle el sıkışıyor. "Yakında tekrar görüşeceğiz dostlarım. Yazı'da geçiyor eminim." Bana geldiğinde, elini kalbine bastırıyor. "Burada."

Birbiri ardına taşlardan çıkmaya devam ediyoruz ama Kadran'dan bu yana ne kadar yükseldik veya mesafe kat ettik, Sadakat'i Yarı Yol Durağı'nda muhafız bırakalı ne kadar oldu, kestirebilmek zor. Cihazlarımızı ve saatlerimizi 119A'da bıraktık. Burada zaman mevcut ama ölçümü kolay değil, bir Muvakkit'in zihninde bile. Basamakları sayma kararlılığım, çoktan ölmüşlerin sesleriyle bir kenara itildi. Dolayısıyla ben sadece Elijah D'Arnoq'un sırtını takip edip olabildiğince teyakkuzda kalıyorum, nihayet basamakların altındaki Kadran'a fazlasıyla benzeyen bir başka taş daireye ulaşıyoruz. "Buranın adı Zirve" derken endişesi yüzünden okunuyor D'Arnoq'un. "Geldik."

"Burası girdiğimiz yer değil mi?" diye soruyor Holly. "Mum, daire, taş daire, işlemeler..."

"Taş kitabe farklı" diyorum. "Bay D'Arnoq?"

"Hiç incelemedim" diyor dönek. "Pfenninger filolojiye çok meraklıdır, Joseph Rhimes da öyleydi, ama bizler için Şapel... İşimiz olunca uğradığımız yarı canlı bir makine."

"'Benim kabahatim yok, ben emir kuluyum' mu diyorsun?" diye soruyor Arkady.

D'Arnoq sabrının sınırında gibi. "Evet. Öyledir belki. Hepimiz emir kuluyuz, kim bilir?" Gözüne bir şey kaçmış gibi yapıyor. "Evet, şimdi Kök Kemer'i açacağım, giriş oradan, ama önce bir ikazım var: Kör Kathar'ın kuzey köşedeki ikonasında uykuda olması lazım. Siz onu hissedeceksiniz. Onun bizi hissetmemesi lazım."

"Lazım lazım deyip duruyorsun" diyor Oşima. "Ne demek oluyor bu?"

"Tanrı katlinin belli riskleri var" diye tersleniyor D'Arnoq, "Zaten adı üstünde, Tanrı katli. Sen korkuyorsan Oşima, git Sadakat'in yanında dur. Burada riski azaltmanın üç yolu var: İkonada Kör Kathar'ın yüzüne bakmamaya dikkat edin, gürültü veya ani hareket yapmayın, altkonuşma dahil herhangi bir Derin Akış psikosoterika ediminde bulunmayın. Ben Şapel'i bulandırmadan Gölgeli Yol edimleri yapabilirim ama Kathar-psikosoterikayı Yarık'ın ta diğer ucundan algılar. Nasıl ki sizin 119A alarmlar, kalkanlar, perdelerle doluysa bizim mabedimiz de öyledir; Kör Kathar duvarlar un ufak olmadan içeride Muvakkitler bulunduğunu tespit ederse hiçbirimizin sonu hayırlı olmaz. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı" diyor Arkady. "Drakula'yı uyandırmak için önce kazığı kalbine çakacaksın."

D'Arnoq duymazdan gelerek bir Görünme Edimi yapıyor. Zirve Taşı'nın kenarında üç kubbeli, insan boyunda, mütevazı bir kapı beliriyor. Kök Kemer bu. İçinden Şapel'i görüyoruz ve Elijah D'Arnoq'un peşinden kemeri geçerken içim ürperiyor. "Haydi hayırlısı" diyor biri.

Kör Kathar Alacakaranlık Şapeli, bir canlı varlığın içi. Derhal hissediyor insan. Kök Kemer'i güney kabul edersek Şapel'in eşkenar dörtgen holü kuzey-güney ekseninde belki altmış adım, doğudan batıya otuz adım genişlikte ve tavanı bundan da yüksek. Her düzlem, dar kuzey köşede asılı duran Kör Kathar ikonasını gösteriyor, yansıtıyor, çağrıştırıyor; dolayısıyla ikonaya bakmamak için çok uğraşmak gerekiyor. Duvarlar, zemin ve piramidimsi tavan hep aynı, pürüzsüz, çakmaktaşı grisi taştan yapılmış. Şapel'de mefruşat adına kuzey-güney ekseninde yerleştirilmiş uzun maun masa, iki yanında banklar, dört duvarda birer resim var sadece. Immaculee Constantin son gelişinde bu gnostik tabloları anlatmıştı Jacko'ya: Yaradılışın Sekizinci Günü Öğlen Saatinde

Cennetin Mavi Elmaları; Asmodeus İblisi, Süleyman'a kanıp Kral Tapınağı'nı inşaya girişmiş; hakiki Bakire, bir çift bebek İsa emziriyor; bir de Aziz Thomas, Alacakaranlık Şapeli'ninkine benzer eşkenar dörtgen bir holde duruyor. Çatının kilit taşının altında havada asılı duran bir yılan figürü var; fosforlu taştan yontulmuş, kendi kuyruğunu yeme halinde. Şapel'in duvar işi kusursuz ve taşları birbirine tam kaynamış, sanki yapı bir dağın içine oyulmuş veya ansızın billurlaşarak varlık kazanmış hissini uyandırıyor. Hava temiz de değil boğucu da, sıcak da değil serin de, fakat kötü anıların rayihası var. Holokai burada öldü, Holly'ye umut vermiş olsam da, Xi Lo'nun ölmediğine dair kanıt yok elimde."

"Bir dakika izin verin" diye mırıldanıyor D'Arnoq. "Bağışıklık Edimimi geri alacağım ki psikovoltajlarımızı birleştirebilelim." Gözlerini kapatıyor. Ben geniş açılı batı köşeye gidip pencereden belki bir kilometre, belki yüz kilometre uzanan Kumullara, Uçurum'a ve Günışığı'na bakıyorum. Holly arkamdan geliyor. "Şurayı görüyor musun?" diyorum ona. "İşte biz oralıyız."

"O zaman şu kumları geçen soluk ışıklar" diye fısıldıyor Holly, "onlar da ruhlar mı?"

"Evet. Her an binlercesini görebilirsin." Doğu penceresine yürüyoruz, orada belirsiz bir uzunlukta Kumullar, koyulaşan Alacakaranlık'tan Son Deniz'e dökülüyor. "Varacakları yer de burası." Minik ışıkların yıldızsız enginliğe dalıp teker teker soluşlarını izliyoruz.

"Son Deniz gerçekten deniz mi?" diye soruyor Holly.

"Sanmam. Aramızdaki adı bu sadece."

"Oraya varan ruhlara ne oluyor?"

"Öğreneceksin Holly. Belki bir gün ben de öğreneceğim." *O gün bugün mü?*

D'Arnoq'un hâlâ kendi içine dönük olduğu merkeze yürüyoruz. Oşima, Şapel'in kilit taşını işaret ettikten sonra ikonanın bizi izler gibi durduğu kuzey köşesine kadar inen gö-

rünmez bir çizgi çekiyor. Gözlerimi kapatıyorum, çakra gözümü açıp tavana bakarak Esther'in dediği çatlağı arıyorum...

Bir an göremesem de sonra buluyorum. Kilit taşında başlayıp kuzey köşedeki kuytuya kadar inen bir çizgi.

Evet, orada olmasına orada ama beş Zamansız üsthayatı ve bir Ölümlü hayatı üzerinde kumar oynamak için fazlasıyla ince.

"Bana mı öyle geliyor" diyor Holly ben çakra gözümü kapatıp fiziksel gözümü açarken, "yoksa şu resim... insanı... içine mi çekiyor?"

"Size öyle gelmiyor" diyor yanımıza dönmüş Elijah D'Arnoq. İkonaya bakıyoruz. Münzevinin üzerinde beyaz bir pelerin var, kapüşonunu omuzlarına indirip başını ve yüzünü açmış, gözlerinin yerinde boşluklar. "Uzun uzun bakmayın" diye hatırlatıyor D'Arnoq. Taşlı Yol'da sesler boğulduğu için normalin iki katı sesli konuşmak gerekiyordu. Şapel'de ise fısıltılar, ayak sesleri, giysilerimizin hışırtıları bile gizli mikrofonlar yakalamış gibi şiddetleniyor, büyüyor. "Başınızı çevirin Bayan Sykes. Şu anda rüyada olabilir ama uykusu çok hafiftir."

Holly zorla başka yere bakıyor. "Gözyuvaları boş ya. İnsanın bakışlarını oraya çekiyor."

"Buranın zihni hastalıklı" diyor Arkady.

"Madem öyle acısını dindirelim" diye karşılık veriyor D'Arnoq. "Anestezi Edimi tamam. O zaman plana göre hareket: Marinus ve Unalaq, siz ikonayı duraklatıp uyanmamasını sağlarken Arkady, Oşima ve ben kaç voltumuz varsa, veriyoruz psikoalevi ikonaya."

Gözsüz tipin köpekbalığının karnı kadar solgun parıldadığı kuzey köşeye yaklaşıyoruz. "Yani burayı yerle bir etmek için tek yapmanız gereken" diyor Holly, "şu tabloyu paralamak mı?"

"Öyle ama tam şu zamanda" diye cevaplıyor D'Arnoq benim yerime, "Kör Kathar'ın ruhu ikonanın içinde. Başka za-

manlarda bu mekânın kumaşının içinde bulunuyor; öyle olsaydı niyetimizi anlar, bizi meşale tutulmuş plastik askerler gibi eritirdi. Başla Marinus."

Elijah D'Arnoq bize ihanet edecekse bile, son ana kadar hiç renk vermedi. "Sen sol tarafı al" diyorum Unalaq'a, "sağ bende." Kör Kathar'ın önüne geçip gözlerimizi kapatıyoruz. Ellerimiz senkronize hareket ediyor. Duraklatma Edimi'ni Xi Lo, Klara Koskov-Marinus'a St. Petersburg'da öğretti, ben de Choudary adlı Hintli bedenimle Unalaq'a öğrettim. Edimi kuvvetlendirmek ve derinleştirmek için dudaklarımız ezberden, sessizce okuyor söylenecekleri, piyanistin gözünün karmaşık ama iyi bildiği bir nota defterini taradığı gibi. Kör Kathar'ın bilincinin bir arı öbeği gibi yüzeye yükseldiğini hissediyorum. Geri itiyoruz. Başarıyoruz. Kısmen. Galiba. "Çabuk" diyorum Elijah D'Arnoq'a. "Derin komadan çok lokal anestezi gibi."

Unalaq'la ben kenara çekiliyoruz. D'Arnoq, eski efendisinin –belki de halihazırdaki efendisinin, bilemiyoruz ki– önüne geçip avuçlarını açarak ellerini iki yana uzatıyor. Solunda Arkady sağında Oşima, avuç çakralarını D'Arnoq'unkilere bastırıyor. "Bana hallenme de" diye homurdanıyor Oşima.

Benzi atmış, ter içinde kalmış D'Arnoq gözlerini kapatıyor, çakra gözünü açıyor ve Gölgeli Yol'un kor kızılı ışığını Kutsalların Kutsalı'nın boğazına yöneltiyor.

Kör Kathar artık rüyada değil. Saldırıya uğradığının farkında. İlaç verilmiş bir dev gibi, Kleinburg'daki evimin buz fırtınasına tutulması gibi inliyor, çırpınıyor Şapel. Sendeliyorum, galiba göz kırpıyorum ve Kör Kathar'ın ağzı büzülmüş öfkeyle. Çakrası açılmaya başlıyor, alnında siyah bir nokta belirip mürekkep lekesi gibi yayılıyor. Sonuna kadar açılırsa halimiz harap. Şapel'in duvarlarına bir deprem hapsolmuş, Elijah D'Arnoq'tan tiz, insanlık dışı bir ses geliyor. Bu kadar yüksek psikovoltaj iletmek öldürecek onu. Demek ha-

kikaten saf değiştirmiş ki, ölmeyi göze alıyor. Galiba bir daha göz kırpıyorum, ikona alev almış, tasvirdeki keşiş acıyla kükrerken ikiboyutlu alevler onu diri diri yakıyor, çakrası bir var bir yok, bir var bir yok, bir var...

Yok. Sessizlik. Kör Kathar'ın ikonası kare şeklinde kömür ve Elijah D'Arnoq iki büklüm olmuş nefes nefese. "Oldu bu iş" diyor güçlükle. "Başardık ulan!"

Biz Muvakkitler konuşmadan birbirimize danışıyoruz...

...ve Unalaq doğruluyor. "Burada hâlâ." Sözleri idam hükmümüz. Kör Kathar sadece ikonadan kaçıp zemine, duvarlara, tavana sığındı. Biz bu müsamereyi oynarken Münzeviler Taşlı Yol'dan tıngır mıngır geldiler. Varmaları an meselesi. D'Arnoq bize gerçekten tuzak kurmuş ve İkinci Görev bir kamikaze hücumuna döndü. İmkânım olsa Inez'le Aoife'ya bir altözür dilerdim ama onların dünyası menzilimin dışında. "Holly? Arkamıza geçer misin lütfen?"

"Oldu mu? Şimdi... Şimdi Jacko çıkacak mı yani... ortaya?"

Keşke onu duraklatsam da benden nefret ederek ölmese. Yazı bizi yolda bıraktı. Blithewood Mezarlığı'nda arkamı dönecek, Wendy Hanger'ı arayacak, bir karışıklık oldu, deyip Poughkeepsie İstasyonu'na dönecektim. "Bilmiyorum" diyorum anne, abla, kız, dul, yazar, dost Holly'ye. "Sen yine de arkamıza geç."

Esther'den mesaj var, altbildiriyor Oşima. *Son Edim'e başlamış. On beş dakika sürermiş.*

"Denemek zorundaydık" diyor Unalaq. "Bir umut varken."

Elijah numara yapıyor: "Siz ne diyorsunuz?" Gülümsüyor bile. "Kazandık! Kör Kathar öldü. Şapel'in kumaşını sağlam tutacak biri olmadan, şimdi bulunduğumuz yer altı saate Kumullara Alacakaranlığa karışır."

Casus romanı bağlamında epey eski moda bir ikili ajan duruyor karşımda. Taramaya bile gerek yok emin olmam için. Elijah D'Arnoq, sandığı kadar becerikli bir yalancı değil. Nu-

maranın birinci bölümünde, Toronto'da evimin önünde hakikaten tövbekâr olarak çıkmıştı karşıma, ama son birkaç gün içinde Pfenninger veya Constantin onu Gölgeli Yol'a geri döndürdü demek ki.

"Müsaade var mı Marinus?" diye soruyor Oşima. "Lütfen?"

"Sanki normalde benden izin istersin de. Müsaade senin. Sonuna kadar."

Oşima hapşırıyormuş gibi yaparak D'Arnoq'u kinetiksürerek masa boyunca kaydırıp diğer ucundan fırlatıyor. Ta Kök Kemer'in orada durabiliyor.

Xi Lo aynısını Constantin'e yapmıştı, altdiyorum, *ama o anca masanın ortasına kadar sürebilmişti.*

"D'Arnoq hafif sıklet" diyor Oşima. "Önümde koskocaman kaymak gibi masa var, bir de sinir olduğum insan. Yapmasam olmazdı."

"Ee... Anladığım kadarıyla bizden değil o halde" diyor Holly.

"Siz var ya siz" diye bağırıyor Elijah D'Arnoq Şapel'in diğer ucunda toparlanırken, "siz" deyip parmağını uzatıyor, "ateşlerde yanıp kavrulacaksınız!" Dokuz erkek ve bir kadın etrafında beliriyor.

"Değerli misafirlerimiz!" Baptiste Pfenninger ellerini şaklatıp gülümsüyor. Birinci Münzevi uzun adam; biçimli, iyi giyimli vücudunda çok rahat. Kır düşmüş sakallarına özenle bakıyor. "Biz çok severiz burada misafir ağırlamayı, hele de kalabalık gelenleri!" Aktör edalı bas sesini unutmuşum. "Bize üç ayda bir kişi geldiği için bugün çok özel bir gün. İkinci çok özel günümüz." Hepsinin üzerinde bir çeşit smokin var. Pfenninger, Edward dönemi erkeklerine benzemiş. "Marinus, Marinus; sen de *hoş geldin*. Alacakaranlık Şapeli'nin tarihinde ikinci kez konuk olan tek kişi, gerçi son seferinde bedenini Dünya'da bırakmıştın. Oşima, çok ihtiyarlamışsın, çökmüşsün, yıpranmışsın, dirilişinin zamanı gelmiş. Olmaya-

cak neyse ki. Aklıma gelmişken, Brzycki'yi öldürdüğün için teşekkür ederim; vejetaryenlik belirtileri gösteriyordu kendisi. Başka kim var? 'Unalaq' değil mi? Doğru söyledim mi? Yapıştırıcı markası gibi. Vay Arkady vay, ayaklarını budadığımdan beri boyun uzamış. Sıçanları hatırladın mı? Salazar'ın Lizbon'unda adam gibi adamlar diktatörlük yapıyordu. Yetmiş iki saat direndin ölmeye. Bakalım Inez rekorunu kırabilecek mi?" Pfenninger cıklıyor. "L'Ohkna'yla Roho'nun bize katılamaması çok yazık, fakat Bay D'Arnoq" derken ikili ajanına dönüyor Birinci Münzevi, "en iri balığı tuttu. Aferin ona. Hah! Sona kalan Holly Sykes, mistik yazar emeklisi, İrlandalı tavukçu kadın. Tanışmadık. Ben Baptiste Pfenninger, bu mucizevi" derken duvarları ve kubbeyi gösteriyor, "düzeneğin sözcüsüyüm, aman her neyse, nedir bu unvanlara takılıp kaldığımız, ayağımızda prangalar gibi... Aramızdan iki kişi seninle karşılaşmaktan özellikle memnun Holly..."

Siyah kadife gece elbisesi giyinip bol pırlanta takıştırmış Immaculee Constantin öne çıkıyor. "İstidatlı genç kızımız büyümüş de... Menopoza girmiş, kanser olmuş, çok yanlış kişilerle ahbaplık etmiş. Neyse. Sesim tipime uygun mu?"

Holly, genç kızlığından kalma hatıraya nutku tutulmuşçasına bakıyor.

Constantin'in tebessümü soluyor ama sahteydi zaten. "Jacko'yla muhabbet ediliyordu hiç değilse. Gerçi o da Jacko değildi ya, malum. Söyler misin Holly, Marinus sana kardeşinin başında Xi Lo dururken eceliyle öldüğünü söyledi de sen inandın mı?"

Saniyeler geçiyor. Holly'nin boğazı kuru. "Ne diyorsunuz siz?"

"Ah canım." Constantin'in tebessümü acımaya dönüyor. "İnandın mı sahiden? Sana söylediklerimi unut çok rica ederim. Dedikodu şeytanın radyosudur derler, ben de sunuculuğunu yapmak istemem ama... Ölmeden aklını başına toplasan iyi edersin. Aoife'nın da icabına bakacağım. Anne has-

reti çekmesin kızcağız. Aslında hazır başlamışken Sharon'la Brendan'ı da aradan çıkarıp Sykes Ailesi setini tamamlamak lazım, öyle değil mi?"

Esther üç dakikadır çalışıyor. Sadakat meselesi de beş dakika filan sürer, Pfenninger'ın keyfi yerindeyse. Psikodüello başladığında ne kadar şansımız olduğunu hesaplıyorum. Üç yeni Münzevi fazla sorun çıkarmaz ama Şapel'de kineziyle fırlatılacak nesne kalmadığında, on bire dört her halükârda kötü bir karşılaşma. Esther'e yedi dakika zaman kazandırmamız gerekecek. O kadar tutabilir miyiz bunları?

"Ailemi tehdit ettiğine pişman olacaksın" diyor Holly. "Tanrı şahidimdir ki pişman olacaksın, yemin ederim."

"Ay bir de yemin mi ediyorsun? Tanrı'ya filan?" Immaculee Constantin endişeleniyor. "Fakat Tanrı öldü. Dostlarımız Radyodakiler'e verdiğim sözlerle ilgili pişmanlık duyuyor muyum bir bakalım mı?" Elini kulağına götürüp dinler gibi yapıyor; "Hayır Holly, hayır. Yanlış öğretinişler sana. Ben hiçbir şeyden pişmanlık duymam; sen ise yedi yaşında tatlı ve psişik bir kız çocuğuyken gizli dostun Bayan Constantin'i terk etmiş olmanın pişmanlığıyla kıvranacaksın. Bir düşün. Yalnız bir Sykes ölmüş olacaktı, beş Sykes ve bir Brubeck yerine. Pişmanlıktan avazın çıktığı kadar bağıracaksın! Ee Bay Anyder, bu çelimsiz dul gençlik ve taşkınlık günlerinde de iyi bağırıyor muydu?"

Hugo Lamb öne çıkıyor. Yarık çeneli, vücudu yirmi beş yaşındaki halinde kalmış, bakışları tepeden. "Sessiz tiplerdendi. Merhaba Holly. Hayat ne acayip değil mi?"

Holly geriliyor. Hayalet göreceksin diye uyarılmak başka şey, görmek başka. "Ne yaptı bunlar sana?"

Münzevilerin bazıları gülüyor. Hugo, yıllar önceki sevgilisine bakıyor. "Bunlar..." Şapel'e bakınıyor "...beni iyileştirdi. Ölümlülük denen bitirici ve çaresiz bir hastalıktan kurtardılar beni. Çok yaygın bir hastalık. Gençler bir süre dayanıyor

ama nihayetinde en çetin hasta bile cenin kurusu kadar kalıyor, kadidi çıkıyor, damarları pörtlüyor, ağzı salyalanıyor... Zamanın ihaneti yüzünden okunan bir kemikten saat işte."

"İhanet demişken..." Pfenninger öne geliyor. "Daldan dala, Marinus. Merkez Komitenizin içine böcek sızdırdığımızdan haberin var mıydı?"

"He canım, bir yıldır biliyorduk" dememek için kendimi zor tutuyorum.

"Bay D'Arnoq değil" diye devam ediyor Pfenniger. "O sizi sadece yedi gün aldattı. Bir başkası bir yıldır sizinle alenen dalga geçiyor.

Bu sahne kâbusum olmuştu. "Yapma Pfenninger."

"Gerçekler acıdır ama derler ya gerçek özgürleştirir, üstelik şurada birkaç dakika daha kazanmanızın tek yolu beni eğlendirmek..."

Haklı. Bedensiz Esther'i, Oşima'nın kafasında gerçek bir psikoyangın çıkarışını düşünüyorum. Her saniye değerli. "Şaşırt beni, üz."

Pfenninger, parmaklarını Kök Kemer'e doğru şıklatınca Sadakat içeri giriyor. Mütevazı bakıcımız gitmiş, idam mangası çavuşu gelmiş. "Merhaba sevgili dostlar. Bana bir seçenek sundular: Yirmi sene daha ev işi, çamaşır, ot yolma, yaşlanma, kateterler, prostatlar mı; sonsuz hayat, Gölgeli Yol eğitimi ve 119A'nın tapusu mu? Hmm. Bir düşüneyim. Yirmi saniye filan. Ne yalan söyleyeyim, Uşaklık Yolu'na biat etmektense..."

Holly dehşet içinde: "Sana güvendi bu insanlar! Senin dostlarındı!"

"Muvakkitleri beş günden fazla tanısanız Bayan Sykes" derken uzun masanın öbür ucuna yürüyen Sadakat, kendi malıymış gibi abanıyor üzerine, "bunların bir ölümsüzler kulübü olup başkalarının da bu ayrıcalığa erişmesini önlemeye çalıştıklarını anlardınız. Monşer bunlar. Teşbihte hata olmaz, kimse de kusura bakmasın ırk meselesini karıştırdığım

için, ama bunlar zengin, emperyalist beyaz bir devlet; Sinik Kara Derililer memleketinden gelen mülteci teknelerini batıran sömürgeciler. Ben yaşamayı seçtim. Hangi canlı olsa aynısını yapardı."

"Yeni işini tebrik ederim Sadakat." Arkady'nin içtenliği kusursuz. "'Ruh-biçen.' Senden daha layığı bulunmaz."

Sadakat dudak büküyor: "Pakistanlı uşağın ince ironiden anlamaz mı sanıyorsun?"

Oşima, "Yeni şekilli ismin ne olacak Sadakat efendi?" diye soruyor. "Binbaşı Dürüst mü? İspiyoncupuşt mu? Yahuda Çiftyüz mü?"

"Ona karar vermedim ama 'Sen-Sadakat'i-Takma-Ölümsüz-Kıçımızı-Kurtarmak-İçin-Ömrünü-Merdiven-Silmeye-Harcamaktan-Memnun-O' olmayacak, orası kesin."

"Sadakat rolünü bitirdiyse çıksın" diyorum Pfenninger'a.

Pfenninger papyonuma bir fiske vuruyor. "Aklımı okuyabilirmiş gibi yapma Marinus. Bile bile koynunda yılan beslemezsin sen."

"Tamam, haberim yoktu. Senin emirlerini uyguladı. Muhbirliğini yaptı. On kilo oyun hamurunu kaldırdı attı. Bırak gitsin."

Sadakat, İngiltere'de Dawkins Hastanesi'nde tedavisine başladığımdan bu yana hiç görmediğim bir şekilde hırlıyor: "Oyun hamuru falan değildi lan! N9D'ydi. Resmen göğsüme hiper patlayıcı bağladınız!"

"Aslında bir bakıma haklı, Marinus" diyor Arkady bana. "Oyun hamuruyla aynı fabrikada yapılıyor da adı farklı."

Sadakat sıranın üzerine çıkıyor. "Yalancı! Beni canlı mayın gibi sürüklediniz buraya!"

"Seni üç kere İkinci Görev'e katılmamaya ikna etmeye çalıştım Sadakat" diye hatırlatıyorum ona.

"Çok isteseydin çelerdin beni. Üstelik Bay Pfenninger beni 'bırakmayacak.' On İkinci Münzevi benim."

"Kusura bakma ırk meselesini karıştırdığım için ama" diyor Arkady, "Birinciden On Birinci Münzevi'ye kadar bakınca aralarında etnik bir ortak nokta bulabiliyor musun?"

Sadakat körü körüne inanmış. "İşte beni de Münzevilerin şeyini... Neydi o... Şu... Çeşitliliğini dengeleyeyim diye aldılar!"

Arkady'nin boğuk kahkahaları öksürüğe dönüyor. "Pardon genzime tükürük kaçtı. Peki, bu Beyazlar Kulübü seni niye seçti?"

"Psikovoltajım insan ötesi de o yüzden."

"Lan yazık be." Oşima esniyor. "Yediğim ekmeğin bile psikosoterik potansiyeli seninkinden yüksekti."

"Merakımı mazur gör Marinus" diyor Immaculee Constantin. "Evcil şizofrenin açık açık sattı seni. Birinden nefret etmeni sağlamak için daha ne yapmak gerekiyor?"

"İnsan katliyle, ruh katliyle meselem yok. Ama Sadakat'in ölüm korkusunu eğip bükerek ihanete çevirdiğin için seni suçluyorum. Kusura bakma Sadakat. Savaş hali. Seni kapalı as olarak tuttuklarına inandırmak zorundaydım onları. Hiç değilse bahçe için teşekkür ederim. Bu durum emeğini unutturmaz."

"Ben On İkinci Münzevi'yim. Bayan Constantin, Gölgeli Yol'un müridi olma potansiyelim konusunda bana söylediklerinizi onlara da söyler misiniz?"

"İnsanı sızlanarak öldürme potansiyelin var Sadakat." Constantin'in ses tonu anaçlaşınca zamanımızın daraldığını anlıyorum. "Psikosoterik açıdan kurusıkı atıyorsun. Daha da kötüsü hainsin. Yeteneksiz, çakrasız, *kara derili* bir hainsin!"

Sadakat, uzun boylu beyaz Münzevilere inanamaz gözlerle bakıyor. Yüzündeki değişimi izlemeyi içim kaldırmıyor ama boynumun borcu. Sonra neyse ki bize sırtını dönüp Kök Kemer'e doğru birkaç sarsak adım atıyor. Arkada bekleyenlerden ikisi önünü kesiyor. Sadakat çıkışa doğru depara kalkıyor ama Pfenninger psikokemendini savurup hızla yanına

çekiyor, sonra beş metre havaya kinetikliyor onu. Müdahale edemem. İkinci Görev'in selameti, her bir voltumuzu yaklaşan düelloya saklamamıza bağlı. Constantin el işaretleriyle bir Şiddet Edimi yapıyor ve Sadakat'in kafası üç yüz altmış derece dönüyor. "Oldu bitti" diye mırıldıyor Constantin. "O kadar da sadist değilmişiz ya? Şipşak hallediverdik. Tavuklar bile boyunları kıvrılınca daha çok acı çekiyor, öyle değil mi Holly?"

Sadakat'in cansız bedeni yere düşüyor, çömez Münzevilerden biri çöp poşeti gibi doğu penceresinden yollayıveriyor cesedi. Hiç değilse ruhu Son Deniz'e erecek, buraya psikodekante edilmeye getirilen diğer "misafir"lerin aksine.

Saldırmak üzereler, diye altuyarıyor Unalaq beni.

Dananın Kuyruğu Kopunca Orkestrası'nın şefiymişim de batonumu kaldırıyormuşum gibi hissederek "*Şimdi*" diyorum.

Unalaq, duvardan duvara kalkan açıp Şapel'in kuzey köşesini kapatıyor. Otuz adım uzakta olmalarına rağmen Pfenninger, Constantin, Hugo Lamb ve D'Arnoq birkaç adım geriliyorlar. Kaynağı Unalaq'ın açık avuçlarında olan Derin Akış kalkanı masmavi pırıldıyor. Pfenninger'la Constantin, kalkanın diğer tarafından küçümseyen ifadelerle bakıyor. Neden? Elijah D'Arnoq, ellerini ağzına götürüp bize doğru bağırıyor. Söylediği birkaç saniye sonra Unalaq'ın kalkanından geçip kopuk fakat anlaşılır şekilde bize ulaşıyor: "*Arkanıza bakın arkanıza!*"

Arkamıza bakıyorum. Kör Kathar'ın yanık ikonasını kendini onarırken görünce midem kalkıyor. Keşişin teni ortaya çıkıyor, altın halesi parlamaya başlıyor. Daha kötüsü, çakra gözünün olduğu yerdeki siyah nokta da belirmekte.

Tamamen açıldığında Kathar bizi teker teker dekante edebilir.

Pfenninger bize laf atıyor: "Bakın kiminle odaya kapandınız!"

"Bende o" diye sesleniyor Oşima. "Marinus, Arkady; siz

kalkanı tutun. Hoşça kal Esther." Esther'in ruhu Oşima'dan çıkıp bir kenara çekiliyor Son Edim'in şiddetiyle güp güp atarken. Sonra yılların savaşçısı dönüyor, ikonanın çerçevesini kavrayıp kafasını Kör Kathar'ın kafasına bir karış kalana kadar yaklaştırıyor. Fiziksel gözlerini kapatıp parlayan çakrasından Derin Akış voltajını dosdoğru ikonanın alnındaki kara deliğe döküyor. Oşima, Gölgeli Yol'un bedensiz üreticisine karşı bu mücadeleyi kazanamaz ama bize bir dakika daha kazandırabilir.

Fakat Pfenninger kaçak ruhu görünce bir emir veriyor. Münzeviler masanın iki yanında beşerli sıra halinde kalkanımıza yaklaşırken hızla el işaretleri yapıyorlar. Constantin'in sesi bana ulaşıyor: "Kırın şu kalkanı, önce kaçağı öldürün!" Ateşler, lazer saçıntıları ve ses mermileri salvosu altında Arkady, Unalaq, Holly ve ben sendeliyoruz. Unalaq'ın sinir sisteminin her darbede acıyla bağırdığını işitebiliyorum. Arkady'yle ben karşı ateş açıyoruz, Derin Akış mermilerimiz avuç çakralarımızdan çıkıp Unalaq'ın kalkanından geçiyor. İsabet edenler, bir Münzevi'yi duraklatarak, uyuşturarak, redakte ederek saf dışı bırakacak belki ama Gölgeli Yol psikoyanıcıları bizi kavuracak o arada. Münzevilerin elinde alev makineleri var, bizde ise uyuşturucu iğne ile polis kalkanı, o da çatlamaya başladı. Dalgalanan alevler arasında Arkady'yle şans eseri iki isabet kaydettiğimizi görüyorum. Sekizinci Münzevi Cammerer ile Altıncısı Osterby, duraklanıp dengelerini kaybederek domuz karkası gibi devriliyorlar ama Du Nord bir Gölgeli Yol kalkanı açıp başka kayıpları engelliyor.

Hâlâ dokuza karşı üçüz, üstelik Oşima'nın daha çok oyalayamayacağı bir kötücül yarı tanrıyla kapana kısılmış durumdayız. Holly duvarın yanına çömeliyor. Aklından ne geçtiğini düşünecek zamanım yok. Düşmanın kırmızı kalkanı bizimkine yük treni kuvvetiyle, hızar cayırtısıyla bindirirken Una-

laq sarsılıyor. Kalkanların temas alanında Derin Akış mavisi hastalıklı mora dönüyor, Unalaq bir adım, bir adım daha, bir adım daha gerileyince küçük üçgen alanımız birkaç metrekare kalıyor. Holly'nin bizimle birlikte gerileyip kalkanın Muvakkitler tarafında kalıp kalmadığına bakacak zamanım yok, çünkü iki Münzevi daha avuçlarını kaldırdılar, psikomermilerin takırtısı arasından Constantin'in bağırtısı geliyor: "Böcek gibi ezin şunları!"

Arkady bütün voltajını Unalaq'ın kalkanına aktarınca bir süreliğine direnebiliyoruz ama Münzevilerin saldırısı iki, üç, dört katı yoğunluğa çıkıyor. Psikodüello çıplak gözle bakılamayacak parlaklığa eriştiği için çakra gözümden görüyorum uzun masanın üç metre kadar havaya kalktığını, alıcı kuş gibi bir an hareketsiz kalıp sonra hızla Arkady ile Unalaq'a doğru uçtuğunu. Refleks olarak hayatımın en hızlı el müdahalesini yapıp masayı Arkady'nin buruşmuş suratına dört parmak kala durduruyorum, masa birbirine bindirmiş iki kalkanın arasında kalıyor. Başlayan itişmede Pfenninger, masayı Unalaq veya Arkady'ye çarptırmaya çalışırken ben de onu durdurmaya uğraşıyorum. Uzun ve kaypak bir an boyunca masanın kontrolü için boğuşuyoruz fakat o sırada başka Münzeviler Pfenninger'ın yardımına koşuyor, bir anda beni alt ediveriyorlar, masa Dr. Iris Marinus-Fenby'nin başına çarpıyor. Neyse ki kalkanın bizim tarafına düştü, silah olarak kullanılamayacak, gelgelelim kafatasım ortadan ikiye ayrıldığı için beynim kapanmadan bedenimden çıkıyorum. Ölüm Sebebi: Uçan Masa. Bir ilk ve –Alacakaranlık'ta temelli ölümümün ardından– bir son.

Morun giderek kızaran tonları arasından Pfenninger, Constantin ve diğer siluetlerin birkaç adım ötemizde durup ateşi Unalaq'a yoğunlaştırdığını görüyorum, derken bir patlakla kalkanımız ardına kadar açılıyor. Baptiste Pfenninger vakur bir baba gibi gülümseyip avucunu Unalaq'a doğru kal-

dırıyor ve iğne başı kadar bir parlak ışık, eliyle Unalaq'ın kalbi arasındaki boşlukta yakarak bir çizgi açıyor. Psikodomdom, arkadaşımın bedenini, ölen arkadaşımın eski bedenini yarı yarıya tersyüz ediyor; ceset dağılıp kan ve et yığını olarak yere çöküyor. Pfenninger ve Constantin'in gözleri parlıyor sevinçle. Arkady soluk mavi kalkanımızı onarmak için çaresizce çırpınırken, Oşima ise Kör Kathar'ın parlayan ikonasıyla girdiği bire bir düelloyu kaybetmek üzere.

Ölü bedenimi duvara dayanmış gören Münzeviler, psikosoterik saldırıda bulunabilecek kimse kalmadığına kanaat getirip kırmızı kalkanlarını kapatıyorlar. Bu hatanın bedelini ödeyecekler. Bedensiz halimle psikovoltajı bir nörobol haline getirip saldırganlara doğru kinetikliyorum. Imhoffla Westhuizen'a, sırasıyla Beşinci ve Yedinci Münzevilere patlatıp indiriyor onları. Üçe karşı yedi. Arkady'nin bedenine girerek onun kalkanı onarmasına yardım ediyorum, böylece rengi koyulaşıyor ve Münzevileri geri püskürtüyor. Fakat Arkady'nin arkasına dönüp Oşima'ya baktığımda o savaşın kaybedilmekte olduğunu görüyorum. Vücudu gözlerimizin önünde buharlaşıyor. *Holly'ye git,* altbuyuruyor Arkady. Ona veda bile etmeden dediğini yapıyorum, ama daha Holly'ye geçerken bunun pişmanlığını duyuyorum, sonra giriyorum, Tam Çelme Edimi'ni yapıp... Şimdi ne yapacağım?

Imhoff ve Westhuizen'ı kaybetmekle öfkelenen yedi Münzevi, Arkady'yi topa tutuyorlar ve mavi kalkan sönüyor. Arkady tükendi. Doğrulup Baptiste Pfenninger'a hareket çekiyor. Kör Kathar arkadan kısa ve sert bir psikovoltla buharlaştırıyor onu. Çatışma bitti. Holly'yi öldürürler veya dekante etmeye çalışırlar belki. Esther'i göremiyorum, iletişime geçmem de mümkün değil, birkaç saniyeye Kör Kathar onun ruhunu da psikolokasyonla bulur, yok eder, Muvakkitler Münzevilere karşı yüzyıllık Savaşlarını kaybederken...

Işık Şapel'i dolduruyor, gözlere siper edilmiş ellerden, ellerin gerisindeki gözkapaklarından, kornealardan ve göz sıvılarından, bedenlerden, ruhlardan geçiyor... Beyaz o kadar beyaz ki, siyah artık. Başardı Esther. Esther kazandı. Şapel'in ortadan ikiye yarılırken çıkaracağı kemik sesini bekliyorum. Ölümsüzlük makineleri tarumar olan Münzevilerin çığlıklarını bekliyorum.

Saniyeler çözülüyor... Çok çok saniyeler.

Beyaz ötesi siyah, tekrar beyaza soluyor.

Beyaz katman katman sıyrılarak taş grisine yaklaşıyor.

Işık görülebilecek hale geldiğinde Holly'nin gözkapaklarını açıp yattığı yerden Şapel'in çatısına bakıyorum. Üstümüze yıkılmamış.

Esther'in Son Ediminin gücü yetmedi, diye geçiriyorum içimden.

Kör Kathar önlem aldı, herhalde diyorum.

Esther'in neden başaramadığının bir önemi yok. İkinci Görev, son şansımızdı. Muvakkitlik artık bilgisayar korsanı L'Ohkna ve güvenlik görevlisi Roho'dan ibaret. Muvakkitler kaybetti, Münzeviler kazandı.

Holly'nin bedeni inlemek ve öğürmek istiyor ama onu ölüm kıpırtısızlığında tutarken düşünüyorum... Neyi? Tek bir psikomermi gönderecek kadar bile voltajım kalmadı. Ruhumu mu kurtarmaya çalışayım? Holly'den çıkıp kendimi perdelemeye uğraşırken onun öldürülmesini veya dekante edilmesini izleyeyim, sonra Kör Kathar bir köşeye büzüşmüş ürkek domuzcuğu bulsun mu? Esther'e gıpta ettim edeceğim. O hiç değilse, Muvakkitlerin nihai zaferi kazandığını zannederek öldü.

Kalan Münzeviler yoklama alıyor. Pfenninger hâlâ eşkenar dörtgen holün ortasında duruyor. Constantin, D'Arnoq, Hugo Lamb, Rivas-Godoy, Du Nordve O'Dowd kaldı. Düşenlerin biri ikisi sonradan uyanabilir, uyanmayabilir de. Münze-

viler bir darbe alır ama ellerinde olası Etoburların listesi var, on-yirmi yıla kalmaz tam gaz çalışmaya, adam kaçırmaya devam ederler. Alacakaranlık Şapeli'nde çizik bile yok. Daha bir dakika önce burayı kasıp kavuran savaşın, ters dönmüş masa ve sıralardan, şakülü kaymış bir önemsiz ikonadan başka belirtisi yok. Ne yapacağımı bilemediğimden, kararsızlıktan kilitlenmiş halde Holly'nin kafasında kalıyorum.

Elijah D'Arnoq, "O ışık neydi?" diye soruyor.

"Bir Son Edim'di" diyor Pfenninger. "Güçlüydü de. Asıl soru, kim yaptı?"

"Esther Little" diyor Constantin, "bedensiz haliyle. Karşı Yazı onun ölümünü hiç ikrar etmedi bildiğiniz gibi. Varlığını hissettim. Şapel'in şüphe çizgisine saldırdı, yararım da yerle bir ederim umuduyla. Bu saldırıyı ondan başka kim planlayabilirdi ki? Şansımız varmış, son patlaması umduğu kadar şiddetli çıkmadı."

"Savaş'ı kazandık mı yani?" diye soruyor Rivas-Godoy.

Pfenninger, Constantin'e bakıyor. Ağız birliğiyle "Evet" diyorlar.

"Ha biraz temizlik işimiz var" diyor Pfenninger. "Yalanacak yaralarımız da mevcut ama Muvakkitlik öldü. Bir tek neden pişmanım biliyor musunuz? Keşke Marinus biraz daha yaşasaydı da, nasıl rezil rüsva olduğunu, nasıl yerle bir edildiğini görseydi. Kör Kathar onu Oşima'yla Arkady'nin arasında bir fırsatta halletti herhalde."

"Sadakat'ten sonra şu Sykes'ı da gönderelim" diyor Constantin bize doğru yaklaşarak. D'Arnoq'a, "Marinus bunu niye getirdi ki?" diye soruyor. "Anladıysam... Bir dakika." Bana insana benzemeyen gözlerle bakıyor. "Bay Pfenninger. Tatlıya yer ayırdınız umarım." Constantin birkaç adım daha atıyor dikkatle. Gülümsüyor. "Vay vay vay... Holly Sykes meğer ölü taklidi yapıyormuş. Peki nasıl..."

Şapel'i kemikleri titreten GÜM-BÜRRRRRRRR sesi doldururken Constantin yere devriliyor, diğerleriyle birlikte. Holly'nin içinde ben çatlağa bakıyorum, dehşetim önce umuda, ardından da vahşi bir sevince dönüşüyor karaya oturan gemi gacırtıları arasında kıl kadar çatlak ayrılıp çatının kuzey köşesinden ikonaya kadar ulaşan zikzaklı kara bir çizgi halini alınca. Delirtici ses yavaş yavaş diniyor ama başkalarının gelebileceğini fena halde hissettiriyor insana. Holly'nin içinde benim yattığım yerden hale şeklindeki gnostik yılanın sallanıp düştüğünü görüyorum. Bin tane yemek tabağı gibi parçalanıyor, sırçaları on bin çil yavrusu gibi taş zemine dağılıp yayılıyor. Tenis topu kadar bir kütle Holly'nin başına teğet geçiyor. Baptiste Pfenninger'ın aşırı teatral bir "Aman Tanrım! Gördünüz mü olanları Bayan Constantin?" dediğini duyuyorum. O sırada aklıma geliyor Holly'nin kendi psikovoltajım test etmek ve beklediğimden geniş bir depo buluyorum.

"Bırak şimdi dalga geçmeyi" diye tersliyor Constantin. "Çatlağı görmüyor musun?" Sessizce bir Perdeleme Edimi yapıyorum. Psikosoterik biri bana direkt bakarsa soluk bir siluet halinde görür ama hiç yoktan iyidir, hem yedi Münzevi'nin aklında şimdi Şapel'in kumaşı var. Olsun da zaten. Duvar boyunca batı pencereye ilerlerken, zorlanan taşların gıcırtısını işitiyoruz.

Önce Elijah D'Arnoq fark ediyor: "Sykes yok!"

On Birinci Münzevi O'Dowd soruyor: "Nereye gitti ki?"

"Kaltağın içinde biri var!" diye gürlüyor Du Nord. "Perdelemişler onu!"

Constantin "Kök Kemer'e kalkan aç!" buyruğunu veriyor Rivas-Godoy'a. "Marinus bu! Sakın kaçırmayın onu! Ben Teşhir Edimi yapıp..."

Tepemizde bir canavar inildiyor ve yarık haline gelmiş çatlaktan taşlar yağıyor. Anlıyorum. Esther'in Son Edimi başarılı oldu, Şapel'i bir arada tutan sadece Kör Kathar'ın gücüy-

dü. Ama onun kadim kuvveti bile sökmemeye başladı artık.

"Pfenninger, HADİ!" diye bağırıyor Constantin.

Ancak Kara Şarap, sağlık ve varlık içinde geçirilen iki yüzyılın ardından hayatta kalma içgüdüsü belki biraz körelmiş olan Birinci Münzevi, Constantin'in gözünü çevirdiği yere kendini emniyete aldıktan sonra değil, önce bakıyor. Şapel'in çatısından kopan otomobil iriliğinde bir parça oluyor Baptiste Pfenninger'ın son gördüğü, ardından bu parça onu yumurtanın üstüne inen balyoz gibi yere sıvıyor. Yerden de taş parçaları püskürüyor. Perdemi kaldırıp vücut kalkanı açıyorum. 1830'lardan beri Gölgeli Yol'un müridi olan Fransız Yüzbaşı Du Nord, kendini şarapnelden korumakta ağır kalıyor, darbeler Du Nord'u henüz öldürmemişse de, bu dönemdeki karısının tanıyamayacağı hale getiriyor. Vücut kalkanlı üç dört tip Kök Kemer'e doğru koşuyor ama çatının güney kesimi buzdağlarını yaran buz plakaları gibi kayarak çıkışı kapatıyor. Mezarımız örtüldü demek.

Çatıda açılan deliklerden Alacakaranlık bulanık, kumlu duman kıvrımları halinde dolup Şapel'i sarıyor. Uğulduyor ama arı gibi değil; homurdanıyor ama kalabalıklar gibi değil; kımıldanıyor ama kum gibi değil. Alacakaranlık'ın bir dalgası Elijah D'Arnoq'un arkasında açılıyor o çatıdan düşen bir parçanın önünden çekilirken. Vücut kalkanına hiç aldırmadan içeri süzülüp D'Arnoq'un ensesini yokladığı gibi onu adam biçiminde bir Alacakaranlık bulutuna çeviriyor, şekli bir an sonra dağılıyor.

"Marinus, içerideki sen misin?" diye soruyor Holly.

Pardon, izin almadan çeldim seni.

"Yendik değil mi onları? Aoife emniyette yani."

Artık herkesin ailesi Münzevilerden kurtuldu.

Molozlar ve cesetlerle kaplı Şapel'e bakıyoruz. Kor kızılı kalkanlı tiplerden üçü görülüyor sadece. Constantin, Rivas-Godoy ve Hugo Lamb'i seçiyorum. Köşesinde Kör Kathar'ın

ikonası, asit atılmış gibi soyuluyor, çözülüyor. Ortam her geçen an kararıyor. Alacakaranlık'ın kolları Şapel'in hiç değilse dörtte birini doldurmuş.

"Bu Alacakaranlık" diyor Holly, "can acıtmıyor sanki."

Seni bulaştırdığım için özür dilerim.

"Dert etme. Sen bulaştırmadın ki, Savaş bulaştırdı."

Birkaç saniye sonra bitecek.

Kuzey köşeden kopan bir cayırtı, karmakarışık çan çarpışlarına dönüyor. İkonanın durduğu yerde bir elips açılmış, solgun ay ışığı yayıyor. "Bu ses" diyor Holly, "Captain Marlow'daki kapanış çanının sesi gibiydi. Ne bu Marinus?"

Birkaç adım ötemizde, Imhoff'un psikouyutulmuş bedenini Alacakaranlık yalayıp yokluğa taşıyor.

Hiçbir fikrim yok, diyorum alttan. *Umut olabilir mi?*

Hayatta kalan üç Münzevi de aynı sonuca varmış olacak ki, kuzey köşesine yöneliyorlar. Holly'nin içinde ben takip ediyorum, yani etmeye çalışıyorum, fakat uzun bir Alacakaranlık dili korunaksız kalmış doğu penceresinden süzülüyor. Baptiste Pfenninger'ın kalıntılarına basarak kayıyorum ve orta koridor boyunca akan temiz havaya doğru kendimi atıyorum, fakat sonra doluşan grilik beni batı duvarına yapıştırıyor. Şapel'in yarıdan fazlası Alacakaranlık oldu ve elipse giden otuz adım serseri mayınlarla dolu. Pek sevimsiz bir şekilde yatan eski bedenime takılıp tökezliyorum ama birkaç saniye içinde Dr. Fenby de yok olacak. Mucize kabilinden başımıza bir şey gelmiyor ve elipse ulaşıyoruz. Constantin'le yanındaki iki kişi ortalarda yok. Acil tahliye kanalı gibi bir şey mi bu? Kör Kathar'ın tasarlayıp koyduğunu sanmam. Şapel kararırken oval ışık şiddetleniyor. Bir zar gibi ve üzerinde adeta bulutlar hızlı çekimde kayıyor. Artık Alacakaranlık'la dolmuş Şapel'e son bir kez bakıyorum. Çatının doğu tarafı göçüyor. "Kaybedecek neyimiz var ki?" diye soruyor Holly.

Ev sahibimin ciğerlerini derin bir nefesle doldurduktan sonra içeri adımımı atıyorum...

...ve bir insandan az geniş, az yüksek bir koridora çıkıyorum, Şapel'in solmakta olan ışığı ve görünüşte hasar almadan geçtiğimiz ay vurmuş yüzeyin parıltısıyla aydınlanan. Çöken Şapel'in böğürtüsü hâlâ duyuluyor ama birkaç metre değil de bir kilometre arkamızda gibi. Koridor on adım yokuş aşağı gidip bir duvara varıyor, oradan sağa ve sola ayrılıyor. Burası daha ılık. Duvara dokunuyorum. Ten sıcaklığında ve kerpiçin Mars kızılı rengine, dokusuna sahip. Öte yandan o zardan ışık, ses ve et geçebiliyorsa, korkarım Alacakaranlık da az sonra peşimizden akacak. Vücut kalkanı iyi olurdu, hele ki bizi bekleyen üç Münzevi'yi düşünürsek, fakat Holly'nin psikovoltajı düşük, benimki tükenmiş, dolayısıyla sonuna kadar yürüyorum. Koridorun sağı da solu da kıvrılarak karanlıklara karışıyor. *Nekropolis gibi,* altdiyorum Holly'ye, *fakat...*

"Kör Kathar'ın bedenden yana derdi yok değil mi?"

Yok. Psikodekante edilenler Sadakat'in cesedi gibi atılıyor.

Koridorun geride kalan kısmına bakıyorum. Şapel ölürken elips kapanıyor. Holly'ye altsoruyorum: *Ne dersin? Soldan mı sağdan mı?*

"Marinus, ben galiba duvarda, bel hizasında harfler gördüm."

Aşağıya bakıyorum ve heykeltıraş imzası gibi taşa kazınmış harfler buluyorum:

JS

"JS mi?" diyor Holly. "Jacko mu? Marinus, imzasını böyle atardı o..."

Suyun altında çalınmış çana benzer bir ses sözünü kesiyor ve havadaki değişimden Alacakaranlık'ın peşimizde olduğunu anlıyoruz. "*Sola* Marinus" diye emrediyor Holly. "Soldan git."

Emin misin, neden diye soracak zaman yok. Dediğini yapıyorum ve dar, kıvrım kıvrım, klostrofobik, kurşun rengi kori-

dordan telaşla yürüyorum. Holly'nin elli altı yaşındaki kalbi küt küt atıyor ve Şapel'deki son deparımızda galiba bileğini burktum. Iris'ten on yaş büyük olduğunu unutmamam lazım. "Parmaklarımı duvara sür" diyor fısıltıdan az yüksek sesle.

Kullanabilirim, diyorsan direksiyonu sana vereyim.

"Kullanırım, ver." Bir an duvara dayanıp toparlanırken duyuları kendine geliyor. "Ay çok acayip bir şeydi bu."

Psikolamba yakabilirim ama dikkat çeker şimdi.

"Saçma sapan tahminim doğruysa ışığa gerek olmayacak. Yanlışsa, ışığın yardımı olmayacak. Bunun yakında öyle ya da böyle biteceğinin farkındayım. Koridor hâlâ kıvrılıyor gibi, öyle değil mi?"

Evet, bir viraj içindeyiz kesinlikle. Yüz adım kadar oldu.

Holly duruyor. Kesik kesik nefesini, çarpan kalbini, Alacakaranlık'ın mırıltısını işitiyoruz. Arkamıza bakıyor ve karanlıkta siyah-beyaz bir parıltı açılıyor. Holly elini kaldırınca, karanlıkta kalan şeklini, hatta yüzüğünün cansız parlamasını görüyoruz. *Alacakaranlık kendinden fosforludur,* diye bildiriyorum. *Arkamızdan koridoru dolduruyor yürüme hızıyla. Bekleme sen de.*

"Şeytani" diyor Holly. Tekrar yürümeye başlıyor ve şimdiki zamanını taramadan geçirerek ne düşündüğünü öğrenmeyi istesem de, ona güvenmeye karar veriyorum. Elli adım sonra nefesi kesilerek duruyor. Korkusunun içinden umut fışkırıyor şimdi. "Marinus? Sağ elimin parmakları bir şeye mi değiyor, bana mı öyle geldi?"

Bakıyorum, bir daha bakıyorum; *yok.*

Sağına dönüp avuçlarını bir boşluğa bastırıyor. Yanlarına dokununca duvarda dar bir geçit olduğunu hissediyoruz. "Şimdi biraz ışık iyi olurdu, bir kibrit alevi yeter."

Holly'nin çakra gözünden yarı belime kadar çıkıp hafif bir aydınlık veriyorum. Bugün o kadar çok şeye tanık oldu ki, alnının ortasından ışık çıkmasına şaşıracak değil. Önümüzde

kısa bir bağlantı tüneli var, beş adım sonra o da bir çatalda bitiyor. Solumuzda ilk koridor kıvrılarak devam ediyor. Sağımızda Alacakaranlık tepemize bindi binecek. "Giriyoruz" diye fısıldıyor Holly. "Söndür lütfen. Gözlerime değil hafızama güvensem daha iyi."

Bunu buldun, bir de sonunu getirirsen merak içinde bırakırsın beni, diyorum alttan.

Holly bağlantı tünelinin sonuna kadar yürüyor, avuçları sola sağa giden çatalın duvarına değiyor. Holly sağa dönüyor. "Jacko'yu son gördüğümde" diyor en alçak sesiyle, "evi terk etmek için çantamı topluyordum. Xi Lo bunları anlattı mı hiç sana?"

Olabilir, bilemedim. Çok zaman geçti üstünden.

Karanlıkta on adım kadar gitmiştik ki, Holly'nin sol eli boşa çıktı. Bir bağlantı daha. Giriyor, beş adım daha yürüyüp bir başka sol-sağ ayrımına geliyor, sola dönüyor. Bu koridorlar iç içe geçmiş halkalar gibi. "Neyse işte, ben çantamı toparlıyordum, Jacko elinde bir, ee... Labirent gibi şeyle geldi. Sırf eğlencesine kocaman, karmakarışık labirentler çizerdi. Biraz ileride başka geçit olacak..." On adım daha kıvrımlı karanlıkta gittikten sonra Holly sağda bir boşluk bulup giriyor. Hevesini kırmamak için, Xi Lo'nun zamanında Kral Orangeli William için yaptığı labirenti anlatmıyorum. Yol yine sağa sola ayrılıyor. Holly sağdan giriyor. "Ama Jacko'nun bana o gün verdiği labirent daha basitti. İç içe dokuz çemberden ibaretti, aralarında kısa geçitler vardı. Bana söz verdirdi ezberleyeceğime. Öyle iyi ezberlemeliymişim ki, bir gün kendimi içinde bulursam zifiri karanlık dahi olsa tek hata yapmadan çıkabilmeliymişim..."

Kendimizi içinde bulduk, diyorum onun yerine.

"Aynen öyle. Nasıl bulduğumuzun bir önemi yok herhalde."

Tözgeçişimi. Kör Kathar'ın ruhu, Alacakaranlık Şapeli'ne dönüştü. Öyle sanıyorum ki Xi Lo'nun ruhu da İlk Görev sıra-

sında Şapel'in kumaşına girdi. İçeri girdikten sonra Xi Lo bu labirente dönüştü. Selim bir ur gibi belki.

Holly yürümeye devam ediyor. "İyi de neden yapsın ki bunu?"

İkinci Görev'den sonra dünyaya dönüşün bir yolu olacaktı ama bunu sadece sen bulabilecektin. Diğerleri... Holly'yle aklımıza, bizden önce giren ve çıkmaz bir geçitte Alacakaranlık'a kıstırılan Münzevileri düşünüyoruz.

"Jacko burada olduğumuzu biliyor mu sence?"

Tözgeçişimi sihirli, kuvvetli bir edimdir. Ben yapamam, yolunu yöntemini de bilmiyorum. Xi Lo bunun üzerine çalıştığını bana söylemedi bile. Fakat Kör Kathar Şapel'e girdiğimizi anladıysa, buna göre Xi Lo'nun – Jacko'nun– da anlamış olması gerekir, evet.

Holly sağ duvarda bir geçit bulup giriyor.

Labirent yuvarlaksa, diye altbelirtiyorum, *şimdi merkezinden uzaklaşıyoruz.*

"Tekrar içeri girebilmek için çıkman lazım. Sonraki kavşak dört yol olmalı. Işık açabilir miydin?" Çıkıp bir an parlıyorum. Dört yol. Holly soldaki yola giriyor. İçeri dönüp sönüyorum.

Yolu ezberleme sözünü tuttun o zaman, diyorum alttan.

"Evet. Onlar Jacko'nun bana son sözleriydi. Bir öfkeyle kalkıp erkek arkadaşımın evine gittim, kardeşimi de bir daha görmedim. Yengem Ruth takı tasarlardı, Jacko'nun çizimini gümüşten madalyon gibi bir şeye çevirmişti. Evden ayrılırken onu da yanıma aldım. Hayatım boyunca her hafta incelemişimdir herhalde. Sola dönüş geliyor."

Sola dönüyoruz ve acı kafamızda patlıyor. Holly kendi etrafında dönerek yere devriliyor. Bileklerine ve dizlerine taze sancı yayılırken yanık retinalarımız çeşitli geçici renklere bulanıyor. Bedenim başını kaldırınca bunların arasından Constantin'i ve tepemize dikilmiş kıpkızıl yanan çakra gözünü görüyorum. "Bana çıkışı göster" diyor İkinci Münzevi anaç bir tavırla, "yoksa seni ciyak ciyak bağırarak yolumu

aydınlatan canlı meşale yaparım." Avuç çakraları da kızarmış, belli ki ikisinde de birer psikoakım var tehdidini desteksiz bırakmamak için. Holly titreyerek "*Lütfen yapma, n'olur yapma n'olur*" diye geveliyor. Constantin neler duydu, ne kadarını biliyor, savaştan sonra içinde ne kadar psikovoltaj kaldı, kestiremiyorum. İkimizi de birkaç kere öldürmeye yetecek kadardır, diye geçiriyorum içimden. Onu Holly'den uzağa, Alacakaranlık'a doğru çekerek hiç değilse Holly'ye sağ çıkma fırsatı vermeyi kararlaştırıyorum.

Aydınlanarak dışarı çıkıyorum.

Constantin buz sesiyle, azarlarcasına soruyor: "Hangisisin sen?"

Marinus, diyorum alttan.

"Marinus. Şaşırmadım. Zaman yok. Düş önüme."

İkimizi öldürürsen sen de ölürsün.

"O zaman daha mutlu ölürüm Savaş'ın sonunda kimi alt ettiğimi bilerek."

Ben stratejik bir cevap düşünemeden Constantin'in çakra gözü sönüyor, başı geriye devriliyor, kendisi yere yuvarlanıyor. "SANA NE DEDİM BEN?" Holly gırtlak paralayan, delice bir haykırışla sopaya benzer bir nesneyi saldırganın kafasına bir daha indiriyor. "AİLEMİ TEHDİT ETMEYECEKSİN!" Üstüne üçüncü darbe. Hafifçe parladığımda, Holly'yi nefes nefese, Immaculee Constantin'i ise cansız halde yerde görüyorum. İkinci Münzevi'nin kafası kan, platin sarısı saç ve pırlantalar bulamacı halinde. Tekrar Holly'ye girdiğimde bir öfke süpernovasını eriyerek başka duygulara dönüşürken buluyorum. Holly birkaç saniye sonra üç şiddetli püskürtüşle midesini boşaltıyor.

Sakin ol Holly, diyorum. *Ben buradayım, merak etme.*

Holly dördüncü kez kusuyor.

Hipofiz bezinde bir damla psikosedatif sentezliyorum. *Tamam, galiba bitti.*

"Birini öldürdüm." Holly titriyor. "Öldürdüm. Sanki o... Ben değildim gibi geldi ama biliyorum, bendim."

Azıcık dopamin çıkarıyorum. *Yaşıyor olabilir, bir nevi. Bakayım mı?*

"Hayır. Bakma. Bilmesem daha iyi."

Nasıl istersen de, cinayet silahı neydi?

Holly elindekini yere bırakıyor. "Merdane."

Burada merdaneyi nereden buldun?

"119A'daki mutfağınızdan yürütmüştüm. Çantama attım."

Holly ayağa kalkıyor. Bileklerini, dizlerini uyuşturuyorum. *Neden?*

"Siz Savaş Savaş deyip duruyordunuz, benim bir İsviçre çakım bile yoktu. Tamam, biliyorum, eli merdaneli aksi kadın, büyük klişe, Crispin olsa gözlerini devirir 'Yok artık daha neler' derdi ama... Elimde bir şey olsun istedim. Kan görmeye dayanamam, bıçakları almadım o yüzden, gittim bunu... Öyle. Öf be Marinus. Ne yaptım ben?"

İki yüz elli yaşında bir Zamansız Etobur'u elli dolarlık mutfak gereciyle öldürdün, öncesinde de mükemmel bir korkmuş, telaşlı, orta yaşlı kadın taklidi yaptın.

"Korkma kısmı kolaydı."

Alacakaranlık geliyor Holly. Ne tarafa gidiyoruz?

Toparlanıyor. "Biraz ışık alabilir miyim?" Parlıyorum, ölü veya can çekişen kadının karşımıza dikildiği dört yolu aydınlatıyorum. "Hangi yöne yürüyorduk?"

Düşerken kendi etrafımızda döndüğümüzü de hatırlıyorum. Üstelik Constantin karşımıza çıkmadan önce etrafımızda dolaştı. Biraz daha parlıyorum ama bizi pusuya düşürenin ve kusmuk öbeğinin ayrıntılarını canlandırmaktan başka işe yaramıyor. *Emin değilim.*

Panik Holly'nin damarlarına yayılıyor. Psikosedatifle bastırıyorum.

Alacakaranlık'ın uğultusunu duyuyoruz. *Ben kullanayım mı?*

"Evet" diyor Holly sesi çatlak. "Lütfen."

Dört geçide bakıyorum. Birbirinin tıpkısı.

Değiller. Biri az daha aydınlık duruyor. *Holly, labirentin tek çıkışı var değil mi?*

"Evet."

Işığa giden geçide giriyorum, sağa dönüyorum, on adım ilerimizde tüneli ağır akan yakamozlu sular gibi dolduran Alacakaranlık'ı görüyorum. Boğuk mırıltılarının içinden sesler duyuluyor. "*Acıtmıyor*" diyorlar bilinmeyen dillerde, "*hiç acıtmıyor.*"

"Ne yapıyoruz?" diye çınlıyor Holly'nin sesi.

Geri dönüyorum. *Geldiğimiz yol burası. Alacakaranlık arkamızdan geliyordu. Dört yola vardık – burada.* Kendimizi Constantin'in bedeninin üstünden atlatıyorum. *Jacko'nun labirentini yine hayal et kafanda. Madalyonu.*

"Tamam bende o. Düz git." Dediğini yapıyorum. "Sola. Şimdi sağa dönüş olacak ama girme, çıkmaz orası... Devam et. Sonraki sağdan dön." Tünelden geçerken Alacakaranlık'ın Constantin'in bedenine yayıldığını düşünüyorum. "Sola. Birkaç adım düz... Biraz daha düz şimdi. Ortasına yaklaştık ama ilerde bir tuzak var, düşmemek için daireler şeklinde dışarı çıkmamız lazım. Önümüzdeki soldan dön. Yürü geçitten. Şimdi sağa dön." Birkaç adım atıyorum, giderek kısalan geçitlerin ve çıkmazların enerjisini ve kütlesini pek hafifletemediği Alacakaranlık'ın çalkantılarını dinleyerek. "Soldaki kapıdan girme... Şimdi sağa dön. Dört yolu düz geç. Çabuk! Bir sağ, bir sol sonra..." Önümüzdeki geçit siyah ama karanlıktan siyah değil; Son Deniz'in karalığı gibi bir siyah, Holly'nin avcundan çıkarttığım çakra ışığının hepsini yutup hiç yansıtmayacak kadar.

Adımımı atıyorum...

...aynı Mars kızılı duvarlarla örülü ama sayısız kuşun keskin gölgeleriyle kıpır kıpır kubbeli bir odaya çıkıyorum. Oda-

ya aydınlığını bir altın elmanın akşam ışığı veriyor. Bugün tanık olduğumuz her şeye rağmen Holly'nin nefesi kesilebiliyor. "Şuna bak Marinus." Elma odanın ortasında, göz hizasında, hiçbir dayanağı olmadan duruyor. "Canlı mı bu?" diye soruyor Holly.

Bence bu bir ruh, diye akıl yürütüyorum.

Altın elmaları üsthayatım boyunca şiirlerde, masallarda dinledim. Tablolarda gördüm altın elmaları, sadece Bronzino'nun tablosunda Venüs'ün tuttuğu, Xi Lo'nun çok iyi bildiği altın elmayı değil, fakat o elma şimdi buna dair şüphelerimi kuvvetlendiriyor. Hatta on birinci yüzyılda Altıncı Süleyman'ın sarayında bir maden ustasının Kazak altınından dövdüğü, elmas kakmalı Pers yeşiminden yapraklı, Mauritius Adaları'ndan çıkarılmış incilerden çiy damlalı bir elmayı elimde bile tuttum. Fakat o altın elmalarla bunun arasındaki fark, aşk şiiri okumakla aşık olmak arasındaki fark gibi.

Holly'nin gözleri doluyor. "Marinus..."

"Bu bizim çıkış yolumuz Holly. Dokun ona."

"*Dokunayım mı? Olmaz öyle şey. Şuna baksana...*"

Xi Lo bunu senin için, bu an için yarattı.

Bir adım yaklaşıyor. Kuştüylerine dolan havayı duyuyoruz.

"Bir kez dokun yeter Holly. Lütfen. Alacakaranlık geliyor."

Holly yıpranmış, yorgun elini uzatıyor.

Bedeninden çıkarken bir kumrunun guguklarını duyuyorum.

Holly kayboldu.

Gölge kuşlar da elmayla kayboldu, kubbeli oda fena rutubetli bir mozole gibi. Şimdi öleceğim. Temelli. Ama Holly Sykes'ın güvende olduğunu, Muvakkitlerin ona borcunun ödendiğini bilerek gözüm arkada gitmeyeceğim. Bana da bu yaraşırdı. Aoife'nın annesini kurtardım. Hafif bir parıltı çıkararak Hugo Lamb'e alttan soruyorum, *Neden yalnız ölesin ki?*

Perdesini kaldırıp karşımda beliriyor. "Neden sahi?" Derin

kesilmiş yanağına dokunuyor. "Öf ya, şu halime bak! Ceket de batmış. Savile Row'da Bangladeşli bir terziye diktiriyorum bunları, adam bir dahi ama yılda en fazla yirmi takım dikiyor. Xi Lo niye tek bir sihirli dönüş bileti bırakmış acaba?"

Altın elmanın durduğu yere kayıyorum. Bir tane atomaltı parçacığı bile kalmamış. *Tözgeçişimi tükeniyor. Kör Kathar'ı taze kanla besliyordunuz hep unutma. Xi Lo bunca şeyi pile bağlamış sadece. Sen niye almadın o sihirli bileti?*

Soruyu duymazdan geliyor. "Sigaran var mı Marinus?"

Maneviyim görmüyor musun? Bedenim bile yok.

Karanlık kapıda ufacık bir Alacakaranlık akımı beliriyor kum gibi.

İnsan avladın, yalan söyledin, altdiyorum, *besledin, kandırdın, öldürdün...*

"Klinik ölümlerdi onlar. Mutlu öldüler. Gibi."

...Marcus Anyder adıyla eski seni bile öldürdün.

"Son dakikalarını sahiden benimle mülakat yaparak mı geçireceksin? Ne istiyorsun? Dramatik bir çöküş yaşayıp günah mı çıkarayım?"

Malumu ilam ederek, *Ben sadece neden bir avcının,* diyorum alttan, *bunca yıldır kendinden başka hiç kimseyi düşünmemiş birinin, hatta daha geçen hafta Oscar Gomez'i öldürmekle şişinen birinin şimdi neden..."*

"Yahu hâlâ bunun için kızgın olamazsın?"

"...niçin sonsuz hayatından bir sıradan kemik saat için asilce feragat ettiğini öğrenmek istiyorum. Söyle hadi. Söz veriyorum kimsenin ruhu duymayacak.

Alacakaranlık'ın homurtusu yükseliyor. Sesleri itip uzaklaştırıyorum.

Hugo Lamb kollarını silkeliyor. "Holly'yi taramadan geçirmiştin herhalde."

Dip köşe. Esther Little'ı bulmak için yapmam şarttı.

"La Fontaine Sainte-Agnés'de buldun mu bizi? Holly'yle beni?"

Fazla uzun tereddüt ediyorum.

"Enine boyuna incelemişsin demek ki. Cevabını aldın o zaman." Alacakaranlık gitgide doluyor, vaatler veriyor bize acıtmayacak, acıtmayacak, acıtmayacak diye. Zeminin üçte birini kaplamış vaziyette. "Constantin'e nasıl giydirdi gördün mü? İrlanda kanı, Gravesend kuvveti. Tam evlenilecek kadın."

Durup izledin mi olanları?

"Kavga-ayırmaya-meraklı-tiplerden olmadım hiç."

Constantin'di seni kazandıran. İkinci Münzevi'ydi o.

"Otorite figürleriyle başım hoş olmadı hiç. Rivas-Godoy labirente girince sağa döndü, daha baştan kaybetti ama ben Constantin'i izledim. Evet beni o kazandırdı belki ama önce kadınlar ve çocuklar doktrinine de fazla kaptırmıştı kendini. Ben de perdelendim, kayboldum, Holly'nin sesini duydum, sizi takip ettim... Sonuçta buradayız. Ölüm yoldaşları. Kimin aklına gelirdi?" Kumlu Alacakaranlık'ın kubbeli odayı doldurup derinleşmesini izliyoruz. İçimde bir kurt var, sanki bir şeyi atladım. Hugo Lamb öksürüyor. "O da beni sevmiş miydi Marinus? Benim paranormal bir külte katılıp ailesinde derin yaralar açtığımı, kardeşinin ruh katline teşebbüs ettiğimi öğrenmesinden sonrasını demiyorum. O geceyi diyorum. İsviçre'de. Gençliğimizde. Ciddi ciddi gençken. Kardan mahsur kalmıştık hani Holly'yle."

Zeminin üçte ikisi kaplandı. Bedenli Lamb'in altmış saniye ömrü kaldı Alacakaranlık ona ulaşmadan. Ben biraz daha direnebilirim Alacakaranlık kubbeye çıkana kadar, çok istersem.

O anda neyi atladığım kafama dank ediyor. Hugo Lamb de atladı. Hatta Constantin bile atladı. Düşen taşlardan, yürüyen Alacakaranlık'tan kaçacağız diye ikinci çıkışı unuttuk. Altgülsem yeridir. İşe yarar mı ki? Alacakaranlık Taşlı Yol'a dönüp aktarıcıyı sildiyse yaramaz. Ama çok aşağılardaydı.

Lamb'e altsoruyorum, *Ne kadar voltajın kaldı?*

"Çok yok. Niye sordun? Psikodüello mu çekti canın?"
Sana girersem birlikte voltajımız yetebilir.
Aklı karışıyor. "Neye yetebilir?"
Gedik'i açmaya.

Sheep's Head

2043

26 Ekim

Merdivenlerin başında, *Yolda, geliyor,* diye bir düşünce işitiyorum ve kollarım ürperiyor. Kim? Önümde Zimbra dönüp neden ağırdan aldığıma bakıyor. Akşamın seslerini tarıyorum. Soba, soğurken tıkırdıyor. Dalgalar, bahçenin altındaki kayalara omuz atıyor. Eski evin gıcırdayan kemikleri. Holly Sykes'ın gıcırdayan kemikleri, aslına bakarsan. Tırabzandan eğilip mutfak penceresinden yamacın yukarılarındaki Mo'nun evine bakıyorum. Yatak odasının ışığı yanıyor. Orada durum sakin. Taşlı bahçe patikasında ayak sesi yok. Zimbra ziyaretçi hissetmemiş. Tavuklar sessiz ki bu saatte öyle olmaları gerek. Lorelei ile Refik, Lorelei'in odasında kıkırdaşarak kukla oynuyorlar: "O bir kere hiç kanguruya benzemiyor Lol!" "Sen nereden bileceksin ki?" "Asıl sen nerden bileceksin?" Daha dün gibiydi, iki öksüz yetimin bir daha hiç böyle gülüşemeyeceklerini düşündüğüm.

Asayiş berkemal. İşitilen başka düşünce yok. Birileri her zaman yoldadır, geliyordur. Yok ama *Yolda, geliyor,* diye açık açık duydum, eminim. Ne kadar emin olabilirsem. Mesele şu ki, insan bir kere kafasında sesler duyduktan sonra, aklına esen bir şey hakikaten aklına mı esti, başka bir şey mi, bilemiyor. Zamanlama da manidar: Yarın, '38 Giga Kasırgası'nın; Aoife ile Örvar'ın bindiği 797'nin Pasifik'te diğer iki yüz yolcu uçağıyla birlikte yirmi bin fitte parçalanmasının, bir oğlan

çocuğunun şımarıklık krizi halinde Brendan'ın çocukken tavanından sallandırdığı maketleri kırdığı gibi kırmasının beşinci yıldönümü.

"Sen bakma bana" diye mırıldanıp Zimbra'ya, bir zamanlar uçarcasına inip çıktığım merdivenlerden ağır ağır devam ediyorum. "Hadi kaldır kıçını" diyorum Zimbra'ya. Biri kalkık diğeri sarkık iki kulağının arasını okşuyorum. Zimbra başını kaldırıyor iri siyah gözleriyle aklımı okur gibi. "Endişelenecek bir durum olsa sen haber verirdin zaten, değil mi?"

Endişelenecek ne var, sağ tarafımdaki ağırlığın yeniden baş gösteren kanser olduğu korkusundan; ben ölünce Lorelei ile Refik'e ne olacağını düşünmekten; reisin Hinkley Point hakkındaki demeçlerinden ve Britanya Hükümeti'nin "Hinkley E'de reaktörün tümüyle erimesi ihtimal dahilinde değildir" ısrarından; yeni karantina bölgesine birkaç kilometre mesafede oturan Brendan'dan; Wexford'da karaya çıkan binlerce mülteciden ve bu aç, kökünden koparılmış adam, kadın ve çocukların kışı nasıl çıkaracağından; Belfast'ta Sıçan Gribi dedikodularından; insülinin azalmaya başlamış olmasından; Mo'nun ayak bileğinden ve daha kim bilir nelerden başka?

Endişelen dur, Holly Sykes.

"Ben *anlamıştım* bir kere!" diyor sabahlık niyetine Aoife'nın eski kırmızı paltosuna sarınmış Refik, Lorelei'in yatağının ayak ucunda dizlerine sarılmış otururken. "Marcus pelerinindeki broşun kaybolduğunu fark edince dedim tamam. Boyalılar gibi bir kabileden altın kartal çalıp paçayı kurtaramazsın. Marcus'la Esca onların tanrısını çalmış gibi bir şey. Tabii ki peşlerine düşerler." Sonra, benim *Dokuzların Kartalı*'m ne kadar sevdiğimi bildiğinden şansını deniyor: "Holly, yeni bölüme birazcık bakamaz mıyız?"

"Saat on oldu" diyor Lorelei, "yarın da okul var" ve gözlerimi kapatırsam sanki on beş yaşındaki Aoife karşımda.

"Peki. Yazıt şarj oldu mu?"

"Evet, ama dizi de internet de kesik."

"Sen benim yaşımdayken" diyor Refik, Lorelei'in yatağından kalkma belirtisi göstermeden, "gerçekten istediğin zaman istediğin kadar elektrik kullanabiliyor muydun?"

"Sen beni oyalamaya mı çalışıyorsun delikanlı?"

Sırıtıyor. "O kadar elektrik *muhteş* bir şeydi herhalde."

"Ney bir şeydi?"

"Muhteş. Herkes diyor ya, böyle süper, harika, acayip filan demek."

"Ha. Evet, belki muhteş bir şeydi ama biz normal hali bu zannediyorduk." Ed'in Bağdat'tan Stoke Newington'daki küçük evimize her dönüşünde sınırsız elektrikten duyduğu mutluluğu hatırlıyorum, onlar orada akücünün getirdiği araba aküleriyle şarj ediyorlardı bilgisayarlarını, telefonlarını. Sheep's Head'e de bir akücü gelse iyi olurdu ama kamyonuna mazot lazım, bizde de mazot yok, zaten o yüzden elektrik yok.

"Uçaklar da her zaman uçuyordu öyle mi?" diyor Refik iç geçirerek. "Sadece Petrol Devletleri vatandaşları, İstikrar Partililere özel değildi."

"Evet de..." Konuyu değiştirmenin yolunu bulmaya çırpınıyorum. Bu akşam Lorelei'in de aklından uçaklarla ilgili kara düşünceler geçiyordur.

"Sen nerelere gittin Holly?" Kaç kere anlatırsam anlatayım Refik hiç bıkmıyor bu konudan.

"Her yere" diyor Lorelei kendini düşünmeden, cesurca. "Kolombiya, Avustralya, Çin, İzlanda, Eski New York. Değil mi anneanneciğim?"

"Evet, gittim." Cartagena'da, Perth'te, Şanghay'da hayat şimdi nasıl merak ediyorum. On yıl önce sokak görünümünden izleyebilirdim ama internet artık öyle aksak, öyle bozuk ki, genişbant öncesi hızlara döndük, o da çeker-

se. Tabletim de eskiyor, yedekte bir tane kaldı. Ringaskiddy İmtiyazları'na gelecek olsa bile Cork City'den buralara düşmez. '33 tufanında denizin yuttuğu Fremantle'ın fotoğraflarını hatırlıyorum. Yoksa '37 tufanı mıydı? Ya da denizin New York metrosunu bastığı, beş bin kişinin yeraltında boğulduğu olayla mı karıştırıyorum? Yoksa Atina mıydı o? Mumbai mi? Otuzlarda o kadar çok felaket videosu izledik ki, o hafta hangi kıyı kenti yerle bir olmuş, hangi şehri Ebola veya Sıçan Gribi salgını yok etmiş, takip etmek zorlaşmıştı. Haberlerde afet bölgelerinden naklen yayın dışında konu kalmamıştı, izlemeyi yüreğim kaldırmıyordu. Ama Birinci İnternet Çöküşü'nden bu yana haber izlemek diye bir şeyi bile unuttuk ki bu daha kötü.

Rüzgâr pencereyi titretiyor. "Hadi artık ışıkları kapatalım. Ampul boşa yanmasın." Zaten hepi topu altı ampulüm kaldı, Durrus taraflarındaki soygunlardan sonra yedek yazıtımla birlikte odamda döşemenin altında saklıyorum. Refik minicik odasına gitmek için kalkarken kıvır kıvır saçlarını öpüp "Tatlı rüyalar yavrum" diyorum. Boşuna da değil. Refik'in kâbusları on gecede bire düştü ama olduğu zaman çığlıkları ölüyü mezarından kaldırıyor.

Refik esniyor. "Sana da Holly."

Lorelei battaniyelerine, koyun postuna sarınıyor. Kapısını kapatırken "Mışıl mışıl uykular, tatlı tatlı rüyalar anneanneciğim" diyor. Babam söylerdi bunu bana, ben Aoife'ya söyledim, Aoife âdeti Lorelei'e geçirdi, şimdi de Lorelei dönüp bana söylüyor.

Yaşayıp gidiyoruz işte, yaşayıp gidecek birileri olduğu sürece.

Hava iyice karardı ama insan yetmişini devirince birkaç saat uyku yetiyor, ihtiyarlığın iki üç hoşluğundan biri. Sobaya bir odun atıyorum, gaz lambasını açıyorum, dikiş kutumu

çıkarıyorum. Lol'un eski kotunu yamamam lazım Refik de giyebilsin diye, sonra da çorap yaması yapacağım. Keşke yatmadan önce sıcak duş özlemim bitse. Bazen Mo'yla karşılıklı yaralarımızı deşip The Body Shop'u ve muhteşem kokularını hatırlatıyoruz birbirimize; misk ve yeşil çay, bergamot, zambak, mango, Brezilya fıstığı, muz, hindistancevizi, jojoba yağı, tarçın... Refik'le Lorelei bu aromaları hiç öğrenemeyecekler. Onlar için "sabun" Dublin Organize Sanayi'de üretilen kokusuz taş parçası. Geçen yıla kadar cuma pazarında Çin sabunu bulunuyordu, ama Kilcrannog'a kadar getirebilen karaborsacının eli kolu kesildi.

Çocukların uyuduğundan emin olduktan sonra radyoyu açıyorum. Sessizlikle karşılaşacağım diye korkarak açıyorum hep ama bir mesele yok, üç istasyon da yayında. RTÉ istasyonu, İstikrar Partisi'nin borazanı olarak saat başı hükümet onaylı haberler veriyor, aralarda tarım yöntemleri, basit tamirat, giderek derme çatma hale gelen ülkemizde hayata tutunma yolları gibi bilgilendirici programlar yayınlıyor. Bugünkü programda kırık kolu atele alma konusu tekrar işlendiği için İrlanda'nın son özel radyosu JKFM'in müzik yayınına dönüyorum. Ne çıkacağı belli olmuyor, tabii en yeni şarkı beş yıllık. Damon MacNish and the Sinking Ship'in "Exocets For Breakfast" parçasının nakaratını duyunca, grubun solistiyle tanıştığım Kolombiya'daki partiye gidiyor aklım, yoksa Mexico City'de miydi? Crispin de oradaydı yanlış hatırlamıyorsam. Sıradaki parçayı da biliyorum: "Memories Can't Wait" Talking Heads. Fakat bana Vinny Costello'yu hatırlattığı için, üçüncü kanal olan Radyo Pearl Island. Bu, Cork'un dışından, Ringaskiddy'deki Çin İmtiyazı'ndan yayın yapıyor. Genellikle Mandarin dilinde yayın, fakat İngilizce olarak uluslararası haber bülteni de geçiyor, eğer internet dizisi kopmuşsa İstikrar'ın sansürüne uğramamış haberleri almanın tek yolu burası. Tabii bu radyo da Çin yanlısı yayın ya-

pıyor –Ed olsa "apaçık propaganda" derdi– dolayısıyla Çin-Fransa konsorsiyumu yapımı olup beş yıl önceki kazadan sonra yabancı işletmecinin yarı erimiş reaktörü Britanya'ya terk ederek kaçtığı Hinkley E hakkında tek kelime edilmeyecek. Bu gece İngilizce haber yok ama Çinli spikerlerin sesi sinirlerimi yatıştırıyor, kaçınılmaz olarak Jacko'yu ve neredeyse yirmi yıl önce New York'un içinde ve dışında Muvakkitlerle geçirdiğim günleri, geceleri hatırlatıyor...

Şapel, çatışma, labirent... Evet, bunların hepsinin yaşandığına inanıyorum fakat gördüklerimi tasvir etmeye kalksam sansasyon peşinde, delirmiş, malı kötü çıkmış gibi anlaşılacağımı biliyorum. Sadece daha uçuk kısımlarını hatırlıyor olsam, Empire Otel'deki odamda uyansam, kâbus gördüm veya gıda zehirlenmesi geçirdim, hafıza kaybı "olgusu" yaşıyorum ya da hatıralar uydurdum diyebilirdim. Fakat öyle geçiştiremeyeceğim daha bir sürü şey var. Mesela, gölge kuşlarının uçtuğu kubbeli odada altın elmaya dokunduktan sonra muazzam bir baş dönmesiyle kaybolup otel odamda değil 119A'nın galerisinde, ortaparmağımla Bronzino tablosundaki altın elmaya dokunur halde uyanmam, bir kumrunun pervazda gugukluyor olması ve Muvakkitlerin hiçbirinin görünmemesi gibi. Mutfaktan mermer merdane aşırılmıştı. Constantin bizi labirentte pusuya düşürünce dizlerim yaralanmış, kabuk bağlamıştı. Marinus'un neden başımda benimle geri gelmediğini hiç öğrenemedim; altın elma tek kişilik biletti belki. Sonunda, akşam çöküp dost Zamansızlardan hiçbiri görünmeyince, taksiye binip Central Park'ı geçerek otelime döndüğümde, bütün haftalık konaklama masrafımın bir başkasının kredi kartıyla ödendiğini öğrendim. New York'ta bir resepsiyon memuru "Hesabınız ödendi" diyorsa, her iddiasına girebilirsiniz ki rüya görmüyorsunuz.

Yani tamam, oldu bunlar, fakat olağan hayat olağan hızın-

da devam etti ve dün yaşadığınız paranormal maceralarla hiç ilgilenmedi yarın. Taksici için ben, kontrol etmezse arka koltukta gözlüğünü unutacak onlarca LaGuardia havaalanı müşterisinden biriydim. Aer Lingus kabin memuru için, ekonomi sınıfında kulaklığı arızalı orta yaşlı kadın yolculardan biriydim. Tavuklarım için, onları darıyla besleyip yumurtalarını çalan iki ayaklı bir devim. Manhattan'daki "kayıp hafta sonunda" tarih boyunca sadece birkaç yüz kişinin gördüğü bir varoluş şekliyle yüzleşmiş olabilirim ama ne faydası var? Kimseye anlatamam ki. Aoife hatta Sharon bile "Bunlara inandığına inanıyorum ama acaba bir doktora mı görünsen..." derlerdi.

Devamı gelmedi. Marinus o kubbeli odadan kaçabildiyse bile bir daha hiç ortaya çıkmadı, bundan sonra da çıkmayacak. 119A'nın sokak görünümüne baktım birkaç kez, yüksek taş binayı ve şekilleri farklı pencerelerini gördüm, demek hâlâ bir bakıcısı var. Amerika dağılırken bile New York emlak piyasası gücünü koruyor. Fakat hiç geri dönmedim, kimin oturduğuna bakmadım. Bir kere Üç Hayat Kitabevi'ni aradım cihazımdan, bir tezgâhtar açınca korkup kapattım Inez hâlâ üst katta oturuyor mu diye soramadan. Sharon'ın, posta servisi kapatılmadan önce bana gönderdiği son kitap, Ay'da yürüyen on iki Apollo astronotu hakkındaydı ve ben Alacakaranlık'ta geçirdiğim zamanı biraz buna benzetmiştim. Dünya'ya döndükten sonra ya o diğer âleme, psikosoterikaya ve 119A'ya ve Muvakkitliğe dönmeye çalışarak ağır ağır aklımı yitirebilir, ya da "Oldu bir şeyler ama geçti" deyip aile hayatının olağan akışına bırakabilirdim kendimi. Başlarda, ruhların bir Alacakaranlık düzlüğü üzerinden Son Deniz dedikleri boşluğa göçmekte olduklarını düşünürken, ne bileyim, Kilcrannog Güzelleştirme Derneği'nin genel kurul tutanağını yazabilecek miyim, yeni çocuk parkı için yapılacak hibe başvurusunu konuşabilecek miyim, emin olamadım, ama

sonra baktım ki oluyor. On altıncı yaş günümden birkaç hafta önce, Wembley Stadyumu'nun gölgesindeki kürtaj kliniğinde benim iki katı yaşımda bir kadınla karşılaşmıştım. O mağrur, metindi. Ben ise zırıldayan bir derbeder. Sigaraları uç uca eklerken, "İnsan hayatta nelere göğüs geriyor şaşarsın güzelim" demişti bana.

Hayat onun doğru söylediğini öğretti bana.

... Rüyamda Zimbra havlıyor. Sobanın yanındaki koltuğumda uyanıyorum ve Zimbra hâlâ havlıyor yan kapının önünde. Sersemlemiş kalkıp yaması yarım kalmış çorabı bırakıyor, kapıya doğru yürüyorum. "*Zimbra!*" Fakat Zimbra beni duymuyor; zaten Zimbra, Zimbra bile değil, kadim düşmanının kokusunu almış bir ilkel köpek. Biri mi var dışarıda? Keşke şu güvenlik projektörü hâlâ çalışıyor olsaydı. Zimbra havlamaya bir saniye ara verince, tavukların telaşını işitebiliyorum. *Tilki olmasın ne olur!* Feneri alıyorum, kapıyı azıcık aralıyorum ama köpeğimiz dışarı fırlayıp kümesin dibinde muhtemelen tilkinin kazmış olduğu deliği eşelemeye başlıyor. Üzerime topraklar yağıyor, tavuklar ise kümeslerinin tel duvarlarına vuruyorlar kendilerini çılgınca. Feneri içeri tutuyorum, görünürde tilki yok ama Zimbra'nın da kuşkusu yok. Bir tavuk ölüsü, iki, üç; biri can çekişiyor; ve işte follukların üstünde bir kızılımsı bulanıklığın kafasında iki misket. On beş kiloluk Alman Çoban ve Labrador ve daha kim bilir neler kırması Zimbra, zorlanarak kümese girip folluğa fırlıyor, folluk devrilirken tavuklar kanatlanıp ciyaklayarak kümeste çırpınıyorlar. Tilki kamçı hızıyla deliğe atıyor kendini, hatta Zimbra dişlerini boynuna geçirmeden önce başını dışarı bile çıkarabiliyor. Kısacık bir an tilkiyle göz göze geliyoruz, sonra içeri çekiliyor, sallanıyor, fırlatılıyor, tepeleniyor. Ondan sonra boğazı parçalanıyor ve olay bitiyor. Tavukların paniği sürerken biri dalaşın bittiğini fark ediyor,

bunun üzerine hepsi birden sakinleşiyor. Burnu kan kırmızı Zimbra, avının başında dikiliyor. Yavaş yavaş o kendine dönüyor, ben kendime dönüyorum. Kapı açılıyor, Refik sabahlığıyla karşımda. "Ne oldu Holly? Zim çılgın gibi bağırıyordu."

"Tavuk kümesine tilki girmiş canım."

"Hastir be!"

"Ne biçim konuşuyorsun Refik?"

"Pardon. Kaç tavuk öldürmüş?"

"İki üç galiba. Zim de onu öldürdü."

"Bakabilir miyim?"

"Hayır. Tilki ölüsü işte."

"Ölen tavukları yiyebilir miyiz bari?"

"Riski büyük. Kuduz salgın var."

Refik'in gözleri daha da büyüyor: "Seni ısırmadı ya..."

Canım benim. "Hadi yatağına dön delikanlı. Ben iyiyim, korkma."

İyi sayılırım. Refik süklüm püklüm yukarı çıktı, Zimbra'yı da kapattım. Üç değil dört tavuk ölmüş ki orta ölçekte bir kayıp; cuma pazarındaki en iyi değiştokuş malım, Lorelei ile Refik'in ana protein kaynağı yumurta çünkü. Zimbra iyi görünüyor ama umarım veterinerlik bir durumu yoktur. İnsanlar için bile sentetik ilaçlar zor bulunuyor, köpeklerin ne haddine? Işığı kısıyorum, Declan O'Daly'nin patates votkasını çıkarıyorum ve kendime babamın uykuluk diyeceği bir içki koyuyorum. Alkol sinirlerimi dağlarken ihtiyar ellerimin terslerine bakıyorum. Çıkık tendonlar, yılankavi damarlar tene sarılmış. Sol elim biraz titrek bugünlerde. Çok değil. Mo fark etti ama görmemiş gibi yapıyor. Lol ve Refin gözünden bakınca bütün yaşlılar titrek olduğu için onlara mesele değil. Battaniyemi üstüme alıyorum Kırmızı Başlıklı Kız'ın büyükannesi gibi, farklı da değilim kurtların giderek çoğaldığı, iyi yürekli oduncuların soyunun tükendiği bu dünyada. Dışarısı

ısırıyor. Yarın Fitzgerald'ın barında Martin'e sorarım bu kış kömür gelecek mi diye, gerçi bana vereceği cevabın "Gelirse gelir, Holly" olacağını biliyorum. Kadercilik zayıf bir antidepresan olsa da, Dr. Kumar bundan kuvvetlisini yazamıyor. Yan pencereden, Mizen yarımadasının üzerinde yükselen dolunayın bahçeme tozlu bir ışık serptiğini görüyorum. Yakında soğanları toplayıp karalahana ekmem lazım.

Pencerede, büyük teyzesinin koltuğunda oturmakta olan ihtiyar bir kadının yansımasını görüp "Git yat artık" diyorum ona. Kalçamdaki çekmeye aldırmadan zar zor ayağa kalkıyorum fakat deniz süprüntüsü tahtalardan yapıp şifonyerin üzerine koyduğumuz minik sandukanın önünde bir an duruyorum. Bunu beş yıl önce, Giga Kasırga'nın ardından kederle en uyuşuk günlerimde yaptım. Lorelei deniz kabuklarıyla süsledi. İçinde Aoife'yla Örvar'ın fotoğrafı var fakat bu gece parmağımı üstüne sürmekle yetiniyorum, Aoife'nın saçını okşarken ne hissettiğimi hatırlamaya çalışarak.

"Mışıl mışıl uykular, tatlı tatlı rüyalar hayatım."

27 Ekim

Ölen dört tavuğu yolmak için şafaktan önce kalktım. On iki tavuğumuz kaldı. Çeyrek yüzyıl önce Dooneen Çiftlik Evi'ne ilk taşındığımda, öleceğimi bilsem tavuk yolamazdım. Şimdi tavuğu sersemletmem, kafasını kesip içini temizlemem, annemin Guinness biralı yahni yapması kadar alışkın hareketlerle. Mecburiyetler bana öğürmeden tavşan yüzüp terbiyelemeyi bile öğretti. Yoluk tüyler bir eski gübre çuvalını doldurduktan sonra, tavuk ölülerini el arabasına koyup kümesten geçerek bahçenin öbür ucuna yürüyor, tilkinin ölüsünü de orada atıyorum tek tekerlekli cenaze arabama. Tilki erkekmiş. Tilkinin kuyruğuna dokunma diyor Declan. Her

bir tüyünde başka hastalık gizli bakteriyolojik silahmış. Pire de vardır üzerinde, zaten pireler, keneler, bitler yeterince dert açıyor başımıza. Parçalanmış boğazını görmezseniz tilki güzellik uykusuna yatmış gibi. Dişlerinden biri hafifçe çıkmış, altdudağına batıyor. Ed'in dişi de böyleydi. Yavrusu, eşi var mı diye meraklanıyorum. Yavruları onun hiç dönmeyeceğini anlayacaklar mı, kalpleri yerinden sökülmüş gibi mi olacak, yoksa hiç üstünde durmadan yiyecek aramaya devam mı edecekler, bilmiyorum. Edebileceklerse, kıskanırım onları.

Deniz bu sabah çalkantılı. Birkaç yüz metre açıkta yunus gördüm sanıyorum ama bir daha baktığımda yoklar, emin olamıyorum. Rüzgâr hâlâ doğudan değil batıdan esiyor. Düşünmesi bile korkunç ama eğer Hinkley'den radyoaktif madde saçılıyorsa, rüzgârın ne yöne estiği ölüm kalım meselesi olabilir.

El arabasının sevimsiz yükünü beton rıhtımın ucundan denize döküyorum. Tavuklarımıza isim vermem çünkü insanın isim koyduğu bir şeyin kafasını koparması daha zor, ama korku içinde ölmüş olmalarına da üzülüyorum. Katilleriyle birlikte körfezin açıklarına doğru sürükleniyorlar şimdi.

Tilkiden nefret etmek istiyorum ama içimden gelmiyor.

Hayatta kalmaya çalışıyordu sadece.

Eve döndüğümde Lorelei mutfakta, kendisinin ve Refik'in öğle yemeği için dünkü ekmeklerin üzerine tereyağı sürüyor. "Günaydın anneanne."

"Günaydın. Kurutulmuş yosun da var. Bir de şalgam turşusu."

"Sağ ol. Ref söyledi tilkiyi. Uyandırsaydın keşke beni."

"Hiç lüzumu yoktu yavrum. Ölü tavuğu diriltemezsin, tilkiyi de Zim halletti." Tarihi hatırladı mı bilmiyorum. "Eski barakanın teneke parçaları duruyor hâlâ. Kümesin etrafında toprağa batırmaya çalışacağım."

"Olabilir. Tilkiden çok tilkisin gerçekten."

"Bu laf cambazlıklarını Ed Dedenden almışsın hep."

Bunları söylediğim zaman hoşuna gidiyor. "Şey, bugün..." umursamazmış gibi konuşmaya çalışıyor "...annemle babamın yıldönümü. Yirmi Yedi Ekim."

"Öyle canım. Tütsü yakmak ister misin?"

"Evet, lütfen." Lorelei küçük sandukaya gidip ön tarafını açıyor. Fotoğrafta Aoife, Örvar ve on yaşındaki Lorelei, L'Anse aux Meadows'da bir kazı sahasının önündeler. 2038'in ilkbaharında, öldükleri yıl çekilmiş ama yeşilleri sarıları şimdiden soluyor, mavileri kırmızıları dağılıyor. Yeni baskısını yaptırmak için paraya acımam ama ne elektrik var ne mürekkep kartuşu, ne de kopyasını çıkaracak bir orijinali. Bizim temkinsiz kuşaklar bütün hatıralarını internete emanet ettiği için, '39 Çöküşü toplumsal bir felç gibi indi hepimize.

"Anneanne?" Bana aklım başımdan gitmiş gibi bakıyor.

"Pardon canım, şeye daldım da, eee..." Sırf boşluk oluyor sık sık.

"Tütsülerin durduğu kutu nerede?"

"Ha. Toparladım oraları. Sağlam bir yere koydum. Şeye..." Bu daha mı sık oluyor son günlerde? "Sobanın üstünde kutu."

Lorelei tütsü çubuğunu sobada tutuşturup minik alevi üflüyor. Mutfağı geçip tütsüyü sandukanın içindeki tutacağına koyuyor. Rafta, Aoife'nın Lorelei'e verdiği bir Roma sikkesi ve Örvar'a büyükbabasından kalan bir kurmalı kol saati var. Sandal ağacı dumanının köz halindeki uçtan kıvrım kıvrım çözülmesini izliyoruz. Sandal ağacı da eski dünya kokularından. Bunu ilk yıldönümünde yaptığımızda dua ve şiir de hazırlamıştım kendimce, ama kendimden geçerek ağlamaya başladığımda Lorelei'in aklı başından gitti, o zamandan beri de karşısında biraz durup kendi hatıralarımızla baş başa kalmak üzere adı konulmamış bir anlaşma yaptık. Beş yıl önce Cork Havaalanı'ndan uğurladığımı hatırlıyorum on-

ları; sıradan insanların mazot alıp araba kullanabildiği, uçağa binebildiği son yıldı, gerçi bilet fiyatları adeta uçmuştu, Örvar'ın biletini Avustralya Hükümeti almasa gidemeyeceklerdi. Aoife, teyzesi Sharon'la eniştesi Peter'ı görmeye gidiyordu, onlar yirmilerde Byron Körfezi'ne taşınmışlardı, umarım hâlâ iyilerdir; çünkü Avustralya'dan on sekiz aydır hiç haber dizisi alınamıyor, doğru dürüst bir şey duyulduğu da yok. Ne kadar kolay, anında mesajlaşırdık dünyanın dört bir yanındakilerle. Lorelei elimi tutuyor. Suçiçeğine yakalanmasa o da gidecekti annesi ve babasıyla; Aoife'yla Örvar o yıl Dublin'de oturuyorlardı, arabayla bana getirmişlerdi. Teselli ikramiyesi olarak anneanneyle iki hafta.

Beş yıl sonra, ağlamamak için derin bir nefes alıyorum sarsılarak. Sadece Aoife'ya bir daha sarılamayacak olmak değil mesele; sırf hayatımızın rahatını bozmayalım diye tarumar ettiğimiz topraklar, erittiğimiz buzullar, yolunu değiştirdiğimiz Gulf Stream, kuruttuğumuz nehirler, su altında bıraktığımız kıyılar, çöple tıkadığımız göller, soyunu kuruttuğumuz türler, yok ettiğimiz tozlaşma böcekleri, israf edilen petrol, etkisizleştirdiğimiz ilaçlar, başımıza getirdiğimiz yalancılar... İnsanlar Karartma'dan, atalarımızın veba salgınından söz ettiği gibi, sanki bir doğal afetmiş gibi söz ediyorlar. Fakat yaktığımız her depo benzinle kendimiz getirdik bunu başımıza. Benim neslim, Dünyanın Nimetleri Lokantası'nda tıka basa yerken, hesabı ödemeden kaçacağını, torunlarına asla kapanmayacak bir borç bırakacağını pekâlâ bilen ama inkâr eden bir nesildi.

"Çok üzgünüm Lol." İçimi geçirip etrafımda kâğıt mendil aradıktan sonra, dünyamızda artık kâğıt mendil olmadığını hatırlıyorum.

"Üzülme anneanne. Annemle babamı hatırlamak güzel şey."

Yukarıda Refik sahanlıkta sekerken –muhtemelen aya-

ğına çorap geçirirken– Mandarince şarkılar söylüyor. Kordon'daki çocuklar arasında Çinli gruplar, benim gençliğimde Amerikan New Wave gruplarının olduğu kadar popüler.

"Biz biraz daha şanslıyız sanki" diyor Lorelei sessizce. "Annemle babam hiç... Yani bir anda oldu bitti işte, üstelik yan yanaydılar, biz de olanları biliyoruz. Ama Ref..."

Aoife'yla Örvar'a bakıyorum. "Seninle çok gurur duyarlardı Lol."

Sonra Refik merdivenin başında beliriyor. "Bulamaca koyacak bal var mı Lol? Bu arada günaydın Holly."

Çantaları toplayıp beslenmeleri sardıktan, Lorelei'in saçını örüp Refik'in insülin pompasını kontrol ettikten, mavi kravatını –Kilcrannog'daki okulun ısrarla talep edebileceği son üniforma parçası– iki kez çözüp bağladıktan sonra yola çıkıyoruz. Son yirmi beş yılda güney yamacına her mevsimde, her hava şartında, her ruh halinde neredeyse her gün baktığım Caher Dağı karşımızda yükseliyor. Çalılı, taşlık, makilik yükseklerinde bulutların gölgeleri geziniyor. Biraz daha altında beş dönümlük Monterey çamı korusu var. Sharon'la benim burada yetmişli yıllarda geçirdiğimiz yaz tatillerinde oynarken bile müzelik halde olan büyük puseti itiyorum.

Mo kalkmış. Ön kapısına geldiğimizde çamaşır ipine çamaşır asıyor, üzerindeki balıkçı kazağını öyle bir çekiştirmiş ki sabahlık kadar uzamış. "Günaydın komşular. Gene geldi cuma. Haftalar nasıl geçiyor hiç anlamıyorum." Beyaz saçlı emekli fizikçi değneğini alıp kabaca biçilmiş çimenleri geçerek bana boş tayın kabını veriyor kasabaya götürmem için. "Şimdiden teşekkürler" diyor, "Rica ederim" diye cevap verip Lorelei, Refik ve benimkinin yanına pusete bırakıyorum.

"Çamaşırına yardım edeyim Mo" diyor Lorelei.

"Çamaşırı hallediyorum da Lol, buradan kalkıp ta şehre..." ufacık Kilcrannog köyüne verdiğimiz payeye bakın "...inmek zor geliyor. Anneannen benim tayınımı da almasa ne yapar-

dım bilmiyorum." Mo değneğini kederli bir Chaplin gibi çeviriyor. "Aslında biliyorum: Acımdan ölürdüm."

"Yok canım" diyorum ona. "O'Daly'ler bakardı sana."

"Dün gece bir tilki tavuklarımızı boğdu" diyor Refik.

"Çok fenaymış." Mo bana bakıyor, omuzlarımı silkiyorum. Zimbra koklaya koklaya Mo'nun yanına kadar gidip kuyruğunu sallıyor.

"Neyse ki bütün kümesi boğmadan Zimmy öldürdü onu" diyor Refik.

"Bak sen." Mo, Zimbra'nın kulağının arkasını kaşırken dizlerinin bağını çözdüren noktasını buluyor. "Operada neler olmuş neler..."

"Dün gece internet çalıştı mı hiç?" diye soruyorum aslında *Hinkley Burnu reaktöründen haber var mı*, demek isteyerek.

"Resmi dizilere bağlanabildim birkaç dakika. Bildiğin demeçler." Çocukların yanında daha fazla konuşmuyoruz. "Ama uğra sonra."

"Biz gelene kadar Zimbra'ya bakar mısın Mo?" diyorum. "Dün gece tilkiyi öldürdükten sonra *Vahşetin Çağrısı*'na kapılıp gitmesin de."

"Tabii ki bakarım. Lorelei sen de Bay Murnane'e söyler misin, pazartesi köye inip fen dersini vereceğim. Cahill O'Sullivan o gün atlı arabasıyla gidiyormuş, beni de bırakacak. Sheba Kraliçesi gibi tahtırevanlarla taşınacağım! Hadi ben sizi daha fazla tutmayayım. Gel bakalım Zimbra, bakalım geçende gömdüğün incik leşini bulabilecek misin?"

Sonbahar kışa dönüyor. Olgunlaşmanın ve sarının yerini ıslak ve soğuk alıyor, ilk don da yakında gelir. 2030'ların başında mevsimler tam delirdi, yazın don olmaya, kışın kuraklık görülmeye başladı, fakat son beş yıldır uzun ve kurak yazlar, uzun ve fırtınalı kışlar yaşıyoruz, baharlar da aceleyle geçip gidiveriyor. Kordon'un dışında traktörlerin soyu tükenmek üzere, rekolte yerlerde sürünüyor, iki gece önce de

RTÉ'de Meath civarındaki çiftliklerin atla çekilen sabanlara döndüğünü söylediler. Refik önden gidiyor son kalmış böğürtlenleri toplayarak, Lorelei'e de toplamasını söylüyorum. Tayın kutularından vitamin takviyesi artık çok nadiren çıkıyor. Hiç değilse bu çalılar eskisi gibi iştahlı büyüyor ama yakın zamanda budamazsak ana yola giden patikamız Uyuyan Güzel'in şatosu gibi dikenlerle çevrilecek. Declan'a veya Cahill'e bir söylemek lazım. Birikintiler derinleşiyor, çamur iyice balçık, Lorelei'in bana yardım etmesi gerekiyor puseti itmek için. Daha fenası, keşke para her kapıyı açıyorken şu patikaya taş döşetseydim. Keşke daha büyük, daha derin, daha geniş depolar yaptırsaydım da, ama geçici kesintilerin kalıcıya döndüğünü iş işten geçtikten sonra öğrendik.

Mo'yla evlerimizin depolarına su taşıyan pınardan geçiyoruz. Yağmurlardan sonra gürül gürül akıyor ama geçen yaz bir hafta tek damla akmadı. Pınarın önünden her geçişimde, büyük teyzem Eilish'in ben küçükken anlattığı Aykırı Peri Kıllı Mary hikâyesini hatırlıyorum. Bu pınarda yaşayan Peri Mary öyle kıllıymış ki diğer periler ona hep gülermiş, o da pislik olsun diye insanlar ne dilerse tersini yapmaya başlamış. Yani dileğini elde etmek için ne istiyorsan tam tersini dilemen gerekirmiş. "Keşke hiç kaykayım olmasa" dersen kaykayın olurmuş mesela. Bu böyle biraz yürüdükten sonra Kıllı Mary duruma uyanmış, bu sefer bir kişinin dilediğinin tam tersini yaparken bir başkasının dilediğini yapmaya başlamış. "Kıssadan hisse kızım" diyor büyük teyzem Eilish altmış yıl uzaktan, "bir şey istiyorsan aklını kullanarak, kolunun kuvvetiyle alacaksın. Perilere merilere bulaşma."

Fakat bugün, tilkiden mi Hinkley'den mi bilinmez, bir şansımı deniyorum: *Aykırı Peri Kıllı Meri: Yavrularımın ömrü uzun olsun lütfen.*

Lorelei dönüp "İyi misin anneanne?" diye soruyor.

Dooneen patikasının ana yola bağlandığı yerde sağa dönüp az sonra Knockroe Çiftliği sapağını geçiyoruz. Çiftlik sahibi Declan O'Daly'yle karşılaşıyoruz, el arabasında saman götürüyor. Declan elli yaşlarında, Branna'yla evli, büyük iki oğlundan başka Lorelei'in sınıfında bir kızı var, iki düzine kadar Jersey ineği ve iki yüz baş kadar koyunu var, bunlar yarımadanın daha kayalık ve otlak ucuna yayılıyor. Dar alnı, kıvırcık sakalı ve yıpranmış suratı ona tohuma kaçmış Zeus havası verse de, Mo'yla bana çok yardımcı oldu ve burada olmasından çok memnunum. "Kocaman sarılırdım size" diyor tarladan yola doğru yürürken lekeli tulumu içinde, "ama ineklerden biri bir tepti, tezek içinde kaldım. Ne gülüyorsun" diyor şakadan öfkeyle "Refik Bayati? Gelirsem oraya üstümü başımı sana silerim ha!"

Refik kıkır kıkır arkama saklanırken Declan tezeğe bulanmış bir Frankenstein gibi üzerimize üzerimize yürüyor.

"Lol" diyor Declan, "Izzy çok özür diledi, köye erken gitmesi gerekti, halasının Konvoy'a verilecek sebzeleri kasalamasına yardımcı olacak. Bize yatıya gelecekmişsin diye duydum."

"Evet, müsaitseniz" diyor torunum.

"Canım futbol takımı gibi gelmiyorsunuz ya."

"Yine de sofraya bir tabak daha koymanız güzel" diyorum.

"Süt sağan misafirlerimize soframız her zaman..." Declan susup başını göğe kaldırıyor.

"*O ne öyle?*" Refik gözlerini kısarak Killeen Tepesi'ne bakıyor.

Bir şey göremiyorum ama metalik bir vızıltı duyuyorum, Declan da "Vay vay, şuna bakar mısınız?" diyor.

Lorelei inanamayarak "Uçak mı bu?" diye soruyor.

Gördüm. Uzun ince, motorlu bir planör. Önce büyük ve uzakta olduğunu sanıyorum, sonra küçük ve yakında olduğunu görüyorum. Seefin ve Peakeen Vadileri üzerinden Atlantik'e doğru uçuyor.

"Dron bu" diyor Declan sesi çatlayarak.

"*Muhteş*" diyor Refik büyülenmiş halde. "Gerçek İHA gördük be!"

"Yahu ben yetmiş beş yaşındayım" diye hatırlatıyorum ona aksi bir sesle.

"İnsansız Hava Aracı" diye açıklıyor bana. "Uzaktan kumandalı uçak gibi, kameraları var. Bazılarında füze de oluyor ama bu çok ufak tefek. İstikrar'da var birkaç tane."

"Burada ne işi var?" diye soruyorum.

"Yanılmıyorsam" diyor Declan, "gözetleme yapıyor."

Lorelei, "Niye kimse bizi gözetlesin ki?" diye soruyor.

Declan'ın sesi endişeli: "Mesele de o ya."

"Ben Su ile Toprak'ın kızıyım" diye okuyor Lorelei, pas tutmuş eski elektrik trafosunu geçtiğimiz sırada,

> "Sema'nın emzirip büyüttüğü,
> Okyanusların sahillerin teninden geçerim;
> Değişirim belki, ama bilmem ölümü."

Bay Murnane neden "Bulut" şiirini seçti merak ediyorum. Lorelei ile Refik tek değil; Kilcrannog'daki çocukların çoğunun annesi veya babası öldü Karartma çökerken. "Ya yine unuttum burasını anneanne..."

"Çünkü yağmurdan sonra..."

"Hah, hatırladım.

> Çünkü yağmurdan sonra pirüpak olur
> Yedi kat bağrı cennetin;
> Rüzgârlarla, kavisli ışınlarıyla güneşin..."

"Eee...

> Masmavi gökkubbe inşa edilir..."

Fark etmeden gökyüzüne bakmışım. Hayalimde hâlâ maviliklerin ortasına minicik, parıldayan bir uçak yerleştirebiliyorum. İHA gibi koca adam oyuncağı değil, gerçi o da etkileyiciydi ama gerçek yolcu uçağı, arkasında önce keskin bir çizgi, giderek atılmış pamuk gibi yayılan buhar izleriyle. Ne zaman gördüm en son? İki yıl önce herhalde. Refik'in yüzünde çok acayip bir ifadeyle koşa koşa geldiğini hatırlıyorum, kötü bir şey oldu sandım ama kolumdan tutup dışarı çekti beni, havayı gösterdi: "*Baksana, baksana!*"

İleride bir sıçan patikaya çıkıp duruyor, bizi izliyor.

"Kavisli ne demek?" diye soruyor Refik yerden taş alırken.

"Kıvrımlı demek" diyor Lorelei. "Dışa doğru kıvrım yapan gibi."

"Mesela Declan'ın göbeği kavisli mi?"

"Eskiden daha da kavisliydi ama bırak da Lol okusun Bay Shelley'yi."

"'Bay' Shelley mi?" Refik inanmamış duruyor. "Shelley kız ismi ama."

"Soyadı o" diyor Lorelei. "Tam adı Percy Bysshe Shelley."

"Percy mi? Bysshe mi? Annesi babası nefret ediyordu herhalde çocuktan. Okulda manyak alay etmişlerdir." Taşı sıçana atıyor. Az farkla ıskalıyor, sıçan koşup çalılara saklanıyor. Eskiden olsa Refik'e hayvanlara taş atılmaz, derdim ama Sıçan Gribi salgınından bu yana kurallar değişti. "Hadi devam et Lol" diyorum. "Oku."

> "Hatırlıyorum galiba gerisini.
> Kendi abideme gülerim sessizce,
> Sonra yağmurun dehlizlerinden
> Rahimden çıkan çocuk, mezardan çıkan ruh gibi
> Yükselir, yine yıkarım abidemi."

"Mükemmel. Babanın da ezberi çok iyiydi."

Refik bir fuşya çiçeği koparıp balını emiyor. Bazen onun yanında Örvar'dan bahsetmememem gerektiğini düşünüyorum çünkü Refik'in babasını hiç tanımadım. Fakat Refik aldırmamış gibi: "Rahim bebeğin anne karnında içinde durduğu şey, değil mi Holly?"

"Evet" diyorum oğlana.

"Peki 'abi deme' ne demek?"

"Abide. Genellikle savaşta ölmüş bir kişi için yapılan anıttır."

"Başta ben de anlamamıştım ama" diyor Lorelei, "sonra Mo açıkladı. Ölmeyi, dirilmeyi, yağış döngüsünü anlatıyor. Yağmur yağdığı zaman bulut tükenir, yani bir nevi ölmüş olur, rüzgâr ve güneş çıkıp mavi gök kubbeyi inşa eder, o da bulutun abidesi olur, değil mi? Ama eski buluttan düşen yağmur denize karışır, buharlaşıp tekrar bulut olur, kendine dikilmiş abideye bakıp güler çünkü şimdi dirilmiştir. Sonra da mezar taşına doğru yükselip onu kırar. Anladın mı?"

Çalılardan havaya vanilya kokuları, kuş şakımaları saçılıyor.

"Aman biz iyi ki 'Sihirli Ejderha Puff'ı okuyoruz" diyor Refik.

Okulun kapısında Refik bana "Hoşça kal!" deyip insansız hava aracı taklidi yapan sınıf arkadaşlarının arasına koşuyor. Arkasından "İnsülin pompana dikkat et!" diye seslenesim geliyor ama tek yedeğimiz kaldığını biliyor zaten, arkadaşlarının önünde niye rezil edeyim?

Lorelei, "Akşama görüşürüz anneanne, dikkatli ol pazarda" diyor yetişkin oymuş da zayıf durumdaki benmişim gibi, sonra okulun kapısında bekleşen kadınlığına ramak kalmış kız topluluğuna karışıyor.

Müdür yardımcısı Tom Murnane beni görüp yanıma geliyor. "Holly, ben de seninle konuşmak istiyordum. Lorelei ile Refik'in din dersine katılmamasında kararlı mısın? Yeni pa-

pazımız Brady bugün kilisede Kitabı Mukaddes okumalarına başlayacak da."

"Bir sakıncası yoksa bizimkiler girmesin Tom."

"Hiç sakıncası yok. Seninkiler gibi sekiz dokuz kişi daha var, topluca proje yapacaklar güneş sistemi üzerine."

"Projede Dünya mı Güneş'in çevresinde dönecek, Güneş mi Dünya'nın?"

Tom espriyi anlıyor. "Yorum yok. Mo nasıldı bugün?"

"Daha iyi, eksik olma. İyi ki de sordun, hafızam..." Dilimin ucunda "hafızam kevgir gibi" demek ama söylemiyorum çünkü artık esprisi kaçtı. "Pazartesi günü Cahill O'Sullivan at arabasıyla getirecekmiş, fen dersini verebilirim dedi eğer hâlâ istiyorsan."

"Verebilecekse versin tabii de, bileğini de çok zorlamasın, istiyorsa dinlenebilir daha." Ders zili çalıyor. "Ben kaçayım." Kaçtı bile.

Arkamı döndüğümde, Kilcrannog Belediye Başkanı Martin Walsh'ı görüyorum, kızı Roisin'e el sallıyor. Martin iriyarı, pembe suratlı, kısa beyaz saçlı bir adam, Noel Baba bar fedailiğine soyunmuş gibi. Eskiden hep tıraşlı dolaşırdı, ama on sekiz aydır tayınlardan tıraş bıçağı çıkmadığı için yarımadadaki erkeklerin çoğu öyle ya da böyle sakallı. "Günaydın Holly, nasılsın?"

"Fena değilim de Martin, şu Hinkley düşündürüyor beni."

"Hiç söyleme. Ağabeyinden haber alabildin mi hafta içi?"

"Bağlanmaya çalışıyorum ama ya internet yok, ya da dizi hemen kopuveriyor. Yani hayır, tehlike seviyesi Düşük Kırmızı olduktan bu yana Brendan'la konuşamadım. Bristol'ın dışında güvenlikli bir sitede oturuyor ama tampon bölgeden çok uzak değil, kapıdaki bekçinin de radyasyona faydası yok. Bu devirde ne yapacaksın, fıtratımızda var deyip geçiyoruz." Tanıdığım herkesin tehlike altında veya kolay kolay haber alınamayan bir akrabası var, fazla yakınmak ayıp sayılıyor.

"Roisin'i turp gibi gördüm az önce, kabakulak değil miymiş?"

"Yok, sadece bezleri şişmiş çok şükür. Dr. Kumar'ın elinde ilaç bile vardı. Köyümüzün sibernörologu nasıl, bileği iyileşti mi?"

"Toparlanıyor. Biraz önce çamaşır asarken gördüm."

"Çok iyi. Selamımı söyle mutlaka, olur mu?"

"Söylerim. Ben de sana bir şey soracaktım Martin, müsaitsen."

"Elbette." Martin bana yaklaşıp kulağı ağır işiten ben değilmişim de kendisiymiş gibi dirseğimden tutuyor, politikacıların seçimden haftalar önce üç yüz haneli köye gelip ihtiyarlarına yaranmaya çalışmaları misali.

"Kış gelmeden İstikrar kömür yardımı yapabilecek mi, haberin var mı?"

Martin'in yüzünden *Keşke bilsem*, okunuyor. "Buraya ulaşırsa, yapılır. Mesele yine aynı, Dublin'deki büyüklerimiz Kordon Bölgesi'ne bakıp bunlar zaten topraktan geçiniyorlar, deyip sırtlarını dönüyorlar. Ringaskiddy'deki kuzenim geçen hafta Polonya'dan kömür şilebinin limana girdiğini söyledi ama dağıtacak kamyonlara mazot bulunabilecek mi o ayrı konu."

"Ringaskiddy'yle Sheep's Head'in arasında hırsızdan geçilmediği için" diyor ansızın beliren Fern O'Brien, "kömürler patır patır dökülüveriyor kamyonlardan ne hikmetse. Çok umutlanma yani."

"Konuyu geçen gün" diyor Martin, "meclis toplantısında gündeme getirdik. Çocuklarla birlikte Caher Vadisi'ne torf kazmaya gideceğiz. Demircinin Ozzy bir alet yapmış –ne diyordu, kompresör– torf yığınlarını sıkıştırmak için, bu kadar bu kadar kütükler." Martin ellerini iki karış açıyor. "Kömürün yerini tutmaz ama hiç yoktan iyidir, beş dönümlük koruya dadanırsak iki güne sıfır dönümlük korumuz olur zaten. Kütükler kurusun, Fionn bir daha Knockroe Çiftliği'ne ma-

zot almaya giderken Mo'yla sana bıraktıracağım birer araba – oyunuzu kime verirseniz verin. Kara kış siyaset dinlemez, şurada yüz yüze bakıyoruz."

"Ben mevcut başkanımızdan memnunum" diyorum onu temin edercesine.

"Teşekkür ederim Holly. Bir oy, bir oydur."

"Ciddi bir muhalefet yok zaten, değil mi?"

Fern O'Brien, arkamdaki kilise duyuru panosunu işaret ediyor. Yaklaşıp elle çizilmiş, yeni asılmış büyük afişi okuyorum:

KARARTMA TAKTİRİ İLAHİDİR
İNANANLAR, ARTIK "YETER!" DEYİN
RABBİN PARTİSİ'NE OY VERİN
BELEDİYE BAŞKAN ADAYI MURİEL BOYCE

"Muriel Boyce mu? *Başkan mı olacakmış*? İyi de bu Muriel Boyce, ne bileyim..."

"Muriel Boyce'u hafife alma" diyor belgeselcilikten ıstakoz ve balık avcılığına dönmüş Aileen Jones, "Üstelik kasabamızın papazıyla da pek sıkı fıkılar, bir araya gelip 'Takdir' yazmayı beceremeseler de. Gericilikle dil bilmemek arasında yakın ilişki var, tecrübeyle sabittir."

"Peder McGahern kilisede siyaset yaptırmazdı sanki" diyorum.

"Asla" diye cevaplıyor Martin. "Ama Peder Brady'nin mayası farklı. Mesela bu pazar kilisede oturup rahibimizin Tanrı ancak Rabbin Partisi'ne oy verenlerin ailelerini esirger, deyişini dinleyeceğim."

"İnsanlar aptal değil ki" diyorum. "Yutmazlar bunu."

Martin, dünyadan haberim yokmuş gibi bakıyor bana. Son zamanlarda çok görüyorum bu bakışı. "İnsanlar can simidi ve mucize peşinde. Rabbin Partisi ikisini de vaat ediyor. Benim tek vaadim torf kütüğü."

"İyi de can simidi diye bir şey yok, ama torf kütüğü var. Sakın yılma. Sen hep akıllı kararlar verdin. İnsanlar, karşısındaki makul olunca dinler."

"Makul mü dedin?" Aileen Jones kederli bir sevinç içinde. "Bir doktor arkadaşım vardı Greg diye, 'Dindarlara akıl yoluyla laf anlatabilecek olsaydın dindar insan kalmazdı' derdi. Üstüne alınma Martin."

"Ben alınmayı çoktan geçtim" diyor belediye başkanımız.

Kilisenin sokağından yürüyüp Kilcrannog Meydanı'na çıkıyoruz. Karşımızda Fitzgerald'ın barı, köy kadar eski, alçak, köhne bir bina. Yüzyıllar içinde genişletildi, beyaza boyandı ama boyanalı epey oluyor. Saçaklarına, kirişlerine bir dolap çeviriyorlarmış gibi kargalar yuvalanıyor. Sağımızda mazot depomuz var, ben ilk yerleştiğimde Maxol benzin istasyonuydu; Toyotalarımızın, Kialarımızın, VW'lerimizin depolarını yarın hiç gelmeyecekmiş gibi orada doldururduk. Şimdi sadece çiftlikleri dolaşan Kooperatif tankeri kullanıyor. Solumuzdaki Kooperatif binasında yetkililer bugün tayın kutularını dağıtacak; meydanın güney ucunda da Büyük Salon var. Büyük Salon, Konvoy Günleri pazaryeri olarak da kullanılıyor. Martin puseti geçirebilmem için kapıyı tutuyor, içeri giriyoruz. Salon gürültülü ama fazla kahkaha yok bugün, Hinkley herkesin neşesine gölge düşürüyor. Martin sonra görüşürüz, deyip seçim işlerine koşuyor, Aileen yelkenlisinin metal parçalarını konuşmak için Ozzy'yi arıyor, ben de tezgâhları dolaşmaya başlıyorum. Tahta sergilerde Pearl Corp'un almayacağı yamuklukta elmalar, armutlar, sebzeler; ev yapımı beykın, bal, yumurta, marihuana, peynir, ev yapımı bira ve poitin, plastik kap kacak, örme kıyafetler, elden düşme kıyafetler, eski püskü kitaplar ve bir zamanlar hayır kurumuna bağışlayacağımız hatta çöpe atacağımız binbir şey. Yirmi beş yıl önce Sheep's Head yarımadasına taşındığımda, Batı Cork pa-

zarlarında köylü kadınlar çay saati için kek ve reçel satar, Batı Cork hippileri Hollandalı turistlere Yeşil Adam heykelleri itelemeye çalışır, orta sınıftan insanlar organik pesto, hurma ve buffalo mozzarella alırdı. Şimdi pazar, eski süpermarketlerin yerini aldı; tayın kutularından çıkan temel ihtiyaçlar dışında her şeyi buradan buluyoruz. Eski pusetlerimiz, pazar arabalarımız, market arabalarımızla çok değil beş-altı yıl önceki Lidl veya Tesco müşterilerinin gözü aç, tıraşsız, kozmetiksiz, karman çorman parodisi halindeyiz. Alış verişimizde, değiş tokuşumuzda kurnazlık, Çin yuanı ve Sheep's Head doları geçiyor – bunlar Durrus, Ahakista ve Kilcrannog belediye başkanlarının mühürlerini taşıyan numaralı metal diskler. Kırk sekiz yumurta karşılığında çamaşır da yıkanabilen ucuz Çin şampuanı; birkaç torba yosun tuzuyla karalahanaya, ördüğüm battaniyeyi bitirmek için boyasız Killarney yünü; kızılcık marmeladına karşılık –zaten kavanozları marmelattan daha değerli– kurşunkalem ve A4 kâğıt alıyorum, çocuklara ödev defteri dikeceğim, kullandıkları silinip yazılmaktan zar gibi kaldı; son olarak da içim elvermeyerek on beş yıldır kutusunda sakladığım lastik çizmeleri verip şeffaf muşamba alıyorum, bununla da üçümüze yağmurluk dikeceğim, bir de kış fırtınalarından sonra serayı onaracağım. Muşamba zor bulunduğu için Kip Sheehy başta tok satıcıyı oynuyor ama sugeçirmez çizme daha da zor bulunan bir şey; "Sağlık olsun" deyip yürümeye kalktığımda bir de üstüne yirmi metre akrilik ip ve bir deste diş fırçası koparıyorum. Refik'in dişlerinden endişeliyim. Hiç kimsenin diyetinde şeker diye bir şey kalmadı ama Cork'un batısında da dişçi yok artık.

Tom Murnane'in karısı Niamh Murnane'le konuşuyorum, kendir çuvallarda yulaf ve kuru üzüm yıkılmış bir masada oturuyor. İstikrar'ın öğretmenlere maaş ödeyecek yuanı kalmadığı için değiş tokuşa müsait gıdalar gönderiyor. Lorelei'e ped de

bulabilmeyi umuyordum, çünkü artık İstikrar'a göre temel ihtiyaçlar listesinde değil, fakat Şirket'in son gemisinden çıkmadığını söylediler. Branna O'Daly eski çarşafları şerit şerit kesip kullanıyor, sonra yıkıyoruz, çünkü eski çarşaf bile bulmak zor. Aklıma gelseydi de birkaç yıl önce koli koli tampon stoklasaydım... Neyse. Şikâyet etmek, Kordon'un dışında bir biçimde hayatta kalmaya çalışan üç küsur milyon insana ayıp.

Müştemilat tarafında, Fitzgerald'ın barında çalışan Sinead, kışın Büyük Salon'un ısınmasını da sağlayan ocakta hazırladığı sıcak içecekleri ve çorbayı dağıtıyor. Pusetimle yaklaşırken, Kooperatifin tamircisi Pat Joe kocaman yağlı elleriyle bir sandalye çekiyor bana, zaten artık oturmam lazım. Dooneen'den buraya yol her cuma biraz daha uzuyor yemin ederim, yanımdaki ağrı da eskisine göre daha yakıcı. Dr. Kumar'a sormam lazımdı ama kanserim uyanıyorsa o ne yapabilir ki? Tomografi filan yok artık, kemoterapi de. Eskiden web sitesi tasarlarken şimdilerde Ardahill'in eteklerindeki seralarda elma yetiştiren Molly Coogan'la kocası Seamus da masada oturuyorlar. Ortamdaki tek İngiliz olarak Hinkley hakkında bir şey bilip bilmediğim soruluyor ama istediklerini veremiyorum ne yazık ki.

İki üç gündür kimse İrlanda'dan dışarıya bağlanamadı. Fakat Pat Joe dün gece Doğu Cork'ta, Ardmore'da oturan kuzeniyle konuşmuş, birkaç dakikalığına sahne onun oluyor. Portekiz'den iki yüz mülteci gelmiş beş-altı tekneyle, metruk bir malikâneye yerleşmişler. "Adamlar sanki tapusunu almış" diyor Pat Joe çorbasıyla ilgilenirken, "babalarının malı gibi yerleşmişler. Neyse, Ardmore'un belediye başkanı bir heyet takmış peşine, malikâneye gitmiş, mültecilere kusura bakmayın, demiş, kışı burada geçiremezsiniz, kooperatifteki gıda, koruluktaki odun köylülere yetmiyor, iki yüz boğazı daha doyuramayız. İrikıyım bir herif çıkmış, gayet rahat silahı-

nı çekip sıkmış, *Kenny'nin şapkasını başından indirmiş,* kovboy filmlerindeki gibi!"

"Ay inanılmaz! İnanılmaz!" Teatral aile reisi Betty Power, Kilcrannog'un tütsülüğünü işletiyor. "Başkan ne yapmış peki?"

"Dungarvan'daki İstikrar garnizonuna ulak göndermiş, 'Yardım edin' demiş, ama karşılığında 'Ciplerin mazotu yok' demişler."

"*İstikrar* ciplerinin mi mazotu yok?" diye soruyor Molly Coogan telaşla.

Pat Joe dudaklarını büzüp başını sallıyor. "Tek damla yokmuş. Başkana 'Sen durumu idare et' demişler. Herifin elinde silah niyetine tel zımbadan başka bir şey yokken durumu nasıl idare edecek kim bilir..."

"Geçen hafta Cork Limanı'na" diyor Molly Coogan, "*Sun Yat-sen* –Çin konteymr gemilerine kutup güzergâhında eşlik eden Çin süperfırkateynlerinden biri– güvertesinde beş yüz askerle girmiş diye duydum. Güç gösterisi gibi gir şey."

"Bence bir sıfır eksik söyledin Moll" diyor yan masadan eğilen Fern O'Brien. Bizim Jude'un Bill o gün Ringaskiddy'de yüklemede çalışıyormuş kendi gözüyle görmüş, Çin bayrağının altında beş *binden* bir eksik bahriyeli yoktu diyor."

Yıllar önce ölmüş partnerim Ed'in haber niyetine söylenen bu balonlara gözünü nasıl devireceğini kafamda canlandırabiliyorum ama dahası da var çünkü konu Pat Joe'nun yengesinin Offaly'de çalışan kuzeninin Dublin Sanayi'de İstikrar Araştırmalar Merkezi'ndeki "yüksek mevkide" tanıdığına geliyor, diyormuş ki İsveçliler pasa dayanıklı, eşeysiz üreyen buğday genomunu çıkarmışlar. "Ben onların yalancısıyım" diyor Pat Joe, "ama partide bahara İrlanda'da buğday ekmek konuşuluyormuş. Milletin karnı doyarsa bozgunculuk da anarşi de azalır diyorlar."

"Beyaz ekmek" deyip iç geçiriyor Sinead Fitzgerald."Ne güzel olurdu."

"Keyfini kaçırmak gibi olmasın da Pat Joe" diyor Seamus Coogan, "sizin aynı tanıdık değil miydi Almanlar Sıçan Gribi'ne iyi gelen hap icat etmiş, Amerika Devletleri tekrar birleşmiş de başkan bütün NATO ülkelerine havadan battaniye, ilaç ve fıstık ezmesi yardımı gönderiyormuş diyen? Yoksa hani bir arkadaşın vardı, Youghal'da bir mülteciyle tanışmıştı da adam annesinin üzerine yeminler ediyordu bir Bermuda'da mı, İzlanda'da mı, Azor Adaları'nda mı nerede bir Teknotopya bulduğuna, yirmi dört saat elektrik ve su olduğuna, ananaslar bitter çikolatalar içinde yüzüldüğüne?"

Martin'in hayali can simidine dair söylediklerini düşünüyorum.

"Ben duyduklarımı söylüyorum o kadar" diyor Pat Joe burnunu çekerek.

"Gelecekte ne olur bilinmez ama" diyor Betty Power, "hepimiz Rabbimin avucunun içindeyiz, orası kesin."

"Muriel Boyce da öyle söylüyor zaten" diyor Seamus Coogan.

"Tamam Martin elinden geleni yapıyor" diyor Betty Power sertçe, "ama dünyaya çöken bu melaneti de Kilise'den başkasının kaldıramayacağı besbelli."

"Tanrı müşfik olsa niye sadece ona oy verenlere yardım etsin ki?" diye soruyor Molly.

"Soracaksın bir kere" diyor Betty Power gözlerini kırpıştırarak. "Dua denen bir şey var."

"Molly diyor ki" açıklamasına girişiyor Pat Joe, "Tanrı niye duamızı doğrudan kabul etmiyor? Niye ona oy vermemiz gerekiyor?"

"Kiliseyi ait olduğu yere getirmek için" diyor Betty Power. "Memleketimize yol göstermek için."

Tartışma kızışıyor ama çocukların Noel Baba'nm hedef ve icraatlarım tartışmasını dinlerim daha iyi. Ölümden sonra olanları, Alacakaranlık'ı ve Kumulları gördüm, hepsi de

elimdeki ağzı kırık çay kupası kadar gerçekti. Belki gördüğüm ruhlar Son Deniz'in ötesinde bir hayata doğru gidiyorlardı ama öyle bile olsa papazların, imamların anlattığı gibi bir ebedi hayat değildi o. Tanrı'nın sadece hayalimizde yaşattığımız bir ilah olduğuna temin edebilirdim cemaatimin mensuplarını; insanlık hep tek başına, hep tek başınaydı...

...da benim gerçeklerim onların imanından ne daha saçma, ne daha akıllı; kaldı ki kimin hakkı var Noel Baba'yı öldürmeye? Hele ki Coogan'ları ölmüş oğullarıyla; Pat Joe'yu ölmüş kardeşiyle; beni Aoife, Jacko, annem ve babamla tekrar buluşturmayı; Karartma'yı tersine çevirip merkezi ısıtmayı, internetten siparişi, Ryanair'i ve çikolatayı geri getirmeyi vaat eden bir Noel Baba'yı? Sevdiklerimize ve kaybettiğimiz dünyamıza duyduğumuz açlık, azap kadar şiddetli. Doyurun beni diye uluyor. Keşke bu açlığımız bizi Peder Brady gibi adamlara karşı böyle zayıf düşürmeseydi.

"Hamile mi kalmış?" Betty Power elini ağzına götürüyor. "Daha neler!" Sheep's Head dedikodusuna dönmüşüz. Kim hamile kalmış diye sormak istiyorum ama muhabbete burasından girersem ya sağır oldu ya bunadı derler.

"Zaten mesele o." Sinead Fitzgerald iyice eğiliyor. "Üç delikanlı hasat şenliğinden sonra genç kızımız Hegarty'yi alıp gitmişler, hepsinin kafa bir dünya..." derken esrar içer gibi yapıyor, "...yani çocuğun şekli şemalinden babası belli olana kadar Damien Hegarty tüfeği kime doğrultacağını bilemiyor. Büyük rezalet."

Hegarty'ler yarımadanın aşağısında, Ahakista ile Durrus arasında keçi besliyor. "İnanılmaz" diyor Betty Power, "hem Niamh Hegarty daha on altısına bile girmedi değil mi? İşte evde bir anne olmayıp kuralları koymayınca sonucu bu. Her şey mubah sanıyorlar. Peder Brady de bu yüzden diyor ki..."

"Bir dinleyin bakayım" diyor Pat Joe parmağını havaya kaldırıp kulak kabartarak...

...fincanlar havada donuyor, cümleler devriliyor, bebekler susturuluyor, yaklaşık iki yüz Batı Cork'lu aynı anda susuyor, sonra hep birlikte rahatlayarak göğüs geçiriyor. Mazot tankeri, tayın kamyonu ve bir önünde bir arkasında zırhlı araçla Konvoy geliyor. Kordon'da hâlâ traktörler, biçerdöverler var; İstikrar araçları da garnizonlara ve karakollara gidiyor eski N71 yolundan Bantry tarafına, ama Kilcrannog'un tek düzenli ziyaretçisi, kilise yolundan homurdanarak gelen bu dört yepyeni araç. Yaşı Refik'ten büyük herkese bu ses hatıralarımızdaki dünyayı çağrıştırıyor. O zamanlar trafiğe "ses" değil "gürültü" derdik ama durum değişti. Konvoy gelirken gözlerimi kapatırsam, özel arabamın olduğu ve Cork'a doksan dakikada gittiğim, vücudumun biteviye ağrımadığı, iklim değişikliğin sadece su baskınına açık alanlarda yaşayanları ilgilendirdiği 2030 yılına dönebiliyorum. Ama bugünlerde gözlerimi kapatmıyorum artık çünkü açmak çok acı veriyor. Gösteriyi izlemeye dışarı çıkıyoruz. Pusetimi de alıyorum. Köylüler iki çocuk büyüten yaşlı bir kadının malını çalmaz diye güvenmediğimden değil de, aç insanları dürtmemek lazım.

Baştaki cip mazot deposunu geçip duruyor. Dört genç İrlanda İstikrar Partisi askeri cipten inerken üniformalarının, silahlarının, çalımlarının köylüler üstündeki etkisinden çok memnun. Kilcrannog'un bekâr kızlarının giderek azalan makyaj malzemelerini sürüp en iyi kıyafetlerini Konvoy Günü'ne saklamaları boşuna değil. Rossmore Çiftliği'nden Corinna Kennedy, bir Konvoycu ile evlendi, şimdi Bandon garnizonundaki lojmanlarda oturuyor, günde beş saat elektriği var. İrlandalı başmuhafız telsize makineli tüfek gibi "Mandilizce" konuşarak Ana Konvoy'a mevki ve istikametlerini bildiriyor. "Bunların miğferlerinin her biri benim evden pahalı" diyor Pat Joe bana kaçıncı kez, "bir adamını bulup yuana çevirebilirsen tabii."

Arkadaki cipten inen üç Çinli askerin üzerinde Pearl Batı Kumpanyası'nın, yani POC'nin üniformaları var. İrlandalı askerlerden daha uzunlar, dişleri daha sağlam, silahları, Aoife'nın gençliğinde diyeceği gibi, daha taşaklı. İrlandalılar biraz muhabbet eder ama Çinli askerler yerlilerle ahbaplık etmemeleri yönünde kesin talimat alıyor. Bantry, Kiralık Topraklar'ın en vahşi ve batı ucu, getirdikleri mazot da altından değerli. İrlandalılardan biri, Kevin Murray'in yanan piposuyla tankere fazla yakın durduğunu görüp "Hemen söndür pipoyu geri çekil!" diye hırlıyor. Rezil olan Kevin, ayağını sürüyerek Büyük Salon'a dönüyor. Konvoycuların kimseyi tehdit etmesine lüzum yok. POC, bizim Ringaskiddy levazımı ve bildiğimiz kadarıyla artık değil İrlanda'da, Avrupa'da bile üretilmeyen ürünleriyle göbek bağımız.

Her hafta gidip gelen Konvoycudardan biri tanker komutanı Noel Moriarty, diğeri tüccarbaşı Seamus Li. Fıldır gözlü, hazırcevap, otuzlu yaşlarında, tepesi açılan Noel, Martin'le el sıkışıp muhabbet ederken sürücü hortumu depo vanasına bağlıyor. Martin, Noel'e Hinkley'den haber olup olmadığını soruyor. Noel, POC'deki amirinin dediğine göre Çinlilerin sahayı alçak irtifadaki uydulardan takip ettiğini fakat santralin metruk göründüğünü anlatıyor. Bu haber toplanmış kalabalığa bir dakikadan az zamanda yayılıyor ama bilgi kırıntılarından anlamlı sonuçlara varmak çok zor. Noel Moriarty'yle Martin birbirlerinin teslim tutanaklarını imzalıyor, sonra tanker komutanı kırmızı kolu çekerek mazotu Kooperatif deposuna aktarmaya başlıyor. Mazotu koklayarak Petrol Çağı'na hasretimizi dağlıyoruz.

Bu sırada kamyon meydanın öbür yanındaki Kooperatif ambarına geri manevrayla girerken, Seamus Li de belediye başkan vekili Olive O'Dwyer'la konuşuyor. Kamyona yüklenenlerin çoğu tarım ürünü. Dondurucudan taze kesilmiş dana, beykın, hindi, tavşan, koyun ve kuzu etleri çıkıyor, taze

mahsuller arasında ise tabaklanmış tütün, pırasa, karalahana, soğan, patates, balkabağı ve geçmiş meyveler. Meyve sebzenin çoğu, POC memurlarıyla ailelerinin veya Halkın Kurtuluş Ordusu Atlantik Filosu'nun mürettebatının yaşadığı Ringaskiddy İmtiyazı'nı doyuracak. Şimdilik klonlanmamış ve sezyumsuz olan et ise Pekin, Chongqing ve Şanghay'da dudak uçuklatan fiyatlara satılacak. Süt Ringaskiddy'de kurutuluyor, önemli bir ihraç kalemi.

Bunun karşılığında Sheep's Head'in üç Kooperatifi olan Durrus, Ahakista ve Kilcrannog'a mazot, gübre, haşere ilacı, makine parçaları, ampul, el aletleri, hırdavat ve her ay kasaba meclisinin kararlaştırdığı bazı özel istekler –mesela Refik'in insülini gibi hayati ilaçlar– veriliyor. POC'nin İstikrar Cork Teşkilatı ile anlaşması sonucunda haftalık tayın kutularımızın temel ihtiyaçlarını da Kumpanya tedarik ediyor ama son aylarda bunların kalitesi giderek düştü. Gel gelelim Kumpanya'nın getirdiği en önemli şey emniyet. POC, Kiralık Topraklar'daki menfaatlerini korumak için İstikrar Milislerinin masraflarını karşılayarak yüz kilometrelik Kordon'un güvenliğini sağlıyor; Bantry'yle Cork arasındaki on beş kilometrelik sahil şeridi bu yüzden Avrupa'da Karartma'dan sonra elektrik şebekesi kapanıp toplum bağları çözülürken baş gösteren kanunsuzluktan uzak kaldı. Fitzgerald'ın barındaki adamlar Çinlilerin bunu babalarını hayrına yapmadığını, POC'nin bu işten mutlaka çok iyi para kaldırdığını söylüyor ama en sarhoş serseri bile "3K"nın, yani Kumpanya, Konvoy ve Kordon'un yokluğunda Sheep's Head'de hayatın ne kadar acımasız hale gelebileceğinin farkında.

Bu da bizim Çin Seddimiz diyebiliriz.

Pusetimle birlikte saat tam üçte okulun kapısındayız. Londra'da ve Rye'da kapısında Aoife'yı beklediğim çeşitli yuvaları, okulları düşünüyorum. Sohbetlerin genel konusu,

Kooperatif'in yaşa bakmaksızın dağıttığı tayın kutularının yarısının boş çıkması: 400 gramlık, küspe ve samanla şişirilmiş yulaf ezmesi, 200 gram esmer pirinç, 200 gram mercimek, 50 gram şeker, 50 gram tuz, onlu Dragon Brand poşet çay, yarım küçük kalıp DMZ sabun, bir kutu son kullanım tarihi iki sene geçmiş Kore deterjanı, etiketi Kiril alfabesiyle yazılı bir küçük şişe iyot, bir de her nedense, Hello Kitty'li, kola kokulu silgi. Kullanmadıklarımız ileride cuma pazarlarında satılabilir fakat bugünkü tayınlar, '39 hasat felaketinden sonra getirilmiş karne sisteminin en kötü mahsulü. "Rezalet olduğunu ben de kabul ediyorum" diyor Martin bir grup mutsuz köylüye, "fakat ben de nihayetinde belediye başkanıyım, sihirbaz değilim ya! İstikrar Cork teşkilatına mesaj bağlamaktan dilimde tüy bitti ama cevap vermiyorlarsa zorla verdiremem ki! İstikrar demokrasi değil; önce kendi yandaşlarını kolluyorlar, Dublin'den başkasına da hesap vermiyorlar."

Martin'i okulun zili kurtarıyor. Çocuklar sıra sıra çıkıyorlar, ben de iki çocuğumu alıp ana yoldan Kilcrannog'un dışına doğru yürüyorum, Lorelei ile Refik sırayla kolalı silgiyi kokluyorlar. Koku, Lorelei'in ilk anılarını çağrıştırıyor ama Refik gerçeğini hatırlayamayacak kadar küçük, sorup duruyor: "Tamam da kola ne? Meyve mi, bitki mi, nedir?"

Kasabanın çıkışında, sıra evlerin bitimindeki son ev Muriel Boyce'un. Büyük ve kunt bir yapı, pencerelerinde tüller var, kuş evi de seraya çevrilmiş diğer kuş evleri gibi. Muriel Boyce'un evinden önceki sıra evlerde Boyce'un dört gürbüz oğlundan üçü ve sadece erkek çocuk dünyaya getiren karıları oturduğu için, buraya topluca "Boyce Sokağı" deniyor. Ed'in Afganistan'daki aşiretlerde erkek evladın iktidar demek olduğunu anlatışını hatırlıyorum. Karartma bizi de o yöne götürüyor. Boyce Sokağı'nın kapılarına pencerelerine haçlar çizilmiş. Muriel Boyce hep dindar bir insandı, eski günlerde Lourdes'a hac ziyaretleri düzenlerdi, fakat kocasını iki yıl önce "Rabbim

yanına aldığından beri" –apandisit– imanının dişleri çıktı ve evini çevreleyen çalılar yükseldi, o yine de bir şekilde dışarıyı görebiliyor. Evini geçmiştik ki, bana sesleniyor. Dönüyoruz, bahçe kapısında beliriyor. Rahibe gibi giyinmiş, yirmi yaşındaki durgun zekâlı oğlu Donal da yanında. Donal'ın üzerinde kısa şort ve beyaz atlet var. "Ne güzel akşam oldu değil mi Holly? Lorelei, ne kadar serpilmişsin, ne güzel kız olmuşsun. Merhaba Refik, kaça gidiyorsun bakalım?"

"Dört" diyor Refik temkinli. "Merhaba."

"Merhaba Lolly" diyor Donal Boyce, Lorelei başını sallayıp bakışlarını kaçırıyor.

Muriel Boyce, "Kümese tilkiler dadanmış diye duydum" diyor.

"Doğru duymuşsun, evet."

"Ne büyük talihsizlik." Cıklıyor. "Kaç hayvan telef oldu sonunda?"

"Dört."

"Dört mü, ya..." Başını sallıyor. "Çok yumurtlayanlarından da gitti mi?"

"Bir iki tane." Omuz silkiyorum, yürümek istiyorum. "Yumurtanın azı çoğu olmaz."

"Köpeğin öldürmüş ama tilkiyi, değil mi?"

"Evet." Benden oy ister, ben de geçiştirip yoluma devam ederim umuduyla "Başkanlığa aday olmuşsun" diyorum.

"Niyetim yoktu ama Rabbim ol deyince ben de itaat ettim. Ama insanlar kime isterlerse oy verirler elbette, ben arkadaşlarımın komşularımın başının etini yemem oy verin diye." Peder Brady senin adına yapıyor, diye geçiriyorum içimden, Muriel bir sineği kovalıyor. "Yok yok, ben seninle gençler hakkında" derken Lorelei ile Refik'e gülümsüyor, "konuşmak istemiştim."

Çocuklar şaşkın. "Ben bir şey yapmadım ki!" diye itiraz ediyor Refik.

"Bir şey yaptın demiyoruz." Muriel Boyce bana bakıyor.

"Ama Peder Brady'nin onlara Rabbin Müjdeleri'nden haber vermesini engellediğin doğru mu?"

"Din dersini mi diyorsun?"

"Peder Brady'nin Kitabı Mukaddes okumalarını, evet."

"Katılmıyoruz. Ayrıca da bizi ilgilendirir."

Muriel Boyce, Dunmanus Körfezi'ne doğru bakıp iç geçiriyor. "Rabbim sana bu iki çocuğu, hem de o yaşında emanet ettiğinde nasıl kollarını sıvadığını görüp bütün cemaat seni takdir etti. Üstelik biri kanından bile değildi! Kimsenin söyleyecek sözü yoktu."

"Kanı karıştırma!" Öfkelendim şimdi. "Ben cemaatin takdirini kazanmak için evimi açmadım Refik'e, 'Rabbim emanet etti' diye de değil. Doğrusu bu olduğu için yaptım."

Muriel Boyce acı bir tebessümle konuşuyor. "Zaten cemaat olarak bu yüzden üzülüyoruz manevi ihtiyaçlarını ihmal etmene. Rabbim sana dargın. Meleğin omuz başında gözyaşı döküyor. İmansız günler yaşıyoruz, gençlerin ibadetin birlik ve beraberliğine her zamankinden çok ihtiyaçları var. Onları aç bırakmakla aynı şey."

Lorelei ve Refik omuzlarına bakıyorlar ve tabii hiçbir şey görmüyorlar.

"Ben görüyorum sizin meleklerinizi çocuklar." Muriel Boyce, bir peygamberden beklendiği gibi başımızın hemen üzerinden uzaklara bakıyor. "Seninki abla gibi Lorelei, ama sarı lepiska saçları var; Refik'inki erkek, kara derili ama Bilge Adamlardan biri olduğundan eminim; her halükarda üçü de çok üzgün, kırgın. Anneannenin meleğinin mavi gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuş. Yüreğim kaldırmıyor. Yalvarıyor size..."

"İsa Mesih aşkına yeter Muriel!"

"İşte ben de Rabbimiz İsa Mesih adına diyorum ki..."

"Hop hop hop hop. Birincisi, cemaat sen değilsin. İkincisi, hani o gördüğün melekler var ya, her bir meselede Muriel

Boyce'un dediklerine baş salladıklarından o kadar inandırıcı değiller. Üçüncüsü, Lorelei'in annesi babası kiliseye gitmezdi, Refik'in annesi de Müslüman'dı, yani ben çocukların hamisi olarak ebeveynlerinin vasiyetlerini yerine getiriyorum. Daha da söyleyecek lafım yok. İyi günler Muriel."

Muriel Boyce'un bahçe kapısını tutan parmakları bana pençeyi çağrıştırıyor. "Şeytan insanların aklını parayla, kürtajla, bilimle, Sky TV'yle çelerken 'ateistim' diye gezinenler çok pişman oldu işin nerelere vardığını görünce." Bir eliyle boynundaki haçı bana diz çöktürmek istermiş gibi tutuyor. "Ama Rabbim tövbe eden günahkârları affeder. Peder Brady isterseniz evinize kadar gelip sizinle konuşacak. Ayrıca Rabbime şükürler olsun ki dünyanın bu tarafında ibadet camide değil kilisede yapılıyor."

Donal'ın Lorelei'i gözleriyle soyduğunu fark ediyorum.

Puseti itip çocuklara "Hadi gidiyoruz" diyorum.

"Rabbin Partisi Kooperatifin başına geçsin, kimin tayın kutusuna ne giriyor belirlemeye başlasın da bakalım ağız değiştiriyor musun göreceğiz."

Şaşkınlıkla arkamı dönüyorum. "Sen beni tehdit mi ediyorsun?"

"Olacağı söylüyorum Holly Sykes. Bak bir de ne söylüyorum: Kursağınıza giren her lokma İrlanda'dan. Hıristiyan ekmeği yiyorsunuz. Yok bana göre değil diyorsan, İngiltere'de ev çok, Hinkley civarı beleşmiş diyorlar."

Odun kesme sesi duyuyorum. "Benim memleketim Sheep's Head."

"Kemerler sıkılınca öyle düşünmeyenleri evlerinde zor tutacağız. Aklının bir köşesine yaz."

Tahta gibi kaskatı bacaklarla yürüyüp gidiyorum.

Donal Boyce arkamızdan sesleniyor: "Görüşürüz Lol."

Azgın, ağzı salyalı, kuvvetli bir tehdit. Köyden çıkıyoruz, *Slan abhaile* tabelasının ve eski 80 kilometre hız sınırı ta-

belasının yanından geçiyoruz. "Donal Boyce'un bana bakışlarından hiç hoşlanmadım anneanne" diyor Lorelei.

"İyi" diyorum ona. "Ben de hoşlanmadım."

"Ben de" diyor Refik. "Donal Boyce tam bir dallama."

Tam ağzımı açıyorum "Doğru konuş" demek için, ama demiyorum.

Kırk dakika sonra, taşlı çukurlu Dooneen yolunun sonundaki evimize varıyoruz. "Dooneen" küçük kale demek ve kulübem yiyecekleri, pazardan aldıklarımı, tayın kutularımızı yerlerine kaldırırken bana tam da öyle geliyor. Çocuklar üstlerini değişirken tabletten Brendan'a veya daha yakın diye Cork'taki akrabalarımdan birine bağlanmaya çalışıyorum ama SUNUCU BULUNAMADI diyor bana sadece, bir de SORUN DEVAM EDERSE SİSTEM YÖNETİCİNİZE BAŞVURUN. Oldu canım. Tavuklara bakıp folluktan üç yumurta alıyorum. Refik'le Lorelei hazır olduklarında Mo'yla bahçelerimizin arasındaki şimşirden geçip arka kapısına gidiyoruz. Kapı açık, Zimbra kuyruğunu sallayarak paldır küldür mutfağa dalıyor. Yavruyken daha da çok hoplayıp zıplardı ama duruldu biraz. Mo'nun tayın kutusuyla yumurtalarını mutfak dolabına koyuyorum. Fare girmesin diye kapatıp kilitliyorum. Mo'yu güneş odasında kendi kendine iki eliyle Scrabble oynarken buluyoruz. "Hoş geldiniz okullular. Nasıl geçti okul, pazar iyi miydi?"

"Fena değildi" diyor Refik, "ama sabah insansız hava aracı gördük."

"Evet, ben de gördüm. İstikrar'ın harcayacak yakıtı var demek ki. Tuhaf."

Lorelei, Scrabble tahtasına bakıyor. "Kim önde Mo?"

"Kendimi perişan ettim. 384'e 119. Ödeviniz var mı?"

"İkinci dereceden denklemler" diyor Lorelei. "Hastasıyım."

"Sen artık uykunda çözersin canım onları."

"Benim de coğrafya ödevim var" diyor Refik. "Sen hiç fil gördün mü Mo?"

"Evet. Hayvanat bahçelerinde, bir de Güney Afrika'daki koruma alanında."

Refik etkileniyor. "Gerçekten ev kadar büyükler miydi? Bay Murnane öyle dedi de."

"Tek katlı ev iriliğinde düşün. Afrika filleri, Asya fillerinden büyüktü. Muhteşem yaratıklardı."

"O zaman niye soylarını tüketti insanlar?"

"Herkesin kabahati büyük ama son sürüler Çin'de insanlar birbirlerine fildişinden ıvır zıvır hediye ederek gösteriş yapabilsinler diye katledildi."

Mo sözünü sakınan biri değil. Refik duyduklarını sindirirken yüzünün asıldığını görüyorum. "Keşke altmış yıl önce doğsaydım" diyor. "Filler, kaplanlar, goriller, kutup ayıları... En güzel hayvanlar hep gitmiş. Bize kala kala sıçan, karga, kulağakaçan kalmış."

"Birinci sınıf köpeklerimiz de var" diyorum Zimbra'nın başını okşayarak.

Sebepsizce suskunluk çöküyor üzerimize. Mo'nun on beş yıl önce ölmüş kocası John, ocağın üzerindeki çerçevesinden gülümsüyor. Mo'yla John'un Cape Clear'daki eski evlerinin bahçesinde bir yaz gününü tasvir eden çok güzel bir yağlıboya tablo. John Cullin kördü, hayatı da çok kolay geçmedi ama medeni zamanlarda, insanların karnının doyduğu medeni yerlerde yaşadı. İyi bir şairdi John. Amerika'dan bile hayranları yazardı ona.

O dünya taştan değil kumdan yapılmıştı.

Korkuyorum. Sağlam bir fırtınada işimiz bitik.

Akşamüstü Lorelei yatılı misafirliğe Knockroe Çiftliği'ne gidiyor. Mo yemeğe geliyor, iki yaşlı kadın Refik'le birlikte tereyağında bakla ve patates sote yiyoruz. Refik'in ya-

şında Aoife böyle yavan yemeklere burun kıvırırdı ama Refik İrlanda'ya gelmeden önce insanın midesini buran gerçek açlığı tattığı için yemek seçmiyor. Tatlı niyetine eve gelirken topladığımız böğürtlenleri ve buğulanmış ravent köklerini yiyoruz. Kadrolu ergenimiz olmayınca yemek daha sessiz; Aoife'nın evden ayrılıp üniversiteye gittiği yıl geliyor aklıma. Bulaşıktan sona RTÉ'de kuyu kazmakla ilgili bir programı dinlerken iskambil oynuyoruz. Sonra Refik hava kararmadan Mo'yu evine bırakıyor, ben o sırada tuvalet kovasını denize dökerken rüzgârın yönüne bakıyorum; hâlâ gündoğusu. Tavukları folluğa doldurup kapısını sürgülüyorum dün gece de yapmadığıma hayıflanarak. Refik dönüyor, esniyor, bir kova soğuk suda şöylece yıkanıyor, dişlerini temizleyip yatağına çekiliyor. Ben *New Yorker*'ın Aralık 2031 sayısını alıp Ersilia Holt'un bir yazısını tadını çıkararak okurken ilanlara, daha düne kadar yaşadığımız zenginliğe hayretle bakıyorum.

On biri çeyrek geçe Brendan'a bağlanmak için tabletimi açıyorum fakat alet bana şifremi sorunca boş bakıyorum. Neydi yahu benim şifrem? Hiç değiştirmem ki. Köpeklerle ilgili bir şeydi. Yıllar önce bu unutkanlık anlarına güler geçerdim ama bu yaşa gelince ağır çekim bir idam hükmünün başlangıcıymış gibi hissediliyor. İnsan aklına güvenemez olunca, zihin bakımından evsiz kalıyor. Akıl defterimi almak için kalkacak oluyorum fakat Zimbra ayağımın üstünde yatıyor, o zaman da hatırlıyorum şifreyi: NEWKY, genç kızlığımdaki köpeğimizin adı. Şifreyi girip Brendan'a bağlanmaya çalışıyorum. Beş günlük hayal kırıklığından sonra kendimi hata mesajına hazırlamışken, daha ilk denemede ağabeyimin dört yüz kilometre ötede, Exmoor'daki evinin çalışma odasında tabletine kaşlarını çatarak bakan yüzü yüksek çözünürlükte karşıma çıkıyor. Bir terslik var: Seyrek beyaz saçları karmakarışık; yıpranmış ve şişkin yüzü karmakarışık; sesi evhamdan karmakarışık. "*Holly?* Ben seni görüyorum, sen beni görebiliyor musun?"

"Duyuyorum da Brendan, pırıl pırıl. Ne oldu?"

"Çok bir şey olmadı" deyip içki almak için ekran dışına çıkıyor, rafında yirmi yıl önceki Brendan Sykes'ın Tintagel Güvenlikli Sitesi'nin açılışında Kral Charles ile el sıkışırken çekilmiş fotoğrafına bakıyorum. "Batı İngiltere'nin gitgide mahşer yerine benzemesinden, iki sokak ötemizde nükleer reaktörün patlamak üzere olmasından başka ne oldu diye soruyorsan, Kuzgunlar. İki gece önce uğradılar."

Midem bulanıyor. "Siteye mi, senin eve mi?"

"Siteye ama yetti bile. Dört gece önce güvenlikçiler ambardaki yiyeceğin yarısını ve yedek jeneratörü çalıp tüydüler." Brendan'ın biraz sarhoş olduğunu fark ediyorum. "Çoğumuz burada kaldık, nereye gidecektik ki? Devriye programı çıkardık kendimize."

"Buraya gelebilirsin."

"Swansea'deki eşkıyalar beni kuşbaşı doğramazsa. İnsan kaçakçısı kıyıdan bir mil açıkta boğazımı kesmezse. Ringaskiddy gümrüğü rüşvetimi kabul ederse."

Daha önce farkında değildiysem de şimdi biliyorum ki Brendan'ı bir daha etiyle kemiğiyle göremeyeceğim. "Oisin Corcoran yardım edebilir belki?"

"Herkes can derdinde, seksen bir yaşındaki İngiliz mülteciye yardım edecek durumu yok kimsenin. İnsan bir yaşa gelince... deniz yolculukları, kara yolculukları başkaları için oluyor artık, senin için değil." Viskisinden içiyor. "Neyse, Kuzgunları diyordum. Bu sabah bir gibi bütün alarmlar çalınca kalkıp giyindim, 38'liğimi alıp ambara gidince karşımda şerefsizlerden on-on iki tanesini silahlar, bıçaklar, maskelerle buldum, malları minibüse yüklüyorlardı. Jem Linklater elebaşlarına kadar gidip 'Aslanım, yüklediklerin bizim yiyeceklerimiz, biz de sonuna kadar savunuruz' dedi. Adam da buna 'Mallar artık bizim dede, bas geri, bir daha söylemem' diye cevap verdi. Jem geri basmadı ve..." Brendan gözlerini kapatıyor "...beyni dağıldı."

Elimi ağzıma götürüyorum. "Tanrım! *Gördün* mü sen de?"

"Üç metre ötemdeydi. Katil, 'Var mı başka kahraman?' dedi. Sonra bir silah patladı, korumalardan biri devrildi, ortalık birbirine girdi. Kuzgunlar sandıkları kadar çelimsiz ihtiyarlar olmadığımızı fark ettiler. Biri minibüsün farlarını patlattı. Ortalık kapkaranlık olunca kimin eli kimin cebinde karıştı..." Brendan'ın göğsü inip kalkıyor "...domates serasına koştum, Kuzgunlardan biri elinde pala gibi bir şey savurarak üzerime atıldı. Bir de baktım 38'lik elimde, emniyeti kapalı, bir tak sesi geldi ve bir şey yerde kayarak bana çarptı. Maskesi sıyrılmıştı bir şekilde, meğer bir oğlan çocuğuymuş, Lorelei'den küçük. Pala sandığım da bahçe küreğiymiş. Ben de..." Brendan sesine hâkim oluyor "...vurdum onu Hol. Tam kalbinden."

Ağabeyim titriyor, yüzü parlıyor, aklıma bir hatıra geliyor bir kadının imkânsız bir labirentin dört yol ağzında beyni dağılmış yerde yattığı ve elimden mermer merdanenin düştüğü. Ağzımdan ancak "O şartlar altında..." dökülüyor.

"Biliyorum. Ben öldürmesem o beni öldürecekti, refleks devreye girdi. Mezarını kendim kazdım hiç değilse. Bu yaşta o kadar toprak kaldırmak kolay değil. Biz onlardan dört kişi götürdük, onlar bizden altı, bir de Harry McKay'in oğlu kötü yaralandı, ciğeri delinmiş. Exmouth'ta sağlık ocağı var ama tedavi standartları ancak Ortaçağ."

"Bren, madem sen buraya gelemiyorsun, belki ben..."

"*Sakın!*" Brendan ilk defa korkmuş görünüyor. "Kendi iyiliğin için, Lol'un Refik'in iyiliği için sakın yerinden kımıldama. Yanında silahlı on kişi yoksa seyahat artık çok tehlikeli, Sheep's Head yarımadası da Batı Avrupa'nın en emniyetli yeri herhalde. Pearl Kumpanyası Batı Cork sahil şeridini ilk kiraladığında içimden ne rezil oldu şu İrlandalılar dedim ama hiç değilse sizin orada kanun nizam var az da olsa. Hiç değilse..."

Brendan'ın yüzü cümlenin ortasında donuyor, tuhaf bir surat yaparken rüzgâr yön değiştirmiş gibi. "Brendan? Duyuyor musun?" Cevap yok. Çaresizlikle inliyorum, Zimbra endişelenip başını kaldırıyor. Tekrar bağlanmayı deniyorum, tableti kapatıp açıyorum, biraz bekliyorum. Daha Avustralya'daki Sharon'dan haber alıp almadığını soramamıştım ama internet gitti ve içimden bir ses gelmeyecek diyor.

Odamda gözüme uyku girmiyor. Köşelerde gölgeler kabarıyor, karanlığın üzerine daha karanlık vuruyor. Rüzgâr kuvvetlenmiş, çatı gıcırdıyor, deniz gürlüyor. Brendan'ın söyledikleri aklımda bölük pörçük, aralıksız tekrarda. Söylenecek daha iyi şeyler, rahatlatıcı sözler geliyor aklıma ama her zamanki gibi çok geç. Ağabeyim, bir zamanların milyoner gayrimenkul yatırımcısı nasıl da zayıf, tükenmiş görünüyordu. Dünyanın Tanrı ile sarhoş Boyce'larına gıpta ediyorum. İbadet, çaresizlik hastalığına bir plasebo olabilir ama plasebo da olsa insanı daha iyi hissettirir. Bahçenin ucunda dalgaların sesi ölüyor ve yeni dalga seslerini doğuruyor sonsuza kadar, amin. Koridorun karşısındaki odasında Refik uykusunda epey yüksek sesle, korkulu ve Arapça bir şeyler söylüyor. Kalkıp odasına gidiyorum, "İyi misin Ref?" diyorum ama uyanmamış, sayıklıyor; ben de sıcak yatağıma dönüyorum. Midemdem boğuk bir ciyaklama geliyor. Bir zamanlar "bedenim" demek "ben" demekti, fakat artık "ben" zihnimden ibaret, bedenim ise muhtelif hastalıklar ve sancılar kümesi. Azıdişim zonkluyor, yanımdaki sancı batıyor, romatizma parmaklarımı dizlerimi çürütüyor, bedenim bir araba olsa yıllar önce hurdaya göndermiştim. Ama geç zamanda ve beklenmedik şekilde gelen küçük ailem, yani ben, Lorelei, Refik, Zimbra ve Mo, ancak ben hayattayken var olabilir. O'Daly'ler çocuklara ellerinden geldiğince bakarlar, biliyorum ama dünya iyiye değil kötüye gidiyor. Geleceği gördüm, gözü aç.

Parmaklarım yatağımın başucuna kordonundan asılmış Jacko'nun gümüş labirentini buluyor, alnıma bastırıyorum. Duvarları, geçitleri ve kavşakları ateşli beynimi biraz serinletiyor. "Sağ kaldığınızdan şüpheliyim" diye mırıldanıyorum duyacak bir gerçek meleğe, hayatta kalmış bir Muvakkit'e, "yani beni işiteceğinizden de şüpheliyim. Ne olur yanılayım. Bana son bir abrakadabra yapın. Fazla varsa iki altın elma istiyorum. Çocukları kurtarın buradan, güvenli bir yere alın, öyle bir yer varsa. Lütfen."

28 Ekim

Eski perdem sabahın gülkurusu-turuncu güneşini tutuyor ama ılık gülkurusu-turuncu değil, soğuk gülkurusu-turuncu. Rüzgâr ve dalgalar dün geceki gibi amansız değil, yoğun sadece. Zimbra'nın merdivenlerden çıktığını duyuyorum ve işte karşımda, odama süzülüp kuyruğunu sallayarak günaydın diyor. Uyandığımı hep fark etmesi çok ilginç. Fena halde tatsız bir şeyi unutmuş olduğumu fark ediyorum. Neydi o? Brendan. Bu sabah nasıl acaba? Umarım bir bakanı vardır. Daha beş yıl öncesine kadar kendime bir uçak bileti alır, arabaya biner havaalanına gider, Bristol'e uçar, indikten sonra da bir saatte Tintagel Güvenlikli Sitesi'nde olurdum. Şimdi Ay'a seyahat gibi bir şey...

Fıtratımız böyleymiş. Yapacağım işler var. İhtiyar kadınlar gibi dikkatle çıkıyorum yataktan, perdeleri çekip penceremi açıyorum. Dunmanus Körfezi hâlâ biraz çalkantılı ama bir yelkenli görüyorum, muhtemelen Aileen Jones'dur, ıstakoz sepetlerine bakıyordur. Bahçenin ucundaki boğadikenleri ve mersinler sallanıyor; önce eve doğru bükülüyorlar, sonra doğruluyorlar, sonra bir daha eve doğru. Bu bir şey demek. Gözümün önünde, gün gibi ortada olduğu halde atladığım bir şey.

Rüzgâr gündoğusundan, yani Hinkley Burnu'ndan bu tarafa esiyor demek.

Radyo POC'de bu sabah yayın yok, operasyonel sebeplerden ötürü yayın yapılamadığını bildiren bir bant kaydı dönüyor. Ben de JKFM'e dönüp Modern Caz Kuartet'ini açık bırakırken kendime kahvaltı için bir elmayı dörde bölüyor, Refik'e patatesli kekler ısıtıyorum. Az sonra sarmısağın kokusunu alıp paltodan bozma sabahlığıyla güm güm merdivenlerden inip yanıma geliyor, köyden büyük çocukların Beş Dönüm Korusu'nda kayma halatı yapacaklarını anlatıyor. Kahvaltıdan sonra tavukları besliyorum, seradaki balkabaklarını suluyorum; yulaf, küspe ve koyun iç yağından birkaç günlük köpek maması yapıyorum ve saç makasını biliyorum; o sırada Refik içme suyu küvetimizi temizliyor, uzun hortumu pınara çıkararak dolduruyor, sonra oltasını alıp balık tutmaya iskeleye gidiyor, Zimbra da peşinden. Bir süre sonra, bir levrek bir uskumruyla dönüyor. Refik'in dediğine göre İrlanda'ya gelmeden önce güneşli mavi sularda balık tuttuğuna dair hatıraları varmış, Declan O'Daly de çocuk doğuştan balıkçı diyor; Lorelei ve kendisinin beslenmesi için büyük şans çünkü en fazla ayda bir et yiyebiliyorlar. Bu akşam balıkları fırınlayıp yanında şalgam ezmesiyle yediririm. Demlikte nane çayı hazırlayıp Refik'in saçını kesmeye başlıyorum. Tıraşı çoktan geldi, okulda bit mevsimi de başlar yakında. "Sabah teleskoptan bakınca Aileen Jones'u gördüm" diyor. "Körfezde Lookfar'ın oralardaydı, ıstakoz sepetine bakıyordu."

"Çok güzelmiş" diyorum "ama umarım *teleskopla*..."

"...güneşe bakmamaya dikkat ettim, evet" diyor. "Hepten salak değilim Holly."

"Hiç salak olduğunu söylemedim ki" diyorum yumuşak bir sesle. "Ama insan bir kez çocuk sahibi olunca, içinde sanki bir kaza dedektörü devreye giriyor ve hiç kapanmıyor. Bir gün sen de baba olursan anlarsın."

"*Iyyyk*" diyor Refik baba olma düşüncesi karşısında.

"Rahat dur. Bu işi Lol yapsaydı iyiydi. Asıl stilist o."

"Hayatta olmaz! Lol beni Five-star Chongqing'deki oğlanlara benzetir."

"Neredeki oğlanlara?"

"Five-star Chongqing. Çinli bir grup. Bütün kızlar bayılıyor."

Şanghay'da bolluk içinde yaşama hayalleri de kuruyorlardır eminim. Çin'de tercihli kürtaj sebebiyle üç erkeğe iki kadın düşüyor diyorlar; toprak kiralama yeni başlamışken ve Cork'a hâlâ otobüs işlerken, oradaki akrabalarımdan bazı kızların "İthal Gelin" olarak Çin'e gönderilmek üzere yetiştirilip dolu karınlar, 7/24 elektrik ve Onlar Ermiş Muradına hülyasıyla yola çıktıklarını anlatıyordu. Bu işi yapan ajansların sözde müşteri yorumlarından şüphelenecek kadar görmüş geçirmiştim halbuki. Hinkley hakkında bir haber vardır da sabah sekiz bülteninde söylenmemiştir belki diye JKFM'den RTÉ'ye geçiyorum. Zimbra gelip başını Refik'in kucağına koyuyor, bakışlarını ona çeviriyor. Refik köpeğin başını okşuyor. RTÉ spikeri, insanların programa bağlanarak bildirdiği bugün doğan bebeklerin adlarını, doğum kilolarını, anne-babalarının adlarını, doğum yerlerini okuyor. Bunları dinlemek hoşuma gidiyor. Bu çocukların, özellikle Cork Kordonu ve Organize Sanayi'nin dışında doğan büyük çoğunluğunun hayatı hiç kolay olmayacak ama her bir isim, Karartma'ya karşı yakılmış minicik bir ışık gibi.

Refik'in sağ favorisini soluna eşitlemek için az daha kesiyorum.

Fazla kesiyorum, şimdi solunu biraz kısaltmam gerekecek.

"Keşke hiç değişmeseydi bunlar" diyor Refik ansızın.

Halinden memnun olmasına seviniyor, bu kadar küçük bir çocuğun hiçbir şeyin kalıcı olmadığını öğrenmesine üzülüyorum. "Değişim dünyanın devrelerine işlenmiş."

"Devrelerine işlenmiş ne demek" diye soruyor çocuk.

"Bilgisayar çağından kalma bir deyim. Demek istiyorum ki... Gerçeklik değişir. Hayat değişmeseydi hayat olmazdı, fotoğraf olurdu." Ensesindeki saçları kesiyorum. "Aslına bakarsan fotoğraflar bile değişir; solar."

Bir süre susuyoruz. Makası yanlışlıkla Refik'in ense köküne batırıyorum, "Ah!" diyor; "Pardon" diyorum, "Sıkıntı yok" diyor mahallenin delikanlısı gibi. Adını eskide kalmış bir çikolata markasından taktığım yarı evcil erkek kedi Crunch, mutfak penceresinin pervazında geziniyor. Zimbra fark ediyor ama olay çıkarmaya üşeniyor. Refik, "Holly, sence ben on sekizime gelene kadar Cork Üniversitesi tekrar açılır mı?" diye soruyor.

Ona olan sevgim, hayallerini yıkmaya elvermez. "Olabilir, niye sordun?"

"Büyüyünce mühendis olmak istiyorum da ondan."

"Çok iyi olur. Medeniyetin mühendislere ihtiyacı var."

"Bay Murnane dedi ki, petrol devletleri gibi üretmemiz, taşımamız, onarmamız gerekiyormuş ama petrol olmadan yapacakmışız hepsini."

Kırk yıl önce başlamanız gerekirdi diyorum içimden. "Doğru söylüyor." Refik'in önüne bir sandalye çekiyorum. "Başını eğ de önlerini keseyim."

Saçına bir tarak geçirip üstünden çıkan saçları bir santim bırakarak kesiyorum. Elim alışıyor bu işe. O sırada, Refik'in yüzünde çok dikkatli bir ifade olduğunu görüyorum, devam edemiyorum. Radyoyu iyice kısıyorum. "Ne oldu Refikçiğim?"

Çok uzaktan gelen bir sesi çıkarmaya çalışır gibi. Sonra pencereye bakıyor. Crunch gitmiş. "Birinin saçımı kestiğini hatırlıyorum. Bir kadın. Yüzünü göremiyorum ama Arapça konuşuyor, duyuyorum."

Doğrulup makası indiriyorum. "Ablalarından biri mi acaba? Beş yaşına kadar mutlaka biri saçını kesmiştir."

"Buraya geldiğimde saçım kısa mıydı?"

"Uzun olduğunu hatırlamıyorum. Çok aç kalmıştın, az daha

boğuluyordun, soğuktan ölmek üzereydin. Saçının haline bakmamışım. Kadın, demiştin Ref, yüzünü çıkarabiliyor musun?"

Refik yüzünü buruşturuyor. "Sanki ona bakmazsam görebiliyorum da bakarsam yüzü bir anda siliniyor. Bazen rüyamda görüyorum ama uyandığımda yüzler yine kayboluyor, bir tek isimler kalıyor. Birinin adı Asya'ydı, *teyzem* olabilir... belki de ablalarımdan biri. Belki makası tutan odur. Hamza ve İsmail ağabeylerimdi, teknedeydiler." Bu hikâyeyi birkaç kez dinledim ama Refik İrlanda'dan önceki hayatının kalıntılarını araştırmak istiyorsa sözünü kesmiyorum. "Hamza komik bir çocuktu, İsmail değildi. Teknede o kadar çok erkek vardı ki üst üsteydik hepimiz. Hiç kadın yoktu, benden başka bir çocuk daha vardı ama o Berberi'ydi, Arapçasını pek anlamıyordum. Yolcuların çoğunu deniz tuttu ama bana bir şey olmadı. Hepimiz tuvaletimizi yandan denize yaptık. İsmail, Norveç'e gittiğimizi söyledi. Ben 'Norveç neresi?' diye sordum, İsmail para kazanabileceğimiz güvenli bir yer olduğunu, Ebola'nın, eli silahlı adamların bulunmadığını söyledi. Bu iyiydi ama teknede geçirdiğimiz günler geceler kötüydü." Refik kaşlarını daha çok çatıyor. "Sonra uzakta ışıklar gördük, derin bir körfezin içinde, büyük kavga çıktı. Hamza kaptana Arapça 'Orası Norveç olamaz' diyordu, kaptan da 'Size ne yalan borcum var?' Hamza'nın elinde pusula gibi bir şey vardı, 'Bakın, daha o kadar kuzeye çıkmadık' diye anlatıyordu, kaptan aleti alıp denize attı, Hamza da millete 'Mazot yakmamak için bize yalan söylüyor. O ışıklar Norveç değil başka bir yer!' dedi. Sonra bağrışmalar başladı, ardından silahlar patladı, sonra..." Refik'in gözleri de, sesi de dalgın. "Kâbuslarımın çoğunda oradayım işte. Hepimiz üst üsteyiz..."

Muvakkitlerin kötü anıları redakte edebildiğini hatırlıyorum, keşke Refik'e de aynı merhameti gösterebilsem diyorum. Belki de böylesi daha iyi.

"...çoğu zaman Hamza suya bir can simidi atıyor, bana 'Be-

raber yüzeceğiz' diyor, sonra beni suya fırlatıyor ama kendisi gelmiyor. Bu kadar var işte aklımda." Refik elinin tersiyle gözlerini siliyor. "Geri kalan her şeyi unuttum. Ailemi, yüzlerini unuttum."

"Donegal ili Lifford ilçesi sakinlerinden Owain ve Yvette Richie'nin" diyor radyo spikeri, "Keziah adını verdikleri minik kızları iki buçuk kilo fakat sağlıklı doğdu. Aramıza hoş geldin Keziah."

"Beş ya da altı yaşındaydın Ref. Aşağıdaki kayalara vurduğunda şoktaydın, vücut sıcaklığın çok düşmüştü, burnunun dibinde insanlar birbirini kesmişti, kim bilir kaç zamandır buz gibi Atlantik'te sürükleniyordun, yalnızdın. Sen unutkan değil savaşan birisin. Bence en ufak bir şey hatırlıyor olman bile mucize."

Refik bacağına dökülmüş saçlarından alıp parmaklarının arasında kederle ovuşturuyor. O ilkbahar gecesini düşünüyorum. Nisan ayı için çok sakin ve ılık bir geceydi, herhalde Refik'in hayatını bu kurtardı. Aoife'yla Örvar daha geçen sonbahar ölmüşlerdi, Lorelei darmadumandı. Ben de farklı değildim ama o üzülmesin diye iyiymiş gibi yapıyordum. Koltuğuma oturmuş tablette arkadaşım Gwyn'le konuşurken yüzü belirdi kapıda, boğulmuş bir hortlak gibi bakıyordu içeri. Daha Zimbra'yı almadığım için köpek kovalamamıştı. Kendime gelince kapıyı açtım, onu içeri aldım. Bir litre deniz suyu kustu. Sırılsıklamdı, titriyordu, İngilizce anlamıyor gibiydi. O zamanlar şofbene kadar yakıt vardı hâlâ, fakat hipotermi geçiren biri sıcak banyoya sokulursa ritim bozukluğuna yol açabilir, o da kalp krizine neden olabilirdi, öğrenmiştim. Islak kıyafetlerini çıkardım, battaniyelere sarıp ateşin karşısına oturttum. Hâlâ titriyordu ki bu da iyiye işaretti.

Lorelei uyanmış, denizden gelen çocuğa sıcak zencefil çayı hazırlıyordu. Dr. Kumar'a bağlandım ama Bantry'de Sıçan Gribi salgınına müdahale etmekle meşguldü, birkaç gün başı-

mızın çaresine bakacaktık. Küçük misafirimiz ateşli, gıdasız, feci kâbuslardan mustaripti ama bir haftada Mo'nun ve Branna O'Daly'nin yardımlarıyla onu biraz sağlığına kavuşturduk. O arada adının Refik olduğunu anlamıştık ama nereden geliyordu? Haritada gösteremeyince Mo esmer tenli bir mültecinin konuşabileceği tüm lehçelerde "Merhaba" kelimesini internette arattı. Fas Arapçası tanıdık geldi. Mo'nun yardımıyla Lorelei internetteki derslerden dili çözüp Refik'in ilk İngilizce öğretmeni oldu, kendisi de yastan ilk kez çıktı. Bir ay kadar sonra suratsız bir İstikrar yetkilisi yanında Belediye Başkanımız Martin'le kaçak göçmene bakmaya geldiğinde, Refik basit İngilizce cümleleri birbiri ardına söyleyebiliyordu.

"Kanuna göre sınır dışı edilmesi lazım" dedi İstikrar yetkilisi.

Midem bulanarak nereye, nasıl sınır dışı edileceğini sordum.

"Sizi alakadar etmez Bayan Sykes" dedi İstikrar yetkilisi.

Refik'i Kordon'un dışına kadar götürüp orada köpek gibi terk mi edeceksiniz diye sordum çünkü edindiğim izlenim oydu.

"Sizi alakadar etmez Bayan Sykes" dedi İstikrar yetkilisi.

Refik'in yasal olarak nasıl Sheep's Head'de kalabileceğini sordum.

"Bir İrlanda vatandaşı resmen evlat edinirse" dedi İstikrar yetkilisi.

İrlanda vatandaşlığına geçen gençliğime teşekkür ederken, ağzımdan Refik'i evlat edinmek istediğim döküldü.

"Köyünüz bir tayın daha çıkarmak zorunda" buyurdu İstikrar yetkilisi. "Belediye başkanının oluru gerekiyor."

Martin yüzüme bakıp "Olur" dedi.

"Ayrıca da beşinci kademe ve üstü bir İstikrar yetkilisinden onay alınması lazım. Benim gibi mesela." Dilini üstdudağının içinde dolaştırdı. Hepimiz Refik'e baktık, o da bir biçimde geleceğinin, belki hayatının söz konusu olduğunu anladı. İstikrar yetkilisine söyleyebildiğim tek şey "Lütfen" oldu.

İstikrar yetkilisi bunca zamandır ceketinin içinde tuttuğu bir dosyayı çıkardı. "Benim de çocuğum var" dedi.

"Son olarak" diye mırıldanıyor radyo, "Ballintober'dan Jer ve Maggs Tubridy'yi aralarına yeni katılan üç buçuk kiloluk gürbüz yavruları Hector Ryan için tebrik ediyoruz. Ellerine sağlık Maggs." Refik, keyfimi kaçırdığı için özür diler gibi bakıyor, ben ise üvey torunuma özür dilenecek bir şey olmadığını bakışlarımla anlattıktan sonra tepesindeki saçları kesmeye devam ediyorum. Elimizdeki azıcık bilgiden çıkardığımız kadarıyla Refik'in annesiyle babası ölmüş, hayattaysalar da çocuklarının akıbetini nasıl öğrenebilirler bilmiyorum; Refik Dooneen'e geldiği sırada Afrika'da internet de, Fas devleti de çoktan çökmüştü. Ama artık burada ve ailemin bir ferdi. Ben sağken ona elimden geldiğince iyi bakacağım.

RTÉ haberler sinyal müziği çalınca radyonun sesini biraz açıyorum.

"Günaydın, ben Ruth O'Mally, RTÉ sabah haber bültenini sunuyorum. Bugün Yirmi Sekiz Ekim 2043." Tanıdık sinyal müziği azalarak bitiyor. "Bu sabah Leinster House'ta düzenlenen basın toplantısında konuşan İstikrar Partisi Reisi Eamon Kingston, Pearl Batı Kumpanyası'nın 2028 tarihinde imzalanan ve Çin konsorsiyumuna Cork City ile Batı Cork Yatırım Bölgesi ile ticaret yapma imtiyazı tanıyan toprak kiralama sözleşmesinden tek taraflı olarak çekildiğini doğruladı."

Makas elimden düştü ama radyoya bakakaldım, başka bir şey yapamıyorum.

"Basına demeç veren bir İstikrar sözcüsü, Ringaskiddy İmtiyazı'nın kontrolünün bu sabah sıfır dört itibariyle POC konteynır gemisinin Halkın Kurtuluş Donanması firkateyn eskortuyla limandan ayrılmasıyla İrlanda makamlarına devredildiğini belirtti. Gazetecilere konuşan Reis, POC'nin çekilmesinin devir-teslim işlemlerinin sorunsuz tamamlanma-

sı amacıyla gizli tutulduğunu, POC'nin çekilme kararının ardında kârlılıkla ilgili endişeler bulunduğunu ifade etti. Reis Eamon Kingston, POC'nin anlaşmadan caymasının asayişle ilgili bir sorun olmadığını, otuz dört ilin tamamında emniyet açısından hiçbir sorun bulunmadığını sözlerine ekledi. Çin makamlarının kararının, kuzey Devon'daki Hinkley Burnu nükleer santralinde meydana gelen sızıntılarla da bağlantısı olmadığı belirtildi."

Başka haberler de var, ama ben dinlemiyorum.

Tavuklar kümeslerinde gıdaklıyor, gurkluyor, viyaklıyor.

"Holly?" Refik korkmuş. "Tek taraflı olarak çekilmek" ne demek?

Bir sürü sonuç üşüşüyor başıma ama biri yüzüme tokat gibi iniyor: *Refik'in insülini.*

"Babama göre bir şey olmazmış" diyor Izzy O'Daly bize, "İstikrar da Kordon'u şimdiki yerinde tutarmış." Izzy ve Lorelei, Knockroe Çiftliği'nin tarlalarından koşarak gelip Refik, Zimbra ve beni Mo'nun derli toplu mutfağında buldu. Mo da aynı RTÉ haberini dinlemişti; Refik'e eskiye göre pek bir şey değişmeyeceğini, Çin'den ithal malların biraz daha zor bulunacağını anlatıyorduk. İstikrar yine her hafta tayın kutularını dağıtacaktı, özel ilaçlar için yine istihkak verilecekti. Refik rahatlamış gibi ya da öyle yapıyor. Declan O'Daly de Izzy'yle Lorelei'e yine pembe bir tablo çizmişti. "Babam diyor ki" diye devam ediyor Izzy, "Kordon saat ondan önce de beş metrelik jiletli teldi, ondan sonra da; İstikrar askerlerinin nöbet yerlerini terk etmeleri için de bir sebep yok."

"Baban çok akıllı bir adam" diyorum Izzy'ye.

Izzy başıyla onaylıyor. "Babamla Max, Halama bakmak için şehre indiler."

"Declan'ın hakkını yemeyelim" diyor Mo. "Çocuklar, Zimbra'yı alıp bahçede koşturursanız size krep yaparım. Bel-

ki bir yerlerde biraz kakao kalmıştır. Hadi bakalım, Holly'yle beni yalnız bırakın biraz."

Çocuklar çıkınca, asık suratlı ve endişeli bir Mo, Kordon'un batı ucundaki Bantry'de oturan arkadaşlarına bağlanmaya çalışıyor. Normalde Bantry'ye aramalar sorunsuz bağlanır ama bugün hata mesajı bile çıkmıyor. "Bana öyle geliyor ki" diyor Mo boş ekrana dalıp giderken, "biz interneti bu zamana kadar kullanabildiysek, bizim dizilerimiz Ringaskiddy'deki sunucudan bağlandığı içindi; Çinliler çekildiğine göre... Artık bitti."

Biri ölmüş gibi hissediyorum. "Bir daha net olmayacak mı? *Hiç mi?*"

"Belki yanılıyorumdur" diyor Mo, ama yüzünden okunuyor: *Hiç.*

Hayatım boyunca dünya küçüldü ve teknoloji ilerledi, hayatın olağan akışı buydu. Çok azımız idrak etti "hayatın olağan akışı"nın bütünüyle insan yapısı olduğunu ve teknoloji gerilerken genişleyen bir dünyanın mümkün olmakla kalmayıp hazırda beklediğini. Dışarıda çocuklar kendilerinden çok büyük bir frizbiyle oynuyorlar, dikkatli bakılırsa 2012 Londra Olimpiyatları'nın logosu hayal meyal seçilebiliyor. Aoife harçlığıyla almıştı. Broadstairs'de sahilde sıcak bir gündü. Izzy, Refik'e frizbiyi bir adımını ileri atıp tek bir hareketle fırlatmayı gösteriyor. Acaba kiralama anlaşmasının son bulması hakkında onlar da bizim gibi rol mü yapıyor, Kordon'dan sızacak çeteler, milisler, kara korsanları ve daha kim bilir kim hakkında onlar da bizim kadar endişeli mi, merak ediyorum. Zimbra frizbiyi getiriyor ve Refik biraz daha iyi atıyor, frizbi rüzgârla havalanıyor. Lorelei yakalamak için sıçrayınca biçimli göbeği ortaya çıkıyor. "Kronik hastaların ilaçları dertlerden biri" diye sesli düşünüyorum, "ama işler böyle devam ederse kadınların nasıl bir hayatı olacak? Ya Lorelei'in sınıfındaki kızlar için Donal Boyce en iyi gelecekse? Erkek milleti hep aynı, biliyorum bilmesine de, bizim ömrümüzde

kadınlar ellerine bazı kanuni haklar geçirdiler. Ama sadece toplumumuz yapılan her yasayla, değişen her tavırla daha medeni bir hale geldiği için. Şimdi Karartma'nın bunları silip süpüreceğinden korkuyorum. Lol'un bir kalın kafalının elinde köle olup karlı kışlı, aç, sevimsiz, kanunsuz, Kelt tipi bir Suudi Arabistan'da yaşayacağından korkuyorum."

Lorelei frizbiyi atıyor ama doğu rüzgârı rotasından saptırıp Mo'nun kamelyalarının içine düşürüyor.

"Hadi krep" diyor Mo. "Ben unu ölçeyim, sen de yumurtaları kır. Beşimize altı yumurta yeter mi?"

"O ses neydi?" diye soruyor Izzy O'Daly yarım saat sonra. Öğle yemeğinin enkazı Mo'nun mutfak masasına saçılmış. Mo hakikaten dipsiz zulasından bir ufak kutu kakao çıkardı. Tayın kutusundan bir parça yağlı Rus çikolatası çıkalı bir yıl oluyordu herhalde. Mo'yla ben yemedik ama çocukların çikolataya bulanmış yemeklerini süpürüşünü izlemek, çikolatadan çok daha lezzetliydi. "İşte bu" diyor Izzy, "demin gelen çatırtı sesi. Siz duymadınız mı?" Telaşlanmış gibi.

"Refik'in karnı gurulduyordur" diyor Lorelei.

"Senden bir tane fazla yedim" diye itiraz ediyor Refik. "Hem ben..."

"Biliyoruz biliyoruz, hem sen büyüme çağındasın" diyor ablası. "Büyüyüp kocaman bir krep canavarı olacaksın."

"Bak yine" diyor Izzy eliyle *sus* işareti yaparak. "Duydunuz mu?"

Kulak kabartıyoruz. İhtiyar kadınlığımdan ödün vermeyerek "Ben duyamıyorum" diyorum.

Zimbra fırlayıp kapıya gidiyor, sızlanmaya başlıyor. Refik ona "Sus Zimbra!" diyor.

Köpek susuyor ve... evet. Sert, sinir bozucu takırtılar. Mo'ya bakıyorum, Mo da başıyla onaylıyor: "Silah sesi."

Mo'nun sarı çiçeklerle kaplı kel çimenliğine çıkıyoruz.

Rüzgâr hâlâ gündoğusundan esip kulaklarımızı uğuldatıyor ama şimdi gelen otomatik silah sesi hem net, hem de yakından. Yankısı iki saniye sonra suyun diğer tarafındaki Mizen Head'den bize geliyor.

"Kilcrannog'dan değil mi sesler?" diye soruyor Lorelei.

Izzy'nin sesi titriyor. "Babam köye inmişti."

"Kordon daha şimdiden düşmüş olamaz" diye patlıyorum ve sözlerimi ağzıma geri tıkabilmek istiyorum çünkü bunu söyleyerek gerçekleşmesine yardımcı oldum. Zimbra köye bakarak hırlıyor.

"Ben çiftliğe döneyim" diyor Izzy.

Mo'yla bakışıyoruz. "Izzy, belki de" diyor Mo, "ne olup bittiğini iyice anlayana kadar ortalıkta görünmemeni tercih eder sizinkiler."

Sonra kasabanın bu tarafında, ana caddede ilerleyen cip sesleri duyuyoruz. Gürültüye bakılırsa ikiden fazla.

"Istikrar'dır bu" diyor Refik. "Bir tek onların mazotu yok mu?"

"Bir anne olarak söylüyorum" diyorum Izzy'ye, "bence sen şimdilik..."

"Yok yok, şeyaparım, saklanacağım, dikkat ederim, söz." Izzy yutkunup fuşyaların arasındaki bir delikten geçerek gözden kayboluyor.

Izzy O'Daly'yi son kez görmüş olabileceğim tatsızlığını kafamdan kovacak zamanı zar zor bulurken, ciplerin tınısının hızlı ve öfkeliden temkinli ve sinirliye dönüştüğünü fark ediyoruz.

"Galiba ciplerden biri bizim yola girdi" diyor Lorelei.

İçimden acaba bu rüzgârlı sonbahar günü son günüm mü olacak diye geçiriyorum. Ama çocukların değil. Çocukların olmasın. Mo'nun da aklına aynı şey gelmiş: "Lorelei, Refik, dinleyin beni. Olur da bu gelenler İstikrar değil milislerse Zimbra'yı korumanız lazım."

Ağzının kenarı hâlâ kakao bulaşığı Refik afallıyor. "Ama Zim'le ben buranın korumalarıyız!"

Mo'nun ne düşündüğünü anlıyorum: "Gelenler milislerse daha tek laf etmeden Zim'i vururlar. Bu adamların alışkanlığı böyle."

Lorelei korkmuş, korksun da zaten. "Sen ne yapacaksın anneanne?"

"Mo'yla ben onlarla konuşuruz. Biz neler gördük geçirdik. Ama lütfen..." bir cipin düşük viteste, fena halde yakında ilerlediğini duyuyoruz "...şimdi ikiniz de gidin. Anneniz babanız da gidin derdi. Hadi!"

Refik'in gözleri hâlâ fal taşı gibi ama başıyla tamam diyor. Çalıların saca sürtünmesini, dalların çıtırdamasını duyuyoruz. Lorelei giderek yanlış yaptığını düşünüyor besbelli, ama dudaklarımla "*Lütfen*" diyorum, o da başını sallıyor. "Hadi Ref, anneannem ne diyorsa o. Beyaz Kum'un üstündeki koyun ağılında saklanabiliriz. Hadi Zim. Zimbra! Hadi gel!"

Ürkmüş akıllı köpeğimiz bana bakıyor şaşkın.

"Koş!" diye kışalıyorum onu. "Lol'la Refi kolla! *Hadi!*"

Zimbra ayaklarını sürüyerek gidiyor ve üçü Mo'nun bahçesinden geçip seranın arkasındaki bahçe duvarından atlayarak gözden kayboluyorlar. On saniye kadar sonra bir İstikrar cipi uzamış otları ezerek gelip lastiklerinden taşlar saçarak Mo'nun evinin önüne çıkıyor. Hemen ardından ikinci cip geliyor. Yanına "İstikrar" yazılmış. Kanun ve nizamın kolluğu. O zaman neden kedi pençesine düşmüş yaralı kuş gibi hissediyorum?

Araçlardan dörder genç erkek iniyor. Ben bile anlıyorum bunların İstikrar'dan olmadığını; üniformaları karmakarışık, kimisinin elinde tabanca, başkasında tüfek, bıçak, el bombası, çapraz yay var; hareketleri de eğitimli askere değil yağmacıya benziyor. Mo'yla yan yana duruyoruz ama görünmezmişiz gibi yanımızdan geçip gidiyorlar. Biri, belki li-

derleri, geri durup bungalova bakıyor diğerleri elleri tetikte eve yaklaşırken. Çelimsiz, dövmeli, belki otuzunda bir adam, asker kökenli bir yeşil bere var başında, üzerinde Ed'in Irak'tayken giydiğine benzer bir çelik yelek, boynunda ise zincirde sallanan bir Rolls-Royce amblemi. "Evde başka kimse var mı teyze?"

Mo ona, "Olayımız nedir delikanlı?" diye soruyor.

"İçeride biri saklanıyorsa dışarı sağ çıkamaz, olayımız budur."

"Yok içerde kimse" diyorum ona. "Birine bir şey olmadan kaldırın şu silahları ne olur."

Beni süzüyor. "Teyze içerisi boş diyor" diye sesleniyor ötekilere. "Yalan söylüyorsa gördüğünüzü indirin. Kanları artık teyzenin ellerinde."

Beş milis içeri girerken ikisi bungalovun çevresini dolaşıyor. Lorelei, Refik ve Zimbra şimdiye komşu tarlayı geçmişlerdir. Oradan sonra çalılıklar gizler onları. Lider birkaç adım geri atıp Mo'nun çatısına bakıyor. Daha iyi görebilmek için bahçe duvarına sıçrıyor.

"Ne istediğinizi söyleyecek misiniz acaba?" diyor Mo.

Bungalovun içinde bir kapı çarpıyor. Aşağıda, kalan tavuklarım kümeslerinde gıdaklıyor. O'Daly'lerin merada inek böğürüyor. Sheep's Head'in ucuna giden yoldan başka cip uğultuları geliyor. Bir milis Mo'nun bahçe kulübesinden çıkıp "Merdiven buldum burada Hood" diyor. "Çıkarayım mı?"

"He" diyor liderleri olduğu anlaşılan adam. "Bizimkini indirmekle uğraşmayız."

Beş adam Mo'nun evinden çıkıyor. "İçerisi temiz Hood" diyor sakallı bir dev. "Battaniye ve yiyecek var ama köy ambarındakiler daha iyi."

Mo'ya bakıyorum: Kilcrannog'da insanları mı öldürdüler?

Milisler öldürür. Milisliğin bekası için bu gerekir.

"O zaman panelleri alalım sadece" diyen Hood, bize dönüp

"Şansınız varmış yaşlı hanımlar" diyor. "Wyatt, Moog, bu şeref sizde."

Panel mi? Biri Sıçan Gribi'nin fena iz bıraktığı iki adam merdiveni bungalovun saçağına dayıyor. Tırmanıyorlar ve neyin peşinde olduklarını anlıyoruz. "Hayır!" diyor Mo. "Alamazsınız güneş panellerimi!"

"Sandığından kolay alırız teyze" diyor merdiveni alttan tutan sakallı dev. "Bir demir makası, indir aşağı yavaşça, oldu bitti. Hiç yoksa yüz kere yapmışızdır."

"Ama o panellerle ışık yakıyorum ben" diyor Mo. "Tablete de lazım hem!"

"Yedi güne kalmaz" diyor Hood falcı gibi, "karanlık olsun diye yalvarırsınız. Sizi Kuzgunlar'dan ancak karanlık korur. İyilik yapıyoruz gibi düşünün. Zaten tablete de ihtiyacınız olmayacak artık. Kiralık Topraklar'da internet kalmadı. Yan gelip yattığınız günler geçti artık teyze. Kış geliyor."

"Sen kendine Hood adını takmışsın da" diyor Mo, "fakirden çalma kısmını yanlış anlamışsın. Robin Hood fakirden çalmazdı. *Senin* yaşlı akrabalarına böyle yapılsın ister miydin?"

"Birinci kural: insan önce hayatta kalacak" cevabını veriyor Hood, çatıdaki adamları izlerken. "Hepsi öldü zaten, annem babam da. Benden güzel hayat yaşadılar yalnız. Sen de öyle. Elektrik santralleriniz, arabalarınız, her türlü konforunuzla. Yalnız uzun yaşamak da iyi değil. Hesabın günü geldi. Bugün..." derken ilk panelin cıvatalarını kesiyorlar, "ilk senedi ödüyorsunuz. Bizi tahsildar gibi düşünün."

"İyi de dünyayı rezil eden sen, ben, o değildik ki. Düzendi" diyor Mo. "Biz değiştiremezdik."

"O zaman panellerini alan sen, ben, o değiliz. Düzen" diyor Hood. "Biz değiştiremeyiz."

O'Daly'lerin köpeği üç tarla ötede havlıyor. Izzy'ye bir şey olmamıştır, bu herifler kızlara sulanmaz diye umuyorum. "Panelleri ne yapacaksınız?" diye soruyorum.

"Kenmare belediye başkanı" diyor Hood iki adamı Mo'nun panellerinden ilkini cipe götürürken, "kendine ciddi ciddi kale inşa ediyor. Yüksek duvarlı. Güvenlik kameralı, ışıklı bir Kordon gibi. Güneş paneline karşılık yiyecek ve mazot veriyor." Mo'nun ikinci panelinin cıvataları kesiliyor. "Bunlar ve şu aşağıdakiler..." benim evimi gösteriyor başıyla "...oraya gidiyor."

Mo benden daha atik: "Komşumun güneş paneli yok ki."

"Kuşlar öyle söylemiyor" diyor sakallı dev şarkılı bir sesle. "Kuşlar görmüş çatılarınızı, kuşlar yalan söylemez."

"Dün gelen dron sizin miydi?" diye soruyorum bir yardımı olacakmış gibi.

"Ganimeti İstikrar bulur" diyor dev, "biz gider alırız. O kadar da şaşırtmasın seni teyzeciğim. İstikrar dediğin de yine bir milis gücü artık. Hele ki çekikler gittikten sonra."

Annemin "Çekik değil Çinli" diyeceği geliyor aklıma.

Mo, "Kim veriyor size gelip malımızı alma hakkını?" diye soruyor.

"Silah veriyor" diyor Hood. "Bu kadar basit."

"Yani orman kanununu geri mi getiriyorsunuz?" diye soruyor Mo.

"Doldurduğunuz her depoya siz getirdiniz o kanunu."

Mo değneğini hırsla yere saplıyor. "Hırsız, katil, haydut!"

Adam kaşındaki halkayı okşarken bunu düşünüyor. "Katil: Ölmek veya öldürmekse, evet katilim. Haydut: Hepimizin vardır haydutlukları teyze. Hırsız: Aslına bakarsan ben de bir nevi tacirim. Siz bana güneş panellerinizi veriyorsunuz, ben size müjdeler veriyorum." Elini cebine atıp iki kısa beyaz tüp çıkarıyor. Silah çekmediğine o kadar rahatlamışım ki, bana uzattığında elimi açıyorum. Hap kutularına, üzerindeki kurukafaya, Rusça yazılara bakıyorum. Hood'un sesi artık o kadar alaycı değil. "Çıkış yolu. Kuzgunlar gelirse, Sıçan Gribi yayılırsa, bilmemne olursa, doktor bulunamazsa. Mide

bulantısını anında keser" diyor, "Pentobarbital sayesinde de yarım saatte mutlu son. Hiç süründürmeden uyutup götürüyor. Çocuk kilidi de var."

"Benimki kubura gider" diyor Mo.

"O zaman geri ver" diyor Hood. "İsteyen bir dolu insan var." Mo'nun ikinci güneş paneli de sökülmüş, önümüzden geçirilip cipe yükleniyor. İki tüpü cebime atarken Hood fark ediyor ve bana bir iş peşindeymişim gibi bakıyor, oralı olmuyorum. "Aşağıdaki evde" derken başıyla bizimkini gösteriyor, "çocukların bilmesi gereken biri var mı?"

Geriye dönük müthiş bir gıpta ile, Marinus'un insanları "çelerek" dilediğini yaptırabildiğini hatırlıyorum. Benim tek silahım dil. "Bay Hood. Torunum şeker hastası. Bunun için günaşırı şarj edilmesi gereken bir insülin pompası kullanıyor. Güneş panellerini sökerseniz onu öldürmüş olursunuz. Lütfen yapmayın."

Tepede insan imparatorluklarının yükselip çöküşüne aldırışsız koyunlar meliyor. "Talihsizlik teyzeciğim ama sizin torun da Talihsizlik Çağı'na doğdu. Şanghay'da oturduğu yerden 'Batı Cork Kiralık Toprakları kirasını kurtarmıyor' diye düşünen bir kodaman öldürdü onu. Sizin panelleri biz almasak bile yedi güne Kuzgunlar çöker üzerine."

Uygarlık ekonomi gibi, ya da belki Tinkerbell: İnsanlar gerçek olduğuna inanmaktan vazgeçerse, ölüyor. Mo, "Geceleri nasıl rahat uyuyorsun?" diye soruyor.

"Birinci kural: insan önce hayatta kalacak" diye tekrarlıyor Hood.

"Sorumun cevabı değil" diyor komşum tıslayarak. "Vicdanının kırıntılarını susturmak için yutturduğun haplarla gelme bana."

Hood, Mo'ya kulak asmayıp hiç tahmin edemeyeceğim bir yumuşaklıkla elimi iri avcuna alıyor ve avcuma üçüncü bir tüp sıkıştırıyor. Tabanımdaki deliklerden içeri umut sızıyor.

"Aşağıdaki evde kimse yok. Tavuklarıma zarar vermeyin. Lütfen."

"Tüyüne bile zarar vermeyeceğiz teyze" diyor Hood.

Sakallı dev merdiveni bizim eve doğru götürürken bir patlama akşamüstünün sımsıkı sessizliğinde delik açıyor. Herkes korkuyla yere çöküyor - Mo'yla ben bile.

Kilcrannog'dan mı? Yankı geliyor, sonra yankının yankısı.

Biri sesleniyor: "O neydi ulan öyle?"

Sıçan Gribi bozuğu çocuk parmağıyla işaret edip "Şuraya bakın" diyor.

Sık fuşyaların üzerinde şişman bir cin gibi beliren turuncu damarlı petrol karası duman bulutu bir süre yükseldikten sonra rüzgâra kapılıp Caher Dağı'na savruluyor. Hırıltılı bir ses "Mazot deposu lan bu!" diye bağırıyor.

Hood, kulaklığına vurup mikrofonunu kaldırıyor. "Merkez, burası Rolls-Royce, Kilcrannog'un iki kilometre batısında Dooneen mevkiindeyiz. O patlama neydi? Tamam."

Tarlaların ötesinden iğrenç silah takırtıları geliyor.

"Merkez, burası Rolls-Royce. Yardım lazım mı? Tamam."

Hood'un miğferinden ancak panik halinde bağrışmalar ve parazit duyuluyor, o kadar.

"Merkez, burası Rolls-Royce. Cevap verin lüfen. Tamam." Hood, kasabadan hâlâ yükselmekte olan dumanlara bakarak bekliyor. Kulaklığına bir daha vuruyor: "Audi? Burası Rolls-Royce. Merkez'le görüştünüz mü? Kasabada ne oluyor? Tamam." Bekliyor. Hepimiz bekliyoruz, ona bakarak. Yine sessizlik. "Beyler ya köylüler kazan kaldırdı ya da Kordon'dan bu tarafa sandığımızdan çabuk saldırdılar. Her halükârda kasabaya dönmemiz lazım. Geri çekiliyoruz."

Sekiz milis, Mo'yla bana bir bakış bile atmadan ciplere dönüyor. Araçlar Mo'nun evinin önünden geri geri çıkıp patikadan ana yola doğru ilerliyor.

Kilcrannog tarafında silah sesleri yoğunlaşıyor.

Fark ediyorum ki hâlâ Refik'in insülin pompasını şarj edebileceğiz.

Yani en azından şimdilik: Hood, Kuzgunlar çökecek dedi.

"İnsan hiç değilse merdiveni yerine koyar" diye homurdanıyor Mo.

Önce gidip Beyaz Kum'dan çocukları alıyorum. Dunmanus Körfezi'nde dalgalar, rüzgâr gündoğusundan esti mi nereye vuracaklarını bilemiyorlar. Zimbra eski sac sığınaktan çıkıyor, peşinden sinirleri bozuk ama rahatlamış Lorelei ve Refik. Onlara milisleri, güneş panellerini anlatıyorum, birlikte eve yürüyoruz. Çevreden hâlâ zaman zaman silah sesleri geliyor, bir ara baktığımızda da köyün üzerinde bir insansız hava aracı dolaştığını görüyoruz. Refik'in gözleri, ısrarlı ateş sonrasında aracın düştüğünü seçiyor. Yukarıdaki yoldan bir cip gürültüyle geçiyor. Kırda yürürken kocaman bir top mantar görüyoruz, gerçi aklımdaki son şey yemek ama yine de koparıyoruz, Lorelei futbol topu gibi eve taşıyor. Beyaz etini dilimleyip tereyağında çevirirsek dördümüzün karnı doyar. Bir daha ne zaman tayın alırız, hatta alır mıyız belli değil. Oturma odasında ve seradaki yiyeceklerle dişimizi sıkarsak beş hafta idare ederiz. O da silahlı adamlar gelip çalmazsa.

Kulübeye dönünce Mo'yu tavukları beslerken buluyorum. Köydeki, Ahakista, Durrus ve Bantry'deki arkadaşlarına bağlanmaya çalışmış ama internet ciddi ciddi öldü galiba. Radyo da sessiz, RTÉ bile. "Bütün bantlarda mezar sessizliği hakim" diyor.

Şimdi ne yapacağım? Hiç kestiremiyorum ki; eve kapanabiliriz, çocukları deniz feneri gibi daha uzak bir yere yollayabiliriz, O'Daly'lerin Knockroe Çiftliği'ne gidip Izzy'yle ailesi ne durumda bakabiliriz, ya başka? Silahımız yok, gerçi bugün Sheep's Head'de atılan mermi sayısını düşününce, silahın insanı korumaktan çok canını alacağı belli. Bir tek şu-

nu biliyorum ki, tehlike Dooneen yolundan cip içinde gelmiyorsa, Lorelei ile Refik'in yanı başımda olması beni daha rahat ettirecek. Hepimiz yüksek dozda radyoaktif izotopa maruz kalıyorsak bunların tümü boş laf ama kıyametleri de teker teker yaşamamız lazım.

En büyük ihtiyacımız haber. Köydeki silah sesleri kesildi ama ne olup bittiğini çözene kadar uzak durmamız isabetli olur. O'Daly'lerin haberi vardır, eğer Declan sağ salim dönebildiyse. Böyle çatışmalı bir günde çiftlikleri gözümüze çok uzak görünse de Lorelei'le birlikte yola çıkıyoruz. Refik'in evde kalıp Zimbra'yla Mo'yu korumasını istiyorum, fakat her ne olursa olsun ilk vazifen hayatta kalmaktır diye de tembihliyorum. Fas'taki anne babası da bunu isterdi, bu yüzden onu Norveç'e götürmeye çalışmışlardı. Belki söylenecek en doğru laf değildi bu ama *Uygarlık Çökerken Doğru Söz Söyleme Sanatı* diye bir kitap yazıldıysa da ben okumadım.

Kıyıdan Knockroe Çiftliği'ne giderken yosun ve deniz otu topladığım kayalardan geçip O'Daly'lerin aşağı merasına çıkıyoruz. Küçük Jersey sığırı sürüsü sağılmak isteyerek bize yaklaşıyor ki iyiye işaret değil. Çiftlikte sessizlik hâkim, Lorelei eski ahırların çatısındaki güneş panellerinin de söküldüğünü söylüyor. Izzy, Declan'la büyük oğlu Max'ın bu sabah köye indiğini söylemişti, onlar yoksa da Tom veya Izzy ve anneleri Branna buralarda olmalı. Çoban köpekleri Schull, çobanları İngiliz Phil'den de iz yok. Mutfak kapısının rüzgârda çarptığını işittiğim sırada Lorelei'in elini elimde buluyorum. Kapı kırılmış. Tezek yığınını, bahçeyi geçiyoruz ve titrek bir sesle mutfağın içine sesleniyorum: "Merhaba, kimse yok mu?"

Cevap yok. Rüzgâr bir tenekeyi tekerliyor.

Branna'nın rüzgâr çanı, aralık pencerenin yanında çınlıyor.

Lorelei gözü kestiğince bağırıyor: "BİZ GELDİK IZZY!"

Eve girmeye korkuyorum.

Lavaboda kahvaltı bulaşıkları duruyor.

"Anneanne?" Lorelei de benim kadar korkmuş. "Sence..."

"Bilmiyorum canım" diyorum ona. "Sen dışarıda bekle, ben bir..."

"Lol? Lol!" Izzy bu, peşinde Branna ve Tom, arkamızdan geliyorlar. Tom ve Izzy zarar görmemiş fakat sarsılmış gibi; elli yaşında, siyah saçlı, makul ve mantıklı kadın Branna O'Daly'nin ise üstü başı kan içinde. "Branna! Yaralandın mı?" diye neredeyse çığlık atıyorum.

Branna benim dehşete düştüğüm ölçüde şaşkın, sonra fark ediyor: "Ha, yok yok Holly, merak etme, kurşun yarası değil, bizim ineklerden biri doğurdu da. Connolly'lerin damızlığı geçen ilkbaharda döllemişti, bu sabah doğum başladı. Zamanlamaya bak! Kordon'un düştüğünü, silahlı çetelerin dolanıp milletin güneş panellerini silah zoruyla gasp ettiğini nereden bilecek? Üstüne üstlük kanlı, müdahaleli bir doğum oldu. Ama neyse ki dişi çıktı. Bir sağmal ineğimiz daha oldu."

"Panellerinizi aldılar Branna" diyor Lorelei.

"Biliyorum yavrum. Engel olabilecek halde değildim. Dooneen tarafına da uğradılar mı gelmişken?"

"Mo'nun panellerini de çaldılar çatısından" diyorum "ama patlamayı duyunca benimkileri alamadan gittiler."

"Evet, bizimkiler de o zaman gitti zaten."

Branna'ya "Declan'la Max'tan haber var mı?" diyorum, omuzlarını silkip başını iki yana sallıyor.

"Köyden dönmediler" diyen Tom, sinirle ekliyor: "Annem de bırakmıyor ki gidip bulayım."

"Üç O'Daly erkeğinden ikisinin savaşa gitmesi yeter." Branna belli ki evhamdan aklını kaçıracak. "Baban evi sana emanet etti üstelik."

"Ama sen beni" diyor Tom on altı yaşının çatlak sesiyle, "koduğumun samanlığa saklattın Izzy'yle! Evi böyle mi koruyacağım ben?"

"*Nereye* saklattım?" diye soruyor Branna buz gibi bir sesle.

Tom aynı soğuklukla kaşlarını çatıyor. "Tamam, samanlığa. Izzy'yle. İyi de neden..."

"Bir tarafta Çin malı otomatik silahlı sekiz haydut" diyor Izzy ona, "diğer tarafta otuz yıllık tüfeğiyle bir ergen. Sen söyle bakalım karşılaşmanın sonucunu. Her neyse, bisiklet sesi duyuyorum, iyi insan lafının üstüne mi geliyor?"

Tom daha "Ne?" diyemeden Schull çiftliğin girişine doğru kuyruk sallayarak havlamaya başlıyor, az sonra da Tom'un ağabeyi Max dağ bisikletiyle köşeyi dönüyor.

Birkaç metre ötemizde kayarak duruyor. Bir yanağı fena kesilmiş, gözleri deli deli bakıyor. Çok kötü bir şeyler olmuş.

"Max!" Branna dehşet içinde. "Baban nerede? Neler oldu?"

"Babam... Babam..." Max'ın sesi çatlıyor. "Hayatta. Siz iyi misiniz?"

"Evet, çok şükür iyiyiz de... Gözüne ne oldu oğlum?"

"Yok bir şey anne, taş çarptı şeyden... Mazot deposu anasının şeyi gibi havaya uçunca..."

Annesi Max'a öyle bir sarılmış ki konuşamıyor çocuk. "Ne oluyor bu evde, küfür kıyamet?" diyor Branna omzunun üzerinden. "Babanızla siz öyle 'koduğumun' haydutları gibi konuşmayın diye az mı uğraştık? Düzgün anlat bakalım ne olduysa."

O'Daly'lerin mutfağında ben Max'ın yanağındaki yarayı temizlerken o babasının ev yapımı bulanık birasından bir kadeh içip sinirlerini yatıştırmaya, üzerine bir fincan nane çayıyla biranın tadını ağzından silmeye çalışıyor. Lafa girene kadar, konuşmakta zorlanıyor. Bir kere başladıktan sonra nefes almadan anlatıyor. "Babamla tam Suke Halama varmıştık ki, Mary de Burka'nın büyük oğlu Sam gelip Büyük Salon'da acil toplantı var dedi. Öğlendi galiba. Köyde kim varsa oradaydı. Önce Martin kalktı, Kordon'un düşmesi vesaire nedeniyle toplantıya çağırdım sizi dedi. Sheep's Head Düzensiz Tugayı'nı kurup evlerde av tüfeği ne varsa kuşa-

narak Durrus ve Raferigeen yollarına barikat kurmayı, Kuzgunlar gelirse Noel'i bekleyen hindiler gibi yakalanmamayı önerdi. Elemanların çoğunun aklına yattı bu fikir. Sonra Peder Brady konuştu, Tanrı'nın biz sahte ilahlara, dikenli telden çite ve Çinlilere iman ettiğimiz için Kordon'u düşürdüğünü, yapılacak ilk işin Tanrı'nın teveccühünü kazanmış yeni bir belediye başkanı seçmek olduğunu söyledi. Pat Joe ve bazı elemanlar 'Ulan şimdi seçim kampanyasının zamanı mı?' diyecek oldular, Muriel Boyce bastı yaygarayı hepiniz cayır cayır yanacaksınız diye, çünkü ellerinde paslı tüfekleriyle bir avuç çobanın Vahiy Kitabı'nda yazanlara karşı koyabileceğini sananlar ancak dinsiz geri zekâlılarmış, onlar da iki güne kalmaz dinsiz geri zekâlı ölüler olurmuş. Sonra Mary de Burka, *ıyyyşşşhhhh...*" Max'ın yanağındaki kesikten cımbızla taş parçası çıkarttığım sırada yüzünü buruşturuyor.

"Pardon" diyorum. "Son kalan parçayı da çıkardım."

"Sağ ol Holly. Mary de Burka, Rabbin önce takdir sonra tevekkül fikrini uygulamaktan kimseye bir zarar gelmeyeceğini söylüyordu ki motor uğultuları geldi, bir sürü araç bize yaklaşıyordu. Cuma Konvoyu gibi ama çok, çok daha gürültülüydü. Salon boşaldı, meydana yirmi İstikrar cipiyle bir tanker girdi. Her birinden dörder beşer altışar adam indi. Ayı gibi adamlardı anne. Ayı gibi, alçak tipler. İstikrar elemanlarının yanında Kordon dışından gelen milisler. Sayıca eşittik ama direnmemiz mümkün olamazdı. Herifler tepeden tırnağa silahlıydı, öldürmeye programlanmışlardı bir de. Elebaşları gibi görünen biri cipin tavanına çıkıp megafondan konuştu. İsmi General Drogheda'ymış, eski Batı Cork Kiralık Toprakları'nda Kordon'un düşmesini müteakip sıkıyönetim ilan edilmiş. İstikrar Cork teşkilatının emriyle Sheep's Head'deki tüm güneş panellerini resmi hizmet amacıyla toplamak, dün gelen mazota da İstikrar adına el koymak üzere gönderilmiş. Birbirimize baktık, 'He canım oldu' dedik. Son-

ra bu Drogheda bir de mukavemet göstermenin vatana ihanetle eş tutulacağını ve bilmemkaç tarih ve bilmemkaç sayılı İstikrar Kanunu'nun bilmemkaçıncı maddesi uyarınca vatana ihanetin cezasının kafaya kurşun olduğunu söyledi. Martin Walsh bu General Drogheda'nın cipine yaklaşıp Kilcrannog'un belediye başkanı olduğunu, Cork Genel Merkezi'nden gelen el koyma emrini görmek istediğini söyledi. Herif belinden silahı çektiği gibi Martin'in iki ayağının arasına sıktı. Martin iki metre havaya, iki metre de geriye fırladı. Drogheda, artık gerçek adı buysa, 'İyice inceleyebildiniz mi Bay Başkan?' dedi. Sonra onlara engel olmaya çalışırsak gıda ambarını da boşaltacaklarını, bütün kış taş yiyeceğimizi söylediler."

"İstikrar olsa böyle yapmaz" diyor Branna. "Yapar mı?"

Max birayı içip yüzünü buruşturuyor, titreme geçiriyor. "Artık kimse hiçbir şeyden emin değil. Drogheda lafını dedikten sonra ciplerin on kadarı Dooneen yoluna sapıp köyden çıktı, bir on kadarı köyün dışına doğru giderken diğerleri yerinde kaldı. Sonra ciplerin arkasından merdivenler çıkardılar, çatısında panel olan her eve adamlar çıktı. İkisi aşağıda kalıp gözdağı vermek için silahlarını kurcaladılar. O arada tanker de depoyu boşaltıyordu. Hepimiz aramızda 'şerefsiz hırsızlar mazotumuzu çalıyorlar' diye söyleniyorduk ama karşı koyacak olsak hepimizi kurşuna dizer, panelleri yine alırlardı. Yapabileceğimiz hiçbir bok olmadığının farkındaydık. Bir zaman sonra tanker doldu, çatılardan paneller indi, cipler meydana dönüp Knockroe yoluna gitmiş olanları beklemeye başladı. Sonra olan oldu. Nasıl başladığını göremedim ama babam ve Sean O'Dwyer'la dururken General Drogheda'nın cipinden bir yaygara koptuğunu duyduk..."

Max'ın kesiğine antiseptik kremi azar azar sürüyorum, yüzünü ekşitiyor.

"Drogheda bir milise bağırıyordu. Adamın kafasında Au-

di amblemi vardı, buranın operasyonları benden sorulur diyordu, hoşuna gitmediyse de... Her neyse işte, annesiyle ilgili birtakım sözler. Rüzgâr yavaşlamıştı, bağrışmalar meydanda yankılanıyordu. Ufak tefek milislerden biri gözümün önünde Drogheda'ya arkadan yanaşıp..." Max kaşlarını çatıyor, yutkunuyor, gözyaşlarını bastırmaya çalışıyor, başaramıyor, sesi cızırtıya dönüyor. "Kafasına sıktı. Dibinden. Beynini dağıttı herifin."

"Aman Tanrım" diye fısıldıyor Izzy.

"Ah canım oğlum" diyor Branna. "Gözünün önünde ha?"

Max ellerini yüzüne kapatıp birkaç saniye derin nefesler alarak toparlanmaya çalışıyor. "Daha neler gördüm anne. İstikrarcılarla milisler köpekler gibi kavgaya tutuştular, ama silahlı köpekler. Sanki dolu yağıyordu ama buz değil mermiydi düşen." Zırıldandığı için kendine kızıyor. "Eski savaş filmlerinde olur ya, dublörler çatılardan düşer, yollarda adamlar sürünür..." Max başını çevirip resim gözünün önünden gitsin diye gözlerini kapatıyor ama gitmiyor. "Biz elimizden geldiğince korunmaya çalıştık ama... Anne... Seamus Coogan vuruldu."

Kendimi durduramıyorum: "Seamus Coogan yaralandı mı?"

Max sarsılmaya başlıyor ve başını iki yana sallıyor.

Tom fal taşı gibi açılmış gözlerle soruyor, "Seamus Coogan *öldü mü* yani?"

Max ancak başıyla evet diyebiliyor. Izzy, Branna, Lorelei, Tom ve ben birbirimize bakıp yakın geleceğin soğuk rüzgârlarında ürperiyoruz. Daha dün konuşmuştum Seamus Coogan'la. Max biranın kalanını içip akıl sağlığını koruması gördüklerini bize anlatmasıyla mümkünmüş gibi devam ediyor – belki de öyle. "Ben şey yapmaya çalıştım da... Zaten bir anda..." Max gözlerini kapatıp başını sallıyor, eliyle de oldu bitti der gibi bir hareket yapıyor. "Babam tuttu çekti beni, onun için hiçbir şey yapamayız diye. Fitzgerald'ların ora-

ya koşup garajlarına saklandık. Meydandaki tankeri vurdular, zaten siz de duydunuz herhalde."

"Ta Tipperary'den duyulmuştur" diyor Branna.

"Biraz zaman geçti" diyor Max, "bilmiyorum ne kadar. Silah sesleri duyduk, Fitzgerald'ların önünde biri vuruldu... Bir saat mi? Bilemiyorum. O kadar değildir herhalde, bir de baktık cipler dağ yoluna sarıp Finn MacCool'un oradan uzaklaşıyorlar... Sonra bir anda sessizlik. Kuş cıvıltıları falan. Hepimiz saklandığımız yerlerden çıktık ama dumura uğramışız, gerçekten oldu mu bunlar diyoruz, burada, Kilcrannog'da? Max'ın gözleri yine doluyor. "O kadar ölü yaralı vardı olduğunun kanıtı. Bernie Aitken panellerini korumak için tüfeğe sarılmış, vurmuşlar. Durumu kötü. Ölecek galiba anne. Köy meydanı desen... Böyle nasıl... Sakın gidip bakmayın" diyor Tom, Izzy ve Lorelei'e, "iyice yağmur yağsın, temizlensin, ondan sonra. Keşke ben de hiç görmeseydim. Yirmi otuz mezar kazılacak herhalde. Bazı milisler de yaralı, yürüyemiyorlar. Elemanlar denize atalım gitsin dediler, biz olsak kesin atarlardı..." Max'ın yüzünde alevlenen öfke, şoku birkaç saniyeliğine siliyor "...ama Dr. Kumar elinden geleni yapıyor. Yine de ölürler herhalde. Deponun yerinde bir krater var, meydandaki bütün evlerin camları kırıldı. Josey Malone'nin evinin bütün cephesi yıkıldı. Pub da darmaduman oldu bu arada."

İçten içe Brendan için endişe ediyorum. Tükenen kaynaklar uğruna bu vahşi mücadeleler Avrupa'nın her yerinde, küçük manzara ve üniforma farklarıyla yaşanıyordur. Hood'la o sakallı devin nerede olduğunu merak ediyorum şimdi; öldüler mi, kaçıyorlar mı, Dr. Kumar'ın revirinde can mı çekişiyorlar? Beyaz haplardan mı yutuyorlar?

Branna usulca "Baban ne yapıyor Max?" diye soruyor.

"Mary de Burka'ya temizlik işinde yardım ediyor. Martin Walsh'la birkaç kişi daha bisikletle Ahakista'ya gittiler yola barikat meselesini konuşmak için. Artık daha da acil lazım.

Belki kendi Kordonumuzu kurmalıyız Durrus'tan Coomkeen'e doğru tarlalardan, sonra yol boyunca Boolteenagh üzerinden Bantry'ye. Siperleri kazıp çitleri çekene kadar çadırda nöbet tutan birkaç kişiden fazla değiliz ama ortalık otomatik silah kaynıyor, Martin'in kuzeni de Derrycahoon garnizonunda. Yani oradaydı. İstikrarcıların da ailelerini emniyete alması gerekecek sonuçta. Neyse ben iki kürek alıp geri gideyim."

"Olmaz Max" diyor Branna. "Şok geçiriyorsun. Yat dinlen biraz. Yarın da yapılacak bol bol iş var."

"Anne" diyor Max, "öyle ya da böyle bir barikat kurmazsak yarını göremeyebiliriz. Bu iş bugünün işi."

"O zaman ben de geliyorum" diyor Tom.

"*Hayır*" diyorlar Branna ve Max bir ağızdan.

"Ben on altı yaşındayım tamam mı, geliyorum. Sağma işini sen yapabilir misin anne?"

Branna yüzünü ovuşturuyor. Bütün kurallar değişmekte.

Lorelei sağmaya yardım ederken ben Knockroe tavuklarını besliyorum. Sonra kıyı boyundan denize yürürken bir torba dolusu deniz ıspanağı topluyoruz. Kum bitleri çıplak bacaklarımdan sekiyor, yengeçler sülük peşinde oradan oraya seğirtip çamuru eşeliyor. Gri bir balıkçıl beş metre açıktaki kayalarda avlanırken güneş açıyor. Rüzgâr güneye dönüp dikenli tele takılmış yapağıya benzer bulutları önüne katıyor. Güneşin ağartıp denizin sürüklediği iri bir kütük buluyoruz, kışın iki gün sobayı idare eder. Kulübeye yaklaşırken Refik'i iskelede balık tutarken görüyoruz, sakinleşmek için en sevdiği şey. Max O'Daly'nin anlattıklarını özet geçiyoruz, nasıl olsa ayrıntısını yakında öğrenir, o da kütüğü eve taşımamıza yardım ediyor. Mo, Eilish'in eski koltuğunda, kucağında Wittgenstein biyografisiyle uyuyakalmış, Zimbra ayaklarında yatıyor. Kendi evinin elektriği kesildiğine göre belki bizim müştemilata taşınır. Orayı Aoife'nın hamile olduğunu öğren-

diğimde, Örvar ve bebekle gelince rahat etsinler diye yaptırmıştım ama zamanla depoya çevirdim.

Biz içeri girince Zimbra kalkıyor, Mo uyanıyor ve Lorelei gidip Mo'nun serasından yaprak toplayarak bize yeşil çay yapıyor. Ona Seamus Coogan'ın ölüm haberini vererek başlayıp Max'ın katliama dair anlattıklarını aktarıyorum. Mo sözümü hiç kesmeden dinliyor. Sonra göğüs geçirip gözlerini ovuşturuyor. "Martin Walsh maalesef haklı. Hayat kalitesi açısından bundan on yıl sonra Ortaçağ'a dönmek istemiyorsak asker gibi davranmak zorundayız. Barbarlar birbirlerine iki kez saldırmazlar."

Saatim beş diyor. Refik ayağa kalkıyor. "Hava kararmadan birkaç balık daha tutayım. Mo bizimle çaya kalacak mı Holly?"

"Umarım kalır. Onca kişiye öğlen yemeği yaptı."

Mo, bungalovunda yanmayan sobasını, faydasız ampullerini düşünüyor. "Şeref duyarım. Teşekkür ederim. Üçünüze de."

Refik çıkınca, "Yarın köye gideceğim" diyorum.

"Ne kadar akıllı bir iş olur bilemeyeceğim" diyor Mo.

"Dr. Kumar'la insülin meselesini konuşmam lazım."

Mo çayını yudumluyor. "Ne kadar kaldı?"

"Altı haftalık." Lorelei alçak sesle konuşuyor. "Bir tane insülin pompası, üç paket de kateter başlığı var."

Mo soruyor: "Dr. Kumar'ın elinde ne kadar var?"

"Onu soracağım işte." Elimdeki sinek ısırığını kaşıyorum. "Dünkü Konvoy'dan çıkmadı, bugünden sonra da... Bir daha geleceğini sanmam. Suyumuz var; sosyalist ütopya gibi yaşarsak yiyecek ve asayiş işini de halledebiliriz, ama tam teşekküllü laboratuvar olmadan insülin sentezlemek mümkün değil."

Mo, "Refik mi gündeme getirdi?" diye soruyor.

"Hayır ama akıllı bir çocuk. O da farkında."

Yan pencereden akşamüstü güneşinden bir dilim vuruyor duvara. Üzerinden kuş gölgeleri geçiyor.

Gölgelerden bazıları bulanık, bazılarının hatları keskin.
Bir başka zamanda, bir başka yerde gördüm bunları.
"Anneanne?" Lorelei bir soru sormuş, cevap bekliyor.
"Pardon canım, dalmışım. Ne demiştin?"

Radyo hâlâ sessiz. Mo, Lorelei'e böyle bir günden sonra kemanıyla bir iki nağme çalar mısın diye soruyor. Torunum "She Moved Through The Fair" parçasını seçiyor. Ben deniz ıspanaklarını yıkarken Mo balıkları ayıklıyor. Top mantarı tereyağına son dakikada atacağız. Genç olsam kalkar köye yardıma giderdim, ama bu yaşımda bir faydası olmaz, uydurulmuş tabutlara mezar kazamam. Peder Brady'nin işi başından aşkındır. Belki Kilcrannog'un kurtulmasını Rabbin inayeti olarak göstermekle meşguldür. Lorelei, ürpertici nakarat kısmını çok güzel çalıyor. Babasının kemanından başka müzik yeteneği de miras kaldı ona; benim veya Aoife'nın kuşağında olsa belki müzik kariyeri bile düşünebilirdi ama korkarım müzik Karartma'nın boğduğu, ölüm kalım açısından faydasız uğraşlardan biri artık.

Refik paldır küldür içeri dalıp hepimizi sıçratıyor. Belli ki bir şey olmuş. "Refik" diyor Mo, "ne oldu sana oğlum?"

Çocuk nefes nefese. İlk aklıma gelen şeker koması ama parmağıyla körfezi gösteriyor. "Şurda bişey..."

Lorelei kemanı bırakıyor. "Derin nefes al Ref – ne gördün?"

"Bir gemi" diyor Refik güçlükle, "bir de bot, adamlar var, silahlı, kıyıya geliyorlar, bana boru gibi bir şeyden seslendiler. Ama ne diyeceğimi bilemedim. Bugün olanlardan sonra..."

Mo, Lorelei ve ben anlamadan bakışıyoruz.

"Anlamıyorum seni" diyorum. "Gemi mi gördün?"

"*Bak!*" Körfezi gösteriyor. Ben göremiyorum ama Lorelei gidip bakıyor, "*Vay canına!*" diyebiliyor. O şaşırınca ben de hızlı adımlarla yanına gidiyorum, Mo bizi takip ediyor. Baş-

ta körfezin kurşuni mavimsi sularını görebiliyorum sadece, ama sonra belki üç yüz metre açıkta sarı sarı ışıklar gözüme çarpıyor. "Karakol gemisi" diyor Mo yanımda. "Bayrağını görebiliyor musunuz?"

"Hayır" diyor Refik, "ama bir bot indirdiler gemiden, mermi gibi yaklaşıyordu iskeleye. İçinde adamlar vardı. Bot yaklaşınca içindekilerden biri sesini yükselten boru gibi bir şeyden konuştu, şöyle." Refik ellerini megafon gibi ağzına götürüyor.

Mo "İngilizce mi?" diye sorarken üzerine Lorelei, "Ne söyledi?" diyor.

"Evet" diyor Refik. "Holly Sykes orada mı yaşıyor?" diye sordu.

Mo'yla Lorelei bana bakıyor, ben Refik'e bakıyorum. "*Emin misin?*"

Refik başıyla evet diyor. "Önce yanlış duydum sandım ama bir daha söyledi. Ben öyle donup kaldım, sonra" derken Lorelei'e bakıyor, "senin burada olup olmadığını sordu. Adınla soyadınla, Lorelei Örvarsdottir diye."

Lorelei kollarını göğsüne bastırıp bana bakıyor.

Mo, "Yabancı olup olmadıklarını görebildin mi?" diyor.

"Hayır, yüzlerinde maske vardı. Ama konuşmaları İrlandalı gibi değildi."

Karakol gemisi körfezde bekliyor. Büyük, kuleli, küre radarlı, başında kıçında silahları olan bir gemi. Körfezde son demirden gövdeyi ne zaman görmüştüm hatırlamıyorum. "İngiliz olabilir mi?" diyor Mo.

Bilemiyorum. "Duyduğum kadarıyla Kraliyet Donanması'nın son altı gemisi hiç gelmeyecek yakıtı bekleyerek Medway'de çürüyormuş. Diyelim ki donanma gemisi, Britanya bayrağı çekilmiş olmaz mıydı?"

"Çinlilerde, Ruslarda yakıt vardır" diyor Lorelei.

"İyi de Çinliler, Ruslar bizden ne istesin?"

"Bunlar da bizim panelleri çalmaya gelmiş haydutlar olmasın?" diyor Lorelei.

"Geminin büyüklüğüne baksana" diyor Mo. "Üç-dört bin tonluk bir gemi. Buraya gelene kadar ne kadar mazot yakmıştır bir düşün. İki tane elden düşme güneş paneli çalmaya bununla gelinmez."

"Filikayı görüyor musunuz?" diye soruyorum çocuklara. "Botu yani."

Lorelei az sonra "Ortalarda yok" diyor.

"İskelenin arkasına girmiş olabilir" diyor Refik ürkerek. Tam o anda Zimbra bacağımla kapı pervazının arasından burnunu uzatıp bahçe kapısının oradaki çalılarda gördüğü bir koyuluğa hırlıyor. Rüzgâr uzun otları okşuyor, martılar bağırıyor, gölgeler keskin ve uzun.

Geldiler. Biliyorum. "Ref, Lol" diyorum mırıltıyla, "tavan arasına."

İkisi de itiraz edecek oluyor ama kesin konuşuyorum. "*Lütfen.*"

"Telaşlanmayın" diyor bahçe kapısından bir asker, dördümüz birden sıçrıyoruz. Kamuflaj zırhı, ergomiğferi ve artıvizörü yüzünü ve yaşını gizliyor, sineğimsi bir hava veriyor. Kalbim fırlamış gidiyor bu arada. "Bu sabahkiler gibi kötü niyetli değiliz."

İlk toparlanan Mo oluyor. "Siz kimsiniz?"

"Ben İzlanda Deniz Piyadeleri'nden Üsteğmen Aronsson; ICGV *Sjalfstadi* gemisinin mürettebatıyız." Subayın sesinde asker sertliği var; soluna döndüğünde kurşun geçirmez vizörü batmakta olan güneşi yansıtıyor. "Bu Teğmen Eriksdottir." Tanıştırdığı kişi daha ufak tefek, kadın; artıvizöründen bizi izliyor o da. Başıyla selam veriyor. "Harry Veracruz 'Bey' ise başbakanlık danışmanı olarak görevimizde bize eşlik etmekte."

Görüntüye giren üçüncü kişi, balıkçı yaka kazağı ve fer-

muarı çekilmemiş rüzgârlığıyla Karartma öncesi yılların kuş gözlemcilerine benziyor. Yirmili yaşlarında bir delikanlı; dudakları Afrikalıya, gözleri Doğu Asyalıya, teni beyaza benziyor, düz siyah saçları var eski filmlerdeki Kızılderililer gibi. "İyi günler" diyor bana yumuşacık bir sesle. "Yoksa artık akşam sayılır mı?"

Afallıyorum. "Ee, şey, bilemedim, belki de yani..."

"Ben eski MIT öğretim üyesi Profesör Mo Muntervary" diye atılıyor komşum. "Size nasıl yardımcı olabiliriz Üsteğmen Aronsson?"

Üsteğmen, artıvizörünü kaldırarak köşeli, klasik Nordik suratını ortaya çıkarıyor. Güneşe karşı gözlerini kısınca otuzlu yaşlarında olduğu anlaşılıyor. Zimbra sertçe havlıyor birkaç kez. "Öncelikle lütfen köpeğinizi tutun. Bizi ısırırsa zırhlarımız dişlerine zarar verebilir."

"Zimbra" diyorum ona, "içeri. İçeri Zimbra!" Ergen gibi suratını asıp içeri giriyor ama bacaklarımın arasından bakmayı da ihmal etmiyor girdikten sonra.

Teğmen Eriksdottir de açıyor artıvizörünü. Yirmili yaşlarında ve yüzü çillerle kaplı, İskandinav aksanı daha koyu ve S'leri patlatıyor. "Holly Sykes siz misiniz?"

Cevap vermeden önce amaçlarının ne olduğunu öğrenmek isterdim ama Harry Veracruz yüzünde garip bir tebessümle "Ta kendisi" diyor.

"O halde İzlanda vatandaşı Lorelei Örvarsdottir'in kanuni vasisi oluyorsunuz" diye devam ediyor Teğmen Eriksdottir.

"O benim" diyor Lorelei. "Babam Akureyri'liydi."

"Ben de Akureyri'liyim" diyor Üsteğmen Aronsson. "Küçük bir kasabadır, Örvar Benediktsson'un ailesini tanırım. Sizin babanız da..." derken Mo'ya bakıyor "...alanında önemli bir bilim adamıydı."

Savunmaya geçiyorum. "Lorelei'den ne istiyorsunuz?"

"Başkanımız" diyor üsteğmen, "Bayan Örvarsdottir'in bu-

lunup memleketine iade edilmesiyle ilgili talimat verdi. Biz de geldik."

Bahçenin gölgeli ve ışıklı kuşaklarından bir yarasa geçiyor.

Aklımdaki ilk düşünce, *Çok şükür o kurtuldu.*

Aklımdaki ikinci düşünce, *Torunumdan nasıl ayrılacağım?*

Aklımdaki üçüncü düşünce, *Çok şükür o kurtuldu.*

Tavuklar kümeslerinde gıdaklıyor, gurkluyor, kabarıyor; çamurlu bahçe akşam rüzgârında şıpırdıyor. "*Muhteş*" diyor Refik. "Şu koskoca gemi ta İzlanda'dan buraya sırf senin için gelmiş Lol!"

"Peki ailem ne olacak?" dediğini duyuyorum Lorelei'in.

"Vatandaşlık hakkı" diyor Aronsson bana, "*yalnızca* Bayan Örvarsdottir'e tanınmıştır. Bu konuda herhangi bir istisna yapamıyoruz. Kotalarımız çok kısıtlı."

"Ailemden nasıl ayrılacağım?" diye soruyor Lorelei.

"Ayrılmak zordur" diyor Teğmen Eriksdottir ona. "Fakat iyi düşün Lorelei. Kiralık Topraklar güvenliydi ama bugün gördüğünüz gibi o dönem bitti. Hiç de uzağınızda olmayan bir nükleer reaktör kazası yaşandı, ya rüzgâr tersten eserse . İzlanda güvenli. Göçmenlik kotası bu yüzden çok dar. Jeotermal elektriğimiz var ve amcan Halgrid'in ailesi senin bakımını üstlenecek."

Örvar'ın ağabeyini Reykjavik'de geçirdiğim yazdan hatırlıyorum. "Halgrid yaşıyor mu hâlâ?"

"Elbette. Uzaklığımız sayesinde Karartma'nın en büyük..." Üsteğmen Aronsson doğru kelimeyi arıyor "...sıkıntılarından fazla etkilenmiyoruz."

"Dünyada pek çok İzlanda vatandaşı olmalı" diyor Mo, "bahçelerinin bitimine bir gemi yanaşsın diye dua eden. Neden Lorelei? Ve de zamanlamanız neden bu kadar isabetli?"

"Pearl Batı Kumpanyası'nın İrlanda'dan çekileceğini on gün önce haber aldık" diyor üsteğmen. "O zaman başka-

nın danışmanlarından biri..." derken Harry Veracruz'a doğru ters bir bakış atıyor, "kendisini torununuzun memleketine iadesinin milli çıkarlarımız için son derece önemli olduğuna ikna etti."

Göründüğünden daha nüfuzlu biri olduğunu anladığımız Harry Veracruz'a bakıyoruz. Ayaküstü sohbete uğramış komşu gibi bahçe kapısına yaslanmış dururken, ne-diyebilirim-ki suratı yapıyor. Genç sesiyle konuşuyor bana: "Normalde hazırlık sürecini daha iyi kotarırdım Holly ama bu sefer fırsat bulamadım. Uzun lafın kısası, ben Marinus."

Dalgalara kapılmış yükselir gibiyim. Ellerim en yakınımdaki şeyleri kavrıyor, bunlar da kapının pervazı ve Lorelei'in dirseği. Kalın bir kitabın sayfaları çevriliyormuş gibi bir ses duyuyorum ama aslında çalılarda rüzgârın hışırtısı. Gravesend'deki doktor; Manhattan'daki psikiyatr; bütün imkânsızlığına rağmen var olan labirentte kafamın içinde duyduğum ses; şimdi de on adım ötemden bana bakan bu genç adam.

Bir dakika. Nereden bileyim? Tamam, Harry Veracruz dürüst birine benziyor ama bütün başarılı yalancılar benzer. Sonra kafamda sesini duyuyorum: *Jacko'nun labirenti, kubbeli oda, kuş gölgeleri, altın elma.* Bakışı dosdoğru, içimi okuyor. Diğerlerine bakıyorum. Kimse duymamış. *Benim Holly. Sahiden. Bir de bu şoku yaşattığım için özür dilerim. Berbat bir gün geçirdiğinizi biliyorum.*

"Anneanne?" Lorelei'in sesi telaşlı. "Oturmak ister misin?"

Karalahana bahçesinde duran küreğimin sapında bir saksağan ötüyor.

Zorlanarak başımı sallıyorum. "Yok, ben..." Sonra sesim çatlayarak soruyorum: "Nerelerdeydin sen? Öldüğünü sandım."

Marinus bana –hatırlıyorum fiili– "altkonuşuyor": *Uzun hikâye. Altın elma tek ruhluk kaçış kapsülü olduğu için başka bir yol, başka bir taşıyıcı bulmam gerekti. Biraz dolambaç-*

lı oldu. Dünya zamanıyla altı yıl geçtikten sonra Küba'da bir yetimhanede sekiz yaşında dirildim, tam da 2031 karantinasına denk geldi. Adadan ayrılabilmem 2035 yılını buldu, o sırada bu bedenim on iki yaşına gelmişti. Nihayet Manhattan'a vardığımda ortalık karmakarışıktı, 119A metruktu, Muvakkitlerin kalanlarıyla tekrar bağlantı kurabilmem de üç yıl sürdü. Sonra internet çöktü, senin yerini bulmak imkânsız hale geldi.

"Savaş ne oldu peki?" diye soruyorum. "Kazandınız mı – kazandık mı?"

Genç adamın tebessümü alacalı. *Evet. Kazandık demek mümkün. Münzeviler artık yok. Alacakaranlık'tan kaçmama Hugo Lamb yardım etti ama onun akıbeti ne oldu bilmiyorum. Psikodekante işi geçmişte kaldı, şimdi hayattaysa da orta yaşlıdır.*

"Holly?" Mo'nun yüzü bu-galiba-keçileri-kaçırdı diyor. "Hangi savaş Holly?"

"Bu bey eski bir arkadaşım" diyorum, "şeyden... yazarlık günlerimden."

Mo nedense rahatlamış değil daha da endişelenmiş.

"Eski bir arkadaşının *oğlu* demek istiyor" diye araya giriyor Marinus. "Annem psikiyatr ve yazardı, Holly'yle oradan tanışıyorlar.

Üsteğmen Aronsson'a telsizden tam zamanında çağrı geliyor, dönüp İzlandaca konuşmaya başlıyor. Saatine bakıyor, telsiz konuşmasını bitirip bize dönüyor: "*Sjalfstadi*'nin kaptanı kırk beş dakika sonra yola çıkmak istiyor. Büyük bir karar için çok kısa bir süre Lorelei, fakat üzerimize dikkat çekmek de istemiyoruz. Sen lütfen ailenle görüş. Biz..." derken Teğmen Eriksdottir'e bakıyor "...rahatsız edilmemenizi sağlayacağız."

Tarlafareleri, tavuklar, serçeler, bir köpek. Bir bahçe dolusu göz.

"İçeri gel lütfen" diyorum Harry Marinus Veracruz'a.

Bahçe kapısı açılırken gıcırdıyor. Bahçeyi geçiyor. On sekiz yıldır görmediği, dirilmiş bir Zamansız'ı nasıl karşılar insan? Sarılarak mı? Yanaktan öpüşerek mi? Harry Veracruz gülümsüyor, içindeki Marinus *Acayipliğinin farkındayım,* altdiyor. *Dünyama hoş geldin. Ya da kısa süreliğine de olsa tekrar hoş geldin mi demeliyim?* İçeri girsin diye yana çekildiğim sırada aklıma bir şey geliyor. "Üsteğmen Aronsson, size bir sorum olacaktı."

"Buyurun" diyor Üsteğmen Aronsson.

"İzlanda'da hâlâ insülin var mı?"

Adam kaşlarını çatıyor fakat Marinus omzunun üstünden sesleniyor: " İzlandacası da aynı. *İnsülin.* Şeker hastalığı ilacı."

"Ha." Subay başıyla evet diyor. "Evet, Keflavik'teki hava kuvvetleri üssünde yeni kurulan bir tesiste üretiyoruz bunu. İki-üç bin vatandaşımızın ihtiyacı var, savunma bakanımızın da. Neden sordunuz? Torununuz şeker hastası mı?"

"Hayır" diyorum. "Merak ettim de."

Mutfağımıza girince güneş lambasını yakıyorum. Mum gibi titriyor. Yemek pişmek üzere ama hepimizin iştahı kaçtı ansızın. "Anneanne" diyor Lorelei. "Ben gidemem İzlanda'ya."

Bu hayatımın en zor ikna çalışmalarından biri olacak.

"İlla ki gideceksin Lol!" deyiveriyor Refik, sağ olsun. "Orada çok güzel bir hayatın olacak. Değil mi Bay Vera-neydi?"

Marinus, raflardaki kitapları incelemeye başlamış bile. "Saygı duyduğum insanlardan bana 'Marinus' demelerini rica ederim Refik, soruna gelince de, evet, ablan Sheep's Head'dekiyle kıyaslanamayacak kadar güvenli, iyi besleneceği, iyi eğitim alacağı bir hayata kavuşacak. Bugün de gördüğünüz gibi."

"O zaman Lol" diyor Refik benim yerime, "bu gemi senin cankurtaran botun."

"Ama tek yön bir cankurtaran botu" diyor Lorelei Marinus'a. "Öyle değil mi?"

Genç adam kaşlarını çatıyor. "Kurtarma botları gidiş dönüş işlemez."

"O zaman sizi burada bırakıp gitmeyeceğim ben de." Lorelei bir şeye karşı çıkarken o kadar Aoife'yı andırıyor ki içim sızlıyor. "Sen de benim yerimde olsan gitmezdin Ref."

Refik derin bir nefes alıyor. "Sen benim yerimde olsan, insülin bulunmayan bir ülkede şeker hastası olacaktın. Bir düşün istersen."

Lorelei kederle bakışlarını kaçırıp sessiz kalıyor.

"Benim bir sorum var" diyor Mo mutfak masasındaki sandalyeye oturup bastonunu kenarına asarken. "Aslında üç soru. Holly annenizi tanıyormuş Bay Marinus, iyi hoş da, neden Lorelei'i size emanet etsin?"

Marinus ellerini ceplerine sokup eklemleri sağlam genç bir adam olarak topuklarının üstünde sallanıyor. "Hocam size şerefli, güvenilir bir insan evladı olduğumu kırk dakika içinde kanıtlayamam. O nedenle sizi Holly Sykes'a havale ediyorum."

"Çok uzun bir hikâyedir" diyorum Mo'ya, "fakat Marinus – yani annesi– biraz karışık işler sonucunda hayatımı kurtarmıştı."

"*Radyodakiler*'de bir Marinus var" diyor dikkatli ve ilgili okuyucu Mo, "çok önemli de bir rol oynuyor. Gravesend'deki doktor." Mo bana bakıyor. "Akrabalık var mı."

"Evet" diyorum ama Zamansızlık meselesine şimdi girmeyi hiç istemiyorum.

"O Dr. Marinus benim büyükbabamdı" diyor Marinus, yalan da sayılmaz, "Çin kökenli anne tarafımdan. Fakat Holly, annem Iris ve arkadaşlarına yirmilerde çok büyük yardımlarda bulundu. Diğer sorunuzu tahmin edecek olursam, Holly Sykes'a bir şeref borcum var ve torununa Karartma öncesi bir hayat sunabilmek de bu borcu ödemenin yollarından biri."

Mo, Marinus'un soruyu doğru tahmin ettiğini başıyla onaylıyor. "Sheep's Head'de olanları yakından takip ediyorsunuz, peki nasıl?"

"Casus uydularına giriyoruz."

Mo başını sallıyor ama içindeki bilim insanı soruyor: "Kimin?"

"En sağlam görüntüler Çin uydularında, Rus uyduları da açık havada iyi çalışıyor fakat biz görüntülerimizi son kalan Amerikan Uzaygözü'nden alıyoruz. Pentagon güvenliği boş vermiş vaziyette."

Refik inanamıyor. "Sheep's Head'de olanları uzaydan görebiliyor musunuz? Tanrılık gibi bir şey bu. Sihir sanki."

"İkisi de değil." Marinus çocuğa gülümsüyor. "Teknoloji sadece. Geçen gece kümesinize tilki girdiğini gördüm" derken bu yabancıya güvendiği besbelli olan Zimbra'nın kulaklarını okşuyor, "Sen ne yamansın sen." Bana bakıyor. "Bilişim uzmanımız L'Ohkna birkaç ay önce bu bölgeden gelen bir tablet sinyalinde senin ses kayıtlarına benzerlik yakaladı Holly, ben de emekliye ayrıldığında buraya yerleştiğini biliyordum, fakat Newfoundland'de bir dizi kriz bizi çok oyaladı. Hinkley Burnu reaktörü kritik duruma gelip POC'nin çekileceğini de öğrendiğimizde daha hızlı hareket ettim ve buraya geldik." Lorelei'in kemanı takılıyor Marinus'un gözüne. "Müzisyen kim?"

"Ben çalıyorum biraz" diyor Lorelei. "Babamındı."

Marinus kemanı alıp inceliyor bir çalgı ustası gibi, muhtemelen de bir zamanlar çalgı ustasıydı zaten. "Çok güzel hatları var."

"İzlanda'da ne yapıyorsun Marinus?" diye soruyorum. Ayaklarım ağrıdığından Mo'nun yanına oturuyorum ben de.

"Bir düşünce kuruluşumuz var. L'Ohkna ben gelmeden önce adını 'Kehanet' koymuş, çok mütevazıdır ya. Senin on sekiz yıl önce Manhattan'da geçirdiğin haftada Aoife'ya bakan

Roho bizimle, birkaç kişi daha var. Annemlere göre daha siyasi açıdan daha müdahaleci bir politika güdüyoruz. Arada sırada askerin keyfini biraz kaçırsak da başkan tavsiyelerimize büyük oranda güveniyor." Marinus, Lorelei'in kemanının tellerini teker teker çekip bırakarak akorduna bakıyor. "Lorelei'in geleceğini kararlaştırmak için otuz dakika kaldı Holly."

"Kararlaştırdık bile" buyuruyor torunum. "Anneannemi, Refi bırakamam. Mo'yu da."

"Çok asil ve saygıdeğer bir cevap Lorelei. Biraz tıngırdatabilir miyim?"

Bunu beklemeyen Lorelei, "E tabii" diyor.

Marinus yayı alıyor, kemanı çenesinin altına koyup birkaç mezür "Don't Cry For Me Argentina" çalıyor. "İnsanın içini ısıtır. Yalnız Mi'ye dikkat et. Senin aklına bir şey geldi sanki Holly."

Marinus'un insanın aklından geçenleri bildiğini, bilir gibi olduğunu unutmuşum. "Eğer Lorelei seninle giderse –giderse diyorum Lol– gerçekten daha güvende olacak mı?"

"Şüphesiz ki evet."

"Yani körfezdeki gemi, medeniyete demir alan bir filika mı?"

"Mecazi olarak evet."

"Üsteğmen Aronsson, sadece Lorelei mi gelebilir dedi?"

"Teknik olarak evet."

"O bir kişiyi iki kişiye çevirebilir misin, hani senin şu..." Ellerimle büyü yapar gibi bir hareket yapıyorum.

Marinus, sorgusu planladığı gibi ilerleyen bir avukata benziyor. "Bir bakalım. Kapıda bekleyen askerler üzerinde güçlü bir Çelme Edimi yapmam, sonra bot *Sjalfstadi*'ye yaklaşırken kaptana ve birinci zabite geçitleyip aynı edimi onlara da uygulamam lazım ki Refik'i anında kapı dışarı etmesinler. Kuzeye yolculuk sırasında, dönüşü olmayan noktayı geçene kadar Çelme Edimi'ni yenilemem lazım, ondan sonra hedef-

lerimiz içlerine ne girdiğini merak etmeye başlasalar da olur. Yalan söylemeyeceğim; epey, epey zor bir iş. Böyle numaraları ancak Derin Akış'ın en becerikli müritlerinden biri çevirebilir..."

Hafiften sinir, minnet ve umut duyuyorum. "Yani yapabilir misin?"

Marinus kemanı bırakıyor. "Evet, ama sadece Lorelei ve Refik için. *Sjalfstadi*'nin mürettebatının çoğunun çocuğu var, bilinçsizce sempati duyarlar, çelmeyi sürdürmek çok daha kolay olur. Belki Xi Lo veya Esther Little seninle hocaya da yer bulabilirdi gemide ama ben haddimi biliyorum Holly. Böyle bir işe kalkışırsam her şey toz duman olur. Özür dilerim."

"Önemli değil. Reykjavik'te Lol'la Ref birlikte kalabilir mi?"

"Bir yolunu buluruz." Marinus'un genç gözleri iri, gri ve Iris Fenby'ninkiler kadar yalansız. "Benimle kalabilirler. Eski Fransız Konsolosluğu'na yerleştik. Yerimiz bol." Lorelei ve Refik'e, "Sakın telaşlanmayın" diyor, "ben bu konuda göründüğümden çok daha deneyimliyim."

Saat tıklıyor. Yirmi beş dakikamız kaldı.

"Ben pek anlamadım Holly" diyor Ref.

"Bir dakika izin ver canım. Lol, sen gidersen Ref de seninle gelip insülin olan bir yerde yaşayabilir. Sen gitmezsen, er ya da geç bir kriz gelecek ve çocuğa verecek ilaç bulamayacağız. Rica ediyorum. Git."

Yukarıda bir kapı çarpıyor. Akşam güneşi mandalina renginde. Lorelei'in ağlamasına ramak kalmış, o bir tutturursa beni de durdurmak mümkün olmaz. "Sana kim bakacak?"

"Ben ne güne duruyorum yahu?" Mo, Lorelei çözülmesin diye kasten tersliyor.

"O'Daly'ler var" diyorum ona, "Walsh'lar, üstelik barikatların gerisinde yepyeni bir Sheep's Head Cumhuriyeti kuracağız. Ben Yosun Bakanlığı'na seçilirim, yanıma tören kıtasından koruma verirler." Lorelei'in yüzüne bakmaya daya-

namayacağım için, ocağın üzerindeki ahşap, sedefli çerçevelerin gerisinde, daha güvenli dünyalardan bize tebessümleri solmakta olan ölülere bakıyorum. Ayağa kalkıp iki çocuğu tutarak sancıyan bağrıma basıyorum, tepelerini öpüyorum. "Lol, annene babana sana iyi bakacağıma söz verdim, sana da Ref. O gemiye binmeniz demek, sözümü tutabilmem demektir. Bana *hiçbir şey* huzur veya – veya..." yutkunuyorum "...mutluluk vermez ikinizin bugün yaşananlardan..." elimi köye doğru uzatıyorum "...ve yaşanacaklardan uzak olduğunuzu bilmek kadar. *Lütfen.* Kıymetlilerim benim. Yapın bunu benim için. Beni seviyor..." Yok. *Beni seviyorsanız demek* şantaj gibi olur. "Beni sevdiğiniz için" boğazım o kadar kuru ki son kelimeyi zor çıkarıyorum, "gidin."

Birlikte son dakikalarımız telaşlı, bulanık geçti. Lorelei ile Refik koşa koşa üst kata çıkıp iki günlük gemi yolculuğuna hazırlandılar. Marinus, Reykjavik'ten daha kalın giysiler alabileceklerini söyledi sanki alışveriş yapmak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi. Mağazalar hâlâ rüyalarıma giriyor benim; Londra'da Harrods, Cork'ta Brown Thomas, hatta Clonakilty'daki kocaman SuperValu bile. Çocuklar henüz inmeden Marinus Eilish'in koltuğuna oturdu, gözlerini kapadı, Harry Veracruz'un bedeni ve yüzü kıpırtısız ve sahipsiz kalırken psikosoterik dostumun ruhu dışarı çıkıp iki askerin hafızalarına net, sahte, az önceden kalma hatıralar yerleştirdi. Mo hayretler içinde izlerken bana bıyık altından anlatacağım çok şey olduğunu söyledi. Marinus'un ruhu az sonra Harry Veracruz'un kafatasına döndü ve iki İzlanda askeri gelip başkanın sığınma hakkını Lorelei Örvarsdottir'in üvey kardeşi Refik Bayati'ye de tanıdığını bildirdi. İkisi de hafif sersemlemiş konuşuyorlardı, ayık görünmek için uğraşan sarhoşlar gibi. Harry Veracruz, Üsteğmen Aronsson'a teşekkür edip iki gencin de başkanın teklifini kabul ettiklerini bil-

dirdi, sonra da iskelede bekleyen bottan sandığın çıkarılmasını rica etti. Askerler gidince, Mo Marinus'un şimdilik üç fizik kanununu ihlal ettiğini, biraz daha düşünürse başkalarını da bulabileceğini söyledi.

Az sonra iki asker bir karbon fiber sandık taşıyarak geldiler. Marinus sandığı mutfakta açıp içi küçük tüplerde toz karışımlarla dolu on büyük kutu çıkardı. "Konsantre asker tayını" dedi Marinus. "Her bir pakette bin beş yüz kalori ve vitaminler filan var. Suyla karıştırıyorsun yapış yapış bulamaç oluyor. Depoda maalesef Hawaii pizza aromalısı kalmıştı sadece; ananas-peynir ikilisini tatmazdan gelebilirsen ikinize üç yıl filan yeter. Daha da güzeli..." Kılıflarının içinde dört tane tablet çıkarıp birini bana verirken, dört cihazın birbirine bağlı olduğunu, çalışması için internete gerek olmadığını söyledi. "Sen, ben, Lorelei ve Refik'e birer tane. Yanı başında oturmaları gibi değil ama bu şekilde biz burnu döndükten sonra hayatından çıkmamış olacaklar. Ayrıca makineler biyoelektrik, elinde tuttuğunda çalışıyor, güneş paneline ihtiyaç yok.

Refik'in başı göründü tırabzanın arasından: "Pardon Bay Marinus. İzlanda'da diş fırçası var mı?"

"İstediğin kadar var. Diş hekimi de var. Bana sadece Marinus de lütfen."

"Süper. Peki. Holly, diş hekimi neydi?"

Bulanıklık duruldu. Alacakaranlık Dunmanus Körfezi'ni doldururken Lorelei, Refik, Marinus, altı İzlandalı, Zimbra ve ben iskelede duruyoruz ve yaşananlar gerçek. Mo'yu bahçe kapısında bıraktık çünkü denize inen yol çok taşlı, bileğine iyi gelmez. Onun metin olmaya çalışması, çocukların gözyaşları ve hıçkırıkları kendi çok yakın geleceğimi gösterdi bana. "Sıkı giyinin" dedi Mo onlara. "Gemi körfezden çıkarken de kulübeye el sallayın. Ben de size sallayacağım."

Karakol gemisi, Mizen Burnu'nun kararan gövdesinin önünde gölgelere karışmak üzere. Birkaç ışık var yerini belli eden. Başka bir akşam olsa, inanılmaz çelik misafire yakından bakmak için sandallarla kayıklarla dolardı körfez, fakat bugün insanlar Kilcrannog'daki vahşetten akıllarını alamamış, travmasını atlatamamış olduklarından İzlanda gemisinin yakınma gelen yok.

Marinus'un sandığı, beton iskeleye bağlı bota yükleniyor tekrar. Bu kez içinde çocukların giysileri, *Dokuzların Kartalı* kitapları, Lorelei'in hatıra sandukası ve kemanı, Refik'in iğne ve şamandıra kutusu var. Marinus, İzlanda'da somon balıkçılığının olağanüstü olduğunu anlattı ona. Refik'in ev anahtarı hâlâ boynunda, unuttu mu kasten mi takıyor bilinmez, ama anahtar onun. Sahilde yerden iki beyaz çakıl alıp paltosunun sarkık cebine attığını gördüm. Sonra üçümüz sarılıyoruz ve hayatımda sonsuza kadar içinde yaşayabileceğim bir an seçecek olsam Esther Little'ın onlarca yıl yaşadığı gibi, bu an olurdu hiç şüphesiz. Aoife da burada, Lorelei'in içinde; Ed de, Zimbra da, soğuk burnu ve heyecanlı sızıltısıyla. Bir şeyler olduğunun farkında. "Her şey için teşekkür ederim anneanne" diyor Lorelei.

"Evet" diyor Refik. "Çok teşekkürler."

"Benim için şerefti" diyorum onlara.

Nihayet ayrılıyoruz. "Onlara iyi bak" diyorum Marinus'a.

Bunun için geldim zaten, diye altcevapladıktan sonra "Elbette" diyor.

"Izzy'ye, O'Daly'lere... işte herkese hoşça kal dediğimi söylersin" diyor Lorelei, gözleri şırıl şırıl akıyor ama soğuktan değil.

"Benden de söyle" diyor Refik, "Bir de Bay Murnane'den özür diler misin, kesir ödevimi yapamadım."

"Kendiniz söylersiniz" diyor Marinus. "Tabletle."

"Elveda" diyemiyorum çünkü kelimenin kesinliğini kalbim

kaldırmayacak ama "Görüşürüz" deyip de geçemem çünkü bir daha ne zaman göreceğim bu değerli insanları etiyle kanıyla karşımda? Hiçbir zaman. Elimden tek gelen, kalbim eski bulaşık bezi gibi burulmuyormuşçasına gülümseyerek Lorelei ve Refik'in Teğmen Eriksdottir'in yardımıyla bota binmesini, peşinden genç ve kadim Marinus'un atlamasını izlemek. "Reykjavik'te karaya çıkınca sana bağlanırız" diye sesleniyor bottan. "Yarından sonra herhalde." Ben de "Bağlan mutlaka" diye cevaplıyorum. Sesim fazla gerilmiş keman teli gibi incecik, zorlanıyor. Refik'le Lorelei, ne diyeceklerini bilemeden bottan bana bakıyorlar. Marinus bana *Şansın bol olsun Holly Sykes,* diyor alttan ve tekrar baş gösteren kanserimi, çocuk kilitli tüplerinde ne olur ne olmaz diye saklanan hapları bir şekilde bildiğini hissediyorum. Artık sesime güvenemediğimden Harry Marinus Veracruz'a başımı sallamakla yetiniyorum. Uzun boylu bir asker botu çözüyor, baş üstünde çömeliyor. Knockroe çamlarında baykuşlar ötüyor. Kıçtan takma motoru asılarak canlandırıyorlar. Sesi duyan Lorelei irkilip dimdik kesiliyor, korkuyor; ben de öyle. Dönüşü olmayan noktadayız. Bot iskeleden keskin bir viraj çizerek ayrılıyor. Lorelei'in saçı yüzüne dökülüyor. Yün beresini aldı mı ki? Artık çok geç. Mizen Burnu'nun Knocknamadree Tepesi üzerlerinde bir çift bulanık ay üst üste binmekte. Gözlerimi hırpani hırkama siliyorum ve iki tutsak uydu tekrar bir araya geliyor. Beyaz altın, fena çizilmiş. Titriyorum. Bu gece soğuk olacak. Bot karanlık ve çalkantılı sularda tam yol sekiyor; Refik el sallıyor, Lorelei el sallıyor, ben de el sallıyorum gürültülü mavi bulantıda tiplerini seçemeyene kadar, motorun köpürttüğü dümen suyu botun arkasında bembeyaz yayılıyor... Ama çok sürmüyor. Dalgalar gözden kaybolan botun son izlerini de siliyor ve ben de silindiğimi hissediyorum, solup görünmez bir kadın olduğumu. Bir yolculuğun başlaması için diğerinin bitmesi lazım, bir nevi.

Teşekkürler

Michel van der Aa, Lisa Babalis, Tom Barbash, Nikki Barrow, Avideh Bashirrad, Manuel Berri, Dominika Bojanowska, John Boyne, Adam Brophy, Ken Buhler, Amber Burlinson, Evan Camfield, Gina Centrello, Rajiv Chandrasekaran'dan *Imperial Life in the Emerald City*, Noah Chasin, Kate Childs, Rachel Clements, Patrick Cockburn ve kitabı *Occupation*, Toby Cox, Louise Dennys, Walter Donohue, Margaret Drabble, Susan Fletcher, Dominique Fortier, Kirsten Foster, Daniel Galera, Tally Garner, Claire Gatzen, Sam Greenwood, Dominic Gribben, Sophie Harris, Aleksandar Hemon, Kazuo Ishiguro, Susan Kamil, Trish Kerr ve Kerr'in Clonakilty Kitabevi, Jessica Killingley, Martin Kingston (Kilcrannog'un kurucusu), Katie Kitamura (Ryu'yu uyandırdığım için affet), Hari Kunzru, Seth Marko, Nick Marston, Sally Marvin, Hazine Avcısı Meriç Mekik, Bayan MacIntosh, Katie McGowan, Caitlin McKenna, Jan Montefiore, Ray Murnane, Neal Murren, Lawrence Norfolk ve ailesi, Alasdair Oliver, Hazel Orme, David Peace, Thomas E. Ricks'den *Fiasco*, Wendell Steavenson'dan *Weight of a Mustard Seed*, Juan Gabriel Vasquez, Lana Wachowski, Bing West'ten *No True Glory*, Camilla Young. İsmini yazmadıklarım beni affetsinler; nankörlükten değil, unutkanlıktan.

Jacko'nun labirentini yaptıkları için Kathleen Holland Designs'a teşekkür ederim.

David Ebershoff, Jonny Geller, Doug Stewart ve Carole Welch'e özel olarak minnet borçluyum.

Son olarak, aileme teşekkürlerimle.

David Mitchell, *Hayalet Yazılar, 9. Rüya, Bulut Atlası, Siyah Kuğu Parkı* ve *Jacob de Zoet'in Bin Sonbaharı* romanlarının yazarıdır. John Llewellyn Rhys Ödülü'nü, Geoffrey Faber Ödülü'nü ve South Bank Show Edebiyat Ödülü'nü kazanan yazar, iki kez de Booker Ödülü finalistleri arasında yer almıştır. Mitchell 2003 yılında Granta'nın Britanyalı En İyi Genç Romancılar listesine de seçilmiştir.

"Gerek ülkemizde gerek dünyada yaratıcı zekâsını en iyi konuşturan yazarlardan biri..."
Independent

"Zihnini açıp bakacak olursanız sihirli ve çılgın bir yaratıcılık ve fikir bolluğu fışkıracak üzerinize."
The Times

"Baş döndürücü, akıl almaz güzellikte..."
Daily Mail

"Mitchell'ın hayal gücü sınır tanımıyor, açık kapı bırakmıyor, üstelik çok da güldürüyor."
Sunday Telegraph

"Her canlı doğar, büyür, ölür;
değil mi? Hayatın sözleşmesinde
yazar bu. Ama ben buraya, bazı ender
durumlarda bu değiştirilmesi
teklif dahi edilemez maddenin...
tadil edilebileceğini söylemeye geldim."

Çeviren: Sıla Okur

tavsiye edilen satış fiyatı

₺ 47

ISBN 978-605-09-3910-1

Sertifika no: 11940

9 786050 939101

DK DOĞAN KİTAP